TOM CLANCY

IEPURE ROȘU

Tom Clancy

IEPURE ROȘU

Red Rabbit, 2002

Jack Ryan # 2

G.P. Putnam's Sons
2002

Pentru Danny O și oamenii din Engine 52 și Ladder 52

Eroii sunt adesea cei mai obişnuiţi dintre oamenii.

HENRY DAVID THOREAU

Mulțumiri

Leanart, Joni și Andy, pentru că m-au ținut de mână în spatele cortinei vechi, și pentru cursul intensiv de contrabandă.

Alex, bineînțeles, pentru că l-a ținut pe celălalt în permanență.

Tom și băieții de la Palatul Regal și Cetatea Majestății Sale. Un grup de bărbați atât de bun este greu de găsit și o plăcere rară de a fi descoperit.

FSO[1] de la Ambasada Statelor Unite, la Budapesta, pentru că au gestionat cu atâta bunăvoință o prezentare neanunțată.

Și lui Michael, Melissa, Gilbert și CDR Marsha, în așteptarea profesionalismului lor superior.

Cel mai important lucru din viața umană este arta de a câştiga sufletul spre bine sau spre rău.

PITAGORA

Fără a recunoaşte rânduielile Cerului, este imposibil să fii un om superior.

CONFUCIUS

Prolog
Gradina din spate

PARTEA CEA MAI înfricoșătoare, a decis Jack, urma să fie condusul. Își cumpărase deja un Jaguar – pronunțat *jag-you-ah* pe aici, va trebui să-și amintească –, dar de ambele ori când mersese la reprezentanță, se îndreptase spre ușa din stânga în loc de cea din dreapta. Dealerul nu râsese de el, dar Ryan era sigur că ar fi vrut s-o facă. Cel puțin nu se urcase din greșeală pe scaunul pasagerului și nu se făcuse de râs cu adevărat. Va trebui să-și amintească toate astea: Partea *corectă* a drumului era partea stângă{2}. Un viraj la dreapta traversa traficul din sens opus, nu un viraj la stânga. Banda din stânga era banda lentă de pe autostrăzi. Prizele din perete erau diferite. Casa nu avea încălzire centrală, în ciuda prețului princiar pe care îl plătise pentru ea. Nu era aer condiționat, deși probabil că aici nu era necesar. Nu era cel mai cald dintre climate, localnicii începeau să cadă pe stradă când mercurul ajungea la 24°C Jack se întreba ce le-ar face Clima din DC. Evident, cântecul *Mad Dogs and Englishmen* era un lucru din trecut.

Dar ar fi putut fi mai rău. Avea un permis pentru a cumpăra mâncare de la *Army-Air Force Exchange Service* – altfel cunoscut sub numele de PX de la baza aeriană Greenham Commons din apropiere – așa că cel puțin avea *hot-dog* potrivit și mărci care semănau cu cele cumpărate de la Giant acasă în Maryland.

Atât de multe alte note discordante. Televiziunea britanică era diferită, desigur că nu se aștepta să aibă prea mult timp pentru a vegeta în fața ecranului, dar micuța Sally avea nevoie de rația ei de desene animate.

În plus, chiar și atunci când citeai ceva important, pălăvrăgeala de

fond a unui spectacol fără noimă era reconfortantă în felul ei. Știrile de la TV nu erau totuși prea rele, iar ziarele erau deosebit de bune – mai bune decât cele pe care le citea în mod normal acasă, în general, dar îi lipsea *Far Side* dimineața. Poate că va avea *International Tribune*, a sperat Ryan. L-ar putea cumpăra de la chioșcul din gară. Oricum trebuia să țină evidența baseball-ului.

Cei care se ocupau de mutări – relocări, și-a reamintit el – munceau din greu sub conducerea lui Cathy. Nu era o casă rea, deși mai mică decât casa lor de la Peregrine Cliff, închiriată acum unui colonel de marină care îi instruia pe tinerii serioși de la Academia Navală. Dormitorul principal avea vedere la ceea ce părea a fi, aproximativ, un sfert de acru de grădină. Agentul imobiliar fusese deosebit de entuziasmat de asta. Și proprietarii anteriori petrecuseră mult timp acolo, erau trandafiri de la perete la perete, în principal roșii și albi, pentru a onora Casele de Lancaster și York, se pare. Au fost unele roz între ele pentru a arăta că s-au unit pentru a forma Tudorii, deși acea casă dispăruse odată cu Elisabeta I – și în cele din urmă făcuse loc noilor Regali, pe care Ryan avea destule motive să-i placă.

Iar vremea nu a fost deloc rea. Erau în țară de trei zile și nu plouase deloc. Soarele răsărea foarte devreme și apunea târziu, iar iarna, după cum auzise, nici nu se ridica bine și imediat cobora din nou. Unii dintre noii prieteni pe care și-i făcuse la Departamentul de Stat îi spuseseră că nopțile lungi puteau fi dificile pentru copiii mici. La patru ani și șase luni, Sally încă se califica pentru asta. Jack, în vârstă de cinci luni, probabil că nu observa astfel de lucruri și, din fericire, dormea foarte bine – o făcea chiar acum, de fapt, în custodia bonei sale, Margaret van der Beek, o tânără roșcată, fiica unui pastor metodist din Africa de Sud. Fusese recomandată cu căldură… și apoi fusese verificată de către Poliția Metropolitană. Cathy era puțin îngrijorată de ideea de a avea o bonă. Ideea ca altcineva să îi crească copilul o deranja, dar era un obicei local onorabil și funcționase destul de bine pentru un anume Winston Spencer Churchill. Domnișoara Margaret fusese verificată prin intermediul agenției lui Sir Basil – propria ei agenție, de fapt, era sancționată oficial de guvernul Majestății Sale. Ceea ce nu însemna nimic, își aminti Jack. Fusese informat amănunțit în săptămânile dinaintea venirii sale. *Opoziția* – un termen britanic folosit și la Langley – pătrunsese de mai multe ori în comunitatea britanică de informații. CIA credea că

nu o făcuseră încă la Langley, dar Jack trebuia să se îndoiască de asta. KGB-ul era al naibii de bun, iar oamenii erau lacomi peste tot în lume. Rușii nu plăteau foarte bine, dar unii oameni își vindeau sufletul și libertatea pentru nimic. De asemenea, nu purtau pe haine un far intermitent pe care să scrie EU SUNT TRĂDĂTOR.

Tatăl lui Jack fusese polițistul familiei, iar Ryan însuși nu reușise niciodată să-și însușească acest mod de gândire. Una era să cauți date concrete în mijlocul cascadei de prostii care își croiau drum în sistemul de informații, și cu totul altceva să privești cu suspiciune pe toți cei din birou și să te aștepți totuși să lucrezi cordial cu ei. Se întrebă dacă vreunul dintre ceilalți îl privea așa... probabil că nu, hotărî el. La urma urmei, își plătise datoriile pe calea cea grea și avea cicatricile palide de pe umăr pentru a o dovedi, ca să nu mai vorbim de coșmarurile din acea noapte din Golful Chesapeake, visele în care arma lui nu trăgea niciodată în ciuda eforturilor sale, strigătele frenetice de teroare și alarmă ale lui Cathy răsunându-i în urechi. Câștigase acea bătălie, nu-i așa? De ce visele erau de altă părere? Ceva despre care să vorbești cu un psihiatru, poate, dar, după cum spunea povestea bătrânei soții, trebuia să fii nebun ca să mergi la un psihiatru...

Sally se învârtea în cerc, privind la noul ei dormitor, admirându-și patul nou, montat de cei care l-au adus. Jack se ținu departe. Cathy îi spusese că nu era apt nici măcar să supravegheze astfel de lucruri, în ciuda trusei lui de scule, fără de care niciun bărbat american nu se simte bărbat, ceea ce fusese printre primele lucruri despachetate. Lucrătorii aveau, propriile lor scule desigur – și ei, de asemenea, fuseseră verificați de SIS[3], ca nu cumva vreun agent controlat de KGB să planteze ceva în casă. Pur și simplu nu ar merge, bătrâne.

— Unde este turistul? întrebă o voce americană. Ryan se duse în foaier să vadă cine este...

— Dan! Ce naiba mai faci?

— A fost o zi plictisitoare la birou, așa că Liz și cu mine am ieșit să vedem cum stau lucrurile cu tine.

Și, bineînțeles, chiar în spatele atașatului juridic se afla soția sa, regina frumuseții, îndelung răbdătoarea Sfânta Liz a soțiilor FBI. Doamna Murray s-a apropiat de Cathy pentru o îmbrățișare și un sărut de soră, apoi cele două s-au dus imediat în grădină. Lui Cathy îi plăceau trandafirii, desigur, ceea ce era în regulă pentru Jack. Tatăl lui avusese toate genele de grădinărit din familia Ryan și nu-i

transmisese niciuna fiului său. Murray se uită la prietenul său.
— Arăți ca naiba.
— Zbor lung, carte plictisitoare, explică Jack.
— Nu ai dormit pe drum? întrebă Murray surprins.
— Într-un avion? răspunse Ryan.
— Te deranjează atât de mult?
— Dan, pe o navă, poți vedea ce te ține sus. Într-un avion nu.
Asta l-a făcut lui Murray să chicotească.
— Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, amice. Vei acumula o mulțime de mile de fidelitate, mergând și întorcându-te la Dulles.
— Presupun.
În mod ciudat, Jack nu se gândise la asta când acceptase postul. Stupid, își dăduse seama prea târziu. Avea să zboare dus-întors la Langley cel puțin o dată pe lună – nu era cel mai bun lucru pentru un zburător reticent.
— Mutarea merge bine? Poți avea încredere în acest grup, știi. Bas îi folosește de peste douăzeci de ani, le plac și prietenilor mei de la Yard. Jumătate dintre acești tipi sunt foști polițiști.
Iar polițiștii, nu mai era nevoie să spună, erau mai mult de încredere decât spionii.
— Fără *bug*-uri în baie? Grozav, a observat Ryan.
În timpul foarte scurtei sale experiențe de până acum, Ryan aflase că viața în serviciile de informații era puțin diferită de predarea istoriei la Academia Navală. Probabil că erau *bug*-uri, dar erau conectate la biroul lui Basil…
— Știu. Vești bune, totuși, mă vei vedea foarte des, dacă nu te superi.
Ryan dădu obosit din cap, încercând să-i reușească un rânjet.
— Ei bine, măcar voi avea cu cine să beau o bere.
— Acesta este sportul național. Mai multe afaceri se fac în pub-uri decât la birou. Versiunea lor a clubului de țară.
— Berea nu e prea rea.
— Mai bună decât pișatul pe care-l avem acasă. Sunt pe deplin convertit la acest standard.
— Mi-au spus la Langley că faci multă muncă de informații pentru Emil Jacobs.
— Da, a dat din cap Murray. Adevărul este că ne pricepem mai bine decât mulți dintre voi, cei de la Agenție. Cei de la Operațiuni nu și-au revenit încă din șaptezeci și șapte și nu sunt sigur că asta se va

întâmpla pentru o vreme.

Ryan a trebuit să fie de acord.

— Așa crede și amiralul Greer. Bob Ritter este destul de deștept – poate un pic prea deștept, dacă înțelegi ce vreau să spun – dar nu are destui prieteni în Congres pentru a-și extinde imperiul așa cum își dorește..

Greer era analistul șef al CIA, Ritter, directorul operațiunilor. Cei doi erau adesea în dezacord.

— Nu au încredere în Ritter așa cum au în DDI[4]. E o moștenire de la mizeria Comitetului Bisericii de acum zece ani. Știi, Senatul pare să nu-și amintească niciodată cine a condus aceste operațiuni. Îl canonizează pe șef și îi crucifică pe cei care au încercat să-i urmeze ordinele – deși prost. La naiba, a fost un... Murray căuta cuvântul. Nemții îi spun *schweinerei*[5]. Nu există o traducere exactă, dar, știi, sună ca ceea ce este.

— Da, mai bine decât porcărie, mormăi Jack amuzat.

Efortul CIA de a-l asasina pe Fidel Castro, care fusese gestionat din biroul procurorului general în timpul lui Camelot, fusese ca în *Woody Woodpecker*, cu un strop de Three Stooges[6], politicieni care încercau să-l imite pe James Bond, un personaj inventat de un spion britanic ratat. Filmele pur și simplu nu reprezentau lumea reală, așa cum învățase Ryan pe pielea lui, mai întâi la Londra, apoi în propria sufragerie.

— Deci, Dan, cât de buni sunt cu adevărat?

— Britanicii? Murray l-a condus pe Ryan pe peluza din față. Lucrătorii fuseseră verificați de SIS, dar Murray era de la FBI. Basil este de clasă mondială. De aceea a rezistat atât de mult. A fost un spion de teren strălucit și a fost primul tip care a avut o bănuială despre Philby – și ține minte, Basil era doar un începător pe atunci. Se pricepe la administrație, este unul dintre cei mai agili gânditori pe care i-am întâlnit vreodată. Politicienii locali de ambele părți ale culoarului îl plac și au încredere în el. Asta nu este ușor. Cam cum a fost Hoover la noi, dar fără cultul personalității. Mie îmi place de el. E un tip cu care e bine să lucrezi. Și Bas te place mult, Jack.

— De ce? întrebă Ryan. Nu am făcut mare lucru.

— Bas are ochi pentru talente. Crede că ai ceea ce trebuie. I-a plăcut la nebunie chestia aia pe care ai inventat-o anul trecut pentru a prinde scurgerile de securitate – *Capcana de canari* – și salvarea următorului lor rege nu a fost chiar rea, știi? Vei fi un băiat popular

la Century House. Dacă te vei ridica la înălțimea așteptărilor, s-ar putea să ai un viitor în domeniul spionajului.

— Grozav. Ryan încă nu era pe deplin sigur că asta voia să facă, totuși. Dan, sunt un agent de bursă care s-a transformat într-un profesor de istorie, îți amintești?

— Jack, asta e în spatele tău acum. Privește înainte, bine? Ai fost destul de bun la Merrill Lynch, nu-i așa?

— Am câștigat câțiva dolari, a recunoscut Ryan.

De fapt, fuseseră o mulțime de dolari, iar portofoliul lui era încă în creștere.

— Folosește-ți creierul la ceva cu adevărat important, a sugerat Dan. Nu-mi place să-ți spun, Jack, dar nu sunt atât de mulți oameni deștepți în comunitatea serviciilor de informații. Știu. Lucrez acolo. O mulțime de drone, o mulțime de oameni moderat deștepți, dar al naibii de puține vedete, amice. Tu ai stofă de vedetă. Jim Greer așa crede. La fel și Basil. Tu gândești în afara cutiei. Și eu la fel. De aceea nu mai urmăresc spărgători de bănci în Riverside, Philadelphia. Dar eu nu am făcut niciodată un milion de dolari jucând pe piață.

— A avea noroc nu te face un tip grozav, Dan. La naiba, tatăl lui Cathy, Joe, a făcut mult mai mult decât voi face eu vreodată, și este un fiu de cățea cu opinie și autoritate.

— Ei bine, ai făcut-o pe fiica lui soția unui cavaler de onoare, nu-i așa?

Jack a zâmbit timid.

— Da, presupun că am făcut-o.

— Asta îți va deschide o mulțime de uși aici, Jack. Britanicilor le plac titlurile lor. A făcut o pauză. Acum, ce-ar fi să te trag afară la o halbă? Există un *pub* drăguț pe deal, *The Gypsy Moth*. Chestiile astea în mișcare te vor înnebuni. Este aproape la fel de rău ca să construiești o casă.

BIROUL SĂU se afla în primul subsol al Centrului, o măsură de securitate care nu-i fusese niciodată explicată, dar se pare că exista o cameră corespondentă exactă în sediul Inamicului Principal. Acolo, se numea MERCURY, mesagerul zeilor – foarte potrivit, dacă națiunea lor recunoștea conceptul de zeu. Mesajele treceau prin funcționarii de cod și cifrare, ajungeau la biroul său, iar el le examina pentru a vedea dacă aveau conținut și cuvinte de cod, înainte de a le direcționa către birourile și ofițerii corespunzători pentru a acționa,

apoi, când mesajele se întorceau jos, direcţiona lucrurile în sens invers. Traficul a intrat într-o rutină regulată, dimineaţa era trafic de intrare, iar după-amiaza trafic de ieșire. Partea plictisitoare era, desigur, criptarea, deoarece mulţi dintre oamenii de pe teren foloseau parole unice, unice pentru ei înșiși – copii unice ale acestor parole se aflau în camerele din dreapta lui. Angajaţii de acolo transmiteau și păstrau secrete, de la viaţa sexuală a parlamentarilor italieni până la ierarhia precisă de ţintire a planurilor americane de atac nuclear.

În mod ciudat, niciunul dintre ei nu vorbea despre ce au făcut sau ce au criptat, *inbound* sau *outbound*. Angajaţii erau destul de stupizi. Poate că fuseseră recrutaţi cu acești factori psihologici în minte – nu l-ar fi surprins. Aceasta era o agenţie proiectată de genii pentru a fi operată de roboţi. Dacă cineva ar fi putut să construiască astfel de roboţi, era sigur că i-ar fi avut aici, pentru că, în mașini puteai avea încredere să nu se abată prea mult de la drumul lor prevăzut.

Totuși, mașinile nu puteau gândi, iar pentru munca sa, gândirea și memoria erau lucruri utile pentru ca agenţia să funcţioneze – și trebuie să funcţioneze. Era scutul și sabia unui stat care avea nevoie de ambele. Iar el era un fel de șef de poștă; trebuia să-și amintească ce trebuia să facă și unde. Nu știa tot ce se întâmpla aici, dar știa mult mai multe decât majoritatea oamenilor din această clădire: nume de operaţiuni și locaţii și, destul de des, misiuni și sarcini operaţionale. În general, nu cunoștea numele propriu-zis și feţele ofiţerilor de teren, dar le cunoștea ţintele, cunoștea numele de cod ale agenţilor recrutaţi și, în cea mai mare parte, știa ce ofereau acești agenţi.

Era aici, în acest departament, de nouă ani și jumătate. Începuse în 1973, imediat după ce absolvise Universitatea de Stat din Moscova cu o diplomă în matematică, iar mintea sa extrem de disciplinată îl făcuse să fie remarcat de un recrutor de talente din KGB. Era un jucător de șah deosebit de bun și, presupunea el, de aici provenea memoria sa antrenată, tot acel studiu al jocurilor vechilor mari maeștri, astfel încât, într-o anumită situaţie, să știe care este următoarea mișcare. De fapt, se gândise să facă din șah cariera lui, dar, deși studiase din greu, nu era suficient de bun, se părea. Boris Spassky, un tânăr jucător pe atunci, îl anihilase cu șase partide la zero, și două remize disperate, punând astfel capăt speranţelor sale de faimă și avere... și de călătorie. A suspinat la biroul său. Călătorie.

Își studiase și el cărțile de geografie și, închizând ochii, putea să vadă imaginile – în principal alb-negru: Marele Canal din Veneția, Regent Street din Londra, superba plajă Copacabana din Rio de Janeiro, fața muntelui Everest, pe care Hillary o escaladase când el însuși abia învăța să meargă... toate acele locuri pe care nu avea să ajungă să le vadă niciodată. Nu el. Nu o persoană cu accesul său și cu autorizațiile sale de securitate. Nu, KGB-ul era foarte atent cu astfel de oameni. Nu avea încredere în nimeni, o lecție pe care o învățase pe calea cea grea. Ce era în țara lui, de ce atât de mulți încercau să evadeze din ea? Și totuși, atâtea milioane de oameni muriseră luptând pentru rodina... Fusese scutit de serviciul militar datorită matematicii și potențialului său de șahist, iar apoi, presupunea el, datorită recrutării sale în Piața Dzerjinskiy nr. 2. Împreună cu aceasta a venit și un apartament frumos, de șaptezeci și cinci de metri pătrați, într-o clădire recent terminată. Și gradul militar, de asemenea – devenise căpitan la câteva săptămâni de la majorat, ceea ce, în general, nu era prea rău. Chiar mai bine, tocmai începuse să fie plătit acum în ruble certificate, așa că putea face cumpărături în magazinele *închise* cu bunuri de consum occidentale – și, cel mai bine, cu cozi mai scurte. Soția lui aprecia acest lucru. În curând avea să se afle la nivelul de intrare în nomenclatură, ca un prinț țarist minor, care privea în sus pe scara ierarhică și se întreba cât de departe ar putea urca. Dar, spre deosebire de țari, el se afla aici nu prin sânge, ci prin merite – un fapt care a făcut apel la bărbăția sa, se gândi căpitanul Zaitzev.

Da, își câștigase drumul până aici, și asta era important. De aceea i se încredințau secrete, acesta, de exemplu: un agent cu numele de cod CASSIUS, un american care locuia la Washington; se pare că avea acces la informații politice valoroase, prețuite de oamenii de la etajul cinci, și care erau deseori detașate experților de la Institutul SUA-Canada, care studiau frunzele de ceai din America. Canada nu era foarte importantă pentru KGB, cu excepția participării sale la sistemele americane de apărare aeriană și pentru că unii dintre politicienii săi de rang înalt, nu-și plăceau puternicul vecin din sud, sau cel puțin așa le spunea cu regularitate rezidentul de la Ottawa superiorilor săi de la etaj. Zaitzev s-a gândit la asta. Poate că nici polonezii nu-și iubeau vecinul de la est, dar polonezii făceau în mare parte ceea ce li se spunea – rezidentul de la Varșovia raportase cu o plăcere nedisimulată în dispeceratul său din luna precedentă – așa cum descoperise, spre disconfortul său, acel cap înfierbântat al

sindicatului. *Gunoi contrarevoluţionar* fusese termenul folosit de colonelul Igor Alekseievici Tomachevskiy. Colonelul era considerat o stea în ascensiune, care urma să fie detașat în Occident. Acolo se duceau cei cu adevărat buni.

LA TREI KILOMETRI și jumătate de oraș, Ed Foley a intrat primul pe ușă, cu soţia sa, Mary Patricia, chiar în spatele lui, ţinându-l pe Eddie de mână. Tinerii ochi albaștri ai lui Eddie erau larg deschiși cu curiozitatea unui copil, dar chiar și așa, copilul de patru ani și jumătate învăța că Moscova nu era Disney World. Șocul cultural era pe cale să cadă ca ciocanul lui Thor, dar îi va lărgi puţin orizonturile, credeau părinţii lui. La fel ca și pe ale lor.

— Uh-huh, a spus Ed Foley la prima sa privire.

Un ofiţer consular al ambasadei locuise aici înainte, și cel puţin încercase să curețe locul, ajutat fără îndoială de un servitor rus – guvernul sovietic îi furniza, și erau sârguincioși... pentru ambii lor șefii. Ed și Mary Pat fuseseră informaţi amănunţit timp de săptămâni – ba chiar luni – înainte de a lua zborul lung Pan Am de la JFK spre Moscova.

— Deci, aici e acasă, nu? observă Ed cu o voce atent neutră.

— Bine aţi venit la Moscova, le-a spus Mike Barnes începătorilor. El era un alt ofiţer consular, un FSO de carieră în curs de ascensiune, și în această săptămână avea sarcina de a întâmpina noii veniţi. Ultimul ocupant a fost Charlie Wooster. Un tip de treabă, acum s-a întors la Foggy Bottom, pentru a prinde căldura verii.

— Cum sunt verile aici? întrebă Mary Pat.

— Cam ca la Minneapolis, răspunse Barnes. Nu este foarte cald și umiditatea nu este prea mare, iar iernile nu sunt de fapt la fel de severe...Am crescut în Minneapolis, a explicat el. Desigur, armata germană ar putea să nu fie de acord, sau Napoleon, dar, ei bine, nimeni nu a spus vreodată că Moscova ar trebui să fie ca Paris, nu?

— Da, mi-au spus despre viaţa de noapte, a chicotit Ed. Era în regulă pentru el. Nu aveau nevoie de un *șef de staţie* la Paris și aceasta era cea mai mare și mai coaptă misiune, pe care nu se așteptase niciodată să o primească. Bulgaria, poate, dar nu chiar în burta fiarei. Bob Ritter trebuie să fi fost cu adevărat impresionat de timpul petrecut în Teheran. Slavă Domnului că Mary Pat l-a născut pe Eddie când o făcuse. Au ratat revoluţia în Iran cu, cât, trei săptămâni? Fusese o sarcină dificilă, iar medicul lui Mary Pat

insistase să se întoarcă la New York pentru naştere. Copiii erau un dar de la Dumnezeu, în regulă... În plus, asta îl făcuse şi pe Eddie Newyorkez, iar Ed îşi dorise al naibii de mult ca fiul său să fie fan Yankees şi Rangers încă de la naştere. Cea mai bună veste despre această misiune, în afară de chestiile profesionale, era că va vedea cel mai bun hochei pe gheaţă din lume chiar aici, la Moscova. La dracu baletul şi simfonia. Nenorociţii ăştia ştiau să patineze. Păcat că ruşii nu au înţeles baseball-ul. Probabil era prea sofisticat pentru mujici. Toate acele terenuri din care să alegi...

— Nu este foarte mare, observă Mary Pat, privind la o fereastră crăpată.

Erau la etajul şase. Cel puţin zgomotul de trafic nu ar fi prea rău. Complexul străinilor – ghetoul – era zidit şi păzit. Acest lucru era pentru protecţia lor, au insistat ruşii, dar criminalitatea stradală împotriva străinilor nu era o problemă la Moscova. Cetăţeanului rus mediu îi era interzis prin lege să aibă valută străină în posesia sa şi nu exista nici-o modalitate convenabilă de a o cheltui în orice caz. Aşa că era puţin profitabil să jefuieşti un american sau un francez pe străzi şi nu se puteau înşela – hainele lor îi marcau la fel de clar ca păunii printre corbi.

— Buna ziua! Era un accent englezesc. Chipul rumen a apărut o clipă mai târziu. Suntem vecinii voştri. Nigel şi Penny Haydock, a spus proprietarul feţei. Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, înalt şi slab, cu părul cărunt prematur şi rărit. Soţia lui, mai tânără şi mai drăguţă decât merita probabil, a apărut o clipă mai târziu cu o tavă cu sandvişuri şi nişte vin alb de bun venit.

— Tu trebuie să fii Eddie, a observat doamna Haydock.

Atunci Ed Foley a observat rochia de gravidă. Era în jur de şase luni, după cum arăta. Aşadar, informările fuseseră corecte în toate detaliile. Foley avea încredere în CIA, dar învăţase pe calea cea grea să verifice totul, de la numele persoanelor care locuiau la acelaşi etaj până la faptul că toaleta trăgea apa în mod fiabil. *Mai ales în Moscova*, se gândi el, îndreptându-se spre baie. Nigel îl urmă.

— Aici instalaţiile funcţionează fiabil, dar sunt zgomotoase. Nimeni nu se plânge, a explicat Haydock.

Ed Foley a tras mânerul şi, desigur, era zgomotos.

— Am reparat-o eu. Sunt un pic îndemânatic, vezi?, a spus el. Apoi, mai încet, Ai grijă unde vorbeşti în acest loc, Ed. Microfoane peste tot. Mai ales în dormitoare. Se pare că nenorociţilor de ruşi le

place să ne numere orgasmele. Penny și cu mine încercăm să nu-i dezamăgim.

Un zâmbet șiret. Ei bine, în unele orașe îți aduci propria viață de noapte.

— Doi ani aici?

Toaleta părea să funcționeze de o veșnicie. Foley a fost tentat să ridice capacul rezervorului pentru a vedea dacă Haydock înlocuise feroneria sanitară din interior cu ceva special. A decis că nu trebuia să se uite pentru a ști asta.

— Douăzeci și nouă de luni. Mai sunt șapte. E un loc de muncă plin de viață. Sunt sigur că ți-au spus că, oriunde te duci, vei avea un *prieten* la îndemână. Nu-i subestima nici pe ei. Cei de la Direcția a doua sunt bine pregătiți... Toaleta își urma cursul, iar Haydock și-a schimbat vocea. Dușul – apa caldă este destul de fiabil, dar țeava de pulverizare, zornăie, la fel ca cea din apartamentul nostru...

A întors robinetul pentru a-i demonstra. Cu siguranță, zornăia. *Lucrase cineva la perete ca să-l slăbească*? s-a întrebat Ed. Probabil că da. Probabil chiar acest om îndemânatic.

— Perfect.

— Da, vei avea mult de lucru aici. Fă duș cu un prieten și economisești apă – nu asta se spune în California?

Foley reuși să râdă pentru prima oară de când ajunsese la Moscova.

— Da, așa se spune.

I-a aruncat o privire vizitatorului său. Era surprins că Haydock se prezentase atât de devreme, dar poate că era doar o tactică să fie atât de evident. Spionajul avea tot felul de reguli, iar rușii erau adepți ai regulilor. Așa că, îi spusese Bob Ritter, aruncă o parte din regulament. Rămâi sub acoperire și fii un american prost și imprevizibil de fiecare dată când ai ocazia. De asemenea, le spusese familiei Foley că Nigel Haydock era un tip în care puteau avea încredere. Era fiul unui alt ofițer de informații – un om trădat de însuși Kim Philby, unul dintre bieții nenorociți care se parașutaseră în Albania în brațele comitetului de primire al KGB-ului. Nigel avea cinci ani atunci, suficient de mare pentru a-și aminti întotdeauna cum era să-ți pierzi tatăl în favoarea inamicului. Motivația lui Nigel era probabil la fel de bună ca a lui Mary Pat, iar asta însemna că era al naibii de bună. Mai bună chiar decât a lui, putea recunoaște Ed Foley după câteva pahare. Mary Pat îi ura pe ticăloși așa cum

Domnul Dumnezeu Însuși ura păcatul. Haydock nu era șeful stației de aici, dar era șeful agenților pentru operațiunea SIS din Moscova, iar asta îl făcea destul de bun. Directorul CIA, judecătorul Moore, avea încredere în britanici: după Philby, îi văzuse trecând prin SIS cu un aruncător de flăcări mai fierbinte chiar și decât undița de muscă a lui James Jesus Angleton și cauterizând fiecare posibilă scurgere de informații. La rândul său, Foley avea încredere în judecătorul Moore, la fel și președintele. Asta era partea cea mai nebună a activității de informații: Nu puteai avea încredere în nimeni, dar trebuia să ai încredere în *cineva*.

Ei bine, se gândi Foley, verificând apa fierbinte cu mâna, *nimeni nu a spus vreodată că afacerea asta avea prea mult sens. Ca și metafizica clasică. Pur și simplu a fost*.

— Când ajunge mobila aici?

— Containerul ar trebui să fie pe un camion în Leningrad chiar acum. Îl vor verifica?

Haydock a ridicat din umeri.

— Nu poți ști niciodată cât de minuțioși sunt, Edward. KGB-ul este o mare birocrație nenorocită – nu înțelegi ce înseamnă acest cuvânt până nu-l vezi în acțiune aici. De exemplu, microfoanele din apartamentul tău – câte dintre ele funcționează? Nu sunt de la British Telecom, nici de la AT&T. Este blestemul acestei țări, într-adevăr, și e bine pentru noi, dar asta nu este o regulă. Atunci când ești urmărit, nu poți ști dacă este un expert cu experiență sau un nătărău care nu poate găsi drumul spre toaletă. Arată la fel și se îmbracă la fel. La fel ca și oamenii noștri, când te gândești la asta, dar birocrația lor este atât de mare încât există o probabilitate mai mare să îi protejeze pe cei incompetenți – sau poate că nu. Dumnezeu știe, la Century House avem partea noastră de drone.

Foley dădu din cap.

— La Langley, îi spunem Direcția de Informații.

— Chiar așa. Noi îi spunem Palatul Westminster, a observat Haydock, cu prejudecata lui preferată. Cred că am testat suficient de mult instalațiile sanitare.

Foley a închis robinetul și cei doi bărbați s-au întors în sufragerie, unde Penny și Mary Pat făceau cunoștință.

— Ei bine, oricum avem suficientă apă fierbinte, dragă.

— Mă bucur, a răspuns Mary Pat. Se întoarse spre oaspetele ei. Unde faci cumpărături pe aici?

Penny Haydock a zâmbit:

— Pot să te duc acolo. Pentru articole speciale, putem comanda de la o agenție din Helsinki, de calitate excelentă: engleză, franceză, germană – chiar și americană, pentru lucruri precum sucuri și alimente conservate. Produsele perisabile sunt de origine finlandeză și, în general, sunt foarte bune, în special mielul. Nu au cel mai bun miel, Nigel?

— Într-adevăr, este la fel de bun ca în Noua Zeelandă, a fost de acord soțul ei.

— Fripturile lasă de dorit, le-a spus Mike Barnes, dar în fiecare săptămână primim fripturi din Omaha. Tone, le distribuim tuturor prietenilor noștri.

— Acesta este adevărul, a confirmat Nigel. Carnea voastră de vită hrănită cu porumb este superbă. Mă tem că suntem cu toții destul de dependenți de ea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru forțele aeriene americane, a continuat Barnes. Ei duc carne de vită în toate bazele lor NATO, iar noi suntem pe lista de distribuție. Vin congelate, nu chiar la fel de bune ca proaspete la Delmonico, dar suficient de aproape pentru a-ţi aminti de casă. Sper că ați adus un grătar. Avem tendința să le luăm pe acoperiș pentru a găti. Importăm și cărbune. Ivan pur și simplu nu pare să înțeleagă asta.

Apartamentul nu avea balcon, poate pentru a-i proteja de mirosul de motorină care pătrundea din oraș.

— Cum rămâne cu mersul la lucru? a întrebat Foley.

— Mai bine luați metroul. Este într-adevăr grozav, i-a spus Barnes.

— Mă lași cu mașina? a întrebat Mary Pat, cu un zâmbet plin de speranță.

Totul mergea conform planului. Asta era de așteptat, dar orice lucru care mergea bine în această afacere venea ca un fel de surpriză, ca și cadourile potrivite sub bradul de Crăciun. Întotdeauna sperai că Moș Crăciun a primit scrisoarea, dar… dar niciodată nu puteai fi sigur.

— Ai putea să înveți cum să conduci în acest oraș, a spus Barnes. Cel puțin ai o mașină frumoasă.

Fostul locatar din acest apartament le lăsase în urmă un Mercedes 280 alb, care era într-adevăr o mașină frumoasă. De fapt, un pic prea frumoasă, la numai patru ani de zile. Nu că ar fi fost atât de multe

mașini în Moscova, iar plăcuțele de înmatriculare o marcau cu siguranță ca aparținând unui diplomat american, fiind astfel ușor de reperat de către orice polițist de circulație și de către vehiculul KGB care o urmărea în majoritatea locurilor în care mergea. Din nou, era o engleză inversată. Mary Pat va trebui să învețe să conducă ca un locuitor din Indianapolis în prima ei călătorie la New York.

— Străzile sunt frumoase și largi, i-a spus Barnes, iar benzinăria este la doar trei străzi în direcţia aceea. A arătat cu degetul. Este una imensă. Rușilor le place să le construiască așa.

— Grozav, a observat ea, intrând deja în acoperirea ei de blondă drăguță și drăgălașă. În întreaga lume, se presupunea că femeile cele mai drăguțe erau cele mai proaste, și blondele mai ales. La urma urmei, era mult mai ușor să faci pe prostul decât să fii deștept, în ciuda actorilor de la Hollywood.

— Dar întreținerea mașinii? întrebă Ed.

— Este un Mercedes. Nu se strică prea des, i-a asigurat Barnes. Ambasada Germaniei are un tip care poate repara orice merge prost. Suntem cordiali cu aliații noștri NATO. Sunteți pasionați de fotbal?

— Joc de fete, a răspuns imediat Ed Foley.

— E destul de grosolan din partea ta, observă Nigel Haydock.

— Dă-mi fotbal american oricând, a replicat Foley.

— Un joc prostesc, necivilizat, plin de violență, a suspinat britanicul.

Foley zâmbi.

— Hai sa mâncam.

S-au așezat. Mobilierul era adecvat, ceva de genul celor pe care le-ai găsi într-un motel din Alabama.

Sandvișurile au fost ok. Mary Pat s-a dus să aducă pahare și a deschis robinetele.

— Vă recomand să nu o beți pe asta, doamnă Foley, a avertizat Nigel. Unii au avut probleme la stomac din cauza apei de la robinet...

— Oh? a făcut o pauză. Și numele meu este Mary Pat, Nigel.

Acum au fost prezentați cum se cuvine.

— Da, Mary Pat. Preferăm apa îmbuteliată pentru băut. Apa de la robinet este suficient de bună pentru baie, iar dacă o fierbi, pentru cafea și ceai. Este chiar mai rău în Leningrad, a avertizat Nigel. Localnicii sunt mai mult sau mai puțin imunizați, mi s-a spus, dar noi, străinii, putem avea probleme gastrointestinale serioase acolo.

— Dar școlile? Mary Pat era îngrijorată de asta.

— Școala americano-britanică se ocupă bine de copii, a promis Penny Haydock. Eu însămi lucrez acolo cu jumătate de normă. Iar programul academic de acolo este de top.

— Eddie a început deja să citească, nu-i așa, dragă? anunță tatăl mândru.

— Doar *Peter Rabbit* și chestii de genul ăsta, dar nu e rău pentru patru ani, a confirmat o mamă la fel de mulțumită. La rândul lui, Eddie găsise farfuria cu sandvișuri și ronțăia ceva. Nu era bologna lui prețioasă, dar un copil înfometat nu este întotdeauna mofturos. Mai erau și patru borcane mari de unt de arahide Skippy's Super Chunk împachetate într-un loc sigur. Părinții lui s-au gândit că puteau face rost de jeleu de struguri oriunde, dar probabil nu și de Skippy. Pâinea locală, spunea toată lumea, era decentă, chiar dacă nu era exact Wonder Bread cu care fuseseră crescuți copiii americani. Iar Mary Pat avea o mașină de făcut pâine în containerul lor de marfă, aflat acum pe un camion sau pe un tren între Moscova și Leningrad. Era o bucătăreasă bună și o artistă la copt pâine, și se aștepta ca asta să fie intrarea ei în mediul social al ambasadei.

NU DEPARTE DE LOCUL în care stăteau, un mesaj a fost predat. Livratorul era din Varșovia și fusese trimis de către guvernul său – de fapt, de către o agenție a guvernului său – către o agenție a guvernului destinatar. Mesagerul nu era chiar atât de încântat de misiunea sa. Era comunist – trebuia să fie pentru a i se încredința o astfel de sarcină – dar era totuși polonez, la fel ca și subiectul mesajului și al misiunii. Și asta era problema.

Mesajul era, de fapt, o fotocopie a originalului, care fusese predat personal la un birou – unul important – din Varșovia cu numai trei zile înainte.

Mesagerul, un colonel în serviciul de informații al țării sale, era cunoscut personal de către destinatar, din vedere și mai ales prin afecțiune. Rușii se foloseau de vecinii lor pentru multe sarcini. Polonezii aveau un real talent pentru operațiunile de informații, din același motiv ca și israelienii: Erau înconjurați de dușmani. La vest se afla Germania, iar la est se afla Uniunea Sovietică. Circumstanțele nefericite implicate de această situație au făcut ca Polonia să folosească mulți dintre cei mai buni și mai străluciți oameni ai săi în domeniul serviciilor de informații.

Destinatarul știa toate acestea. De fapt, cunoștea deja cuvânt cu

cuvânt conținutul mesajului. Îl aflase cu o zi înainte. Totuși, nu a fost surprins de întârziere. Guvernul polonez își luase acea zi pentru a analiza conținutul și importanța acestuia înainte de a-l transmite, iar destinatarul nu s-a supărat. Orice guvern din lume își lua cel puțin o zi pentru a analiza astfel de lucruri. Era în firea oamenilor aflați în poziții de autoritate să tergiverseze și să șovăie, chiar dacă știau că întârzierea era o pierdere de timp. Nici măcar marxism-leninismul nu a putut modifica natura umană. Trist, dar adevărat. Noul om sovietic, ca și noul om polonez, era, în cele din urmă, tot un om.

Baletul care se juca acum era la fel de stilizat ca oricare altul jucat de trupa Kirov din Leningrad. Destinatarul și-a imaginat chiar că poate auzi muzica. De fapt, el prefera jazz-ul occidental în locul muzicii clasice, dar, în orice caz, la balet, muzica era doar garnitura, sistemul care le spunea dansatorilor când să sară împreună ca niște câini dresați și drăguți. Balerinele erau mult prea subțiri pentru gusturile rușilor, desigur, dar femeile adevărate erau mult prea grele pentru ca acele mici zâne pe care îi numeau bărbați, să le ridice.

De ce îi rătăcea mintea? Și-a reluat locul, lăsându-se încet pe scaunul de piele în timp ce desfăcea scrisoarea. Era scrisă în poloneză, iar el nu vorbea și nici nu citea poloneza, dar avea atașată o traducere în rusa literară. Bineînțeles, avea să-și pună propriii traducători să o analizeze, plus doi sau trei psihiatri care să ia în considerare starea mentală a redactorului și să compună propria lor analiză de mai multe pagini, pe care va trebui să o citească, oricât de mult timp ar fi pierdut. Apoi ar trebui să facă un raport, pentru a le oferi superiorilor săi politici – nu, colegilor săi politici – toate aceste informații suplimentare, astfel încât aceștia să nu își piardă timpul analizând mesajul și importanța sa înainte de a se gândi ce să facă în legătură cu el.

Președintele s-a întrebat dacă acest colonel polonez își dădea seama cât de ușor o făcuseră propriii săi șefi politici. În cele din urmă, tot ceea ce trebuiau să facă era să transmită informația propriilor lor șefi politici pentru a acționa, urcând decizia în arborele responsabilității, așa cum fac toți funcționarii guvernamentali, indiferent de loc sau filozofie. Vasalii erau vasali în toată lumea.

Președintele și-a ridicat privirea spre el.

— Tovarășe colonel, vă mulțumesc că mi-ați adus acest lucru în atenție. Vă rog să transmiteți salutările și respectele mele comandantului dumneavoastră. Puteți pleca.

Polonezul s-a îndreptat brusc, a salutat în felul curios al polonezilor, a făcut cea mai bună întoarcere, apoi s-a îndreptat spre ușă.

Iuri Andropov a privit ușa închizându-se înainte de a-și îndrepta din nou atenţia către mesaj și traducerea acestuia.

— Deci, Karol, ne ameninți, nu? A plescăit din limbă și a clătinat din cap înainte de a continua la fel de liniștit ca înainte. Ești curajos, dar judecata ta trebuie ajustată, tovarășul meu cleric.

Și-a ridicat din nou privirea, meditând. Biroul avea obișnuitele lucrări de artă care acopereau pereţii, și asta din același motiv ca în orice alt birou – pentru a evita goliciunea. Două erau picturi în ulei ale unor maeștri renascentiști, împrumutate din colecția vreunui țar sau nobil decedat de mult. Un al treilea portret, destul de bun, de fapt, era al lui Lenin, cu tenul palid și fruntea bombată, cunoscut de milioane de oameni din întreaga lume. Lângă el era atârnată o fotografie color, frumos înrămată, a lui Leonid Brejnev, actualul secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Fotografia era o minciună, o imagine a unui om tânăr și viguros, nu a bătrânului ţap senil care stătea acum în fruntea mesei Biroului Politic. Ei bine, toţi oamenii îmbătrânesc, dar în majoritatea locurilor, astfel de oameni își lăsau slujbele pentru o pensionare onorabilă. Dar nu și în țara lui, și-a dat seama Andropov... și s-a uitat în jos la scrisoare. Și nici acest om. Și slujba acestuia era pe viață.

Dar el amenință să schimbe această parte a ecuației, a opinat președintele Comisiei pentru securitatea statului. Și în asta consta pericolul.

Pericolul?

Consecințele erau necunoscute, iar aceasta era un pericol suficient. Colegii săi din Biroului Politic aveau să o vadă la fel, oameni bătrâni, precauți și speriați cum erau.

De altfel, nu trebuia doar să raporteze pericolul. Trebuia, de asemenea, să prezinte o modalitate de a face față în mod eficient.

Portretele care ar fi trebuit să fie pe peretele lui chiar acum erau ale a doi bărbați semi-uitați. Unul era Iron Felix Dzerjinski însuși, fondatorul Ceka, precursorul KGB-ului.

Celălalt era Iosif Vissarionovici Stalin. Liderul pusese odată o întrebare relevantă pentru situația cu care se confrunta Andropov acum. Atunci, era în 1944. Acum-acum poate că era și mai relevantă.

Ei bine, asta rămâne de văzut. El ar fi omul potrivit pentru a lua

această decizie, și-a spus Andropov. Toți oamenii puteau fi făcuți să dispară. Gândul ar fi trebuit să-l surprindă când i-a venit în cap, dar nu a fost așa. Clădirea aceasta, construită cu optzeci de ani mai devreme pentru a fi sediul Companiei de Asigurări Rossiya, văzuse o mulțime de astfel de lucruri, iar locatarii ei dăduseră ordine care provocaseră multe, multe alte morți. Obișnuiau să facă execuții la subsol. Asta se terminase cu doar câțiva ani în urmă, deoarece KGB-ul se extinsese pentru a include tot spațiul chiar și în această structură masivă – și încă una pe șoseaua de centură interioară din jurul orașului –, dar echipa de curățenie șoptea ocazional despre fantomele care puteau fi văzute în nopțile liniștite, uneori speriindu-le pe bătrânele spălătorese cu gălețile și periile lor. Guvernul acestei țări nu credea în lucruri precum spiritele și fantomele, așa cum nu credea nici în sufletul nemuritor al unui om, dar să elimini superstițiile țăranilor simpli era o sarcină mai dificilă decât să convingi intelectualitatea să creadă în scrierile voluminoase ale lui Vladimir Ilici Lenin, Karl Marx sau Friedrich Engels, ca să nu mai vorbim de proza turgescentă atribuită lui Stalin (dar realizată de fapt de un comitet format din oameni speriați, și cu atât mai rău din această cauză), care, din fericire, nu mai era prea solicitată decât de cei mai masochiști dintre cercetători.

Nu, și-a spus Iuri Vladimirovici, *nu era atât de greu să convingă oamenii să creadă în marxism*. Mai întâi, li s-a băgat în cap în școlile gimnaziale, în Tinerii Pionieri, în licee și în Komsomolet, Liga Tineretului Comunist, iar apoi cei cu adevărat deștepți au devenit membri de partid cu drepturi depline, păstrându-și legitimațiile de partid *lângă inimă*, în buzunarele pentru țigări ale cămășii.

Dar, până atunci, ei știau mai bine. Membrii conștienți din punct de vedere politic își mărturiseau credința la reuniunile de partid, deoarece trebuiau să facă acest lucru pentru a avansa. În același mod, curtenii deștepți din Egiptul faraonic îngenuncheau și își protejau ochii de chipul care semăna cu lumina strălucitoare, pentru a nu fi orbiți – își ridicau mâinile pentru că, în Faraon, în persoana Dumnezeului lor Viu, se aflau puterea și prosperitatea personală, așa că îngenuncheau cu supunere, își negau simțurile și sensibilitatea și mergeau înainte. Așa a fost și aici. Cinci mii de ani, nu-i așa? Ar putea verifica o carte de istorie. Uniunea Sovietică a produs unii dintre cei mai importanți istorici medievali din lume și, fără îndoială, și niște anticari competenți, pentru că acesta era un domeniu al

științei în care politica nu conta prea mult. Faptele Egiptului antic erau prea îndepărtate de realitatea contemporană pentru a conta pentru speculațiile filosofice ale lui Marx sau pentru divagațiile nesfârșite ale lui Lenin. Şi astfel, unii savanţi buni au intrat în acest domeniu. Alții s-au îndreptat spre științele pure, pentru că știința pură era știință pură, iar un atom de hidrogen nu avea politică.

Dar agricultura a făcut-o. Industria prelucrătoare a făcut-o. Așa că cei mai buni și mai străluciți au stat departe de aceste domenii, optând în schimb pentru studii politice. Pentru că acolo se găsea succesul. Nu trebuia să crezi asta mai mult decât credeai că Ramses al II-lea era fiul viu al zeului Soarelui sau al oricărui zeu din care se presupunea că ar fi ieșit. În schimb, Iuri Vladimirovici își dădea seama, curtenii vedeau că Ramses avea numeroase soții și o progenitură și mai numeroasă, iar asta, în general, nu era o viață rea pentru un bărbat. Echivalentul clasic al unei dacha în dealurile Lenin și al verilor pe plaja din Soci. Așadar, s-a schimbat vreodată lumea cu adevărat?

Probabil că nu, a decis președintele Comitetului pentru Securitatea Statului.

Iar treaba lui era în mare măsură să protejeze împotriva schimbărilor.

Și această scrisoare amenința cu schimbarea, nu-i așa? Era o amenințare și ar putea fi nevoit să facă ceva în privința amenințării. Asta însemna să faci ceva cu omul din spatele ei.

Se mai întâmplase înainte. S-ar putea întâmpla din nou, a decis el.

Andropov nu avea să trăiască suficient pentru a afla că, luând în considerare această acțiune, va pune în mișcare dispariția propriei țări.

Capitolul 1
Zvonuri și vise

— CÂND ÎNCEPI, JACK? întrebă Cathy în liniștea patului lor.

Iar soțul ei era bucuros că era patul lor. Oricât de confortabil fusese hotelul din New York, nu mai era niciodată la fel și, în plus, se săturase destul de socrul său, cu duplexul său de pe Park Avenue și cu imensul său sentiment de auto-suficență. Bine, Joe Muller avea vreo nouăzeci de milioane bune în bancă și portofoliul diversificat, iar acesta creștea frumos odată cu noua președinție, dar era de ajuns.

— Poimâine, a răspuns soțul ei. Presupun că aș putea să mă duc după prânz, doar ca să arunc o privire.

— Ar trebui să fi adormit până acum, spuse ea.

Existau dezavantaje în a te căsători cu un medic, își spunea Jack din când în când. Nu puteai să te ascunzi prea mult de ei. O atingere blândă și iubitoare putea să-i transmită temperatura corpului, ritmul cardiac și Dumnezeu mai știa ce altceva, iar medicii își ascundeau sentimentele, față de ceea ce găseau, cu îndemânarea unui jucător profesionist de poker. Ei bine, uneori.

— Da, a fost o zi lungă.

Mai era puțin până la ora cinci seara în New York, dar *ziua* lui durase mai mult decât cele douăzeci și patru de ore normale. Chiar trebuia să învețe să doarmă în avioane. Nu era ca și cum scaunul lui fusese incomod. Își îmbunătățise biletele emise de guvern, la clasa întâi cu cardul său American Express, iar în curând milele de călător frecvent aveau să se acumuleze atât de mult încât astfel de îmbunătățiri aveau să fie automate. *Da, grozav*, s-a gândit Jack. L-ar fi recunoscut din vedere la Heathrow și Dulles. Măcar avea noul său pașaport diplomatic negru și nu trebuia să fie deranjat de inspecții și

altele. Din punct de vedere tehnic, Ryan fusese repartizat la Ambasada SUA din Grosvenor Square din Londra, chiar vizavi de clădirea care găzduise biroul lui Eisenhower din al doilea război mondial, iar odată cu această repartiție venea și statutul diplomatic care îl făcea o super-persoană, neîngrădită de neplăceri precum dreptul civil. Putea să introducă ilegal câteva kilograme de heroină în Anglia și nimeni nu putea nici măcar să se atingă de bagajele sale fără permisiune – pe care o putea refuza în mod sumar, invocând privilegiul diplomatic și afaceri urgente. Era un *secret* cunoscut faptul că diplomații nu se deranjau cu taxele vamale pentru lucruri precum parfumuri pentru soțiile lor (sau alte persoane importante) și/sau băutură pentru ei înșiși, dar pentru măsura catolică a conduitei personale a lui Ryan, acestea erau păcate venale, nu mortale.

Amestecul obișnuit de gânduri într-un creier obosit, a recunoscut el. Cathy nu și-ar fi permis niciodată să opereze în această stare mentală. Sigur, în calitate de stagiară o ținuseră la datorie ore nesfârșite – ideea fiind să o obișnuiască să ia decizii bune în circumstanțe mizerabile – dar o parte din soțul ei se întreba câți pacienți fuseseră sacrificați pe altarul pregătirii medicale. Dacă avocații ar fi reușit vreodată să-și dea seama cum să facă bani din asta…

Cathy – Dr. Caroline Ryan, M.D., FACS, anunțau halatul ei alb și ecusonul de plastic – trecuse cu greu prin acea fază a pregătirii sale și de multe ori soțul ei își făcuse griji în legătură cu drumul ei spre casă în mica ei mașină sport Porsche, după treizeci și șase de ore consecutive de serviciu în obstetrică, pediatrie sau chirurgie generală, domenii care nu o interesau în sine, dar despre care trebuia să știe câte ceva pentru a fi un doctor Johns Hopkins ca lumea. Ei bine, știuse suficient cât să-i cârpească umărul în acea după-amiază în fața Palatului Buckingham. Nu sângerase până la moarte în fața soției și a fiicei sale, ceea ce ar fi fost destul de rușinos pentru toți cei implicați, mai ales pentru britanici. Mi-ar fi fost acordat titlul de cavaler post-mortem? se întrebă Jack cu un râs înăbușit. Apoi, în sfârșit, ochii i s-au închis pentru prima dată în treizeci și nouă de ore.

— SPER CĂ ÎI PLACE ACOLO, a declarat judecătorul Moore, la întâlnirea de la sfârșitul zilei cu personalul superior.

— Arthur, verii noștri știu să fie ospitalieri, a subliniat James

Greer. Basil ar trebui să fie un profesor bun.

Ritter nu a spus nimic. Amatorul ăsta de Ryan își făcuse multă – mult prea multă – publicitate pentru orice angajat al CIA, cu atât mai mult cu cât era un tip de la DI{7}. În ceea ce-l privea pe Ritter, Direcția de Informații era coada din care dădea câinele Direcției Operațiuni. Sigur, Jim Greer era un spion bun și un om cu care era plăcut să lucrezi, dar nu era un spion de *teren* și – contrar Congresului – de asta avea nevoie Agenția. Cel puțin Arthur Moore a înțeles asta. Dar, la The Hill{8}, dacă le spuneai *ofițer de informații de teren* reprezentanților care controlau creditele, aceștia se retrăgeau ca Dracula în fața unui crucifix de aur și făceau colectiv ewwwwwwwww. Apoi a venit timpul să vorbească.

— Ce credeți că îi vor permite să spună?, s-a întrebat cu voce tare DDO{9}.

— Basil îl va considera ca fiind reprezentantul meu personal, a spus judecătorul Moore, după un moment de gândire. Așadar, tot ceea ce vor împărtăși cu noi, vor împărtăși și cu el.

— Îl vor coopta, Arthur, a avertizat Ritter. Se ocupă de lucruri despre care ei nu știu. Vor încerca să stoarcă lucruri de la Ryan. El nu știe cum să se apere de asta.

— Bob, l-am informat chiar eu despre asta, a anunțat Greer. DDO știa deja asta, desigur, dar Ritter avea un adevărat talent de a se da morocănos când nu i se făcea pe plac. Greer se întrebă cum a fost să fi mama lui Bob. Nu-l subestima pe puștiul ăsta, Bob. E deștept. Pun pariu pe o friptură la cină că scoate mai multe lucruri de la britanici decât scot ei de la el.

— Pariul fraierului, a pufnit directorul adjunct (Operațiuni).

— La Snyder's, a continuat directorul adjunct (Informații). Era localul preferat al ambilor directori, situat chiar peste Key Bridge, în Georgetown.

Judecătorul Arthur Moore, directorul Central Intelligence, sau DCI{10}, a urmărit schimbul de replici cu amuzament. Greer știa cum să-i răsucească coada lui Ritter și, cumva, Bob nu-și dădea niciodată seama cum să se apere de el. Poate că era din cauza accentului *down-east* al lui Greer. Texanii ca Bob Ritter (și Arthur Moore însuși) se considerau superiori oricui vorbea pe nas, cu siguranță la un pachet de cărți de joc sau în jurul unei sticle de whisky bourbon. Judecătorul credea că era mai presus de astfel de lucruri, deși erau amuzante de urmărit.

— Bine, cina la Snyder’s. Ritter i-a întins mâna.
Și a fost momentul ca DCI să reia controlul asupra ședinței.
— Acum că am rezolvat acest aspect, domnilor, președintele vrea să-i spun ce se va întâmpla în Polonia.
Ritter nu a sărit în sus. Avea un șef de secție bun la Varșovia, dar tipul avea doar trei ofițeri de teren ca lumea în departamentul său, iar unul dintre ei era un începător. Avea, totuși, un agent-sursă foarte bun în interiorul ierarhiei politice a guvernului de la Varșovia și mai mulți agenți buni în armata lor.
— Arthur, ei nu știu. Ei dansează în jurul acestei chestii cu Solidaritatea zi de zi, le-a spus DDO celorlalți. Și muzica se tot schimbă.
— Se va reduce la ceea ce Moscova le spune să facă, Arthur, aprobă Greer. Și nici Moscova nu știe.
Moore și-a dat jos ochelarii de citit și s-a frecat la ochi.
— Da. Nu știu ce să facă atunci când cineva îi sfidează în mod deschis. Joe Stalin i-ar fi împușcat pe toți cei care se aflau la vedere, dar actuala gașcă nu are curajul să facă asta, mulțumesc bunului Dumnezeu pentru asta.
— Regula colegială scoate la iveală lașul din fiecare, iar Brejnev pur și simplu nu are capacitatea de a conduce. Din câte am auzit, trebuie să-l conducă la toaletă.
Era o mică exagerare, dar lui Ritter îi plăcea că liderul sovietic se înmuia.
— Ce ne spune CARDINAL? Moore se referea la principalul agent al Agenției la Kremlin, asistentul personal al ministrului Apărării, Dmitri Fedorovich Ustinov. Numele său era Mihail Semionovici Filitov, dar pentru toți, cu excepția unei mâini de angajați activi ai CIA, el era pur și simplu CARDINAL.
— Spune că Ustinov este disperat că nu va ieși nimic util din Biroului Politic până când nu vor avea un lider care să poată conduce cu adevărat. Leonid încetinește. Toată lumea știe asta, chiar și omul de pe stradă. Nu poți camufla o imagine de la televizor, nu-i așa?
— Cât timp credeți că mai are de trăit?
O colecție de ridicări din umeri, apoi Greer a preluat întrebarea:
— Doctorii cu care am vorbit spun că ar putea să se prăbușească mâine, sau ar putea să o ducă încă vreo doi ani. Ei spun că văd un Alzheimer ușor, dar numai ușor. Starea lui generală este o miopatie cardiovasculară progresivă, cred ei, probabil exacerbată de

alcoolismul incipient.

— Toți au această problemă, observă Ritter. CARDINAL confirmă problema cardiacă, apropo, împreună cu vodca.

— Și ficatul este important, iar al lui este probabil suboptimal, a continuat Greer, cu o subestimare grosolană. Apoi, Moore a încheiat gândul.

— Dar nu poți să-i spui unui rus să nu mai bea, așa cum nu-i poți spune unui urs grizzly să nu se cace în pădure. Știți, dacă ceva îi va doborî vreodată pe tipii ăștia, va fi incapacitatea lor de a gestiona o tranziție ordonată a puterii.

— Ei bine, Domnule judecător. Bob Ritter și-a ridicat privirea cu un zâmbet răutăcios. Cred că pur și simplu nu au destui avocați. Poate că am putea să le trimitem o sută de mii de avocați de-ai noștri.

— Nu sunt chiar atât de proști. Mai bine să tragem câteva rachete Poseidon în ei. Mai puține pagube nete pentru societatea lor, a spus DDI.

— De ce oamenii denigrează onorabila mea profesie? a întrebat Moore tavanul. Dacă cineva le va salva sistemul, acela va fi un avocat, domnilor.

— Așa crezi, Arthur? întrebă Greer.

— Nu poți avea o societate rațională fără un stat de drept și nu poți avea un stat de drept fără avocați care să îl administreze. Moore era fost judecător-șef al Curții de Apel a statului Texas. Ei nu au încă aceste reguli, nu atunci când Biroului Politic să execute pe oricine nu-i place fără o aparență de proces de apel. Trebuie să fie ca și cum ai trăi în iad. Nu te poți baza pe nimic. Este ca la Roma sub Caligula – dacă avea o idee, acea idee avea putere de lege. La naiba, totuși, chiar și Roma avea niște legi pe care împărații trebuiau să le respecte. Nu și prietenii noștri ruși.

Ceilalți nu puteau să aprecieze cu adevărat cât de oribil era acest concept pentru directorul lor. Fusese cândva cel mai bun avocat de procese într-un stat renumit pentru calitatea comunității sale juridice, iar apoi un judecător erudit pe o bancă plină de oameni grijulii și corecți. Majoritatea americanilor erau la fel de obișnuiți cu statul de drept ca și cu cei nouăzeci de metri dintre bazele unui teren de baseball. Pentru Ritter și Greer, era mai important faptul că, înainte de cariera sa juridică, Arthur Moore fusese un spion operativ superior.

— Deci, ce naiba să-i spun președintelui?

— Adevărul, Arthur, a sugerat Greer. Nu știm pentru că nici ei nu știu.

Acesta era singurul lucru adevărat și rațional pe care îl putea spune, desigur, dar:

— La naiba, Jim, ei ne plătesc ca să știm!

— Totul se reduce la cât de amenințați se simt rușii. Polonia este doar o provincie pentru ei, un stat vasal care sare atunci când ei spun *sari*, a spus Greer. Rușii pot controla ceea ce vede propriul popor la televizor și în Pravda...

— Dar nu pot controla zvonurile care vin peste graniță, a spus Ritter. Și poveștile pe care le spun soldații lor când se întorc acasă după ce au servit acolo – și în Germania, și în Cehoslovacia, și în Ungaria, și ceea ce aud la Vocea Americii și la Radio Europa Liberă. CIA controla direct primul dintre aceste puncte de difuzare și, în timp ce celălalt era teoretic aproape independent, aceasta era o ficțiune pe care nimeni nu o credea. Ritter însuși a avut o mare influență asupra ambelor brațe de propagandă ale guvernului american. Rușii înțelegeau și respectau o bună propagandă de agitație.

— Cât de strâmtorați crezi că se simt? se întrebă Moore cu voce tare.

— Cu doar doi sau trei ani în urmă, ei credeau că se află pe creasta valului, zise Greer. Economia noastră era în budă cu inflația și aveam mizeria din Iran. Tocmai le căzuse în brațe Nicaragua. Moralul nostru național era prost și...

— Ei bine, asta se schimbă, slavă Domnului, a continuat Moore în locul lui. O răsturnare completă? a întrebat el. Era prea mult de sperat, dar, în sinea lui, Arthur Moore era un optimist – altfel, cum ar fi putut să fie inspector principal de poliție?

— Ne îndreptăm în acest sens, Arthur, spuse Ritter. Ei întârzie să se prindă. Nu sunt cei mai agili dintre gânditori. Aceasta este cea mai mare slăbiciune a lor. Câinii de top sunt căsătoriți cu ideologia lor până la punctul în care nu pot vedea în jur. Știi, îi putem răni acești nenorociți – să-i rănim rău – dacă le putem analiza temeinic slăbiciunile și găsim o modalitate de a le exploata.

— Chiar crezi asta, Bob? a întrebat DDI.

— Nu cred, știu foarte bine! a ripostat DDO. Sunt vulnerabili și, cel mai bine, încă nu știu că sunt vulnerabili. Este timpul să facem

ceva. Avem un președinte care ne va susține jocul dacă vom găsi ceva suficient de bun pentru ca el să-și investească capitalul politic. Congresul se teme atât de mult de el, încât nu va sta în cale.

— Robert, a spus DCI, mi se pare că ai ceva în mânecă.

Ritter s-a gândit câteva secunde înainte de a continua.

— Da, Arthur, așa este. Mă gândesc la asta de când m-au adus de pe teren, acum unsprezece ani. Nu am scris nici măcar un cuvânt.

Nu era nevoie să explice de ce. Congresul putea cita orice bucată de hârtie din clădire – mă rog, aproape orice bucată – dar nu ceva aflat doar în mintea unui om. Dar poate că acesta era momentul să o noteze.

— Care este cea mai mare dorință a sovieticilor?

— Să ne doboare, a răspuns Moore. Asta nu necesita tocmai un intelect de clasă Nobel.

— Bine, care este cea mai mare dorință a noastră?

— Nu avem voie să gândim în acești termeni. Vrem să găsim un modus vivendi cu ei.

Asta a spus The New York Times și, oricum, nu era asta vocea națiunii?

— Bine, Bob. Vorbește.

— Cum îi atacăm? a întrebat Ritter. Și prin asta vreau să spun să-i prindem pe ticăloși chiar acolo unde trăiesc, să-i doborâm…

— Să-i doborâm? a întrebat Moore. De ce naiba nu? a întrebat Ritter.

— Este posibil? a întrebat DCI-ul, interesat că Ritter se gândea la așa ceva.

— Ei bine, Arthur, dacă ei pot îndrepta o armă atât de mare spre noi, de ce n-am putea să le-o facem noi lor? Ei trimit bani în grupurile politice din țara noastră pentru a îngreuna procesul nostru politic. Au demonstrații antinucleare în toată Europa, cerând eliminarea armelor noastre nucleare, în timp ce ei le reconstruiesc pe ale lor. Nu putem nici măcar să divulgăm ceea ce știm despre asta în mass-media…

— Și dacă am fi făcut-o, presa nu ar fi tipărit-o, observă Moore.

La urma urmei, nici mass-mediei nu-i plăceau armele nucleare, deși era dispusă să tolereze armele sovietice, deoarece, dintr-un motiv sau altul, acestea nu erau destabilizatoare. Ceea ce Ritter dorea cu adevărat să facă, se temea el, era să vadă dacă sovieticii aveau influență asupra mass-mediei americane. Dar chiar dacă ar fi fost

așa, o astfel de investigație ar fi dat numai fructe otrăvite. Mass-media își păstra viziunea asupra integrității și echilibrului său așa cum un avar își păstrează tezaurul. Dar știau, fără să aibă dovezi, că KGB-ul avea o anumită putere asupra mass-mediei americane, pentru că era atât de ușor de stabilit și de exercitat. Să-i flatezi, să-i lași să afle presupuse secrete și apoi să devii o sursă de încredere.

Dar știau oare sovieticii cât de periculos poate fi acest joc? Mass-media americană avea câteva convingeri de bază, iar modificarea acestora era ca și cum te-ai fi jucat cu o bombă vie. O mișcare greșită putea fi costisitoare.

Nimeni din acest birou de la etajul șapte nu-și făcea prea multe iluzii cu privire la geniul serviciilor secrete rusești. Aveau oameni pricepuți, cu siguranță, și îi instruia temeinic și bine, dar KGB-ul avea slăbiciunile sale. La fel ca societatea pe care o slujea, KGB-ul aplica realității un șablon politic și ignora în mare măsură informațiile care nu se potriveau cu găurile. Și astfel, după luni, chiar ani, de planificare și pregătire minuțioasă, deseori aveau operațiuni care mergeau prost pentru că unul dintre ofițerii lor decidea că viața în țara inamicului nu era chiar atât de rea pe cât era descrisă. Leacul pentru o minciună este întotdeauna adevărul. Pur și simplu, acesta are un mod de a te lovi în plină figură și, cu cât ești mai deștept, cu atât te doare mai tare.

— Asta nu e important, a spus Ritter, surprinzându-și ambii colegi.

— Bine, continuă, ordonă Moore.

— Ceea ce trebuie să facem este să le examinăm vulnerabilitățile și să-i atacăm – cu obiectivul de a le destabiliza întreaga țară.

— Este un ordin foarte înalt, Robert, a observat Moore.

— Ai luat o pastilă de ambiție, Bob? întrebă Greer, intrigat totuși. Stăpânii noștri politici vor păli în fața unui obiectiv atât de mare.

— Oh, știu. Ritter și-a ridicat mâinile. Oh, nu, nu trebuie să le facem rău. Ar putea să ne bombardeze. Haideți, e puțin probabil ca ei să ne atace. Oameni buni, se tem de noi, mult mai mult decât ne temem noi de ei. Se tem de Polonia, pentru numele lui Dumnezeu. De ce? Pentru că în Polonia există o boală pe care ar putea-o lua poporul lor. Se numește așteptări crescânde. Iar așteptările crescânde sunt singurul lucru pe care nu-l pot satisface. Economia lor este la fel de stagnantă ca apa într-o buturugă. Dacă le dăm un mic imbold…

— *Tot ce trebuie să facem este să dăm un șut în ușă și întreaga structură putredă se va prăbuși*, cită Moore. Asta s-a mai spus, dar Adolf a avut o mică surpriză neplăcută când a început să ningă.

— A fost un idiot care nu l-a citit pe Machiavelli, a replicat Ritter. Mai întâi îi cucerești, apoi îi ucizi. De ce să le dai un avertisment?

— În timp ce adversarii noștri actuali i-ar fi putut da o lecție sau două bătrânului Niccolò, a fost de acord Greer. Bine, Bob, ce propui mai exact?

— O examinare sistematică a punctelor slabe sovietice, cu gândul la exploatare. În termenii cei mai simpli, investigăm forma posibilă a unui plan care să provoace un mare disconfort inamicului nostru.

— La naiba, oricum ar trebui să facem asta tot timpul, a spus Moore, fiind imediat de acord cu conceptul. James?

— Nu am nicio problemă cu asta. Pot reuni o echipă pentru a pune la cale câteva idei.

— Nu echipa obișnuită, a îndemnat DDO. Nu vom obține niciodată nimic util de la echipa obișnuită. Este timpul să gândim mult în afara rutinei obișnuite.

Greer s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi a dat din cap că este de acord.

— Bine, voi alege eu. Un proiect special. Alege un nume.

— Ce zici de INFECȚIE? întrebă Ritter.

— Și dacă se transformă într-o operațiune, să-i spunem PLAGĂ? a întrebat DDI râzând.

Moore i-a împărtășit râsul.

— Nu, mă descurc eu. MASCA MORȚII ROȘII. Ceva din Poe îmi sună bine.

— Este vorba, de fapt, de a pune DO[11] să preia conducerea DI, nu-i așa? a gândit Greer cu voce tare.

Nu era încă o întreprindere serioasă, ci doar un exercițiu academic interesant, la fel cum un comerciant corporatist ar putea să analizeze punctele forte și punctele slabe fundamentale ale unei companii pe care ar vrea să o preia... și apoi, dacă circumstanțele o justificau, să o spargă în părți. Nu, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice era centrul lumii lor profesionale, Bobby Lee pentru Armata lor de la Potomac, New York Yankees pentru Boston Red Sox. Înfrângerea lor, oricât de atrăgător ar fi fost, era totuși un vis.

Chiar și așa, judecătorul Arthur Moore aproba acest tip de gândire. Dacă ambiția omului nu-i depășea capacitatea, atunci

pentru ce naiba era raiul?

APROAPE DE ORA 23:00, la Moscova, Andropov savura o ţigară – de fapt, un Marlboro american – şi sorbea din vodca sa, marca Starka, care era maro ca un bourbon american. Pe casetofon se afla un alt produs american, un LP cu Louis Armstrong la trompetă, suflând un jazz superb din New Orleans. La fel ca mulţi ruşi, preşedintele KGB-ului îi considera pe negri puţin mai mult decât nişte maimuţe canibale, dar cei din America îşi inventaseră propria lor formă de artă rafinată. Ştia că ar fi trebuit să fie un adept al lui Borodin sau al unuia dintre ceilalţi compozitori clasici ruşi, dar era ceva în legătură cu vitalitatea jazzului american care îi suna într-un fel de clopoţel în minte.

Dar muzica era doar un ajutor pentru a gândi. Iuri Vladimirovici Andropov avea sprâncenele grele peste ochii căprui şi o falcă lungă, pătrată, cu o bărbie mare, care sugera o altă origine etnică, dar mintea lui era în întregime rusă, ceea ce însemna o parte bizantină, o parte tătară, o parte mongolă, şi toate erau concentrate pe atingerea propriilor obiective. Dintre acestea, avea multe, dar mai presus de toate: voia să fie conducătorul ţării sale. Cineva trebuia să o salveze, iar el ştia exact cât de mult avea nevoie să fie salvată. Unul dintre avantajele de a fi preşedinte al Comitetului pentru Securitatea Statului era că puţine lucruri erau secrete pentru el, şi asta într-o societate care excela în minciuni, unde minciuna era într-adevăr cea mai înaltă formă de artă. Acest lucru era valabil mai ales în cazul economiei sovietice. Structura dirijată de comandă a acelui colos flasc însemna că fiecare fabrică – şi fiecare director de fabrică – avea un obiectiv de producţie pe care atât ea, cât şi el trebuiau să-l atingă. Obiectivele puteau fi sau nu realiste. Asta nu conta. Ceea ce conta era că aplicarea lor era draconică. Nu la fel de draconică cum fuseseră odată, desigur. În anii '30 şi '40, neîndeplinirea obiectivului stabilit în Plan putea însemna moartea chiar aici, în această clădire, pentru că cei care nu reuşeau să îndeplinească Planul erau *demolatori*, sabotori, duşmani ai statului, trădători într-o naţiune în care trădarea de stat era o crimă mai rea decât oricare alta şi deci cerea o pedeapsă mai rea decât oricare alta, de obicei un glonţ de calibrul .44 dintr-unul dintre vechile revolvere Smith & Wesson pe care ţarii le cumpăraseră din America.

Ca urmare, managerii de fabrică au învăţat că, dacă nu puteau

îndeplini așteptările Planului în realitate, măcar o făceau pe hârtie, prelungindu-și astfel atât viața, cât și avantajele funcției lor. Exagerările lor se pierdeau, de obicei, în birocrația elefantină care fusese moștenită de la țari și apoi cultivată pentru a se dezvolta în continuare sub marxism-leninism. Propria sa agenție avea o mare parte din aceeași tendință, știa Andropov. Putea să spună ceva, chiar să tune cuvintele, dar asta nu însemna că trebuia să se întâmple vreun rezultat real. Uneori se întâmpla – de fapt, destul de des în ultima vreme – pentru că Iuri Vladimirovici își ținea notițe personale și verifica la o săptămână sau cam așa ceva mai târziu. Și, treptat, agenția sa învăța să se schimbe.

Dar nu se putea schimba faptul că ofuscarea era și marca sa de cruzime. Nici măcar Stalin renăscut nu ar putea schimba acest lucru – și nimeni nu-l dorea pe Stalin renăscut. Ofuscarea instituțională ajunsese până la vârful ierarhiei partidului. Biroului Politic nu era mai decisiv decât personalul de conducere de la State Farm Sunrise. Nimeni nu învățase eficiența, observase el în ascensiunea sa spre vârful ierarhiei și, ca urmare, multe lucruri se întâmplau, cu înțelegerea faptului că nu erau chiar atât de importante.

Și pentru că se înregistrau atât de puține progrese, el și KGB-ul trebuiseră să îndrepte toate lucrurile care au mers prost. Dacă organele de stat nu puteau găsi ceea ce avea nevoie statul, atunci KGB trebuia să meargă să fure de la cei care aveau. Agenția de spionaj a lui Andropov și serviciul său soră, GRU, serviciul militar, au furat tot felul de proiecte de arme din Occident.

Erau atât de eficienți, gândi el cu un mormăit, *încât piloții sovietici mureau ocazional din cauza acelorași defecte de proiectare care uciseseră piloții americani cu ani în urmă*.

Și asta era problema. Oricât de eficient era KGB-ul, cele mai răsunătoare succese ale sale nu făceau decât să garanteze că armata țării sale era cu cinci ani în urma Occidentului, *în cel mai bun caz*. Iar singurul lucru pe care el și ofițerii săi de teren nu-l puteau fura din Occident era controlul calității în industriile lor, care făcea posibile armele avansate. *De câte ori,* se întreba el, *oamenii săi au obținut proiecte din America și din alte părți doar pentru a afla că țara sa pur și simplu nu le putea reproduce?*

Și asta era ceea ce trebuia să repare. Sarcinile mitice ale lui Hercule păreau banale în comparație cu aceasta, și-a spus Andropov, stingându-și țigara.

Să-și transforme națiunea? În Piața Roșie, păstrau mumia lui Lenin ca pe un fel de zeu comunist, relicva omului care transformase Rusia dintr-un stat monarhic înapoiat într-un… stat socialist înapoiat. Guvernul de la Moscova își exprima disprețul față de orice țară care încerca să combine socialismul cu capitalismul – totuși KGB-ul încerca să fure și de la ei. Occidentul rareori a făcut sacrificii pentru a afla despre armele sovietice – cu excepția cazului în care voia să afle ce era în neregulă cu ele. Serviciile de informații occidentale au făcut tot ce au putut pentru a speria guvernele-mamă, proclamând fiecare nouă armă sovietică ca fiind o unealtă de distrugere a Satanei, dar mai târziu au aflat că tigrul sovietic purta cizme de plumb și nu putea prinde căprioara, oricât de înfricoșători ar fi părut dinții tigrului. Oricare ar fi fost ideile originale cu care au venit oamenii de știință ruși – și au fost multe – au fost furate în mod corespunzător și transformate de Occident în instrumente care chiar au funcționat.

Birourile de proiectare și-au făcut promisiunile în fața armatei și a Biroului Politic. Le-au spus cum se vor îmbunătăți noile lor sisteme, cu doar un pic mai multă finanțare… Ha! Și în tot acest timp, acest nou președinte american făcea ceea ce predecesorii săi nu făcuseră: își hrănea tigrul. Monstrul industrial american mânca carne roșie crudă și producea efectiv în număr mare armele pe care le dezvoltaseră în deceniul precedent. Ofițerii săi de teren și agenții lor au raportat că moralul în armata americană creștea pentru prima dată după o generație. Armata lor, în special, se antrena mai intens, iar noile lor arme…

…Nu că Biroul Politic l-ar fi crezut când le-a spus. Membrii săi erau prea insularizați, nu erau expuși la lumea reală de dincolo de granițele sovietice. Ei presupuneau că toată lumea era mai mult sau mai puțin ca aici, în acord cu teoriile politice ale lui Lenin – scrise cu șaizeci de ani în urmă! Ca și cum lumea nu s-ar fi schimbat deloc de atunci! Iuri Vladimirovici a răbufnit în tăcere. A cheltuit fonduri uriașe pentru a afla ce se întâmplă în lume, a trecut datele prin experți cu o pregătire și o calificare rafinată, a prezentat rapoarte superb organizate bătrânilor care stăteau în jurul acelei mese de stejar – și totuși ei nu-l ascultau!

Și apoi era problema actuală.

Așa va începe, își spuse Andropov, cu încă o înghițitură lungă din Starka lui. Este nevoie de o singură persoană, dacă este persoana

potrivită. A fi persoana potrivită însemna că oamenii ascultau, acordau atenție cuvintelor și faptelor lui. Și unii oameni primeau acest fel de atenție.

Și aceștia erau cei de care trebuia să-ți fie frică…

Karol, Karol, de ce trebuie să faci așa probleme?

Ar fi probleme dacă ar lua măsurile pe care le-a amenințat. Scrisoarea pe care o trimisese la Varșovia nu fusese doar pentru lacheii din Varșovia – trebuia să fi știut unde va ajunge. Nu era prost. De fapt, era la fel de viclean ca orice personaj politic pe care Iuri îl cunoscuse vreodată. Nu puteai să fii un cleric catolic într-o țară comunistă și să ajungi în vârful celei mai mari biserici din lume, să fii *secretarul ei general*, fără să știi cum să manevrezi pârghiile puterii. Dar postul său a fost ocupat în urmă cu aproape două mii de ani, dacă se întâmpla să crezi toate aceste prostii – ei bine, poate că da. Vechimea bisericii romane era un fapt obiectiv, nu-i așa? Faptele istorice erau fapte istorice, dar asta nu făcea ca structura de credință de sub ele să fie mai valabilă decât spunea Marx că era – sau nu era, ca să fiu mai precis. Iuri Vladimirovici nu considerase niciodată că, credința în Dumnezeu avea mai mult sens decât credința în Marx și Engels. Dar știa că toată lumea trebuia să creadă în ceva, nu pentru că era adevărat, ci pentru că era în sine o sursă de putere. Oamenii mai mici, cei cărora trebuia să li se spună ce să facă, trebuiau să creadă în ceva mai mare decât ei înșiși. Primitivii care trăiau în junglele rămase în lume încă mai auzeau în tunete nu doar ciocnirea aerului cald și rece, ci vocea unei ființe vii. De ce? Pentru că știau că sunt niște slăbănogi într-o lume puternică și credeau că pot influența orice zeitate care îi controla cu porci sacrificați sau chiar cu copii sacrificați, iar cei care controlau această influență dobândeau apoi puterea de a le modela societatea. Puterea era propria monedă de schimb. Unii Mari Oameni o foloseau pentru a obține confort sau femei – unul dintre predecesorii săi de aici, de la KGB, o folosise pentru a obține femei, de fapt fete tinere, dar Iuri Vladimirovici nu împărtășea acest viciu. Nu, puterea era suficientă în sine. Un bărbat se putea încălzi cu ea așa cum o pisică se încălzește lângă foc, cu simpla plăcere care venea din faptul că o avea aproape, știind că se bucura de capacitatea de a-i conduce pe alții, de a aduce moarte sau confort celor care îl serveau, care îl mulțumeau cu supunerea lor și cu recunoașterea lor lingușitoare că era mai mare decât ei.

Desigur, era vorba de mai mult decât atât. Trebuia să *faci* ceva cu

acea putere. Trebuia să lași urme în nisipul timpului. Bune sau rele, nu conta, doar să fie suficient de mari pentru a fi observate. În cazul lui, o țară întreagă avea nevoie de îndrumarea lui, pentru că, dintre toți oamenii din Biroului Politic, numai el putea vedea ce era de făcut. Doar el putea trasa cursul pe care națiunea sa trebuia să-l urmeze. Și dacă o făcea bine, atunci ar fi fost ținut minte. Știa că într-o zi viața lui se va sfârși. În cazul lui Andropov, a fost o boală de ficat. N-ar fi trebuit să mai bea vodcă, dar odată cu puterea venea și dreptul absolut de a-și alege propria cale. Niciun alt om nu-i putea spune ce să facă. Inteligența sa latentă știa că nu era întotdeauna cel mai înțelept lucru de făcut, dar Marii Oameni nu ascultau de cei mai mici, iar el se considera cel mai important dintre aceștia. Nu era oare forța voinței sale suficient de puternică pentru a defini lumea în care trăia? Bineînțeles că era, așa că, din când în când, bea câte un pahar sau două, sau uneori trei, seara. Chiar mai mult la dineurile oficiale. Țara sa depășise de mult momentul în care era condusă de un singur om – acest lucru se terminase cu treizeci de ani în urmă, odată cu moartea lui *Koba*, Iosif Vissarionovici Stalin, care condusese cu o cruzime care îl făcea pe Ivan cel Groaznic să tremure în cizme. Nu, genul acela de putere era prea periculos pentru cei care au condus și conduceau. Stalin avusese la fel de multe greșeli ca și hotărâri bune și, oricât de utile ar fi fost acestea din urmă, cele dintâi erau foarte aproape de a condamna Uniunea Sovietică la o înapoiere perpetuă – și, de fapt, prin crearea celei mai formidabile birocrații din lume, renunțase în mare măsură la progres pentru națiunea sa.

Dar un singur om, omul potrivit, putea să își conducă și să își îndrume asociații politici din Biroul Politic în direcția corectă, iar apoi, ajutând la selectarea noilor membri, putea îndeplini obiectivele necesare prin influență mai degrabă decât prin teroare. Poate că, atunci, el ar putea să își pună din nou țara în mișcare, păstrând controlul unic de care toate națiunile aveau nevoie, dar adăugând flexibilitatea de care aveau nevoie la fel de mult pentru ca lucruri noi să se întâmple – pentru a realiza Adevăratul Comunism – pentru a vedea Viitorul Radiant pe care scrierile lui Lenin îl proclamau că îi așteaptă pe Credincioși.

Andropov nu vedea contradicția din mintea sa. La fel ca mulți dintre marii oameni, era orb în fața lucrurilor care intrau în conflict cu propriul său orgoliu încăpător.

Și, în orice caz, totul se întorcea la Karol și la pericolul pe care îl

reprezenta.

Și-a făcut o notă mentală pentru ședința de dimineață a personalului. Trebuia să vadă care erau posibilitățile. Biroul Politic se va întreba cu voce tare cum să rezolve problema anunțată de Scrisoarea de la Varșovia, iar ochii se vor îndrepta spre scaunul lui, iar el va avea nevoie de ceva de spus. Șmecheria ar fi fost să găsească ceva care să nu-i sperie pe colegii săi din mințile lor conservatoare. Erau atât de temători, acești oameni presupus puternici.

Citise atât de multe rapoarte ale ofițerilor săi de teren, spionii talentați ai Direcției a I-a, care sondau mereu gândurile omologilor lor. Era atât de ciudat, câtă frică exista în lume, iar cei mai temători dintre toți erau atât de des cei care dețineau puterea în mâinile lor.

Nu, Andropov și-a golit paharul și a decis să nu mai bea încă un pahar. Motivul fricii lor era că se temeau că nu aveau puterea necesară. Nu erau puternici. Erau hăituiți de soțiile lor, la fel ca muncitorii din fabrici și țăranii. Se temeau să nu piardă ceea ce dețineau cu atâta lăcomie, așa că își foloseau puterea în întreprinderi ignobile, menite să-i strivească pe cei care ar fi pus mâna pe ceea ce dețineau. Chiar și Stalin, cel mai puternic dintre despoți, își folosise puterea în principal pentru a-i elimina pe cei care ar fi putut să se așeze în fotoliul său înălțat. Și astfel, marele *Koba* își cheltuise energia nu privind înainte, nu privind în afară, ci privind în jos. Era ca o femeie în bucătăria ei care se temea de șoarecii de sub fustă, în loc să fie un om cu puterea și voința de a ucide un tigru care se năpustește.

Dar putea el să facă altfel? Da! Da, putea să privească înainte, să vadă viitorul și să traseze o cale spre el. Da, putea să le comunice viziunea sa oamenilor mai mici care stăteau la masa de la Kremlin și să-i conducă cu forța voinței sale. Da, putea să găsească și să reorienteze viziunea lui Lenin și a tuturor gânditorilor filosofiei de guvernare a țării sale. Da, ar putea schimba cursul națiunii sale și ar putea fi amintit pentru totdeauna ca un Mare Om...

Dar mai întâi, aici și acum, trebuia să se ocupe de Karol și de amenințarea lui enervantă la adresa Uniunii Sovietice.

Capitolul 2
Viziuni si orizonturi

CATHY APROAPE că a intrat în panică la gândul de a-l conduce la gară. Văzându-l cum se îndrepta spre partea stângă a mașinii, ea presupusese, ca orice american, că el va conduce, așa că a fost vizibil surprinsă când i-a aruncat cheile.

Pedalele, a descoperit ea, erau la fel ca într-o mașină americană, pentru că oamenii din întreaga lume erau dreptaci, chiar dacă cei din Anglia conduceau pe partea stângă. Schimbătorul de viteze se afla în consola centrală, așa că trebuia să folosească mâna stângă pentru a schimba vitezele. Ieșirea cu spatele de pe aleea din cărămidă nu era teribil de diferită de cea normală. Amândoi s-au întrebat instantaneu dacă britanicilor le era la fel de greu să-și transforme șofatul pe partea dreaptă – în mai multe moduri – atunci când veneau în America sau săreau pe feribotul spre Franța. Jack s-a hotărât că va întreba pe cineva, la o bere, într-o zi.

— Ține minte doar că stânga este dreapta, iar dreapta este stânga și că se conduce pe partea greșită a drumului.

— Bine, a răspuns ea supărată.

Știa că va trebui să învețe, iar partea rațională a creierului ei știa că acesta era un moment la fel de bun ca întotdeauna, chiar dacă avea un mod neplăcut de a apărea din pământ ca o gherilă din gaura unui păianjen. Ieșirea din mini-locuință i-a dus pe lângă o clădire cu un etaj care părea să adăpostească un cabinet medical, pe lângă parcul cu leagănul în care îl dăduse pe Jack. Lui Sally îi plăceau leagănele și cu siguranță că aici avea să se întâlnească și să-și facă noi prieteni. Iar micuțul Jack avea să se bucure și el de soare acolo. În timpul verii, cel puțin.

— Întoarce la stânga, iubito. Aici se virează la dreapta când faci stânga, nu traversezi traficul.

— Știu, a spus Dr. Caroline Ryan, întrebându-se de ce Jack nu a chemat un taxi.

Avea încă o groază de lucru cu casa și nu avea nevoie de o lecție de condus. Cel puţin părea să fie o mașină agilă, a constatat ea, apăsându-i pedala, la care i-a răspuns o accelerare rapidă. Nu ca vechiul ei Porsche, totuşi.

— La poalele dealului, întoarce la dreapta.

— Uh-huh.

Bun, asta era simplu. Trebuia să găsească drumul spre casă, iar ea ura să ceară indicații. Asta venea din faptul că era chirurg, la fel de stăpân pe lumea ei ca un pilot de vânătoare în cabina sa de pilotaj... Și, fiind un chirurg, nu avea voie să intre în panică, nu-i așa?

— Chiar aici, îi spuse Jack. Amintește-ţi de traficul din sens opus.

Nu era niciunul pe moment, dar asta se va schimba, probabil imediat ce va ieși din mașină. Nu-i invidia încercarea de a învăța singură navigația locală, dar cel mai sigur mod de a învăța să înoţi era să te arunci în apă, presupunând că nu te îneci.

Dar britanicii erau oameni ospitalieri și, la nevoie, un șofer local amabil o va conduce probabil până acasă.

Gara era la fel de impresionantă ca o platformă supraetajată din Bronx, o clădire mică de piatră, cu scări și/sau scări rulante care duceau până la șine. Ryan și-a cumpărat biletul cu bani gheață, dar a observat un panou care oferea carnete de bilete de navetiști pentru uz zilnic. A luat un exemplar din *The Daily Telegraph*. Asta l-ar fi marcat în ochii localnicilor ca fiind un tip de persoană conservatoare. Cei mai liberali alegeau *The Guardian*. A decis să treacă peste tabloidele care aveau femei goale în interior. Un lucru al naibii de greu de văzut imediat după micul dejun.

A trebuit să aştepte aproximativ zece minute pentru tren, care a sosit fără prea mult zgomot, fiind un hibrid între un tren electric interurban american și un metrou. Biletul său era la clasa întâi, ceea ce îl plasa într-un mic compartiment. Geamurile se ridicau și coborau dacă trăgeai de o curea de piele, iar ușa compartimentului se deschidea cu balamale spre exterior pentru a-i permite să iasă direct, în loc să meargă pe coridor. Cu acest set de descoperiri făcute, Ryan s-a așezat și a scanat prima pagină a ziarului. La fel ca în America, politica locală acoperea cam jumătate din foaie, iar Ryan s-a uitat la

două dintre articole, gândindu-se că ar putea la fel de bine să învețe obiceiurile și certurile locale. Orarul indica aproximativ patruzeci de minute până la Gara Victoria. Nu era prea rău, și mult mai bine decât să meargă cu mașina, îi spusese Dan Murray. În plus, parcarea unei mașini în Londra era chiar mai proastă decât în New York, cu partea greșită a străzii și restul.

Călătoria cu trenul a fost plăcută și fără probleme. Trenurile erau în mod evident un monopol guvernamental, iar cineva cheltuise bani pe sistem. Un conductor i-a luat biletul cu un zâmbet – marcându-l fără îndoială, instantaneu, pe Jack ca fiind yankeu – și a plecat mai departe, lăsându-l pe Ryan să se ocupe de ziarul său. Peisajul îi trezi repede interesul. Zona rurală era verde și luxuriantă. Britanicii chiar își iubeau gazonul. Casele înșiruite erau mai mici decât cele din cartierul copilăriei sale din Baltimore, cu ceea ce păreau a fi acoperișuri de ardezie, și, Iisuse, străzile erau înguste aici. Chiar trebuia să fii atent când conduceai, ca nu cumva să ajungi în sufrageria cuiva. Probabil că asta nu le-ar fi picat bine, chiar și englezilor obișnuiți să aibă de-a face cu neajunsurile yankeilor în vizită.

Era o zi senină, cu câțiva nori albi și pufoși la înălțime, iar cerul era de un albastru încântător. Nu experimentase încă ploaia pe aici. Și totuși avea să o aibă. Fiecare al treilea om de pe stradă purta o umbrelă înfășurată. Și mulți dintre ei purtau pălării. Ryan nu mai făcuse asta de când era în Corpul Pușcașilor Marini. Anglia era suficient de diferită de America pentru a fi periculoasă, a decis el. Existau multe asemănări, dar diferențele se ridicau și te mușcau de fund atunci când te așteptai mai puțin. Va trebui să fie foarte atent cu Sally când va traversa strada. La patru ani și jumătate, era suficient de obișnuită pentru a se uita în direcția greșită la momentul nepotrivit. Își văzuse fetița în spital o dată, și asta era, pe Dumnezeu, suficient pentru o viață întreagă.

Acum străbătea un oraș, unul dens. Terasamentul era supraînălțat. S-a uitat în jur după repere recognoscibile. Era Catedrala Sfântul Paul în dreapta? Dacă da, în curând ajungea la Victoria. Și-a împăturit ziarul. Apoi trenul a încetinit și… da. Gara Victoria. A deschis ușa compartimentului ca un băștinaș și a ieșit pe peron. Gara era o serie de bolte de oțel cu geamuri de sticlă încastrate, înnegrite de fumul trenurilor cu aburi demult plecate… Dar nimeni nu curățase niciodată geamurile. Sau doar poluarea

atmosferică făcuse asta? Nu se putea spune. Jack i-a urmat pe ceilalți oameni până la zidul de cărămidă care părea să marcheze zona de așteptare/sosire a gării. Cu siguranță, acolo se afla colecția obișnuită de standuri de reviste și magazine mici. Putea să vadă ieșirea și s-a trezit în aer liber, scotocind în buzunar după harta lui Chichester a Londrei. Westminster Bridge Road. Era prea departe ca să meargă pe jos, așa că a chemat un taxi.

Din taxi, Ryan s-a uitat în jur, cu capul rotindu-se, exact ca turistul care nu mai era. Și acolo era.

Century House, numită astfel pentru că se afla la numărul 100 pe Westminster Bridge Road, era ceea ce Jack considera a fi o structură tipică interbelică, de înălțime medie și cu o fațadă de piatră care se... dezlipea? Edificiul era acoperit cu o plasă de plastic portocaliu care, în mod evident, avea scopul de a împiedica fațada să cadă peste pietoni. Oops. Poate că cineva a răscolit clădirea, în căutare de *bug*-uri rusești? Nimeni nu-l avertizase despre asta la Langley. Chiar în capătul drumului era Podul Westminster, iar peste drum se aflau Camerele Parlamentului. Ei bine, oricum era într-un cartier frumos. Jack tropăi pe treptele de piatră până la ușa dublă și se îndreptă înăuntru pe o distanță de numai trei metri, unde găsi un birou de control al intrării, condus de cineva îmbrăcat într-un fel de uniformă de polițist.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?, întrebă paznicul. Britanicii spuneau întotdeauna astfel de lucruri ca și cum ar fi vrut cu adevărat să te ajute. Jack s-a întrebat dacă nu cumva ar putea fi un pistol chiar la vedere. Dacă nu acolo, atunci nu prea departe. Trebuia să existe pază aici.

— Bună, eu sunt Jack Ryan. Voi lucra aici.

Zâmbet și recunoaștere instantanee:

— Ah, Sir John. Bine ați venit la Century House. Vă rog să mă lăsați să vă anunț la etaj. Ceea ce a și făcut. Cineva e pe drum în jos, domnule. Vă rog să luați loc.

Jack abia a apucat să pipăie scaunul când cineva cunoscut a intrat pe ușa rotativă.

— Jack! a strigat el.

— Sir Basil.

Ryan s-a ridicat pentru a-i lua mâna întinsă.

— Nu te așteptam până mâine.

— Am lăsat-o pe Cathy să despacheteze totul. Oricum nu are

încredere în mine să o fac eu.

— Da, noi, bărbații, avem limitele noastre, nu-i așa?

Sir Basil Charleston se apropia de cincizeci de ani, înalt și subțire, cu părul șaten care încă nu încărunțise. Avea ochii de culoarea alunei și o privire luminoasă, purta un costum care nu era ieftin, din lână cenușie cu o dungă albă largă, arătând pentru toată lumea ca un bancher londonez foarte prosper. De fapt, familia lui se ocupase de această meserie, dar el o găsise restrictivă și alesese în schimb să își folosească educația de la Cambridge în slujba țării sale, mai întâi ca ofițer de informații de teren, iar mai târziu ca administrator. Jack știa că James Greer îl plăcea și îl respecta, la fel ca și judecătorul Moore. Îl întâlnise el însuși pe Charleston cu un an mai devreme, la scurt timp după ce fusese împușcat, apoi aflase că Sir Basil îi admira invenția *Capcanei de canari*, care fusese calea sa spre o notificare la nivel înalt la Langley. Evident, Basil o folosise pentru a astupa câteva scurgeri enervante.

— Haide, Jack. Trebuie să te echipăm corespunzător. Nu se referea la costumul lui Jack, care era Savile Row și la fel de scump ca și al lui. Nu, asta însemna o excursie la personal.

Prezența lui C, după cum era denumirea postului, a făcut ca totul să fie nedureros. Aveau deja un set de amprente ale lui Ryan de la Langley, și era vorba în principal de a-i face o fotografie și de a o introduce în legitimația sa, care îi permitea să treacă prin toate porțile electronice, la fel ca cele de la CIA. Au verificat-o printr-o poartă falsă și au văzut că funcționa. Apoi au urcat cu liftul executiv până la biroul de colț al lui Sir Basil.

Era mai bun decât camera lungă și îngustă cu care se mulțumea judecătorul Moore.

Avea o vedere decentă spre râu și spre Palatul Westminster. Directorul general i-a făcut semn lui Jack să se așeze pe un scaun de piele.

— Deci, primele impresii? întrebă Charleston.

— Destul de O.K. până acum. Cathy nu a fost încă la spital, dar Bernie – șeful ei de la Hopkins – spune că medicul-șef de acolo este un tip de treabă.

— Da, Hammersmith are o reputație bună, iar doctorul Byrd este considerat cel mai bun chirurg oftalmolog din Marea Britanie. Nu l-am întâlnit niciodată, dar mi s-a spus că este un tip de treabă. Pescar, îi place să scoată somon din râurile din Scoția, căsătorit, are trei fii,

cel mai mare este soldat în Coldstream Guards.

— L-ați verificat? a întrebat Jack neîncrezător.

— Nu poți fi niciodată prea atent, Jack. Unii dintre verii tăi îndepărtați de dincolo de Marea Irlandei nu te apreciază prea mult, să știi.

— Asta este o problemă?

Charleston a clătinat din cap.

— Foarte puțin probabil. Când ai ajutat la doborârea ULA, probabil că ai salvat câteva vieți în PIRA. Asta încă se mai rezolvă, dar este în principal o treabă pentru Serviciul de Securitate. Noi nu prea avem multe afaceri cu ei – cel puțin nimic care să te privească direct.

Ceea ce a dus la următoarea întrebare a lui Jack.

— Da, Sir Basil – care este mai exact treaba mea aici?

— Nu ți-a spus James? întrebă Charleston.

— Nu chiar. Îi plac surprizele.

— Ei bine, Grupul Comun de Lucru se concentrează în principal pe prietenii noștri sovietici. Avem câteva surse bune. La fel și ai tăi. Ideea este de a face schimb de informații pentru a ne îmbunătăți imaginea de ansamblu.

— Informații. Nu surse, a observat Ryan.

Charleston a zâmbit cu înțelegere.

— Pe acelea trebuie să le protejăm, după cum știi.

Jack știa despre asta. De fapt, avea voie să știe al naibii de puține lucruri despre sursele CIA. Acestea erau cele mai bine păzite secrete din Agenție și, fără îndoială, și de aici. Sursele erau oameni adevărați, iar o greșeală de limbaj le putea aduce moartea. Serviciile de informații prețuiau sursele mai mult pentru informațiile lor decât pentru viețile lor – afacerea serviciilor de informații, era o afacere, la urma urmei – dar, mai devreme sau mai târziu, începeai să-ți faci griji în legătură cu ei, cu familiile lor și cu caracteristicile lor personale. În principal de băutură, se gândea Ryan. Mai ales pentru ruși. Cetățeanul sovietic obișnuit bea suficient de mult pentru a fi calificat drept alcoolic în America.

— Nicio problemă, domnule. Nu cunosc numele sau identitatea niciunei surse CIA de acolo. Nici măcar una, a subliniat Ryan. Nu era chiar adevărat. Nu i se spusese, dar puteai ghici multe din caracterul informațiilor transmise și din felul în care citea oamenii – de obicei erau *el*, dar Ryan se întreba despre câteva dintre surse. Era un joc

intrigant pe care îl jucau toți analiștii, invariabil în limitele propriei minți, deși Ryan speculase de câteva ori cu șeful său personal, amiralul Jim Greer. De obicei, DDO îl avertizase să nu speculeze prea tare, dar felul în care clipi de două ori îi spusese lui Ryan mai mult decât ar fi vrut să transmită. Ei bine, îl angajaseră pentru capacitatea sa analitică, știa Ryan. Nu voiau cu adevărat să o oprească. Când informația transmisă devenea puțin perversă, îți spuneau că sursa pățise ceva, cum ar fi că fusese prinsă, sau că înnebunise.

— Amiralul este interesat de un singur lucru, totuși...

— Ce anume? a întrebat DG-ul.

— Polonia. Ni se pare că se încinge puțin și ne întrebăm cât de departe, cât de repede și ce va face – efectele, vreau să spun.

— Și noi la fel, Jack.

O încuviințare gânditoare din cap. Oamenii – în special reporterii din puburile lor de pe Fleet Street – speculau mult pe tema asta. Iar reporterii aveau și surse bune, în unele domenii la fel de bune ca și ale lui.

— Ce părere are James?

— Ne amintește de ceva ce s-a întâmplat în anii 1930. Ryan s-a lăsat pe spate în scaun și s-a relaxat. Sindicatul din industria auto. Când au organizat Ford, au fost probleme. Foarte mari. Ford a angajat chiar și huligani pentru a-i neutraliza pe organizatorii sindicali. Îmi amintesc că am văzut fotografii cu... cine era? Jack s-a oprit pentru o clipă de gândire. Walter Reuther? Ceva de genul ăsta. Era în revista Life pe atunci. Bătăușii vorbeau cu el și cu câțiva dintre băieții lui – primele câteva fotografii îi arată zâmbindu-și unul altuia, așa cum fac bărbații chiar înainte de a da jos mănușile – și apoi a început o încăierare. Trebuie să te întrebi despre managementul lui Ford – să lași să se întâmple așa ceva în fața reporterilor este destul de rău, dar în fața reporterilor cu camere de luat vederi? La naiba, asta e o prostie de primă ligă.

— Opinia publică. Da, a fost de acord Charleston. Este destul de reală, iar tehnologia modernă a făcut-o și mai reală și, da, asta îi deranjează pe prietenii noștri de dincolo. Știi, această rețea de știri CNN care tocmai a început să funcționeze pe partea voastră de ocean. S-ar putea să schimbe lumea. Informația are propriul ei mod de a circula. Zvonurile sunt destul de rele. Nu le poți opri, iar ele au un mod de a dobândi o viață proprie...

— Dar o imagine face cât o mie de cuvinte, nu-i așa?

— Mă întreb cine a spus prima dată asta. Oricine ar fi fost, nu a fost prost. Este cu atât mai adevărat pentru o imagine în mișcare.

— Presupun că folosim asta...

— Băieții tăi sunt reticenți în a face asta. Eu, mai puțin. Este destul de ușor ca un funcționar al ambasadei să bea o bere cu vreun reporter și poate să lase să cadă un indiciu ciudat în cursul unei conversații. Un lucru despre reporteri, nu sunt nepoliticoși dacă le oferi o poveste decentă.

— La Langley, ei urăsc presa, Sir Basil. Și mă refer la ură.

— Destul de înapoiat din partea lor. Dar, atunci putem controla presa mai mult aici, decât puteți voi în America, presupun. Cu toate astea, nu este atât de greu să-i păcălești, nu-i așa?

— Nu am încercat niciodată. Amiralul Greer spune că a vorbi cu un reporter este ca și cum ai dansa cu un rotweiller. Nu poți fi sigur dacă o să te lingă pe față sau o să-ți smulgă gâtul.

— Nu sunt deloc câini răi, să știi. Trebuie doar să-i dresezi cum trebuie.

Britanicii și câinii lor, a reflectat Ryan. *Le plac animalele de companie mai mult decât copiii*. Lui nu-i plăceau prea mult câinii mari. Un labrador ca Ernie era diferit. Labradorii aveau o gură moale. Lui Sally îi era foarte dor de el.

— Deci, ce părere ai despre Polonia, Jack?

— Cred că oala va fierbe la foc mic până când capacul va aluneca, iar apoi, când va da în clocot, va fi o mizerie infernală. Polonezii nu au aderat prea bine la comunism. Armata lor are capelani, pentru numele lui Dumnezeu. Mulți dintre fermierii lor lucrează pe bază de agent liber, vânzând jamboane și alte chestii. Cea mai populară emisiune TV de acolo este Kojak, o difuzează chiar și duminica dimineața, pentru a distrage oamenii de la mersul la biserică. Asta arată două lucruri. Oamenilor de acolo le place cultura americană, iar guvernul încă se teme de Biserica Catolică. Guvernul polonez este instabil, iar ei știu că sunt instabili. Probabil că este inteligent să le lase puțin spațiu de manevră, cel puțin pe termen scurt, dar problema fundamentală este că ei conduc un regim fundamental nedrept. Țările nedrepte nu sunt stabile, domnule. Oricât de puternice ar părea, ele sunt putrede pe dedesubt.

Charleston a dat din cap gânditor.

— Am informat-o pe prim-ministru cu doar trei zile în urmă, la Chequers, și i-am spus cam același lucru.

Directorul general a făcut o pauză de câteva momente, apoi s-a hotărât. A ridicat un dosar din teancul de pe biroul său și i l-a înmânat.

Pe copertă scria *MOST SECRET*. Deci, s-a gândit Jack, acum începe. S-a întrebat dacă Basil învățase să înoate căzând în Tamisa și s-a gândit că toată lumea ar trebui să învețe în același mod.

Răsfoind coperta, a văzut că aceste informații proveneau de la o sursă numită WREN. Era în mod clar polonez și, după cum arăta raportul, bine plasat, iar ceea ce spunea...

— La naiba, a observat Ryan. Asta e de încredere?

— Foarte. Este un cinci-cinci, Jack. Prin asta se referea la faptul că sursa era cotată cu 5 pe o scară de 5 pentru fiabilitate, iar importanța informațiilor raportate era cotată în același mod. Ești catolic, cred. El știa, desigur. Era doar felul englezesc de a vorbi.

— Iezuiții din liceu, de la Boston College și de la Georgetown, plus călugărițele de la Saint Matthew. Ar trebui să fiu.

— Ce părere ai despre noul Papă?

— Primul ne-italian din ultimele patru secole, poate mai mult: Asta spune ceva. Când am auzit că cel nou este polonez, mă așteptam să fie cardinalul Wiszynski din Varșovia – tipul are creierul unui geniu și viclenia unei vulpi. Despre tipul ăsta nu știam nimic, dar din ce am citit de atunci, este un cetățean foarte solid. Bun preot paroh, bun administrator, foarte abil din punct de vedere politic...

Ryan a făcut o pauză. Discuta despre capul bisericii sale ca și cum ar fi fost un candidat politic, și era al naibii de sigur că avea mai multă substanță decât atât. Trebuia să fie un om cu o credință profundă, cu genul de convingeri fundamentale pe care un cutremur nu le-ar putea clinti sau fisura. Fusese ales de alți astfel de oameni pentru a fi liderul și purtătorul de cuvânt al celei mai mari biserici din lume, care, apropo, se întâmpla să fie și biserica lui Ryan. Ar fi fost un om care nu se temea de mare lucru, un om pentru care un glonț era cartea lui de ieșire din închisoare, o cheie către propria prezență a lui Dumnezeu. Și ar fi fost un om care simțea prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce făcea. Nu era o persoană pe care să o sperii, nu era o persoană pe care să o îndepărtezi de la ceea ce el considera că este corect.

— Dacă el a scris această scrisoare, Sir Basil, nu este o cacealma. Când a fost livrată?

— Cu mai puțin de patru zile în urmă. Omul nostru a încălcat

regulile pentru a ne-o trimite, așa de repede, dar importanța ei este evidentă, nu-i așa?

Bine ai venit la Londra, Jack, se gândi Ryan. Tocmai căzuse în supă. O oală mare, așa cum se fierbeau misionarii în desenele animate.

— Bine, a fost transmisă la Moscova, nu?

— Așa ne spune tipul nostru. Deci, Sir John, ce va avea Ivan de spus despre asta?

Și cu această întrebare, Sir Basil Charleston a aprins focul sub cazanul personal al lui Jack.

— Este o întrebare cu multiple fațete, a spus Ryan, eschivându-se cât de ingenios îi permitea situația.

Nu era foarte departe: *Va spune ceva*, a observat Charleston, îndreptându-și ochii de culoarea alunei spre Ryan.

— Bine, nu le va plăcea. Vor vedea în asta o amenințare. Întrebările sunt cât de mult o vor lua în serios și câtă credibilitate îi vor acorda. Poate că Stalin ar fi râs de ea... sau poate că nu. Stalin a definit paranoia, nu-i așa?. Ryan a făcut o pauză și s-a uitat pe fereastră. Să fi fost un nor de ploaie care sufla înăuntru? Nu, Stalin ar fi acționat cumva.

— Așa crezi?

Charleston îl evalua, Jack știa. Era ca la examenele orale pentru doctoratul său la Georgetown. Cu inteligența ascuțită a Părintelui Tim Riley și întrebările lui. Sir Basil era mai civilizat decât acerbul preot, dar acest examen nu avea să fie unul ușor.

— Leon Troțki nu era o amenințare pentru el. Acel asasinat a venit dintr-o combinație de paranoia și răutate pură. A fost o chestie personală. Stalin și-a făcut dușmani și nu i-a uitat niciodată. Dar actuala conducere sovietică nu are curajul să facă lucrurile pe care le-a făcut el.

Charleston a arătat pe fereastra de sticlă spre podul Westminster.

— Băiete, rușii au avut tăria să ucidă un om chiar pe acel pod, acum mai puțin de cinci ani...

— Și au fost învinuiți pentru asta, i-a reamintit Ryan gazdei sale. Fusese nevoie de noroc și de un medic britanic foarte inteligent, și nu valorase nimic în salvarea vieții bietului nenorocit. Identificaseră totuși cauza morții.

— Crezi că și-au pierdut somnul din cauza acestui incident? Eu nu cred, l-a asigurat C.

— Nu prea mai fac așa ceva, din câte am auzit.

— Doar acasă, îți garantez asta. Dar Polonia este *acasă* pentru ei, bineînțeles, în sfera lor de influență.

— Dar Papa locuiește la Roma, și asta nu este. Totul se reduce la cât de speriați sunt, domnule. Părintele Tim Riley de la Georgetown, pe vremea când mi-am luat doctoratul, spunea să nu uităm niciodată că războaiele sunt începute de oameni speriați. Se tem de război, dar mai mult decât atât, se tem de ceea ce se va întâmpla dacă nu încep unul – sau dacă nu iau măsuri echivalente, presupun. Așadar, adevăratele întrebări sunt, așa cum am spus, cât de serios vor lua amenințarea și cât de serioasă li se va părea aceasta. În ceea ce privește prima, da, nu cred că este o cacealma. Caracterul, trecutul și curajul personal al Papei – acestea nu sunt lucruri care să fie puse la îndoială. Așadar, amenințarea este una reală. Întrebarea mai mare este cum să evaluăm magnitudinea amenințării la adresa lor…

— Continuă, a ordonat cu blândețe directorul general.

— Dacă sunt suficient de inteligenți să o recunoască – da, domnule, în poziția lor, aș fi îngrijorat de asta… poate chiar puțin speriat. Oricât de mult se cred sovieticii o superputere – egali ai Americii și toate astea – în adâncul sufletului știu că statul lor nu este cu adevărat legitim. Kissinger ne-a ținut o prelegere la Georgetown… Jack s-a aplecat pe spate și a închis ochii pentru un moment pentru a recapitula spectacolul. A fost ceva ce a spus aproape de final, vorbind despre caracterul liderilor ruși. Brejnev îi arăta o clădire oficială sau alta din Kremlin, unde Nixon urma să vină pentru ultima sa întâlnire la vârf. Ridica acoperitoarele de pânză de pe statui, arătând cum își făcuseră timp să curețe totul în vederea pregătirii vizitei. De ce să facă asta, m-am întrebat la vremea respectivă. Adică, sigur, au servicii de întreținere, dar de ce să facă un efort să i-o arate lui Henry? Trebuie să fie un sentiment de inferioritate, o nesiguranță fundamentală. Tot auzim că sunt periculoși, dar eu nu cred asta, și cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât cred mai puțin că sunt formidabili. Amiralul și cu mine ne-am certat pe această temă în ultimele două luni. Au o armată mare. Serviciile lor de informații sunt de primă mână. Sunt mari. Un urs mare și urât, așa cum spunea Muhammad Ali, dar știți, Ali l-a învins pe urs de două ori, nu-i așa? Acesta este un mod ocolit de a spune că, da, domnule, cred că această scrisoare îi va speria. Întrebarea este: îi va speria suficient de mult încât să facă ceva? Ryan a clătinat din cap.

Posibil că da, dar nu avem suficiente date în acest moment. Dacă se vor decide să apese pe acel buton anume, vom ști dinainte?

Charleston așteptase ca Ryan să întoarcă foaia în favoarea lui.

— Se poate spera că da, dar este imposibil să fii sigur.

— De un an de zile de când sunt la Langley, impresia pe care o am este că cunoștințele noastre despre țintă sunt profunde, dar înguste în unele domenii, superficiale și largi în altele. Încă nu am întâlnit pe cineva care să se simtă confortabil analizându-le – ei bine, asta nu este chiar adevărat. Unii se simt confortabil, dar analizele lor sunt adesea – cel puțin pentru mine – nesigure. Cum ar fi chestiile pe care le primim despre economia lor...

— James te lasă să te ocupi de asta? se miră Basil.

— Amiralul m-a trimis peste tot în hambar în primele două luni. Prima mea diplomă a fost în economie la Boston College. Mi-am luat examenul de CPA înainte de a intra în Corpul Pușcașilor Marini – Contabil Public Autorizat. Voi îi spuneți altfel aici. Apoi, după ce am părăsit Corpul de Armată, m-am descurcat bine în domeniul acțiunilor și obligațiunilor înainte de a-mi termina doctoratul și de a mă angaja în învățământ.

— Cât ai câștigat mai exact pe Wall Street?

— Cât am lucrat la Merrill Lynch? Oh, între șase și șapte milioane. O mare parte din această sumă a fost la *Chicago and North Western Railroad*. Unchiul meu Mario – fratele mamei mele – mi-a spus că angajații aveau de gând să cumpere acțiunile și să încerce să facă din nou profitabilă calea ferată. Am aruncat o privire și mi-a plăcut ce am văzut. Am obținut un randament net de 23 la 1 la investiția mea. Ar fi trebuit să investesc mai mult, dar la Merrill Lynch m-au învățat să fiu conservator. Apropo, nu am lucrat niciodată în New York. Am fost la biroul din Baltimore. Oricum, banii sunt încă în acțiuni, iar piața pare destul de sănătoasă în acest moment. Eu încă mă mai bag în ea. Nu știi niciodată când vei da peste un câștigător și încă este un hobby interesant.

— Într-adevăr. Dacă vezi ceva promițător, anunță-mă.

— Fără taxe – dar nici garanții, a glumit Ryan.

— Nu sunt obișnuit cu așa ceva, Jack, nu în afacerea asta nenorocită. Am să te repartizez în grupul nostru de lucru pentru Rusia, împreună cu Simon Harding. Absolvent de Oxford, doctor în literatură rusă. Vei vedea cam tot ce vede el – totul, în afară de informațiile sursă...

Ryan îl opri cu două mâini ridicate.

— Sir Basil, nu vreau să știu acele lucruri. Nu am nevoie de ele, iar cunoașterea lor m-ar ține treaz noaptea. Prefer să-mi fac propria analiză. Tipul ăsta, Harding, e deștept? a întrebat Ryan cu o nonșalanță deliberată.

— Foarte. Probabil că i-ai mai văzut produsul înainte. El a făcut evaluarea personală a lui Iuri Andropov.

— Am citit0. Da, a fost o treabă bună. Mi-am dat seama că este un psiholog.

— A citit psihologie, dar nu suficient pentru o diplomă. Simon este un băiat inteligent. Soția lui este artistă, pictoriță, o doamnă încântătoare.

— Chiar acum?

— De ce nu? Trebuie să mă întorc la munca mea. Haide, te conduc.

Nu era departe. Ryan a aflat imediat că va împărți un birou chiar aici, la ultimul etaj. Acest lucru a fost o surpriză. Să ajungi la etajul șapte de la Langley dura ani de zile și adesea însemna să te cațări peste cadavre însângerate. Cineva, a speculat Jack, trebuie să fi crezut că era deștept.

Biroul lui Simon Harding nu era prea impresionant. Cele două ferestre dădeau spre partea de sus a clădirii, în principal structuri de cărămidă cu două și trei etaje, de ocupație nedeterminată. Harding arăta cam la patruzeci de ani, palid și blond, cu ochi albaștri ca de porțelan. Purta o vestă descheiată – vestă la nivel local – și o cravată moale. Biroul lui era acoperit cu dosare marcate cu bandă cu dungi, codificarea universală a materialului secret.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Sir John, a spus Harding, lăsându-și jos pipa.

— Numele meu este Jack, l-a corectat Ryan. Chiar nu am voie să pretind că sunt cavaler. În plus, nu am un cal sau o cămașă de oțel.

Jack a dat mâna cu colegul său de muncă. Harding avea mâini mici și osoase, dar ochii aceia albaștri păreau inteligenți.

— Ai mare grijă de el, Simon.

Sir Basil și-a luat imediat rămas bun. Era deja un scaun rotativ la locul lui, la un birou suspect de curat. Jack îl încercă. Camera avea să fie puțin aglomerată, dar nu prea tare. Telefonul său de birou avea sub el un scrambler pentru efectuarea de apeluri securizate, Ryan se întrebă dacă funcționa la fel de bine ca STU-ul pe care îl avusese la

Langley. GCHQ de la Cheltenham lucra îndeaproape cu NSA, și poate că erau aceleași măruntaie cu o carcasă de plastic diferită. Trebuia să-și amintească în continuare că se afla într-o țară străină. Asta n-ar trebui să fie prea greu, spera Ryan. Oamenii vorbeau amuzant aici: *grahss, rahsberry* și *cahstle*, de exemplu, deși efectul filmelor americane și al televiziunii globale pervertea limba engleză în versiunea americană, încet dar sigur.

— Ți-a vorbit Bas despre Papă? a întrebat Simon.

— Da. Scrisoarea aceea ar putea fi o bombă. Se întreabă cum va reacționa Ivan la ea.

— Cu toții ne întrebăm, Jack. Ai vreo idee?

— Tocmai i-am spus șefului tău că, dacă Stalin ar mai fi acolo, ar putea să vrea să-i scurteze viața Papei, dar ar fi un risc al naibii de mare.

— Problema, cred, este că, deși sunt mai degrabă colegiali în luarea deciziilor, Andropov este în ascensiune și ar putea fi mai puțin reticent decât restul.

Jack se așeză din nou pe scaunul său.

— Știi, prietenii soției mele de la Hopkins au zburat acolo acum câțiva ani. Mihail Suslov avea retinopatie diabetică a ochilor – era și miop, foarte miop – și s-au dus acolo ca să o repare și să învețe niște medici ruși cum să facă procedura. Cathy era doar o rezidentă pe atunci. Dar Bernie Katz era în echipa intervenție. E director la Wilmer. Un super chirurg oftalmolog, un tip foarte bun. Agenția l-a intervievat pe el și pe ceilalți după ce s-au întors. Ai văzut vreodată documentul ăla?

În ochii lui se citea acum un interes:

— Nu. Este bun?

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat fiind căsătorită cu un medic este că ascult ce spune despre oameni. Cu siguranță că l-aș asculta pe Bernie. Merită să citești. Există o tendință universală ca oamenii să vorbească direct cu chirurgii și, așa cum am spus, doctorii sunt buni pentru a vedea lucruri pe care majoritatea dintre noi nu le vedem. Ei au spus că Suslov era inteligent, amabil, dar în interior era genul de om în care nu ai avea încredere cu o armă în mână – sau mai degrabă cu un cuțit. Chiar nu-i plăcea faptul că avea nevoie de americani care să-i salveze vederea. Nu-l gâdila faptul că niciun rus nu era în stare să facă ceea ce avea nevoie să facă. Pe de altă parte, au spus că ospitalitatea era de clasă olimpică odată ce au făcut treaba.

Deci nu sunt complet barbari, ceea ce Bernie se aștepta pe jumătate – el este evreu, familie din Polonia, pe vremea când aceasta aparținea țarului, cred. Vrei să pun Agenția să-ți trimită materialul?

Harding a fluturat un chibrit deasupra pipei sale.

— Da, aș vrea să-l văd. Rușii – sunt o mulțime de romi, știi. În unele privințe, minunat de cultivați. Rusia este ultimul loc din lume unde un om poate trăi decent ca poet. Își venerează poeții, iar eu admir acest lucru la ei, dar în același timp... știi, Stalin însuși a fost reticent în ceea ce privește urmărirea artiștilor, adică a celor care scriu. Îmi amintesc de un tip care a trăit cu ani mai mult decât ne-am fi așteptat.... Chiar și așa, în cele din urmă a murit în Gulag. Așadar, civilizația lor are limitele ei.

— Vorbești limba? Nu am învățat-o niciodată.

Analistul britanic a dat din cap.

— Poate fi o limbă minunată pentru literatură, mai degrabă ca greaca attică. Se pretează la poezie, dar ascunde o capacitate de barbarie care îți îngheață sângele. Sunt un popor destul de previzibil în multe privințe, mai ales în ceea ce privește deciziile lor politice, în anumite limite. Imprevizibilitatea lor constă în a juca conservatorismul lor inerent împotriva viziunii lor politice dogmatice. Prietenul nostru Suslov este grav bolnav, are probleme cardiace – de la diabet, presupun –, dar tipul din spatele lui este Mihail Evghenievici Alexandrov, rus și marxist în egală măsură, cu morala lui Lavrenti Beria. El urăște al naibii de mult Occidentul. Mă aștept ca el să-l sfătuiască pe Suslov – sunt vechi prieteni – să accepte orbirea mai degrabă decât să se supună medicilor americani. Și dacă tipul ăsta, Katz, e evreu, ai spus? Nici asta nu ar fi ajutat. Nu e deloc un tip atrăgător. Când Suslov va pleca – peste câteva luni, credem – va fi noul ideolog din Biroului Politic. Îl va susține pe Iuri Vladimirovici în tot ceea ce dorește să facă, chiar dacă asta înseamnă un atac fizic asupra Sanctității Sale.

— Chiar crezi că s-ar putea ajunge atât de departe? a întrebat Jack.

— Dacă ar putea? Posibil, da.

— Bine, scrisoarea a fost trimisă la Langley?

Harding a dat din cap.

— Șeful stației tale locale a venit astăzi să o ridice. Mă aștept ca băieții voștri să aibă propriile surse, dar nu are sens să ne asumăm riscuri.

— De acord. Știi, dacă Ivan face ceva atât de extrem, va fi un iad de plătit.

— Poate că da, dar ei nu văd lucrurile la fel ca noi, Jack.

— Știu. Greu să faci totuși un salt complet de imaginație.

— Este nevoie de timp, a fost de acord Simon.

— Te ajută să le citești poeziile? se întrebă Ryan. Nu văzuse decât o mică parte din ele, și numai în traducere, care nu era modul în care se citea poezia.

Harding a clătinat din cap.

— Nu prea. Așa protestează unii dintre ei. Protestele trebuie să fie suficient de ocolite pentru ca cei mai obtuzi dintre cititorii lor să se poată bucura doar de omagiul liric adus figurii unei anumite fețe fără să observe strigătul pentru libertatea de exprimare. Trebuie să existe o întreagă secție a KGB-ului care analizează poemele pentru a descoperi conținutul politic ascuns, căruia nimeni nu-i acordă o atenție deosebită până când membrii Biroului Politic observă că conținutul sexual este puțin prea explicit. Sunt o adunătură de mironosițe, să știți... ce ciudat din partea lor să aibă acest tip de moralitate și nu alta.

— Ei bine, nu-i putem critica pentru că o dezaprobă pe Debbie Does Dallas, a sugerat Ryan.

Harding aproape că s-a înecat cu fumul pipei.

— Chiar așa. Nu e chiar Regele Lear, nu-i așa? Dar i-au produs pe Tolstoi, Cehov și Pasternak.

Jack nu citise pe niciunul dintre ei, dar nu era momentul să recunoască asta.

— CE A SPUS? a întrebat Alexandrov.

Indignarea era previzibilă, dar remarcabil de atenuată, se gândi Andropov. Poate că și-a ridicat vocea doar pentru un public mai numeros, sau mai probabil pentru subordonații săi de la clădirea Secretariatului de Partid.

— Iată scrisoarea și traducerea, a spus președintele KGB, înmânând documentele.

Șeful-ideolog în așteptare a luat formularele de mesaj și le-a citit încet. Nu voia ca furiei sale să îi scape nici măcar o nuanță. Andropov a așteptat, aprinzându-și un Marlboro în timp ce făcea acest lucru. Invitatul său nu s-a atins de vodca pe care i-o turnase, a observat președintele.

— Acest om sfânt devine ambițios, a spus el în cele din urmă, lăsând hârtiile pe măsuța de cafea.

— Aș fi de acord cu asta, a observat Iuri.

— Se simte invulnerabil? Oare nu știe că există consecințe pentru astfel de amenințări?

— Experții mei consideră că vorbele lui sunt sincere și, nu, ei cred că nu se teme de posibilele consecințe.

— Dacă martiriul este ceea ce își dorește, poate că ar trebui să-i facem pe plac...

— Felul în care vocea lui s-a întrerupt a provocat un fior chiar și în sângele rece al lui Andropov. Era timpul pentru un avertisment. Problema cu ideologii era că teoriile lor nu țineau întotdeauna cont cum trebuie de realitate, fapt la care erau de cele mai multe ori orbi.

— Mihail Evghenievici, astfel de acțiuni nu trebuie întreprinse cu ușurință. Ar putea avea consecințe politice.

— Nu, nu unele mari, Iuri. Nu unele mari, se repetă Alexandrov. Dar, da, sunt de acord, ceea ce vom face ca răspuns trebuie să fie analizat pe deplin înainte de a lua măsurile necesare.

— Ce crede tovarășul Suslov? L-ați consultat?

— Mișa este foarte bolnav, a răspuns Alexandrov, fără mari manifestări de regret.

Asta l-a surprins pe Andropov. Oaspetele său îi datora multe seniorului său bolnav, dar acești ideologi trăiau în mica lor lume circumscrisă.

— Mă tem că viața lui se apropie de sfârșit.

Partea asta nu a fost o surpriză. Nu trebuia decât să te uiți la el la ședințele Biroului Politic. Suslov avea privirea disperată pe care o vedeai pe chipul unui om care știa că i se scurge timpul. Voia să îndrepte lumea înainte de a pleca din ea, dar știa, de asemenea, că un astfel de act îi depășea capacitățile, fapt care venise ca o surpriză neplăcută. A înțeles în cele din urmă realitatea că marxism-leninismul era o cale falsă? Andropov ajunsese la această concluzie cu aproximativ cinci ani în urmă. Dar nu era genul de lucru despre care se vorbea la Kremlin, nu-i așa? Și nici cu Alexandrov.

— A fost un bun tovarăș în acești mulți ani. Dacă ceea ce spui este adevărat, ne va fi foarte dor, a remarcat sobru președintele KGB-ului, făcând plecăciuni la altarul teoriei marxiste și al preotului ei muribund.

— Așa este, a fost de acord Alexandrov, jucându-și rolul așa cum

făcea gazda sa – așa cum făceau toți membrii Biroului Politic, pentru că așa era de așteptat... pentru că așa era necesar. Nu pentru că era adevărat, sau măcar aproximativ.

Ca și oaspetele său, Iuri Vladimirovici nu credea nu pentru că credea, ci pentru că ceea ce pretindea că crede era sursa lucrurilor reale: puterea. Ce va spune acest om în continuare, se întreba președintele? Andropov avea nevoie de el, iar Alexandrov avea și el nevoie de el, poate chiar mai mult. Mihail Evgheniievici nu avea puterea personală necesară pentru a deveni secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Era respectat pentru cunoștințele sale teoretice, pentru devotamentul său față de religia de stat în care devenise marxism-leninismul, dar nimeni dintre cei care stăteau la masă nu-l considera un candidat potrivit pentru conducere. Dar sprijinul său ar fi fost vital pentru oricine ar fi avut această ambiție. La fel ca în epoca medievală, când fiul cel mare devenea stăpânul conacului, iar cel de-al doilea fiu devenea episcop al diecezei aferente, Alexandrov, ca și Suslov la vremea sa, trebuia să ofere justificarea spirituală – era acesta cuvântul potrivit? – pentru ascensiunea sa la putere. Sistemul de verificări și echilibre a rămas, doar că în mod mai pervers decât înainte.

— Desigur, îi vei lua locul când va veni timpul, a oferit Andropov ca promisiune a unei alianțe.

Alexandrov s-a abținut, bineînțeles... sau s-a prefăcut că o face:

— Sunt mulți oameni buni în Secretariatul de Partid.

Președintele Comitetului pentru Securitatea Statului a făcut un gest disprețuitor din mână.

— Sunteți cel mai vechi și cel mai de încredere.

Ceea ce Alexandrov știa foarte bine.

— Ești amabil să spui asta, Iuri. Așadar, ce vom face cu acest polonez nebun?

Și aceasta ar fi fost costul alianței. Pentru a obține sprijinul lui Alexandrov pentru Secretariatul General, Andropov va trebui să facă pătura ideologului un pic mai groasă prin... ei bine, prin a face ceva la care oricum se gândea deja. Asta era nedureros, nu-i așa?

Președintele KGB-ului a adoptat un ton clinic, de om de afaceri:

— Mișa, a întreprinde o operațiune de acest gen nu este un exercițiu banal sau simplu. Trebuie să fie planificată foarte atent, pregătită cu cea mai mare precauție și minuțiozitate, iar apoi Biroul Politic trebuie să o aprobe cu ochii deschiși.

— Trebuie să aveți ceva în minte...

— Am multe lucruri în minte, *dar* un vis cu ochii deschiși nu este un plan. Pentru a merge mai departe este nevoie de o gândire și o planificare aprofundată doar pentru a vedea dacă un astfel de lucru este posibil. Câte un pas prudent pe rând, a avertizat Andropov. Chiar și așa, nu există garanții sau promisiuni care să fie făcute. Acest lucru nu este ceva pentru o producție cinematografică. Lumea reală, Misha, este complexă. A fost cât de aproape a fost de a-i spune lui Alexandrov să nu se îndepărteze prea mult de cutia lui de nisip cu teorii și jucării și să intre în lumea reală a sângelui și a consecințelor.

— Ei bine, ești un bun om de partid. Știi care sunt mizele acestui joc.

Cu aceste cuvinte, Alexandrov i-a spus gazdei sale ce se aștepta de la Secretariat. Pentru Mihail Evghenievici, Partidul și convingerile sale reprezentau Statul – iar KGB-ul era Sabia și Scutul Partidului.

În mod ciudat, și-a dat seama Andropov, acest Papă Polonez cu siguranță simțea același lucru în legătură cu convingerile sale și cu viziunea sa asupra lumii. Dar aceste convingeri nu erau, strict vorbind, o ideologie, nu-i așa? *Ei bine, pentru aceste scopuri, ar putea la fel de bine să fie*, și-a spus Iuri Vladimirovici.

— Oamenii mei vor analiza cu atenție acest lucru. Nu putem face imposibilul, Misha, dar...

— Dar ce este imposibil pentru această agenție a statului sovietic?

O întrebare retorică cu un răspuns sângeros. Și unul periculos, mai periculos decât își dădea seama acest academician.

Cât de asemănători erau, și-a dat seama președintele KGB-ului. Acesta, sorbindu-și confortabil Starka sa brună, credea în mod absolut într-o ideologie care nu putea fi dovedită. Și își dorea moartea unui om care, de asemenea, credea în lucruri care nu puteau fi dovedite. Ce stare de lucruri ciudată. O bătălie de idei, ambele seturi temându-se de celălalt. Se temeau? De ce se temea Karol? Nu de moarte, cu siguranță. Scrisoarea sa către Varșovia a proclamat asta fără cuvinte. Într-adevăr, el a strigat cu voce tare după moarte. *Căuta martiriul. De ce ar căuta un om așa ceva?* s-a întrebat pe scurt președintele. Pentru a-și folosi viața sau moartea ca armă împotriva dușmanului său. Cu siguranță că el considera atât Rusia, cât și comunismul drept dușmani, unul din motive naționaliste, celălalt din motive legate de convingerile sale religioase... Dar se *temea* oare de acest dușman?

Nu, probabil că nu, recunoscu Iuri Vladimirovici în sinea lui. Asta-i îngreuna sarcina. Agenția lui era o agenție care avea nevoie de frică pentru a se impune. Frica era sursa sa de putere, iar un om lipsit de frică era un om pe care nu-l putea manipula…

Dar cei pe care nu-i putea manipula puteau fi întotdeauna uciși. Cine, la urma urmei, își mai amintea multe despre Leon Troțki?

— Puține lucruri sunt cu adevărat imposibile. Doar dificile, a fost de acord cu întârziere președintele.

— Așadar, veți examina posibilitățile?

A dat din cap cu prudență.

— Da, începând de dimineață.

Și astfel au început procesele.

Capitolul 3
Explorări

— Ei bine, JACK și-a primit biroul la Londra, le-a spus Greer colegilor săi de la etajul șapte.

— Mă bucur să aud asta, a observat Bob Ritter. Crezi că știe ce să facă cu el?

— Bob, ce e între tine și Ryan?, a întrebat DDI.

— Băiatul tău blond urcă prea repede pe scara ierarhică. Va cădea într-o zi și va fi un dezastru.

— Vrei să-l transform într-un alt funcționar obișnuit? James Greer respinsese destul de des nemulțumirile lui Ritter cu privire la dimensiunea și puterea Direcției de Informații. Și tu ai câteva stele în devenire în atelierul tău. Puștiul ăsta are posibilități și am de gând să-l las să alerge până când se lovește de zid.

— Da, pot să aud acum *splat-ul*, a bombănit DDO. Bine, care dintre bijuteriile coroanei vrea să le predea verișorilor noștri britanici?

— Nimic deosebit. Evaluarea lui Mihail Suslov pe care medicii de la Johns Hopkins au făcut-o când au zburat pentru a-i repara ochii.

— Nu au asta deja? a întrebat judecătorul Moore. Nu era ca și cum ar fi fost un document super-sensibil.

— Cred că nu au întrebat niciodată. La naiba, Suslov nu va mai fi prin preajmă mult timp oricum, din câte am văzut.

CIA dispunea de mai multe modalități de a determina starea de sănătate a înalților oficiali sovietici. Cel mai des folosit era reprezentat de fotografii sau, mai bine zis, de imagini în mișcare ale persoanelor în cauză. Agenția a angajat medici – cel mai adesea profesori titulari la marile școli de medicină – pentru a se uita la

fotografii și a diagnostica bolile acestora fără a se apropia la mai puțin de patru mii de mile de ei. Nu era o evaluare perfectă, dar era mai bine decât nimic. De asemenea, ambasadorul american, de fiecare dată când mergea la Kremlin, se întorcea la ambasadă și își dicta impresiile despre tot ceea ce vedea, oricât de mic și nesemnificativ ar fi părut. Destul de des, oamenii făcuseră presiuni pentru a pune un medic în postul de ambasador, dar nu se întâmplase niciodată. De cele mai multe ori, operațiunile DO directe avuseseră ca scop colectarea de mostre de urină ale unor importanți oameni de stat străini, deoarece urina era o bună sursă de informații pentru diagnosticare. Aceasta a dus la unele aranjamente sanitare neobișnuite la Blair House, peste drum de Casa Albă, unde demnitarii străini erau adesea cazați, plus încercările ciudate de a pătrunde în cabinetele medicilor din întreaga lume. Și bârfe, întotdeauna existau bârfe, mai ales acolo. Toate acestea porneau de la faptul că sănătatea unui om juca un rol în gândirea și luarea deciziilor sale. Toți cei trei bărbați din acest birou glumiseră pe seama angajării unui țigan sau doi și observaseră, pe bună dreptate, că ar fi produs rezultate nu mai puțin precise decât cele pe care le obțineau de la ofițerii de informații profesioniști bine plătiți. La Fort Meade, Maryland, era o altă operațiune, cu numele de cod STARGATE, în care Agenția angaja clarvăzători, fusese demarată în principal pentru că și sovieticii angajau astfel de oameni.

— Cât de bolnav este? a întrebat Moore.

— Din ce am văzut acum trei zile, nu va ajunge la Crăciun. Insuficiență coronariană acută, spun ei. Avem o poză cu el înghițind ceea ce pare a fi o pastilă de nitroglicerină, ceea ce nu este un semn bun pentru Red Mike, a conchis James Greer cu porecla internă a lui Suslov.

— Și Alexandrov îl înlocuiește? Ce mai afacere, a observat Ritter cu asprime. Cred că țiganii i-au schimbat la naștere – un alt Adevărat Credincios în Marele Zeu Marx.

— Nu putem fi cu toții baptiști, Robert, a subliniat Arthur Moore.

— Asta a sosit acum două ore pe faxul securizat de la Londra, a spus Greer, împărțind foile. L-a păstrat pe cel mai bun pentru final. S-ar putea să fie important, a adăugat DDI.

Bob Ritter era un cititor rapid multilingv:

— Iisuse!

Judecătorul Moore nu s-a grăbit. *Așa cum ar trebui să procedeze*

un judecător, s-a gândit el. Cam douăzeci de secunde mai târziu decât DDO:

— Dumnezeule. O pauză. Nimic despre asta de la sursele noastre?

Ritter s-a mișcat pe scaun.

— E nevoie de timp, Arthur, iar familia Foley încă se acomodează.

— Presupun că vom auzi despre asta de la CARDINAL.

Nu invocau prea des numele de cod al *acestui* agent. În panteonul bijuteriilor coroanei CIA, el era Diamantul Cullinan.

— Ar trebui, dacă Ustinov vorbește despre asta, așa cum mă aștept să o facă. Dacă fac ceva în legătură cu asta...

— Vor face domnilor? a întrebat DCI.

— Cu siguranță se vor gândi la asta, a opinat imediat Ritter.

— Este un pas mare de făcut, a gândit Greer mai sobru. Crezi că Sfinția Sa vrea asta? Nu sunt prea mulți oameni care să se apropie de tigru.

— Va trebui să îi arăt asta președintelui mâine. Moore a făcut o pauză de gândire. Întâlnirea sa săptămânală de la Casa Albă era stabilită pentru ora 10:00 a doua zi dimineața. Nunțiul papal este plecat din oraș, nu-i așa?

S-a dovedit că ceilalți nu știau. Trebuia să ceară să verifice asta.

— Ce i-ai spune, totuși? Acesta era Ritter. Trebuie să te gândești că ceilalți băieți din Roma au încercat să-l convingă să renunțe la asta.

— James?

— Ne duce înapoi la Nero, nu-i așa? E aproape ca și cum i-ar amenința pe ruși cu propria moarte La naiba, chiar așa gândesc oamenii?

— Acum patruzeci de ani, ți-ai pus viața în pericol, James. Greer își făcuse serviciul pe navele flotei în cel de-al Doilea Război Mondial și purta adesea o miniatură a delfinilor săi de aur la reverul hainei de costum.

— Arthur, mi-am asumat riscul, la fel ca toți ceilalți de pe vas. *Nu* i-am spus lui Tojo unde mă aflu într-o scrisoare personală.

— Omul ăsta are niște *cojones* serioase, băieți, a răsuflat Ritter. Am mai văzut astfel de lucruri înainte. Dr. King nu a făcut niciodată un pas înapoi în viața lui, nu-i așa?

— Și presupun că KKK era la fel de periculos pentru el cum este KGB-ul pentru Papă, și-a completat Moore gândul. Bărbații de rând au un mod diferit de a privi lumea. Se numește virtute, cred. S-a

așezat în față. Bine, când președintele mă va întreba despre asta – și cu siguranță că o va face… – ce naiba să-i spun?

— Prietenii noștri ruși ar putea decide că Sanctitatea Sa a trăit destul, a răspuns Ritter.

— Este un pas al naibii de mare și periculos de făcut, a obiectat Greer. Nu este genul de lucru pe care îl face un comitet.

— Acest comitet ar putea, a spus DDO pentru DDI.

— Ar fi un iad de plătit, Bob. Ei știu asta. Oamenii ăștia sunt jucători de șah, nu pariori.

— Această scrisoare îi pune la colț. Ritter s-a întors. Domnule judecător, cred că viața Papei ar putea fi în pericol.

— Este mult prea devreme pentru a spune asta, a obiectat Greer.

— Nu și când îți amintești cine conduce KGB-ul. Andropov este un om de partid. Dacă acest lucru îi sperie sau doar îi îngrijorează, se vor gândi la asta. Papa și-a aruncat mănușa la picioarele lor, domnilor, le-a spus directorul adjunct (Operațiuni) celorlalți. S-ar putea să o ridice.

— A făcut vreun Papă vreodată așa ceva? a întrebat Moore.

— Să-și dea demisia din funcție? Nu din câte îmi amintesc, a recunoscut Greer. Nici măcar nu știu dacă există un mecanism pentru asta. Vă garantez că este un gest al naibii de frumos. Trebuie să presupunem că este sincer. Nu văd asta ca pe o cacealma.

— Nu, a fost de acord judecătorul Moore. Nu se poate să fie așa.

— Este loial poporului său. Trebuie să fie. A fost preot paroh cândva. A botezat copii, a oficiat nunți. Îi *cunoaște pe* acești oameni. Nu ca pe o masă amorfă – a fost acolo pentru a-i boteza și a-i îngropa. Ei sunt oamenii *lui*. Probabil că se gândește la toată Polonia ca la propria lui parohie. Le va fi loial, chiar cu riscul vieții sale? Cum ar putea să nu fie? Ritter s-a aplecat în față. Nu este doar o chestiune de curaj personal. Dacă nu o face, Biserica Catolică își pierde fața. Nu, băieți, e foarte serios și nu blufează. Întrebarea este: ce naiba putem face în privința asta?

— Să-i avertizăm pe ruși? se întreabă Moore cu voce tare.

— Nicio șansă, a ripostat Ritter. Știi mai bine decât atât, Arthur. Dacă vor pune la cale o operațiune, va avea mai multe decupaje decât orice a făcut vreodată Mafia. Cât de bună crezi că este securitatea în jurul lui?

— Habar n-am, a recunoscut ICD. Știu că există gărzile elvețiene, cu uniformele lor frumoase și halebardele lor Nu au luptat odată?

— Cred că da, a observat Greer. Cineva a încercat să-l ucidă și au luptat în spatele lui, în timp ce el a fugit din oraș. Majoritatea au fost uciși, cred.

— Acum mai mult pozează pentru turiști și le spun oamenilor unde este baia, probabil, a gândit Ritter cu voce tare. Dar trebuie să existe ceva în ceea ce fac. Papa este o figură prea proeminentă pentru a nu atrage câte un nebun ciudat. Vaticanul este, din punct de vedere tehnic, un stat suveran. Trebuie să aibă unele dintre mecanismele unei țări. Presupun că am putea să-i avertizăm...

— Doar atunci când avem ceva de care să-i avertizăm. Ceea ce nu avem, nu-i așa? a subliniat Greer. El știa când a trimis asta că va zdruncina câteva personalități. Protecția pe care o are trebuie să fi fost deja alertată.

— Acest lucru îi va atrage atenția și președintelui. El va dori să știe mai multe și va dori opțiuni. Iisuse, oameni buni, de când a ținut acel discurs despre Imperiul Răului, au apărut probleme peste râu. Dacă ei fac ceva, chiar dacă nu putem da vina pe ei, el va erupe ca Muntele Saint Helens. Sunt aproape o sută de milioane de catolici chiar aici, în America, și mulți dintre ei l-au votat.

La rândul său, James Greer s-a întrebat cât de mult ar putea scăpa de sub control această situație.

— Domnilor, tot ce avem până în acest moment este un fax al unei fotocopii a unei scrisori livrate guvernului din Varșovia. Nu știm cu certitudine că a ajuns încă la Moscova. Nu avem nici un semn de reacție din partea Moscovei la acest lucru. Acum, nu putem să le spunem rușilor că știm despre asta. Așa că nu-i putem avertiza. Nu putem să le dăm de înțeles în niciun fel. Nu putem să-i spunem Papei că suntem îngrijorați, din același motiv. Dacă Ivan va reacționa, să sperăm că unul dintre oamenii lui Bob ne va da de știre, iar Vaticanul are propriul serviciu de informații și știm că este destul de bun. Așa că, pentru moment, tot ce avem este o informație interesantă, care probabil că este adevărată, dar nici măcar asta nu este încă confirmată.

— Deci, pentru moment, să stăm și doar ne gândim la asta? a întrebat Moore.

— Nu mai putem face nimic altceva, Arthur. Ivan nu va acționa prea repede. Niciodată nu o face – nu pentru ceva cu un asemenea grad de importanță politică. Bob?

— Da, probabil că ai dreptate, a fost de acord DDI. Totuși,

președintele trebuie să afle despre asta.

— Este un pic cam subțire pentru asta, a avertizat Greer. Dar, da, cred că da. În principal, știa că dacă *nu i-ar fi* spus președintelui și apoi s-ar fi întâmplat ceva cumplit, i-ar fi determinat pe toți să-și caute un nou loc de muncă. Dacă se merge mai departe la Moscova, ar trebui să aflăm despre asta înainte de a se întâmpla ceva drastic.

— Bine, pot să-i spun asta, a fost de acord judecătorul Moore.

Dle președinte, urmărim foarte atent la acest lucru. De obicei, asta funcționa. Moore și-a sunat secretara și a cerut să i se trimită niște cafea. Mâine, la ora zece, îl vor informa pe președinte în Biroul Oval, iar apoi, după prânz, va avea loc întâlnirea săptămânală cu șefii celorlalte servicii, DIA și NSA, pentru a vedea ce lucruri interesante se întâmplau. Ordinea ar fi trebuit să fie inversată, dar așa erau programate de obicei lucrurile.

PRIMA ZI DE MUNCĂ a durat mai mult decât se aștepta înainte de a putea pleca. Ed Foley a fost impresionat de metroul din Moscova. Decoratorul trebuie să fi fost același nebun care proiectase Universitatea de Stat din Moscova – evident, iubit de Joe Stalin, a cărui estetică personală fusese de la Y la Z. Amintea în mod ciudat de palatele țariste, interpretate de un alcoolic în fază terminală. Acestea fiind spuse, metroul era superb proiectat, deși oarecum greoi. Mai exact, aglomerația de oameni era foarte plăcută pentru spiriduș. A face un *brush-pass* sau un alt fel de preluare de la un agent nu ar fi fost prea greu, atâta timp cât își respecta antrenamentul, iar acesta era un lucru la care Edward Francis Foley se pricepea. Lui Mary Pat i-ar fi plăcut aici, era sigur acum. Mediul pentru ea ar fi fost așa cum era Disney World pentru Eddie.

O grămadă de oameni, toți vorbind rusește. Rusa lui era destul de bună. A ei era literară, după ce o învățase pe genunchii bunicului ei, deși ar fi trebuit să o dezacordeze, ca nu cumva să fie prezentată ca o persoană ale cărei abilități lingvistice erau un pic prea bune pentru a fi doar cele ale soției unui funcționar minor de ambasadă.

Metroul funcționa bine pentru el. Cu o stație la doar câteva străzi de ambasadă, iar cealaltă stație practic la ușa apartamentului lor, chiar și celui mai paranoic agent a Direcției Doi nu i s-ar fi părut teribil de suspectă folosirea lui, în ciuda bine-cunoscutei preferințe a americanilor pentru mașini. Nu se uită în jur mai mult decât ar fi făcut-o un turist și se gândi că poate avea o singură coadă. Probabil

că acum ar fi fost mai multe. Era un nou angajat al ambasadei, iar rușii ar fi vrut să vadă dacă se comporta ca un spion al CIA. Se hotărâse să se comporte ca un american nevinovat în străinătate, ceea ce putea sau nu să fie același lucru pentru ei. Depindea de cât de experimentată era umbra lui actuală, iar asta nu se putea spune. Cu siguranță, avea să aibă coadă pentru câteva săptămâni. Asta era o neplăcere așteptată. La fel și Mary Pat. La fel, probabil, și Eddie. Sovieticii erau o adunătură paranoică, dar, totuși, cu greu se putea plânge de asta, nu-i așa? Treaba lui era să pătrundă în cele mai profunde secrete ale țării lor. Era noul șef de stație, dar trebuia să fie un șef de stație ascuns. Aceasta era una dintre ideile noi și mai creative ale lui Bob Ritter. În mod obișnuit, nu se aștepta ca identitatea șefului de spionaj dintr-o ambasadă să fie un secret. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea se ardea într-un fel sau altul, fie că era identificată printr-o operațiune sub steag fals, fie printr-o eroare operațională, iar asta era ca și cum ți-ai pierde virginitatea. Odată pierdută, nu se mai întorcea niciodată. Dar agenția folosea foarte rar o echipă soț-soție pe teren, iar el își petrecuse ani de zile construindu-și acoperirea. Absolvent al Universității Fordham din New York, Ed Foley fusese recrutat destul de tânăr, verificat de FBI și apoi se dusese să lucreze la *New York Times ca* reporter la o rubrică generală. A prezentat câteva articole interesante, dar nu prea multe, și în cele din urmă i s-a spus că, deși *Times* nu avea de gând să-l concedieze, ar fi mai bine pentru el să caute un loc de muncă la un ziar mai mic, unde s-ar putea dezvolta mai bine pe cont propriu. Acceptase aluzia și se angajase la Departamentul de Stat ca atașat de presă, un post care plătea un salariu birocratic decent, deși fără destinul unui super-grad. Slujba lui oficială la ambasadă ar fi fost să lingușească corespondenții străini de elită ai marilor ziare și televiziuni americane, acordându-le acces la ambasador și la alți oficiali ai ambasadei, iar apoi să nu le stea în cale în timp ce aceștia își prezentau reportajele importante.

Cea mai importantă sarcină a sa era să pară competent, dar nu mai mult de atât. Corespondentul local al *Times le* spunea deja colegilor săi că Foley nu avusese ceea ce trebuie pentru a reuși ca jurnalist la cel mai important ziar din America și, din moment ce nu avea încă vârsta necesară pentru a preda – celălalt loc de odihnă pentru reporterii incompetenți –, făcea următorul lucru cel mai rău: era un puci guvernamental. Treaba lui era să încurajeze această

aroganță, știind că KGB-ul își va pune oamenii să facă cercetări la corpul de presă american pentru evaluarea personalului ambasadei. Cea mai bună acoperire dintre toate pentru un spion era să fie considerat plictisitor și slab, pentru că cei plictisitori și slabi nu erau suficient de deștepți pentru a fi spioni. Pentru asta, îi mulțumea lui Ian Fleming și filmelor pe care le inspirase. James Bond era un băiat deștept. Nu și Ed Foley. Nu, Ed Foley era un funcționar. Partea nebunească era că sovieticii, a căror țară întreagă era guvernată de funcționari plictisitori, de cele mai multe ori cădeau în plasa acestei povești la fel de ușor ca și cum ar fi fost cineva proaspăt ieșit de la ferma de porci din Iowa.

Nu există nimic previzibil în afacerile de spionaj... cu excepția acestui caz, și-a spus șeful de stație. Singurul lucru pe care te puteai baza cu rușii era predictibilitatea. Totul era scris într-o carte uriașă și toți cei de aici jucau jocul ca la carte.

Foley s-a urcat în vagonul de metrou, uitându-se în jur la colegii săi, văzând cum se uitau la el. Îmbrăcămintea lui îl marca ca străin la fel de clar cum o aureolă strălucitoare marca un sfânt într-o pictură renascentistă.

— Cine sunteți? a întrebat o voce neutră, mai degrabă spre surprinderea lui Foley.

— Poftim? a răspuns Foley într-o rusă cu accent prost accentuat.

— Ah, sunteți american.

— *Da,* așa este. Lucrez la ambasada americană. Prima mea zi. Sunt nou în Moscova.

Umbră sau nu, știa că singurul lucru rațional era să joace cinstit.

— Cum vă place aici? a întrebat inchizitorul. Arăta ca un birocrat, poate un spion de contraspionaj al KGB. Sau poate doar un ofițer-*sitter* pentru vreo afacere guvernamentală care suferea de curiozitate. Erau câțiva dintre aceștia. L-ar fi abordat un cetățean obișnuit? Probabil că nu, a judecat Foley. Atmosfera avea tendința de a limita curiozitatea la spațiul dintre urechile unei persoane... cu excepția faptului că rușii erau curioși ca naiba în legătură cu americanii de toate felurile. Îndemnați să-i disprețuiască sau chiar să-i urască pe americani, rușii îi priveau frecvent așa cum Eva privise mărul.

— Metroul este foarte impresionant, a răspuns Foley, privind în jur cât se poate de simplu.

— De unde veniți din America? a fost următoarea întrebare.

— New York City.
— Joci hochei pe gheață în America?
— Oh, da! Am fost fan al echipei New York Rangers încă de când eram copil. Vreau să văd hocheiul de aici. Ceea ce era în întregime adevărat. Jocul rusesc de *skate-and-pass* era cel mai apropiat lucru de Mozart din lumea sportului. Ambasada are bilete bune, mi-au spus astăzi. Armata centrală, a adăugat el.
— *Bah! a* pufnit moscovitul. Eu sunt fanul Aripilor.
Tipul ar putea fi sincer, se gândi Foley cu surprindere. Rușii erau la fel de pretențioși cu cluburile lor de hochei precum fanii americani de baseball cu echipele lor locale. Dar probabil că la Direcția a doua lucrau și fani ai hocheiului. *Prea atent* era un concept pe care nu-l admitea, mai ales aici.
— Armata Centrală este echipa campioană, nu-i așa?
— Prea pretențios. Uite ce s-a întâmplat cu ei în America.
— În America jucăm un joc mai fizic – este acesta cuvântul potrivit? Probabil că ți se par niște huligani, nu?
Foley luase trenul spre Philadelphia pentru a vedea acel meci. Cei de la Flyers – cunoscuți mai mult sub numele de Broad Street Bullies – îi bătuseră măr pe vizitatorii ruși oarecum aroganți, mai degrabă spre amuzamentul lui. Echipa din Philadelphia își scosese chiar și arma secretă, bătrâna Kate Smith, cântând *God Bless America*, ceea ce pentru acea echipă era ca și cum ar fi luat micul dejun cu cuie și prunci umani. La naiba, ce meci a fost acela!
— Se joacă dur, da, dar nu sunt zâne. Armata Centrală crede că sunt de la Bolshoi, la felul în care patinează și pasează. E bine să îi vezi umiliți uneori.
— Ei bine, îmi amintesc Jocurile Olimpice din 1980, dar sincer, a fost un miracol pentru noi să învingem echipa voastră.
— Miracol! *Bah!* Antrenorul nostru dormea. Eroii noștri dormeau. Copiii voștri au jucat un meci plin de energie și au câștigat cinstit. Antrenorul trebuia împușcat.
Da, tipul ăsta vorbea ca un fan.
— Ei bine, vreau ca fiul meu să învețe hochei aici.
— Câți ani are? Interes autentic în ochii bărbatului.
— Patru ani și jumătate, a răspuns Foley.
— O vârstă bună pentru a învăța să patinezi. Sunt multe oportunități pentru copii de a patina în Moscova, nu-i așa, Vania?, i-a făcut observația bărbatului de lângă el, care urmărise schimbul cu

un amestec de curiozitate și neliniște.

— Asigură-te că are patine bune, a spus celălalt bărbat. Cele proaste îi pot răni gleznele.

Un răspuns tipic rusesc. În această țară deseori dură, grija pentru copii era înduioșător de autentică. Ursul rus avea o inimă blândă pentru copii, dar una de granit de gheață pentru adulți.

— Vă mulțumesc. Voi avea grijă de asta.

— Locuiți în complexul străinilor?

— Corect, a confirmat Foley.

— Următoarea oprire este a ta.

— Oh, *Spasiba,* și o zi bună și ție.

S-a îndreptat spre ușă, întorcându-se pentru a le face un semn prietenos de rămas bun prietenilor săi ruși nou-veniți. *KGB?* s-a întrebat el. Poate, dar nu cu siguranță. Va stabili asta după ce îi va vedea sau nu în tren peste o lună sau două.

Ceea ce nu știa Ed Foley era că întregul schimb de replici fusese observat de un bărbat aflat la doar doi metri distanță, care ținea în mână un exemplar al ziarului *Sovietskiy Sport de* astăzi. Numele lui era Oleg Zaitzev, iar Oleg Ivanovici *era de la* KGB.

Șeful de gară a ieșit din vagonul de metrou și a urmărit aglomerația până la scara rulantă. La un moment dat, aceasta l-ar fi condus la un portret în picioare al lui Stalin, dar acum dispăruse și nu fusese înlocuit. Aerul de afară dobândea răcoarea de început de toamnă, cât să se simtă bine după sufocarea din metrou. În jurul lui, zece sau mai mulți bărbați își aprindeau țigările urât mirositoare și mergeau pe drumuri separate. Mai era doar o jumătate de stradă până la complexul de blocuri de locuințe înconjurat de ziduri, cu baraca de pază și cu paznicul în uniformă, care s-a uitat la Foley și a decis că era american după calitatea paltonului, fără să-i recunoască trecerea nici măcar printr-o mișcare din cap, și cu siguranță nici printr-un zâmbet. Rușii nu prea zâmbeau. Era un lucru care îi frapa pe toți vizitatorii americani în această țară, natura sumbră, în aparență, a poporului rus părea aproape inexplicabilă pentru străini.

DOUĂ STAȚII MAI jos, Oleg Zaitzev s-a întrebat dacă ar trebui să redacteze un raport de contact. Ofițerii KGB erau încurajați să facă acest lucru, pe de o parte ca semn de loialitate, pe de altă parte pentru a-și arăta veșnica vigilență împotriva cetățenilor Inamicului Principal, așa cum era cunoscută America în cadrul comunității sale

profesionale. În mare parte, era mai ales pentru a-și arăta paranoia instituțională, o caracteristică încurajată în mod deschis de KGB. Dar, de profesie, Zaitzev era un împingător de hârtii și nu simțea nevoia să genereze și mai multe hârtii fără sens. Ar fi fost doar privită, citită cel mult superficial și aruncată în vreo cutie de dosare de un alt birocrat din biroul său de la etaj, pentru a nu mai fi citită niciodată. Timpul său era prea prețios pentru astfel de prostii. În plus, nici măcar nu vorbise cu străinul, nu-i așa? A coborât din tren la stația potrivită, a urcat scările în aerul proaspăt al serii, aprinzându-și țigara Trud când a ieșit afară. Era un lucru josnic. Avea acces la magazinele *închise* și ar fi putut cumpăra țigări franțuzești, britanice sau chiar americane, dar erau prea scumpe, iar fondurile sale nu erau la fel de nelimitate ca și opțiunile sale. Așa că fuma bine-cunoscuta marcă *Labor*, la fel ca nenumărate milioane de compatrioți de-ai săi. Calitatea hainelor sale era puțin mai bună decât cea purtată de majoritatea camarazilor săi, dar nu exagerat de bună. Nu atât de mult încât să iasă în evidență față de ceilalți. Mai erau două străzi până la blocul său de locuințe. Apartamentul lui era la numărul 3, la etajul 1 – americanii i-ar fi spus etajul 2, în loc de etaj superior, iar asta îi convenea, pentru că însemna că nu risca un atac de cord dacă liftul nu funcționa, ceea ce se întâmpla cam o dată pe lună. Astăzi funcționa. Femeia în vârstă care ocupa apartamentul portarului/supraveghetorului de la parter avea ușa închisă astăzi, în loc să fie deschisă pentru a denota vreo problemă mecanică despre care trebuia să-l avertizeze. Așadar, astăzi nu s-a stricat nimic în clădire. Nu chiar un motiv de sărbătoare, doar unul dintre lucrurile mărunte din viață pentru care trebuie să fii recunoscător lui Dumnezeu sau oricui ar fi determinat capriciile sorții. Țigara s-a stins când a intrat pe ușa principală. Zaitzev a aruncat mucul în scrumieră și s-a îndreptat spre lift, care, în mod remarcabil, îl aștepta cu ușa deschisă.

— Bună seara, tovarășe Zaitzev, a spus operatorul în semn de salut.

— Bună seara, tovarășe Glenko.

Bărbatul era un veteran cu dizabilități din Marele Război pentru Apărarea Patriei, cu medaliile care o dovedeau. Artilerist, așa spunea el. Probabil informatorul clădirii, omul care raporta întâmplări neobișnuite vreunui alt sforar al KGB, în schimbul căruia primea un stipendiu mizerabil care completa pensia pe care i-o plătea Armata

Roșie. Aceasta era măsura schimbului lor. Glenko a întors mânerul și a dus liftul fără probleme la etajul său și a deschis ușa. De acolo, mai erau doar cinci metri până la apartamentul lui.

Deschizând ușa apartamentului, a fost întâmpinat de mirosul de varză fiartă – deci supă de varză la cină. Nu era ceva neobișnuit. Era un aliment de bază al dietei rusești, alături de pâinea neagră și bogată.

— Tată!

Oleg Ivanovici s-a aplecat să o ia în brațe pe micuța Svetlana. Ea era lumina vieții lui Zaitzev, cu chipul ei de heruvim și zâmbetul ei iubitor.

— Cum se simte micul meu *zaychik*{12} astăzi?

A luat-o în brațe și a acceptat sărutul ei drăgălaș.

Svetlana frecventa o grădiniță aglomerată cu alți copii de vârsta ei. Îmbrăcămintea ei cuprindea cam singurele lucruri colorate care se găseau în țara lui, în acest caz un pulover verde și pantaloni gri peste pantofi mici de piele roșie. Dacă accesul său la magazinele *închise* avea un avantaj, acesta consta în ceea ce putea să-i cumpere fetiței sale. Uniunea Sovietică nu avea nici măcar scutece de pânză pentru bebelușii săi – mamele le confecționau de obicei din cearșafuri vechi – cu atât mai puțin cele de unică folosință preferate în Occident. Drept urmare, exista o preocupare pentru a-i învăța pe cei mici să meargă la toaletă, lucru pe care micuța Svetlana reușise să-l facă cu ceva timp în urmă, spre ușurarea mamei sale. Oleg a urmat mirosul de varză până la soția sa din bucătărie.

— Bună, dragă, a spus Irina Bogdanova.

Gătea varză, cartofi și ceea ce spera să fie niște șuncă. Ceai și pâine. Încă nu avea vodcă. Zaitzevii beau, dar nu în exces. De obicei, așteptau până când Svetlana mergea la culcare. Irina lucra ca contabilă la magazinul GUM. Posesoare a unei diplome de la Universitatea de Stat din Moscova, era educată în sensul occidental, dar nu emancipată. Agățată lângă masa din bucătărie era punga pe care o purta în geantă peste tot pe unde mergea, cu ochii mereu în căutarea a ceva ce ar putea cumpăra pentru a mânca sau pentru a înveseli apartamentul lor monoton. Asta însemna să stea la coadă, ceea ce era sarcina femeilor din Uniunea Sovietică, alături de a găti cina pentru bărbatul ei, indiferent de statutul profesional al acestuia sau al ei. Ea știa că el lucra pentru Securitatea de Stat, dar nu știa ce funcție avea acolo, doar că avea un salariu destul de confortabil și că

venea cu o uniformă pe care o purta rar și un grad care în curând urma să facă un salt în sus. Așadar, orice făcea, o făcea destul de bine, a judecat ea, și asta era suficient. Fiică unui infanterist în marele Război pentru Apărarea Patriei, mersese la școli de stat și luase note peste medie, dar nu reușise niciodată să obțină ceea ce-și dorise. Arătase un oarecare talent la pian, dar nu suficient pentru a merge mai departe la un conservator de stat. De asemenea, și-a încercat norocul la scris, dar nici acolo nu a avut talentul necesar pentru a fi publicată. Nu era o femeie neatractivă, dar era slabă după standardele rusești. Părul ei de șoricel-maroniu îi cădea până la umeri și era, de obicei, bine pieptănat. Citea foarte mult, orice carte pe care o găsea și care merita să îi ocupe timpul, și îi plăcea să asculte muzică clasică. Ea și soțul ei participau ocazional la concerte de Ceaikovski. Oleg prefera baletul, așa că mergeau și acolo, ajutat, presupunea Irina, de slujba lui de la Piața Dzerjinski nr. 2. El nu era încă atât de înalt în grad încât să le permită să se înhăiteze cu înalți funcționari ai Securității de Stat la petreceri tovărășești. Poate că atunci când își va primi gradul de colonel, spera ea. Pentru moment, trăiau viața de clasă mijlocie a birocraților angajați la stat, răzbind din salariile lor combinate. Vestea bună era că aveau acces ocazional la magazinele *închise* ale KGB-ului, de unde puteau măcar să cumpere lucruri frumoase pentru ea și Svetlana. Și, cine știa, poate că-și puteau permite să aibă un alt copil la timpul potrivit. Erau amândoi destul de tineri, iar un băiețel le-ar înveseli casa.

— Ceva interesant astăzi? a întrebat ea.

Era aproape gluma lor zilnică.

— Nu este niciodată nimic interesant la birou, a glumit el în replică.

Nu, doar mesajele obișnuite către și de la ofițerii de pe teren, pe care el le transmitea pentru ca, curierii interni să le ducă manual sus, la birourile ofițerilor de control care conduceau cu adevărat lucrurile la KGB. Un colonel de rang foarte înalt coborâse să vadă operațiunea în săptămâna precedentă, lucru pe care îl făcuse fără să zâmbească, să spună un cuvânt prietenos sau să pună o întrebare timp de douăzeci de minute, înainte de a dispărea. Oleg cunoștea vechimea bărbatului doar din identitatea escortei sale: colonelul care își conducea propria operațiune. Orice cuvinte schimbate fuseseră prea îndepărtate pentru ca el să le poată auzi – oamenii aveau tendința de a vorbi în șoaptă, dacă vorbeau, în departamentul său – și era

antrenat să nu manifeste prea mult interes.

Dar antrenamentul nu putea merge decât până la un punct. Căpitanul Oleg Ivanovici Zaitzev era prea deștept pentru a-și opri mintea până la capăt. Într-adevăr, slujba lui necesita ceva apropiat de judecată pentru a fi executată corect, dar asta era ceva ce trebuia exercitat cu aceeași delicatețe ca plimbarea unui șoarece printr-o cameră plină de pisici. Întotdeauna se adresa superiorului său imediat și întotdeauna începea cu cea mai umilă dintre întrebări înainte de a obține aprobarea. De fapt, întrebările sale cu judecată erau întotdeauna aprobate. Oleg era înzestrat în acest sens și începea să fie recunoscut ca atare. Avansarea lui nu era chiar atât de departe. Mai mulți bani, mai mult acces la magazinele *închise* și, treptat, mai multă independență. Într-o zi s-ar putea chiar să se întrebe dacă un mesaj transmis avea sens. Chiar *vrem să facem* asta, *tovarășe? își* dorea să întrebe din când în când. Deciziile operaționale nu erau de competența lui, desigur, dar putea – sau ar fi putut în viitor – să pună la îndoială formularea unei directive în termenii cei mai direcți. Din când în când vedea ceva care pleca către ofițerul 457 de la Roma, de exemplu, și se întreba dacă țara sa chiar dorea să riște consecințele unui ordin de misiune care să nu fie respectat. Și, uneori, chiar se întâmpla. Cu doar două luni înainte, văzuse un mesaj de la dispeceratul de la Bonn care îl avertiza că ceva mersese prost la serviciul de contrainformații vest-german, iar ofițerul de pe teren ceruse urgent instrucțiuni – iar instrucțiunile fuseseră să-și continue misiunea fără să pună la îndoială informațiile superiorilor săi. Iar *acel* ofițer de teren dispăruse imediat din rețea. *Arestat și împușcat?* se întrebă Oleg. Cunoștea numele unora dintre ofițerii de teren, practic toate numele operațiunilor și multe dintre țintele și obiectivele operaționale. Mai presus de toate, cunoștea numele de cod a sute de cetățeni străini care erau agenți ai KGB-ului. În cel mai bun caz, putea fi ca și cum ar fi citit un roman de spionaj. Unii dintre ofițerii de teren aveau o tentă literară. Dispeceratele lor nu erau comunicatele laconice ale ofițerilor militari. Nu, le plăcea să comunice starea de spirit a agenților lor, *sentimentul* informației și misiunea încredințată. Puteau fi ca niște scriitori de jurnale de călătorie care descriau lucruri pentru un public plătitor. Zaitzev nu trebuia să digere cu adevărat astfel de informații, dar era un om inteligent și, în plus, existau coduri revelatoare integrate în fiecare dispecerat. Al treilea cuvânt scris greșit, de exemplu, putea fi un

avertisment că ofițerul fusese compromis. Fiecare ofițer avea un astfel de sistem de chei diferite, iar Zaitzev avea o listă cu toate. Doar de două ori surprinsese astfel de nereguli, iar într-una dintre acele ocazii superiorii săi îi spuseseră să le ignore ca fiind o eroare de cifrare – fapt care încă îl uimea. Dar greșeala nu se mai repetase niciodată, așa că, poate că, într-adevăr, fusese doar o eroare de cifrare a ofițerului în cauză. La urma urmei, îi spusese superiorul său, oamenii antrenați la Centru nu se lăsau prinși pe teren. Erau cei mai buni din lume, iar dușmanii occidentali nu erau chiar *atât de* deștepți, nu-i așa? Apoi, căpitanul Zaitzev dăduse din cap cu supunere, își notase nota de avertizare și se asigurase că se află în dosarele permanente, acoperindu-și fundul ca orice bun birocrat.

Dacă superiorul său imediat se afla sub controlul vreunei agenții de spionaj occidentale, se întrebase atunci și mai târziu, de obicei după câteva pahare în fața televizorului. Un astfel de compromis ar fi însăși perfecțiunea. Nicăieri în KGB nu exista o singură listă scrisă a ofițerilor și agenților lor. Nu, *compartimentarea* era un concept inventat aici în anii 1920, sau poate chiar mai devreme. Nici măcar președintelui Andropov nu i s-a permis să aibă așa ceva la îndemână, ca nu cumva *să* dezerteze în Occident și să o ia cu el. KGB nu avea încredere în nimeni, cu atât mai puțin în propriul președinte. Și astfel, în mod ciudat, doar oamenii din propriul său departament aveau acces la astfel de informații ample, dar aceștia nu erau personal operativ. Erau doar comunicatori.

Dar nu cumva singura persoană pe care KGB-ul a încercat *mereu să o* compromită a fost funcționarul de cifru dintr-o ambasadă străină? Pentru că el sau ea era singurul funcționar, cel sau cea care nu era suficient de inteligent(ă) pentru a i se încredința ceva important – nu era *ea* singura persoană căreia i *se* încredința așa ceva? Era atât de des o femeie, la urma urmei, iar ofițerii KGB erau antrenați să le seducă. Văzuse mesaje în acest sens, unele dintre ele descriind seducția în detalii grafice, poate pentru a-i impresiona pe bărbații de sus cu măiestria lor virilă și cu măsura devotamentului lor față de stat. Să fii plătit să ți-o tragi cu femei nu i se părea lui Zaitzev ca fiind ostentativ de eroic, dar atunci, poate că femeile erau peste măsură de urâte, iar îndeplinirea datoriei de bărbat în astfel de circumstanțe ar fi putut fi dificilă.

La ce se reducea totul, reflecta Oleg Ivanovici, era că funcționarilor li se încredințau atât de des secrete, iar el era unul

dintre ei, și nu era amuzant? Mai amuzant decât supa lui de varză, cu siguranță, oricât de hrănitoare ar fi. Așadar, chiar și statul sovietic avea încredere în unii oameni, în ciuda faptului că *încrederea* era un concept la fel de îndepărtat de modul său de gândire colectivă precum este un om de Marte. Iar el era un astfel de om. Ei bine, un rezultat al acestei ironii a fost cămașa verde drăguță pe care o purta fiica lui cea mică. A așezat câteva cărți pe scaunul din bucătărie și a ridicat-o pe Svetlana acolo, ca să poată lua cina. Mâinile Svetlanei erau cam mici pentru tacâmul din zinc-aluminiu, dar cel puțin nu era prea greu pentru ea ca să-l folosească. A trebuit totuși să ungă pâinea cu unt pentru ea. Era bine că își putea permite unt adevărat.

— Am văzut ceva drăguț la magazinul special, în drum spre casă, a observat Irina, așa cum fac femeile la cină, pentru a-și prinde soții în bună dispoziție.

Varza era deosebit de bună astăzi, iar șunca era poloneză. Așa că făcuse cumpărăturile de azi la magazinul *închis*, într-adevăr. Își făcuse acest obicei cu doar nouă luni în urmă, iar acum se întreba cu voce tare cum de trăise fără el.

— Ce-ai văzut? a întrebat Oleg, sorbindu-și ceaiul georgian.

— Sutiene, din cele suedeze.

Oleg zâmbi. Cele de fabricație sovietică păreau întotdeauna concepute pentru țărănci care alăptau viței în loc de copii – mult prea mari pentru o femeie cu proporțiile mai umane ale soției sale.

— Cât costă? a întrebat el fără să ridice privirea.

— Doar șaptesprezece ruble fiecare.

Șaptesprezece ruble certificate, a gândit el. O rublă certificată avea o valoare reală. Teoretic, puteai chiar să o schimbi pe o monedă străină *tare*, spre deosebire de hârtia fără valoare cu care îl plăteau pe muncitorul mediu din fabrică, a cărei valoare era în întregime teoretică… la fel ca orice altceva în țara lui, când ajungeai la asta.

— Ce culoare?

— Albe.

Poate că magazinul special avea și unele negre sau roșii, dar o femeie sovietică rar purta astfel de culori. Oamenii erau foarte conservatori în obiceiurile lor aici.

După ce a terminat cina, Oleg a lăsat bucătăria în seama soției sale și și-a dus fetița în sufragerie la televizor. Știrile de la televizor anunțau că recoltarea era în toi, ca în fiecare an, muncitorii eroici din fermele colective aducând prima recoltă de grâu de vară în zonele

nordice, unde trebuiau să îl cultive și să îl recolteze rapid. O recoltă bună, a spus televiziunea. *Bine,* a gândit Oleg, *fără penurie de pâine în această iarnă... probabil.* Nu puteai fi niciodată cu adevărat sigur de ceea ce se spunea la televizor. În continuare, niște reportaje care se plângeau de armele nucleare americane desfășurate în țările NATO, în ciuda cererilor rezonabile ale sovieticilor ca Occidentul să renunțe la astfel de acțiuni inutile, destabilizatoare și provocatoare. Zaitzev știa că SS-20 sovietice erau amplasate în altă parte și că, desigur, nu erau în niciun caz destabilizatoare. Marea emisiune de la televizor din această seară a fost *Servim Uniunea Sovietică,* despre operațiuni militare, tineri sovietici frumoși care își servesc țara. Astăzi a fost o prezentare a bărbaților care își fac *datoria internațională* în Afganistan. Presa sovietică nu acoperea prea des așa ceva, iar Oleg era curios ce vor arăta. Din când în când, la prânz, la serviciu, aveau loc discuții despre războiul din Afganistan. Avea tendința de a asculta mai degrabă decât de a vorbi, deoarece fusese scutit de serviciul militar, lucru pe care nu-l regreta câtuși de puțin. Auzise prea multe povești despre brutalitatea ocazională din unitățile de infanterie și, în plus, uniformele nu erau atractive de purtat. Uniforma KGB, pe care o purta rar, era destul de rea. Cu toate acestea, imaginile spuneau povești pe care simplele cuvinte nu le spuneau, iar el avea ochiul ager pentru detalii pe care îl cerea slujba lui.

— ȘTII, ÎN FIECARE an se recoltează grâul în Kansas și nu apare niciodată la știrile de noapte de la NBC, i-a spus Ed Foley soției sale.

— Presupun că a se hrăni singuri este o realizare majoră, a observat Mary Pat. Cum e la birou?

— Mică.

Apoi a dat din mâini în așa fel încât să spună că nu s-a întâmplat nimic interesant.

În curând va trebui să conducă mașina lor pentru a verifica dacă există semnale de alertă. Lucrau cu agentul CARDINAL aici, la Moscova, și el era cea mai importantă misiune a lor. Colonelul știa că va avea noi manipulatori aici. Stabilirea acestui aranjament era delicată, dar Mary Pat era obișnuită să se ocupe de lucruri delicate.

Capitolul 4
Introducere

Era cinci seara la Londra, iar la Langley prânzul, când Ryan a pornit telefonul securizat pentru a suna acasă. Va trebui să se obișnuiască cu fusurile orare. La fel ca mulți oameni, a constatat că orele sale creative ale zilei tindeau să se împartă în două părți. Diminețile erau cele mai bune pentru digerarea informațiilor, dar după-amiezile târzii erau mai bune pentru contemplare. Amiralul Greer avea tendința de a fi la fel, așa că Jack se trezea deconectat de la rutina de lucru a șefului său, ceea ce nu era bine. De asemenea, trebuia să se obișnuiască cu mecanica manipulării documentelor. Lucra în serviciul guvernamental de suficient timp ca să știe că nu va fi niciodată atât de ușor pe cât se aștepta și nici atât de simplu pe cât ar trebui să fie.

— Greer, a spus o voce, după ce legătura securizată a fost stabilită.

— Sunt Ryan, domnule.

— Cum e Anglia, Jack?

— Încă nu am văzut să plouă. Cathy își începe mâine dimineață noua slujbă.

— Ce mai face Basil?

— Nu mă pot plânge de ospitalitate, domnule.

— Unde ești acum?

— Century House. Mi-au dat un birou la ultimul etaj, cu un tip de la secția rusă.

— Pun pariu că vrei un STU[13] pentru acasa.

— Bună decizie, domnule.

Bătrânul ticălos era destul de bun la citit gândurile.

— Ce altceva?

— Nimic nu-mi vine imediat în minte, amirale.
— Ceva interesant încă?
— Tocmai mă instalez, domnule. Secţia lor rusă arată bine. Tipul cu care lucrez, Simon Harding, citește destul de bine frunzele de ceai, a spus Ryan, bucuros că Simon era plecat în acel moment. Bineînţeles, poate că telefonul era ascultat... nah... nu pentru un Cavaler Comandor al Ordinului Victorian, sau ar fi făcut-o?
— Copiii sunt bine?
— Da, domnule. Sally încearcă să-și dea seama cum funcţionează televiziunea locală.
— Copiii se adaptează destul de bine.
Mai bine decât o fac adulţii.
— O să vă anunţ, amirale.
— Documentul Hopkins ar trebui să ajungă mâine pe biroul tău.
— Mulţumesc. Cred că o să le placă. Bernie a spus câteva lucruri interesante. Cealaltă chestie cu Papa...
— Ce spun verii noștri?
— Sunt îngrijoraţi. La fel și eu. Cred că Sanctitatea Sa le-a zdruncinat cușca destul de tare și cred că Ivan va observa.
— Ce spune Basil?
— Nu prea mult. Nu știu ce bunuri au la faţa locului. Îmi imaginez că așteaptă să vadă ce pot afla. Jack făcu o pauză. Ceva din partea noastră?
— Nu încă, a fost răspunsul laconic.
Era un pas înainte faţă de *nimic despre care să pot vorbi cu tine. Amiralul Greer chiar are încredere în mine acum?* se întrebă Jack. Sigur, Greer îl plăcea, dar avea cu adevărat încredere în el că va fi un bun analist? Poate că acest sejur londonez era, dacă nu o tabără de instrucţie, atunci poate o a doua călătorie prin Școala de bază. Acolo era locul unde Corpul Pușcașilor Marini se asigura că tinerii cu grade de locotenent aveau cu adevărat ceea ce trebuie pentru a conduce pușcașii marini pe teren. Avea reputaţia de a fi cea mai dură școală din Corp. Nu fusese deosebit de ușoară pentru Ryan, dar absolvise în fruntea clasei sale. Poate că fusese pur și simplu norocos...? Nu servise suficient de mult timp pentru a afla, graţie unui CH-46 avariat deasupra insulei Creta, un eveniment care încă îl mai vizita în coșmaruri ocazionale. Din fericire, sergentul său de artilerie și un infirmier al marinei îl stabilizaseră, dar Jack încă mai avea fiori chiar și când se gândea la elicoptere.

— Spune-mi ce părere ai, Jack.

— Dacă treaba mea ar fi să îl țin pe Papa în viață, aș fi puțin nervos. Rușii pot juca dur atunci când vor. Ceea ce nu pot să evaluez este cum ar putea reacționa Biroul Politic – adică, cât amidon ar putea avea în coloana vertebrală. Când am vorbit cu Basil, i-am spus că totul se reduce la cât de speriați sunt de amenințarea lui, dacă o numești amenințare.

— Cum i-ai spune, Jack?, a întrebat DDI de la 4 400 de kilometri distanță.

— Da, domnule, m-ați prins aici. Presupun că este un fel de amenințare la adresa modului lor de gândire.

— Modului lor? Cum arată pentru ei?

Jim Greer ar fi fost un nenorocit dur care ar fi predat istorie sau științe politice la nivel de absolvent. Chiar acolo sus cu părintele Tim de la Georgetown.

— Am notat, amirale. Este o amenințare. Și ei o vor vedea ca atare. Nu sunt sigur, totuși, cât de serioasă va fi amenințarea pe care o vor lua ca atare. Nu e ca și cum ar crede în Dumnezeu. Pentru ei, *Dumnezeu* este politică, iar politica este doar un proces, nu un sistem de credință așa cum înțelegem noi termenul.

— Jack, trebuie să înveți să vezi realitatea prin ochii adversarului tău. Capacitatea ta analitică este de primă mână, dar trebuie să lucrezi la percepție. Aici nu este vorba de acțiuni și obligațiuni, unde aveai de-a face cu cifre concrete, nu cu percepția cifrelor. Se spune că El Greco avea un stigmat la ochi care dădea tuturor lucrurilor un aspect vizual. Și ei văd realitatea printr-o lentilă diferită. Dacă poți replica asta, vei fi unul dintre cei mai buni, dar trebuie să faci acel salt de imaginație. Harding e destul de bun la asta. Învață de la el să vezi interiorul capetelor lor.

— Îl cunoști pe Simon? a întrebat Jack.

— Îi citesc analizele de ani de zile.

Nimic din toate astea nu este un accident, Jack, își spuse el, cu mai multă surprindere decât ar fi trebuit. A doua lecție importantă a zilei.

— Am înțeles, domnule.

— Nu fi prea surprins, băiete.

— *Aye-aye*, domnule, a răspuns Ryan ca un pușcaș marin veteran.

Nu voi mai face greșeala asta din nou, amirale. Și în acel moment, John Patrick Ryan a devenit un adevărat analist de

informații.
— Voi pune ambasada să-ți livreze STU-ul. Știi cum să-l păstrezi în siguranță, a adăugat DDI ca o notă de atenționare.
— Da, domnule. Pot să fac asta.
— Bine. Aici e ora prânzului.
— Da, domnule. Vorbim mâine.
Ryan a repus receptorul în suport și apoi a extras cheia de plastic din fanta din setul telefonic. Și-a verificat ceasul. Era timpul să închidă prăvălia. Își eliberase deja biroul de dosarele clasificate. O femeie a venit în jurul orei 16:30 cu un cărucior pentru a le duce înapoi la depozitul central de arhivă. Exact la momentul potrivit, Simon s-a întors înăuntru.
— La ce oră e trenul tău?
— La șase și zece.
— E timpul pentru o bere, Jack. Ești interesat?
— Mie îmi convine, Simon.
S-a ridicat și și-a urmat colegul de cameră afară pe ușă.
A fost la doar patru minute de mers pe jos până la Fox and Cock, un pub foarte tradițional aflat la un bloc de Century House. Un pic prea tradițional: arăta ca o relicvă din vremea lui Shakespeare, cu bârne masive de lemn și pereți de gips. Trebuia să fie pentru efectul arhitectural, nicio clădire reală nu ar fi putut supraviețui atât de mult timp, nu-i așa? Înăuntru era un nor de fum de tutun și o mulțime de oameni purtând sacou și cravată. În mod clar un pub de lux, mulți dintre clienți erau probabil de la Century House. Harding a confirmat acest lucru.
— Este locul unde ne adăpăm. Proprietarul a fost unul dintre noi, probabil că face mai mult aici decât a făcut vreodată la noi.
Fără să i se ceară, Harding a comandat două halbe de Tetley's bitter, care au sosit rapid. Apoi l-a condus pe Jack la o masă din colț.
— Deci, Sir John, cum vă place aici?
— Până acum, nicio plângere. A luat o înghițitură. Amiralul Greer crede că ești destul de inteligent.
— Și Basil crede că Amiralul este inteligent. E un tip bun pentru care să lucrezi? a întrebat Harding.
— Da, foarte bun. Te ascultă și te ajută să gândești. Nu te calcă în picioare când faci prostii. Preferă să te învețe decât să te facă de râs – cel puțin așa am simțit eu. Unii dintre cei mai vechi analiști l-au pus să le smulgă o dungă din fund. Cred că eu nu sunt încă suficient de

senior pentru asta. Ryan a făcut o pauză. Tu ar trebui să fii ofițerul meu de instruire aici, Simon?

Franchețea întrebării l-a surprins Simon.

— N-aș spune chiar așa. Sunt un specialist sovietic. Tu ești mai degrabă un generalist, să înțeleg?

— Încearcă *ucenic*, a sugerat Ryan.

— Foarte bine. Ce vrei să știi?

— Cum să gândesc ca un rus.

Harding a râs în bere.

— Asta este ceva ce învățăm cu toții în fiecare zi. Cheia este să ne amintim că, pentru ei, totul este politică, iar politica, amintește-ți, se referă la idei nebuloase, la estetică. Mai ales în Rusia, Jack. Ei nu pot livra produse reale, cum ar fi automobilele și televizoarele, așa că trebuie să se concentreze pe tot ceea ce se potrivește cu teoria lor politică, cu spusele lui Marx și Lenin. Și, bineînțeles, Lenin și Marx nu știau nimic despre cum să facă lucruri reale în lumea reală. Este ca o religie care a înnebunit, dar în loc de fulgere sau de plăgi biblice, ei își ucid apostații cu plutonul de execuție. În viziunea lor asupra lumii, tot ceea ce merge prost este rezultatul apostaziei politice. Teoria lor politică ignoră natura umană și, din moment ce teoria lor politică este Sfânta Scriptură și, prin urmare, nu greșește niciodată, trebuie să fie natura umană cea care greșește. Nu este coerent din punct de vedere logic, vezi. Ai studiat vreodată metafizica?

— Boston College, al doilea an. Iezuiții te obligă să petreci un semestru acolo, a confirmat Ryan, luând o înghițitură lungă. Fie că vrei sau nu.

— Ei bine, comunismul este metafizica aplicată fără milă la lumea reală, iar când lucrurile nu se potrivesc, este vina tâmpiților pătrați care nu se potrivesc în găurile lor rotunde și nenorocite. Asta poate fi destul de greu pentru bieții oameni, înțelegi. Și astfel, Joe Stalin a ucis aproximativ douăzeci de milioane dintre ei, în parte din cauza teoriei politice, în parte din cauza propriei sale boli mintale și a minții sângeroase. Acest nebun a definit paranoia. Se plătește un preț pentru a fi condus de un nebun cu o carte de reguli întortocheată, înțelegi. Dar cât de fidelă este actuala conducere politică teoriei marxiste? Un semn din cap gânditor. Aceasta este întrebarea, Jack. Răspunsul este că nu știm al naibii de bine. Cu toții pretind că sunt credincioși adevărați, dar sunt? Harding a făcut o pauză pentru o înghițitură contemplativă. Doar atunci când le convine, cred. Dar

asta depinde despre cine este vorba. Suslov, de exemplu, crede în totalitate – dar restul? Într-o măsură mai mare sau mai mică, da sau nu. Presupun că îi poți caracteriza ca fiind oameni care obișnuiau să meargă la biserică în fiecare duminică, apoi au renunțat la acest obicei. O parte din ei încă mai cred, dar o parte mai mare sau mai mică nu. Ceea ce cred ei este faptul că religia de stat este sursa puterii și a statutului lor. Și astfel, pentru toți oamenii de rând de acolo, trebuie să *pară că ei* cred, pentru că a crede este singurul lucru care le oferă acea putere și acel statut.

— Inerția intelectuală? se întreabă Ryan cu voce tare.

— Exact, Jack. Prima lege a mișcării a lui Newton.

O parte din Ryan a vrut să se opună discursului. Lumea trebuia să aibă mai mult sens decât atât. Dar avea? *Ce regulă spunea că trebuie să aibă?* s-a întrebat el. Și cine aplica astfel de reguli? Și se exprimau atât de simplu? Ceea ce Harding tocmai explicase în mai puțin de două sute de cuvinte pretindea să justifice cheltuieli de sute de miliarde de dolari, arme strategice de o putere de neînțeles și milioane de oameni ale căror uniforme denotă o dușmănie care cerea agresiune și moarte în timp de război sau de război apropiat.

Dar lumea era o lume a ideilor, bune și rele, iar conflictul dintre aceasta și cea a lui Ryan definea realitatea în care lucra Ryan, definea sistemul de credințe al oamenilor care încercaseră să-l ucidă pe el și familia sa. Și asta era cât se poate de real, nu-i așa? Nu, nu exista nicio regulă care să oblige lumea să aibă sens. Oamenii decideau singuri ce avea sens și ce nu. Deci, totul în lume era o chestiune de percepție? Era totul un lucru al minții? Ce era realitatea?

Dar *aceasta* era întrebarea care stătea la baza întregii metafizici. Când Ryan o studiase la Boston College, aceasta fusese atât de pur teoretică, încât părea să nu aibă nicio legătură cu realitatea. Pentru Ryan fusese mult de asimilat la vârsta de nouăsprezece ani și, își dădea seama, la fel de mult de asimilat și la treizeci și doi de ani. Dar aici notele erau adesea consemnate în sânge uman, nu pe un carnet de note.

— Doamne, Simon. Știi, ar fi mult mai ușor dacă ar crede în Dumnezeu.

— Atunci, Jack, ar fi doar un alt război religios, iar acestea sunt și ele sângeroase, după cum îți amintești. Gândește-te la asta ca la cruciade, o versiune a lui Dumnezeu împotriva alteia. Acele războaie au fost destul de urâte. Adevărații credincioși din Moscova cred că se

află pe valul istoriei, că aduc perfecțiunea în condiția umană. Cred că îi înnebunește când văd că țara lor abia se poate hrăni singură, așa că încearcă să ignore acest lucru – dar este dificil să ignori un stomac gol, nu-i așa? Așa că dau vina pe noi și pe *distrugătorii* – trădători și sabotori – din propria lor țară. Aceștia sunt oamenii pe care îi întemnițează sau îi ucid.

Harding a ridicat din umeri.

— Personal, îi consider niște necredincioși, credincioși într-un zeu fals. Este mai ușor așa. Am studiat teologia lor politică, dar asta are o valoare limitată, deoarece, așa cum am spus, atât de mulți dintre ei nu cred cu adevărat în substanța sistemului lor. Uneori gândesc ca niște ruși tribali, a căror viziune asupra lumii a fost întotdeauna distorsionată de standardele noastre. Istoria rusă este atât de încurcată încât studierea ei are propriile limite în ceea ce privește logica occidentală. Ei sunt xenofobi de un ordin foarte înalt, au fost întotdeauna – dar pentru cauze istorice destul de rezonabile. Întotdeauna au avut amenințări atât dinspre est, cât și dinspre vest. Mongolii, de exemplu, au ajuns la vest până la Marea Baltică, iar germanii și francezii au bătut la porțile Moscovei. După cum am spus, sunt o mulțime de romi. Un lucru pe care îl știu este că niciun om sănătos la cap nu îi vrea ca stăpâni. Păcat, într-adevăr. Au atât de mulți poeți și compozitori minunați.

— Flori într-un depozit de vechituri, a sugerat Ryan.

— Exact, Jack. Foarte bine. Harding și-a căutat pipa și a aprins-o cu un chibrit de bucătărie. Deci, cum îți place berea?

— Excelentă, mult mai bună decât acasă.

— Nu știu cum de voi, americanii, puteți suporta asta. Dar carnea voastră de vită este mai bună decât a noastră.

— Hrănită cu porumb. Face o carne mai bună decât cea hrănită cu iarbă, a suspinat Ryan. Încă mă obișnuiesc cu viața de aici. De fiecare dată când încep să mă simt confortabil, ceva mă lovește ca un șarpe în iarba înaltă.

— Ei bine, ați avut mai puțin de o săptămână să vă obișnuiți cu noi.

— Copiii mei vor vorbi ciudat.

— Civilizat, Jack, civilizat, a observat Harding râzând cu poftă. Voi, yankeii, faceți ravagii în limba noastră, să știi.

— Da, sigur. În curând, se va referi la baseball ca la *rounders*{14}, care era un joc de fete aici. Nu știau nimic despre o minge bună,

rapidă.

ÎN CEEA CE-L privea, Ed Foley s-a trezit brusc indignat de *bug*-urile despre care știa că trebuie să fie în apartamentul său. De fiecare dată când făcea dragoste cu soția sa, un nenorocit din KGB îl asculta. Probabil că era o diversiune perversă și plăcută pentru spionii lor de contraspionaj, dar era, pentru Dumnezeu, viața amoroasă a soților Foley, și nu era nimic sacru? El și Mary Pat fuseseră informați la ce să se aștepte, iar soția lui chiar glumise pe tema asta, în timpul zborului – nu puteai să pui microfoane în avioane. Ea spusese că era o modalitate de a le arăta barbarilor ăstora cum trăiesc oamenii adevărați, iar el râsese, dar aici și acum nu mai era atât de amuzant. Era ca și cum ai fi fost un animal la nenorocita de grădină zoologică, cu oameni care se uitau, râdeau și arătau cu degetul. Oare KGB-ul ținea un jurnal cu cât de des o făceau el și soția lui? *S-ar putea*, s-a gândit el, căutând dificultăți conjugale ca pretext pentru a-l recruta pe el sau pe Mary Pat. Toată lumea o făcea. Deci, ar trebui să facă dragoste în mod regulat doar pentru a descuraja această posibilitate, deși jocul unui fals-*flag* inversat avea propriile posibilități teoretice interesante Nu, a decis șeful de stație, ar fi o complicație inutilă pentru șederea lor la Moscova, iar a fi șef de stație era deja destul de complex.

Numai ambasadorul, atașatul apărării și proprii săi ofițeri aveau voie să știe cine era. Ron Fielding era COS[15] declarat, iar treaba lui era să se agite ca un vierme bun în cârlig. Când își parca mașina, își lăsa din când în când parasolarul în jos sau rotit la nouăzeci de grade; uneori purta o floare la butonieră și o scotea la jumătatea unui bloc, ca și cum ar fi făcut semn cuiva sau, cel mai bine, se lovea de oameni, simulând o trecere de perie. Genul ăsta de lucruri îi putea face pe contraspionii Direcției a doua să înnebunească – să alerge după moscoviți nevinovați, poate să prindă câțiva pentru interogatorii, sau să pună o echipă de ofițeri pe urmele bietului nenorocit oarecare pentru a supraveghea tot ce făcea. Dacă nu era altceva, asta forța KGB-ul să irosească resurse pe chestii prostești, urmărind piste fantomatice. Cel mai bine, i-a convins că Fielding era un șef de stație stângaci. Întotdeauna îi făcea pe cei din cealaltă parte să se simtă bine, iar *asta* era întotdeauna o mișcare inteligentă pentru CIA.

Dar faptul că în dormitorul lui erau probabil *bug*-uri îl enerva.

Și nu putea să facă lucrurile obișnuite pentru a le contracara, cum ar fi să dea drumul la radio și să vorbească sub el. Nu, nu se putea comporta ca un spion antrenat. Trebuia să fie prost, iar pentru a face pe prostul era nevoie de inteligență, disciplină și cea mai mare minuțiozitate. Nu era permisă nici măcar o greșeală. Acea singură greșeală putea duce la moartea unor oameni, iar Ed Foley avea o conștiință. Era un lucru periculos pentru un spion de teren, dar era imposibil să nu o aibă. Trebuia să-ți pese de agenții tăi, acei cetățeni străini care lucrau pentru tine și îți furnizau informații. Toți – ei bine, aproape toți – aveau probleme. Cea mai mare problemă, aici era alcoolismul. Se aștepta ca fiecare agent pe care îl întâlnea să fie un bețiv. Unii erau chiar nebuni. Cei mai mulți erau oameni care voiau să se răzbune pe șefii lor, pe sistem, pe țară, pe comunism, pe soțiile lor, pe întreaga lume perversă. Unii, foarte puțini, puteau fi oameni cu adevărat atrăgători. Dar Foley nu i-ar fi ales pe aceștia. Ei l-ar alege pe el.

Și va trebui să joace cărțile pe care le are în mână. Regulile acestui joc erau dure și al naibii de aspre. Viața lui era în siguranță. Oh, sigur, s-ar putea să fie puțin bruscat – sau Mary Pat – dar amândoi aveau pașapoarte diplomatice, iar a se pune serios cu el însemna că, undeva în America, un diplomat sovietic de rang destul de înalt ar putea avea parte de o perioadă grea din partea unor huligani de stradă – care ar putea fi sau nu personal instruit de aplicare a legii. Diplomaților nu le plăceau astfel de lucruri, așa că se evitau, de fapt, rușii respectau regulile cu mai multă fidelitate decât o făceau americanii. Așadar, el și soția lui erau în siguranță, dar agenții lor, dacă și când ar fi explodat, ar fi avut parte de mai puțină milă decât ar fi avut un șoarece de la o pisică deosebit de sadică. Încă mai existau torturi aici, încă mai existau interogatorii care durau ore în șir. Procesul legal era tot ceea ce simțea guvernul de la acel moment că este.

Iar procesul de apel era limitat la faptul că pistolul trăgătorului era sau nu încărcat. Așa că trebuia să-și trateze agenții, fie ei bețivi, curve sau infractori, ca pe proprii copii, schimbându-le scutecele, oferindu-le un pahar cu apă înainte de culcare și ștergându-le nasul.

În concluzie, Ed Foley a crezut că a fost un meci pe cinste. Și l-a ținut treaz noaptea. Ar putea rușii să spună asta? Existau camere de luat vederi în pereți? N-ar fi fost pervers? Dar tehnologia americană nu era atât de avansată, așa că era al naibii de sigur că nici cea a

rușilor nu era. Probabil că da. Foley și-a amintit că aici erau oameni deștepți și că mulți dintre ei lucrau pentru KGB.

Ceea ce l-a uimit a fost că soția lui dormea somnul drepților, stând acolo, lângă el. Chiar era mai bună decât el. Se simțea ca o focă în apa oceanului, alergând după peștii ei. Dar cum rămâne cu rechinii? Presupunea că era normal ca un bărbat să-și facă griji pentru soția lui, oricât de capabilă ar fi fost ea ca spion. Așa erau programați bărbații, așa cum ea era programată să fie mamă. Mary Pat i se părea un înger în lumina slabă, cu zâmbetul drăguț pe care îl avea în somn și cu felul în care părul ei blond și fin ca de bebeluș se încurca întotdeauna în clipa în care se întindea pe pernă. Pentru ruși, ea era un potențial spion, dar pentru Edward Foley era soția lui iubită, colega de serviciu și mama copilului său. Era atât de ciudat că oamenii puteau fi atât de multe lucruri diferite, în funcție de cine îi privea, și totuși toate erau adevărate. Cu acest gând filozofic – Hristos, chiar avea nevoie de somn! –, Edward Foley a închis ochii.

— DECI, CE A SPUS? a întrebat Bob Ritter.

— Nu este teribil de mulțumit, a răspuns judecătorul Moore, spre surprinderea nimănui. Dar înțelege că nu putem face mare lucru în această privință. Probabil că săptămâna viitoare va ține un discurs despre noblețea muncitorului, în special a celui sindicalizat.

— Bine, a mormăit Ritter. Lasă-l să le spună controlorilor de trafic aerian.

DDO era maestrul loviturii ieftine, deși avea bunul simț să nu spună astfel de lucruri în compania nepotrivită.

— Unde este discursul? a întrebat DDI.

— Chicago, săptămâna viitoare. Acolo există o mare populație de etnie poloneză, a explicat Moore. Va vorbi despre muncitorii de pe șantierele navale, bineînțeles, și va sublinia faptul că a condus cândva propriul sindicat. Nu am văzut încă discursul, dar mă aștept să fie în principal vanilie, cu câteva chipsuri de ciocolată aruncate înăuntru.

— Iar ziarele vor spune că el curtează votul muncitorilor, a observat Jim Greer. Oricât de sofisticate ar fi pretins a fi, ziarele nu se prindeau de multe lucruri până când nu le prezentai cu cartofi prăjiți și ketchup. Erau maeștri ai discursului politic, dar nu știau nimic despre cum se juca adevăratul joc până când nu erau informați, de preferință cu cuvinte de o singură silabă.

— Vor observa prietenii noștri ruși?

— Poate. Au oameni buni care citesc frunzele de ceai la Institutul SUA – Canada. Poate că cineva va strecura o vorbă *en passant* într-o conversație ocazională la Foggy Bottom, spunând că privim situația poloneză cu un oarecare grad de îngrijorare, având în vedere că avem atât de mulți cetățeni americani cu origini poloneze. Nu putem merge mai departe de atât în acest moment, a explicat Moore.

— Așadar, suntem îngrijorați de Polonia, dar nu și de Papă în acest moment, a precizat Ritter situația.

— Încă nu știm despre asta, nu-i așa? a întrebat retoric DCI. Nu se vor întreba de ce Papa nu ne-a lăsat să aflăm despre amenințarea lui…?

— Probabil că nu. Formularea scrisorii sugerează o comunicare privată.

— Nu atât de privată încât Varșovia să nu o transmită la Moscova, a obiectat Ritter.

— Așa cum îi place soției mele să spună, este diferit, a subliniat Moore.

— Știi, Arthur, câteodată chestia asta cu roțile pe lângă alte roți îmi dă dureri de cap, a observat Greer.

— Jocul are reguli, James.

— La fel și boxul, dar acestea sunt mult mai simple.

— Protejează-te în orice moment, a subliniat Ritter. Aceasta este regula numărul unu și aici. Ei bine, nu avem încă niciun avertisment specific, nu-i așa?

Capetele au clătinat fără cuvinte. Nu, nu aveau.

— Ce altceva a mai spus, Arthur?

— Vrea să aflăm dacă există vreun pericol pentru Sanctitatea Sa. Dacă i se întâmplă ceva, președintele nostru va fi foarte supărat.

— Împreună cu aproximativ un miliard de catolici, a fost de acord Greer.

— Credeți că rușii ar putea să-i angajeze pe protestanții nord-irlandezi să dea lovitura? a întrebat Ritter, cu un zâmbet răutăcios. Nici lor nu le place de el, țineți minte. Ceva ce ar trebui să cerceteze Basil.

— Robert, cred că este un pic prea mult de la perete, a analizat Greer. Oricum, ei urăsc comunismul aproape la fel de mult ca și catolicismul.

— Andropov nu gândește atât de mult în afara cutiei, a decis

Moore. Nimeni de acolo nu gândește așa. Dacă se decide să îl elimine pe Papa, își va folosi propriile resurse și va încerca să fie inteligent în această privință. Așa vom ști dacă, Doamne ferește, se va ajunge atât de departe. Și dacă se pare că înclină în această direcție, va trebui să-l descurajăm de la această idee.

— Nu se va ajunge atât de departe. Biroului Politic este prea circumspect, a declarat DDI. Și este prea puțin subtil pentru ei. Nu este genul de lucru pe care îl face un jucător de șah, iar șahul este încă jocul lor național.

— Spune-i asta lui Leon Troțki, a spus Ritter cu asprime.

— A fost ceva personal. Stalin voia să-i mănânce ficatul cu ceapă și sos, a răspuns Greer. A fost ură personală pură și nu a obținut nimic la nivel politic.

— Nu așa cum a privit unchiul Joe. Îi era cu adevărat frică de Troțki.

— Nu, nu a fost. Bine, se poate spune că era un ticălos paranoic, dar chiar și el știa diferența dintre paranoia și frica autentică. Greer a știut că această afirmație era o greșeală în momentul în care cuvintele i-au scăpat de pe buze. Și-a acoperit urmele: Și chiar dacă îi era frică de capra bătrână, actuala recoltă nu este așa. Le lipsește paranoia lui Stalin, dar, mai ales, le lipsește hotărârea lui.

— Jim, te înșeli. Scrisoarea de la Varșovia este o amenințare potențial periculoasă la adresa stabilității lor politice, iar ei *vor* lua acest lucru în serios.

— Robert, nu știam că ești atât de religios, a glumit Moore.

— Eu nu sunt, și nici ei nu sunt, dar vor fi îngrijorați de acest lucru. Cred că vor fi foarte îngrijorați. Suficient pentru a lua măsuri directe? De asta nu sunt sigur, dar se vor gândi al naibii de bine la asta.

— Asta rămâne de văzut, a replicat Moore.

— Arthur, aceasta este evaluarea mea, a ripostat DDO, iar cu cuvântul cu A, totul a devenit serios, cel puțin în cadrul Agenției Centrale de Informații.

— Ce te-a făcut să te răzgândești atât de repede, Bob? a întrebat judecătorul.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, din punctul lor de vedere, cu atât începe să pară mai grav.

— Plănuiești ceva?

Asta l-a făcut pe Ritter să se simtă puțin neliniștit.

— Este puțin cam devreme pentru a-i lovi pe Foley cu o sarcină majoră, dar am de gând să le trimit un avertisment, cel puțin pentru a-i face să se gândească la asta.

Aceasta era o hotărâre operațională, în privința căreia ceilalți se supuneau de obicei lui Bob Ritter și instinctelor sale de spion de teren. Obținerea de informații de la un agent era adesea mai simplă și mai rutinieră decât obținerea de instrucțiuni *pentru* un agent. Deoarece se presupunea că fiecare angajat al ambasadei de la Moscova era urmărit în mod regulat sau neregulat, era periculos să îi determini să facă ceva care să pară ieșit din comun. Acest lucru era valabil mai ales pentru Foley – aceștia erau atât de noi încât erau bine acoperiți. Ritter nu voia să le pericliteze acoperirea, din motivele obișnuite și pentru încă unul: Selectarea acestei echipe soț/soție fusese un joc îndrăzneț, iar dacă nu funcționa, se va întoarce împotriva lui. Jucător de poker pe mize mari, lui Ritter nu-i plăcea să-și piardă jetoanele mai mult decât oricărui alt om. Avea speranțe foarte mari în familia Foley. Nu voia ca potențialul lor să fie spulberat la două săptămâni de la începerea misiunii lor la Moscova.

Ceilalți doi nu au comentat, ceea ce i-a permis lui Ritter să continue, conducându-și prăvălia așa cum credea de cuviință.

— Știți, a observat Moore, cu o aplecare înapoi în scaun, iată-ne aici, cei mai buni și mai străluciți, cei mai bine informați membri ai acestei administrații prezidențiale, și nu știm nimic despre un subiect care s-ar putea dovedi a fi de mare importanță.

— Adevărat, Arthur, a fost de acord Greer. Dar nu știm cu o autoritate considerabilă. Asta e mai mult decât poate spune oricine altcineva, nu-i așa?

— Exact ceea ce aveam nevoie să aud, James.

Însemna că cei din afara acestei clădiri erau liberi să pontifice, dar că acești trei bărbați nu erau. Nu, trebuiau să fie prudenți în tot ceea ce spuneau, pentru că oamenii aveau tendința de a considera opiniile lor ca fiind fapte – ceea ce, învățai aici, la etajul șapte, cu siguranță nu erau. Dacă ar fi fost atât de buni, ar fi făcut ceva mai profitabil cu viața lor, cum ar fi să aleagă acțiuni.

RYAN S-A AȘEZAT înapoi în fotoliu cu un exemplar din *Financial Times*. Cei mai mulți oameni preferau să-l citească dimineața, dar nu și Jack. Diminețile erau destinate știrilor generale, pentru a-l pregăti pentru ziua de lucru la Century House – înapoi acasă, asculta

programul de știri în timpul drumului de aproximativ o oră, deoarece activitatea de informații urmărea atât de des știrile. Aici și acum, se putea relaxa cu chestiunile financiare. Acest ziar britanic nu era chiar la fel ca *The Wall Street Journal,* însă turnura diferită pe care o dădea lucrurilor era interesantă – îi oferea o nouă perspectivă asupra problemelor abstracte, la care putea apoi să-și aplice expertiza sa formată în America. În plus, îl ajuta să se țină la curent. Cu siguranță că existau oportunități financiare aici, așteptând ca oamenii să le culeagă. Găsirea câtorva ar face ca toată această aventură europeană să merite timpul petrecut. El încă își privea sejurul la CIA ca pe o călătorie secundară în viață, a cărei destinație finală era prea departe în ceață. Își juca cărțile pe rând.

— Tata a sunat astăzi, a spus Cathy, răsfoind jurnalul ei medical. Acesta era *The New England Journal of Medicine,* unul dintre cele șase la care era abonată.

— Ce a vrut Joe?

— A întrebat doar ce mai facem, ce mai fac copiii, chestii de genul ăsta, a răspuns Cathy.

Nu a irosit niciun cuvânt despre mine, nu-i așa?

Ryan nu s-a deranjat să întrebe. Joe Muller, vicepreședintele senior al Merrill Lynch, nu era de acord cu modul în care ginerele său părăsise afacerea de tranzacționare, după ce avusese tupeul de a fugi cu propria lui fiică, mai întâi pentru a preda, iar apoi pentru a juca *vulpea și câinele* cu spionii și alți angajați guvernamentali. Lui Joe nu-i prea păsa de guvern și de slugile sale, îi considera niște profitori neproductivi care luau ceea ce câștigau el și alții. Jack era înțelegător, dar cineva trebuia să se ocupe de tigrii lumii, iar unul dintre acei cineva era John Patrick Ryan. Lui Ryan îi plăceau banii la fel de mult ca oricărui alt om, dar pentru el erau un instrument, nu un scop în sine. Erau ca o mașină bună – te putea duce în locuri frumoase, dar, odată ajuns acolo, nu dormeai în mașină. Joe nu vedea lucrurile în acest fel și nici măcar nu încerca să-i înțeleagă pe cei care gândeau altfel. Pe de altă parte, își iubea fiica și nu o hărțuise niciodată că devenise chirurg. Poate că se gândea că a avea grijă de oameni bolnavi era în regulă pentru fete, dar a face bani era treabă de bărbat.

— Ce drăguț, dragă, a spus Ryan din spatele *FT*.

Economia japoneză începea să i se pară șubredă lui Ryan, deși nu și comitetului editorial al ziarului. Ei bine, se mai înșelaseră și înainte.

ERA O NOAPTE ALBĂ la Moscova. Iuri Andropov fumase mai multe Marlboro decât de obicei, dar se rezumase la o singură vodcă după ce se întorsese acasă de la o recepție diplomatică pentru ambasadorul Spaniei – o pierdere totală de timp. Spania intrase în NATO, iar serviciul său de contrainformații era deprimant de eficient în identificarea încercărilor sale de a introduce un agent de penetrare în guvernul lor. Probabil că ar fi fost mai bine să încerce la curtea regelui. La urma urmei, curtenii erau cunoscuți ca fiind foarte vorbăreți, iar guvernul ales probabil că l-ar fi ținut la curent pe monarhul proaspăt restaurat, fără alt motiv decât dorința lor de a-l linguși. Așa că băuse vinul, ciugulise din gustări și continuase cu obișnuitele discuții mărunte. *Da, a fost o vară frumoasă, nu-i așa?* Câteodată se întreba dacă ridicarea sa în Biroul Politic a meritat să fie atât de solicitantă pentru timpul său. Nu mai avea aproape niciodată timp să citească – doar munca și îndatoririle sale diplomatice/politice, care erau nesfârșite. Acum știa cum trebuie să fie să fii femeie, se gândea Andropov. Nu e de mirare că toate își cicăleau și se plângeau atât de mult de bărbații lor.

Dar gândul care nu i-a ieșit niciodată din minte a fost Scrisoarea de la Varșovia. *Dacă guvernul de la Varșovia persistă în represiunea nerezonabilă a poporului, Voi fi obligat să demisionez din papalitate și să mă întorc pentru a fi alături de poporul meu în vremuri de restriște*. Nenorocitul ăla! Amenință pacea lumii. L-au pus americanii să facă asta? Nici unul dintre ofițerii săi de teren nu găsise așa ceva, dar nu putea fi sigur. Era clar că președintele american nu era deloc prieten cu țara sa, căuta mereu modalități de a înțepa Moscova – tupeul acelei nulități intelectuale, spunând că Uniunea Sovietică era centrul răului în lume! *Acel* nenorocit de *actor care* spunea asemenea lucruri! Nici măcar urletele de protest din partea presei americane și a mediului academic nu diminuaseră înțepătura. Europenii o preluaseră, cel mai rău, intelectualitatea est-europeană se agățase de ea, ceea ce a cauzat tot felul de probleme pentru contrainformațiile sale subordonate din întregul Pact de la Varșovia. De parcă nu erau deja destul de ocupați, a mormăit Iuri Vladimirovici, în timp ce scotea o altă țigară din cutia alb-roșie și o aprindea cu un chibrit. Nici măcar nu a ascultat muzica care se auzea, în timp ce creierul său învârtea informațiile în continuu în minte.

Varșovia *a trebuit să ia măsuri drastice* împotriva acelor scandalagii contrarevoluționari din Danzig – în mod ciudat, Andropov se gândea întotdeauna la acel oraș portuar după vechiul nume german – pentru ca guvernul său să nu se dezmembreze complet. Moscova le spusese să rezolve lucrurile în termenii cei mai direcți, iar polonezii știau să execute ordinele. Prezența tancurilor armatei sovietice pe teritoriul lor îi va ajuta să înțeleagă ce era necesar și ce nu. Dacă acest gunoi polonez *Solidaritatea* ar fi mers mult mai departe, infecția ar fi început să se răspândească – spre vest în Germania, spre sud în Cehoslovacia... și spre est, spre Uniunea Sovietică? Ei nu puteau permite așa ceva.

Pe de altă parte, dacă guvernul polonez ar putea să o suprime, atunci lucrurile s-ar liniști din nou. *Până data viitoare?* s-a întrebat Andropov.

Dacă ar fi avut o viziune mai largă, ar fi putut înțelege problema fundamentală. În calitate de membru al Biroului Politic, era izolat de aspectele mai neplăcute ale vieții din țara sa. Nu-i lipsea nimic. Mâncarea bună nu era mai departe decât telefonul său. Apartamentul său somptuos era bine mobilat, dotat cu aparate germane. Mobilierul era confortabil. Liftul din clădirea sa *nu era niciodată în* pană. Avea un șofer care îl ducea și îl aducea de la birou. Avea un detașament de protecție care se asigura că nu era niciodată deranjat de huliganii de pe stradă. Era la fel de protejat cum fusese Nikolai al II-lea și, ca toți oamenii, presupunea că condițiile sale de viață erau normale, deși intelectual știa că erau orice altceva. Oamenii din fața ferestrelor sale aveau ce mânca, televizor și filme la care să se uite, echipe sportive pe care să le încurajeze și șansa de a deține un automobil, nu-i așa? În schimbul faptului că le oferea toate aceste lucruri, el se bucura de un stil de viață ceva mai bun. Era absolut rezonabil, nu-i așa? Nu cumva muncea mai mult decât ei toți? Ce naiba își *mai* doreau acei oameni?

Iar acum, acest preot polonez încerca să strice totul.

Și s-ar putea să o și facă, se gândea Andropov. Stalin întrebase odată, câte divizii comandă Papa, dar chiar și el trebuie să fi știut că nu toată puterea din lume crește din țeava unei arme.

Dacă Karol *ar* renunța la papalitate, atunci ce se întâmplă? Ar încerca să se întoarcă în Polonia. Ar putea polonezii să-l țină afară – să-i retragă cetățenia, de exemplu? Nu, ar reuși cumva să se întoarcă în Polonia. Andropov și polonezii aveau agenții lor în interiorul

bisericii, desigur, dar astfel de lucruri nu mergeau decât până la un punct. În ce măsură avea biserica agențiile sale infiltrate? Nu se putea spune. Așa că nu, orice încercare de a-l ține departe de Polonia era probabil sortită eșecului și, odată încercată, dacă Papa ar fi ajuns în Polonia, ar fi fost un dezastru epic.

Ar putea încerca contacte diplomatice. Oficialul potrivit al Ministerului de Externe ar putea zbura la Roma și s-ar putea întâlni clandestin cu Karol și ar încerca să-l convingă să nu-și pună în aplicare amenințarea. Dar ce cărți ar putea să joace? O amenințare deschisă la adresa vieții sale... nu ar funcționa. Acest tip de provocare ar fi o invitație la martiriu și la sfințenie, ceea ce probabil că nu ar face decât să-l încurajeze să facă această călătorie. Pentru un credincios, ar fi o invitație la Rai, trimisă de diavolul însuși, și ar ridica mănușa cu promptitudine. Nu, nu puteai amenința un astfel de om cu moartea. Chiar și amenințarea poporului său cu măsuri mai aspre nu ar face decât să-l încurajeze și mai mult – ar vrea să se întoarcă acasă pentru a-i proteja cu atât mai repede, pentru a părea mai eroic în fața lumii.

Sofisticarea amenințării pe care o trimisese la Varșovia era ceva ce nu se aprecia decât cu contemplare, a recunoscut Andropov în sinea lui. Dar exista un singur răspuns sigur la ea: Karol va trebui să afle singur dacă există cu adevărat un zeu.

Există un Dumnezeu? se întreabă Andropov. O întrebare veche de când lumea, la care mulți oameni au răspuns în multe feluri până când Karl Marx și Vladimir Lenin au rezolvat problema – cel puțin în ceea ce privește Uniunea Sovietică. *Nu*, și-a spus Iuri Vladimirovici, era prea târziu pentru el să își reconsidere propriul răspuns la această întrebare. *Nu*, nu există *Dumnezeu*. Viața era aici și acum, iar când se termina, se termina, așa că ceea ce făceai era tot ce puteai face mai bine, trăindu-ți viața cât mai deplin posibil, luând fructele la care puteai ajunge și construind o scară pentru a le apuca pe cele pe care nu le puteai lua.

Dar Karol încerca să schimbe această ecuație. Încerca să scuture scara – sau poate copacul? Această întrebare era un pic prea profundă.

Andropov s-a întors pe scaun și a turnat niște vodcă din decantor, apoi a luat o înghițitură contemplativă. Karol încerca să-și impună singur falsele convingeri, încercând să zdruncine însăși temeliile Uniunii Sovietice și alianțele sale îndepărtate, încercând să le spună

oamenilor că exista ceva mai bun în care să creadă. În acest sens, încerca să dea peste cap munca a generații întregi, iar el și țara sa nu puteau permite acest lucru. Dar nu a putut împiedica efortul lui Karol. Nu l-a putut convinge să se îndepărteze. Nu, Karol trebuia să fie oprit într-un mod deplin și definitiv.

Nu va fi ușor și nu va fi în întregime sigur. Dar a nu face nimic era și mai puțin sigur, pentru el, pentru colegii săi și pentru țara sa.

Și astfel, Karol trebuia să moară. Mai întâi, Andropov trebuia să vină cu un plan. Apoi va trebui să îl prezinte la Biroul Politic. Înainte de a propune o acțiune, trebuia ca aceasta să fie complet planificată, cu o garanție de succes. Ei bine, pentru asta avea KGB-ul, nu-i așa?

Capitolul 5
Se apropie

IURI VLADIMIROVICI făcea duș, se bărbierea, se îmbrăca și lua micul dejun înainte de ora șapte dimineața. Pentru el era șuncă, trei ouă amestecate și pâine rusească tăiată grosier cu unt danez. Cafeaua era de origine germană, la fel ca și aparatele de bucătărie cu care se mândrea apartamentul său. Avea *Pravda de* dimineață*,* plus selecții din ziarele occidentale, traduse de lingviștii KGB-ului, și câteva materiale informative pregătite la primele ore ale dimineții la Centru și livrate manual în apartamentul său în fiecare dimineață la ora șase. Nu era nimic cu adevărat important astăzi, văzu el, aprinzându-și a treia țigară și bându-și a doua ceașcă de cafea. Totul e rutină. Președintele american nu și-a mai *agitat sabia* în noaptea precedentă, ceea ce a fost o surpriză plăcută. Poate că ațipise în fața televizorului, așa cum făcea adesea Brejnev.

Cât timp va mai continua Leonid să conducă Biroul Politic? s-a întrebat Andropov. Era clar că omul nu se va retrage. Dacă ar fi făcut-o, copiii săi ar fi avut de suferit, iar lor le plăcea prea mult să fie familia regală a Uniunii Sovietice pentru a-l lăsa pe tatăl lor să facă asta. Corupția nu era niciodată un lucru frumos. Andropov nu suferea el însuși din cauza ei – de fapt, aceasta era una dintre convingerile sale fundamentale. De aceea, situația actuală era atât de frustrantă. El ar fi vrut – trebuia – să-și *salveze* țara din haosul în care se prăbușea. *Dacă voi trăi suficient de mult, iar Brejnev va muri destul de curând, asta este*. Leonid Ilici avea o stare de sănătate precară. Reușise să se lase de fumat – la vârsta de șaptezeci și șase de ani, ceea ce, a recunoscut Iuri Vladimirovici în sinea sa, era destul de impresionant – dar omul era în vârstă. Mintea îi rătăcea. Avea

probleme în a-și aminti lucruri. Din când în când ațipea în timpul unor întâlniri importante, spre consternarea asociaților săi. Dar puterea lui era o strânsoare de moarte. El a pus la cale căderea lui Nikita Sergheevici Hrușciov printr-o serie magistrală de manevre politice, și *nimeni* din Moscova nu a uitat acest amănunt de istorie politică – era puțin probabil ca un astfel de truc să funcționeze asupra cuiva care l-a pus la cale el însuși. Nimeni nu-i sugerase lui Leonid că ar putea dori să încetinească ritmul – dacă nu chiar să se dea puțin la o parte, atunci măcar să-i lase pe alții să se ocupe de unele dintre sarcinile sale mai administrative și să-i permită să-și concentreze abilitățile asupra chestiunilor cu adevărat importante. Președintele american nu era cu mult mai tânăr decât Brejnev, dar trăise o viață mai sănătoasă, sau poate provenea dintr-o stirpe de țărani mai rezistenți.

În momentele sale de reflecție, lui Andropov i se părea ciudat că se opunea acestui tip de corupție. O vedea tocmai ca atare, dar nu se întreba decât rareori *de ce* o vedea așa. În acele momente, de fapt, se replia pe convingerile sale marxiste, chiar cele de care se lepădase cu ani în urmă, pentru că până și el trebuia să se replieze pe un fel de ethos, și asta era tot ce avea. Și mai ciudat, era un domeniu în care Marx și creștinismul chiar se suprapuneau în convingerile lor. Trebuie să fi fost un accident. La urma urmei, Karl Marx fusese evreu, nu creștin, și orice religie ar fi respins sau îmbrățișat ar fi trebuit să fie a lui, nu una străină de el și de moștenirea sa. Președintele KGB a respins întreaga linie de gândire cu o scuturare supărată din cap. Avea destule pe cap în plan profesional, chiar dacă termina ceea ce avea în fața lui. S-a auzit o bătaie discretă în ușă.

— Intră, a strigat Andropov, știind cine era după sunet.

— Mașina dumneavoastră este gata, tovarășe președinte, a anunțat șeful securității.

— Mulțumesc, Vladimir Stepanovici.

S-a ridicat de la masă, și a îmbrăcat haina de costum pentru drumul spre serviciu.

Acesta a fost o plimbare de rutină de paisprezece minute prin centrul Moscovei. Automobilul său ZIL era fabricat în întregime manual, fiind de fapt asemănător ca aspect cu taxiul american Checker. Mergea drept pe centrul bulevardelor întinse, pe o bandă largă păstrată liberă de ofițerii Miliției moscovite exclusiv pentru înalții oficiali politici. Aceștia stăteau acolo toată ziua, în căldura verii

și în frigul chinuitor al iernii, câte un polițist la aproximativ trei străzi, asigurându-se că nimeni nu obstrucționează drumul mai mult decât era nevoie pentru a face un viraj la intersecție. Făcea ca drumul spre serviciu să fie la fel de comod ca și cum ar fi luat un elicopter și mult mai ușor pentru nervi.

Centrul din Moscova, așa cum era cunoscut KGB-ul în întreaga lume a serviciilor de informații, era situat în fostul sediu al *Rossia Insurance Company*, și trebuie să fi fost o companie puternică pentru a construi un asemenea edificiu. Mașina lui Andropov a trecut prin poartă și a intrat în curtea interioară, până la ușile de bronz, unde ușa mașinii sale a fost deschisă, iar el a răspuns la salutul oficial al oamenilor în uniformă de la Direcția a Opta. Înăuntru, s-a îndreptat spre lift, care era reținut pentru el, bineînțeles, și apoi a urcat la ultimul etaj. Oamenii lui i-au examinat chipul pentru a-i afla starea de spirit – așa cum făceau astfel de oameni peste tot în lume – și, ca de obicei, nu au văzut nimic: își păzea sentimentele la fel de bine ca un jucător profesionist de cărți. La ultimul etaj era o distanță de poate cincisprezece metri până la ușa secretarei sale. Asta pentru că biroul lui Andropov nu avea o ușă proprie. În schimb, în anticameră era un dulap de haine, iar intrarea în biroul său se afla în interiorul acestuia. Această șmecherie data de la Lavrenti Beria, șeful serviciilor clandestine ale lui Stalin, care avea o teamă mare și deloc nerezonabilă de asasinat și care venise cu această măsură de securitate, pentru cazul în care, o echipă de comando ar fi ajuns până în sediul NKVD. Lui Andropov i se părea teatrală, dar era un fel de tradiție a KGB-ului și, în felul ei, distractivă pentru vizitatori – în orice caz, exista de prea mult timp pentru a mai fi un secret pentru oricine era capabil să ajungă atât de departe.

Programul său îi oferea cincisprezece minute libere la începutul zilei pentru a trece în revistă documentele de pe birou înainte de începerea ședințelor zilnice de informare, urmate de întâlniri programate cu zile sau chiar săptămâni înainte. Astăzi erau aproape toate chestiuni de securitate internă, deși cineva de la Secretariatul Partidului era programat înainte de prânz pentru a discuta chestiuni strict politice. *Oh, da, chestia aia de la Kiev*, își aminti. La scurt timp după ce devenise președinte al KGB, descoperise că afacerile de partid păleau în importanță pe lângă libertatea plăcută pe care o avea aici, în Piața Dzerjinskiy nr. 2. Carta KGB-ului, în măsura în care avea o astfel de limitare, era să fie *Sabia și scutul* partidului. Prin

urmare, misiunea sa principală, teoretic, era de a supraveghea cetățenii sovietici care ar putea să nu fie atât de entuziaști pe cât ar trebui față de guvernul țării lor. Acei oameni de la Helsinki Watch deveniseră o mare neplăcere. URSS încheiase un acord în capitala finlandeză cu șapte ani în urmă, privind monitorizarea drepturilor omului, și, evident, îl luau în serios. Mai rău, aceștia atrăseseră, din când în când, atenția presei occidentale. Reporterii puteau fi o mare pacoste și nu puteai să-i bruschezi așa cum o făceai înainte – nu pe toți, în orice caz. Lumea capitalistă îi trata ca pe niște semizei și se aștepta ca toți ceilalți să facă la fel, când toată lumea știa că erau cu toții spioni de un anumit fel. Era amuzant să vezi cum guvernul american a interzis în mod deschis serviciilor sale de informații să adopte acoperiri jurnalistice.

Toate celelalte servicii de spionaj din lume au făcut-o. De parcă americanii ar fi urmat propriile lor legi albe ca lumina zilei, care au fost adoptate doar pentru a face alte țări să se simtă bine că *The New York Times* își bagă nasul prin țările lor. Nu merita nici măcar un pufnit disprețuitor. Absurd. *Toți* vizitatorii străini în Uniunea Sovietică erau spioni. Toată lumea știa asta, și de aceea Direcția a Doua, a cărei sarcină era contraspionajul, era o parte atât de importantă a KGB-ului.

Ei bine, problema care îl costase o oră de somn în noaptea precedentă nu era chiar atât de diferită, nu-i așa? Nu și când te gândești la asta. Iuri Vladimirovici a apăsat un buton de pe interfonul său.

— Da, tovarășe președinte, a răspuns imediat secretarul său – un bărbat, desigur.

— Trimite-l pe Alexei Nikolaevici să mă vadă.

— Imediat, tovarășe.

A durat patru minute după ceasul de birou al lui Andropov.

— Da, tovarășe președinte.

Alexei Nikolaevici Rozhdestvenski era colonel superior în cadrul Direcției a I-a Externe, un ofițer de teren foarte experimentat care servise pe scară largă în Europa de Vest, deși niciodată în emisfera vestică. Un ofițer de teren talentat și un vânător de agenți, fusese promovat la Centru pentru expertiza sa în materie de inteligență operativă și pentru a acționa mai mult sau mai puțin ca un expert intern pe care Andropov îl putea consulta atunci când avea nevoie de informații despre operațiunile de teren. Nu era înalt, nici deosebit de

chipeș, era genul de om care putea deveni invizibil pe orice stradă din lume, ceea ce explica parțial succesul său pe teren.

— Alexei, am o problemă teoretică. Din câte îmi amintesc, ai lucrat în Italia.

— Timp de trei ani în Stația Roma, tovarășe președinte, da, sub comanda colonelului Goderenko. El este încă acolo, ca *rezident*.

— Un om bun? a întrebat Andropov.

El a dat din cap cu emfază.

— Un bun ofițer superior, da, tovarășe președinte. Conduce o stație bună. Am învățat multe de la el.

— Cât de bine cunoaște el Vaticanul?

Asta l-a făcut pe Rozhdestvenski să clipească.

— Nu prea știm multe acolo. Avem unele contacte, da, dar nu a fost niciodată o chestiune de mare importanță. Biserica Catolică este o țintă greu de infiltrat, din motive evidente.

— Dar prin intermediul Bisericii Ortodoxe? a întrebat Andropov.

— Există câteva contacte acolo, da, și am primit ceva *feedback*, dar rareori ceva de valoare. Mai mult la nivel de bârfe și, chiar și atunci, nimic ce nu puteam obține prin alte canale.

— Cât de bună este securitatea în jurul Papei?

— Securitate fizică? a întrebat Rozhdestvenski, întrebându-se încotro se îndreptau lucrurile.

— Exact, a confirmat președintele.

Rozhdestvenski a simțit cum temperatura sângelui îi scade cu câteva grade.

— Tovarășe președinte, Papa are o anumită protecție în ceea ce-l privește, în principal de tip pasiv. Gărzile sale de corp sunt elvețieni în civil – acel grup de comedie care defilează în salopete cu dungi este mai mult pentru spectacol. Din când în când trebuie să apuce un credincios copleșit de apropierea sa de preotul-șef, genul acesta de lucruri. Nici măcar nu sunt sigur dacă poartă arme, deși trebuie să presupun că au.

— Foarte bine. Vreau să știu cât de dificil ar putea fi să te apropii fizic de Papă. Ai vreo idee?

Ah, s-a gândit Rozhdestvenski.

— Cunoștințe personale? Nu, tovarășe. Am vizitat Vaticanul de câteva ori când am fost la Roma. Colecția de artă de acolo, după cum vă puteți imagina, este impresionantă, iar soția mea este interesată de astfel de lucruri. Am dus-o acolo poate de o jumătate de duzină de

ori. Zona este plină de preoți și călugărițe. Mărturisesc că nu am căutat niciodată prevederi de securitate, dar nimic nu era ușor de observat, în afară de ceea ce te-ai aștepta – măsuri împotriva furturilor și a vandalismului, genul acesta de lucruri. Există paznicii obișnuiți ai muzeului, a căror principală funcție pare să fie aceea de a le spune oamenilor unde sunt toaletele. Papa locuiește în apartamentele papale, care se învecinează cu biserica Sf. Petru. Nu am fost niciodată acolo. Nu este genul de loc care să mă intereseze din punct de vedere profesional. Știu că ambasadorul nostru se află acolo ocazional, cu ocazia unor evenimente diplomatice, dar eu nu am fost invitat – postul meu era cel de atașat comercial adjunct, înțelegeți, tovarășe președinte, iar eu eram prea tânăr, a continuat Rozhdestvenski. Spuneți că doriți să știți cum să vă apropiați de Papă. Presupun că prin asta vreți să spuneți...

— Cinci metri, mai aproape dacă se poate, dar cu siguranță cinci metri.

Distanță de pistol, a gândit imediat Rozhdestvenski.

— Nici eu nu știu suficient. Asta ar fi o treabă pentru colonelul Goderenko și oamenii lui. Papa dă audiențe pentru credincioși. Cum se intră în ele, nu știu. De asemenea, el apare în public în diverse ocazii. Nu știu cum sunt programate astfel de lucruri.

— Hai să aflăm, a sugerat Andropov cu ușurință. Raportează-mi direct mie. Nu discuți cu nimeni altcineva despre asta.

— Da, tovarășe președinte, a spus colonelul, redevenind atent odată cu primirea ordinului. Prioritatea?

— Imediat, a răspuns Andropov, cu cea mai dezinvoltă voce.

— Voi avea eu însumi grijă de asta, tovarășe președinte, a promis colonelul Rozhdestvenski.

Fața lui nu dezvăluia nimic din sentimentele sale. De fapt, nu avea prea multe. Ofițerii KGB nu erau antrenați să aibă prea multe scrupule, cel puțin în afara politicii, în care se presupunea că aveau o mare încredere. Ordinele venite de sus aveau forța voinței divine. Singurele preocupări ale lui Alexei Nikolaevici în acest moment erau centrate pe potențialele repercusiuni politice pe care le avea lansarea acestui dispozitiv nuclear special.

Roma se afla la mai mult de o mie de kilometri de Moscova, dar probabil că nu ar fi fost suficient de departe. Cu toate acestea, întrebările politice nu erau de competența lui și și-a șters subiectul din minte – pentru moment, cel puțin. În timp ce făcea acest lucru,

cutia de interfon de pe biroul președintelui a vibrat.

Andropov a apăsat comutatorul din dreapta sus.

— Da?

— Prima dumneavoastră întâlnire este aici, tovarășe președinte, a anunțat secretarul său.

— Cât timp crezi că va dura, Alexei?

— Câteva zile, probabil. Vreţi o evaluare imediată, presupun, urmată de ce fel de date specifice?

— Corect. Deocamdată, doar o evaluare generală, a spus Iuri Vladimirovici. Deocamdată nu plănuim niciun fel de operațiune.

— La ordinele dumneavoastră, tovarășe președinte. Mă voi duce direct la centrul de comunicații.

— Excelent. Mulțumesc, Alexei.

— Servesc Uniunea Sovietică, era răspunsul automat. Colonelul Rozhdestvenski a revenit din nou la atenţie, apoi a plecat cu fața spre ușă. A trebuit să își plece capul ieșind în camera secretarului, așa cum făceau majoritatea bărbaților, iar de acolo a virat la dreapta și a ieşit pe coridor.

*Deci, cum să te aprop*ii de *Papă, acest preot polonez?* s-a întrebat Rozhdestvenski. Era, o întrebare teoretică interesantă. KGB-ul abundă în teoreticieni și academicieni care examinau orice, de la modul de asasinare a șefilor de guverne străine – util în cazul în care urma să se pornească un război major – până la cea mai bună modalitate de a fura și interpreta fișele medicale din spitale. Domeniul larg de aplicare al operațiunilor de teren ale KGB cunoștea puține limitări.

Nu s-ar fi putut ghici prea multe de pe fața colonelului în timp ce se îndrepta spre lift. A apăsat butonul și a așteptat patruzeci de secunde până când ușile s-au deschis.

— Subsol, i-a spus el operatorului. Toate lifturile aveau operatori.

Ascensoarele erau o locație prea bună pentru a fi lăsate nesupravegheate. Nimeni nu era de încredere în această clădire. Existau prea multe secrete de aflat. Dacă exista un singur loc în Uniunea Sovietică în care un inamic ar fi vrut să plaseze un agent de penetrare, această clădire era acela, așa că toată lumea îi privea pe toți ceilalți într-un fel de joc negru, veghind mereu, măsurând fiecare conversație în căutarea unui înțeles interior. Bărbații își făceau prieteni aici, așa cum făceau în orice domeniu al vieții. Discutau despre soțiile și copiii lor, despre sport și vreme, despre cum să își

cumpere sau nu o mașină, despre obținerea unei dacha la țară pentru norocoșii cu vechime. Dar rareori bărbații discutau despre muncă, cu excepția colegilor lor de muncă apropiați, și atunci doar în sălile de conferință unde se presupunea că se discută astfel de lucruri. Lui Rozhdestvenski nu i-a trecut niciodată prin cap că aceste restricții instituționale reduceau productivitatea și puteau chiar să împiedice eficiența agenției sale. Această circumscriere era doar o parte a religiei instituționale a Comitetului pentru Securitatea Statului.

A trebuit să treacă un punct de control de securitate pentru a intra în sala de comunicații. Subofițerul de gardă i-a verificat legitimația cu fotografie și i-a făcut semn să treacă.

Rozhdestvenski mai fusese aici înainte, desigur, suficient de des încât operatorii seniori îl cunoșteau după chip și nume, iar el îi cunoștea. Birourile erau dispuse cu mult spațiu între ele, iar zgomotul de fond al teleimprimatoarelor împiedicau ca o conversație obișnuită să fie auzită la o distanță mai mare de trei sau patru metri, chiar și de cele mai sensibile urechi. Acest lucru, și aproape orice altceva în legătură cu amenajarea încăperii, evoluase de-a lungul anilor până când dispozițiile de securitate erau cât se poate de aproape de perfecțiune, deși asta nu-i împiedica pe experții în eficiență de la etajul al treilea să se plimbe, căutând mereu ceva în neregulă. Se îndreptă spre biroul ofițerului superior de supraveghere a comunicațiilor.

— Oleg Ivanovici, a spus el în semn de salut.

Zaitzev și-a ridicat privirea și a văzut al cincilea vizitator din această zi, al cincilea vizitator și a cincea *întrerupere*. Era adesea un blestem să fii ofițerul de gardă senior aici, mai ales în schimbul de dimineață. Rondul de noapte era plictisitor, dar cel puțin puteai să lucrezi în linie dreaptă.

— Da, domnule colonel, cu ce vă pot ajuta în această dimineață? a întrebat supus, de la ofițerul inferior la cel superior.

— Un mesaj special pentru Stația Roma, personal pentru *rezident*. Cred că e o cheie unică pentru acesta. Aș prefera să te ocupi singur de el.

În loc să pună un funcționar de cifru să se ocupe de criptare. Acest lucru era oarecum neobișnuit și i-a stârnit interesul lui Zaitzev. Oricum ar fi trebuit să o vadă. Eliminarea funcționarului de cifrare nu făcea decât să înjumătățească numărul de persoane care urmau să vadă acest mesaj special.

— Foarte bine. Căpitanul Zaitzev a luat un blocnotes și un creion. Spuneți.

— Cel mai secret. IMEDIAT ȘI URGENT. DE LA MOSCOVA CENTRU, BIROUL PREȘEDINTELUI. COLONELULUI RUSLAN BORISSOVICI GODERENKO, *REZIDENT,* ROMA. MESAJUL URMEAZĂ: VERIFICAȚI ȘI RAPORTAȚI MIJLOACELE DE A VĂ APROPIA FIZIC DE PAPĂ. SFÂRȘIT.

— Asta-i tot? a întrebat Zaitzev, surprins. Și dacă întreabă ce înseamnă asta? Nu este foarte clar.

— Ruslan Borissovici va înțelege ce înseamnă, l-a asigurat Rozhdestvenski.

Știa că Zaitzev nu întreba nimic din ceea ce nu trebuia. Cheile cu cifru unic erau o pacoste de utilizat, așa că mesajele trimise în acest mod trebuiau să fie explicite în toate detaliile, pentru ca mesajele de clarificare de la un capăt la altul să nu compromită legăturile de comunicare. Așa cum era, acest mesaj urma să fie transmis prin telex, deci era sigur că va fi interceptat și la fel de sigur că va fi recunoscut după formatare ca fiind un mesaj cifrat cu o cheie unică, deci un mesaj de o anumită importanță. Probabil că spărgătorii de coduri americani și britanici l-ar fi atacat, și toată lumea se ferea de ei și de trucurile lor iscusite. Blestematele de agenții de informații ale Occidentului lucrau atât de strâns împreună.

— Cum spuneți, tovarăște colonel. O voi trimite într-o oră. Zaitzev a verificat ceasul de perete pentru a se asigura că poate face asta. Ar trebui să fie pe biroul lui când intră în birou.

Ruslan va avea nevoie de douăzeci de minute pentru a o decripta, a estimat Rozhdestvenski. *Apoi ne va întreba despre ea, așa cum sugerează Zaitzev? Probabil că da. Goderenko este un om atent, minuțios – și inteligent din punct de vedere politic. Chiar și cu Numele lui Andropov în partea de sus, Ruslan Borissovici va fi suficient de curios pentru a cere o clarificare.*

— Dacă există un răspuns, sună-mă imediat ce ai textul în clar.

— Sunteți punctul de contact pentru această linie? a întrebat Zaitzev, doar pentru a se asigura că a direcționat corect lucrurile. La urma urmei, în antetul mesajului, așa cum i-l dictase acest colonel, scria *Biroul președintelui*.

— Așa este, căpitane.

Zaitzev a dat din cap, apoi i-a înmânat mesajul în alb colonelului Rozhdestvenski pentru semnătură/confirmare. Totul în KGB trebuia

să aibă o urmă pe hârtie. Zaitzev s-a uitat la lista de verificare. Mesaj, expeditor, destinatar, metodă de criptare, punct de contact... da, avea totul și toate spațiile erau semnate corespunzător. Și-a ridicat privirea.

— Domnule colonel, va fi trimis în scurt timp. Vă voi suna pentru a confirma ora transmiterii.

De asemenea, urma să trimită o înregistrare pe hârtie la etaj pentru dosarele permanente de operațiuni. A făcut o ultimă notă scrisă și a înmânat copia carbon.

— Iată numărul de dispecerat. Acesta va fi și numărul de referință al operațiunii până când îl veți schimba.

— Mulțumesc, căpitane.

Colonelul și-a luat rămas bun.

Oleg Ivanovici s-a uitat din nou la ceasul de perete. Roma era cu trei ore în urmă față de ora Moscovei. Zece sau cincisprezece minute pentru *ca rezidentul să* clarifice textul mesajului – oamenii de pe teren erau atât de neîndemânatici la astfel de lucruri, știa el – și apoi să se gândească la el, și apoi...? Zaitzev a făcut un mic pariu cu el însuși. *Rezidentul* de la Roma avea să trimită înapoi o cerere de clarificare. Sigur ca naiba. Căpitanul trimitea mesaje și le primea înapoi de la acest om de câțiva ani. Goderenko era un om atent, căruia îi plăceau lucrurile clare. Așa că lăsase blocul de la Roma în sertarul biroului său, pregătit pentru mesajul de răspuns. A numărat: 209 caractere, inclusiv spațiile libere și semnele de punctuație. Păcat că nu puteau face asta pe unul dintre noile computere americane cu care se jucau sus. Dar n-avea rost să-și dorească luna. Zaitzev a scos din sertarul biroului cartea de coduri și a notat inutil numărul acesteia înainte de a se îndrepta spre partea de vest a încăperii încăpătoare. Le știa aproape pe toate după număr, un produs al pregătirii sale șahiste, își imagina Zaitzev.

— Cheie unu-unu-cinci-cinci-opt-nouă-zero, i-a spus funcționarului din spatele paravanului metalic, înmânându-i biletul de hârtie. Funcționarul, un bărbat cu cincizeci și șapte de ani lungi, majoritatea aici, a mers câțiva metri pentru a aduce cartea de cifrare corespunzătoare. Era un dosar cu foi volante, de aproximativ zece centimetri lățime și douăzeci și cinci de centimetri în înălțime, plin cu pagini de hârtie perforate, probabil cinci sute sau mai multe. Pagina curentă era marcată cu o etichetă de plastic.

Paginile semănau cu cele dintr-o carte de telefon, până când te

uitai cu atenție și vedeai că literele nu formau nume în nicio limbă cunoscută, decât din întâmplare. Existau în medie două sau trei astfel de apariții pe pagină. În afara Moscovei, pe șoseaua de centură exterioară, se afla sediul propriei direcții a lui Zaitzev, cea de-a Opta, partea din KGB însărcinată cu realizarea și descifrarea codurilor și a cifrelor. Pe acoperișul clădirii se afla o antenă extrem de sensibilă care ducea la un teletip. Receptorul care se afla între antenă și teletip asculta zgomote atmosferice aleatorii, iar teletipul interpreta aceste *semnale* ca fiind litere punctate, pe care teletipul adiacent le imprima în mod corespunzător. De fapt, mai multe astfel de aparate erau conectate între ele în așa fel încât zgomotul atmosferic aleatoriu era transformat în mod aleatoriu într-o vorbărie total imprevizibilă.

Din această aberație au fost create plăcuțele cu o singură utilizare, care trebuiau să fie transpuneri total aleatorii pe care nicio formulă matematică nu le putea prezice sau, prin urmare, decripta. Cifrul cu o singură cheie era considerat în mod universal drept cel mai sigur sistem de criptare. Acest lucru era important, deoarece americanii erau liderii mondiali în ceea ce privește spargerea cifrului. Proiectul lor *Venona* compromisese chiar și cifrele sovietice de la sfârșitul anilor 1940 și anii 1950, spre marele disconfort al agenției-mamă a lui Zaitzev. Cele mai sigure chei unice erau, de asemenea, cele mai greoaie și mai incomode, chiar și pentru mâini experimentate precum căpitanul Zaitzev. Dar asta nu putea fi ajutat. Și Andropov însuși voia să știe cum să se apropie fizic de Papă.

Atunci l-a lovit pe Zaitzev: *Fizic aproape de Papă*. Dar de ce și-ar dori cineva asta? Cu siguranță Iuri Vladimirovici nu ar fi vrut ca cineva să-i audă confesiunea.

Ce i se cerea să transmită?

Rezidentul de la Roma*,* Goderenko, era un ofițer de teren foarte experimentat, în a cărui *rezidentură lucrau* mulți cetățeni italieni și de alte naționalități ca agenți ai KGB. El a transmis tot felul de informații, unele în mod evident importante, altele pur și simplu amuzante, deși potențial utile pentru a compromite persoane altfel importante cu slăbiciuni jenante. Oare numai cei importanți aveau astfel de slăbiciuni sau doar poziția lor le permitea să se distreze în maniere la care toți oamenii visau, dar pe care puțini și le permiteau? Oricare ar fi fost răspunsul, Roma ar fi trebuit să fie un oraș bun pentru asta. *Orașul Cezarilor,* se gândea Zaitzev, *ar trebui să fie*. S-a gândit la cărțile de călătorie și de istorie pe care le citise despre oraș

și despre epocă, iar istoria clasică din Uniunea Sovietică avea unele comentarii politice, dar nu chiar atât de multe. Învârteala politică aplicată fiecărui aspect al vieții era cea mai obositoare caracteristică intelectuală a vieții în țara sa, suficient de des pentru a împinge un om la băutură – ceea ce, în URSS, nu era un impuls atât de îndepărtat, desigur. Era timpul să se întoarcă la muncă. A luat o rotiță de cifrat din sertarul de sus. Era ca un cadran telefonic – stabileai litera care urma să fie transpusă în partea de sus a unui cadran, apoi îl roteai pe celălalt până la litera indicată pe pagina blocului de transpunere. În acest caz, el lucra de la începutul celui de-al doisprezecelea rând al paginii 284. Această referință ar fi inclusă în primul rând al transmiterii, astfel încât destinatarul să știe cum să obțină un text clar din bolboroseala transmisă.

A fost laborios, în ciuda folosirii roții de cifrare. Trebuia să seteze litera de text clar pe care o scrisese în formularul de mesaj, apoi să formeze la litera de transpunere de pe pagina tipărită a cărții de cifrare și să noteze fiecare rezultat în parte. Fiecare operațiune îi cerea să lase creionul jos, să formeze, să ridice din nou creionul, să verifice din nou rezultatele – de două ori în cazul lui – și să o ia de la capăt. (Funcționarii de cifrare, care făceau doar asta, lucrau cu două mâini, o abilitate pe care Zaitzev nu o dobândise). Era mai mult decât plictisitor, cu greu genul de muncă destinată unei persoane educate în matematică. Ca și cum ar fi verificat testele de ortografie într-o școală primară, a bombănit Zaitzev în sinea lui. Îi trebuiau mai mult de șase minute ca să reușească. I-ar fi luat mai puțin timp dacă i s-ar fi permis să aibă un ajutor în acest proces, dar asta ar fi încălcat regulile, iar aici regulile erau de granit.

Apoi, după ce își îndeplinea sarcina, trebuia să repete totul pentru a se asigura că nu a transmis nici o eroare, pentru că acestea dădeau totul peste cap la ambele capete ale sistemului, iar în acest fel, dacă se întâmplau, putea da vina pe operatorii de teletip – ceea ce toată lumea făcea oricum. Alte patru minute și jumătate i-au confirmat că nu făcuse nicio eroare. Bine.

Zaitzev s-a ridicat și s-a îndreptat spre cealaltă parte a încăperii, prin ușa care dădea în sala de transmisie. Zgomotul de acolo era suficient pentru a înnebuni un om. Telefoanele erau de concepție veche – de fapt, unul fusese furat din Germania în anii 1930 – și sunau ca niște mitraliere, deși fără zgomotul de bubuitură al cartușelor care explodează. În fața fiecărei mașini se afla un

dactilograf în uniformă – toți erau bărbați, fiecare stătea drept ca o statuie, cu mâinile parcă fixate pe tastatura din fața lui. Toți aveau protecție pentru urechi, ca nu cumva zgomotul din încăpere să-i trimită într-un spital de psihiatrie.

Zaitzev a dus formularul de mesaj la supraveghetorul de cameră, care a luat foaia fără să scoată un cuvânt – purta și el căști de protecție pentru urechi – și a dus-o la cel mai din stânga dactilograf din rândul din spate. Acolo, supraveghetorul a prins-o de o planșă verticală deasupra tastaturii. În partea de sus a formularului se afla identificatorul pentru destinație. Dactilograful a format numărul corespunzător, apoi a așteptat sunetul urlător al teleimprimantei de la celălalt capăt – aceasta fusese proiectată să treacă de dopurile de urechi și, de asemenea, aprindea o lumină galbenă pe mașina de teletip. Apoi a tastat bolboroseala.

Cum făceau asta fără să înnebunească, Zaitzev nu înțelegea. Mintea umană tânjea după tipare și bun simț, dar tastarea TKALNNETPTN necesita o atenție robotică la detalii și o negare totală a umanității. Unii spuneau că dactilografii erau toți pianiști experți, dar asta nu putea fi adevărat, Zaitzev era sigur. Chiar și cea mai discordantă piesă de pian avea o *anumită* armonie unificatoare. Dar nu și o cheie unică.

Dactilograful și-a ridicat privirea după doar câteva secunde:

— Transmisie completă, tovarășe.

Zaitzev a dat din cap și s-a întors la biroul supraveghetorului.

— Dacă apare ceva cu acest număr de referință al operațiunii, aduceți-mi-l imediat.

— Da, tovarășe căpitan, a aprobat supraveghetorul, făcând o notă pe setul său de numere *fierbinți*.

După ce a terminat, Zaitzev s-a întors la biroul său, unde volumul de muncă era deja destul de mare și doar puțin mai plictisitoare decât cea a roboților din camera alăturată. Poate de aceea ceva a început să-i șoptească în ceafă: *aproape fizic de Papă... de ce?*

ALARMA S-A DECLANȘAT la șase un sfert. Era o oră necivilizată. Acasă, își spuse Ryan, era ora *unu și un* sfert, dar acest gând nu a suportat reflecția. A dat pătura de pe el și s-a ridicat, clătinându-se spre baie. Mai avea încă multe de învățat aici. Toaletele trăgeau apa cam la fel, dar chiuveta... *De ce naiba*, se întrebă Ryan, aveai *nevoie de două guri de scurgere pentru a pune apă în chiuvetă, una pentru*

apă caldă și una pentru apă rece? Acasă, pur și simplu țineai mâna sub afurisita de gură, dar aici apa trebuia să se amestece mai întâi în chiuvetă, iar asta te încetinea.

Prima privire de dimineață în oglindă a fost dificilă. *Oare chiar așa arăt?* se întreba mereu când se întorcea în dormitor pentru a-și mângâia soția pe fund.

— E timpul, dragă.

Un mârâit ciudat de feminin.

— Da, știu.

— Vrei să-l chem pe Micul Jack?

— Lasă-l să doarmă, l-a sfătuit Cathy.

Micuțul nu avusese chef să doarmă în seara precedentă. Așa că acum, bineînțeles, nu avea chef să se trezească.

— O.K.

Jack s-a îndreptat spre bucătărie. Mașina de cafea avea nevoie doar de un apăsat de buton, iar Ryan era capabil să se ocupe de această sarcină. Chiar înainte de a zbura, văzuse o nouă companie americană IPO. Aceasta vindea cafea de calitate superioară și, cum Jack fusese întotdeauna un fel de snob al cafelei, investise 100 000 de dolari și și-a luat o parte din produsul lor – oricât de bună ar fi Anglia, nu era un loc pe care să-l vizitezi pentru cafea. Cel puțin putea să obțină Maxwell House de la Forțele Aeriene și poate că va reuși să convingă noua companie Starbucks să-i trimită o parte din cafeaua lor. Încă o notă mentală de făcut. Apoi s-a întrebat ce ar putea pregăti Cathy pentru micul dejun. Chirurg sau nu, ea considera bucătăria ca fiind domeniul ei. Soțul ei avea voie să facă sandvișuri și să pregătească băuturi, dar asta era tot. Asta îi convenea lui Jack, pentru care un aragaz era *terra incognita*. Aragazul de aici era pe gaz, așa cum folosise și mama lui, dar cu o marcă comercială diferită. S-a împiedicat până la ușa din față, sperând să găsească un ziar.

Era acolo. Ryan se abonase la *Times,* alături de *International Herald Tribune* pe care îl luase din gara din Londra. În cele din urmă, a pornit televizorul. În mod remarcabil, exista o versiune de început a televiziunii prin cablu în această subdiviziune și, *mirabile dictu*, avea noul serviciu de știri american CNN – exact la timp pentru scorurile de baseball. Așadar, Anglia era civilizată până la urmă. Cei de la Orioles învinseseră Cleveland în seara precedentă, cu 5–4, în unsprezece reprize. Jucătorii de baseball erau fără îndoială în pat acum, dormind după berile pe care le băuseră după meci la barul

hotelului. Ce gând plăcut era acesta. Aveau în față opt ore bune de somn. La schimbarea orei, echipa de noapte a CNN din Atlanta a făcut un rezumat al evenimentelor din ziua precedentă. Nimic prea remarcabil. Economia era în continuare puțin cam șubredă. Dow Jones își revenise frumos, dar rata șomajului rămăsese mereu în urmă, la fel ca și alegătorii din clasa muncitoare. Ei bine, asta a fost democrația pentru voi. Ryan a trebuit să-și amintească faptul că viziunea sa asupra economiei era probabil diferită de cea a celor care fabricau oțelul și asamblau Chevys. Tatăl său fusese membru al unui sindicat, deși era locotenent de poliție și făcea parte din conducere și nu din sindicate, iar tatăl său votase cu democrații de cele mai multe ori. Ryan nu se înregistrase în niciun partid, optând în schimb să fie independent. Asta limita corespondența nedorită pe care o primeai și, oricum, cui îi păsa de primării?

— Bună dimineața, Jack, a spus Cathy, intrând în bucătărie în halatul ei roz. Era ponosit, ceea ce era surprinzător, întrucât soția lui era întotdeauna elegantă. Nu o întrebase, dar presupunea că avea o semnificație sentimentală.

— Hei, iubito. Jack s-a ridicat pentru a-i da soției sale primul sărut al zilei, însoțit de o îmbrățișare destul de moale. Ziar?

— Nu. Îl păstrez pentru tren.

A deschis ușa frigiderului și a scos câteva lucruri. Jack nu s-a uitat.

— Bei o cafea în dimineața asta?

— Sigur. Nu am nicio procedură programată.

Dacă avea o operație programată, Cathy se abținea de la cafea, ca nu cumva cofeina să-i provoace un mic tremur al mâinilor. Nu puteai să ai așa ceva când *înșurubai* un glob ocular la loc. Nu, astăzi era ziua în care făcea cunoștință cu profesorul Byrd. Bernie Katz îl cunoștea și îl numea prieten, ceea ce era de bun augur și, în plus, Cathy era cât se poate de bună ca chirurg oftalmolog, și nu avea niciun motiv să fie câtuși de puțin îngrijorată de un nou spital și de un nou șef. Totuși, astfel de preocupări erau umane, deși Cathy era prea macho ca să lase să se vadă asta.

— Ce părere ai despre șuncă și ouă? a întrebat ea.

— Am voie să am puțin colesterol? a întrebat surprins soțul ei.

— O dată pe săptămână, a răspuns doamna doctor Ryan, imperios.

Mâine îi va servi fulgi de ovăz.

— Mie îmi sună bine, iubito, a spus Ryan, cu o oarecare plăcere.
— Știu că oricum o să primești ceva rău pentru tine la birou.
— *Moi?*
— Da, croasant și unt, probabil. Oricum, sunt făcute în întregime din unt, știi.
— Pâinea fără unt este ca un duș fără săpun.
— Să-mi spui asta când vei avea primul tău atac de cord.
— La ultimul control medical, colesterolul meu era... cât?
— Unu cincizeci și doi, a răspuns Cathy, cu un căscat enervat.
— Și asta e destul de bine? a insistat soțul ei.
— Este acceptabil, a recunoscut ea.
Dar al ei fusese unul patruzeci și șase.
— Mulțumesc, dragă, a recunoscut Ryan, întorcându-se spre pagina de opinie a ziarului *Times*.
Scrisorile către editor de aici erau o hărmălaie pozitivă, iar calitatea scrierilor din toate ziarele era superioară la tot ceea ce găsea în presa scrisă americană. Ei bine, ei inventaseră limbajul, se gândea Ryan, iar ce-i drept era drept. Întoarcerea frazei aici era adesea la fel de elegantă ca și poezia și, uneori, prea subtilă pentru ca ochiul său american să o aprecieze. Se gândea că îl va ridica.
Sunetul familiar și mirosul plăcut de șuncă prăjită au pătruns curând în încăpere. Cafeaua – temperată cu lapte în loc de smântână – era plăcută, iar veștile nu erau de natură să strice micul dejun. Cu excepția orei nepotrivite, lucrurile nu erau chiar atât de rele și, în plus, partea cea mai grea a trezirii era deja trecută.
— Cathy?
— Da, Jack?
— Ți-am spus deja că te iubesc?
Și-a verificat ostentativ ceasul.
— Ai întârziat puțin, dar o să pun asta pe seama orei matinale.
— Cum arată ziua ta, dragă?
— Oh, cunosc oamenii, privesc cum sunt aranjate lucrurile. Fac cunoștință cu asistentele mele în special. Sper să am parte de unele bune.
— Este important?
— Nimic nu strică o operație mai rău decât o asistentă neîndemânatică. Dar oamenii de la Hammersmith se presupune că sunt destul de buni, iar Bernie spune că profesorul Byrd este cel mai bun tip pe care îl au aici. Predă la Hammersmith și la Moorefields. El

și Bernie se cunosc de vreo 20 de ani. A fost la Hopkins de multe ori, dar cumva, nu am dat niciodată peste el. Ochiuri? a întrebat ea.
— Te rog.
Apoi s-a auzit sunetul ouălor sparte. Ca și Jack, Cathy credea într-o tigaie de fontă adecvată. Mai greu de curățat, poate, dar ouăle aveau un gust mult mai bun așa. În cele din urmă a venit sunetul pârghiei prăjitorului de pâine apăsată.
Pagina de sport – aici se numea *sport* (la singular) – îi spunea lui Jack tot ce ar fi trebuit să știe despre fotbal, ceea ce nu era prea mult.
— Cum s-au descurcat Yankees aseară? a întrebat Cathy.
— Cui îi pasă? a replicat soțul ei. El crescuse cu Brooks Robinson, Milt Pappas și Orioles. Soția lui era fan Yankees. A fost greu pentru căsnicie. Sigur, Mickey Mantle fusese un bun jucător de baseball – probabil că și el și-a iubit mama, dar a jucat în dungi. Și asta a fost tot. Ryan s-a ridicat și a pregătit cafeaua pentru soția lui, înmânându-i-o cu un sărut.
— Mulțumesc, dragă.
Cathy i-a înmânat lui Jack micul dejun.
Ouăle arătau puțin diferit, ca și cum găinile ar fi mâncat porumb portocaliu pentru ca galbenul să iasă atât de strălucitor. Dar aveau un gust foarte bun. La cinci minute satisfăcătoare după aceea, Ryan s-a îndreptat spre duș pentru a-i face loc soției sale.
Zece minute mai târziu, își alegea o cămașă albă de bumbac, cu nasturi – cravată cu dungi și acul de cravată al Corpului de Marină. La ora 6:40, s-a auzit o bătaie la ușă.
— Bună dimineața. Era Margaret van der Beek, bona/guvernanta. Locuia la doar o milă distanță și conducea singură. Recomandată de o agenție verificată de SIS, era originară din Africa de Sud, fiica unui ministru, subțire, frumoasă și aparent foarte drăguță. Avea o poșetă imensă. Părul ei era roșu napalm, ceea ce dădea de înțeles că avea origini irlandeze, dar se pare că era strict sud-african-olandez. Accentul ei era diferit de cel al majorității localnicilor, dar totuși plăcut la urechea lui Jack.
— Bună dimineața, domnișoară Margaret. Ryan i-a făcut semn cu mâna să intre în casă. Copiii încă dorm, dar mă aștept să se trezească în orice moment.
— Micul Jack doarme bine pentru cinci luni.
— Poate că e din cauza decalajului orar, s-a gândit Ryan cu voce tare, deși Cathy spusese că bebelușii nu sufereau de așa ceva.

Lui Jack îi era greu să înghită asta. În orice caz, micul ticălos – Cathy îl mârâia pe Jack ori de câte ori spunea asta – nu se culcase până la zece și jumătate în noaptea precedentă. Asta era mai greu pentru Cathy decât pentru Jack. El putea să doarmă în ciuda zgomotului. Ea nu putea.

— E aproape timpul, dragă, a strigat Jack.

— Știu, Jack, a venit replica.

Apoi a apărut, purtându-l în brațe pe fiul lor, iar Sally o urma în pijamaua galbenă de iepuraș.

— Hei, fetițo.

Ryan s-a apropiat să-și ridice fiica pentru o îmbrățișare și un sărut.

Sally i-a zâmbit înapoi și și-a răsplătit tatăl cu o îmbrățișare feroce. Cum se puteau trezi copiii cu o asemenea bună dispoziție era un mister pervers pentru el. Poate că era vorba de un instinct important de legătură, pentru a se asigura că părinții lor aveau grijă de ei, ca atunci când le zâmbeau lui mami și lui tati practic din prima clipă. Niște creaturi mici și inteligente, bebelușii.

— Jack, pune un biberon, a spus Cathy, îndreptându-se cu micuțul spre masa de schimb.

— Am înțeles, doctore, a răspuns conștiincios analistul de informații, întorcându-se în bucătărie pentru a lua o sticlă de mizerie pe care o preparase cu o seară înainte – asta *era* treabă de bărbat, îi spusese clar Cathy în timpul copilăriei lui Sally. Ca și mutatul mobilei și dusul gunoiului, sarcini casnice pentru care bărbații erau pregătiți genetic.

Pentru un soldat, era ca și cum ar fi curățat o pușcă: deșurubați capacul, inversați mamelonul, puneți sticla în oală cu 10–15 centimetri de apă, porniți aragazul și așteptați câteva minute.

Totuși, aceasta va fi sarcina domnișoarei Margaret. Jack văzu taxiul în fața ferestrei, care tocmai intra pe platforma de parcare.

— Mașina e aici, iubito.

— Bine, a fost răspunsul resemnat.

Lui Cathy nu-i plăcea să-și lase copiii la muncă. Ei bine, probabil că niciunei mame nu-i plăcea. Jack a privit-o cum se îndrepta spre baie pentru a se spăla pe mâini, apoi a ieșit pentru a îmbrăca haina de costum care se potrivea cu ținuta ei gri – chiar și cu pantofii plați acoperiți cu pânză gri. Voia să facă o primă impresie bună. Un sărut pentru Sally și unul pentru micuț și s-a îndreptat spre ușă, pe care

Jack i-a ținut-o deschisă.

Taxiul era o berlină Land Rover obișnuită – doar Londra avea nevoie de un taxi englezesc clasic pentru livrea publică, deși unele dintre cele mai vechi au ajuns în interiorul țării. Ryan aranjase preluarea de dimineață cu o zi înainte. Șoferul era un anume Edward Beaverton, și părea teribil de vesel pentru un om care trebuia să lucreze înainte de ora 7:00 dimineața.

— Salutare, a spus Jack. Ed, ea este soția mea. Ea este frumoasa dr. Ryan.

— Bună dimineața, a spus șoferul. Sunteți chirurg, am înțeles.

— Așa este, oftalmolog…

Soțul ei a întrerupt-o:

— Ea taie globii oculari și îi coase la loc. Ar trebui să te uiți, Eddie, e fascinant să vezi cum face asta.

Șoferul a tresărit.

— Mulțumesc, domnule, dar nu, mulțumesc.

— Jack spune asta doar ca să-i facă pe oameni să vomite, i-a spus Cathy șoferului. În plus, este prea fricos ca să vină să asiste la o operație adevărată.

— Și așa și trebuie, doamnă. E mult mai bine să provoci o operație decât să asiști la ea.

— Poftim?

— Ești un fost pușcaș marin?

— Așa este. Și tu?

— Am fost în regimentul de parașutiști. Asta ne-au învățat: Mai bine să-i faci rău celuilalt decât să suferi tu însuți.

— Majoritatea pușcașilor marini ar fi de acord cu asta, amice, a spus Ryan râzând.

— Nu asta ne-au învățat la Hopkins, a adulmecat Cathy.

ERA O ORĂ MAI TÂRZIU la Roma. Colonelul Goderenko, cel de-al doilea secretar la ambasada sovietică, avea aproximativ două ore pe zi de îndatoriri diplomatice, dar cea mai mare parte a timpului îi era ocupată de munca sa de *rezident,* sau șef de post pentru KGB. Era un post foarte ocupat. Roma era un important nod informațional pentru NATO, un oraș în care se puteau obține tot felul de informații politice și militare, iar aceasta era principala sa preocupare profesională. El și cei șase ofițeri ai săi se ocupau în total de douăzeci și trei de agenți – cetățeni italieni (și unul german) care furnizau

informații Uniunii Sovietice din motive politice sau pecuniare. Ar fi fost mai bine pentru el dacă motivația lor ar fi fost în principal ideologică, dar acest lucru devenea rapid de domeniul trecutului. *Rezidentura* de la Bonn avea o atmosferă mai bună în care să lucreze. Germanii erau germani, iar mulți dintre ei puteau fi convinși că a ajuta pe colocatarii lor din RDG era preferabil decât a lucra cu americanii, britanicii și francezii care se numeau aliați ai Patriei. Pentru Goderenko și colegii săi ruși, germanii nu ar fi fost niciodată aliați, indiferent de politica pe care ar fi pretins că o au, deși frunza de smochin a marxism-leninismului putea fi uneori o deghizare utilă.

În Italia, lucrurile stăteau altfel. Amintirea persistentă a lui Benito Mussolini era destul de bine estompată acum, iar comuniștii locali cu adevărat credincioși erau mai interesați de vin și paste decât de marxismul revoluționar, cu excepția banditilor din Brigada Roșie – care erau mai degrabă huligani periculoși decât agenți de încredere din punct de vedere politic. Diletanți vicioși mai mult decât orice altceva, deși nu fără folos. Din când în când se ocupa de călătoriile lor în Rusia, unde studiau teorie politică și, mai ales, învățau abilități de teren adecvate, care măcar aveau o oarecare utilitate tactică.

Pe biroul său se afla un teanc de expediții de peste zi, în vârful cărora se afla un mesaj urgent de la Centrul din Moscova. Antetul îi spunea că era important, iar caietul de cifru: 115890. Aceasta se afla în seiful din biroul său, în spatele biroului. Trebuia să se întoarcă în scaunul său pivotant și să îngenuncheze pe jumătate pentru a forma combinația care să deschidă ușa, după ce mai întâi dezactivase alarma electronică care era conectată prin cablu la cadran. Asta a durat câteva secunde. Deasupra cărții se afla roata lui de cifrare. Goderenko detesta cu cordialitate folosirea cheilor de unică folosință, dar acestea făceau parte din viața lui la fel de mult ca folosirea toaletei. Dezagreabil, dar necesar. Decriptarea mesajului i-a luat zece minute. Abia după ce a terminat a înțeles mesajul real. *De la președintele însuși? s-a* gândit el. Ca pentru orice oficial guvernamental de nivel mediu din întreaga lume, era ca și cum ar fi fost chemat în biroul directorului.

Papa? De ce naiba îi pasă lui Iuri Vladimirovici de apropierea de Papă? Apoi s-a gândit o secundă. *Oh, bineînțeles. Nu e vorba de șeful Bisericii Catolice. E vorba de Polonia. Poți să scoți polonezul din Polonia, dar nu poți scoate Polonia din polonez. E o chestiune politică.* Asta îl făcea important.

Dar acest lucru nu l-a mulțumit pe Goderenko.

SĂ CONSTATE ȘI SĂ RAPORTEZE MIJLOACELE DE A OBȚINE FIZIC APROPIEREA DE PAPĂ, a citit din nou. În limbajul profesional al KGB-ului, acest lucru nu putea însemna decât un singur lucru.

Să-l omorâm pe Papă? s-a gândit Goderenko. Ar fi un dezastru politic. Oricât de catolică ar fi fost Italia, italienii nu erau un popor religios vizibil. *La dolce vita*, viața dulce – aceasta era religia acestei țări. Italienii erau cel mai profund dezorganizat popor din lume.

Cum de au fost vreodată aliați ai hitleriștilor era de necrezut. Pentru germani, totul trebuia să fie *în Ordnung*, aranjat corespunzător, curat și gata de utilizare în orice moment. Cam singurele lucruri pe care italienii le păstrau în ordine erau bucătăriile și, poate, pivnițele de vinuri. În afară de asta, totul era atât de dezinvolt aici. Pentru un rus, venirea la Roma era un șoc cultural, asemănător cu a fi împușcat în piept. Italienii nu aveau niciun simț al disciplinei. Nu trebuia decât să observi traficul lor pentru a vedea asta, iar condusul mașinii era ceea ce trebuie să fie pilotarea unui avion de vânătoare.

Dar italienii s-au născut cu toții cu un simț al stilului și al proprietății. Existau unele lucruri pe care nu le puteai face aici. Italienii aveau un simț colectiv al frumuseții care era greu de greșit pentru orice om, iar încălcarea acestui cod putea avea consecințe dintre cele mai grave. În primul rând, putea compromite sursele sale de informații. Mercenari sau nu... Nici măcar mercenarii nu ar lucra împotriva propriei lor religii, nu-i așa? Fiecare om avea niște scrupule, chiar și – nu, se corectă el însuși, – *mai ales aici*. Așa că consecințele politice ale unei astfel de potențiale misiuni ar putea afecta negativ productivitatea *rezidenturii* sale și ar avea un impact serios asupra recrutării.

Și ce naiba să fac acum? s-a întrebat el însuși. Un colonel de rang înalt în cadrul Direcției a I-a a KGB și un *rezident de* mare succes, avea un anumit grad de flexibilitate în acțiunile sale. Era, de asemenea, membru al unei birocrații uriașe, iar cel mai ușor lucru pe care îl putea face era ceea ce făceau toți birocrații. Să amâne, și să obstrucționeze.

Pentru asta era nevoie de un anumit grad de îndemânare, dar Ruslan Borissovici Goderenko știa tot ce trebuia să știe despre asta.

Capitolul 6
Dar nu prea aproape

LUCRURILE NOI sunt întotdeauna interesante, iar acest lucru era valabil și pentru chirurgi. În timp ce Ryan își citea ziarul, Cathy se uita pe fereastra trenului. Era o altă zi luminoasă, cu un cer la fel de albastru ca și ochii frumoși ai soției sale. În ceea ce-l privea, Jack memorase destul de bine traseul, iar plictiseala îl făcea invariabil să adoarmă. S-a prăbușit în colțul scaunului și a constatat că pleoapele îi deveneau grele.

— Jack, ai de gând să dormi? Dacă ratezi oprirea?

— Este un terminal, a explicat soțul ei. Trenul nu doar se oprește acolo, ci se *termină* acolo. În plus, nu te ridica niciodată când te poți sta jos și nu sta niciodată când te poți întinde.

— Cine ți-a spus asta?

— Artileristul meu, a spus Jack, din spatele ochilor închiși.

— Cine?

— Sergent de artilerie Phillip Tate, Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite. Mi-a condus plutonul până când am fost ucis în accidentul de elicopter – l-a condus și după ce am plecat, presupun.

Ryan încă îi mai trimitea felicitări de Crăciun. Dacă Tate ar fi dat-o în bară, acel *ucis* nu ar fi fost gluma care a pretins că a fost. Tate și un infirmier de spital din cadrul Marinei, clasa a doua, pe nume Michael Burns, stabilizaseră spatele lui Ryan, evitând cel puțin o rană invalidantă permanentă. Burns primea și el o felicitare de Crăciun.

La aproximativ zece minute de Victoria, Ryan și-a frecat ochii și s-a așezat drept.

— Bine ai revenit, a observat Cathy sec.

— O vei face până la mijlocul săptămânii viitoare.

Ea a pufnit.

— Pentru un fost pușcaș marin, ești foarte leneș.

— Dragă, dacă nu ai nimic de făcut, poți la fel de bine să-ți folosești timpul în mod productiv.

— Da.

A ridicat exemplarul ei din *The Lancet*.

— Ce ai citit?

— Nu ai înțelege, a răspuns ea.

Era adevărat. Cunoștințele de biologie ale lui Ryan se limitau la broasca pe care o disecase în liceu. Cathy o făcuse și pe aceea, dar probabil că o asamblase din nou și o privise cum țopăia înapoi la nufărul ei. Putea, de asemenea, să împartă cărțile ca un șarlatan din Vegas, un talent care îl uimea pe soțul ei de fiecare dată când îl demonstra. Dar nu era bună de nimic cu un pistol. Probabil că majoritatea medicilor nu erau, iar aici armele erau considerate obiecte necurate, chiar și de către polițiști, dintre care unii aveau voie să le poarte. Ciudată țară.

— Cum ajung la spital? a întrebat Cathy, în timp ce trenul încetinea pentru ultima oprire.

— Ia un taxi prima dată. Poți să iei și metroul, a sugerat Jack. Este un oraș nou. E nevoie de timp pentru a învăța cum să te descurci.

— Cum e cartierul? a întrebat ea. Era ceva ce provenea din faptul că a crescut la New York și a lucrat în cartierele din Baltimore, unde trebuia să fii cu ochii în patru.

— Mult mai bine decât în jurul lui Hopkins. Nu vei vedea prea multe traumatisme prin împușcare la Urgențe. Iar oamenii sunt cât se poate de drăguți. Când își dau seama că ești american, practic îți oferă un *joint*.

— Ei bine, au fost drăguți cu noi ieri la magazinul alimentar, a permis Cathy. Dar, știi, nu au suc de struguri aici.

— Doamne, nu există civilizație deloc! a exclamat Jack. Așa că adu-i lui Sally niște bitter local.

— Idiotule! a râs ea. Lui Sally îi place sucul de struguri, ține minte, și Hi-C cherry. Aici nu au decât suc de coacăze negre. Mi-a fost frică să cumpăr.

— Da, și va învăța și să scrie haios.

Jack nu-și făcea griji pentru micuța Sally. Copiii erau cele mai adaptabile creaturi. Poate că va învăța chiar și regulile pentru cricket.

Dacă da, ar putea să-i explice tatălui ei jocul de neînțeles.

— Doamne, *toată lumea* fumează aici, a observat Cathy în timp ce au intrat în gara Victoria.

— Dragă, gândește-te la asta ca la o viitoare sursă de venit pentru toți medicii.

— E un mod îngrozitor și *prostesc de a* muri.

— Da, dragă.

De fiecare dată când Jack fuma o țigară, era iadul în casa Ryan. Încă un cost al căsătoriei cu un doctor. Avea dreptate, bineînțeles, și Jack o știa, dar toată lumea avea dreptul la cel puțin un viciu. Cu excepția lui Cathy. Dacă avea unul, îl ascundea cu mare pricepere. Trenul a încetinit până la oprire, permițându-le să se ridice și să deschidă ușa compartimentului.

Au ieșit în mijlocul mulțimii de funcționari care soseau. La *fel ca Grand Central Terminal din New York*, s-a gândit Jack, *dar nu la fel de aglomerat*. Londra avea o mulțime de stații, dispuse ca picioarele unei caracatițe. Peronul era plăcut de larg, iar aglomerația de oameni era mai politicoasă decât ar fi fost vreodată New York-ul. Ora de vârf era ora de vârf peste tot, dar orașul englez avea o patină de noblețe care era greu să nu-ți placă. Chiar și Cathy avea să o admire în curând. Ryan își conduse soția spre exterior, unde o stație de taxiuri aștepta. A condus-o până la primul din rând.

— Spitalul Hammersmith, i-a spus el șoferului.

Apoi și-a sărutat soția și și-a luat rămas bun.

— Ne vedem diseară, Jack.

Întotdeauna avea un zâmbet pentru el.

— Să ai o zi bună, dragă.

Și Ryan s-a îndreptat spre cealaltă parte a clădirii. O parte din el ura faptul că Cathy trebuia să lucreze. Mama lui nu lucrase niciodată. Tatăl său, ca toți bărbații din generația lui, se gândise că era treaba bărbatului să pună mâncare pe masă. Lui Emmet Ryan îi plăcuse faptul că fiul său se căsătorise cu o doctoriță, dar atitudinea lui șovinistă cu privire la locul femeii se transmisese într-un fel sau altul asupra fiului său, în ciuda faptului că Cathy câștiga mult mai mult decât Jack, probabil pentru că oftalmologii erau mai valoroși pentru societate decât analiștii de informații. Sau cel puțin așa credea piața. Ei bine, ea nu putea face ceea ce făcea el, iar el nu putea face ceea ce făcea ea, și asta era tot.

La Century House, agentul de pază în uniformă l-a recunoscut cu

un salut și un zâmbet.

— Bună dimineața, Sir John.

— Hei, Bert.

Ryan și-a strecurat cardul în fantă. Lumina a clipit verde, iar Jack a trecut de poarta de securitate. De acolo, au fost doar câțiva pași până la lift.

Simon Harding tocmai sosise și el. Salutul obișnuit:

— Neața, Jack.

— Hei, a mârâit Jack în replică în drum spre biroul său.

Acolo îl aștepta un plic de manila. Eticheta de pe copertă spunea că fusese trimis prin mesagerie de la Ambasada SUA din Grosvenor Square. A rupt partea de sus și a deschis-o pentru a vedea că era raportul lui Hopkins despre Mihail Suslov. Jack a răsfoit paginile și a văzut ceva ce uitase. Bernie Katz, doctorul minuțios ca întotdeauna, evaluase diabetul lui Suslov ca fiind periculos de avansat și prezisese că longevitatea lui avea să fie limitată.

— Poftim, Simon. Spune aici că șeful comuniștilor e mai bolnav decât pare.

— Păcat, a observat Harding, luându-l în timp ce bâjbâia pipa. Nu este un tip prea drăguț, să știi.

— Așa am auzit.

Următoarele în teancul lui Ryan erau documentele de informare de dimineață. Erau etichetate ca fiind SECRET, ceea ce însemna că conținutul lor ar putea să nu apară în ziare timp de o zi sau două. Era interesant chiar și așa, pentru că acest document dădea ocazional sursele, iar asta îți spunea uneori dacă informația era bună sau nu. În mod remarcabil, nu toate datele primite de serviciile de informații erau foarte fiabile. Multe dintre ele puteau fi clasificate drept bârfe, pentru că până și persoane importante din cadrul buclelor guvernamentale ale lumii se dedau la ele. Erau niște fii de cățea invidioși și mârșavi, ca oricine altcineva. Mai ales la Washington. Poate chiar mai mult la Moscova? l-a întrebat el pe Harding.

— Oh, da, foarte mult. Societatea lor depinde atât de mult de statut, iar înjunghierea pe la spate poate fi – ei bine, Jack, ai putea spune că este sportul lor național. Adică, îl avem și noi aici, desigur, dar acolo poate fi remarcabil de vicios. Îmi imaginez că așa cum trebuie să fi fost la o curte medievală – oameni care se luptă pentru poziție în fiecare zi. Luptele interne din cadrul marilor lor birocrații trebuie să fie îngrozitoare.

— Și cum afectează asta acest tip de informații?

— Mă gândesc adesea că ar fi trebuit să studiez psihologia la Oxford. Avem un număr de psihiatri în personalul de aici – așa cum sunt sigur că aveți și voi la Langley.

— Oh, da. Cunosc câțiva dintre *pshrinks*. În principal în direcția mea, dar și în S și T. Nu suntem atât de buni la asta pe cât ar trebui să fim.

— Cum așa, Jack?

Ryan se întinse în scaunul său.

— Acum câteva luni, vorbeam cu unul dintre amicii lui Cathy de la Hopkins, îl cheamă Solomon, neuropsihiatru. Ar trebui să-l înțelegi pe Sol. E foarte deștept – președinte de departament și toate alea. Nu prea crede în a-și pune pacienții pe canapea și a vorbi cu ei. Crede că majoritatea bolilor mintale provin din dezechilibre chimice în creier. Aproape că l-au scos din profesie pentru asta, dar, douăzeci de ani mai târziu, cu toții și-au dat seama că avea dreptate. Oricum, Sol mi-a spus că majoritatea politicienilor sunt ca niște vedete de cinema. Se înconjoară de lingușitori și de *yes-men* și de oameni care să le șoptească la ureche rahaturi frumoase – și mulți dintre ei încep să le creadă, pentru că *vor* să le creadă. Pentru ei, totul este un mare joc, dar un joc în care totul este un proces și foarte puțin un produs. Ei nu sunt ca oamenii adevărați. Ei nu fac nicio muncă reală, dar par să facă asta. Există o replică în *Advise and Consent:* Washington este un oraș în care ai de-a face cu oamenii nu așa cum sunt, ci așa cum se presupune că sunt. Dacă acest lucru este adevărat în Washington, atunci cu atât mai mult trebuie să fie la Moscova? Acolo, *totul* este politică. Totul este simbolic, nu-i așa? Așa că luptele interne și înjunghierile pe la spate trebuie să fie cu adevărat sălbatice acolo. Mă gândesc că asta trebuie să ne afecteze în două moduri. În primul rând, înseamnă că multe dintre datele pe care le primim sunt distorsionate, deoarece sursele de date fie nu cunosc realitatea nici măcar atunci când aceasta sare și îi mușcă de fund, fie răstălmăcesc datele în scopuri proprii în timp ce le procesează și le transmit mai departe – fie conștient, fie inconștient. În al doilea rând, înseamnă că nici măcar oamenii din cealaltă parte care au nevoie de date nu deosebesc binele de rău, așa că, chiar dacă ne putem da seama de ele, nu putem prezice ce înseamnă, deoarece nu pot decide singuri ce naiba să facă cu ele – chiar *dacă* știu ce naiba sunt în primul rând. Noi aici trebuie să analizăm informații eronate, care probabil vor fi

implementate incorect de către cei cărora le sunt destinate. Așadar, cum naiba să prezicem ce vor face ei când ei înșiși nu știu ce trebuie să facă?

Asta a produs un rânjet în jurul tijei de pipă.

— Foarte bine, Jack. Începi să te prinzi. Foarte puține lucruri pe care le fac au vreun sens, obiectiv vorbind. Cu toate acestea, nu este atât de greu să le prezici comportamentul. Decizi singur care este acțiunea inteligentă și apoi o inversezi. Funcționează de fiecare dată, a râs Harding.

— Dar celălalt lucru pe care Sol l-a spus și care mă îngrijorează este că astfel de oameni care au puterea în mână pot fi niște nenorociți periculoși. Nu știu când să se oprească și nu știu cum să își folosească puterea în mod inteligent. Cred că așa a început Afganistanul.

— Corect. Simon a dat serios din cap. Ei sunt capturați de propriile iluzii ideologice și nu pot vedea calea de ieșire din ele. Iar adevărata problemă este *că* ei controlează o cantitate al naibii de mare de putere.

— Îmi lipsește ceva în ecuație, a spus Ryan.

— Tuturor ne lipsește, Jack. Asta face parte din meserie.

Era timpul să schimbe subiectul:

— Ceva nou despre Papa?

— Nimic încă. Dacă Basil are ceva, ar trebui să aflu înainte de prânz. Îți faci griji pentru asta?

Jack a dat din cap cu sobrietate.

— Da. Problema este că, dacă vedem o amenințare reală, ce naiba putem face în privința ei? Nu e ca și cum am putea pune o companie de pușcași marini în jurul lui, nu-i așa? Expus așa cum este... adică, este atât de mult în public încât nu-l poți proteja.

— Și oamenii ca el nu se feresc de pericol, nu-i așa?

— Îmi amintesc când Martin Luther King a fost omorât. La naiba, el știa – *trebuie să* fi știut – că erau arme cu numele lui pe ele. Dar nu s-a dat înapoi. Pur și simplu nu făcea parte din etica sa să fugă și să se ascundă. Nu va fi diferit nici la Roma, amice, și în orice alt loc în care se va duce.

— Se presupune că țintele în mișcare sunt mai greu de atins, a observat Simon cu jumătate de gură.

— Nu și când știi unde se mută cu o lună sau două înainte. Dacă KGB-ul decide să pună un asasin pe urmele tipului, la naiba, nu prea

văd ce putem face în privința asta.

— Cu excepția, poate, a avertismentului.

— Grozav. Ca să poată râde de asta. Probabil că ar face-o, să știi. A trecut prin naziști și comuniști în ultimii patruzeci de ani. Ce naiba a mai rămas să îl sperie pe tip? Ryan a făcut o pauză. Dacă se hotărăsc să o facă, cine apasă pe buton?

— Cred că ar trebui să fie votată chiar de Biroul Politic în ședință plenară. Implicațiile politice sunt prea grave pentru ca un singur membru, oricât de senior ar fi, să încerce așa ceva de unul singur, și nu uitați cât de colegiali sunt – nimeni nu se mișcă de unul singur, nici măcar Andropov, care este cel mai independent dintre toți.

— Bine, asta e... ce? Cincisprezece băieți trebuie să voteze în sus sau în jos. Cincisprezece guri, plus personalul și membrii familiei cu care să vorbească despre asta. Cât de bune sunt sursele noastre? Vom auzi despre asta?

— O întrebare sensibilă, Jack. Mă tem că nu pot răspunde la ea.

— Nu pot sau nu mi se permite? a întrebat Jack mai precis.

— Jack, da, avem surse de care sunt la curent, dar pe care nu le pot discuta cu tine.

Harding părea chiar jenat să spună asta.

— Hei, înțeleg, Simon.

Jack avea și el câteva dintre acestea. De exemplu, nu putea nici măcar să rostească cuvintele TALENT KEYHOLE aici, pentru care era autorizat, dar care era NOFORN, nu vorbi despre asta cu un străin – chiar dacă Simon și cu siguranță Sir Basil știau destul de multe despre asta. Era atât de pervers, pentru că în principal le refuza informații oamenilor care ar fi putut să le folosească. Dacă Wall Street ar fi acționat în acest fel, toată America ar fi fost sub pragul sărăciei, s-a gândit Jack. Fie că oamenii erau demni de încredere, fie că nu erau. Dar jocul avea regulile sale, iar Ryan juca după aceste reguli. Acesta era costul admiterii în acest club special.

— Aceasta este o chestie al naibii de bună, a spus Harding, trecând la pagina trei din raportul lui Bernie Katz.

— Bernie este inteligent, a confirmat Ryan. De aceea lui Cathy îi place să lucreze pentru el.

— Dar el este oftalmolog, nu psihiatru, nu-i așa?

— Simon, la acest nivel de medicină, toată lumea este un pic de toate. Am întrebat-o pe Cathy: Retinopatia diabetică pe care o avea Suslov indică o problemă majoră de sănătate. Diabetul dă peste cap

micile vase de sânge din spatele ochiului și se poate vedea atunci când faci o examinare. Bernie și echipa sa au reparat-o parțial – nu o poți repara până la capăt – și i-au redat aproximativ, oh, șaptezeci și cinci până la optzeci la sută din vedere, suficient de bine pentru a conduce o mașină la lumina zilei, oricum, dar problema de sănătate de bază este o mamă. Nu este vorba doar de vasele mici de sânge din ochi, nu-i așa? Are această problemă pe tot corpul. Mă gândesc că Red Mike va crăpa de insuficiență renală sau de boli de inimă în următorii doi ani, la exterior.

— Băieții noștri cred că mai are cinci ani sau cam așa ceva, a oferit Harding.

— Ei bine, eu nu sunt doctor. Poți pune niște oameni să vorbească cu Bernie despre asta dacă vrei, dar totul este chiar acolo. Cathy spune că poți spune multe despre diabet uitându-te la globul ocular.

— Suslov știe asta?

Ryan a ridicat din umeri.

— Este o întrebare bună, Simon. Medicii nu le spun întotdeauna pacienților lor, probabil mai puțin acolo. Mă gândesc că Suslov este tratat de un medic de încredere din punct de vedere politic, de rang profesoral. Aici, asta ar însemna un tip de primă mână, care chiar se pricepe. Acolo...?

Harding a dat din cap.

— Corect. S-ar putea să îl cunoască mai bine pe Lenin decât pe Pasteur. Ați auzit vreodată de Serghei Korolev, proiectantul lor de rachete? A fost un incident deosebit de urât. Sărmanul a fost practic ucis pe masă pentru că doi chirurgi seniori nu se plăceau unul pe celălalt și unul nu a vrut să-l scoată pe celălalt din încurcătură când treaba a început să meargă rău. Probabil că a fost bine pentru Occident, dar era un inginer bun și a fost ucis din cauza incompetenței medicale.

— A plătit cineva pentru asta? a întrebat Ryan.

— Oh, nu. Amândoi erau prea importanți din punct de vedere politic, cu mulți patroni în poziții înalte. Sunt în siguranță, până când își vor ucide unul dintre prieteni, iar asta nu se va întâmpla. Sunt sigur că amândoi au tineri competenți în subordinea lor, care să le acopere spatele.

— Știi de ce au nevoie în Rusia? De avocați. Nu-mi plac cei care se ocupă de ambulanțe, dar cred că îi țin pe oameni în alertă.

— În orice caz, nu, probabil că Suslov nu cunoaște gravitatea stării

sale. Cel puțin așa cred consultanții noștri medicali. Conform rapoartelor HUMINT, el încă mai bea vodcă, iar acest lucru este cu siguranță contraindicat. Harding a făcut o grimasă. Iar înlocuitorul său va fi Alexandrov, un tip la fel de neplăcut ca și mentorul său. Va trebui să văd cum îi actualizez dosarul.

Și-a făcut o notă.

În ceea ce-l privește pe Ryan, acesta s-a întors la paginile de informare de dimineață înainte de a începe proiectul său oficial. Greer dorea ca Ryan să lucreze la un studiu al practicilor de management din industria de armament sovietică, pentru a vedea cum – și dacă – acest segment al economiei sovietice funcționează. Ryan și Harding urmau să coopereze la realizarea studiului, care urma să utilizeze atât date britanice, cât și americane. Era un lucru care se potrivea cu pregătirea academică a lui Ryan. S-ar putea chiar să-l facă remarcat la nivel înalt.

MESAJUL DE RETUR a sosit la ora 11:32. *Muncă rapidă la Roma*, s-a gândit Zaitzev, în timp ce începea decriptarea. Îl va suna pe colonelul Rozhdestvenski de îndată ce îl va termina, dar avea să dureze ceva timp. Căpitanul a verificat ceasul de perete. Avea să întârzie și prânzul, dar prioritatea îl condamna la câteva mârâituri de stomac. Cam singura veste bună era că colonelul Goderenko își începuse secvența de descifrare la începutul paginii 285.

CELE MAI SECRETE

IMEDIATE ȘI URGENT

DIN: REZIDENT ROMA

CĂTRE: BIROUL PREȘEDINTELUI CENTRUL, MOSCOVA

REFERINȚĂ: EXPEDIEREA DVS. OPERAȚIONALĂ 15–8–82–666

APROPIEREA DE PREOT NU ESTE DIFICILĂ.

FĂRĂ CONSTRÂNGERI TEMPORALE FIXE.

PENTRU O EVALUARE COMPLETĂ A CERERII DUMNEAVOASTRĂ, ESTE NECESARĂ O ÎNDRUMARE. PREOTUL SE ANGAJEAZĂ ÎN MOD PREVIZIBIL. AUDIENȚE ȘI APARIȚII PUBLICE CARE SUNT CUNOSCUTE CU MULT TIMP ÎNAINTE. PENTRU A PROFITA DE ACEASTĂ OPORTUNITATE NU VA, RPT NU VA FI UȘOR DIN CAUZA MULȚIMILOR MARI CARE PARTICIPĂ LA EVENIMENTE. MĂSURILE DE SECURITATE PENTRU ACESTA SUNT DIFICIL DE EVALUAT FĂRĂ

ÎNDRUMĂRI SUPLIMENTARE. RECOMANDĂM SĂ NU SE IA MĂSURI FIZICE ÎMPOTRIVA PREOTULUI DIN CAUZA CONSECINȚELOR POLITICE NEGATIVE PRECONIZATE. DIFICIL DE ASCUNS ORIGINEA UNEI OPERAȚIUNI ÎMPOTRIVA PREOTULUI. ÎNCHEIERE.

Ei bine, se gândi Zaitzev, *rezidentului nu i-a plăcut prea mult această idee*. Oare Iuri Vladimirovici va asculta acest sfat de pe teren? Asta, știa Zaitzev, era cu mult peste nivelul său de plată. Și-a ridicat telefonul și a format numărul.

— Colonelul Rozhdestvenski, a răspuns vocea bruscă.

— Căpitanul Zaitzev în Centrala de Comunicații. Am primit un răspuns la 6–6–6, tovarășe colonel.

— Sunt pe drum, a răspuns Rozhdestvenski.

Colonelul s-a ținut de cuvânt, trecând prin punctul de control trei minute mai târziu. Până atunci, Zaitzev a returnat cartea de cifrare în depozitul central și a strecurat formularul de mesaj, plus traducerea, într-un plic maro, pe care i l-a înmânat colonelului.

— A mai văzut cineva asta? a întrebat Rozhdestvenski.

— Cu siguranță nu, tovarășe, a răspuns Zaitzev.

— Foarte bine.

Colonelul Rozhdestvenski a plecat fără să mai spună nimic. La rândul său, Zaitzev a părăsit biroul de lucru și s-a îndreptat spre cafenea pentru a lua prânzul. Mâncarea era cel mai bun motiv pentru care lucra la Centru.

Ceea ce nu a putut lăsa în urmă, în timp ce se oprea la toaletă pentru a se spăla pe mâini, a fost secvența de mesaje. Iuri Andropov voia să-l ucidă pe Papă, iar *rezidentul de* la Roma nu era de acord cu ideea. Zaitzev nu trebuia să aibă nicio opinie. El era doar o parte a sistemului de comunicații. Rareori se gândea ierarhia Comitetului pentru Securitatea Statului că oamenii săi chiar aveau minte…

…și chiar conștiințe…

Zaitzev și-a ocupat locul în rând și a primit tava metalică și ustensilele. S-a hotărât pentru tocană de vită și patru felii groase de pâine, cu un pahar mare de ceai. Casierul l-a taxat cu cincizeci și cinci de copeici. Colegii lui obișnuiți de la prânz erau deja plecați, așa că a sfârșit prin a alege un loc în capăt, la o masă plină de oameni pe care nu-i cunoștea. Vorbeau despre fotbal, iar el nu s-a alăturat, singur cu gândurile sale. Tocănița era destul de bună, la fel ca și pâinea, proaspăt scoasă din cuptoare. Cam singurul lucru pe care nu-

l aveau aici era tacâmurile de argint corespunzătoare, așa cum aveau în sălile de mese private de la etajele superioare. În schimb, foloseau același zinc-aluminiu ușor ca o pană, ca toți ceilalți cetățeni sovietici. Funcționa destul de bine, dar, pentru că era atât de ușoară, se simțea incomod în mâinile lui.

Deci, s-a gândit el, *am avut dreptate. Președintele se gândește să-l ucidă pe Papă*. Zaitzev nu era un om religios. Nu fusese la o biserică în toată viața lui – cu excepția acelor clădiri mari transformate în muzee de la Revoluție încoace. Tot ceea ce știa despre religie era propaganda distribuită în mod normal în învățământul public sovietic. Și totuși, unii dintre copiii pe care îi cunoscuse la școală vorbiseră despre credința în Dumnezeu, iar el nu îi denunțase, pentru că informarea nu era felul lui de a fi. Marile întrebări ale vieții erau lucruri la care nu prea se gândea. În cea mai mare parte, viața în Uniunea Sovietică se limita la ieri, azi și mâine. Faptele economice ale vieții chiar nu permiteau unei persoane să facă planuri pe termen lung. Nu existau case la țară pe care să le cumperi, nu existau mașini de lux pe care să le dorești, nu existau vacanțe elaborate pentru care să economisești. Prin comiterea a ceea ce numea socialism asupra oamenilor, guvernul țării sale a permis – a obligat – pe toată lumea să aspire cam la aceleași lucruri, indiferent de gusturile individuale, ceea ce însemna să te înscrii pe o listă nesfârșită și să fii anunțat când apare numele tău – și să fii depășit fără să știi de cei cu o vechime mai mare în partid – sau nu, pentru că unii oameni aveau acces la locuri mai bune. Viața lui, la fel ca a tuturor celorlalți, era ca cea a unui taur pe un teren de furaje. Era îngrijit moderat de bine și hrănit cu aceeași mâncare fadă, la aceeași oră, în zile nesfârșit de identice. Fiecare aspect al vieții era cenușiu, o plictiseală generală, atenuată în cazul lui doar de conținutul mesajelor pe care le procesa și le transmitea. Nu trebuia să se gândească la mesaje, cu atât mai puțin să și le amintească, dar, fără să aibă cu cine să vorbească, tot ce putea face era să se gândească la ele în intimitatea propriei minți. Astăzi, mintea lui avea un singur ocupant, care nu voia să tacă. Se învârtea ca un hamster într-o roată de gimnastică, învârtindu-se în jurul ei, dar revenind mereu în același loc.

Andropov vrea să-l ucidă pe Papă.

A mai procesat mesaje de asasinat înainte. Nu multe. KGB-ul se îndepărta treptat de asta. Prea multe lucruri au mers prost. În ciuda abilității profesionale și a istețimii ofițerilor de teren, polițiștii din

alte țări erau nesfârșit de inteligenți și aveau răbdarea fără limite a unui păianjen în pânza sa, iar până când KGB-ul nu putea pur și simplu să își dorească moartea unei persoane și să se întâmple acest lucru, vor exista martori și dovezi, pentru că o mantie de invizibilitate era ceva ce se găsea doar în poveștile pentru copii.

Cel mai adesea, el prelucra mesaje despre dezertori sau despre presupuși dezertori în devenire – sau, la fel de mortal, despre ofițeri și agenți care se *dublaseră*, trecând în slujba inamicului. Văzuse chiar și astfel de dovezi transmise sub formă de mesaj, chemând un ofițer acasă pentru *consultări,* după care rareori se întorceau în *rezidențele* lor. Ce anume se întâmpla cu ei – asta era doar subiectul bârfelor, toate neplăcute.

Se spunea că un ofițer care a dat-o în bară a fost încărcat de viu într-un crematoriu, așa cum se presupunea că ar fi trebuit să facă SS-ul german. Auzise că a existat un film despre asta și vorbise cu oameni, care cunoșteau oameni, care cunoșteau oameni, care îl văzuseră. Dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat el însuși și nici nu cunoscuse pe cineva care să-l fi văzut. Unele lucruri, credea Oleg Ivanovici, erau prea mult, prea puțin acceptabile, chiar și pentru KGB. Nu, cele mai multe povești vorbeau despre plutonul de execuție – care de multe ori o dădea în bară, așa se spunea – sau despre un singur glonț de pistol în cap, așa cum făcuse Lavrenti Beria însuși. Aceste povești, *toată lumea le* credea. Văzuse fotografii ale lui Beria, și păreau să picure sânge. Iar Iron Felix ar fi făcut-o, fără îndoială, între mușcăturile din sandvișul său. Era genul de om care dădea neîndurării un nume rău.

Dar, în general, se simțea, dacă nu se vorbea pe larg, că KGB-ul devenea mai *kulturni* în relațiile sale cu lumea. Mai cult. Mai civilizat. Mai blând. Trădătorii, desigur, erau executați, dar numai după un proces în care li se dădea cel puțin o șansă *pro forma* de a-și explica acțiunile și, dacă erau nevinovați, de a o dovedi. Aproape niciodată nu se întâmpla așa ceva, dar numai pentru că statul îi urmărea doar pe cei cu adevărat vinovați. Anchetatorii din Direcția a II-a erau printre cei mai temuți și mai pricepuți oameni din întreaga țară. Se spunea că nu greșeau niciodată și nu erau niciodată păcăliți, ca un fel de zei.

Doar că statul a spus că nu există zei.

Bărbați, apoi – și femei. Toată lumea știa despre Școala Vrăbiuțelor, despre care bărbații vorbeau adesea cu zâmbete strâmbe

și ochi care clipeau. *Ah, să fii instructor sau, și mai bine, ofițer de asigurare a calității acolo!* visau ei. Și să fie plătiți pentru asta. Așa cum remarca adesea Irina lui, toți bărbații erau niște porci. *Dar*, se gândea Zaitzev, *ar putea fi distractiv să fii porc*.

Să-l ucidem pe Papa – de ce? Nu era o amenințare pentru această țară. Stalin însuși a glumit odată: *Câte divizii are Papa?*. Atunci de ce să-l omorâm? Chiar și *rezidentul* a avertizat împotriva acestui lucru. Goderenko se temea de repercusiunile politice. Stalin a ordonat uciderea lui Troțki și a trimis un ofițer KGB să o facă, *știind că* va suferi o pedeapsă cu închisoarea pe termen lung pentru această sarcină. Dar o făcuse, credincios voinței partidului, într-un gest profesional despre care se vorbea la cursurile de pregătire de la academie – alături de sfatul mai ocazional că *noi chiar nu mai facem astfel de lucruri*. Nu era, nu adăugau instructorii, *kulturnîi*. Și astfel, da, KGB-ul se îndepărta de acest tip de comportament.

Până acum. Până astăzi. Și chiar și *rezidentul* nostru senior ne sfătuiește. De ce? Pentru că nu-și dorește ca el însuși și agenția lui – și țara lui! – să fie atât de *nekulturnîi*?

Sau pentru că a face asta ar fi mai rău decât o prostie? Ar fi greșit…? *Greșit* era un concept străin cetățenilor din Uniunea Sovietică. Cel puțin, ceea ce oamenii percepeau ca fiind lucruri care erau greșite din punct de vedere moral. În țara sa, moralitatea fusese înlocuită de ceea ce era corect sau incorect din punct de vedere politic.

Tot ceea ce servea interesele sistemului politic al țării sale era demn de laudă. Ceea ce nu o făcea era demn de… moarte?

Și cine a decis astfel de lucruri?

Oamenii au făcut-o.

Oamenii au făcut-o pentru că nu exista moralitate, așa cum înțelegea lumea acest termen.

Nu exista un Dumnezeu care să pronunțe ce este bun și ce este rău.

Și totuși…

Și totuși, în inima fiecărui om exista o cunoaștere înnăscută a binelui și a răului. Să ucizi un alt om era greșit. Pentru a lua viața unui om trebuia să ai un motiv întemeiat. Dar tot oamenii erau cei care decideau ce constituia un astfel de motiv. Oamenii potriviți, aflați la locul potrivit, cu autoritatea potrivită, aveau capacitatea și dreptul de a ucide pentru că – de ce?

Pentru că așa au spus Marx și Lenin.

Așa hotărâse de mult timp guvernul țării sale.

Zaitzev și-a uns cu unt ultima bucată de pâine și a înmuiat-o în sosul rămas în castron înainte de a o mânca. Știa că avea gânduri prea profunde, chiar periculoase. Societatea părinților săi nu încuraja și nici măcar nu permitea gândirea independentă. Nu trebuia să pui la îndoială partidul și înțelepciunea acestuia. Cu siguranță nu aici. În cantina KGB-ului, niciodată, *niciodată, nici măcar o singură dată* nu auzeai pe cineva întrebându-se cu voce tare dacă Partidul și Patria pe care o slujea și o proteja erau măcar capabili să facă un act incorect. Oh, poate că din când în când, oamenii speculau asupra tacticilor, dar chiar și atunci discuțiile se desfășurau în limite care erau mai înalte și mai puternice decât zidurile de cărămidă ale Kremlinului însuși.

Moralitatea țării sale, se gândea el, fusese predeterminată de un evreu german care trăia la Londra și de fiul unui birocrat țarist care pur și simplu nu-l plăcuse prea mult pe țar și al cărui frate prea aventuros fusese executat pentru că luase măsuri directe. Acel bărbat își găsise adăpost în cea mai capitalistă dintre națiuni, Elveția, apoi fusese trimis înapoi în Mama Rusia de către germani, în speranța că ar putea deranja guvernul țarului, permițând astfel Germaniei să învingă celelalte națiuni occidentale pe Frontul de Vest al Primului Război Mondial. Una peste alta, nu suna ca ceva orânduit de vreo divinitate pentru vreun plan măreț de avansare a omenirii, nu-i așa? Tot ceea ce Lenin folosise ca model pentru a-și schimba țara – și, prin ea, întreaga lume – provenea dintr-o carte scrisă de Karl Marx, mai multe scrieri ale lui Friedrich Engels și propria sa viziune pentru a deveni șeful unui nou tip de țară.

Singurul lucru care deosebea marxism-leninismul de o religie era lipsa unei divinități. Ambele sisteme pretindeau o autoritate absolută asupra afacerilor oamenilor și ambele pretindeau că au dreptate a priori. Doar că sistemul țării sale a ales să își afirme această autoritate prin exercitarea puterii vieții și a morții.

Țara sa spunea că lucrează pentru dreptate, pentru binele muncitorilor și țăranilor din întreaga lume. Dar alți oameni, aflați mai sus în ierarhie, decideau cine sunt muncitorii și țăranii, iar ei înșiși trăiau în dacha ornamentate și apartamente cu mai multe camere, aveau automobile și șoferi… și privilegii.

Ce privilegii aveau! Zaitzev mai expediase mesaje despre ciorapii

de damă și parfumurile pe care bărbații din această clădire le doreau pentru femeile lor. Aceste articole erau adesea livrate în geantă diplomatică de la ambasadele din Occident, lucruri pe care țara sa nu le putea produce, dar pe care *nomenklatura le* râvnea, împreună cu frigiderele și aragazele lor vest-germane. Când i-a văzut pe marii mahări alergând pe străzile din centrul Moscovei în Zil-urile lor cu șofer, atunci Zaitzev a înțeles ce simțise Lenin despre țari. Țarul revendicase dreptul divin ca fiind actul său personal de dobândire a puterii. Șefii partidului își revendicau pozițiile prin voința poporului.

Doar că poporul nu le dăduse niciodată nimic prin aclamație publică. Democrațiile occidentale aveau alegeri – *Pravda* le scuipa la fiecare câțiva ani – dar *erau* alegeri adevărate. Anglia era condusă acum de o femeie cu o înfățișare urâtă, iar America de un actor bătrân și bufon, dar ambi fuseseră aleși de poporul țărilor lor, iar conducătorii anteriori fuseseră înlăturați prin alegere populară. Niciunul dintre cei doi lideri nu era foarte iubit în Uniunea Sovietică, iar el văzuse multe mesaje oficiale trimise pentru a le verifica starea mentală și convingerile politice profunde, îngrijorarea din acele mesaje fusese evidentă, iar Zaitzev însuși avea îngrijorările sale, dar oricât de dezagreabili și instabili ar fi fost acești lideri, poporul lor îi alesese. Poporul sovietic nu alesese în mod cert actuala recoltă de prinți din Biroul Politic.

Iar acum, noii prinți comuniști se gândeau să ucidă un preot polonez la Roma. Dar cum a amenințat *el Rodina*? Acest Papă nu avea formațiuni militare la comanda sa. O amenințare politică, atunci? Dar cum? Vaticanul trebuia să aibă identitate diplomatică, dar națiunea fără putere militară era… ce? Dacă nu exista Dumnezeu, atunci orice putere pe care o exercita Papa trebuia să fie o iluzie, fără mai multă substanță decât un fum de țigară. Țara lui Zaitzev avea cea mai mare armată de pe pământ, fapt proclamat cu regularitate de *My sluzhim Sovetskomu Soyuzu (Noi servim Uniunea Sovietică)*, emisiunea TV pe care o urmărea toată lumea.

Atunci, de ce vor să ucidă un om care nu reprezintă o amenințare? Ar despărți el oceanele cu un gest din toiagul său sau ar aduce plăgi pe pământ? Bineînțeles că nu.

Iar a ucide un om inofensiv este o crimă, își spuse Zaitzev, exersându-și mintea pentru prima dată în timpul mandatului său în Piața Dzerjinskiy nr. 2, afirmându-și în tăcere liberul arbitru. Își pusese o întrebare și venise cu un răspuns.

Ar fi fost de ajutor dacă ar fi avut pe cineva cu care să vorbească despre asta, dar bineînțeles că nici nu se punea problema. Asta l-a lăsat pe Zaitzev fără o supapă de siguranță – o modalitate de a-și procesa sentimentele și de a le duce la un fel de rezolvare. Legile și obiceiurile națiunii sale îl forțau să își recicleze gândurile la nesfârșit, iar în cele din urmă asta nu ducea decât într-o singură direcție. Faptul că era o direcție cu care statul nu ar fi fost de acord era, în cele din urmă, un produs al statului însuși.

După ce și-a terminat prânzul, și-a sorbit ceaiul și și-a aprins o țigară, dar acest act contemplativ nu i-a ajutat starea de spirit. Hamsterul încă se învârtea în roata sa. Nimeni din uriașa sală de mese nu a observat. Pentru cei care l-au văzut pe Zaitzev, era doar un alt om care se bucura de țigara de după masă în singurătate. La fel ca toți cetățenii sovietici, Zaitzev știa cum să-și ascundă sentimentele, așa că fața lui nu dădea nimic de gol. Se uita doar la ceasul de perete pentru a nu întârzia la serviciu pentru ceasul de după-amiază, doar un alt birocrat într-o clădire mare și plină de birocrați.

LA ETAJ, ERA PUȚIN diferit. Colonelul Rozhdestvenski nu voise să întrerupă prânzul președintelui, așa că stătuse în propriul birou așteptând ca acele ceasului să se miște, ronțăindu-și propriul sandviș, dar ignorând ceașca de supă care venise cu el. La fel ca președintele său, fuma țigări americane Marlboro, care erau mai bune, mai bine făcute decât cele sovietice. Era o afecțiune pe care o deprinsese pe teren, dar, ca ofițer de rang înalt al Direcției a I-a, putea face cumpărături la magazinul special din Centrul Moscovei. Erau scumpe, chiar și pentru unul plătit în ruble *certificate*, dar el nu bea decât vodcă ieftină, așa că se echilibra. S-a întrebat cum va reacționa Iuri Vladimirovici la mesajul lui Goderenko.

Ruslan Borissovici era un *rezident* foarte capabil, atent și conservator, și un om suficient de în vârstă pentru a i se permite să răspundă, ca să spunem așa. La urma urmei, treaba lui era să furnizeze informații bune Centrului de la Moscova și, dacă el credea că ceva ar putea compromite această misiune, era de datoria lui să îi avertizeze în legătură cu acest lucru – și, în plus, dispeceratul inițial nu conținea o directivă obligatorie, ci doar o instrucțiune de a constata o situație. Așa că, nu, Ruslan Borissovici nu avea probabil să aibă probleme din cauza răspunsului său. Dar Andropov ar putea să latre și, dacă o va face, atunci el, colonelul A. N. Rozhdestvenski, va

suporta zgomotul, ceea ce nu era niciodată amuzant. Locul lui aici era de invidiat într-un fel și înfricoșător în alt fel. Avea urechea președintelui, dar faptul că era atât de aproape de ureche însemna că era la fel de aproape de dinți. În istoria KGB-ului, nu era ceva necunoscut ca unii oameni să sufere pentru acțiunile altora. Dar era puțin probabil în acest caz. Deși era un om indiscutabil dur, Andropov era, de asemenea, un om rezonabil de corect. Chiar și așa, nu merita să te apropii prea mult de un vulcan care poate erupe. A sunat telefonul de la birou. Era secretarul particular al președintelui.

— Președintele vă va primi acum, tovarășe colonel.

— *Spasiba*.

S-a ridicat și a mers pe coridor.

— Avem un răspuns de la colonelul Goderenko, a raportat Rozhdestvenski, înmânându-l.

În ceea ce-l privește, Andropov nu a fost surprins și, spre ușurarea invizibilă a colonelului Rozhdestvenski, nu și-a pierdut cumpătul.

— Mă așteptam la asta. Oamenii noștri și-au pierdut simțul îndrăznelii, nu-i așa, Alexei Nikolaevici?

— Tovarășe președinte, *rezidentul* vă oferă evaluarea sa profesională a problemei, a răspuns ofițerul de teren.

— Continuă, a ordonat Andropov.

— Tovarășe președinte, a răspuns Rozhdestvenski, alegându-și cuvintele cu cea mai mare grijă, nu puteți întreprinde o operațiune ca cea pe care, în mod evident, o aveți în vedere fără riscuri politice. Acest preot are o mare influență, oricât de iluzorie ar fi această influență. Ruslan Borissovici este îngrijorat că un atac asupra lui i-ar putea afecta capacitatea de a culege informații, iar aceasta, tovarășe, este sarcina sa principală.

— Evaluarea riscului politic este treaba mea, nu a lui.

— Este adevărat, tovarășe președinte, dar este teritoriul lui și este treaba lui să vă spună ceea ce crede că trebuie să știți. Pierderea serviciilor unora dintre agenții săi ar putea fi costisitoare pentru noi, atât în termeni direcți, cât și indirecți.

— Cât de costisitoare?

— Acest lucru este imposibil de prezis. *Rezidentura de la* Roma are un număr de agenți foarte productivi pentru informații militare și politice ale NATO. Putem trăi fără ea? Da, cred că am putea, dar mai bine să trăim cu ea. Factorii umani implicați fac ca predicția să fie dificilă. Conducerea agenților este o artă și nu o știință, înțelegeți.

— Așa mi-ai mai spus, Alexei.

Andropov și-a frecat obosit ochii. Pielea lui era mai pământie astăzi, a observat Rozhdestvenski. Oare problema lui cu ficatul se acutizase din nou?

— Agenții noștri sunt cu toții oameni, iar fiecare persoană are particularitățile sale individuale. Nu se poate evita acest lucru, a explicat Rozhdestvenski pentru poate a suta oară.

Ar fi putut fi mai rău; Andropov chiar asculta o parte din timp. Predecesorii săi nu fuseseră toți atât de luminați. Poate că asta venea din inteligența lui Iuri Vladimirovici.

— Asta îmi place la serviciile de comunicații, a mârâit președintele KGB.

Asta spune toată lumea din domeniu, a remarcat colonelul Rozhdestvenski. Problema consta în obținerea informațiilor despre comunicații. Occidentul se pricepea mai bine la asta decât țara sa, în ciuda infiltrării lor în Agențiile de comunicații din Vest. NSA americană și GCHQ britanică, în special, au lucrat în mod constant pentru a învinge securitatea comunicațiilor sovietice și, ocazional, au reușit să facă acest lucru. Acesta era motivul pentru care KGB-ul depindea atât de mult de cheile de unică folosință. Nu puteau avea încredere în nimic altceva.

— CÂT DE BUNĂ ESTE ASTA? l-a întrebat Ryan pe Harding.

— Credem că este un articol autentic, Jack. O parte din ea provine din surse deschise, dar cea mai mare parte provine din documente pregătite pentru Consiliul lor de Miniștri. La acest nivel, nu prea se mint singuri.

— De ce nu? a întrebat Jack cu subînțeles. Toți ceilalți de acolo o fac.

— Dar aici ai de-a face cu ceva concret, cu produse care trebuie livrate armatei lor. Dacă nu apar, se va lua act de acest lucru și se vor face cercetări. În orice caz, a continuat Harding, concentrându-se cu atenție, materialul cel mai important aici are de-a face cu chestiuni de politică, și pentru asta nu câștigi nimic dacă minți.

— Presupun că da. Am stârnit un mic iad la Langley luna trecută, când am făcut praf o evaluare economică ce urma să ajungă la biroul președintelui. Am spus că nu are cum să fie adevărată, iar tipul care a întocmit-o a spus că este doar ceea ce a văzut Biroul Politic la întâlnirile lor...

— Și ce ai spus, Jack? a întrerupt Harding.

— Simon, am spus, indiferent dacă marii șefi au văzut sau nu, pur și simplu nu poate fi adevărat. Acel raport a fost un rahat total – ceea ce mă face să mă întreb cum naiba face Biroul lor Politic, politică atunci când datele pe care se bazează sunt la fel de veridice ca Alice în Țara Minunilor. Știi, când eram în Corpul Pușcașilor Marini, ne făceam griji că Ivan Ivanovici, soldatul rus, ar putea avea trei metri înălțime. Dar nu are. Poate că sunt mulți, dar sunt mai mici decât ai noștri, pentru că nu mănâncă la fel de bine în copilărie, iar armele lor sunt praf. AK-47 este o pușcă drăguță, dar aș prefera oricând un M-16 în locul ei, iar o pușcă este mult mai simplă decât un radio portabil. Așa că, în cele din urmă, intru în CIA și aflu că radiourile tactice pe care le folosește armata lor sunt de rahat, așa că se pare că am avut dreptate în legătură cu asta pe vremea când eram un răcan. În concluzie, Simon, ei mint Biroul Politic cu privire la ceea ce ar trebui să fie realități economice, iar dacă îi mint pe acei oameni, vor minți despre orice.

— Deci, ce s-a întâmplat cu raportul către președintele dumneavoastră?

— I l-au trimis, dar cu cinci pagini ale mele anexate în spate. Sper că a ajuns atât de departe. Se spune că citește mult. Oricum, ceea ce vreau să spun este că ei își bazează politica pe minciuni și poate că noi putem face o politică mai bună dacă apreciem puțin mai bine realitatea. Cred că economia lor e în rahat, Simon. Nu se poate să funcționeze atât de bine pe cât spun datele lor. Dacă ar fi așa, am fi văzut rezultatele pozitive în produsele pe care le fac, dar nu este așa, nu-i așa?

— De ce să ne fie frică de o țară care nu se poate hrăni singură?

— Da.

Ryan a dat din cap.

— În al doilea război mondial...

— În 1941, Rusia a fost invadată de o țară care nu i-a plăcut niciodată prea mult, dar Hitler era prea prost ca să facă antipatia lor pentru propriul guvern să lucreze pentru el, așa că a implementat politici rasiste care au împins poporul rus înapoi în brațele lui Joe Stalin. Deci, aceasta este o comparație falsă, Simon. Uniunea Sovietică este în mod fundamental instabilă. De ce? Pentru că este o societate nedreaptă, iar o societate nedreaptă și *stabilă* nu există. Economia lor... A făcut o pauză. Știi, ar trebui să existe o modalitate

de a face ca asta să funcționeze pentru noi…

— Și ce să facem?

— Scuturați-le puțin temeliile. Poate un cutremur ușor, a sugerat Ryan.

— Și să le prăbușim? a întrebat Harding. Sprâncenele lui s-au ridicat. Au o mulțime de arme nucleare, ar fi bine să-ți amintești.

— O.K. bine, încercăm să aranjăm o aterizare ușoară.

— Al naibii de decent din partea ta, Jack.

Capitolul 7
Fierbere

JOBUL LUI ED FOLEY în calitate de atașat de presă nu era prea solicitant în ceea ce priveşte timpul necesar pentru a-i mângâia pe corespondenții americani locali și, ocazional, pe alții. Printre *alții* se numărau reporteri care se presupunea că ar fi de la *Pravda* și de la alte publicații rusești. Foley credea că toți aceștia erau ofițeri KGB sau *stringers* – nu exista nicio diferență între cei doi, deoarece KGB folosea în mod obișnuit acoperiri jurnalistice pentru ofițerii săi de teren. Ca urmare, majoritatea reporterilor sovietici din America aveau, de cele mai multe ori, unul sau doi agenți FBI în preajma lor, cel puțin atunci când FBI-ul avea agenți de rezervă pentru această sarcină, ceea ce nu se întâmpla prea des. Reporterii și ofițerii de informații de teren aveau funcții practic identice.

Tocmai fusese lovit puternic de un tip din *Pravda* pe nume Pavel Kuritsyn, care fie era un spion profesionist, fie citise cu siguranță o mulțime de romane de spionaj. Cum era mai uşor să te prefaci prost decât deștept, își bâjbâise limba rusă, zâmbind cu aparentă mândrie de cât de bine stăpânea această limbă complexă. La rândul său, Kuritsyn îl sfătuise pe american să se uite la televizor în rusă, cu atât mai repede cu cât stăpânea limba maternă. Foley a redactat apoi un raport de contact pentru dosarele CIA, notând că acest Pavel Evgheniievici Kuritsyn mirosea ca un băiat de la Direcția a II-a care *îl* verifica și opinând că el credea că a trecut testul. Nu putea fi sigur, bineînțeles. Din câte știa el, rușii angajau oameni care citeau gândurile. Foley știa că experimentaseră aproape orice, chiar și ceva numit vizualizare la distanță, care, pentru mintea lui profesională, era o treaptă mai jos decât ghicitoarele țigănești – dar care făcuse ca

Agenția să înceapă un program propriu, spre dezgustul lui Foley. Pentru Ed Foley, dacă nu puteai să o atingi, atunci nu era reală. Dar nu se știa ce ar fi încercat acei târâie brâu de la Direcția de Informații, doar pentru a ocoli ceea ce oamenii DO – *adevărații* spioni din CIA – trebuiau să facă în fiecare nenorocită de zi.

Era de ajuns că Ivan avea ochi, și Dumnezeu știe câte urechi, în ambasadă, deși clădirea era verificată periodic de experți în electronică.

(Odată au reușit chiar să planteze un microfon în biroul ambasadorului.) Chiar peste drum se afla o fostă biserică folosită de KGB. În cadrul Ambasadei SUA, era cunoscută sub numele de *Our Lady of the Microchips*, deoarece structura era plină de transmițătoare de microunde îndreptate spre ambasadă, funcția lor fiind aceea de a interfera cu toate dispozitivele de ascultare pe care Stația Moscova le folosea pentru a asculta sistemele sovietice de telefonie și radio. Cantitatea de radiații care ajungea la ambasadă flirta cu niveluri periculoase pentru sănătate și, ca urmare, ambasada era protejată cu foi de metal în pereții de gips-carton, care reflectau o mare parte din ele direct spre oamenii de peste drum. Jocul avea reguli, iar rușii jucau după reguli în general, dar regulile nu aveau prea mult sens. Existau proteste discrete la adresa localnicilor în legătură cu microundele, dar acestea erau invariabil întâmpinate cu ridicări din umeri de *Cine, noi?*. Și, de obicei, asta era tot ce se întâmpla. Doctorul ambasadei a spus că nu era îngrijorat – dar biroul *lui* era la subsol, protejat de radiații de piatră și pământ. Unii oameni spuneau că puteai să gătești un hot-dog dacă îl puneai pe pervazurile ferestrelor orientate spre est.

Două persoane care știau despre Ed Foley erau ambasadorul și atașatul apărării. Primul era Ernest Fuller. Fuller arăta ca o ilustrație dintr-o carte despre patricieni: înalt, subțire, cu o coamă regală de păr alb. De fapt, crescuse la o fermă de porci din Iowa, obținuse o bursă la Northwestern University și apoi o diplomă în drept, care îl dusese în consiliile de administrație ale unor corporații, unde ajunsese în cele din urmă director executiv al unei mari companii auto. De-a lungul timpului, a servit trei ani în marina americană în cel de-al Doilea Război Mondial pe crucișătorul ușor USS *Boise* în timpul campaniei de la Guadalcanal. Era considerat un jucător serios și un amator talentat de către ofițerii FSO ai ambasadei.

Atașatul apărării a fost generalul de brigadă George Dalton. De

profesie artilerist, acesta se înțelegea bine cu omologii săi ruși. Dalton era un bărbat ursuz, cu părul negru și creț, care jucase fundaș la West Point cu douăzeci și ceva de ani înainte.

Foley avea o întâlnire cu amândoi – aparent, pentru a discuta despre relațiile cu corespondenții de știri americani. Chiar și afacerile sale interne din ambasadă aveau nevoie de o acoperire în această stație.

— Cum se adaptează fiul tău? a întrebat Fuller.

— Îi lipsesc desenele animate. Înainte de a veni aici, am cumpărat un aparat nou cu banda – știi tu, chestia aia Betamax – și câteva casete, dar acestea nu rezistă prea mult și costă o grămadă de bani.

— Există o versiune locală a lui *Roadrunner-Coyote*, i-a spus generalul Dalton. Se numește *Wait a Moment,* ceva de genul ăsta. Nu este la fel de bun ca Warner Brothers, dar mai bun decât blestematul ăla de spectacol de exerciții de dimineață. Fata de acolo ar putea să bată un sergent-major de comandă.

— Am observat asta ieri dimineață. Face parte din echipa lor olimpică de haltere? a glumit Foley. În orice caz...

— Primele impresii – vreo surpriză? a întrebat Fuller.

Foley a clătinat din cap.

— Cam la ce am fost informat să mă aștept. Se pare că oriunde mă duc, am companie. Cât timp crezi că va dura asta?

— Poate o săptămână sau cam așa ceva. Plimbă-te prin zonă – mai bine, urmărește-l pe Ron Fielding când se plimbă. Își face treaba destul de bine.

— Ceva important în desfășurare? a întrebat ambasadorul Fuller.

— Nu, domnule. Doar operațiuni de rutină în acest moment. Dar rușii au ceva foarte important care se întâmplă acasă.

— Ce-i asta? a întrebat Fuller.

— Ei o numesc Operațiunea RYAN. Acronimul lor pentru *Atac nuclear surpriză asupra Patriei*. Sunt îngrijorați de faptul că președintele ar putea dori să îi bombardeze nuclear și au ofițeri care se învârt pe acasă încercând să afle care este starea lui mentală.

— Vorbești serios? a întrebat Fuller.

— Ca un atac de cord. Cred că au luat retorica de campanie un pic prea în serios.

— Am avut câteva întrebări ciudate din partea ministerului lor de externe, a spus ambasadorul. Dar am considerat că este vorba de discuții mărunte.

— Domnule, investim mulți bani în armată, iar asta îi neliniștește.

— În timp ce, când se cumpără zece mii de tancuri noi, e normal? a observat generalul Dalton.

— Exact, a fost de acord Foley. O armă în mâna mea este o armă defensivă, dar o armă în mâna ta este o armă ofensivă. Este o chestiune de perspectivă, presupun.

— Ai văzut asta? a întrebat Fuller, înmânând un fax de la Foggy Bottom. Foley l-a privit. Uh-oh.

— Am spus la Washington că asta i-ar îngrijora foarte mult pe sovietici. Ce părere ai?

— Sunt de acord, domnule. În mai multe privințe. Cel mai important va fi potențiala neliniște din Polonia, care s-ar putea răspândi în tot imperiul lor. Acesta este singurul domeniu în care gândesc pe termen lung. Stabilitatea politică este condiția lor *sine qua non*. Ce spun cei de la Washington?

— Agenția tocmai i-a arătat-o președintelui, iar acesta a predat-o secretarului de stat, care mi-a trimis-o prin fax pentru a o comenta. Poți să dai de știre, să vezi dacă se vorbește despre asta în Biroul Politic?

Foley s-a gândit o clipă și a dat din cap.

— Pot să încerc.

Îl făcea să se simtă ușor inconfortabil, dar asta era treaba lui, nu-i așa? Însemna să transmită un mesaj unuia sau mai multor agenți ai săi, dar pentru asta erau ei. Partea tulburătoare era că asta însemna să-și expună soția. Mary Pat nu s-ar fi opus – la naiba, *îi plăcea* jocul de spionaj pe teren – dar întotdeauna îl deranja pe soțul ei să o expună la pericol. Presupunea că era vorba de șovinism.

— Care este prioritatea în acest caz?

— Washingtonul este foarte interesat, a spus Fuller. Acest lucru îl face important, dar nu chiar o sarcină de urgență.

— Bine, mă ocup de asta, domnule.

— Nu știu ce active gestionați aici, la Moscova – și nici nu vreau să știu. Este periculos pentru ei?

— Aici, trădătorii sunt împușcați, domnule.

— E mai dur decât afacerea cu mașini, Foley. Înțeleg asta.

— La naiba, nici în Central Highlands nu era atât de dur, a remarcat generalul Dalton. Ivan joacă destul de rău. Știi, și eu am fost întrebat despre președinte, de obicei la un pahar de băutură de către ofițeri superiori. Chiar sunt atât de îngrijorați pentru el, nu?

— Așa se pare, a confirmat Foley.

— Bine. Niciodată nu strică să zdruncini un pic încrederea celuilalt, să-l faci să se uite peste umăr.

— Doar să nu se ajungă prea departe, a sugerat ambasadorul Fuller. Era relativ nou în diplomație, dar avea respect pentru acest proces. Bine, este ceva ce trebuie să știu?

— Nu și din partea mea, a răspuns COS. Încă mă obișnuiesc cu lucrurile. Azi a venit un reporter rus, poate un spion KGB care mă verifica, un tip pe nume Kuritsyn.

— Cred că este un jucător, a spus imediat generalul Dalton.

— Am simțit o adiere. Mă aștept să mă verifice prin intermediul corespondentului de la *Times*.

— Îl cunoști?

— Anthony Prince. Foley a dat din cap. Și asta îl rezumă destul de bine. Groton și Yale. M-am întâlnit cu el de câteva ori în New York, când lucram la ziar. Este foarte deștept, dar nu atât de deștept pe cât se crede.

— Cum e rusa ta?

— Eu pot trece drept un băștinaș – dar soția mea poate trece drept un poet. Se pricepe foarte bine la asta. Oh, încă un lucru. Am un vecin în complex, Haydock, soțul Nigel, soția Penelope. Presupun că și ei sunt jucători.

— În stil mare, a confirmat generalul Dalton. Sunt solide.

Așa credea și Foley, dar nu stric să fie sigur. S-a ridicat în picioare.

— Bine, lasă-mă să lucrez puțin.

— Bine ai venit la bord, Ed, a spus ambasadorul. Datoria aici nu este prea rea, odată ce te obișnuiești cu ea. Obținem toate biletele la teatru și balet pe care le dorim prin intermediul ministerului lor de externe.

— Prefer hocheiul pe gheață.

— Și asta e ușor, a răspuns generalul Dalton.

— Locuri bune?, a întrebat spionul.

— Primul rând.

Foley a zâmbit.

— Dinamită.

ÎN CEEA CE O PRIVEȘTE, Mary Pat a ieșit în stradă cu fiul ei. Eddie era prea mare pentru un cărucior, ceea ce era păcat. Puteai să faci o mulțime de lucruri interesante cu un cărucior, iar ea se gândea

că rușii ar fi ezitat să se încurce cu un copil și o geantă de scutece – mai ales când amândoi veneau cu un pașaport diplomatic. Deocamdată se plimba doar, se obișnuia cu mediul, cu priveliștile și mirosurile. Aceasta era burta bestiei, iar ea era aici, ca un virus – unul mortal, spera ea. Se născuse Mary Kaminsky, nepoata unui cavaler al Casei Romanov. Bunicul Vania fusese o figură centrală a tinereții ei. De la el învățase rusa de mică, și nu rusa de bază de astăzi, ci rusa elegantă și literară a unei epoci trecute. Putea să citească poezia lui Pușkin și să plângă, iar în acest sens era mai mult rusoaică decât americană, căci rușii își venerau poeții de secole, în timp ce în America aceștia erau în principal retrogradați să scrie cântece pop. Erau multe de admirat și multe de iubit la această țară.

Dar nu guvernul său. Avea doisprezece ani, așteptând cu entuziasm adolescența, când bunicul Vania îi spusese povestea lui Alexei, prințul moștenitor al Rusiei – un copil bun, după cum spunea bunicul ei, dar ghinionist, bolnav de hemofilie și, din acest motiv, un copil fragil. Colonelul Vania Borissovici Kaminski, un nobil minor din Gărzile Imperiale Călare, îl învățase pe băiat să călărească un cal, pentru că aceasta era o abilitate fizică de care avea nevoie un prinț în acea epocă. Fusese nevoit să fie foarte atent – Alexei era plimbat adesea în brațele unui marinar din marina imperială, ca nu cumva să se împiedice, să cadă și să sângereze – dar își îndeplinise sarcina, spre recunoștința lui Nikolai al II-lea și a țarinei Alexandra, iar de-a lungul timpului cei doi deveniseră la fel de apropiați ca, dacă nu tată și fiu, atunci unchi și nepot.

Bunicul Vania a plecat pe front și a luptat împotriva germanilor, dar la începutul războiului a fost capturat în bătălia de la Tannenberg. Într-un lagăr de prizonieri de război germani aflase despre revoluție. Reușise să se întoarcă în Mama Rusia și luptase cu Gărzile Albe în efortul contrarevoluționar condamnat – apoi aflase că țarul și întreaga sa familie fuseseră uciși de uzurpatori la Ekaterinberg. Atunci a știut că războiul era pierdut și a reușit să fugă și să ajungă în America, unde a început o nouă viață, dar una în doliu perpetuu pentru cei morți.

Mary Pat își amintea lacrimile din ochii lui când îi povestea, iar lacrimile îi comunicaseră ura lui viscerală față de bolșevici. Se înăbușise oarecum. Nu era o fanatică, dar când vedea un rus în uniformă sau într-un ZIL în viteză, îndreptându-se spre o reuniune de partid, vedea chipul dușmanului, un dușman care trebuia învins.

Faptul că comunismul era adversarul țării sale era doar o coincidență. Dacă ar fi putut găsi un buton care să dărâme acest sistem politic odios, l-ar fi apăsat fără să clipească o clipă de ezitare.

Și astfel, numirea la Moscova fusese cea mai bună dintre toate misiunile de vis. Așa cum Vania Borissovici Kaminski îi spusese povestea lui veche și tristă, tot așa îi dăduse o misiune pentru viața ei și o pasiune pentru realizarea ei. Alegerea ei de a se alătura CIA fusese la fel de naturală ca și periatul părului ei blond ca mierea.

Și acum, când se plimba, înțelegea pentru prima dată în viața ei, cu adevărat dragostea pasională a bunicului ei pentru trecut. Totul era diferit de ceea ce cunoștea în America, de la înclinarea acoperișurilor clădirilor, la culoarea asfaltului de pe străzi și până la expresiile goale de pe fețele oamenilor. Se uitau la ea când treceau pe lângă ea, căci în hainele ei americane ieșea în evidență ca un păun printre ciori.

Unii au reușit chiar să-i zâmbească micuțului Eddie, pentru că, oricât de sumbri erau rușii, ei erau de o bunătate infailibilă față de copii. Ca să se distreze, a cerut indicații de la un milițian, așa cum se numea poliția locală, iar acesta a fost politicos cu ea, ajutând-o cu pronunția slabă a limbii sale și dându-i indicații. Așa că acesta a fost un lucru bun. Avea o coadă, a observat ea, un ofițer KGB, în jur de treizeci și cinci de ani, care o urmărea de la vreo cincizeci de metri, făcând tot posibilul să rămână invizibil. Greșeala lui a fost că s-a uitat în altă parte când ea s-a întors. Probabil că așa fusese antrenat, pentru ca fața lui să nu devină prea familiară pentru ținta de supraveghere.

Străzile și trotuarele erau largi aici, dar nu prea aglomerate de oameni. Majoritatea rușilor erau la muncă, iar aici nu exista o populație de femei libere, care să iasă la cumpărături sau să se îndrepte spre întâlniri sociale sau ieșiri la golf – poate soțiile membrilor de partid cu adevărat importanți, atât. Un fel de bogătași leneși de acasă, a reflectat Mary Pat, dacă mai existau astfel de oameni. Mama ei lucrase întotdeauna, cel puțin din câte își amintea ea – încă lucra, de fapt. Dar aici femeile muncitoare foloseau lopeți, în timp ce bărbații conduceau camioane de gunoi. Mereu reparau gropile de pe străzi, dar niciodată nu le reparau suficient de bine. *La fel ca în Washington și New York,* se gândea ea.

Totuși, aici erau vânzători ambulanți care vindeau înghețată, iar ea a cumpărat una pentru micuțul Eddie, ai cărui ochi priveau totul.

Îi tulbura conștiința să îi impună acest loc și această misiune fiului ei, dar avea doar patru ani și ar fi fost o bună experiență de învățare pentru el. Cel puțin va crește bilingv. De asemenea, va învăța să-și aprecieze țara mai mult decât majoritatea copiilor americani, iar acesta, credea ea, era un lucru bun. Așa că, avea o coadă.

Cât de bun era? Poate că era timpul să afle. A băgat mâna în poșetă și a scos pe furiș o bucată de bandă adezivă. Era de culoare roșie, un roșu aprins. După un colț, a lipit-o de un stâlp de iluminat cu un gest atât de întâmplător încât să fie invizibil și a continuat să meargă. Apoi, la cincizeci de metri în josul noului bloc, s-a întors să se uite înapoi ca și cum s-ar fi pierdut... și l-a văzut trecând pe lângă acel stâlp de iluminat. Deci nu o văzuse lăsând semnalul. Dacă ar fi văzut-o, s-ar fi uitat măcar... și el era singurul care o urmărea, traseul ei fusese ales atât de aleatoriu încât nu ar mai fi fost nimeni altcineva desemnat să o urmărească, cu excepția cazului în care exista un efort de supraveghere cu adevărat major aplicat asupra ei, iar asta nu părea probabil. Nu fusese niciodată suflată în niciuna dintre misiunile ei pe teren. Își amintea fiecare moment al antrenamentului ei la Ferma din Tidewater, Virginia. Fusese cea mai bună din clasa ei și știa că era bună – și mai bine, știa că nu erai niciodată atât de bun încât să uiți să fii atent. Dar atâta timp cât erai atent, puteai să călărești orice cal. Bunicul Vania o învățase și pe ea să călărească.

Ea și micul Eddie vor avea multe aventuri în acest oraș, se gândea Mary Pat. Ar fi așteptat până când KGB-ul s-ar fi săturat să-i atârne o umbră, iar apoi ar fi putut să se dezlănțuie cu adevărat. Se întrebă pe cine ar putea să recruteze pentru a lucra pentru CIA, pe lângă conducerea agenților stabiliți pe loc. Da, era în burta fiarei, într-adevăr, iar treaba ei era să-i provoace un ulcer sângerând fiului de cățea.

— FOARTE BINE, Alexei Nikolaevici, îl cunoști pe om, a spus Andropov. Ce să îi spun acum?

A fost un semn de inteligență din partea președintelui că nu a dat o replică tăioasă, pentru a-l pune pe *rezidentul* Romei la locul lui. Numai un prost își călca în picioare subalternii inteligenți.

— El cere îndrumări – domeniul de aplicare al operațiunii și așa mai departe. Ar trebui să i le dăm. Acest lucru aduce în discuție exact ceea ce aveți în vedere, tovarășe președinte. V-ați gândit până la acest punct?

— Foarte bine, domnule colonel, ce crezi că ar trebui să facem?

— Tovarăşe preşedinte, există o expresie pe care americanii o folosesc şi pe care am învăţat să o respect: Asta e peste nivelul meu de plată.

— Vrei să-mi spui că nu te joci de-a preşedintele, în mintea ta? a întrebat Iuri Vladimirovici, destul de tăios.

— Sincer, nu, îmi limitez gândirea la ceea ce înţeleg – întrebări operaţionale. Nu am competenţa de a pătrunde în înalte limite politice, tovarăşe.

Un răspuns inteligent, dar nu şi veridic, a remarcat Andropov. Dar Rozhdestvenski nu ar fi putut discuta despre orice gânduri la nivel înalt pe care le-ar fi avut, deoarece nimeni altcineva din KGB nu era autorizat să discute astfel de lucruri. Acum, el *ar putea* fi intervievat de un membru foarte înalt al Comitetului Central al partidului, la ordinul Biroului Politic, dar un astfel de ordin ar trebui să vină aproape obligatoriu de la Brejnev însuşi. Iar acest lucru, credea Iuri Vladimirovici, nu era probabil în acest moment. Aşa că, da, colonelul se va gândi la asta în intimitatea minţii sale, aşa cum făceau toţi subordonaţii, dar, ca ofiţer profesionist al KGB-ului, mai degrabă decât ca agent de partid, va lăsa astfel de gânduri chiar acolo.

— Foarte bine, vom renunţa complet la consideraţiile politice. Consideră că aceasta este o întrebare teoretică: Cum s-ar putea ucide acest preot?

Rozhdestvenski părea neliniştit.

— Stai jos, i-a spus preşedintele subalternului său. Ai mai planificat operaţiuni complexe înainte. Nu te grăbi să o parcurgi pe aceasta.

Rozhdestvenski a luat loc înainte de a vorbi.

— Mai întâi de toate, aş cere ajutorul cuiva mai versat în astfel de lucruri. Avem mai mulţi astfel de ofiţeri aici, în Centru. Dar... din moment ce îmi cereţi să mă gândesc în termeni teoretici...

Vocea colonelului s-a întrerupt şi ochii lui s-au dus în sus şi în stânga. Când a reînceput să vorbească, cuvintele îi veneau încet.

— În primul rând, vom folosi staţia lui Goderenko doar pentru informaţii – recunoaşterea ţintei, chestii de genul acesta. Nu am dori să folosim oamenii de la Staţia Roma în niciun fel de activitate De fapt, v-aş sfătui să nu folosiţi deloc personal sovietic pentru părţile active ale operaţiunii.

— De ce? a întrebat Andropov.
— Poliția italiană este pregătită profesional și, pentru o anchetă de o asemenea amploare, ar arunca oameni în ea, ar desemna cei mai buni oameni ai lor. La orice eveniment ca acesta, vor exista martori. Toată lumea de pe pământ are doi ochi și o memorie. Unii au inteligență. Acest gen de lucruri nu pot fi prezise. Deși, pe de o parte, acest lucru militează în favoarea, să spunem, a unui lunetist și a unui trăgător de la distanță, o astfel de metodologie ar indica o operațiune la nivel de stat. Un astfel de lunetist ar trebui să fie bine antrenat și echipat corespunzător. Asta ar însemna un soldat. Un soldat înseamnă o armată. O armată înseamnă un stat-națiune – și ce stat-națiune ar dori să-l ucidă pe Papă?. a întrebat colonelul Rozhdestvenski. O operațiune cu adevărat neagră nu poate fi urmărită până la punctul său de origine.
Andropov și-a aprins o țigară și a dat din cap. Făcuse o alegere bună. Colonelul ăsta nu era prost.
— Continuă.
— Ideal ar fi ca trăgătorul să nu aibă niciun fel de legături cu Uniunea Sovietică. Trebuie să fim siguri de acest lucru, pentru că nu putem ignora posibilitatea ca el să fie arestat. Dacă va fi arestat, va fi interogat. Majoritatea bărbaților vorbesc la interogatoriu, fie din motive psihologice, fie din motive fizice. Rozhdestvenski a băgat mâna în buzunar și și-a scos propria țigară. Îmi amintesc că am citit despre un asasinat al Mafiei în America...
Din nou, vocea i s-a stins și ochii i s-au fixat pe peretele îndepărtat, în timp ce examina ceva din trecut.
— Da? a întrebat președintele.
— O crimă în New York City. Unul dintre oamenii lor de rang înalt era în conflict cu colegii săi și au decis nu doar să-l ucidă, ci să o facă cu un anumit grad de ignominie. Au pus să fie ucis de un negru. Pentru Mafia, acest lucru este deosebit de rușinos, a explicat Rozhdestvenski. În orice caz, trăgătorul a fost ucis imediat după aceea de un alt bărbat, probabil un asasin al Mafiei, care apoi a reușit să evadeze cu succes – fără îndoială că a avut asistență, ceea ce dovedește că a fost un exercițiu atent planificat. Crima nu a fost niciodată rezolvată. A fost un exercițiu tehnic perfect. Ținta a fost ucisă, la fel și asasinul. Adevărații ucigași – cei care au planificat exercițiul – și-au îndeplinit misiunea și au câștigat prestigiu în cadrul organizației lor, dar nu au fost niciodată pedepsiți pentru asta.

— Tâlhari criminali, a pufnit Andropov.

— Da, tovarășe președinte, dar chiar și așa, o misiune îndeplinită cum trebuie este demnă de studiu. Nu se aplică în totalitate la sarcina noastră de față, pentru că *trebuia să* arate ca o crimă mafiotă bine executată. Dar trăgătorul s-a apropiat de ținta sa pentru că, în mod evident, *nu era* membru al unei bande mafiote și nu a putut ulterior să-i implice sau să-i identifice pe cei care l-au plătit pentru a comite fapta. Acesta este exact ceea ce am dori să obținem. Desigur, nu putem copia această operațiune în întregime – de exemplu, uciderea trăgătorului nostru ar indica direct spre noi. Acest lucru nu poate fi precum eliminarea lui Leon Troțki. În acel caz, originea operațiunii nu a fost cu adevărat ascunsă. Ca și în cazul uciderii Mafiei pe care tocmai am citat-o, trebuia să fie un fel de anunț public.

Faptul că o acțiune a statului sovietic era o paralelă directă cu această răfuială a gangsterilor din New York nu avea nevoie de prea multă elaborare în ochii lui Rozhdestvenski. Dar, în creierul său operațional, uciderea lui Troțki și asasinarea mafiotă reprezentau o confluență interesantă de tactici și obiective.

— Tovarășe, am nevoie de ceva timp pentru a reflecta pe deplin asupra acestui lucru.

— Vă dau două ore, a răspuns generos președintele Andropov.

Rozhdestvenski s-a ridicat în picioare, a salutat și a ieșit prin dulapul de haine în camera secretarei.

Biroul lui Rozhdestvenski era mic, desigur, dar era privat și se afla la același etaj cu cel al președintelui. O fereastră dădea spre Piața Dzerjinski, cu tot traficul său și statuia lui Felix de Fier. Scaunul său pivotant era confortabil, iar biroul său avea trei telefoane, deoarece Uniunea Sovietică nu reușise cumva să stăpânească telefoanele cu mai multe linii. Avea o mașină de scris proprie, pe care o folosea rar, preferând să vină o secretară din partea executivului. Se vorbea că Iuri Vladimirovici o folosea pe una dintre ele pentru altceva decât pentru dictare, dar Rozhdestvenski nu credea acest lucru. Președintele era prea estet pentru așa ceva. Corupția pur și simplu nu era felul lui de a fi, ceea ce îl atrăgea. Era greu să te simți loial față de un om ca Brejnev. Rozhdestvenski lua în serios motto-ul *Sabia și Scutul* al agenției sale. Treaba lui era să își protejeze țara și poporul, iar aceștia aveau nevoie de protecție – uneori chiar de la membrii propriului Birou Politic.

Dar de ce aveau nevoie de protecție împotriva acestui preot? se

întrebă el însuși.

A scuturat din cap și și-a concentrat mintea la exercițiu. Avea tendința de a gândi cu ochii deschiși, examinându-și gândurile ca pe un film pe un ecran invizibil.

Primul considerent a fost natura țintei. Papa părea să fie un bărbat înalt în imagini și, de obicei, se îmbrăca în alb. Cu greu se putea cere o țintă de tir mai bună decât aceasta. El se deplasa într-un vehicul deschis, ceea ce îl făcea o țintă și mai bună, deoarece se deplasa încet, astfel încât credincioșii îl puteau vedea bine.

Dar cine ar putea fi trăgătorul? Nu un ofițer KGB. Nici măcar un cetățean sovietic. Un exilat rus, poate. KGB-ul îi avea în tot Occidentul, mulți dintre ei agenți adormiți, trăindu-și viața și așteptând apelurile de activare Dar problema era că mulți dintre ei deveniseră nativi și ignorau apelurile de activare, sau sunau la serviciul de contrainformații din țara de reședință. Lui Rozhdestvenski nu-i plăcea acest tip de misiune pe termen lung. Era prea ușor pentru un ofițer să uite cine era și să devină ceea ce spunea acoperirea sa că ar trebui să fie.

Nu, trăgătorul trebuia să fie un străin, nu un cetățean rus, nu un cetățean ex-sovietic care nu era rus, nici măcar un străin antrenat de KGB. Cel mai bun dintre toți ar fi fost un preot sau o călugăriță renegată, dar astfel de oameni nu îți cădeau din senin, cu excepția ficțiunilor de spionaj și a emisiunilor TV occidentale. Lumea reală a operațiunilor de informații era rareori atât de convenabilă.

Deci, de ce fel de trăgător avea nevoie? Un necreștin? Un evreu? Un musulman? Un ateu ar fi fost prea ușor de asociat cu Uniunea Sovietică, așa că nu, nu unul dintre aceștia. Ca să pună un evreu să o facă – asta ar fi fost o idee bună! Unul dintre oamenii aleși. Cel mai bun dintre toate, un israelian. Israelul avea partea lui de fanatici religioși. *Era* posibil... dar puțin probabil. KGB-ul avea agenți în Israel – mulți dintre cetățenii sovietici care au emigrat acolo erau agenți KGB – dar contrainformațiile israeliene erau renumite pentru eficiența lor. Posibilitatea ca o astfel de operațiune să fie dejucată era prea mare, iar aceasta era o operațiune care nu putea fi dejucată. Așa că evreii au fost excluși.

Poate un nebun din Irlanda de Nord. Cu siguranță, protestanții de acolo detestau Biserica Catolică, iar unul dintre căpeteniile lor – Rozhdestvenski nu-și amintea numele, dar arăta ca o reclamă pentru o fabrică de bere – spusese că îi dorea moartea Papei. Omul ar fi

trebuit să fie chiar el însuși ministru. Dar, din păcate, astfel de oameni urau și mai mult Uniunea Sovietică, pentru că adversarii lor din IRA pretindeau că sunt marxiști – lucru pe care colonelul Rozhdestvenski avea probleme în a-l accepta. Dacă ar fi fost cu adevărat marxiști, ar fi putut folosi disciplina de partid pentru a-l determina pe unul dintre ei să întreprindă operațiunea… dar nu. Puținul pe care îl cunoștea despre teroriștii irlandezi îi spunea că a face ca unul dintre ei să pună disciplina de partid mai presus de convingerile sale etnice era mult prea mult de cerut. Oricât de atractiv ar fi fost din punct de vedere teoretic, ar fi fost prea greu de organizat.

Rămâneau musulmanii. Mulți dintre ei erau fanatici, care aveau la fel de puțin de-a face cu convingerile de bază ale religiei lor ca și Papa cu Karl Marx. Islamul era pur și simplu prea mare și suferea de bolile mărimii. Dar dacă voia un musulman, de unde să facă rost de el? KGB-ul avea operațiuni în multe țări, cu populație islamică, la fel ca și alte națiuni marxiste. *Hmm,* s-a gândit el, *asta e o idee bună.* Majoritatea aliaților Uniunii Sovietice aveau servicii de informații, iar cei mai mulți dintre ei se aflau sub tutela KGB-ului.

Cea mai bună dintre ele a fost Stasi din RDG, operată superb de regizorul său, Markus Wolf. Dar erau puțini musulmani acolo. Polonezii erau și ei buni, dar nu avea cum să-i folosească pentru această operațiune. Catolicii o penetraseră – și asta însemna că și Occidentul o penetrase, chiar dacă doar la mâna a doua. Ungaria – nu, din nou, țara era prea catolică, iar singurii musulmani de acolo erau străini aflați în tabere de pregătire ideologică pentru grupuri teroriste, iar pe aceștia probabil că nu trebuia să-i folosească. Același lucru era valabil și pentru cehi. România nu era privită ca un adevărat aliat sovietic. Conducătorul său, deși era un comunist sever, juca prea mult ca gangsterii țigani nativi din țara sa. Acest lucru a lăsat… Bulgaria. Bineînțeles. Vecină cu Turcia, iar Turcia era o țară musulmană, dar cu o cultură secularizată și cu mult material bun pentru gangsteri. Iar bulgarii aveau o mulțime de contacte transfrontaliere, adesea acoperite ca activitate de contrabandă, pe care le foloseau pentru a obține informații NATO, așa cum a făcut Goderenko la Roma.

Astfel, se vor folosi de *rezidentul de* la Sofia pentru a-i determina pe bulgari să le facă treburile murdare. La urma urmei, aveau o datorie de lungă durată față de KGB. Centrul de la Moscova le

permisese să se descotorosească de cetățeanul lor rătăcitor de pe podul Westminster într-o operațiune foarte inteligentă care a fost parțial compromisă doar de cel mai mare ghinion.

Dar era o lecție în asta, și-a amintit colonelul Rozhdestvenski. La fel ca în cazul acelui asasinat al Mafiei, operațiunea nu putea fi atât de inteligentă încât să arate direct spre KGB. Nu, aceasta trebuia să pară o execuție de gangster în execuția sa. Chiar și așa, existau pericole. Guvernele occidentale ar fi avut suspiciuni – dar, neavând o legătură directă sau măcar indirectă cu Piața Dzerjinski, nu ar fi putut vorbi despre asta în public...

Ar fi de ajuns? s-a întrebat el însuși.

Italienii, americanii și englezii s-ar mira cu toții. Ar șopti și poate că aceste șoapte ar ajunge în presa publică. Ar conta asta?

Depindea de cât de importantă era această operațiune pentru Andropov și pentru Biroul Politic, nu-i așa? Ar fi existat riscuri, dar, în marea socoteală politică, cântărești riscurile în raport cu importanța misiunii.

Deci, Stația Roma ar fi elementul de recunoaștere. Stația Sofia ar fi contractat bulgarii pentru a angaja un trăgător – probabil că ar trebui să fie cu un pistol. Să te apropii suficient de mult pentru a folosi un cuțit era o sarcină prea dificilă pentru a o planifica serios, iar puștile erau prea greu de ascuns, deși o mitralieră era întotdeauna arma preferată pentru așa ceva. Iar trăgătorul nici măcar nu ar fi fost un cetățean al unei țări socialiste. Nu, ar fi luat unul dintr-o țară NATO. Exista un anumit grad de complexitate aici. Dar nu chiar atât de mare.

Rozhdestvenski și-a aprins încă o țigară și s-a plimbat mental înainte și înapoi prin raționamentul său, căutând erori, căutând puncte slabe.

Au fost câteva. Întotdeauna erau. Adevărata problemă ar fi să găsim un turc bun care să se ocupe de împușcături. Pentru asta trebuiau să se bazeze pe bulgari. Cât de bune erau serviciile lor clandestine? Rozhdestvenski nu lucrase niciodată direct cu ei și îi cunoștea doar după reputație. Această reputație nu era în întregime bună. Reflectau guvernul lor, care era mai crud și mai huliganic decât Moscova, nu foarte *cult,* dar el presupunea că asta era parțial șovinism rusesc din partea KGB-ului.

Bulgaria era fratele mai mic al Moscovei, din punct de vedere politic și cultural, iar gândirea *frate mai mare – frate mai mic* era

inevitabilă. Trebuia doar să fie suficient de buni pentru a avea contacte decente în Turcia, iar asta însemna doar un ofițer de informații bun, de preferință unul instruit la Moscova. Aceștia erau destul de mulți, iar academia proprie a KGB-ului ar avea dosarele necesare. *Rezidentul* de la Sofia ar putea chiar să-l cunoască personal.

Exercițiu teoretic se contura, s-a gândit colonelul Rozhdestvenski, cu un oarecare grad de mândrie. Așadar, încă mai știa cum să pună la punct o operațiune bună pe teren, deși devenise o dronă a cartierului general. A zâmbit în timp ce își stingea țigara. Apoi și-a ridicat telefonul alb și a format 111 pentru biroul președintelui.

Capitolul 8
Bârfa

— ÎȚI MULȚUMESC, Alexei Nikolaevici. Acesta este un concept foarte interesant. Deci, cum mergem mai departe?

— Tovarășe președinte, Roma trebuie să ne țină la curent cu programul Papei – cu cât mai mult timp înainte. Nu trebuie să afle de existența vreunei operațiuni. Ei sunt doar o sursă de informații. Când va veni momentul, am putea dori ca unul dintre ofițerii lor să fie în zonă doar pentru a observa, dar este mai bine pentru toți cei implicați ca Goderenko să știe cât mai puțin posibil.

— Nu ai încredere în el?

— Nu, tovarășe președinte. Scuzați-mă, nu am vrut să dau această impresie. Dar cu cât știe mai puțin, cu atât mai puțin ar putea pune întrebări sau ar putea întreba din greșeală personalul său lucruri care ar putea da de bănuit, chiar și în mod nevinovat. Ne alegem șefii de post pentru inteligența lor, pentru capacitatea lor de a vedea lucruri pe care alții nu le văd. În cazul în care simte că se întâmplă ceva, expertiza sa profesională l-ar putea obliga cel puțin să stea de veghe – și asta ar putea împiedica operațiunea.

— Liber-cugetători, a pufnit Andropov.

— Se poate altfel? Rozhdestvenski a întrebat rezonabil. Întotdeauna există acel preț atunci când angajezi oameni inteligenți.

Andropov a dat din cap. Nu era atât de prost încât să ignore lecția.

— Bună treabă, domnule colonel. Ce altceva?

— Sincronizarea este crucială, tovarășe președinte.

— Cât durează să pregătești așa ceva? a întrebat Andropov.

— Cu siguranță o lună, probabil mai mult. Cu excepția cazului în care ai deja oameni la fața locului, aceste lucruri durează întotdeauna

mai mult decât speri sau te aștepți, a explicat Rozhdestvenski.

— Voi avea nevoie de atâta timp pentru a obține aprobarea pentru acest lucru. Dar vom merge mai departe cu planificarea operațională, astfel încât, atunci când va veni aprobarea, să putem executa cât mai repede posibil.

Executa, se gândi Rozhdestvenski, *era alegerea corectă a cuvintelor*, dar chiar și lui i se părea rece. Și spusese *atunci când* va veni aprobarea, nu *dacă*, a remarcat colonelul. Ei bine, Iuri Vladimirovici trebuia să fie acum cel mai puternic om din Biroul Politic, iar asta îi convenea lui Alexei Nikolaevici. Ceea ce era bun pentru agenția sa era bun și pentru el, mai ales în noua sa slujbă. S-ar putea să existe stele de general la capătul acestui curcubeu profesional, iar această posibilitate îi convenea și lui.

— Cum ai proceda? a întrebat președintele.

— Ar trebui să trimit o telegramă la Roma pentru a liniști temerile lui Goderenko și să-i spun că sarcina lui pentru moment este de a verifica programul Papei pentru călătorii, apariții și așa mai departe. În continuare, îi voi telegrafia lui Ilya Bubovoi. El este *rezidentul* nostru la Sofia. L-ați cunoscut, tovarășe președinte?

Andropov și-a căutat în memorie.

— Da, la o recepție. Este supraponderal, nu-i așa?

Rozhdestvenski a zâmbit.

— Da, Ilya Fedorovici a luptat mereu cu asta, dar este un ofițer bun. Este acolo de patru ani și se bucură de relații bune cu *Dirzhavna Sugurnost*.

— Și-a lăsat mustață, nu-i așa? a întrebat Andropov, cu o rară urmă de umor. Rușii își mustrau adesea vecinii pentru părul facial, care părea să fie o caracteristică națională a bulgarilor.

— Asta nu știu, a recunoscut colonelul.

Nu era încă atât de slugarnic încât să promită că va afla.

— Ce va spune telegrama ta către Sofia?

— Că avem o cerință operațională pentru...

Președintele i-a tăiat vorba:

— Nu într-un cablu. Chemați-l aici. Vreau o securitate foarte strictă în acest caz, iar un zbor dus-întors de la Sofia nu va ridica prea multe semne de întrebare.

— Din ordinul dumneavoastră. Imediat? a întrebat Rozhdestvenski.

— Da. Da, imediat.

Colonelul s-a ridicat în picioare.

— Imediat, tovarăşe preşedinte. Mă voi duce direct la comunicaţii.

Preşedintele Andropov l-a privit plecând. *Un lucru frumos la KGB*, gândea Iuri Vladimirovici, *când dădeai ordine aici, lucrurile chiar se întâmplau. Spre deosebire de Secretariatul de Partid*.

COLONELUL ROZHDESTVENSKI a coborât cu liftul înapoi la subsol şi s-a îndreptat spre comunicaţii. Căpitanul Zaitzev era din nou la biroul său, făcându-şi hârtiile ca de obicei – asta era tot ce avea, de fapt – şi colonelul s-a dus direct la el.

— Mai am încă două expediţii pentru tine.

— Foarte bine, tovarăşe colonel. Oleg Ivanovich a întins mâna.

— Trebuie să le scriu, a precizat Rozhdestvenski.

— Poţi folosi biroul de acolo, tovarăşe. Comunicatorul a arătat cu degetul.

— Aceeaşi securitate ca înainte?

— Da, cheie unică, pentru ambele. Încă una pentru Roma, iar cealaltă pentru staţia Sofia. Prioritate imediată, a adăugat el.

— E în regulă.

Zaitzev i-a înmânat formularele de mesaj în alb şi s-a întors la munca sa, sperând că expedierile nu vor fi prea lungi. Trebuiau să fie destul de importante pentru ca colonelul să vină aici chiar înainte de a fi redactate. Andropov trebuie să aibă un adevărat microfon în rect. Colonelul Rozhdestvenski era aghiotantul personal al preşedintelui. Trebuia să fie destul de înjositor pentru cineva cu abilităţile necesare să fie *rezident* într-un loc interesant. Călătoriile, la urma urmei, erau singurul avantaj real pe care KGB-ul îl oferea angajaţilor săi.

Nu că Zaitzev ar fi apucat să călătorească. Oleg Ivanovici ştia prea multe pentru a fi lăsat să intre într-o ţară occidentală. La urma urmei, s-ar putea să nu se mai întoarcă – KGB-ul îşi făcea mereu griji pentru asta. Şi, pentru prima dată, s-a întrebat de ce. Cam aşa fusese ziua aceea. De ce îşi făcea KGB-ul atâtea griji cu privire la posibilele dezertări? Văzuse dispecerate în care se discuta deschis despre această posibilitate supărătoare şi văzuse ofiţeri care fuseseră aduşi acasă pentru a *vorbi* despre asta aici, în Centru, şi care adesea nu se mai întorceau niciodată pe teren.

Întotdeauna a ştiut despre asta, dar niciodată nu s-a gândit la asta mai mult de treizeci de secunde.

Au plecat pentru că… pentru că au crezut că statul lor a greşit?

Puteau ei să creadă că era atât de rău încât să facă ceva atât de drastic cum ar fi să-și *trădeze* patria? Asta, și-a dat seama cu întârziere Zaitzev, era un gând foarte mare.

Și totuși, ce era KGB-ul, dacă nu o agenție care trăia din trădare? Câte sute-mii de rapoarte a citit despre asta? Aceia erau occidentali – americani, britanici, britanici, germani, francezi – toți folosiți de KGB pentru a afla lucruri pe care țara lui dorea să le știe – și toți erau trădători ai țărilor lor mamă, nu-i așa? O făceau în principal pentru bani. Văzuse și el multe dintre aceste mesaje, discuții între Centru și *rezidenturi* în care se discutau sumele de plată. Știa că Centrul era întotdeauna zgârcit cu banii pe care îi plătea, ceea ce era de așteptat. Agenții voiau dolari americani, lire sterline britanice, franci elvețieni. Și bani lichizi, adevărați bani de hârtie – întotdeauna voiau să fie plătiți în numerar. Niciodată ruble sau măcar ruble certificate. Erau singurii bani în care aveau încredere, în mod evident. Își trădau țara pentru bani, dar numai pentru banii *lor*. Unii dintre ei au cerut chiar milioane de dolari, nu că ar fi primit vreodată. Cea mai mare sumă, pe care o văzuse vreodată autorizată, a fost 50 000 de lire sterline, plătite pentru informații despre codurile navale britanice și americane.

Cât ar plăti puterile occidentale pentru informațiile de comunicare din mintea lui? s-a gândit Zaitzev în zadar. Era o întrebare fără răspuns. Nu avea cu adevărat capacitatea de a formula întrebarea în mod corespunzător, cu atât mai puțin de a lua în considerare, în mod serios, răspunsul.

— Poftim, a spus Rozhdestvenski, înmânând blanchetele de mesaje. Trimite-le imediat.

— De îndată ce le voi avea cifrate, a promis comunicatorul.

— Și aceeași securitate ca înainte, a adăugat colonelul.

— Cu siguranță. Aceeași etichetă de identificare pe ambele? a întrebat Oleg Ivanovici.

— Corect, toate cu acest număr, a răspuns el, atingând 666 în colțul din dreapta sus.

— La ordinul dumneavoastră, tovarășe colonel. O să mă ocup de asta chiar acum.

— Și sună-mă când ies.

— Da, tovarășe colonel. Am numărul de telefon al biroului dumneavoastră, l-a asigurat Zaitzev.

Oleg știa că era vorba de mai mult decât simplele cuvinte. Tonul

vocii sale îi spusese multe. Acest lucru *se* întâmpla sub ordinul direct al președintelui, iar toată această atenție făcea din el o chestiune de maximă prioritate, nu doar ceva de rutină pentru un om important. Nu era vorba de a comanda colanți pentru fiica adolescentă a vreunui mahăr.

S-a îndreptat spre camera cifrului pentru a lua două cărți, cele pentru Roma și Sofia, apoi și-a scos discul de cifrat și a criptat laborios ambele mesaje. În total, a durat patruzeci de minute. Mesajul către colonelul Bubovoi din Sofia era unul simplu: Zburați imediat la Moscova pentru consultări. Zaitzev s-a întrebat dacă asta îl va face pe rezident să se clatine puțin din genunchi. Colonelul Bubovoi nu putea ști ce însemna identificatorul numeric, bineînțeles. Avea să afle destul de curând.

Restul zilei lui Zaitzev a decurs în mod obișnuit. A reușit să-și închidă documentele confidențiale și să iasă înainte de ora șase seara.

PRÂNZUL LA CENTURY HOUSE a fost bun, dar britanic-excentric. Ryan învățase să se bucure de prânzul *British Ploughman's Lunch*, în principal pentru că pâinea era atât de excelentă aici.

— Deci, soția ta e chirurg?

Jack a dat din cap.

— Da, un chirurg de ochi. De fapt, a început să folosească laserele pentru unele lucruri acum. Speră să fie un pionier în chestiile astea.

— Lasere? Pentru ce? a întrebat Harding.

— Unele sunt ca și cum ai suda. Se folosește un laser pentru a cauteriza un vas de sânge care prezintă scurgeri, de exemplu – au făcut-o cu Suslov. Sângele se scurgea în interiorul ochiului, așa că au forat în globul ocular și au drenat tot lichidul – umoarea apoasă, cred că i se spune – și apoi au folosit lasere pentru a suda vasele care curgeau. Sună destul de dezgustător, nu-i așa?

Harding a tresărit la acest gând.

— Presupun că e mai bine decât să fii orb.

— Da, știu ce vrei să spui. Ca atunci când Sally a fost în șoc-traumă. Ideea ca cineva să o ciopârțească pe fetița mea nu m-a prea încântat.

Ryan și-a amintit cât de îngrozitor fusese, de fapt. Sally încă mai avea cicatricele de pe piept și abdomen de atunci, deși se estompau.

— Dar tu, Jack? Ai mai fost sub cuțit înainte, a observat Simon.

— Dormeam și nu au făcut filmări ale operațiilor – dar știi, probabil că Cathy ar fi interesată să le vadă pe toate trei.

— Trei?

— Da, două când am fost în Marină. M-au stabilizat pe navă, apoi m-au dus cu avionul la Bethesda pentru restul – am dormit practic tot timpul, slavă Domnului, dar neurochirurgii de acolo nu au fost suficient de buni, iar asta m-a lăsat cu spatele afectat. Apoi, când eu și Cathy ne întâlneam – nu, eram logodiți atunci – spatele meu a explodat din nou la o cină în Little Italy, iar ea m-a dus la Hopkins și l-a pus pe Sam Rosen să mă examineze. Sam a reparat totul. Un tip de treabă, și un doctor al naibii de bun. Știi, uneori e bine să fii căsătorită cu un doctor. Ea cunoaște unii dintre cei mai buni oameni din lume. Ryan a luat o mușcătură mare din curcan și baghetă. Era mai bună decât burgerii de la cantina CIA. Oricum, asta e versiunea scurtă a unei aventuri de trei ani care a început cu un elicopter stricat în Creta. S-a încheiat cu căsătoria mea, așa că bănuiesc că totul a fost bine.

Harding își umplu pipa dintr-o pungă de piele și o aprinse.

— Deci, cum merge raportul tău despre managementul și practicile sovietice?

Jack își lăsă berea jos.

— Este uimitor cât de aiurea sunt, mai ales când compari documentele lor interne cu datele concrete pe care le aflăm atunci când băieții noștri pun mâna pe echipamentul lor. Ceea ce ei numesc control al calității, noi numim un mic dejun de câine. La Langley, am văzut niște chestii pe avioanele lor de luptă pe care Forțele Aeriene le-au obținut, în principal prin intermediul israelienilor. Piesele alea blestemate nu se potrivesc între ele! Nu pot nici măcar să taie foile de aluminiu în forme regulate. Adică, un elev de liceu la ora de atelier ar trebui să se descurce mai bine sau să pice la școală. Știm că au ingineri competenți, în special cei care lucrează la chestii teoretice, dar practicile lor de fabricație sunt atât de primitive încât te-ai aștepta la mai mult de la niște copii de clasa a treia.

— Nu în toate domeniile, Jack, a avertizat Harding.

— Și nu tot Oceanul Pacific este albastru, Simon. Există insule și vulcani, sigur. Știu asta. Dar regula este că oceanul este albastru, iar regula în Uniunea Sovietică este munca de rahat. Problema este că sistemul lor economic nu-i răsplătește pe cei care fac treabă bună.

Există o vorbă în economie: *Banii răi alungă banii buni*. Asta înseamnă că performanțele slabe vor prelua controlul dacă performanțele bune nu sunt recunoscute. Ei bine, acolo, în general este așa, iar pentru economia lor este ca un cancer. Ceea ce se întâmplă într-un loc se transmite treptat la întregul sistem.

— Sunt unele lucruri la care sunt foarte buni, într-adevăr, a insistat Harding.

— Simon, Baletul Bolshoi nu va ataca în Germania de Vest. Și nici echipa lor olimpică, a replicat Jack. Poate că armata lor este condusă cu competență la nivelurile superioare, dar echipamentul lor este jalnic, iar managementul la nivel mediu este practic inexistent. Fără sergentul meu de artilerie și fără șefii mei de grupă, nu aș fi putut să-mi folosesc eficient plutonul de pușcași marini, dar Armata Roșie nu are sergenți așa cum îi înțelegem noi. Au ofițeri competenți – și, repet, unii dintre oamenii lor teoreticieni sunt de talie mondială – și soldații lor sunt probabil ruși patrioți și toate astea, dar fără o pregătire adecvată la nivel tactic, sunt ca o mașină frumoasă cu cauciucurile sparte. Motorul s-ar putea să pornească și vopseaua ar putea străluci, dar mașina nu merge nicăieri.

Harding a tras câteva fumuri contemplative.

— Atunci de ce ne facem griji?

Jack a ridicat din umeri.

— Sunt foarte mulți, iar cantitatea are o calitate proprie. Totuși, dacă mergem mai departe cu consolidarea apărării, putem opri orice încearcă ei. Un regiment de tancuri rusești este doar o colecție de ținte dacă avem echipamentul potrivit și dacă băieții noștri sunt instruiți și conduși corespunzător. Oricum, asta este ceea ce va spune probabil raportul meu.

— Este puțin cam devreme pentru o concluzie, i-a spus Simon noului său prieten american.

Ryan nu învățase încă cum ar trebui să funcționeze o birocrație.

— Simon, eu obișnuiam să fac bani din comerț. Reușești în această afacere dacă vezi lucrurile un pic mai repede decât cel de alături, iar asta înseamnă că nu aștepți până când ai fiecare fărâmă de informație. Pot să văd încotro mă îndreaptă aceste informații. E rău acolo și se înrăutățește. Armata lor este o distilare a ceea ce este bun și rău în societatea lor. Uită-te cât de prost se descurcă în Afganistan. Nu am văzut datele voastre, dar am văzut ce au la Langley și nu este frumos. Armata lor are performanțe foarte slabe în

acea grămadă de piatră.
— Cred că în cele din urmă vor reuși.
— Este posibil, a recunoscut Jack, dar va fi o victorie urâtă. Ne-am descurcat mult mai bine în Vietnam. A făcut o pauză. Voi aveți amintiri urâte din Afganistan, nu-i așa?
— Unchiul meu străbunic a fost acolo în 1919. A spus că a fost mai rău decât bătălia de pe Somme. Kipling a făcut un poem care se termină cu un îndemn pentru un soldat de a-și zbura creierii decât să fie capturat acolo. Mă tem că unii ruși au învățat această lecție, spre marea lor durere.
— Da, afganii sunt curajoși, dar nu prea civilizați, a fost de acord Jack. Dar cred că vor învinge. Se vorbește acasă despre posibilitatea de a le da Stinger SAM[16]. Asta ar neutraliza elicopterele pe care le folosesc rușii, iar fără ele, Ivan are o problemă.
— Stinger este atât de bun?
— Eu nu l-am folosit niciodată, dar am auzit lucruri frumoase despre el.
— Și SAM-7 rusesc?
— Ei au inventat ideea unui SAM portabil pentru om, nu-i așa? Dar am primit o grămadă prin intermediul israelienilor în șaptezeci și trei, iar băieții noștri nu au fost prea impresionați. Din nou, Ivan a avut o idee grozavă, apoi nu a putut să o execute cum trebuie. Ăsta e blestemul lor, Simon.
— Atunci explică-mi ce este KGB-ul, l-a provocat Harding.
— La fel ca Baletul Bolshoi și echipele lor de hochei pe gheață. Ei încarcă o mulțime de talente și bani în acea agenție și primesc un profit corect pentru asta – dar au și o mulțime de spioni care sar peste zid, nu-i așa?
— Adevărat, a trebuit să recunoască Simon.
— Și de ce, Simon? a întrebat Jack. Pentru că le umple capul cu cât de corupți și de dezastruoși suntem, iar apoi, când oamenii lor ajung aici și se uită în jur, nu e chiar atât de rău, nu-i așa? La naiba, avem *case sigure* peste tot în America cu tipi din KGB în ele, care se uită la televizor. Nu mulți dintre ei decid să se întoarcă acasă. Nu am întâlnit niciodată un dezertor, dar am citit o mulțime de transcrieri și toți spun cam același lucru. Sistemul nostru este mai bun decât al lor, iar ei sunt suficient de inteligenți pentru a-și da seama de diferența.
— Avem și noi câțiva care locuiesc aici, a recunoscut Harding. Nu voia să recunoască faptul că rușii aveau și câțiva britanici – nici pe

departe la fel de mulți, dar suficient pentru a fi o jenă considerabilă pentru Century House. Ești un om greu de dezbătut, Jack.

— Eu doar spun adevărul, amice. Pentru asta suntem aici, nu-i așa?

— Asta e teoria, a trebuit să recunoască Harding.

Acest tip Ryan nu va fi niciodată un birocrat, a decis britanicul, și s-a întrebat dacă acesta era un lucru bun sau rău. Americanii aveau o altă perspectivă asupra lucrurilor, iar contrastul față de viziunea propriei sale organizații era cel puțin amuzant. Ryan avea multe de învățat, dar și el avea câteva lucruri de învățat, și-a dat seama Harding.

— Cum merge cartea ta?

Fața lui Ryan s-a schimbat.

— Nu prea am lucrat în ultima vreme. Dar am calculatorul pregătit. Greu să mă concentrez la asta după o zi întreagă aici – dar dacă nu-mi fac timp, chestia asta nu va fi gata niciodată. În fond, sunt leneș, a recunoscut Ryan.

— Atunci cum ai devenit bogat? a întrebat Harding.

A primit un zâmbet.

— Sunt și lacom. Gertrude Stein a spus-o, amice: *Am fost bogată și am fost săracă. E mai bine să fii bogat*. Cuvinte mai adevărate nu au fost rostite niciodată.

— Trebuie să constat asta cu ochii mei într-o zi, a observat funcționarul britanic.

Oops, se gândi Ryan. *Ei bine, nu era vina lui, nu-i așa?* Simon era suficient de inteligent pentru a face bani în lumea reală, dar nu părea să gândească în acești termeni. Avea sens să avem un tip inteligent aici, în grupul de analiști de la Century House, chiar dacă asta însemna să-și sacrifice propria bunăstare pentru țara sa. Dar asta nu era un lucru rău, iar Ryan reflectă că și el o făcea. Avantajul lui era că își făcuse banii de la început și își putea permite să renunțe la această slujbă și să se întoarcă la învățământ ori de câte ori îi venea cheful. Era un fel de independență pe care majoritatea angajaților guvernamentali nu o cunoșteau niciodată. *Și probabil că munca lor avea de suferit din cauza asta*, se gândi Jack.

ZAITZEV A TRECUT pe lângă diferitele puncte de control de securitate. Unii oameni erau percheziționați la întâmplare de către gardieni pentru a se asigura că nu luau nimic cu ei, dar controalele –

și el suferise partea lui de controale – erau prea superficiale pentru a fi eficiente, credea el. Suficient cât să fie o pacoste și nu suficient de regulate pentru a reprezenta o amenințare reală – poate o dată la treizeci de zile – și, dacă erai percheziționat într-o zi, știai că ești în siguranță cel puțin pentru următoarele cinci sau cam așa ceva, pentru că paznicii cunoșteau toate fețele oamenilor pe care îi verificau, și chiar și aici existau contacte umane și relații de prietenie între angajați, mai ales la nivelul muncitorilor – un fel de solidaritate a gulerelor albastre care era, într-un fel, surprinzătoare. Așa cum s-a întâmplat, lui Zaitzev i s-a permis să treacă fără inspecție și s-a îndreptat spre piața încăpătoare, apoi a mers pe jos până la stația de metrou.

De obicei, nu se îmbrăca în uniforma militară – majoritatea angajaților KGB nu făceau acest lucru, ca și cum angajarea lor i-ar putea face să pară pătați în fața concetățenilor lor. Și nici nu o ascundea. Dacă cineva îl întreba, dădea un răspuns sincer, iar întrebările se opreau de obicei aici, pentru că toată lumea știa că nu puneai întrebări despre ceea ce se întâmpla la Comitetul pentru Securitatea Statului. Existau ocazional filme și emisiuni TV despre KGB, iar unele dintre ele erau chiar destul de oneste, deși nu dădeau prea multe detalii cu privire la metode și surse, dincolo de ceea ce își putea imagina un scriitor de ficțiune, ceea ce nu era întotdeauna atât de exact. Exista un mic birou la Centru care se consulta cu privire la astfel de lucruri, de obicei scoțând și – rareori – introducând lucruri exacte, pentru că era în interesul agenției sale să fie înfricoșătoare și prohibitivă atât pentru cetățenii sovietici, cât și pentru străini. *Câți cetățeni obișnuiți își completează veniturile fiind informatori?* se întrebă Zaitzev. Aproape că nu a văzut o statistică în acest sens – acest gen de lucruri rareori ajungeau peste ocean.

Mesajele trimise erau destul de îngrijorătoare. Colonelul Bubovoi va fi, probabil, la Moscova a doua zi. Exista o cursă aeriană regulată între Sofia și Moscova prin Aeroflot. Colonelul Goderenko de la Roma fusese somat să stea jos, să tacă și să transmită la Centru programul de apariții al Papei pentru un viitor nedeterminat. Andropov nu-și pierduse interesul față de această informație.

Iar acum vor fi implicați și bulgarii. Zaitzev era îngrijorat de asta, dar nu avea nevoie să se întrebe atât de mult. Mai văzuse mesaje ca acela înainte. Serviciul de Securitate de Stat din Bulgaria era vasalul loial al KGB-ului. Comunicatorul știa asta. Văzuse destule mesaje

care ajungeau la Sofia, uneori prin intermediul lui Bubovoi, alteori direct, iar alteori cu scopul de a pune capăt vieții cuiva. KGB-ul nu prea mai făcea așa ceva, dar *Dirzhavna Sugurnost* o făcea, ocazional. Zaitzev și-a imaginat că aveau o mică subunitate de ofițeri DS care erau instruiți și pricepuți și *exersați* în această abilitate specială. Iar antetul mesajului avea sufixul 666, deci această dispecerat se referea la același lucru pentru care Roma fusese interogată inițial. Așadar, asta mergea înainte.

Agenția sa – țara sa – voia să-l ucidă pe acel preot polonez, iar Zaitzev se gândea că acesta era probabil un lucru rău.

A coborât cu scara rulantă până la stația subterană, în mijlocul mulțimii obișnuite de după muncă. De obicei, mulțimea de oameni era reconfortantă. Însemna că Zaitzev se afla în elementul său, înconjurat de compatrioții săi, oameni la fel ca el, care se serveau unii pe alții și pe stat. Dar era oare adevărat? *Ce părere aveau acești oameni despre misiunea lui Andropov?* Era greu de închipuit. Călătoria cu metroul era de obicei liniștită. Unii oameni puteau vorbi cu prietenii, dar discuțiile în grup erau rare, cu excepția poate a vreunui eveniment sportiv neobișnuit, o decizie proastă a arbitrului la un meci de fotbal sau o fază deosebit de spectaculoasă la hochei. În afară de asta, oamenii erau de obicei singuri cu gândurile lor.

Trenul s-a oprit, iar Zaitzev a urcat la bord. Ca de obicei, nu erau locuri disponibile. S-a prins de balustrada de deasupra capului și a continuat să se gândească. *Oare și ceilalți din tren se gândeau la fel? Dacă da, la ce? La locuri de muncă? La copii? Soții? Iubite? Mâncare?* Nu putea spune. Nici măcar Zaitzev nu-și dădea seama, și el îi vedea pe acești oameni – *aceiași* oameni – la metrou de ani de zile. Nu știa decât câteva nume, în principal nume de botez auzite din conversații. Nu, îi cunoștea doar după echipele lor sportive preferate…

L-a izbit brusc și puternic cât de singur era în societatea sa. *Câți prieteni adevărați am eu?* s-a întrebat Zaitzev. Răspunsul a fost, *șocant de puțini*. Oh, sigur, erau oameni de la serviciu cu care discuta. Le cunoștea cele mai intime detalii despre soțiile și copiii lor – dar prieteni în care să se poată încrede, cu care să poată vorbi despre o evoluție tulburătoare, la care să poată merge pentru a fi îndrumat într-o situație tulbure… Nu, nu avea niciunul dintre aceștia. Asta îl făcea neobișnuit în Moscova. Rușii își făceau adesea prietenii profunde și apropiate și le consacrau destul de des cu cele

mai profunde și uneori cele mai întunecate secrete, ca și cum ar fi îndrăznit ca unul dintre apropiații lor să fie informator al KGB, ca și cum ar fi curtat o călătorie în Gulag. Dar meseria lui îi interzicea acest lucru. Niciodată nu ar fi îndrăznit să discute despre lucrurile pe care le făcea la serviciu, nici măcar cu colegii săi.

Nu, orice probleme pe care le avea cu această serie de mesaje 666 erau probleme pe care trebuia să le rezolve singur. Nici măcar Irina lui nu putea să știe. Ea ar putea vorbi cu prietenii ei de la GUM, iar asta ar fi cu siguranță mortal pentru el. Zaitzev a răsuflat ușurat și a privit în jur...

Iată-l din nou pe funcționarul ambasadei americane, citind *Sovetsky Sport și* ocupându-se de treburile sale. Purta haină de ploaie – fusese prognozată ploaie, dar nu se materializase –, dar nu și o pălărie. Trenciul era deschis, fără nasturi sau cordon. Se afla la mai puțin de doi metri de el...

Dintr-un impuls, Zaitzev și-a schimbat poziția de pe o parte pe alta a vagonului, schimbând mâna pe balustrada de deasupra capului ca și cum ar fi vrut să încordeze un mușchi înțepenit. Această mișcare l-a plasat lângă american. Și, dintr-un alt impuls, Zaitzev și-a strecurat mâna în buzunarul hainei de ploaie. Nu avea nimic acolo, nici chei, nici mărunțiș, doar pânza goală. Dar stabilise că putea să ajungă în buzunarul acestui american și să scoată mâna fără să fie observat. S-a dat înapoi, aruncând o privire în jurul vagonului de metrou pentru a vedea dacă cineva observase sau măcar se uitase în direcția lui. Dar... nu, aproape sigur nu. Manevra lui trecuse neobservată, chiar și de către american.

FOLEY NICI MĂCAR nu și-a lăsat ochii să se miște cât a citit până la sfârșit articolului despre hochei. Dacă ar fi fost în New York sau în orice alt oraș din vest, ar fi crezut că cineva tocmai încercase să-i fure din buzunar.

În mod ciudat, nu se aștepta la asta aici. Cetățenii sovietici nu aveau voie să aibă valută occidentală, așa că nu aveau de câștigat nimic, decât necazuri, dacă jefuia un american pe stradă, cu atât mai puțin dacă îl buzunăreau. Iar KGB-ul, care probabil că încă îl urmărea, era foarte puțin probabil să facă așa ceva. Dacă ar fi vrut să-i fure portofelul, ar fi folosit o echipă de doi oameni, așa cum făceau hoții de buzunare americani profesioniști, unul pentru a întârzia și a distrage atenția, iar celălalt pentru a face furtul. În felul acesta puteai

păcăli aproape pe oricine, cu excepţia cazului în care ţinta era alertată, iar a rămâne în alertă atât de mult timp era prea mult de cerut, chiar şi unui spion profesionist expert. Aşa că foloseai mijloace de apărare pasivă, cum ar fi înfăşurarea unei benzi de cauciuc sau două în jurul portofelului – simplu, dar foarte eficient, şi unul dintre lucrurile pe care le învăţau la Fermă, genul de tehnici de bază care nu anunţau *spion!* tuturor. Poliţia din New York îi sfătuia pe oameni să facă acelaşi lucru pe străzile din Manhattan, iar el *trebuia să* arate ca un american. Din moment ce avea un paşaport diplomatic şi o acoperire legală, teoretic, persoana lui era inviolabilă. Nu neapărat în faţa unui bătăuş de stradă, desigur, şi atât KGB-ul, cât şi FBI-ul nu se abţineau să pună un bătăuş de stradă foarte bine antrenat să bruscheze pe cineva, deşi în cadrul unor parametri atent gândiţi, pentru ca lucrurile să nu scape de sub control. Întreaga stare de lucruri făcea Curtea Imperială din Bizanţ să pară simplă prin comparaţie, dar nu Ed Foley făcea regulile.

Acele reguli nu-i permiteau acum să-şi verifice buzunarul sau să facă cel mai mic semn că ştia că mâna cuiva a fost acolo. Poate că cineva îi lăsase un bilet – o înştiinţare a dorinţei de a dezerta, chiar. Dar de ce el? Acoperirea lui trebuia să fie la fel de solidă ca un bilet de bancă, cu excepţia cazului în care cineva din ambasadă făcuse o presupunere foarte isteaţă şi apoi îl turnase Dar nu, chiar şi atunci, KGB-ul nu i-ar fi forţat mâna atât de repede. L-ar fi urmărit cel puţin câteva săptămâni, ca să vadă la cine altcineva i-ar mai fi putut duce. KGB-ul juca jocul prea abil pentru aşa ceva, aşa că, nu, nu erau prea multe şanse ca cel care îi cercetase buzunarul să fie un tip de la Direcţia a II-a. Şi probabil că nu era nici hoţ de buzunare. *Şi atunci ce?* se întrebă Foley. Trebuia să aibă răbdare ca să afle, dar Foley ştia multe despre răbdare. A continuat să-şi citească ziarul. Dacă era cineva care voia să facă o mică afacere, de ce să-l sperie? Cel puţin, îl lăsa să se simtă inteligent. Era întotdeauna util să-i ajuţi pe alţii să se simtă deştepţi. În felul ăsta, puteau să-şi continue greşelile.

Încă trei staţii până să coboare din metrou. Foley ştia de la început că ar fi fost mult mai productiv să meargă cu el decât să conducă maşina. Mercedesul ăla era prea strident pentru locul ăsta. Ar fi făcut-o şi pe Mary Pat să iasă în evidenţă, dar, după felul ei de a gândi, asta lucra mai degrabă în favoarea ei decât împotriva ei. Soţia lui avea instincte strălucite pe teren, mai bune decât ale lui, dar deseori îl speria cu îndrăzneala ei. Nu era atât de mult faptul că Mary

Pat era o persoană care-și asuma riscuri. Fiecare membru al DO își asuma riscuri. Ci gustul ei de a face asta era ceea ce îl îngrijora ocazional. Pentru el, să se joace cu rușii făcea parte din meserie. Era o afacere, așa cum ar fi spus Don Vito Corleone, nu ceva personal. Dar pentru Mary Patricia, era al naibii de personal, din cauza bunicului ei.

Își dorise să facă parte din CIA înainte de a se întâlni în Uniunea Studenților de la Fordham, apoi din nou la biroul de recrutare al CIA, iar după aceea se împrieteniseră la scurt timp. Ea avea deja cunoștințele ei de limbă rusă. Putea trece drept nativă. Își putea modifica accentul pentru orice regiune a țării. Putea să se prefacă a fi instructor de poezie la Universitatea de Stat din Moscova, și era frumoasă, iar femeile frumoase aveau un avantaj față de toți ceilalți. Era cea mai veche dintre prejudecăți, aceea că cei mai atrăgători dintre noi trebuiau să fie oameni buni, că oamenii răi trebuiau să fie urâți pentru că făceau lucruri urâte. Bărbații erau deosebit de deferenți față de femeile frumoase, celelalte femei erau mai puțin deferente, pentru că le invidiau înfățișarea, dar chiar și ele erau drăguțe din instinct. Așadar, Mary Pat putea să se eschiveze în multe privințe, pentru că era doar acea americancă drăguță, acea blondă prostuță, pentru că blondele erau considerate în mod universal proaste, chiar și aici, în Rusia, unde nu erau chiar atât de rare. Cele de aici erau probabil și blonde naturale, pentru că industria cosmetică locală era cam la fel de avansată cum trebuie să fi fost în Ungaria secolului al XII-lea, iar în farmaciile locale nu prea exista *Clairol Blond #100G*. Nu, Uniunea Sovietică nu acorda prea multă atenție nevoilor femeilor sale, ceea ce l-a dus cu gândul la o altă întrebare – de ce se opriseră rușii la o singură revoluție? În America ar fi fost un iad de plătit pentru lipsa de opțiuni în materie de haine și produse cosmetice pe care femeile le aveau aici…

Trenul a oprit în stația lui. Foley s-a îndreptat spre ușă și a mers spre scara rulantă. La jumătatea drumului, curiozitatea a pus stăpânire pe el. Și-a frecat nasul ca și cum ar fi fost răcit și a căutat în buzunar o batistă. Și-a frecat nasul cu ea și apoi a băgat-o în buzunarul hainei, care, a descoperit, era gol. Deci, despre ce fusese vorba? Nu se putea spune. Doar încă un eveniment întâmplător într-o viață plină de ele?

Dar Edward Foley nu fusese antrenat să gândească în termeni de evenimente aleatorii. Își va continua acest program regulat și va avea

grijă să prindă același tren de metrou în fiecare zi timp de o săptămână sau două, doar pentru a vedea dacă nu cumva se va repeta.

ALBERT BYRD PĂREA a fi un chirurg de ochi competent. Era mai scund și mai în vârstă decât Jack. Avea o barbă, neagră și cu semne de gri – ca o mulțime de bărbi din Anglia, observase ea. Și tatuaje. Mai multe decât întâlnise ea vreodată. Profesorul Byrd era un clinician priceput, bun cu pacienții săi și un chirurg foarte priceput, apreciat și de încredere de echipa sa de asistente – întotdeauna semnul unui doctor bun, știa Cathy. Părea a fi un profesor bun, dar Cathy știa deja majoritatea lucrurilor pe care avea să le predea și știa mai multe despre lasere decât el. Laserul cu argon de aici era nou, dar nu la fel de nou ca cel de la Hopkins, și aveau să treacă două săptămâni până să aibă și un laser cu arc cu xenon, pentru care ea era cel mai bun operator al Institutului de Oftalmologie Wilmer de la Hopkins.

Veștile proaste au fost în ceea ce privește facilitățile fizice. Asistența medicală în Marea Britanie era efectiv un monopol guvernamental. Totul era gratuit – și, ca peste tot în lume, primeai ceea ce plăteai. Sălile de așteptare erau mult mai sărăcăcioase decât era obișnuită Cathy și a remarcat acest lucru.

— Știu, a spus obosit profesorul Byrd. Nu este o prioritate.

— Al treilea caz pe care l-am văzut în această dimineață, doamna Dover, era pe lista de așteptare de unsprezece luni – pentru o evaluare a cataractei care mi-a luat douăzeci de minute. Doamne, Albert, acasă, medicul ei de familie o sună pe secretara mea și o văd în trei sau patru zile. Lucrez din greu la Hopkins, dar nu atât de mult.

— Cât ai cere?

— Pentru asta? Oh... două sute de dolari. Din moment ce sunt profesor asistent la Wilmer, am un salariu puțin mai mare decât un nou rezident. Dar, nu a adăugat ea, era mult inteligentă decât un rezident mediu, mai experimentată și lucra mai repede. Doamna Dover va avea nevoie de o intervenție chirurgicală pentru a o corecta, a adăugat ea. Vrei să o fac eu?

— Complicat? a întrebat Byrd.

Ea a clătinat din cap.

— Procedură de rutină. Cam nouăzeci de minute de muncă din cauza vârstei ei, dar nu cred să fie complicații.

— Ei bine, doamna Dover va fi trecută pe listă.
— În cât timp?
— Nu este o procedură de urgență... nouă până la zece luni, a estimat Byrd.
— Glumești, a obiectat Cathy. Atât de mult timp?
— Cam așa ceva este normal.
— Dar asta înseamnă nouă sau zece luni în care nu poate vedea suficient de bine pentru a conduce o mașină!
— Ea nu va primi niciodată o factură, a precizat Byrd.
— Bine. Nu poate citi ziarele aproape un an. Albert, e îngrozitor!
— Este vorba de sistemul nostru național de sănătate, a explicat Byrd.
— Înțeleg, a spus Cathy. Dar nu înțelegea cu adevărat. Chirurgii de aici erau destul de competenți, dar făceau doar puțin mai mult de jumătate din procedurile pe care ea și colegii ei le făceau la Hopkins – și nu se simțise niciodată suprasolicitată în Maumenee Building. Sigur, se muncea din greu. Dar oamenii aveau nevoie de tine, iar slujba ei era să restaureze și să îmbunătățească vederea oamenilor care aveau nevoie de îngrijire medicală de specialitate – iar pentru Caroline Ryan, M.D., FACS, aceasta era o chemare religioasă. Nu era vorba că medicii locali erau leneși, ci doar că sistemul le permitea – ba chiar îi încuraja – să adopte o atitudine de *laissez-faire* față de munca lor. Ajunsese într-o lume medicală foarte nouă, și nu era chiar atât de curajoasă.

Nu văzuse nici un tomograf. În esență, acestea fuseseră inventate în Marea Britanie de către EMI, dar un funcționar din guvernul britanic – Ministerul de Interne, îi spueau ei – a decis că țara are nevoie doar de câteva, așa că majoritatea spitalelor au pierdut loteria. Computerul tomograf abia apăruse cu câțiva ani înainte ca ea să intre la Facultatea de Medicină a Universității Johns Hopkins, dar în deceniul care a urmat acesta devenise parte din medicină la fel de mult ca stetoscopul. Practic, fiecare spital din America avea unul. Costau un milion de dolari bucata, dar pacientul plătea pentru utilizarea lor, iar ele se amortizau destul de repede. Nu avea nevoie decât foarte rar de unul – pentru a examina tumorile din jurul ochiului, de exemplu –, dar când aveai nevoie, aveai al naibii nevoie, chiar acum!

Iar la Johns Hopkins, podelele erau curățate în fiecare zi.

Dar oamenii aveau aceleași nevoi, iar ea era doctor, iar Cathy a

decis că asta era important. Unul dintre colegii ei de la facultatea de medicină plecase în Pakistan și se întorsese cu o experiență în domeniul patologiei oculare pe care nu o puteai dobândi într-o viață întreagă în spitalele americane. Bineînțeles, se întorsese și cu dizenterie amibiană, ceea ce era garantat să diminueze entuziasmul oricui pentru călătoriile în străinătate. Cel puțin asta nu se va întâmpla aici, își spuse ea. Doar dacă nu cumva o lua în sala de așteptare a unui doctor.

Capitolul 9
Simţăminte

PÂNĂ ACUM, RYAN nu reuşise să prindă acelaşi tren spre casă ca soţia sa, reuşind întotdeauna să ajungă acasă mai târziu decât ea. Până să ajungă acasă, ar fi putut să se gândească să lucreze la cartea lui Halsey. Era gata cam în proporţie de 70 la sută, cu toate cercetările serioase în spate. Trebuia doar să termine de scris. Ceea ce oamenii nu păreau să înţeleagă niciodată era că asta era partea cea mai grea; cercetarea era doar localizarea şi înregistrarea faptelor.

Partea dificilă era să facă ca faptele să pară că se unesc într-o poveste coerentă, pentru că vieţile oamenilor nu sunt niciodată coerente, mai ales în cazul unui războinic beţiv ca William Frederick Halsey Jr. Scrierea unei biografii a fost, mai mult decât orice altceva, un exerciţiu de psihiatrie de amatori. Ai prins incidente care s-au petrecut în viaţa lui la vârste şi niveluri de educaţie selectate la întâmplare, dar nu puteai şti niciodată micile amintiri cheie care au format o viaţă – bătaia din curtea şcolii din clasa a treia sau admonestarea mătuşii sale, Helen, care a rezonat în mintea lui pentru întreaga viaţă, pentru că bărbaţii rareori dezvăluiau astfel de lucruri celorlalţi. Ryan avea astfel de amintiri, iar unele dintre ele apăreau şi dispăreau în conştiinţa lui la intervale aparent aleatorii, când mesajul de la sora Frances Mary din clasa a doua la Şcoala Sfântul Matei i-a sărit în memorie ca şi cum ar fi avut din nou şapte ani. Un biograf priceput părea să aibă capacitatea de a simula astfel de lucruri, dar uneori se ajungea la a inventa lucruri, la a aplica experienţele personale la viaţa unei alte persoane şi asta era... ficţiune, iar istoria nu trebuia să fie ficţiune. Nici un articol dintr-un ziar, dar Ryan ştia din proprie experienţă că multe dintre

presupusele *ştiri* erau inventate din nimic. Dar nimeni nu a spus vreodată că scrierea unei biografii era uşoară. Prima sa carte, *Doomed Eagles,* fusese, în retrospectivă, un proiect mult mai uşor. Bill Halsey, amiral de flotă, USN, îl fascinase încă de când citise, în copilărie, propria autobiografie a bărbatului. El comandase forţe navale în luptă şi, deşi acest lucru păruse incitant pentru un băiat de zece ani, pentru un bărbat de treizeci şi doi de ani era de-a dreptul înspăimântător, pentru că acum înţelegea lucrurile pe care Halsey nu le discuta în întregime – necunoscutele, faptul că trebuia să aibă încredere în informaţiile serviciilor de informaţii fără să ştie cu adevărat de unde veneau, cum erau adunate, cum erau analizate şi procesate, cum îi erau transmise şi dacă inamicul ştia sau nu.

Ryan se afla acum în această buclă, iar faptul că trebuia să-şi parieze viaţa pe munca pe care o făcea el însuşi era al naibii de înfricoşător – şi mai mult, de fapt, să parieze vieţile altora pe care ar fi putut sau, mai probabil, pe care nu-i cunoştea.

Era o glumă pe care şi-o amintea de pe vremea când era în Corpul Puşcaşilor Marini, se gândi Ryan, în timp ce peisajul verde englezesc aluneca pe lângă fereastra lui: Motto-ul serviciilor de informaţii era *Punem pariu pe viaţa ta*. Asta era acum treaba lui. Trebuia să parieze vieţile altora. Teoretic, ar putea chiar să vină cu o estimare a serviciilor de informaţii care să pună în pericol soarta ţării sale.

Trebuia să fii atât de sigur de tine şi de datele tale...

Dar nu poţi fi întotdeauna sigur, nu-i aşa? Îşi bătuse joc de multe estimări oficiale ale CIA la care fusese expus la Langley, dar era mult mai uşor să scuipi pe munca altora decât să produci tu însuţi ceva mai bun. Cartea sa despre Halsey, intitulată provizoriu *Marinarul luptător*, ar fi dat peste cap câteva căruţe de mere ale înţelepciunii convenţionale, şi asta în mod deliberat. Ryan credea că gândirea convenţională în anumite domenii nu era doar incorectă, ci şi dădea naştere la ipoteze care nu puteau fi adevărate. Halsey acţionase corect în unele cazuri în care ochiul atotvăzător al retrospectivei îl pedepsise pentru că greşise. Şi asta era nedrept. Halsey putea fi judecat responsabil doar pentru informaţiile pe care le avea la dispoziţie. A spune altfel era ca şi cum i-ai acuza pe medici că nu au fost capabili să vindece cancerul.

Erau oameni deştepţi care făceau tot ce puteau, dar erau unele lucruri pe care nu le ştiau încă – lucrau ca dracu' pentru a le afla, dar procesul de descoperire dura atunci şi încă mai dura şi acum, se

gândea Ryan. Iar Bill Halsey nu putea ști decât ceea ce i se dădea, sau ceea ce un om rezonabil de inteligent putea deduce din acele informații, având în vedere o viață întreagă de experiență și ceea ce știa despre psihologia inamicului său. Și chiar și așa, inamicul nu coopera de bunăvoie la propria distrugere, nu-i așa?

Asta e treaba mea, în regulă, gândi Ryan în spatele ochilor goi. Era o căutare a Adevărului, dar era mai mult decât atât. Trebuia să reproducă pentru stăpânii săi procesele de gândire ale altora, să le explice propriilor săi superiori, pentru ca aceștia, șefii lui Ryan, să-și poată înțelege mai bine adversarii. Juca pshrink fără diplomă. Într-un fel, asta era amuzant. Era mai puțin când luai în considerare amploarea sarcinii și consecințele potențiale ale unui eșec. Totul se reducea la două cuvinte: *oameni morți*. În școala de bază de la baza de pușcași marini de la Quantico, au repetat aceeași lecție destul de des. Dacă greșești la conducerea plutonului tău, unii dintre pușcașii tăi marini nu se mai întorc acasă la mamele și soțiile lor, iar asta ar fi o povară grea de purtat pe conștiință pentru tot restul vieții. Profesia de militar atașa un preț mare greșelilor. Ryan nu servise suficient de mult timp ca să învețe singur această lecție, dar îl înspăimântase în nopțile liniștite, simțind rostogolirea navei în drumul ei peste Atlantic. Vorbise despre asta cu Gunny Tate, dar sergentul – pe atunci un bărbat *în vârstă* de treizeci și patru de ani – îi spusese doar să-și amintească de instrucție, să aibă încredere în instinctul său și să se gândească înainte de a acționa, dacă avea timp, după care îl avertizase că nu întotdeauna aveai luxul de a avea timp. Și îi spusese tânărului său șef să nu-și facă griji, pentru că părea destul de inteligent pentru un sublocotenent. Ryan nu avea să uite asta niciodată. Respectul unui sergent de artilerie al pușcașilor marini nu era ieftin.

Așadar, avea creierul de a face estimări de informații bune și curajul de a-și pune numele în spatele lor, dar trebuia să fie al naibii de sigur că sunt lucruri bune înainte de a le publica. Pentru că el paria viețile altor oameni, nu-i așa?

Trenul a încetinit până la oprire. A urcat pe scări, iar deasupra erau câteva taxiuri. Jack și-a imaginat că aveau orarul trenului memorat.

— Bună seara, Sir John.

Jack a văzut că era Ed Beaverton, agentul său de serviciu de dimineață.

— Bună, Ed. Știi, a spus Ryan, urcându-se pe scaunul din față pentru spațiu mai bun pentru picioare. De fapt, numele meu este Jack.

— Nu pot să-ți spun așa, a obiectat Beaverton. Ești un cavaler.

— Doar onorific, nu unul adevărat. Nu am o sabie – ei bine, doar pe cea din Corpul de Marină, și asta e acasă, în State.

— Și tu erai locotenent, iar eu eram doar caporal.

— Și ai sărit din avioane. Să fiu al naibii dacă am făcut vreodată ceva atât de prostesc, Eddie.

— Doar de douăzeci și opt de ori. Niciodată nu mi-am rupt nimic, a raportat taximetristul, întorcându-se pe deal.

— Nici măcar o gleznă?

— Doar o entorsă sau două. Cizmele ajută la asta, vedeți? a explicat taximetristul.

— Încă nu am învățat să-mi placă să zbor – sunt al naibii de sigur că nu voi sări niciodată dintr-un avion.

Nu, Jack era sigur, nu ar fi optat niciodată pentru Force Recon. Acei pușcași marini pur și simplu nu erau conectați cum trebuie. Învățase pe calea cea grea că zborul deasupra plajei în elicopter era destul de înfricoșător. Încă mai avea vise despre asta – senzația bruscă de cădere și faptul că vedea cum pământul se precipită – dar întotdeauna se trezea chiar înainte de impact, de obicei se ridica în poziția șezând în pat și apoi se uita în dormitorul întunecat pentru a se asigura că nu se afla în acel nenorocit de CH-46 cu un rotor spate defect, căzând pe stâncile din Creta. A fost un miracol că el și mulți dintre pușcașii săi marini nu au fost uciși. Dar el fusese singurul rănit grav. Restul plutonului său scăpase cu nimic mai rău decât entorse.

De ce naiba te gândești la asta? s-a întrebat el însuși. Era mai bine de opt ani în trecutul său.

Se opreau în fața casei din Grizedale Close.

— Am ajuns, domnule.

Ryan i-a înmânat biletul, plus un bacșiș prietenos.

— Numele meu este Jack, Eddie.

— Da, domnule. Ne vedem mâine dimineață.

— Am înțeles.

Ryan a plecat, știind că nu va câștiga niciodată această bătălie. Ușa din față era descuiată în așteptarea sosirii sale. Și-a scos cravata în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— Tati! aproape că a țipat Sally, în timp ce alerga spre brațele lui.

Jack a luat-o în brațe și a îmbrățișat-o și a primit o îmbrățișare.

— Ce mai face fata mea cea mare?

— Bine.

Cathy era la aragaz și pregătea cina. A lăsat-o pe Sally jos și s-a îndreptat spre soția sa pentru un sărut.

— Cum se face, a întrebat-o soțul ei, că tu ești întotdeauna prima acasă? Acasă, de obicei, tu ajungi mai târziu.

— Sindicate, a răspuns ea. Toată lumea termină la timp aici, iar *la timp* este de obicei destul de devreme – nu ca la Hopkins.

Unde, nu a adăugat ea, aproape toată lumea din personalul profesionist lucra până târziu.

— Trebuie să fie frumos să lucrezi la orele bancherilor.

— Nici măcar tata nu pleacă de la birou atât de devreme, dar toată lumea de aici o face. Iar prânzul înseamnă o oră întreagă – jumătate din timpul petrecut departe de spital. Ei bine, a permis ea, mâncarea e un pic mai bună așa.

— Ce avem la cină?

— Spaghete.

Și Jack a văzut că oala era plină cu sosul ei special de carne. S-a întors și a văzut o baghetă de pâine franțuzească pe tejghea.

— Unde e micuțul?

— Camera de zi.

— Bine. Ryan s-a îndreptat în acea direcție. Micul Jack era în pătuț. Tocmai învățase să stea în picioare – era puțin cam devreme pentru asta, dar tatăl său era de acord cu asta. În jurul lui era o colecție de jucării, toate acestea ajungând în gura lui. Și-a ridicat privirea pentru a-și vedea tatăl și a reușit un zâmbet fără dinți. Bineînțeles, asta merita o îmbrățișare. Scutecul lui se simțea uscat și proaspăt. Fără îndoială, domnișoara Margaret îl schimbase înainte de a pleca, ca întotdeauna, înainte ca Jack să ajungă acasă. Se descurca destul de bine. Sally o plăcea, iar asta era partea importantă. Și-a așezat fiul la loc, iar micuțul și-a reluat joaca cu un zornăitor de plastic și se uita la televizor – mai ales la reclame. Jack s-a dus în dormitor pentru a se schimba în haine mai confortabile și s-a întors în bucătărie. Apoi a sunat soneria, spre surprinderea tuturor. Jack s-a dus să răspundă.

— Dr. Ryan? a întrebat vocea în engleza americană. Era un tip de înălțimea și înfățișarea generală a lui Ryan, îmbrăcat în sacou și cravată, care ținea în mână o cutie mare.

— Așa este.

— V-am adus STU-ul, domnule. Lucrez la comunicații la ambasadă, a explicat tipul. Domnul Murray a spus că ar trebui să aduc asta aici.

Cutia era un cub de carton de aproximativ un metru și jumătate pe o latură și nu avea nici o inscripție pe ea. Ryan l-a lăsat pe bărbat să intre în casă și l-a condus direct în bârlogul său. A fost nevoie de aproximativ trei minute pentru a extrage telefonul supradimensionat din cutie. Acesta a mers lângă computerul Apple II al lui Jack.

— Ești NSA? a întrebat Ryan.

— Da, domnule. Civil. Am lucrat în cadrul Agenției de Securitate a Armatei, E-5. Am ieșit și am primit o mărire de salariu ca civil. Sunt aici de doi ani. Oricum, iată cheia de criptare. A înmânat dispozitivul de plastic. Știi cum funcționează chestiile astea, nu?

— Oh, da. Ryan a dat din cap. Am una pe birou în centru.

— Deci știi care sunt regulile în legătură cu asta. Dacă se strică ceva, mă suni – a înmânat cardul – și nimeni în afară de mine sau de unul dintre oamenii mei nu are voie să se uite înăuntru. Dacă se întâmplă asta, sistemul se autodistruge, desigur. Nu va porni un incendiu sau ceva de genul ăsta, dar pute puțin, din cauza plasticului. Oricum, asta e tot. A spart cutia.

— Vrei o Cola sau altceva?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să ajung acasă.

Și cu asta, expertul în comunicații a ieșit pe ușă spre mașina sa.

— Ce-a fost asta, Jack? a întrebat Cathy din bucătărie.

— Telefonul meu securizat, a explicat Jack, revenind lângă soția sa.

— Pentru ce este ăsta?

— Ca să pot suna acasă și să vorbesc cu șeful meu.

— Nu poți face asta de la birou?

— Este diferență de fus orar și, ei bine, sunt unele lucruri despre care nu pot vorbi de acolo.

— Chestii de agent secret, a pufnit ea.

— Așa este. La fel ca pistolul pe care îl avea în dulap. Cathy a acceptat prezența puștii lui Remington cu o oarecare echidistanță – o folosea la vânătoare, iar ea era pregătită să tolereze asta, din moment ce puteai găti și mânca păsările, iar pușca era neîncărcată. Dar se simțea mai puțin confortabil cu un pistol. Așa că, ca niște oameni căsătoriți civilizați, nu vorbeau despre asta, atâta timp cât nu se aflau

la o distanță bună de Sally, iar Sally știa că dulapul tatălui ei era interzis. Ryan se atașase de pistolul său automat Browning Hi-Power de 9 mm, care era încărcat cu paisprezece cartușe Federal cu vârfuri goale și două încărcătoare de rezervă, plus cătare marcată cu tritium și mânere făcute la comandă. Dacă ar mai fi avut vreodată nevoie de un pistol, acesta ar fi fost acela. Va trebui să găsească un loc unde să se antreneze la tragere, și-a amintit Ryan. Poate că baza Marinei Regale din apropiere avea un poligon. Sir Basil ar putea probabil să dea un telefon și să rezolve problema. În calitate de cavaler onorific, nu deținea o sabie, dar un pistol era echivalentul modern și putea fi o unealtă utilă în anumite ocazii.

La fel și un tirbușon.

— Chianti? a întrebat Ryan.

Cathy s-a întors.

— Bine, nu am nimic programat pentru mâine.

— Cath, nu am înțeles niciodată ce legătură ar avea un pahar sau două de vin în seara asta cu o operație mâine – mai sunt zece sau douăsprezece ore până atunci.

— Jack, nu se amestecă alcoolul cu operația, a explicat ea cu răbdare. Bine? Nu bei când conduci. Nu bei nici când tai. Niciodată. Nici măcar o dată.

— Da, domnule doctor. Deci, mâine doar le prescri ochelari oamenilor?

— Uh-huh, o zi simplă. Dar tu?

— Nimic important. Același rahat, altă zi.

— Nu știu cum poți să suporți asta.

— Ei bine, este o porcărie interesantă, secretă, și trebuie să fii un spiriduș ca să o înțelegi.

— Bine. A turnat sosul de spaghete într-un castron. Poftim.

— Nu am deschis încă vinul.

— Deci, lucrează mai repede.

— Da, domnule profesor Lady Ryan, a răspuns Jack, luând bolul cu sos și așezându-l pe masă. Apoi a scos dopul de la Chianti.

Sally era prea mare pentru un scaun înalt, dar încă suficient de mică pentru un scaun de înălțare, pe care îl ducea singură la scaun. Deoarece cina era *pisgetty*, tatăl ei a băgat șervețelul de pânză în gulerul ei. Probabil că sosul i-ar fi ajuns oricum pe pantaloni, dar astfel își învăța fetița despre șervete, iar asta, credea Cathy, era important. Apoi Ryan a turnat vinul. Sally nu a cerut nimic. Tatăl ei îi

făcuse pe plac o dată (peste obiecțiile soției sale) și se terminase cu asta. Sally a luat niște Coca-Cola.

SVETLANA DORMEA, în sfârșit. Îi plăcea să stea trează cât mai mult timp, în fiecare noapte la fel, sau cel puțin așa părea, până când, în sfârșit, lăsa capul în jos. Dormea cu un zâmbet, a văzut tatăl ei, ca un îngeraș, din acela care decora catedralele italiene din cărțile de călătorie pe care obișnuia să le citească. Televizorul era deschis. Părea un film despre al Doilea Război Mondial. Toate erau la fel. Germanii atacau cu cruzime – ei bine, ocazional exista câte un personaj german cu ceva asemănător cu umanitatea, de obicei un comunist german, se dezvăluia pe parcurs, sfâșiat de loialitatea conflictuală față de clasa sa (muncitoare, desigur) și față de țara sa – iar sovieticii rezistau cu curaj, pierzând la început o mulțime de oameni sfidători, până când întorceau soarta, de obicei în afara Moscovei în decembrie 1941, la Stalingrad în ianuarie 1943 sau în bulgărele de la Kursk în vara lui 1943. Întotdeauna exista un ofițer politic erou, un soldat simplu curajos, un sergent bătrân și înțelept și un tânăr ofițer tânăr și strălucitor. Un general grizonat care plângea în tăcere și singur pentru oamenii săi, apoi trebuia să lase sentimentele deoparte și să își facă treaba. Existau aproximativ cinci formule diferite, toate variații ale aceleiași teme, iar singura diferență reală era dacă Stalin era văzut ca un conducător înțelept și dumnezeiesc sau pur și simplu nu era menționat deloc. *Asta* depindea de momentul în care filmul fusese turnat. Stalin nu mai era la modă în industria cinematografică sovietică din jurul anului 1956, la scurt timp după ce Nikita Sergheevici Hrușciov ținuse celebrul, dar pe atunci secret, discurs în care dezvăluise ce monstru fusese Stalin – un lucru cu care cetățenii sovietici încă aveau probleme, mai ales taximetriștii, sau cel puțin așa părea. Adevărul în țara sa era o marfă rară și aproape întotdeauna greu de înghițit.

Dar Zaitzev nu se uita acum la film. Oleg Ivanovici sorbea din vodca sa, cu ochii concentrați pe ecranul televizorului, fără să-l vadă. Tocmai îi venise în minte cât de mare fusese pasul pe care îl făcuse în după-amiaza aceea în metrou. Atunci, fusese aproape o glumă, ca un copil care făcea o farsă, băgând mâna în buzunarul americanului acela ca un hoț pe furiș, doar ca să vadă dacă reușește. Nimeni nu observase. Fusese isteț și atent, și nici măcar americanul nu observase, altfel ar fi reacționat.

Așa că tocmai dovedise că are capacitatea de a face... *ce?* De a *face* ce? s-a întrebat Oleg Ivanovich cu o intensitate surprinzătoare.

Ce naiba făcuse în vagonul de metrou? La ce se gândise? De fapt, nu se gândise deloc la asta. Fusese doar un fel de impuls prostesc... nu-i așa?

A scuturat din cap și a mai luat o înghițitură din băutură. Era un om inteligent. Avea o diplomă universitară. Era un excelent jucător de șah. Avea o slujbă care necesita cea mai înaltă autorizație de securitate, care era bine plătită și care tocmai îl plasase la nivelul de intrare în *nomenclatura de* jos. Era o persoană importantă – nu foarte importantă, dar oricum. KGB-ul îi încredințase cunoștințe despre multe lucruri. KGB-ul avea încredere în el... dar...

Dar ce*?* s-a întrebat el însuși. Ce venea după partea cu *dar*? Mintea lui rătăcea în direcții pe care nu le înțelegea și pe care abia le putea vedea...

Preotul. La asta s-a ajuns, nu-i așa? Sau nu? La ce se gândea? s-a întrebat Zaitzev. Nu știa cu adevărat dacă se gândea la ceva. Era ca și cum mâna lui dezvoltase o minte proprie, acționând fără permisiunea creierului sau a minții, îndreptându-se într-o direcție pe care nu o înțelegea.

Da, trebuia să fie preotul ăla blestemat. A fost vrăjit? O forță exterioară îi controla corpul?

Nu! Asta nu este posibil! și-a spus Zaitzev. Asta era ceva din povești vechi, genul de lucruri despre care femeile bătrâne discutau – se certau – deasupra unei oale fierbinți.

Dar atunci de ce am băgat mâna în buzunarul americanului? se întrebă mintea lui, dar nu a primit un răspuns imediat.

Vrei să faci parte din crimă? întrebă o voce mică. *Ești dispus să facilitezi uciderea unui om nevinovat?*

Era nevinovat? s-a întrebat Zaitzev, luând încă o înghițitură. Nici măcar un singur mesaj care îi trecea pe birou nu sugera contrariul. De fapt, cu greu își amintea vreo mențiune despre acest Părinte Karol în vreun mesaj al KGB-ului din ultimii doi ani. Da, luaseră notă de călătoria sa înapoi în Polonia, la scurt timp după ce fusese ales Papă, dar ce om nu s-a dus acasă după ce a fost promovat pentru a-și vedea prietenii și a le cere aprobarea pentru noul său loc în lume?

Partidul era alcătuit și din bărbați. Iar bărbații făceau greșeli. Le vedea în fiecare zi, chiar și din partea ofițerilor pricepuți și foarte bine pregătiți ai KGB-ului, care erau pedepsiți, sau mustrați, sau

doar remarcați de superiorii lor din Centru. Leonid Ilici a făcut greșeli. Oamenii chicoteau despre ele la prânz destul de des – sau vorbeau mai discret despre lucrurile pe care le făceau copiii lui lacomi, în special fiica lui. A ei era o corupție măruntă și, deși oamenii vorbeau despre ea, de obicei vorbeau în liniște. Dar el se gândea la un tip de corupție mult mai mare și mai periculoasă.

De unde a apărut legitimitatea statului? În mod abstract, de la popor, dar poporul nu avea niciun cuvânt de spus. Partidul avea, dar numai o mică minoritate de oameni erau în partid, iar dintre aceștia numai o minoritate mult mai mică a obținut ceva asemănător cu puterea. Așadar, legitimitatea statului său stătea deasupra a ceea ce era prin orice măsură logică… o ficțiune…

Și ăsta era un gând foarte mare. Alte țări erau conduse de dictatori, adesea fasciști de dreapta politică. Mai puține țări erau conduse de oameni de stânga politică. Hitler îl reprezenta pe cel mai puternic și periculos dintre primii, dar fusese răsturnat de Uniunea Sovietică și Stalin, pe de o parte, și de statele occidentale, pe de altă parte. Cei mai improbabili doi aliați s-au combinat pentru a distruge amenințarea germană. Și cine erau ei? Pretindeau că sunt democrații și, deși această afirmație era denigrată în mod constant de propria sa țară, alegerile organizate în acele țări erau reale – trebuiau să fie, din moment ce țara sa și agenția sa, KGB-ul, cheltuiau timp și bani încercând să le influențeze – și, deci*, acolo,* Voința Poporului avea o anumită realitate, altfel de ce ar fi încercat KGB-ul să o afecteze? Cât de mult, mai exact, Zaitzev nu știa. Nu se putea spune din informațiile disponibile în propria țară și nu se obosea să asculte Vocea Americii și alte arme de propagandă evidente ale națiunilor occidentale.

Așadar, nu oamenii au fost cei care au vrut să-l omoare pe preot. Au fost Andropov, cu siguranță, și Biroul Politic, posibil, care au dorit să o facă. Chiar și colegii săi de muncă de la Centru nu aveau nimic special de împărțit cu părintele Karol. Nu se vorbea despre dușmănia lui față de Uniunea Sovietică. Televiziunea și radioul de stat nu îndemnaseră la ură de clasă împotriva lui, așa cum făceau pentru alți dușmani străini. Nu apăruseră articole peiorative despre el în *Pravda* pe care să le fi văzut în ultima vreme. Doar câteva vociferări despre problemele de muncă din Polonia, iar acelea nu erau prea zgomotoase, mai degrabă genul de lucruri pe care le-ar putea spune un vecin despre un copil neascultător de alături.

Dar despre asta trebuia să fie vorba. Karol era polonez și era o sursă de mândrie pentru oamenii de acolo, iar Polonia era tulburată din punct de vedere politic din cauza conflictelor de muncă. Karol a vrut să-și folosească puterea politică sau spirituală pentru a-și proteja poporul. Era de înțeles, nu-i așa?

Dar era de înțeles uciderea lui?

Cine s-ar ridica și ar spune: *Nu, nu puteți să-l ucideți pe acest om pentru că nu vă place politica lui?* Biroul Politic? Nu, ei ar fi de acord cu Andropov.

El era moștenitorul moștenitor. Atunci când Leonid Ilici ar fi murit, el ar fi fost cel care i-ar fi luat scaunul în capul mesei. Un alt om de partid. Ei bine, cine altcineva putea fi? Partidul era sufletul poporului, după cum se spunea. Aceasta era cam singura mențiune despre *suflet* pe care Partidul o permitea.

Oare o parte a unui om trăia după moarte? Ăsta trebuia să fie sufletul, dar aici Partidul era sufletul, iar Partidul era o chestie de oameni, și încă oameni corupți.

Și au vrut să ucidă un preot.

Văzuse mesajele. Într-un mod foarte mic, el, Oleg Ivanovici Zaitzev, ajuta. Și asta îl rodea în adâncul lui. O conștiință? Trebuia să aibă așa ceva? Dar o conștiință era ceva care măsura un set de fapte sau de idei în raport cu altul și care fie era mulțumită, fie nu. Dacă nu, dacă găsea vreo acțiune în neregulă, atunci conștiința începea să se plângă. Șoptea. Îl forța să se uite și să continue să se uite până când problema era rezolvată, până când acțiunea greșită era oprită, sau inversată, sau ispășită – Dar cum puteai opri Partidul sau KGB-ul să facă ceva?

Pentru a face acest lucru, Zaitzev știa că trebuie, cel puțin, să demonstrezi că acțiunea propusă era contrară teoriei politice sau că ar avea consecințe politice negative, deoarece politica era măsura binelui și a răului. Dar nu era politica prea efemeră pentru asta? Nu trebuia ca *binele* și *greșeala* să depindă de ceva mai solid decât simpla politică? Nu exista un sistem de valori mai înalt? Până la urmă, politica era doar o *tactică,* nu-i așa? Și, deși tactica era importantă, strategia era și mai importantă, pentru că strategia era măsura pentru care foloseai tactica, iar strategia în acest caz trebuia să fie ceea ce era corect – corect în mod transcendent. Nu doar corectă pe moment, ci corectă pentru toate timpurile – ceva ce istoricii ar putea examina peste o sută sau o mie de ani și pronunța

ca fiind o acțiune corectă.

A gândit partidul în acești termeni? Cum anume își lua Partidul Comunist al Uniunii Sovietice deciziile? Ce era bun pentru popor? Dar cine măsura acest lucru? Indivizii, Brejnev, Andropov, Suslov, restul membrilor cu drept de vot ai Biroului Politic, sfătuiți de membrii candidați fără drept de vot, sfătuiți în continuare de Consiliul de Miniștri și de membrii Comitetului Central al partidului, toți membrii de rang înalt ai *nomenclaturii* – cei cărora *rezidentul* de la Paris le trimitea parfum și ciorapi în geantă diplomatică. Zaitzev văzuse destule din acele expediții. Și auzise poveștile. Aceia erau cei care își răsfățau copiii cu cadouri și statut, cei care alergau pe banda centrală a marilor bulevarde moscovite, prinții marxiști corupți care îi conduceau țara cu mâini de fier.

Gândeau acei prinți în termenii a ceea ce era bun pentru *narod* – masele, cum erau numiți –, nenumărații muncitori și țărani pe care îi conduceau și de al căror bine se presupune că aveau grijă?

Dar, probabil, prinții minori sub conducerea lui Nikolai Romanov au gândit și au vorbit în același mod. Iar Lenin a ordonat ca toți să fie împușcați ca dușmani ai poporului. Așa cum filmele moderne vorbeau despre Marele Război pentru Apărarea Patriei, filmele anterioare îi înfățișaseră pentru publicul mai puțin sofisticat ca pe niște bufoni răi, dușmani abia serioși, ușor de urât și ușor de ucis, caricaturi ale unor oameni reali care erau cu toții atât de diferiți de acei oameni care îi înlocuiseră, desigur...

Așa cum prinții de odinioară își conduceau săniile cu troiță pe care le înhămau peste trupurile țăranilor în drumul lor spre curtea regală, tot așa și astăzi ofițerii miliției moscovite au ținut banda centrală deschisă pentru noii membri ai *nomenclaturii* care nu aveau timp de întârzieri în trafic.

Nimic nu se schimbase cu adevărat...

Cu excepția faptului că țarii din vechime se supuneau, cel puțin din gură, unei autorități superioare. Finanțaseră Catedrala Sfântul Vasile aici, în Moscova, iar alți nobili finanțaseră nenumărate alte biserici din orașe mai mici, pentru că până și Romanovii recunoscuseră o putere mai mare decât a lor. Dar Partidul nu recunoștea nicio ordine superioară.

Astfel, putea ucide fără regrete, deoarece uciderea era adesea o necesitate politică, un avantaj *tactic care* trebuia obținut când și unde era convenabil.

Asta a fost tot ce a fost? s-a întrebat Zaitzev. *Îl omorau pe Papă doar pentru că era mai convenabil?*

Oleg Ivanovich și-a mai turnat o porție de vodcă din sticla din apropiere și a mai tras o înghițitură.

În viața lui au existat multe neplăceri. Era un drum prea lung de la biroul său până la răcitorul de apă. Erau oameni la serviciu pe care nu-i plăcea – Ștefan Evghenievici Ivanov, de exemplu, un superior la comunicare. Cum reușise să fie promovat în urmă cu patru ani era un mister pentru toată lumea din secție. Era desconsiderat de către cei mai în vârstă ca fiind o dronă incapabilă să facă vreo treabă utilă. Zaitzev presupunea că fiecare întreprindere avea o astfel de persoană, o rușine pentru birou, dar care nu era ușor de îndepărtat pentru că… pentru că era doar acolo și asta era tot ce era de făcut. Dacă Ivanov ar fi fost dat la o parte, Oleg ar fi putut fi promovat – dacă nu în grad, atunci în statut de șef de secție. Fiecare respirație pe care o făcea Ivanov era un inconvenient pentru Oleg Ivanovich, dar asta nu-i dădea dreptul să-l ucidă pe comunicatorul mai vechi, nu-i așa?

Nu, ar fi fost arestat și urmărit penal, și poate chiar executat pentru crimă. Pentru că era interzis prin lege. Pentru că era *greșit*. Legea, partidul și propria conștiință îi spuneau asta.

Dar Andropov voia să-l ucidă pe părintele Karol, iar conștiința lui nu i-a spus nu. Ar fi făcut-o și o altă conștiință? Încă o înghițitură de vodcă.

Un alt sforăit. O *conștiință,* în *Biroul Politic?*

În KGB nu existau îndoieli. Nici dezbateri. Nici o discuție deschisă. Doar mesaje de acțiune și notificări de finalizare sau de eșec. Evaluări ale străinilor, bineînțeles, discuții despre gândirea străinilor, adevărați agenți sau simpli agenți de influență – numiți *proști utili* în lexiconul KGB. Niciodată un ofițer de teren nu a scris înapoi despre un ordin și a spus: *Nu, tovarășe, nu ar trebui să facem asta pentru că ar fi greșit din punct de vedere moral.* Goderenko, la Roma, se apropiase cel mai mult, formulând observația că uciderea lui Karol ar putea avea consecințe negative asupra operațiunilor. Însemna asta că Ruslan Borissovici avea și el o conștiință tulburată? Nu. Goderenko avea trei fii: unul în marina sovietică, altul, auzise el, la academia KGB-ului de pe șoseaua de centură, iar al treilea la Universitatea de Stat din Moscova. Dacă Ruslan Borissovici avea dificultăți cu KGB-ul, orice acțiune ar fi putut însemna, dacă nu

moartea, atunci cel puțin o rușine serioasă pentru copiii săi, și puțini oameni luau astfel de măsuri.

Deci, conștiința lui era singura din KGB? Zaitzev a luat o înghițitură pentru a reflecta la asta. Probabil că nu. Existau mii de oameni în Centru și alte mii în alte părți, și doar legile statisticii făceau probabil că existau o mulțime de oameni *buni* (oricum se definea asta), dar cum îi identifica cineva? Era moarte sigură – sau închisoare îndelungată – să încerci să-i cauți. Aceasta era problema de bază pe care o avea. Nu exista nimeni căruia să îi poată mărturisi îndoielile sale. Nimeni cu care să poată discuta despre grijile sale – nici un doctor, nici un preot... nici măcar cu soția lui, Irina...

Nu, nu avea decât sticla de vodcă și, deși îl ajuta să gândească, după cum se vede, nu era un companion prea bun. Bărbații ruși nu se împotriveau să verse lacrimi, dar nici acestea nu l-ar fi ajutat. Irina ar putea pune o întrebare, iar el nu ar fi fost în stare să răspundă pe placul nimănui. Tot ce avea la dispoziție era somnul. Nu l-ar fi ajutat, era sigur, și în asta avea dreptate.

Încă o oră și încă două guri de vodcă l-au amețit până la somnolență. Soția lui ațipise în fața televizorului – Armata Roșie câștigase bătălia de la Kursk, din nou, iar filmul se încheia la începutul unui lung marș care avea să ducă la Reichstagul din Berlin, plin de speranță și entuziasm pentru sarcina sângeroasă. Zaitzev a chicotit în sinea lui. Era mai mult decât avea el în momentul de față. Și-a cărat paharul gol în bucătărie, apoi și-a trezit soția pentru a merge în dormitor. Spera ca somnul să vină repede. Sfertul de litru de alcool din burtă ar fi trebuit să-l ajute. Și așa a fost.

— ȘTII, ARTHUR, SUNT multe lucruri pe care nu le știm despre el, a spus Jim Greer.

— Despre Andropov, vrei să spui?

— Nici măcar nu știm dacă nenorocitul este căsătorit, a continuat DDI.

— Ei bine, Robert, ăsta e departamentul tău, a observat inspectorul șef al Departamentului de Investigații, aruncându-i o privire lui Bob Ritter.

— Credem că este, dar nu și-a adus niciodată soția, dacă există, la o funcție oficială. De obicei, așa aflăm, a trebuit să recunoască DDO. Adesea își ascund familiile, ca și mafioții. Sunt atât de obsedați să ascundă totul acolo. Și, da, nu ne pricepem prea bine să dezgropăm

informațiile, pentru că nu sunt importante din punct de vedere operațional.

— Felul în care își tratează soția și copiii, dacă există, a subliniat Greer, poate fi util în stabilirea profilului individului.

— Deci vrei să-l însărcinez pe CARDINAL cu așa ceva? Ar putea s-o facă, sunt sigur, dar de ce să-i irosesc timpul în felul ăsta?

— Este o risipă? Dacă este un bătăuș de soții, asta ne spune ceva. Dacă este un tată afectuos, ne spune altceva, a insistat DDI.

— Este un bătăuș. Puteți să vă uitați la fotografia lui și să vedeți asta. Uitați-vă cum se comportă personalul său în jurul lui. Sunt țepeni, așa cum te-ai fi așteptat de la personalul lui Hitler, a răspuns Ritter.

Cu câteva luni înainte, o gașcă de guvernatori de state americane zburase la Moscova pentru o diplomație sub-rosa. Guvernatorul din Maryland, un democrat liberal, a raportat că, atunci când Andropov a intrat în sala de recepție, l-a recunoscut imediat ca fiind un golan, apoi a aflat că era Iuri Vladimirovici, președintele Comitetului pentru Securitatea Statului. *Marylander*-ul avea ochi buni pentru a citi oamenii, iar această evaluare intrase în dosarul lui Andropov de la Langley.

— Ei bine, nu ar fi fost un judecător prea bun, a observat Arthur Moore. Citise și el dosarul. Cel puțin nu la nivel de recurs. Prea interesați să îl spânzure pe bietul nenorocit doar pentru a vedea dacă se rupe sau nu frânghia. Nu că Texasul nu ar fi avut câțiva judecători de genul ăsta, pe vremuri, dar acum era mult mai civilizat. Erau mai puțini cai care trebuiau furați decât oameni care trebuiau uciși, la urma urmei. Bine, Robert, ce putem face pentru a-l îmbogăți un pic? Se pare că va fi următorul lor secretar general, până la urmă. Mi se pare o idee bună.

— Pot să zdruncin niște cuști. De ce nu-l întrebi pe Sir Basil ce poate face? Ei se pricep mai bine decât noi la chestiile sociale și asta îi scutește pe oamenii noștri.

— Îl plac pe Bas, dar nu-mi place să țină atâtea indicatoare pentru noi, a răspuns judecătorul Moore.

— Ei bine, James, protejatul tău este acolo. Spune-i să pună el întrebarea. I-ai făcut rost de un STU acasă?

— Ar fi trebuit să ajungă acolo astăzi, da.

— Așa că sună-ți băiatul și spune-i să întrebe, frumos și fără menajamente.

Ochii lui Greer s-au îndreptat spre judecător.
— Arthur?
— Aprobat. Cu minusculă asta, totuși. Spune-i lui Ryan că este în interesul lui personal, nu al nostru.
Amiralul și-a verificat ceasul.
— Bine, pot face asta înainte de a pleca acasă.
— Acum, Bob, vreun progres în legătură cu MASCA MORȚII ROȘII? a întrebat amuzat inspectorul, tocmai pentru a încheia ședința de după-amiază. Era o idee amuzantă, dar nu una foarte serioasă.
— Arthur, hai să nu-i dăm prea multă importanță, nu-i așa? *Sunt* vulnerabili la glonțul potrivit, odată ce îl încărcăm în armă.
— Nu vorbii așa în fața Congresului. S-ar putea să-și murdărească chiloții, a avertizat Greer, râzând. Ar trebui să ne bucurăm de o coexistență pașnică cu ei.
— Asta nu a funcționat foarte bine cu Hitler. Stalin și Chamberlain au încercat amândoi să se înțeleagă cu ticălosul. Unde au ajuns? Ei sunt dușmanii noștri, domnilor, și tristul adevăr este că nu putem avea o pace adevărată cu ei, fie că ne place sau nu. Ideile lor și ale noastre sunt prea puțin sincronizate pentru așa ceva. Și-a ridicat mâinile. Da, știu, nu ar trebui să gândim așa, dar slavă Domnului că președintele o face, iar noi încă lucrăm pentru el.
Nu erau nevoiți să comenteze acest lucru. Toți trei votaseră pentru actualul președinte, în ciuda glumei instituționale conform căreia cele două lucruri pe care nu le găseai niciodată la Langley erau comuniștii și... republicanii. Nu, noul președinte avea un pic de fier în spinare și un instinct de vulpe pentru oportunități. Aceasta-i plăcea în special lui Ritter, care era cowboy-ul dintre cei trei, dacă nu cumva și cel mai abraziv.
— Bine. Am de lucrat la buget pentru audierea cu Senatul de poimâine, a anunțat Moore, întrerupând ședința.

RYAN ERA LA CALCULATOR, gândindu-se la bătălia din Golful Leyte, când a sunat telefonul. Era pentru prima dată când suna, cu soneria lui ciudată și trăncănitoare. A căutat în buzunar cheia de plastic, a strecurat-o în fanta corespunzătoare, apoi a ridicat receptorul.
— Așteptați, a spus o voce mecanică, SINCRONIZAREA LINIEI; Așteptați, SINCRONIZAREA LINIEI; Așteptați, SINCRONIZAREA

LINIEI – LINIA ESTE SIGURĂ, a spus în cele din urmă.

— Bună ziua, a spus Ryan, întrebându-se cine avea un STU și l-ar fi sunat atât de târziu. S-a dovedit a fi răspunsul evident.

— Bună, Jack, l-a salutat o voce cunoscută. Un lucru bun la STU: Tehnologia digitală făcea ca vocile să fie la fel de clare ca și cum vorbitorul era în cameră.

Ryan a verificat ceasul de la birou.

— Cam târziu, domnule.

— Nu la fel de târziu ca în vechea Anglie. Ce mai face familia?

— În mare parte dorm în acest moment. Cathy citește probabil o revistă medicală, ceea ce făcea în loc să se uite la televizor, oricum. Cu ce vă pot ajuta, amirale?

— Am o mică treabă pentru tine.

— *Okay*, a răspuns Ryan.

— Întreabă în jur – ca din întâmplare – despre Iuri Andropov. Sunt câteva lucruri despre el pe care nu le știm. Poate că Basil are informațiile pe care le dorim.

— Ce anume, domnule? a întrebat Jack.

— Este căsătorit? are copii?

— Nu știm dacă e căsătorit?

Ryan și-a dat seama că nu văzuse această informație în dosar, dar presupusese că era în altă parte și nu o luase în seamă în mod special.

— Așa este. Judecătorul vrea să vadă dacă Basil ar putea ști.

— *Okay*, îl pot întreba pe Simon. Cât de important este acest lucru?

— Așa cum am spus, ca din întâmplare, ca și cum te-ar interesa pe tine. Apoi sună-mă de acolo, de la tine de acasă, adică.

— Așa o să fac, domnule. Îi știm vârsta, ziua de naștere, educația și altele, dar nu știm dacă e căsătorit sau are copii, nu?

— Așa merg lucrurile uneori.

— Da, domnule.

Și asta l-a pus pe Jack pe gânduri. Știau mărimea rochiei fiicei sale – 12 – pe care cineva o considerase suficient de importantă pentru a o obține de la modista belgiană care îi vânduse rochia de mireasă din mătase tatălui ei iubitor, prin intermediul ambasadorului. Dar nu știau dacă, probabil, următorul secretar general al Uniunii Sovietice era căsătorit. *Doamne, tipul avea aproape 60 de ani și ei nu știau? Ce naiba?*

— Bine, pot să întreb. N-ar trebui să fie prea greu.
— Altfel, cum e la Londra?
— Îmi place aici, la fel ca și lui Cathy, dar ea are îndoieli cu privire la sistemul lor de asistență medicală de stat.
— Medicină socializată? Nu o învinovățesc. Tot la Bethesda fac totul, dar mă ajută puțin faptul că am *amiral* în fața numelui meu. Nu este la fel de rapid pentru un șef de echipaj pensionat.
— Pun pariu.
În cazul lui Ryan, a ajutat foarte mult faptul că soția sa era cadru didactic la Johns Hopkins. Nu vorbea cu nimeni în halat de laborator fără *profesor* pe ecuson și învățase că, în domeniul medicinei, cei cu adevărat deștepți erau profesorii, spre deosebire de restul societății.

VISURILE AU VENIT după miezul nopții, deși el nu avea de unde să știe asta. Era o zi senină de vară la Moscova, iar un bărbat în alb traversa Piața Roșie. Catedrala Sfântul Vasile era în spatele lui, iar el mergea împotriva traficului pe lângă mausoleul lui Lenin. Câțiva copii îl însoțeau, iar el le vorbea cu blândețe, așa cum le-ar vorbi un unchi favorit... sau poate un preot de parohie. Atunci Oleg a știut că asta era, un preot de parohie. Dar de ce în alb? Cu brocart auriu, chiar. Copiii, câte patru sau cinci, băieți și fete, îl țineau de mână și se uitau la el cu zâmbete inocente. Apoi Oleg a întors capul. Sus, în partea de sus a mausoleului, acolo unde stăteau pentru paradele de 1 Mai, se aflau membrii Biroului Politic: Brejnev, Suslov, Ustinov și Andropov. Andropov ținea în mână o pușcă și arăta spre mica procesiune. Mai erau și alți oameni în jur – oameni fără chip care mergeau fără țintă, făcându-și treaba.
Apoi, Oleg stătea alături de Andropov, ascultându-i cuvintele. El pleda pentru dreptul de a-l împușca pe om. *Ai grijă la copii, Iuri Vladimirovici*, a avertizat Suslov. *Da, ai grijă*, a fost de acord Brejnev. Ustinov a întins mâna pentru a regla ținta puștii. Cu toții l-au ignorat pe Zaitzev, care se mișca printre ei, încercând să le atragă atenția.
Dar de ce? a întrebat Zaitzev. *De ce faceți asta?*
Cine este acesta? l-a întrebat Brejnev pe Andropov.
Nu-l băgați în seamă, mârâi Suslov. *Împușcă-l pe nenorocit!*
Foarte bine, a spus Andropov.
A țintit cu grijă, iar Zaitzev nu a putut interveni, deși era chiar acolo. Apoi președintele a apăsat pe trăgaci.

Zaitzev era din nou pe stradă acum. Primul glonț a lovit un copil, un băiat din dreapta preotului, care a căzut fără să scoată un sunet.

Nu el, idiotule – preotul! a țipat Mihail Suslov ca un câine turbat.

Andropov a tras din nou, de data aceasta nimerind o fetiță blondă care stătea în stânga preotului. Capul ei a explodat în roșu. Zaitzev s-a aplecat să o ajute, dar ea a spus că este în regulă, așa că a lăsat-o și s-a întors la preot.

Ai grijă, de ce nu te uiți?

La ce să am grijă, tânărul meu tovarăș? a întrebat plăcut preotul, apoi s-a întors. *Haideți, copii, mergem să-l vedem pe Dumnezeu*.

Andropov a tras din nou. De data aceasta, glonțul l-a lovit pe preot direct în piept. S-a produs un strop de sânge, cam de mărimea și culoarea unui trandafir. Preotul a făcut o grimasă, dar a continuat să meargă, cu copiii zâmbitori în spate.

O altă împușcătură, un alt trandafir pe piept, în stânga primului. Dar totuși a continuat să înainteze, mergând încet.

Ești rănit? a întrebat Zaitzev.

Nu e nimic, a răspuns preotul. *Dar de ce nu i-ai oprit?*

Dar am încercat! a insistat Zaitzev.

Preotul se opri din mers, întorcându-se să-l privească drept în față.

Ai făcut-o?

În acel moment, al treilea glonț l-a lovit direct în inimă.

Ai făcut-o? a întrebat din nou preotul.

Acum copiii se uitau la el și nu la preot.

Zaitzev s-a trezit așezat în pat. Era puțin înainte de ora patru dimineața, spunea ceasul. Transpirase abundent. Nu mai era decât un singur lucru de făcut. S-a ridicat din pat și s-a îndreptat spre baie. Acolo a urinat, apoi a băut un pahar cu apă și s-a dus la bucătărie. S-a așezat lângă chiuvetă și și-a aprins o țigară. Înainte de a se culca din nou, voia să fie complet treaz. Nu voia să se întoarcă în *acel* vis.

Pe fereastră, Moscova era liniștită, străzile erau complet goale – nici măcar un bețiv care se clătina spre casă. Un lucru bun, de asemenea. Niciun lift de la blocuri nu funcționa la ora asta. Nu se vedea nicio mașină, ceea ce era puțin ciudat, dar nu atât de mult ca într-un oraș occidental.

Țigara și-a atins scopul. Acum era suficient de treaz pentru a se culca din nou. Dar chiar și acum știa că viziunea nu-l va părăsi. Cele mai multe vise dispăreau, ca fumul de țigară, dar acesta nu. Zaitzev

era sigur de asta.

Capitolul 10
Inopinant

AVEA MULT DE GÂNDIT. Era ca și cum decizia se luase de la sine, ca și cum o forță extraterestră îi cuprinsese mintea și, prin ea, corpul, iar el fusese transformat într-un simplu spectator. La fel ca majoritatea rușilor, nu făcuse duș, ci se spălase pe față și se bărbierise cu o lamă de ras, crestându-se de trei ori în acest proces. Hârtia igienică a avut grijă de asta – de simptome, în orice caz, dacă nu de cauză. Imaginile din vis încă îi defilau prin fața ochilor ca în acel film de război de la televizor. Au continuat să o facă și în timpul micului dejun, provocându-i o privire distantă în ochi pe care soția sa a observat-o, dar a decis să nu o comenteze. Destul de curând a fost timpul să plece la muncă. A mers pe drum ca un automat, luând calea cea bună spre stația de metrou ca un automat, cu creierul atât liniștit, cât și furios de activ, ca și cum s-ar fi despărțit brusc în două persoane separate, dar conectate la distanță, care se deplasau pe căi paralele spre o destinație pe care nu o putea vedea și pe care nu o înțelegea. Totuși, era purtat până acolo, ca o bucată de lemn pe râurile de munte, pereții de stâncă trecând atât de repede prin stânga și prin dreapta lui, încât nici măcar nu-i putea vedea. A fost aproape o surpriză când s-a trezit la bordul vagonului de metrou, călătorind prin tunelurile întunecate săpate de prizonierii politici ai lui Stalin sub conducerea lui Nikita Sergheevici Hrușciov, înconjurat de trupurile liniștite, aproape fără chip, ale altor cetățeni sovietici care se îndreptau, de asemenea, spre locurile de muncă pentru care aveau puțină dragoste și puțin simț al datoriei. Dar se duceau la ele pentru că așa își câștigau banii cu care cumpărau mâncare pentru familiile lor, rotițe minuscule în uriașa mașinărie care era statul sovietic, pe

care toţi pretindeau că îl servesc și care pretindea că îi servea pe ei și familiile lor…

Dar totul era o minciună, nu-i așa? s-a întrebat Zaitzev. Nu-i așa? Cum ajuta statului sovietic uciderea unui preot? Cum îi ajuta pe toţi acești oameni? Cum îl ajuta pe el, pe soţia și fetiţa sa? Hrănindu-i? Oferindu-i posibilitatea de a face cumpărături în magazinele *închise* și de a cumpăra lucruri pe care ceilalţi muncitori nici nu se puteau gândi să și le cumpere?

Dar *era* mai bine decât aproape toţi ceilalţi din vagonul de metrou, și-a amintit Oleg Ivanovich. Nu trebuia să fie recunoscător pentru asta? Nu mânca mâncare mai bună, nu bea cafea mai bună, nu se uita la un televizor mai bun, nu dormea pe cearceafuri mai bune? Nu avea el tot confortul pe care acești oameni ar fi vrut să-l aibă? *De ce sunt dintr-o dată atât de tulburat?* s-a întrebat comunicatorul. Răspunsul era atât de evident, încât i-a luat aproape un minut să înţeleagă răspunsul. Era din cauză că poziţia sa, cea care îi dădea confortul de care se bucura, îi dădea și cunoştinţe, iar în acest caz, pentru prima dată în viaţa sa, cunoştinţele erau un blestem. Cunoştea gândurile oamenilor care determinau cursul pe care ţara sa îl urma, și în această cunoaștere a văzut că acel curs era unul fals… unul rău, iar în mintea lui era o agenţie care a privit cunoașterea și a judecat-o greșit. Și în această judecată a apărut nevoia de a face ceva pentru a o schimba. Nu putea să se opună și să se aștepte să păstreze ceea ce se numea libertate în ţara sa. Nu exista nicio agenţie care să îi permită să își facă cunoscută judecata celorlalţi, deși alţii ar fi putut fi de acord cu judecata lui, ar fi putut cere oamenilor care le conduceau ţara să le rezolve nemulţumirile.

Nu, nu avea cum să acţioneze în cadrul unui astfel de sistem, așa cum exista el. Pentru a face asta, trebuia să fii atât de sus-pus încât, înainte de a exprima îndoieli, trebuia să te gândești bine, ca nu cumva să-ţi pierzi privilegiul, și astfel, orice conştiinţă pe care o aveai era temperată de lașitatea care venea odată cu faptul că aveai atât de mult de pierdut. Nu auzise niciodată de vreo figură politică de rang înalt din ţara sa care să se ridice astfel, să se ridice pe o chestiune de principiu și să le spună colegilor săi că făceau ceva greșit. Nu, sistemul excludea acest lucru prin tipul de oameni pe care îi selecta. Oamenii corupţi selectau doar alţi oameni corupţi ca să le fie colegi, ca nu cumva să fie nevoiţi să pună la îndoială lucrurile care le ofereau propriile privilegii uriașe. La fel cum prinţii de sub ţari rareori, dacă

nu chiar niciodată, au luat în considerare efectul pe care domnia lor îl avea asupra șerbilor, la fel și noii prinți ai marxismului nu au pus niciodată la îndoială sistemul care le-a oferit locul lor în lume. De ce?

Pentru că lumea nu-și schimbase forma – doar culoarea, de la albul țarist la roșul socialist – și, păstrându-și forma, își păstra metoda de lucru, iar într-o lume roșie, puțin sânge vărsat în plus era greu de observat.

Vagonul de metrou a oprit la stația lui, iar Zaitzev s-a îndreptat spre ușa metalică glisantă, spre peron, la stânga spre scara rulantă, până în stradă, într-o zi frumoasă, senină, de sfârșit de vară, făcând din nou parte dintr-o mulțime, dar care se dispersa pe măsură ce se mișca. Un contingent de mărime medie se îndrepta cu pas constant spre clădirea de piatră a Centrului, trecând prin ușile de bronz și trecând de primul punct de control de securitate. Zaitzev și-a arătat legitimația paznicului în uniformă, care a verificat fotografia și fața și a dat din cap spre dreapta, semnalându-i că poate intra în vasta clădire de birouri. Arătând aceeași lipsă de emoție ca în orice altă zi, Zaitzev a coborât treptele de piatră până la subsol, a trecut printr-un alt punct de control și, în cele din urmă, a intrat în zona de lucru a centrului de comunicații.

Echipa de noapte tocmai termina. La biroul lui Zaitzev se afla omul care lucra în schimbul de la miezul nopții la opt, Nikolai Konstantinovici Dobrik, un maior proaspăt promovat ca și el.

— Bună dimineața, Oleg, a spus Dobrik în semn de salut tovărășesc, însoțit de o întindere în scaunul său rotativ.

— Și pentru tine, Kolia. Cum a fost garda de noapte?

— Aseară a fost mult trafic dinspre Washington. Nebunul de președinte a făcut-o din nou. Știai că noi suntem *focarul răului în lumea modernă?*

— A spus el asta? a întrebat Zaitzev cu incredulitate.

Dobrik a dat din cap.

— A făcut-o. *Rezidentura* din Washington ne-a trimis textul discursului său – era carne roșie pentru credincioșii partidului său, dar era incendiar chiar și așa. Mă aștept ca ambasadorul să primească instrucțiuni de la Ministerul de Externe în legătură cu el, iar Biroul Politic va avea probabil ceva de spus. Dar cel puțin mi-a oferit un ceas plin de viață să citesc totul!

— Nu au pus-o pe cheie, nu-i așa? O transmisie completă cu o cheie cu cifrare unică ar fi fost un coșmar pentru funcționari.

— Nu, a fost o treabă de mașină, slavă Domnului, a răspuns Dobrik. Alegerea cuvintelor sale nu era în întregime ironică. Acel eufemism era unul obișnuit, chiar și la Centru. Ofițerii noștri încearcă chiar și acum să dea sens cuvintelor sale. Departamentul politic îl va analiza ore în șir – zile întregi, cel mai probabil, cu tot cu psihiatrii, pun pariu.

Zaitzev a reușit să chicotească. Schimbul de replici între medicii șefi și ofițerii de teren ar fi fost, fără îndoială, amuzant de citit – și, ca buni funcționari, aveau tendința de a citi toate mesajele amuzante.

— Trebuie să te întrebi cum ajung astfel de oameni să conducă țări importante, a observat Dobrik, ridicându-se și aprinzându-și o țigară.

— Cred că ei îl numesc proces democratic, a răspuns Zaitzev.

— Ei bine, în acest caz, mulțumim pentru voința colectivă a poporului exprimată prin intermediul iubitului partid.

Dobrik era un bun membru al Partidului, în ciuda ironiei plănuite a remarcii sale, la fel ca toți cei din această încăpere, desigur.

— Într-adevăr, Kolya. În orice caz – Zaitzev s-a uitat la ceasul de perete. Era cu șase minute mai devreme – Vă eliberez din funcție, tovarășe maior.

— Și eu vă mulțumesc, tovarășe maior.

Dobrik s-a îndreptat spre ieșire.

Zaitzev a luat locul, încă cald de la fundul lui Dobrik, și a semnat pe foaia de pontaj, notând ora. Apoi a aruncat conținutul scrumierei de la birou în găleata de gunoi – Dobrik nu părea să facă asta niciodată – și a început o nouă zi la birou. Schimbarea colegului său fusese un proces de rutină, chiar dacă unul plăcut. Abia dacă îl cunoștea pe Dobrik, cu excepția acestor momente de la începutul zilei. De ce s-ar fi oferit cineva voluntar pentru o muncă de noapte continuă îl depășea. Cel puțin Dobrik lăsa întotdeauna în urmă un birou curat, nu unul plin de lucrări neterminate, ceea ce îi dădea lui Zaitzev câteva minute pentru a se pune la punct și a se organiza mental pentru ziua respectivă.

În acest caz, însă, acele câteva minute nu au făcut decât să readucă imaginile care, se pare, nu aveau să dispară. Așa că Oleg Ivanovici și-a aprins prima țigară de serviciu a zilei și a amestecat hârtiile de pe biroul metalic, în timp ce mintea lui era în altă parte, făcând lucruri despre care nici el însuși nu voia să știe încă. Trecuseră zece minute de la schimb când un funcționar de la cifru a

venit la el cu un dosar.

— De la stația Washington, tovarășe maior, a anunțat funcționarul.

— Mulțumesc, tovarășe, a spus Zaitzev.

Luând dosarul de manila, l-a deschis și a început să răsfoiască expedierile.

Ah, s-a gândit el, *tipul ăsta, CASSIUS, s-a prezentat la raport… da, mai multe informații politice*. Nu cunoștea numele sau chipul care îl însoțea pe CASSIUS, dar trebuia să fie un consilier al unui parlamentar de rang înalt, poate chiar un senator. El furniza informații politice de înaltă calitate care lăsau să se înțeleagă că avea acces la informații secrete concrete. Așadar, un servitor al unui politician american de rang înalt lucra și pentru Uniunea Sovietică. Nu era plătit, ceea ce făcea din el un agent motivat ideologic, cel mai bun tip.

A citit mesajul și apoi și-a căutat în memorie destinatarul potrivit la etaj… Colonelul Anatoli Gregorovich Fokin, de la departamentul politic, a cărui adresă era Washington Desk, linia PR, direcția a I-a, departamentul 1, sus la etajul patru.

ÎN AFARA ORAȘULUI, colonelul Ilya Fedorovich Bubovoi a coborât din zborul său de dimineață de la Sofia. Pentru a-l prinde, trebuise să se trezească la trei dimineața, o mașină a ambasadei ducându-l la aeroport pentru zborul spre Moscova. Convocarea venise din partea lui Alexei Rozhdestvenski, pe care îl cunoștea de câțiva ani și care avusese politețea de a-l suna cu o zi înainte și de a-l asigura că această convocare la Centru nu însemna nimic neplăcut. Bubovoi avea conștiința împăcată, dar era bine de știut, chiar și așa. Cu KGB-ul nu poți fi niciodată sigur. La fel ca și copiii chemați în biroul directorului, ofițerii erau deseori cunoscuți ca având câțiva fluturi în partea superioară a stomacului în drum spre sediul central. În orice caz, cravata îi era înnodată cum trebuie, iar pantofii lui buni străluceau cum trebuie. Nu-și purta uniforma, deoarece identitatea sa de *rezident* al Sofiei era tehnic secretă.

Un sergent în uniformă al Armatei Roșii l-a întâmpinat la poartă și l-a condus la o mașină – de fapt, sergentul era de la KGB, dar acest lucru nu era de notorietate publică: Cine știa dacă CIA sau alte servicii occidentale nu aveau ochi la aeroport? Bubovoi a luat un exemplar din *Sovetsky Sport* de la un chioșc pe drumul spre mașină.

Avea treizeci și cinci de minute. Echipa de fotbal a Sofiei tocmai învinsese cu câteva zile înainte pe Dinamo Moscova, cu 3–2. Colonelul s-a întrebat dacă scriitorii sportivi locali vor cere capetele echipei moscovite, formulate în retorica marxistă adecvată, desigur. Socialiștii buni câștigau întotdeauna, dar scriitorii sportivi aveau tendința de a se confunda atunci când o echipă socialistă pierdea în fața alteia.

FOLEY ERA ȘI EL LA metrou de asemenea, întârziase puțin în această dimineață. O pană de curent îi resetase ceasul deșteptător fără o notificare oficială, așa că fusese trezit de lumina soarelui prin ferestre în loc de zumzetul metalic obișnuit. Ca de obicei, a încercat să nu se uite prea mult în jur, dar nu s-a putut abține să nu verifice cine era proprietarul mâinii care îi cercetase buzunarul. Dar niciunul dintre chipuri nu se uita înapoi la el. Avea să încerce din nou în după-amiaza aceea, în trenul care pleca din gară la 17:41, pentru orice eventualitate. În caz de ce? Foley nu știa, dar ăsta era unul dintre lucrurile interesante ale meseriei pe care o alesese. Dacă ar fi fost doar o întâmplare, toate bune și frumoase, dar în următoarele câteva zile avea să fie în același tren, în același vagon, stând cam în același loc. Dacă ar fi avut o umbră, omul nu ar fi remarcat-o. De fapt, rușii găseau reconfortant să urmărească pe cineva care urma o rutină – hazardul americanilor îi putea scoate din minți. Așadar, el ar fi fost un american *bun* și le-ar fi arătat ceea ce voiau, iar lor nu li s-ar fi părut ciudat. Șeful de post de la Moscova clătină din cap, uimit.

Ajuns la stație, a luat scările rulante până la nivelul străzii, iar de acolo a fost o scurtă plimbare până la ambasadă, chiar peste drum de *Our Lady of the Microchips* cel mai mare cuptor cu microunde din lume. Lui Foley îi plăcea întotdeauna să vadă steagul pe catarg, iar pușcașii marini înăuntru, o dovadă în plus că se afla la locul potrivit. Întotdeauna arătau bine, în cămășile lor kaki. peste pantalonii de uniformă albaștri, cu pistoale în toc și șepci albe.

Biroul său era la fel de neîngrijit ca de obicei – era o parte a acoperirii sale de a fi un pic dezordonat.

Dar acoperirea sa nu includea și departamentul de comunicare. Nu avea cum. În fruntea departamentului de comunicații al ambasadei se afla Mike Russell, fost locotenent-colonel în cadrul Agenției de Securitate a Armatei – A.S.A.A. era propria ramură de

securitate a comunicațiilor din armată – și acum civil la Agenția Națională de Securitate, care, oficial, făcea același lucru pentru întregul guvern. Moscova era un turneu dificil pentru Russell. Negru și divorțat-singurel, nu a avut parte de prea multă acțiune feminină aici, deoarece rușii aveau o reputație îndoielnică față de persoanele cu pielea închisă la culoare. Bătaia în ușă a fost distinctă.

— Intră, Mike, a spus Foley.

— Bună dimineața, Ed. Russell avea mai puțin de un metru optzeci și trebuia să aibă grijă cum mănâncă, după cum arăta talia lui. Dar era un tip de treabă cu codurile și comunicațiile, iar asta era suficient pentru moment. O noapte liniștită pentru tine.

— Oh?

— Da, doar asta. Scoase un plic din buzunarul hainei și l-a predat. Nimic important, se pare. Decriptase, trimiterea. Nici măcar ambasadorul nu era autorizat la fel de sus ca șeful comunicațiilor. Foley se bucură brusc de rasismul rusesc. Îl făcea pe Mike cu atât mai puțin probabil să fie transformat. *Ăsta* era un gând înfricoșător. Dintre toți oamenii din ambasadă, Mike Russell era singurul care putea să-i toarne pe toți, motiv pentru care serviciile de informații încercau întotdeauna să-i corupă pe funcționarii de cifru, oamenii prost plătiți și scuipați care aveau toate informațiile în orice ambasadă.

Foley a luat plicul și l-a deschis. Mesajul dinăuntru era mai puțin obișnuit, o dovadă că CIA era doar încă o birocrație guvernamentală, oricât de importantă ar fi fost activitatea sa. A pufnit pe nas și a introdus hârtia în tocător, unde roțile de oțel rotative au redus-o la fragmente de aproximativ doi centimetri pătrați.

— Trebuie să fie plăcut să-ți termini munca de o zi în zece secunde, a observat Russell, râzând.

— Pun pariu că nu era așa în Vietnam.

— Nu prea. Îmi amintesc că o dată, unul dintre soldații mei a detectat un transmițător VC la sediul MAC-V, și asta a fost o noapte plină.

— L-ați prins?

— Oh, da, a răspuns Russell dând din cap. Localnicii erau foarte supărați din cauza acelui micuț. A avut un sfârșit rău, mi-au spus ei. Russell era prim-locotenent pe atunci. Originar din Detroit, tatăl său construise bombardiere B-24 în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și nu încetase niciodată să-i spună fiului său cât de mult mai

satisfăcător fusese asta decât să facă Ford-uri. Russell detesta totul la această țară (nu apreciau nici măcar muzica soul bună!), dar plata suplimentară care venea cu serviciul aici – Moscova era oficial o detașare dificilă – îi va cumpăra într-o zi un loc frumos în Peninsula Superioară, unde va putea vâna păsări și căprioare după pofta inimii. Vrei să ieși în oraș, Ed?

— Nu, nu astăzi – cel puțin nu încă.

— Am înțeles. Să ai o zi bună.

Și Russell a dispărut pe ușă.

Nu era ca în romanele de spionaj – munca unui ofițer CIA era mai mult plictisitoare decât palpitantă. Cel puțin două treimi din timpul petrecut de Foley ca ofițer de teren era ocupat cu scrierea de rapoarte pe care cineva de la Langley putea sau nu să le citească, și/sau cu așteptarea unor întâlniri care puteau sau nu să aibă loc. Ofițerii care se ocupau de cazuri concrete făceau cea mai mare parte a muncii de stradă, deoarece identitatea sa era prea sensibilă pentru a risca să fie expusă – lucru despre care trebuia să-i țină uneori o predică soției sale. Lui Mary Pat îi plăcea un pic prea mult acțiunea. Era oarecum îngrijorător, deși niciunul dintre ei nu se confrunta cu un pericol fizic real. Amândoi aveau imunitate diplomatică, iar rușii respectau cu asiduitate acest lucru, în cea mai mare parte. Chiar dacă lucrurile ar fi devenit un pic mai dure, nu ar fi fost niciodată cu adevărat dure. Sau cel puțin așa își spunea el însuși.

— BUNĂ DIMINEAȚA, domnule colonel Bubovoi, a spus Andropov cu plăcere, fără să se ridice.

— Bună ziua, tovarășe președinte, a răspuns *rezidentul* Sofiei, văzând cu ușurare că Rozhdestvenski nu-l mințise.

La urma urmei, nu puteai fi niciodată prea precaut, sau prea paranoic.

— Cum merg lucrurile la Sofia?

Andropov i-a făcut semn să se așeze pe scaunul de piele din fața biroului mare de stejar.

— Ei bine, tovarășe președinte, colegii noștri socialiști frățiori rămân cooperanți, mai ales în chestiunile turcești.

— Bine. Avem o misiune propusă și am nevoie de părerea ta cu privire la fezabilitatea ei.

Vocea a rămas în întregime plăcută.

— Și ce ar putea fi asta? a întrebat Bubovoi.

Andropov a prezentat planurile, urmărind îndeaproape fața vizitatorului său pentru a vedea reacția acestuia. Nu a existat niciuna. Colonelul era prea experimentat pentru asta și, în plus, știa că este privit.

— Cât de curând?, a întrebat el.

— Cât de repede ai putea aranja lucrurile?

— Va trebui să obțin cooperarea prietenilor noștri bulgari. Știu la cine să mă adresez – colonelul Boris Strokov, un jucător foarte abil în DS. El se ocupă de operațiunile lor în Turcia – contrabandă și altele asemenea – ceea ce îi dă intrare în organizațiile de gangsteri turci. Contactele sunt foarte utile, mai ales atunci când este necesară o crimă.

— Continuă, a îndemnat liniștit președintele.

— Tovarășe președinte, o astfel de operațiune nu va fi simplă. Fără un mijloc de a introduce un pistolar în reședința privată a țintei, va însemna să se încerce la o apariție publică, la care vor fi în mod necesar mulți oameni. Putem să-i spunem pistolarului nostru că dispunem de mijloacele necesare pentru a-l salva, dar aceasta va fi o minciună, desigur. Din punct de vedere tactic, ar fi mai bine să fie prezent un al doilea om, pentru a-l ucide imediat după ce trage – cu o armă cu amortizor. Pentru cel de-al doilea ucigaș, scăparea este mult mai ușoară, deoarece atenția mulțimii va fi îndreptată asupra primului pistolar. De asemenea, se atenuează și posibila problemă a faptului că pistolarul nostru vorbește cu poliția. Poliția italiană nu are o reputație publică bună, dar acest lucru nu este, strict vorbind, adevărat. După cum vă poate spune *rezidentul* nostru din Roma, investigatorii lor sunt destul de bine organizați și foarte profesioniști. Prin urmare, este în interesul nostru ca pistolarul nostru să fie eliminat imediat.

— Dar asta nu va sugera implicarea unui serviciu de informații? a întrebat Andropov. Este prea elegant?

Bubovoi se lăsă pe spate și vorbi judicios. Asta era ceea ce Andropov voia să audă și era gata să i-o transmită.

— Tovarășe președinte, trebuie să punem în balanță un pericol cu altul. Cel mai mare pericol este dacă asasinul nostru ar vorbi despre cum a ajuns la Roma. Un om mort nu spune povești, cum se spune. Iar o voce redusă la tăcere nu poate da informații. Cealaltă parte poate specula, dar e doar o speculație. În ceea ce ne privește, putem cu ușurință să eliberăm informații prin intermediul surselor de presă

pe care le controlăm despre animozitatea musulmanilor față de capul bisericii romane. Serviciile de știri occidentale o vor prelua și, cu o îndrumare adecvată, putem contribui la formarea înțelegerii publice a ceea ce s-a întâmplat. Institutul Statelor Unite și al Canadei are câțiva academicieni excelenți în acest scop, după cum știți. Îi putem folosi pentru a formula propaganda neagră, iar apoi putem folosi oameni de la Direcția a I-a pentru a o propaga. Această operațiune propusă nu este lipsită de riscuri, desigur, dar, deși complexă, nu este atât de dificilă din punct de vedere conceptual. Adevăratele probleme vor fi în execuția sa și în securitatea operațională. De aceea, este esențial să eliminăm imediat asasinul. Cel mai important lucru este refuzul de a furniza informații celeilalte părți. Lăsați-i să speculeze cât doresc, dar fără informații concrete, nu vor *ști* ni*mic*. Presupun că accesul la această operațiune va fi foarte restrâns.

— Mai puțin de cinci persoane în prezent. Câte mai sunt necesare? a întrebat Andropov, impresionat de expertiza cu sânge rece a lui Bubovoi.

— Cel puțin trei bulgari. Apoi îl vor alege pe turc – trebuie să fie un turc, înțelegeți.

— De ce? Deși Andropov credea că știe răspunsul.

— Turcia este o țară musulmană, iar între bisericile creștine și islam există o antipatie de lungă durată. În acest fel, operațiunea va genera o discordie suplimentară între cele două grupuri religioase – considerați asta un bonus, a sugerat *rezidentul* de la Sofia.

— Și cum îl vei alege pe asasin?

— Îl voi lăsa pe colonelul Strokov – apropo, strămoșii lui sunt ruși. Familia lui s-a stabilit la Sofia la începutul secolului, dar gândește ca unul dintre noi. Este *nashi*, l-a asigurat Bubovoi pe șeful său, este absolvent al propriei noastre academii și un operator de teren cu experiență.

— Cât timp ar dura să pregătim asta?

— Asta depinde mai mult de Moscova decât de Sofia. Strokov va avea nevoie de aprobarea comandamentului său, dar aceasta este o chestiune politică, nu una operațională. După ce va primi ordinele... două săptămâni, poate chiar patru.

— Și șansele de reușită? a întrebat președintele.

— Mediu spre înalt, cred. Ofițerul de teren DS îl va conduce pe ucigaș la locul potrivit, apoi îl va ucide la o clipă după îndeplinirea misiunii, înainte de a evada. Asta este mai periculos decât pare.

Asasinul va avea probabil un pistol, și nu va fi o armă cu amortizor. Așa că mulțimea va fi atrasă de sunet. Cei mai mulți se vor retrage, dar unii vor sări înainte în pericol, în speranța de a-l reține pe asasin. Dacă acesta va cădea din cauza unui glonț tăcut în spate, tot se vor năpusti, în timp ce omul nostru, ca și alții din mulțime, se va retrage. Ca valurile pe plajă, a explicat Bubovoi. Putea să vadă cum se întâmplă totul în mintea lui. Să tragi cu pistolul nu este atât de ușor pe cât vrea să ne facă să credem cinematograful, totuși. Nu uitați că pe un câmp de luptă, pentru fiecare om ucis, doi sau trei sunt răniți și supraviețuiesc. Pistolarul nostru nu se va apropia mai mult de patru sau cinci metri. Este o apropiere suficientă pentru un expert, dar omul nostru nu va fi un expert. Și mai există și factorul imprevizibil al îngrijirii medicale. Cu excepția cazului în care ești împușcat în inimă sau în creier, chirurgii pricepuți pot adesea să ajungă în mormânt și să scoată înapoi un om rănit. Deci, în mod realist, este o operațiune de cincizeci la sută. Prin urmare, trebuie luate în considerare consecințele unui eșec. Aceasta este o chestiune politică, tovarășe președinte, a concluzionat Bubovoi, ceea ce însemna că nu era chiar fundul lui în joc.

În același timp, știa că succesul misiunii însemna stele de general, ceea ce, pentru colonel, era un pariu acceptabil, cu un avantaj uriaș și puține dezavantaje. Făcea apel atât la carierismul său, cât și la patriotismul său.

— Foarte bine. Ce trebuie făcut?

— În primul rând, DS funcționează sub îndrumare politică. Secția pe care o comandă colonelul Strokov funcționează cu puține documente scrise, dar este controlată direct de Biroul Politic bulgar. Așadar, ar trebui să obținem o autorizație politică, ceea ce înseamnă în mod necesar aprobarea din partea propriei noastre conduceri politice. Bulgarii nu își vor autoriza cooperarea fără o cerere oficială din partea guvernului nostru. După aceea, este de fapt o operațiune simplă.

— Înțeleg.

Andropov a tăcut timp de o jumătate de minut sau cam așa ceva. Poimâine avea loc o ședință a Biroului Politic. *E prea devreme pentru a lansa această misiune?* s-a întrebat el. Cât de dificil ar putea fi să își prezinte cazul? Va trebui să le arate Scrisoarea de la Varșovia, iar ei nu vor fi câtuși de puțin încântați de ea. Va trebui să o prezinte în așa fel încât să facă evidentă urgența problemei și...

înspăimântătoare pentru ei. S-ar fi speriat? Ei bine, el îi putea ajuta pe această cale, nu-i așa? Andropov a mai meditat câteva secunde la întrebare și a ajuns la o concluzie favorabilă.

— Altceva, domnule colonel?

— Nu mai este nevoie să spun că securitatea operațională trebuie să fie ermetică. Vaticanul are propriul serviciu de informații, foarte eficient. Ar fi o greșeală să le subestimăm capacitățile, a avertizat Bubovoi. Prin urmare, Biroul nostru Politic și bulgarii trebuie să știe că această chestiune nu poate fi discutată în afară. Iar pentru partea noastră, asta înseamnă nimeni, nici măcar în Comitetul Central sau în Secretariatul partidului. Cea mai mică scurgere de informații ar fi ruinătoare pentru misiune. Dar, în același timp, a continuat el, avem multe de lucru pentru noi. Papa nu se poate izola în mod necesar, nici nu poate fi protejat așa cum am face noi sau orice alt stat-națiune cu o asemenea amenințare la adresa șefului său de stat. Într-un sens operațional, el este, de fapt, mai degrabă o țintă *ușoară* – dacă, putem găsi un asasin dispus să-și riște viața pentru a se apropia suficient de mult pentru a trage.

— Deci, dacă pot obține autorizația de la Biroul Politic și apoi facem cererea de asistență din partea fraților noștri bulgari, iar tu îl poți pune în mișcare pe colonelul Strokov, cât mai durează până când se va întâmpla?

— O lună, cred, poate două luni, dar nu mai mult de atât. Am avea nevoie de ceva sprijin din partea Stației Roma, pentru probleme de sincronizare și altele, dar asta e tot. Mâinile noastre ar fi în întregime curate – mai ales dacă Strokov ne ajută la eliminarea asasinului imediat după încheierea misiunii sale.

— Ai vrea ca acest Strokov să acționeze personal?

— *Da.* Bubovoi a dat din cap. Boris Andreevici nu se ferește să-și murdărească mâinile. A mai făcut așa ceva înainte.

— Foarte bine. Andropov s-a uitat la biroul său. Nu va exista nicio înregistrare scrisă a acestei operațiuni. Odată ce voi avea autorizația corespunzătoare, veți primi din biroul meu avizul de a continua, dar numai prin codul operațional, și anume 15–8–82–666. Orice informație complexă va fi transmisă doar prin mesager sau prin contact față în față. Este clar?

— Este clar, tovarășe președinte. Nu se notează nimic, cu excepția numărului operațiunii. Mă aștept să zbor destul de mult între Sofia și Moscova, dar asta nu este o problemă.

— Bulgarii sunt de încredere? a întrebat Andropov, brusc îngrijorat.

— Da, sunt, tovarășe președinte. Avem o relație operațională de lungă durată cu ei, iar ei sunt experți în acest gen de lucruri – mai mult decât noi, de fapt. Au avut mai multă practică. Când cineva trebuie să moară, de multe ori bulgarii sunt cei care se ocupă de probleme în locul nostru.

— Da, colonelul Rozhdestvenski mi-a spus asta. Doar că eu nu am cunoștință directă despre asta.

— Ați putea, desigur, să vă întâlniți cu colonelul Strokov oricând doriți, a sugerat Bubovoi.

Andropov a clătinat din cap.

— Mai bine să nu o fac, cred.

— Cum doriți, tovarășe președinte.

Ce figură, se gândi Bubovoi. Andropov era un om de partid, care nu obișnuia să se murdărească pe mâini. Politicienii erau cu toții la fel – însetați de sânge, dar ordonați personal, depinzând de alții pentru a-și îndeplini dorințele urâte. Ei bine, asta era treaba lui, a decis colonelul, și din moment ce politicienii controlau lucrurile bune din societatea sa, trebuia să le facă pe plac pentru a obține mierea din stup. Iar el avea o poftă de dulce la fel de mare ca oricine altcineva din Uniunea Sovietică. La finalul acestei misiuni ar putea fi stelele de general, un apartament frumos în Moscova – chiar și o dacha modestă pe Dealurile Lenin. Ar fi bucuros să se întoarcă la Moscova, la fel și soția lui. Dacă prețul ar fi fost moartea unui străin care reprezenta un inconvenient politic pentru țara sa, ei bine, era păcat. Ar fi trebuit să fie mai atent pe cine jignea.

— Mulțumesc că ați venit și că mi-ați oferit expertiza dumneavoastră, tovarășe colonel. Veți avea vești de la mine.

Bubovoi s-a ridicat în picioare.

— Servesc Uniunea Sovietică, a spus el, și s-a îndreptat spre ușa ascunsă.

Rozhdestvenski se afla în camera secretarelor și îl aștepta.

— Cum a mers, Ilya?

— Nu sunt sigur că am voie să spun, a fost răspunsul prudent.

— Dacă este vorba despre Operațiunea 666, atunci ai voie, Ilya Fedorovici, l-a asigurat Rozhdestvenski, conducându-l pe ușă pe coridor.

— Atunci întâlnirea a decurs bine, Alexei Nikolaevici. Mai mult

decât atât, nu pot spune decât cu aprobarea președintelui.

La urma urmei, acesta ar putea fi un test de securitate, oricât de prieten ar fi Rozhdestvenski.

— I-am spus că se poate conta pe tine, Ilya. Asta ar putea fi bine pentru amândoi.

— Noi servim, Alexei, la fel ca toți ceilalți din această clădire.

— Lasă-mă să te duc la mașina ta. Poți ajunge ușor la zborul de la prânz.

Câteva minute mai târziu, era din nou în biroul lui Andropov.

— Ei bine?, a întrebat președintele.

— Spune că întâlnirea a decurs bine, dar nu va mai spune niciun cuvânt fără permisiunea dumneavoastră. Ilya Fedorovici este un profesionist serios, tovarășe președinte. Eu voi fi persoana de contact pentru această misiune?

— Da, așa este, Alexei, a confirmat Andropov. Voi trimite un semnal în acest sens. Andropov nu a simțit nevoia să conducă el însuși operațiunea. Mintea lui era o minte cu viziune de ansamblu, nu una operațională. Ce știi despre acest colonel Boris Strokov?

— Bulgar? Numele îmi este familiar. Este un ofițer superior de informații care în trecut s-a specializat în operațiuni de asasinat. Are o vastă experiență – și, evident, Ilya îl cunoaște bine.

— Cum se specializează cineva în asasinate? a întrebat președintele. Era un aspect al KGB-ului despre care nu fusese pus la curent.

— Munca lui reală este alta, evident, dar DS are un mic grup de ofițeri cu experiență în acest gen de lucruri. El este cel mai experimentat. Dosarul său operațional este impecabil. Dacă îmi amintesc bine, a eliminat personal șapte sau opt persoane a căror moarte era necesară – majoritatea bulgari, cred. Probabil și un turc sau doi, dar niciun occidental din câte știu eu.

— Este greu de făcut? a întrebat Iurie Vladimirovici.

— Nici eu nu am o astfel de experiență, a recunoscut Rozhdestvenski. El nu a adăugat că nu și-a dorit în mod special așa ceva. Cei care o au, spun că preocuparea lor nu este atât de mult de a îndeplini misiunea, cât de a o duce la bun sfârșit – adică de a evita investigațiile poliției după aceea. Agențiile de poliție moderne sunt destul de eficiente în investigarea crimelor, vedeți. În acest caz, vă puteți aștepta la o anchetă cât se poate de energică.

— Bubovoi vrea ca acest Strokov să plece în misiune și să-l elimine

pe asasin imediat după aceea.

Rozhdestvenski a dat din cap gânditor.

— Are sens. Am discutat și noi această opțiune, din câte îmi amintesc.

— Da. Andropov a închis ochii pentru o clipă. Din nou, imaginea a defilat în fața minții sale. Cu siguranță că ar rezolva o mulțime de probleme politice. Da, următoarea mea sarcină va fi să obțin aprobarea Biroului Politic pentru misiune.

— Repede, tovarășe președinte? a întrebat colonelul Rozhdestvenski, fără a-și putea stăpâni curiozitatea.

— Mâine după-amiază, cred.

AFLAT LA COMUNICAȚII, Zaitzev a permis ca rutina zilnică să-i absoarbă conștiința. Brusc, l-a izbit cât de lipsită de sens era munca lui. Ei voiau ca această muncă să fie făcută de mașini, iar el devenise acea mașină. Avea totul memorat, ce indicativ operațional mergea la ce ofițer de caz de sus și care era obiectul operațiunilor. Atât de multe informații îi alunecaseră în minte pe parcurs, încât mai degrabă îl uimea. Se întâmplase atât de treptat, încât nu observase niciodată cu adevărat. Acum își dădea seama.

Dar era 15–8–82–666 care îi tot înota în minte…

— Zaitzev? întrebă o voce.

Comunicatorul se întoarse pentru a-l vedea pe colonelul Rozhdestvenski.

— Da, tovarășe colonel?

— Un mesaj pentru *rezidentul* Sofia.

A înmânat formularul de mesaj, completat corespunzător.

— Pe mașină sau pe pad, tovarășe?

Colonelul se opri o clipă, cântărind cele două opțiuni. A optat pentru consecvență:

— Cheie unică, cred.

— Cum doriți, tovarășe colonel. Îl voi scoate în câteva minute.

— Bine. Îl va aștepta pe Bubovoi când se va întoarce la biroul său.

A făcut comentariul fără să se gândească la el. Oamenii din întreaga lume vorbesc prea mult și niciun fel de antrenament nu îi poate opri în totalitate să facă acest lucru.

Deci, rezidentul de la *Sofia tocmai a fost aici?* nu a mai fost nevoit să întrebe Zaitzev.

— Da, tovarășe colonel. Să vă sun pentru a confirma expedierea?

— Da, mulțumesc, tovarășe maior.
— Servesc Uniunea Sovietică, l-a asigurat Zaitzev.
Rozhdestvenski s-a întors la etaj, în timp ce Zaitzev a trecut prin rutina normală și anevoioasă de criptare.

CEL MAI SECRET
IMEDIAT ȘI URGENT
DE LA: BIROUL PREȘEDINTELUI CENTRULUI DE LA MOSCOVA
CĂTRE: REZIDENT SOFIA
REFERINȚĂ: INDICATIVUL OPERAȚIONAL 15–8–82–666 PENTRU TOATE COMUNICAȚIILE VIITOARE.
CONTACT OPERAȚIONAL VA FI COLONELUL ROZHDESTVENSKIY. DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI.

Era doar un mesaj de rutină, dar codificat *Imediat și urgent*. Asta însemna că era important pentru președintele Andropov, iar referința făcea din el o operațiune, nu doar o interpelare adresată unui *rezident*.
Ei chiar vor să o facă, și-a dat seama Zaitzev.
Ce naiba putea să facă în privința asta? Nimeni din această cameră – nimeni din întreaga clădire – nu putea împiedica această operațiune. Dar în afara clădirii...?
Zaitzev și-a aprins o țigară. De obicei, lua metroul spre casă. Ar fi fost și americanul acela acolo?
Contempla trădarea, se gândea el cu înfrigurare. Crima avea un sunet înfricoșător, cu o realitate și mai înfricoșătoare. Dar cealaltă față a monedei era să stea aici și să citească mesajele în timp ce un om nevinovat era ucis... și, nu, nu, nu putea face asta.
Zaitzev a luat un mesaj în alb de pe un bloc de un centimetru grosime de pe biroul său. A așezat singura foaie de hârtie pe suprafața biroului și a scris în engleză, folosind un creion moale nr. 1: DACĂ ȚI SE PARE INTERESANT, POARTĂ MÂINE O CRAVATĂ VERDE. Atât de departe s-a întins curajul lui în această după-amiază. A împăturit formularul și l-a băgat în pachetul de țigări, având grijă să facă totul cu mișcări normale, pentru că orice lucru cât de puțin neobișnuit în această încăpere era observat. În continuare, a mâzgălit ceva pe un alt formular alb, apoi l-a mototolit și l-a aruncat în coșul de gunoi, după care s-a întors la munca lui obișnuită. În următoarele trei ore, Oleg Ivanovich își regândea acțiunea de fiecare

dată când băga mâna în buzunar pentru o țigară. De fiecare dată, se gândea să scoată foaia de hârtie împăturită și să o rupă în bucățele mici înainte de a o arunca în coșul de gunoi și apoi în sacul de ars. Dar, de fiecare dată, o lăsa acolo, spunându-și că nu făcuse încă nimic. Mai presus de toate, încerca să-și elibereze mintea, să-și facă treaba obișnuită și se punea în mod deliberat pe pilot automat, încercând să lase ziua să treacă.

În cele din urmă, și-a spus că soarta lui era în alte mâini decât ale sale. Dacă ajungea acasă fără să se întâmple nimic neobișnuit, scotea formularul împăturit din pachetul de țigări și îl ardea în bucătărie, iar acesta ar fi fost sfârșitul. Pe la ora patru după-amiaza, Zaitzev a privit tavanul pătat de apă al Comunicațiilor și a șoptit ceva asemănător unei rugăciuni.

În cele din urmă, ziua de lucru s-a încheiat. A urmat traseul obișnuit, în ritmul obișnuit, până la stația de metrou obișnuită, a coborât scările rulante și a ajuns pe peron. Orarul metroului era la fel de previzibil ca mersul și venirea mareelor, iar el s-a urcat în vagon împreună cu alte o sută de persoane.

Apoi inima aproape că i s-a oprit în piept: Americanul era acolo, stând exact în același loc, citind un ziar în mâna dreaptă, cu mâna stângă ținându-se de balustrada de deasupra capului, cu haina de ploaie descheiată și lăsată liberă în jurul trupului său subțire. Buzunarul deschis îi făcea semn așa cum îi făcuseră sirenele lui Ulise. Zaitzev s-a îndreptat spre centrul vagonului, strecurându-se printre ceilalți călători. Mâna lui dreaptă a căutat în buzunarul cămășii pachetul de țigări. A scos cu îndemânare mesajul în alb din pachet și l-a luat în palmă, târându-se prin vagon în timp ce acesta încetinea pentru o stație, făcând loc pentru un alt pasager. A funcționat perfect. S-a îmbrâncit în american și a făcut transferul, apoi s-a retras.

Zaitzev a respirat adânc. Fapta era îndeplinită. Ceea ce se întâmpla de acum era într-adevăr în alte mâini.

Omul era cu adevărat un american – sau un fals-flag de la Direcția a II-a? Oare *americanul* îi văzuse fața?

Conta asta? Nu erau amprentele lui pe formularul de mesaj? Zaitzev nu avea nici un indiciu. Fusese atent când rupsese formularul – și, dacă era interogat, putea oricând să spună că blocul zăcea pur și simplu pe biroul lui și oricine ar fi putut lua un formular – chiar i l-ar fi cerut! Ar putea fi suficient chiar și pentru a zădărnici o anchetă a

KGB-ului, dacă se ținea de povestea lui. Destul de curând, a coborât din vagonul de metrou și a ieșit în aer liber. Spera ca nimeni să nu-i vadă mâinile tremurându-i în timp ce-și aprindea o țigară.

SIMȚURILE FOARTE BINE antrenate ale lui FOLEY l-au dezamăgit. Cu haina lăsată liberă în jurul lui, nu observase nicio atingere, cu excepția loviturilor obișnuite asociate cu metroul, fie că era la Moscova sau la New York. Dar, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din tren, și-a băgat mâna în buzunarul din stânga, iar acolo era ceva, și știa că nu era ceva ce pusese el însuși acolo. O privire întrebătoare i-a traversat fața, pe care antrenamentul său a șters-o rapid. A cedat tentației de a se uita în jur după o coadă, dar și-a dat seama instantaneu că, având în vedere programul său obișnuit, aici, la suprafață, ar fi existat o față proaspătă care să-l urmărească sau, cel mai probabil, o serie de camere de luat vederi în vârful clădirilor din jur. Filmele erau la fel de ieftine aici ca peste tot în lume. Așa că s-a îndreptat spre casă, ca în orice altă zi, a dat din cap paznicului de la poartă și apoi s-a îndreptat spre lift, apoi spre ușă.

— Am ajuns acasă, dragă, a anunțat Ed Foley, scoțând ziarul abia după ce ușa a fost închisă. Era destul de sigur că nu existau camere de luat vederi în apartament – chiar și tehnologia americană nu era încă atât de avansată, iar el văzuse destule din Moscova pentru a nu fi impresionat de capacitățile lor tehnice. Degetele sale au desfășurat hârtia, apoi s-a oprit în loc.

— Ce avem la cină?, a strigat el.

— Vino să vezi, Ed.

Vocea lui Mary Pat venea din bucătărie.

Hamburgeri sfârâiau pe aragaz. Piure de cartofi și sos, plus fasole coaptă, cina americană de bază a clasei muncitoare. Dar pâinea era rusească, și asta nu era rău. Micul Eddie era în fața televizorului, uitându-se la o casetă cu *Transformers,* care avea să-l țină ocupat pentru următoarele douăzeci de minute.

— S-a întâmplat ceva interesant astăzi? a întrebat Mary Pat de la aragaz.

S-a întors pentru a se săruta, iar soțul ei i-a răspuns cu fraza lor de cod personală pentru neobișnuit.

— Nimic, iubito.

Asta i-a stârnit interesul suficient de mult încât, atunci când el i-a întins foaia de hârtie, ea a luat-o și a făcut ochii mari.

Nu era vorba atât de mesajul scris de mână, cât de antetul tipărit: COMUNICARE OFICIALĂ SECURITATEA STATULUI.

La naiba. Buzele soției sale au rostit cuvântul.

COS Moscova a dat din cap gânditor.

— Poți să te uiți la burgeri, dragă? Trebuie să iau ceva.

Ed a luat spatula și a răsturnat unul. Soția lui s-a întors repede, ținând în mână o cravată verde kelly.

Capitolul 11
Mişcări de mâini

Bineînțeles, nu prea mai era nimic de făcut în acest moment. Cina a fost servită și mâncată, iar Eddie s-a întors la video-recorderul său și la casetele cu desene animate. Copiii de patru ani erau uşor de mulțumit, chiar și la Moscova. Părinții lui s-au apucat de treabă. Cu ani în urmă, văzuseră la televizor *The Miracle Worker (Muncitorul minune)*, în care Annie Sullivan (Anne Bancroft) o învăța pe Helen Keller (Patty Duke) să folosească alfabetul manual, și hotărâseră că era o abilitate utilă de învățat ca mijloc de comunicare nu rapid, ci în liniște și cu propria lor stenogramă.

Ce părere ai? a întrebat-o Ed pe Mary.

Ar putea fi destul de interesant, a răspuns soția lui.

Da.

Ed, tipul ăsta lucrează la MERCURY, în versiunea lor, oricum! Wow!

Mai probabil că are doar acces la formularele lor de mesaje, a avertizat încet șeful de stație. *Dar voi purta cravata verde și voi lua același tren de metrou pentru următoarea săptămână sau cam așa ceva*.

FAB, a fost de acord soția lui, ceea ce însemna *Fuckin' A, Bubba!*

Sper că nu este o capcană sau un fals-flag, a observat Ed.

O parte a teritoriului, iubitule, a răspuns MP.

Gândul de a fi arsă nu o înspăimânta, deși nu voia să sufere rușinea. A căutat oportunități mai mult decât soțul ei... el își făcea mai multe griji. Dar, în mod ciudat, nu și de data aceasta. Dacă rușii îl *făcuseră* ca șef de stație sau chiar și doar ca spion de teren – puțin probabil, se gândea Ed – ar fi fost niște idioți totali să-l ardă așa, atât

de repede și atât de amatoristic. Doar dacă nu cumva încercau să facă vreun fel de observație politică, dar el nu vedea logica unei astfel de acțiuni – iar KBG era la fel de rece și de logic ca și domnul Spock pe planeta Vulcan. Nici măcar FBI-ul nu ar fi jucat un joc atât de liber. Așa că această oportunitate trebuia să fie reală, cu excepția cazului în care KGB-ul nu scutura fiecare angajat al ambasadei, doar pentru a vedea ce ar putea cădea din copac. Posibil, dar al naibii de improbabil și, prin urmare, merita să riște, a judecat Foley. Ar purta cravata verde și ar vedea ce se întâmplă, și ar fi al naibii de atent să verifice toate fețele din vagonul de metrou.

Îi spui lui L(angley)? a întrebat Mary în continuare.

A dat din cap.

E prea devreme pentru asta.

Ea a dat din cap că este de acord. Apoi, Mary Pat a mimat călare pe cal. Asta însemna că avea loc o urmărire și că, în sfârșit, erau cu adevărat în joc. Era ca și cum se temea că abilitățile ei se învechiseră.

Al *naibii de puține șanse să se întâmple asta*, se gândi soțul ei. Era dispus să parieze că soția lui trecuse prin toată școala parohială fără nici măcar o pedeapsă, pentru că surorile nu o prinseseră nici măcar o dată că se purta rău...

Și, de altfel, a reflectat Ed, nici el.

Bine, mâine va fi interesant, i-a spus el, primind ca răspuns o mișcare sexy din cap.

Partea dificilă pentru restul serii a fost să nu se gândească la această oportunitate. Chiar și cu antrenamentul lor, gândurile lor reveneau mereu la ideea de a lucra un agent în MERCURY rusesc.

La naiba.

— DECI, SIMON, ce știm cu adevărat despre tipul ăsta?

— Nu chiar atât de mult la nivel personal, a recunoscut Harding. Este un om de partid în primul rând, în ultimul rând și întotdeauna. Orizonturile sale s-au lărgit, presupun, de la președinția sa la KGB. Se vorbește că preferă băuturile alcoolice occidentale în locul vodcii sale și există povești că îi place jazzul american, dar acestea ar putea fi povești lansate în interiorul Centrului pentru a-l ajuta să pară mai amabil cu Occidentul – ceea ce nu este al naibii de probabil, după umila mea părere. Omul este un bătăuș. Dosarul său de partid nu este unul de blândețe. Nu se avansează în această organizație decât prin duritate – și, în mod remarcabil, de multe ori, cei care zboară la înălțime sunt oameni care și-au zdrobit propriii mentori pe parcurs.

Este o organizație darwinistă care a luat-o razna, Jack. Cei mai puternici supraviețuiesc, dar ei se dovedesc a fi cei mai puternici zdrobindu-i pe cei care reprezintă o amenințare pentru ei, sau pur și simplu zdrobind oameni pentru a-și dovedi propria cruzime în arena pe care au ales-o.

— Cât de deștept este? a întrebat apoi Ryan.

— Nu e prost. Are un simț foarte dezvoltat al naturii umane, probabil un bun – chiar un strălucit – psiholog amator.

— Nu l-ai comparat cu cineva din Tolstoi sau Cehov, a remarcat Jack. Simon era licențiat în literatură, la urma urmei.

Harding a respins acest gând.

— Prea ușor de făcut așa ceva. Nu, oamenii ca el cel mai adesea nu apar în literatură, pentru că romancierilor le lipsește imaginația necesară. Nu a existat nicio avertizare despre un Hitler în literatura germană, Jack. Evident, Stalin se credea un alt Ivan cel Groaznic, iar Serghei Eisenstein s-a jucat cu filmul său epic despre acest individ, dar genul acesta de lucruri sunt doar pentru cei care nu au imaginația de a vedea oamenii așa cum sunt, în loc să-i asemene cu cineva pe care îl înțeleg. Nu, Stalin a fost un monstru complex și fundamental de neînțeles, cu excepția cazului în care ai acreditări psihiatrice. Eu nu am, i-a reamintit Harding. Nu este nevoie să-i înțelegi pe deplin pentru a le prezice acțiunile, pentru că astfel de oameni sunt raționali în propriul context. Trebuie doar să înțelegi asta, sau cel puțin așa am crezut întotdeauna.

— Uneori mă gândesc că ar trebui să o implic pe Cathy în această muncă.

— Pentru că e medic? a întrebat Harding.

Ryan a dat din cap.

— Da, se pricepe destul de bine să citească oamenii. De aceea am pus medicii să facă un raport despre Mikhail Suslov. Niciunul dintre ei nu era *pshihink*, i-a reamintit Jack colegului său de muncă.

— Deci, nu, știm extrem de puține lucruri despre viața personală a lui Andropov, a recunoscut Harding. Nimeni nu a fost vreodată însărcinat să aprofundeze prea mult asta. Dacă va fi ridicat la rangul de secretar general, îmi imaginez că soția sa va deveni o figură semipublică. În orice caz, nu există niciun motiv să-l considerăm homosexual sau ceva de genul acesta. Ei sunt destul de intoleranți față de această aberație acolo, să știi. Un coleg ar fi folosit-o împotriva lui de-a lungul timpului și i-ar fi distrus cariera pe măsură. Nu,

dulapul în care trăiesc în Uniunea Sovietică este unul foarte adânc. Mai bine să fii celibatar, a conchis analistul.

Bine, s-a gândit Ryan, *o să-l sun pe amiral în seara asta și o să-i spun că nici britanicii nu știu*. Era ciudat de dezamăgitor, dar cumva previzibil. Cu tot ceea ce știau serviciile de informații, frecvența găurilor din cunoștințele lor era adesea surprinzătoare pentru cei din afară, dar nu și pentru cei din interior. Ryan era încă suficient de nou în joc pentru a fi surprins și dezamăgit. Un bărbat căsătorit ar fi fost obișnuit să facă compromisuri, să-și lase soția să facă ce vrea în tot felul de lucruri, pentru că orice bărbat căsătorit este, într-o măsură sau alta, dominat de păsărică – cu excepția cazului în care este un golan total, și puțini oameni se încadrează în această categorie. Și mai puțini sunt cei care puteau urca în ierarhie în acest fel, pentru că în orice organizație trebuia să te înțelegi pentru a te înțelege. Aceasta era natura umană și nici măcar Partidul Comunist al Uniunii Sovietice nu a putut să abroge acest lucru, cu toate discuțiile lor despre Noul Om Sovietic pe care tot încercau să-l construiască acolo. *Da*, gândi Ryan, *sigur*.

— Ei bine, a spus Harding, verificându-și ceasul, cred că am servit-o destul pe Majestatea Sa pentru o zi.

— De acord.

Ryan s-a ridicat în picioare și și-a luat geaca de pe copacul cu haine.

Metroul până la stația Victoria și trenul Lionel spre casă. Rutina începuse să-l afecteze. Ar fi fost mai bine să își ia o locuință în oraș și să scurteze timpul de navetă, dar astfel Sally nu ar fi avut prea multă iarbă verde pe care să se joace, iar Cathy fusese categorică în privința asta.

Dovada reînnoită că era într-adevăr dominat de păsărică, se gândi Jack în drum spre lift. Ei bine, ar fi putut fi mai rău. La urma urmei, avea o soție bună care să-l domine.

COLONELUL BUBOVOI s-a întors la ambasadă în drum spre casă de la aeroport. Îl aștepta o scurtă depeșă, pe care a decriptat-o rapid: El va lucra prin intermediul colonelului Rozhdestvenski. Nu era o surpriză deosebită. Alexei Nikolaevici era câinele de companie al lui Andropov. Și asta era probabil o treabă bună, se gândi *rezidentul*. Trebuia doar să-l faci fericit pe șef, iar Iuri Vladimirovici nu era probabil un ticălos atât de pretențios cum fusese Beria. Oamenii de

partid puteau fi prea preciși în cererile lor, dar oricine lucrase în Secretariatul de Partid știa, fără îndoială, cum să lucreze cu oamenii.

Epoca lui Stalin trecuse într-adevăr.

Deci, se părea că avea de organizat un asasinat, se gândi Bubovoi. S-a întrebat cum va reacționa Boris Strokov la asta. Strokov era un profesionist, cu puține emoții în exces și cu atât mai puțin conștiință profesională. Pentru el, munca era muncă. Dar amploarea acestei situații era mai mare decât orice ar fi întâlnit lucrând pentru *Dirzhavna Sugurnost*. L-ar fi speriat sau l-ar fi entuziasmat acest lucru? Ar fi interesant de văzut. Exista o răceală la colegul său bulgar care l-a alarmat și impresionat în același timp pe ofițerul KGB. Abilitățile sale deosebite puteau fi lucruri utile de avut în buzunar. Iar dacă Biroul Politic avea nevoie ca acest polonez enervant să fie ucis, atunci trebuia să moară. Păcat, dar dacă ceea ce credea el era adevărat, atunci nu făceau decât să-l trimită în rai ca pe un sfânt martir, nu-i așa? Cu siguranță că asta era ambiția secretă a fiecărui preot.

Singura preocupare a lui Bubovoi erau repercusiunile politice. Acestea urmau să fie epice, așa că era bine că el era doar un element de decor în această operațiune. Dacă ar fi mers prost, nu ar fi fost vina lui. Faptul că Strokov era cel mai bun om pentru treaba asta, pe baza CV-ului său, era ceva ce nimeni nu putea nega, ceva ce o comisie de anchetă, dacă exista, putea confirma. Îl avertizase pe președinte că o lovitură, oricât de aproape ar fi fost, nu ar fi fost neapărat fatală. Trebuia să scrie asta într-un memoriu pentru a se asigura că în hârtiile subțiri ale operațiunii 15–8–82–666 se va regăsi evaluarea sa oficială. Ar fi redactat-o el însuși și ar fi trimis-o prin geantă diplomatică la Centru – și și ar fi păstrat propria copie în seiful din birou, doar pentru a se asigura că propriul fund era acoperit corespunzător.

Dar deocamdată va trebui să aștepte autorizația de la Biroul Politic. Vor alege oare să meargă mai departe cu acest lucru? Aceasta era întrebarea, și era una pe care nu voia să parieze. Brejnev era la vârsta a doua. Asta l-ar fi făcut să fie însetat de sânge sau precaut? Era o întrebare prea dificilă pentru colonel ca să o descifreze. Se spunea că Iuri Vladimirovici era moștenitorul. Dacă era așa, iată șansa lui de a-și câștiga pintenii.

— DECI, MIKHAIL YEVGENIYEVICH, mă vei susține mâine? a

întrebat Andropov la un pahar de băutură în apartamentul său.

Alexandrov a învârtit vodca scumpă în paharul său.

— Suslov nu va fi prezent mâine. Se spune că rinichii lui au cedat și că nu mai are la dispoziție mai mult de două săptămâni, a spus ideologul în așteptare, evitând pe scurt subiectul.

— Mă vei susține pentru scaunul lui?

— Mai e nevoie să întrebi, Mișa? a răspuns președintele Comitetului pentru Securitatea Statului. Bineînțeles că te voi sprijini.

— Foarte bine. Deci, care sunt șansele de reușită în această operațiune pe care o propui?

— Cam cincizeci-cincizeci, mi-au spus oamenii mei. Vom folosi un ofițer bulgar pentru a pune la cale totul, dar, din motive de securitate, asasinul va trebui să fie un turc.

— Un musulman cu fundul negru? a întrebat brusc Alexandrov.

— Misha, oricine ar fi, va fi aproape sigur prins – mort, conform planului nostru. Este imposibil să ne așteptăm la o evadare curată într-o astfel de misiune. Prin urmare, nu putem folosi pe unul dintre ai noștri. Natura misiunii ne impune anumite constrângeri. În mod ideal, am putea folosi un lunetist antrenat – de la Spetsnaz, de exemplu – de la trei sute de metri, dar acest lucru ar marca asasinatul ca fiind o crimă comisă de un stat-națiune. Nu, trebuie să pară a fi actul unui singur nebun, așa cum îi au americanii. Știi, chiar și cu toate dovezile pe care le aveau americanii, unii nebuni de acolo tot au dat vina pe Kennedy pe noi sau pe Castro. Nu, dovezile pe care le lăsăm trebuie să fie un semn clar că *nu* am fost implicați. Asta ne limitează metodele operaționale. Cred că acesta este cel mai bun plan pe care îl putem găsi.

— Cât de atent ai studiat-o? a întrebat Alexandrov, luând o înghițitură.

— Îndeaproape. La operațiuni ca aceasta așa trebuie să fie. Securitatea trebuie să fie etanșă, Mihail Evgheniievici.

Omul de partid a admis ideea:

— Presupun că așa este, Iuri – dar riscul de eșec…

— Misha, în fiecare aspect al vieții există riscuri. Important este ca operațiunea să nu fie legată de noi. Asta putem asigura cu certitudine. Dacă nu altceva, o rană serioasă va diminua cel puțin ardoarea lui Karol de a ne face probleme, nu-i așa?

— Ar trebui…

— Și jumătate de șansă de eșec înseamnă jumătate de șansă de

succes total, i-a reamintit Andropov invitatului său.

— Atunci te voi sprijini. Leonid Ilici va aproba și el. Cât timp va dura până când lucrurile se vor pune în mișcare?

— O lună sau cam așa ceva, poate șase săptămâni.

— Atât de repede?

Chestiunile de partid rareori se desfășurau atât de repede.

— Ce rost are să iei o astfel de, o astfel de – *acțiune executivă*, nu așa o numesc americanii? – dacă va dura atât de mult? Dacă trebuie făcută, mai bine să fie făcută repede, pentru a preveni alte intrigi politice ale acestui om.

— Cine îl va înlocui?

— Un italian, presupun. Selecția lui a fost o mare aberație. Poate că moartea lui îi va încuraja pe romani să se întoarcă la vechile obiceiuri, a sugerat Andropov.

Aceasta a generat un râs din partea oaspetelui său.

— Da, sunt atât de previzibili, acești fanatici religioși.

— Deci mâine voi prezenta misiunea, iar tu mă vei susține?

Andropov voia ca acest lucru să fie foarte clar.

— Da, Iuri Vladimirovici. Vei avea sprijinul meu. Și mă vei susține pentru locul de vot complet al lui Suslov la masă.

— Mâine, tovarășe, a promis Andropov.

Capitolul 12
Preluarea

DE ACEASTĂ DATĂ, ceasul deșteptător a funcționat și i-a trezit pe amândoi. Ed Foley s-a ridicat și s-a îndreptat spre baie, a făcut repede loc soției sale, apoi s-a îndreptat spre camera lui Eddie pentru a-l trezi în timp ce Mary Pat pregătea micul dejun. Fiul lor a deschis imediat televizorul și a privit emisiunea de exerciții fizice de dimineață pe care părea să o aibă fiecare oraș din lume, având ca protagonistă, ca peste tot în lume, o femeie cu un fizic impresionant – părea capabilă să valseze prin Școala de Rangers a armatei de la Fort Benning, Georgia. Pentru că văzuse acasă, pe cablu, serialul Lynda Carter, Eddie îi spunea Worker-*Womnnnnnnnn!* Mary Pat era de părere că părul blond al rusoaicei ieșea dintr-o sticlă, în timp ce pe Ed îl durea doar să se uite la lucrurile pe care le făcea. Cu toate acestea, neavând un ziar decent sau o pagină de sport pe care să o citească, nu prea avea de ales în această privință și, stătea în fața televizorului în timp ce fiul său chicotea până la sfârșitul programului de gimnastică. Era în direct, văzu șeful de post. Așadar, oricine ar fi fost tipa asta, trebuia să se trezească la patru dimineața, așa că probabil că acesta era și antrenamentul ei de dimineață. Ei bine, atunci, cel puțin era sinceră. Soțul ei trebuie să fi fost parașutist în Armata Roșie, și probabil că putea să-l bată măr, s-a gândit Ed Foley, așteptând știrile de dimineață.

Au început la 6:30. Șmecheria era să te uiți și apoi să încerci să afli ce se întâmplă cu adevărat în lume – exact *ca acasă,* gândi ofițerul CIA, cu o mormăială matinală. Ei bine, pentru asta avea *Early Bird* la ambasadă, trimis prin fax securizat de la Washington pentru personalul superior al ambasadei. Pentru un cetățean

american, a trăi la Moscova era ca și cum ar fi fost pe o insulă pustie. Cel puțin aveau o antenă parabolică la ambasadă pentru a putea descărca CNN și alte programe. Îi făcea să se simtă aproape ca niște oameni adevărați.

Micul dejun era micul dejun. Micului Eddie îi plăceau fulgii Frosted Flakes – laptele era din Finlanda, pentru că mama lui nu avea încredere în magazinul local, iar magazinul destinat exclusiv străinilor era convenabil pentru comunitate. Ed și Mary Pat nu vorbeau prea mult la micul dejun, din respect pentru *gândacii* care le împânzeau pereții. Nu vorbeau niciodată acasă despre chestiuni importante, decât prin coduri de mână – și *niciodată* în fața fiului lor, pentru că copiii mici erau incapabili să păstreze secrete de orice fel. În orice caz, oamenii lor de supraveghere din KGB probabil că se plictisiseră deja de familia Foley, la care amândoi lucraseră din greu, introducând în comportamentul lor doar suficient de multă aleatorism pentru a-i face să pară americani. Dar o cantitate ponderată. Nu prea mult. O plănuiseră cu atenție și minuțiozitate la Langley, cu ajutorul unui dezertor docil al Direcției a II-a KGB.

Mary Pat avea toate hainele soțului ei așezate pe pat, inclusiv cravata verde care se asorta cu costumul maro. Ca și președintelui, lui Ed îi stătea bine în maro, se gândea soția sa. Ed purta din nou un impermeabil, pe care îl va ține descheiat și lejer în jurul corpului în cazul în care i s-ar fi transmis un alt mesaj, iar simțurile sale vor fi alerte toată ziua.

— Ce planuri ai pentru ziua de azi? a întrebat-o pe Mary Pat în sufragerie.

— Ca de obicei. S-ar putea să mă întâlnesc cu Penny după prânz.

— Oh? Ei bine, salut-o din partea mea. Poate că ne putem întâlni la cină mai târziu în această săptămână.

— Bună idee, a spus soția lui. Poate că ei îmi pot explica rugby-ul.

— E ca și fotbalul, dragă, doar că regulile sunt un pic mai ciudate, a explicat șeful stației. Ei bine, să ținem reporterii fericiți.

— Da! a râs Mary Pat cu ochii la pereți. Tipul ăla de la *Boston Globe* este un mare nesimțit.

Afară, dimineața era destul de plăcută – doar un pic de aer rece care sugera apropierea toamnei. Foley a plecat spre gară, făcându-i cu mâna paznicului de la poartă. Tipul de serviciu de dimineață chiar zâmbea din când în când. Era clar că fusese prea mult în preajma străinilor, sau fusese antrenat de KGB pentru asta. Uniforma lui era

cea a Miliției din Moscova – poliția orașului –, dar Foley credea că arăta un pic prea inteligent pentru asta.

Moscoviții considerau că poliția lor este o formă de viață destul de josnică, iar o astfel de agenție nu ar fi atras cei mai străluciți oameni.

Cele câteva străzi până la stația de metrou au trecut repede. Traversarea străzilor era destul de sigură aici – mult mai sigură decât în New York – deoarece mașinile private erau destul de rare. Și era un lucru bun. Șoferii ruși îi făceau pe italieni să pară prudenți și ordonați. Tipii care conduceau omniprezentele camioane de gunoi trebuie să fi fost cu toții foști membri ai echipajelor de tancuri, judecând după manierele lor rutiere. Și-a luat exemplarul de *Pravda de* la chioșc și a coborât cu scara rulantă până la peron. Un om cu cele mai stricte obiceiuri, ajungea la gară exact la aceeași oră în fiecare dimineață, apoi verifica ceasul atârnat de tavan pentru a se asigura. Trenurile de metrou circulau după un program de o precizie inumană, iar el se urcase la bord exact la ora 7:43. Nu se uitase peste umăr. Era prea departe în rezidența sa la Moscova ca să se poarte ca un turist, iar asta, își închipuia el, l-ar fi făcut pe umbra lui din KGB să creadă că subiectul său american era la fel de interesant ca și kasha pe care rușii o gustau la micul dejun împreună cu îngrozitoarea cafea locală. Controlul calității era ceva ce sovieticii rezervau pentru armele lor nucleare și pentru programul spațial, deși Foley avea îndoieli cu privire la acestea, pe baza a ceea ce văzuse în acest oraș, unde doar metroul părea să funcționeze cum trebuie. Erau o combinație atât de ciudată de stângăcie și precizie nemțească. Îți puteai da seama cât de bine funcționau lucrurile aici după scopul pentru care erau folosite, iar operațiunile de informații aveau cea mai mare prioritate dintre toate, ca nu cumva dușmanii sovieticilor să afle, nu ce aveau, ci ce nu aveau. Foley îl pusese pe agentul CARDINAL să-i spună lui și Americii ce avea Uniunea Sovietică în domeniul militar. În general, erau lucruri bune de învățat, dar asta mai ales pentru că, cu cât învățai mai multe, cu atât aveai mai puține motive de îngrijorare. Nu, aici contau cel mai mult serviciile de informații politice, pentru că, oricât de înapoiați ar fi fost, erau totuși suficient de mari pentru a crea probleme dacă nu puteai să-i contracarezi din timp. Langley era foarte îngrijorat de Papa în acest moment. Făcuse în mod evident ceva care putea fi jenant pentru ruși. Iar lui Ivan nu-i plăcea să fie făcut de rușine în domeniul politic mai mult decât politicienilor americani – doar că Ivan nu dădea fuga la

Washington Post ca să se răzbune. Ritter și Moore erau foarte îngrijorați de ceea ce ar putea face Ivan – și chiar mai îngrijorați de ceea ce ar putea face Iuri Andropov. Ed Foley nu-l simțea pe acest rus anume. La fel ca majoritatea celor din CIA, îl cunoștea pe tip doar după față, nume și problemele evidente ale ficatului – informație care se scursese printr-un mijloc pe care șeful de post nu-l cunoștea. Poate că britanicii… *dacă puteai avea încredere în britanici*, s-a avertizat Ed. Trebuia să aibă încredere în ei, dar ceva îi făcea să i se agite nervii de pe gât în legătură cu ei. Ei bine, probabil că aveau îndoieli în legătură cu CIA. Ce joc nebunesc era acesta. A scanat prima pagină. Nimic surprinzător, deși articolul despre Pactul de la Varșovia era un pic interesant.

Aceștia erau încă îngrijorați de NATO. Poate că într-adevăr erau îngrijorați că armata germană va veni din nou în est. Cu siguranță erau destul de paranoici… Paranoia fusese probabil inventată în Rusia. *Poate că Freud a descoperit-o într-o călătorie aici*, a meditat el, ridicând ochii pentru o pereche care îl urmărea… nu, nu-l urmărea, a decis el. Era posibil ca KGB-ul să nu-l urmărească? Ei bine, posibil, da, dar probabil, nu. Dacă ar fi avut un tip – mai degrabă o echipă – care să-l urmărească, acoperirea ar fi fost expertă, dar de ce să pună o acoperire expertă pe atașatul de presă? Foley a suspinat în sinea lui. Era prea îngrijorat sau nu era suficient de paranoic? Și cum făceai diferența? Sau s-ar fi putut expune unei operațiuni sub pavilion fals purtând o cravată verde? *Cum naiba să-ți dai seama?*

Dacă el *era ars*, atunci și soția lui era la fel, iar asta ar fi pus frână la două cariere foarte promițătoare în CIA. El și Mary Pat erau perechea cu părul blond a lui Bob Ritter, echipa universitară, tânăra echipă profesionistă de la Langley, și aveau o reputație care trebuia atât protejată cu grijă, cât și consolidată. Însuși președintele Statelor Unite le-ar fi citit *părerile* și poate că ar fi luat decizii pe baza informațiilor pe care le aduceau. Decizii importante care ar putea afecta politica țării lor. Responsabilitatea nu era ceva la care să se gândească. Te putea înnebuni, te putea face prea precaut – atât de precaut încât să nu realizezi niciodată nimic. Nu, cea mai mare problemă în activitatea de informații era trasarea liniei dintre circumspecție și eficacitate. Dacă te înclinai prea mult într-o singură direcție, nu reușeai niciodată să faci nimic util. Dacă te înclinai prea mult în cealaltă direcție, atunci te *ardeai* pe tine și pe agenții tăi, iar

aici asta însemna o moarte aproape sigură pentru oamenii de a căror viață *erai* responsabil. Era o dilemă care ar fi putut să împingă un om să bea.

Metroul s-a oprit la stația lui, iar el a ieșit pe ușă, apoi a urcat pe scara rulantă. Era destul de sigur că nimeni nu-i căutase în buzunar. La nivelul străzii, a verificat. Nimic. Așa că, oricine ar fi fost, fie că mergea doar cu trenul de după-amiază, fie că șeful de stație fusese *făcut* de opoziție. Ar fi avut de ce să-și facă griji toată ziua.

— Asta e pentru tine, a spus Dobrik, dându-i mesajul. De la Sofia.

— Oh? a răspuns Zaitzev.

— Este în carte, numai pentru ochii tăi, Oleg Ivanovich, a spus ofițerul de serviciu de noapte. Cel puțin e scurtă.

— Ah, a spus Zaitzev, luând mesajul și văzând antetul: 15–8–82–666.

S-au gândit că, având un număr în loc de un nume, antetul nu avea nevoie să fie criptat. Nu a reacționat și nici nu a mai spus nimic. Cu siguranță, Kolya s-a întrebat despre asta – era sportul de birou în Comunicații, să te întrebi despre lucrurile pe care nu le puteai citi. Acest mesaj sosise la doar patruzeci de minute după plecarea lui.

— Ei bine, ceva cu care să-mi încep tura. Altceva, Nikolai Konstantinovici?

— Nu, în afară de asta, ai un birou curat. Dobrik era un muncitor eficient, indiferent de defectele pe care le-ar fi avut. Și acum sunt eliberat din funcție așa cum se cuvine. Acasă am o sticlă proaspătă de vodcă.

— Ar trebui să mănânci mai întâi, Kolya, a avertizat Zaitzev.

— Așa spune și mama, Oleg. Poate că voi mânca un sandviș la micul dejun, a glumit el.

— Somn ușor vă urez, tovarășe maior, a spus Zaitzev, în timp ce își ocupa locul.

Zece minute mai târziu, el avea scurtul mesaj decriptat. *Rezidentul de la* Sofia a recunoscut că colonelul Rozhdestvenski era punctul său de contact pentru Operațiunea 15–8–82–666. Așa că acel *t* a fost trecut în mod corespunzător. Iar 15–8–82–666 era acum o operațiune cu drepturi depline. A băgat mesajul decriptat într-un plic de manila, l-a sigilat și apoi a picurat ceară fierbinte pe sigiliu.

Chiar au de gând să o facă, își spuse Oleg Ivanovici încruntat. *Ce să fac acum? Lucrezi în ziua ta obișnuită, apoi cauți o cravată verde*

în metroul spre casă. Și să te rogi să o vezi? Sau să te rogi să nu o vezi?

Zaitzev și-a scuturat gândul și a chemat un mesager care să ducă mesajul la ultimul etaj. O clipă mai târziu, un coș plin de expedieri a aterizat pe biroul său pentru a fi procesate.

— OUCH, A SPUS Ed Foley cu voce tare la biroul său.

Mesajul – unul lung – venea de la Ritter și Moore, care vorbeau în numele președintelui. Ar fi trebuit să agite niște arbuști serioși pentru asta.

Stația Moscova nu avea o listă scrisă a agenților, nici măcar pe nume de cod, și nici măcar în seiful din biroul lui Foley, care, pe lângă o combinație, avea încorporată o alarmă cu două faze, o tastatură la exterior și una la interior cu un cod diferit, pe care Foley însuși o setase. Infanteriștii marini ai ambasadei aveau ordin să răspundă la oricare dintre alarme cu armele scoase, deoarece în interiorul acestui seif erau cele mai sensibile documente din întreaga clădire.

Dar Foley avea numele fiecărui cetățean rus care a lucrat pentru agenție încrustate în memorie, împreună cu domeniile lor de specialitate. Douăsprezece astfel de agenți operau în prezent. Tocmai pierduseră unul cu o săptămână înainte ca el să ajungă la Moscova – *ars*. Nimeni nu știa cum, deși Foley era îngrijorat că rușii ar putea avea o cârtiță chiar în Langley. Era o erezie să gândești așa ceva, dar așa cum CIA a încercat să o facă cu KGB-ul, așa a încercat și KGB-ul să o facă cu CIA, și nu exista niciun arbitru pe terenul de joc care să le spună jucătorilor care era scorul. Agentul pierdut, al cărui nume de cod fusese SOUSA, era locotenent-colonel în GRU și ajutase la identificarea unor scurgeri de informații majore în Ministerul german al Apărării și în alte surse NATO, prin care KGB-ul obținuse informații politico-militare de rang înalt. Dar tipul acela era mort – încă mai respira, poate, dar chiar și așa era mort. Foley spera să nu-l vâre de viu într-un cuptor, așa cum se făcuse cu o altă sursă GRU în anii 1950. O metodă destul de crudă de execuție, chiar și pentru rușii de sub Hrușciov, și ceva ce îl ținuse treaz pe ofițerul său de caz foarte mult timp, COS era sigur.

Așa că ar trebui să pună doi, poate trei agenți să lucreze la asta. Aveau un tip bun în KGB și un altul în Comitetul Central al Partidului. Poate că unul dintre ei ar fi putut auzi despre o posibilă

operațiune împotriva Papei.

La naiba, se gândi Foley, *sunt chiar* atât de *nebuni?* A fost nevoie de un efort considerabil de imaginație. Irlandez prin strămoși și romano-catolic prin educație și afiliere religioasă, Ed Foley a trebuit să facă un efort mental pentru a lăsa deoparte gândurile personale. Un astfel de complot depășea limitele, poate, dar avea de-a face cu oameni care nu recunoșteau conceptul de limite, cu siguranță nu de la vreo agenție exterioară. Pentru ei, Dumnezeu era politica, iar o amenințare la adresa lumii lor politice era ca și cum Lucifer însuși ar fi sfidat ordinea din ceruri. Doar că, comparația nu mergea decât până la un punct. Aceasta era mai degrabă ca și cum Arhanghelul Mihail provoca ordinea Iadului. Mary Pat o numea burta bestiei, iar aceasta era o bestie foarte urâtă.

— TATĂ! A EXCLAMAT SALLY, trezindu-se cu zâmbetul ei obișnuit. El a condus-o la baie și apoi la parter, unde o așteptau fulgii de ovăz. Sally purta încă pijamaua ei galbenă de iepuraș, cu picioare și fermoar lung. Era cea mai mare mărime, iar picioarele ei deja o întindeau. În curând va trebui să treacă la altă îmbrăcăminte de dormit, dar asta era treaba lui Cathy.

Rutina era stabilită. Cathy îl hrănea pe micul Jack și, la jumătatea mesei, soțul ei punea jos ziarul și se ducea sus să se bărbierească. Până când el se îmbrăca, ea își termina datoria și se ducea să se spele și să se îmbrace, în timp ce Jack îl făcea să râgâie pe micuț și îi punea șosetele pentru a-i ține picioarele calde, dar și pentru a-i da ceva pe care să le desprindă, ca să vadă dacă picioarele aveau același gust ca în ziua precedentă, ceea ce era o abilitate nou dobândită.

În curând a sunat soneria, iar la ușă era Margaret van der Beek, urmată în curând de Ed Beaverton, ceea ce le-a permis părinților să fugă la muncă. La stația Victoria, Cathy și-a sărutat soțul de rămas bun și s-a îndreptat spre stația de metrou pentru călătoria spre Moorefields, în timp ce Jack a luat un alt tren spre Century House, iar ziua era pe cale să înceapă cu adevărat.

— Bună dimineața, Sir John.

— Hei, Bert. Ryan a făcut o pauză. Bert Canderton avea *armată* scris peste tot pe el, și era timpul să întrebe. Ce regiment ai fost?

— Am fost sergent major al Regimentului Royal Green Jackets, domnule.

— Infanterie?

— Corect, domnule.
— Credeam că voi purtați haine roșii, a observat Ryan.
— Ei bine, asta e vina voastră – voi, yankeii, adică. În războiul vostru de independență, regimentul meu a suferit atât de multe pierderi din partea pușcașilor voștri, încât colonelul regimentului a decis că o tunică verde ar fi mai sigură. Așa a fost de atunci.
— Cum ai ajuns aici?
— Aştept un post de Yeoman Warder la Turn, domnule. Ar trebui să aibă o nouă haină roșie într-o lună sau două, mi-au spus.
Bluza de polițist de închiriat a lui Canderton avea câteva panglici de serviciu pe ea, iar un sergent major de regiment în armata britanică era *cineva*, ca un sergent-major de artilerie în Corpul pușcașilor marini.
— Am fost acolo, am fost la clubul pe care îl au ei, a spus Ryan. O gașcă bună de soldați.
— Într-adevăr. Am un prieten acolo, Mick Truelove. A fost în Regimentul Reginei.
— Ei bine, domnule maior, țineți-i pe băieții răi afară, a spus Ryan, în timp ce-și introducea cardul în fanta electronică care controla poarta de intrare.
— Așa voi face, domnule, a promis Canderton.
Harding era la birou când a intrat Ryan. Jack și-a agățat jacheta în cuier.
— Ai venit mai devreme, Simon?
— Judecătorul Moore i-a trimis un fax lui Bas aseară – chiar după miezul nopții, de fapt. Poftim.
I l-a înmânat.
Ryan l-a scanat.
— Papa, nu?
— Președintele vostru este interesat, la fel ca și Prim-Ministrul, din întâmplare, a spus Harding, reaprinzându-și pipa. Basil ne-a chemat mai devreme pentru a trece în revistă datele pe care le avem.
— Bine, *ce* avem?
— Nu prea mult, a recunoscut Harding. Nu pot să vă vorbesc despre sursele noastre…
— Simon, nu sunt prost. Aveți pe cineva apropiat, fie un confident al unui membru al Biroului Politic, fie cineva din Secretariatul Partidului. Nu-ți spune nimic?
Ryan văzuse aici niște *prize* foarte interesante, și trebuiau să vină

de la cineva din interiorul marelui cort roșu.

— Nu pot să vă confirm suspiciunea, a avertizat Harding, dar nu, niciuna dintre sursele noastre nu ne-a dat nimic, nici măcar faptul că Scrisoarea de la Varșovia a ajuns la Moscova, deși știm că trebuie să fi ajuns.

— Deci, nu știm nimic?

Simon a dat din cap cu sobrietate.

— Corect.

— Uimitor cât de des se întâmplă asta.

— Face parte din meserie, Jack.

— Iar Prim-Ministrul are chiloții în vine?

Harding nu mai auzise acest americanism până atunci, iar asta l-a făcut să clipească de două ori.

— Așa s-ar părea.

— Deci, ce ar trebui să-i spunem? E al naibii de sigur că nu vrea să audă că nu știm.

— Nu, liderilor noștri politici nu le place să audă astfel de lucruri.

Nici alor noștri, a recunoscut Ryan. Deci, cât de bun este Basil la un număr de cântec și dans?

— Destul de bun, de fapt. În acest caz, poate spune că nici băieții tăi nu au prea multe.

— Întrebați și alte servicii NATO?

Harding a clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea să se afle la opoziție – în primul rând, că suntem interesați și, în al doilea rând, că nu știm suficient.

— Cât de buni sunt prietenii noștri?

— Depinde. SDECE-ul francez mai au, ocazional, informații bune, dar nu le place să le împărtășească. Nici prietenilor noștri israelieni. Germanii sunt complet compromiși. Tipul ăla, Markus Wolf, din Germania de Est, este un geniu al naibii de priceput în acest domeniu – poate cel mai bun din lume, și se află sub control sovietic. Italienii au câțiva oameni talentați, dar și ei au probleme cu penetrarea. Știi, cel mai bun serviciu de pe continent ar putea fi chiar Vaticanul. Dar dacă Ivan face ceva în acest moment, o acoperă bine. Ivan este destul de bun la asta, să știi.

— Așa am auzit, a fost de acord Ryan. Când trebuie să se ducă Basil pe Downing Street?

— După prânz – la ora trei după-amiaza, am înțeles.

— Și ce vom putea să-i dăm?

— Nu prea mult, mă tem – mai rău, Basil ar putea să mă vrea cu el.

Ryan a mârâit.

— Asta ar trebui să fie distractiv. Ai mai întâlnit-o înainte?

— Nu, dar premierul a văzut analizele mele. Bas spune că vrea să mă întâlnească. A suspinat. Ar fi bine dacă aș avea ceva substanțial să-i spun.

— Ei bine, să vedem dacă putem face o analiză a amenințărilor, bine? Jack s-a așezat. Ce știm mai exact?

Harding i-a înmânat un teanc de documente. Ryan s-a lăsat pe spate în scaun pentru a le răsfoi.

— Scrisoarea de la Varșovia ai primit-o de la o sursă poloneză, nu-i așa?

Harding a ezitat, dar era clar că trebuia să răspundă la această întrebare.

— Este corect.

— Deci, nimic din Moscova? a întrebat Jack.

A clătinat din cap.

— Nu. Știm că scrisoarea a fost trimisă la Moscova, dar asta e tot.

— Atunci suntem cu adevărat în întuneric. Ar fi bine să bei o bere înainte de a traversa râul.

Harding și-a ridicat privirea din notițe.

— Îți mulțumesc, Jack. Chiar aveam nevoie să aud această încurajare.

Au tăcut pentru o clipă.

— Lucrez mai bine pe calculator, a spus Ryan. Cât de greu este să aduci unul aici?

— Nu este ușor. Trebuie să fie verificate, pentru a ne asigura că cineva din afara clădirii nu poate citi tastele introduse. Poți suna la administrație în acest sens.

Dar nu azi, nu astăzi, nu a spus Ryan cu voce tare. Aflase că birocrația de la Century House era cel puțin la fel de proastă ca cea de la Langley și, după câțiva ani de muncă în sectorul privat, îl putea distrage.

O.K. va încerca să vină cu niște idei pentru a-l salva pe Simon de la a i se instala o nouă gaură de cur în mațe. Prim-ministrul era o doamnă, dar în materie de pretenții, părintele Tim de la Georgetown nu era nimic în comparație cu ea.

OLEG IVANOVICH s-a întors de la masa de prânz de la cantina KGB și a privit faptele în față. Foarte curând, va trebui să decidă ce și cum să îi spună americanului său.

Dacă ar fi fost un angajat obișnuit al ambasadei, ar fi transmis prima notă șefului CIA din ambasadă – trebuia să existe unul, știa el, un *rezident* american a cărui treabă era să spioneze Uniunea Sovietică, așa cum și rușii spionau pe toată lumea. Marea întrebare era dacă *îl* spionau și pe *el*. Putea fi fost *dublat* de către Direcția a II-a, a cărui reputație l-ar fi speriat și pe diavolul din iad? Sau, acest pretins american, ar fi putut fi un rus care să fi fost purtător al unui *false-flag*?

Așa că, în primul rând, Oleg trebuia să se asigure că are de-a face cu ceva real. Cum să facă asta...?

Apoi și-a dat seama. *Da*, s-a gândit el. Asta era ceva ce KGB-ul nu ar fi putut face niciodată. Asta l-ar fi asigurat că avea de-a face cu cineva capabil să facă ceea ce avea nevoie să facă. Nimeni nu putea falsifica asta. În semn de sărbătoare, Zaitzev și-a mai aprins o țigară și s-a apucat din nou să citească mesajele de dimineață de la *rezidentura* din Washington.

ERA DIFICIL să îl placă pe Tony Prince. Corespondentul *New York Times* la Moscova era foarte apreciat de ruși și, în ceea ce-l privea pe Ed Foley, acest lucru denota o slăbiciune a caracterului său.

— Deci, cum îți place noua slujbă, Ed? a întrebat Prince.

— Încă mă acomodez. Este interesant să ai de-a face cu presa rusă. Sunt previzibili, dar și imprevizibili.

— Cum pot oamenii să fie imprevizibili? se întrebă corespondentul *Times*, cu un zâmbet strâmb.

— Ei bine, Tony, știi ce vor spune, doar că nu știi cum vor întreba. *Și jumătate dintre ei sunt spioni sau cel puțin spionii, oricum, în caz că nu ai observat.*

Prince a râs. Se simțea superior intelectual. Foley a eșuat ca reporter generalist la New York, în timp ce Prince și-a folosit priceperea politică pentru a obține unul dintre cele mai importante posturi din jurnalismul american. Avea câteva contacte bune în guvernul sovietic și le cultiva cu asiduitate, simpatizând frecvent cu ei în legătură cu comportamentul grosolan și *nekulturniy* al regimului actual de la Washington, pe care încerca ocazional să îl explice prietenilor săi ruși, subliniind adesea că *el* nu votase pentru

acest actor blestemat și nici cineva din biroul său din New York.

— L-ai cunoscut pe tipul cel nou, Alexandrov, deja?

— Nu, dar unul dintre contactele mele îl cunoaște, spune că este un tip rezonabil, vorbește de parcă ar fi în favoarea coexistenței pașnice. Mai liberal decât Suslov. Am auzit *că este* destul de bolnav.

— Am auzit și eu asta, dar nu știu ce are.

— Este diabetic, nu ai auzit? De aceea au venit doctorii din Baltimore să-i lucreze ochii. Retinopatie diabetică, a explicat Prince, rostind cuvântul încet, astfel încât Foley să-l poată înțelege.

— Va trebui să-l întreb pe doctorul ambasadei ce înseamnă asta, a observat Foley, notându-și evident pe carnețel. Deci, tipul ăsta, Alexandrov, e mai liberal, crezi?

— Liberal era un cuvânt care pentru Prince însemna *băiat bun*.

— Ei bine, nu l-am întâlnit personal, dar asta cred sursele mele. De asemenea, ele cred că, atunci când Suslov va pleca din această viață, Mihail Evgheniievici îi va lua locul.

— Serios? Va trebui să-i spun asta ambasadorului.

— Și șefului stației?

— Știi cine este? Eu nu știu, a spus Foley.

Un ochi întors.

— Ron Fielding. La naiba, *toată lumea* știe asta.

— Ba nu, nu este, a protestat Ed, atât de tăios pe cât îi permitea talentul său actoricesc. Este ofițerul consular superior, nu un spion.

Prințul zâmbi, gândindu-se: *Niciodată nu ai reușit să înțelegi lucrurile, nu-i așa?*

Contactele sale rusești îl indicaseră pe Fielding și știa că nu l-ar fi mințit.

— Ei bine, asta este doar o presupunere, desigur, a continuat reporterul.

Și dacă ai fi crezut că sunt eu, ai fi spus-o imediat, nu-i așa? s-a gândit Foley, *tâmpitule*.

— Ei bine, sunt autorizat pentru unele lucruri, după cum știi, dar nu și pentru acela.

— Știu cine știe, s-a oferit Prince.

— Da, dar nu am de gând să-l întreb pe ambasador, Tony. Mi-ar smulge fața.

— Este doar o numire politică, Ed – nimic special. Ar trebui să fie un post pentru cineva care se pricepe la diplomație, dar președintele nu mi-a cerut sfatul.

Slavă Domnului, a comentat în sinea sa șeful de stație.

— Fielding îl vede des, nu-i așa? a continuat Prince.

— Un ofițer consular lucrează direct cu ambasadorul, Tony. Știi asta.

— Da. Convenabil, nu-i așa? Cât de des îl vezi?

— Pe șef, vrei să spui? O dată pe zi, de obicei, a răspuns Foley.

— Și pe Fielding?

— Mai mult. Poate de două sau trei ori.

— Poftim, a concluzionat Prince. Întotdeauna se poate spune.

— Ai citit prea multe cărți de James Bond, a spus Foley cu dispreț. Sau poate Matt Helm.

— Fii realist, Ed, s-a răstit Prince cu o blândețe elegantă.

— Dacă Fielding este spionul șef, cine sunt subalternii lui? Să fiu al naibii dacă știu.

— Ei bine, aceștia sunt întotdeauna destul de ascunși, a recunoscut Prince. Nu, despre asta nu am nici cea mai mică idee.

— Păcat. Ăsta e unul dintre jocurile pe care le jucați în ambasadă – cine sunt spionii.

— Ei bine, nu te pot ajuta.

— Oricum, cred că nu e ceva ce trebuie să știu, a recunoscut Foley.

Niciodată nu ai fost suficient de curios pentru a fi un bun reporter, se gândi Prince, cu un zâmbet dezinvolt și plăcut.

— Deci, asta te ține ocupat?

— Nu este un spărgător de mingi. Oricum, putem face o înțelegere?

— Sigur, a răspuns Prince. Ce înțelegere?

— Dacă auzi ceva interesant, mă anunți aici?

— Poți citi despre asta în *Times*, de obicei pe prima pagină, deasupra pliului, a adăugat el, pentru a se asigura că Foley știe cât de important era el, împreună cu analiza sa pătrunzătoare.

— Ei bine, unele lucruri,ști, ambasadorului îi place să fie anunțat. Mi-a spus să întreb, în mod neoficial.

— Asta e o problemă de etică, Ed.

— Dacă îi spun asta lui Ernie, nu va fi foarte fericit.

— Ei bine, tu lucrezi pentru el. Eu nu lucrez.

— Ești cetățean american, nu-i așa?

— Nu flutura steagul în fața mea, bine? Prince a răspuns obosit. Bine, dacă aflu că sunt pe cale să lanseze arme nucleare, te voi anunța. Dar mi se pare că este mai probabil ca noi să facem o

asemenea prostie decât ei.

— Tony, lasă-mă în pace.

— Porcăria asta cu *focalizarea răului în lume* nu era chiar Abe Lincoln vorbind, nu-i așa?

— Vrei să spui că președintele s-a înșelat? a întrebat șeful de stație, întrebându-se cât de mult s-ar putea scufunda părerea lui despre acest măgar.

— Știu despre Gulag, bine? Dar asta este un lucru din trecut. Rușii s-au mai înmuiat de când a murit Stalin, dar noua administrație încă nu și-a dat seama de asta, nu-i așa?

— Uite, Tony, eu sunt doar o albină muncitoare aici. Ambasadorul m-a rugat să transmit o cerere simplă. Să înțeleg că răspunsul tău este *nu*?

— Corect.

— Ei bine, să nu te aștepți la felicitări de Crăciun de la Ernie Fuller.

— Ed, datoria mea este față de *The New York Times* și față de cititorii mei, punct.

— Bine, bine. Trebuia să întreb, a spus Foley în defensivă. Nu se așteptase la ceva mai bun din partea tipului, dar îi sugerase acest lucru chiar ambasadorului Fuller pentru a-l simți pe Prince, iar ambasadorul aprobase.

— Înțeleg. Prince și-a verificat ceasul. Hei, am o întâlnire programată la clădirea Comitetului Central al CPSU.

— Ceva ce ar trebui să știu?

— După cum am spus, poți citi în *Times*. Îți trimit prin fax *Early Bird* de la Washington, nu-i așa?

— Da, în cele din urmă se scurge până aici.

— Atunci, poimâine, o poți citi, l-a sfătuit Prince, ridicându-se pentru a pleca. Spune-i lui Ernie.

— O să fac asta, a spus Foley, întinzând mâna.

Apoi s-a hotărât să-l însoțească pe Prince până la lift. Pe drumul de întoarcere, ar fi trecut pe la toaleta bărbaților pentru a se spăla pe mâini. Următoarea lui oprire după aceea a fost biroul ambasadorului.

— Bună, Ed. Te-ai întâlnit cu tipul ăla, Prince?

Foley a dat din cap.

— Dă-i drumul. Ți-a ciugulit cârligul?

— Nu. Doar a scuipat-o înapoi la mine.

Fuller a zâmbit strâmb.

— Ce ți-am spus? Pe vremea când eram de vârsta ta, existau niște reporteri patrioți, dar în ultimii ani au crescut în mare parte.

— Nu sunt surprins. Când Tony era un puști nou în New York, nu i-a plăcut niciodată prea mult pe polițiști, dar se pricepea să îi facă să vorbească cu el. Un ticălos persuasiv, când vrea să fie.

— A lucrat cu tine?

— Nu, domnule. Nu sunt suficient de important pentru asta.

— Ce părere ai despre cererea Washingtonului în legătură cu Papa?. a întrebat Fuller, schimbând subiectul.

— O să pun niște oameni să cerceteze, dar...

— Știu, Ed. Nu vreau să știu exact ce faci în legătură cu asta. Dacă găsești ceva, vei putea să-mi spui și mie?

— Depinde, domnule, a răspuns Foley, adică *probabil că nu.*

Fuller a acceptat acest lucru.

— Bine. Mai tremură ceva?

— Prince are o idee, ar trebui să apară în ziare poimâine. E în drum spre Comitetul Central, cel puțin așa mi-a spus. Mi-a confirmat că Alexandrov îl va înlocui pe Mihail Suslov atunci când Red Mike va fi verificat. Dacă ei îi spun, trebuie să fie oficial. Cred că putem să credem asta. Tony are contacte bune cu tipii lor politici și se potrivește cu ceea ce ne spun ceilalți prieteni ai noștri despre Suslov.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe tipul ăsta. Ce se întâmplă cu el?

— Este unul dintre ultimii credincioși adevărați. Alexandrov este un altul. Crede că Marx este singurul Dumnezeu adevărat, că Lenin este profetul său și că sistemul lor politic și economic chiar funcționează.

— Serios? Unii oameni nu învață niciodată.

— Da. Poți să duci asta la bancă, domnule. Au mai rămas câțiva, dar Leonid Ilici nu este unul dintre ei, și nici moștenitorul său, Iuri Vladimirovici, nu este unul dintre ei. Dar Alexandrov este aliatul lui Andropov. Mai târziu are loc o ședință a Biroului Politic.

— Când vom ști ce au discutat?

— Câteva zile, probabil.

Dar cum anume vom afla, nu trebuie să știți, domnule, nu a adăugat Foley.

Nu a fost nevoit să o facă. Ernie Fuller cunoștea regulile jocului. Ambasadorul SUA în fiecare țară era informat în detaliu despre ambasada pe care o prelua. Pentru a ajunge la Moscova era nevoie de

o spălare voluntară a creierului la Foggy Bottom și Langley. În realitate, ambasadorul american la Moscova era ofițerul principal de informaţii al ţării sale în Uniunea Sovietică, iar unchiul Ernie era unul destul de bun, credea Foley.

— Bine, ține-mă la curent dacă poți.

— Așa voi face, domnule, a promis șeful de post.

Capitolul 13
Colegialitate

ANDROPOV A AJUNS la Kremlin la ora 12:45 pentru ședința de la ora 13:00. Șoferul său a condus ZIL-ul prin structura de cărămidă impunătoare a Porții Spasskiy, trecând pe lângă punctele de control de securitate, pe lângă soldații din divizia Gărzii Tamanskiy, staționată în afara Moscovei și folosită în principal pentru protocol. Soldatul a salutat inteligent, dar gestul a trecut neobservat de oamenii din mașină. De acolo mai erau o sută cincizeci de metri până la destinație, unde un alt soldat a salutat. Andropov a luat act de acest salut și a dat absent din cap pentru a-l anunța pe sergentul superior că a fost văzut, apoi s-a îndreptat spre interiorul clădirii de culoare galben-crem. În loc să urce treptele de piatră, Andropov a virat la dreapta pentru a se îndrepta spre lift pentru a urca la etajul al doilea, urmat de ajutorul său, colonelul Rozhdestvenski, pentru care aceasta era cea mai interesantă și cea mai intimidantă parte a îndatoririlor sale oficiale de când intrase în KGB.

La etajele superioare existau și mai multe măsuri de securitate: ofițeri ai Armatei Roșii în uniformă, cu armele din dotare în toc, în caz de probleme. Dar Andropov credea că nu vor fi probleme în ascensiunea sa la Secretariatul General.

Aceasta nu ar fi o lovitură de palat. El va fi ales de colegii săi politici în modul obișnuit în care Uniunea Sovietică a gestionat tranziția puterii – ciudat și prost, dar previzibil. Cel cu cel mai mare capital politic ar prezida acest consiliu al colegilor, pentru că aceștia ar avea încredere în el că nu va conduce prin forța voinței, ci prin consens colegial. Niciunul dintre ei nu dorea un alt Stalin, sau chiar un alt Hrușciov, care i-ar fi putut conduce în aventuri. Acești oameni

nu se bucurau de aventuri. Cu toţii învăţaseră din istorie că jocurile de noroc implicau posibilitatea de a pierde, și niciunul dintre ei nu ajunsese atât de departe pentru a risca să piardă ceva. Erau căpeteniile unei naţiuni de jucători de șah, pentru care victoria era ceva determinat de manevre iscusite făcute cu răbdare și progresiv, pe parcursul a mai multor ore, a căror concluzie părea la fel de hotărâtă ca apusul soarelui.

Aceasta era una dintre problemele de astăzi, se gândi Andropov, luând loc lângă ministrul Apărării, Ustinov. Amândoi stăteau aproape de capul mesei, pe locurile rezervate membrilor Consiliului de Apărare sau ai *Orboroniei* sovietice, cei mai înalţi cinci oficiali din întregul guvern sovietic, inclusiv secretarul pentru ideologie-Suslov. Ustinov și-a ridicat privirea din hârtiile de informare.

— Iuri, a spus ministrul în semn de salut.

— Bună ziua, Dmitri.

Andropov ajunsese deja la acomodarea cu mareșalul Uniunii Sovietice. Acesta nu-i obstrucţionase niciodată cererile de finanţare pentru armata sovietică umflată și prost direcţionată, care se zvârcolea în Afganistan ca o balenă eșuată. Probabil că, în cele din urmă, va câștiga, se gândea toată lumea. La urma urmei, Armata Roșie nu a eșuat niciodată... dacă nu cumva îţi amintești de primul asalt al lui Lenin în Polonia, în 1919, care s-a încheiat cu o retragere rușinoasă. Nu, ei preferau să-și amintească de înfrângerea lui Hitler după ce germanii ajunseseră la vederea Kremlinului însuși, oprindu-se doar atunci când au fost atacaţi de cel mai de încredere aliat istoric al Rusiei, generalul Winter. Andropov nu era un devotat al armatei sovietice, dar aceasta rămânea pătura de securitate pentru restul Biroului Politic, pentru că armata se asigura că ţara făcea ceea ce ei îi spuneau să facă. Asta nu din dragoste, ci pentru că Armata Roșie avea arme în număr mare. La fel și KGB-ul, și Ministerul de Interne, pentru a acţiona ca un control asupra Armatei Roșii – nu are sens să le dea idei. Pentru a fi siguri, KGB-ul avea și Direcţia a III-a, a cărei sarcină era să supravegheze fiecare companie de pușcași din Armata Roșie. În alte ţări, acest lucru se numea control și echilibru. Aici era un echilibru al terorii.

Leonid Ilici Brejnev a intrat ultimul dintre toţi, mergând ca un ţăran în vârstă ce era, cu pielea căzută pe chipul său, cândva bărbătesc. Se apropia de optzeci de ani, o cifră pe care s-ar putea să o întâlnească, dar pe care nu o va depăși, după cum arăta. Asta era atât

o veste bună, cât și una rea. Nu se știa ce gânduri se zvârcoleau în interiorul creierului său docil. Fusese cândva un om cu o mare putere personală – Andropov își putea aminti destul de clar. Fusese un om viguros, căruia îi plăcea să meargă prin păduri pentru a ucide elani sau chiar urși – un vânător puternic de animale sălbatice. Dar nu și acum. Nu mai împușcase nimic de ani de zile – cu excepția, poate, a oamenilor, la mâna a doua sau a treia. Dar asta nu-l făcea pe Leonid Ilici să se înmoaie cu vârsta. Departe de asta. Ochii căprui erau încă vicleni, căutau încă trădarea și uneori o găseau acolo unde nu era. Sub Stalin, asta însemna adesea o condamnare la moarte. Dar nu și acum. Acum erai doar distrus, lipsit de putere și retrogradat la un post provincial unde mureai de plictiseală.

— Bună ziua, tovarăși, a spus secretarul general, cât de plăcut îi permitea vocea lui morocănoasă.

Cel puțin nu mai existau lingușeli evidente, fiecare curtean comunist se lupta pentru a obține favoarea împăratului marxist. Puteai să irosești jumătate din ședință cu asemenea prostii, iar Andropov avea lucruri importante de discutat.

Leonid Ilici fusese informat în prealabil și, după ce și-a sorbit ceaiul de după prânz, secretarul general s-a întors cu fața spre președintele KGB.

— Iuri Vladimirovici, aveți ceva de discutat cu noi?

— Vă mulțumesc, tovarășe secretar general. Tovarăși, a început el, a apărut ceva care necesită atenția noastră.

I-a făcut cu mâna colonelului Rozhdestvenski, care a circulat rapid în jurul mesei, împărțind copii ale Scrisorii de la Varșovia.

— Ceea ce vedeți este o scrisoare trimisă la Varșovia săptămâna trecută de Papa de la Roma. Fiecare om avea o fotocopie a originalului – unii dintre ei vorbeau poloneza – plus o traducere exactă în rusă literară, cu note de subsol. Simt că aceasta este o potențială amenințare politică la adresa noastră.

— Am văzut deja această scrisoare, a spus Alexandrov din scaunul său îndepărtat de *candidat*. În semn de respect față de vechimea lui Mihail Suslov, bolnav în fază terminală, locul acestuia din urmă, la mâna stângă a lui Brejnev (și lângă Andropov), era gol, deși la locul său de la masă se afla aceeași colecție de hârtii ca a tuturor celorlalți – poate că Suslov le citise pe patul de moarte și se mai biciuia o ultimă dată din nișa lui de așteptare din zidul Kremlinului.

— Este revoltător, a spus imediat mareșalul Ustinov. Avea, de

asemenea, mai bine de șaptezeci de ani. Cine se crede acest preot!

— Ei bine, el este polonez, le-a reamintit Andropov colegilor săi, și simte că are o anumită datorie de a le oferi protecție politică foștilor săi compatrioți.

— Protecție împotriva a ce? a întrebat ministrul de interne. Amenințarea la adresa Poloniei vine din partea propriilor lor contrarevoluționari.

— Iar propriul lor guvern nu are curajul să se ocupe de ei. V-am spus anul trecut că trebuie să acționăm asupra lor, le-a reamintit primul secretar al Partidului Moscovei.

— Și dacă se împotrivesc mișcării noastre? a întrebat ministrul Agriculturii de la locul său din capătul celălalt al mesei.

— Puteți fi sigur de asta, a gândit cu voce tare ministrul de externe. Cel puțin din punct de vedere politic, vor rezista.

— Dmitri? Alexandrov și-a îndreptat întrebarea către mareșalul Ustinov, care stătea acolo în uniforma sa militară, cu un metru pătrat de panglici și două stele de aur de Erou al Uniunii Sovietice. Le câștigase pe amândouă pentru curaj politic, nu pe câmpul de luptă, dar era unul dintre cei mai deștepți oameni din încăpere, câștigându-și pintenii în calitate de Comisar al Poporului pentru Armament în Marele Război pentru Patrie și pentru că ajutase la trecerea URSS în Era Spațială. Opinia sa era previzibilă, dar respectată pentru sagacitatea sa.

— Întrebarea, tovarăși, este dacă polonezii vor rezista cu forța armată. Aceasta nu ar fi o amenințare militară, dar ar fi o jenă politică majoră, atât aici, cât și în străinătate. Adică, ei nu ar putea opri Armata Roșie pe câmpul de luptă, dar dacă ar face această încercare, repercusiunile politice ar fi grave. De aceea am sprijinit demersul nostru de anul trecut de a exercita presiuni politice asupra Varșoviei – care a fost realizat cu succes, vă amintiți.

La vârsta de șaptezeci și patru de ani, Dmitri Fedorovici învățase prudența, cel puțin la nivelul politicii internaționale. Preocuparea tacită era efectul pe care o astfel de rezistență l-ar fi avut asupra Statelor Unite ale Americii, cărora le plăcea să-și bage nasul unde nu le era locul.

— Ei bine, acest lucru ar putea foarte bine să incite tulburări politice suplimentare în Polonia, sau cel puțin așa îmi spun analiștii mei, le-a spus Andropov colegilor săi, iar sala s-a răcit puțin.

— Cât de grav este acest lucru, Iuri Vladimirovici? Cât de gravă ar

putea deveni?

Era Brejnev care vorbea pentru prima dată de sub sprâncenele sale stufoase.

— Polonia continuă să fie instabilă, din cauza elementelor contrarevoluționare din societatea lor. Sectorul lor de muncă, în special, este neliniștit. Avem sursele noastre în cadrul acestei cabale *Solidaritatea* și ele ne spun că oala continuă să fiarbă. Problema cu Papa este că, dacă va face ceea ce amenință și va veni în Polonia, poporul polonez va avea un punct de adunare, iar dacă un număr suficient de mare dintre ei se va implica, țara ar putea foarte bine să încerce să-și schimbe forma de guvernământ, a declarat delicat președintele KGB.

— Asta nu este acceptabil, a observat Leonid Ilici cu o voce liniștită. La această masă, o voce tare era doar un om care își descărca stresul. Una liniștită era mult mai periculoasă. Dacă Polonia cade, atunci cade și Germania...

Și apoi întregul Pact de la Varșovia, ceea ce ar fi lăsat Uniunea Sovietică fără zona sa tampon spre Vest. NATO era puternic și avea să devină și mai puternic, pe măsură ce noua consolidare a apărării americane începea să-și facă efectul. Ei fuseseră deja informați cu privire la acest subiect problematic. Deja, primele tancuri noi fuseseră date unităților de linie, pregătite pentru a fi trimise în Germania de Vest. La fel și noile avioane. Cel mai înspăimântător dintre toate era regimul de antrenament mult mai intens pentru soldații americani. Era ca și cum aceștia se pregăteau de fapt pentru un atac în est.

Căderea Poloniei și a Germaniei ar însemna că o călătorie pe teritoriul sovietic ar fi scurtată cu peste o mie de kilometri, și nu era niciun om la această masă care să nu-și amintească ultima dată când germanii au intrat în Uniunea Sovietică. În ciuda tuturor protestelor conform cărora NATO era o alianță defensivă al cărei scop era să împiedice Armata Roșie să coboare pe Champs Élysées, pentru Moscova, NATO și toate celelalte alianțe americane păreau un ștreang enorm conceput pentru a se încolăci în jurul gâtului lor colectiv. Cu toții se gândiseră la asta înainte, îndelung. Și chiar nu aveau nevoie ca instabilitatea politică să se adauge la problemele lor.

Comuniștii – deși nu atât de fervenți ca Suslov și moștenitorul său ideologic, Alexandrov – se temeau mai presus de orice de o posibilă îndepărtare a poporului lor de Adevărata Credință, care era sursa

puterii lor personale foarte confortabile. Cu toţii ajunseseră la putere la mâna a doua a unei revolte populare ţărăneşti care răsturnase dinastia Romanov – sau cel puţin aşa îşi spuneau cu toţii, în ciuda a ceea ce spunea de fapt istoria – şi nu-şi făceau iluzii cu privire la ceea ce le-ar fi făcut o revoltă. Brejnev s-a mişcat pe scaun.

— Aşadar, acest preot polonez este o ameninţare.

— Da, tovarăşi, aşa este, a spus Andropov. Scrisoarea sa este un atac autentic şi sincer la adresa stabilităţii politice a Poloniei şi, prin urmare, a întregului Pact de la Varşovia. Biserica Catolică rămâne puternică din punct de vedere politic în întreaga Europă, inclusiv aliaţii noştri socialişti fraţi. Dacă ar demisiona din papalitate şi ar călători înapoi în ţara sa natală, aceasta ar fi în sine o declaraţie politică uriaşă. Iosif Vissarionovici Stalin a întrebat odată câte divizii de armată are Papa. Răspunsul este niciunul, bineînţeles, dar nu putem să nu ţinem cont de puterea sa. Presupun că am putea încerca contacte diplomatice pentru a-l descuraja de la acest curs...

— O pierdere totală de timp, a observat imediat ministrul de externe. Am avut contacte diplomatice ocazionale chiar la Vatican, iar ei ne ascultă politicos, vorbesc rezonabil şi apoi iau orice măsură doresc să ia. Nu, nu-l putem influenţa, nici măcar cu ameninţări directe la adresa bisericii. Ei văd ameninţările doar ca pe nişte provocări.

Iar acest lucru a pus problema direct în mijlocul mesei. Andropov i-a fost recunoscător ministrului de externe, care era de asemenea în tabăra sa pentru problema succesiunii. S-a întrebat cu nesaţ dacă Brejnev ştia sau îi păsa de ceea ce se va întâmpla după ce va muri – ei bine, i-ar fi păsat de soarta şi protecţia copiilor săi, dar asta era uşor de rezolvat. Se puteau găsi posturi sigure în Partid pentru toţi, iar în viitor nu vor exista căsătorii care să necesite porţelanurile şi vesela de la Ermitaj.

— Iuri Vladimirovici, ce poate face KGB-ul în legătură cu această ameninţare? a întrebat în continuare Brejnev.

Este atât de uşor de gestionat, a reflectat Andropov recunoscător.

— Ar putea fi posibil să eliminăm ameninţarea prin eliminarea celui care o face, a răspuns preşedintele, cu o voce egală, fără emoţii.

— Să-l ucidă? a întrebat Ustinov.

— Da, Dmitri.

— Care sunt pericolele? a întrebat imediat ministrul de externe.

Diplomaţii îşi făceau mereu griji pentru astfel de lucruri.

— Nu le putem elimina în totalitate, dar le putem controla. Oamenii mei au venit cu un concept operațional, care ar implica împușcarea Papei la una dintre aparițiile sale publice. L-am adus pe consilierul meu, colonelul Rozhdestvenski, pentru a ne pune la curent cu el. Cu permisiunea dumneavoastră, tovarăși? A primit o colecție de aprobări din cap. Apoi și-a întors capul: Alexei Nikolaevici?

— Tovarăși. Colonelul s-a ridicat și s-a îndreptat spre pupitru, încercând să-și țină sub control genunchii care-i tremurau. Operațiunea nu are nume și nu va avea niciunul din motive de securitate. Papa apare în public în fiecare miercuri după-amiază. În general, defilează în jurul Pieței Sfântul Petru într-un autovehicul, care nu-i oferă nicio protecție împotriva atacurilor și se apropie la trei sau patru metri de mulțimea adunată.

Rozhdestvenski își alesese cu grijă cuvintele. Fiecare om de la masă cunoștea chestiuni și terminologie biblică. Nu puteai să crești, chiar și aici, fără să dobândești cunoștințe despre creștinism – chiar dacă trebuia să disprețuiești totul despre ei.

— Întrebarea este cum să duci un om cu un pistol în primul rând de spectatori, astfel încât să poată trage de la o distanță suficient de mică pentru a avea șanse de reușită.

— Nu *sigur*? a întrebat aspru ministrul de Interne.

Rozhdestvenski a făcut tot posibilul să nu se ofilească.

— Tovarășe ministru, rareori avem de-a face cu certitudini absolute. Chiar și un trăgător de pistol priceput nu poate garanta o lovitură perfectă împotriva unei ținte în mișcare, iar realitățile tactice de aici nu vor permite o rundă atent țintită. Asasinul va trebui să-și aducă rapid arma dintr-un loc ascuns și să tragă. Va putea trage două, poate chiar trei focuri înainte ca mulțimea să se prăbușească peste el. În acel moment, un al doilea ofițer îl va ucide pe asasin din spate cu un pistol cu amortizor și apoi va fugi singur. Astfel, nu va rămâne nimeni în urmă care să vorbească cu poliția italiană. Pentru aceasta, ne vom folosi de aliații noștri socialiști bulgari pentru a selecta asasinul, pentru a-l duce la locul faptei și apoi pentru a-l elimina.

— Cum va scăpa prietenul nostru bulgar în aceste condiții? a întrebat Brejnev.

Cunoștințele sale personale în materie de arme de foc i-au permis să treacă peste problemele tehnice, văzu Andropov.

— Este probabil ca mulțimea să se concentreze asupra asasinului și să nu ia în seamă lovitura ofițerului de informații. Va fi silențioasă și va fi foarte mult zgomot din partea mulțimii. El se va retrage pur și simplu și va scăpa, a explicat Rozhdestvenski. Ofițerul pe care îl folosim în acest caz are o bună experiență în operațiuni de acest gen.

— Are un nume? a întrebat Alexandrov.

— Da, tovarășe, și pot să ți-l dau dacă vrei, dar din motive de securitate...

— Corect, domnule colonel, a adăugat Ustinov. Nu e nevoie să-i știm numele, nu-i așa, tovarăși? Capetele s-au clătinat în jurul mesei. Pentru acești oameni, secretul era la fel de natural ca și urinarea.

— Nu ești pușcaș?

— Asta ar risca să-l expună. Clădirile din jurul pieței sunt patrulate de forțele de securitate ale Vaticanului, de mercenari elvețieni și...

— Cât de buni sunt milițienii ăștia elvețieni? a întrebat o altă voce.

— Cât de buni trebuie să fie ca să vadă un om cu o pușcă și să dea alarma? a întrebat Rozhdestvenski, în mod rezonabil. Tovarăși, atunci când planifici o operațiune ca aceasta, încerci să ții variabilele sub un control strict. Complexitatea este un dușman periculos în orice întreprindere de acest gen. Așa cum am planificat, tot ce trebuie să facem este să introducem doi oameni într-o mulțime de mii de oameni și să îi apropiem. Apoi e doar o chestiune de a trage. Un pistol este ușor de ascuns în haine largi. Oamenii de acolo nu sunt controlați sau percheziționați în vreun fel. Nu, tovarăși, acest plan este cel mai bun pe care îl putem stabili – cu excepția cazului în care vreți să trimitem un pluton de soldați Spetsnaz în apartamentele Vaticanului. Evident că ar funcționa, dar originea unei astfel de operațiuni ar fi imposibil de ascuns. Această misiune, dacă va reuși, depinde doar de două persoane, dintre care doar una va supraviețui și care aproape sigur va scăpa cu bine.

— Cât de fiabili sunt participanții? a întrebat președintele Comisiei de control a partidului.

— Ofițerul bulgar a omorât personal opt oameni și are contacte bune în cadrul comunității criminale turcești, din care ne va alege asasinul.

— Un turc? a întrebat omul de partid.

— Da, un musulman, a confirmat Andropov. Dacă operațiunea poate fi pusă pe seama unui turc adept al lui Mahomed, cu atât mai

bine pentru noi. Corect?

— Nu ar afecta scopurile noastre, a confirmat ministrul de externe. De fapt, ar putea foarte bine să aibă ca efect să facă ca islamul să pară mai barbar în fața Occidentului. Acest lucru ar determina America să își sporească sprijinul pentru Israel, iar acest lucru ar enerva țările musulmane de la care își cumpără petrolul. Există o eleganță în toate acestea, care mă atrage, Iuri.

— Așadar, complexitatea operațiunii se limitează în întregime la consecințele sale, a observat mareșalul Ustinov, și nu la întreprinderea în sine.

— Corect, Dmitri, a confirmat Andropov.

— Care sunt șansele ca această operațiune să poată fi legată de noi? a întrebat secretarul partidului ucrainean.

— Dacă tot ce lăsăm în urmă este un turc mort, legăturile vor fi foarte greu de stabilit, a răspuns președintele KGB. Această operațiune nu are un nume. Numărul persoanelor implicate este mai mic de douăzeci, iar cele mai multe dintre ele se află în această cameră, chiar aici. Nu vor exista înregistrări scrise. Tovarăși, securitatea acestei operațiuni va fi absolută. Trebuie să insist ca niciunul dintre voi să nu vorbească despre asta cu nimeni. Nici cu soțiile voastre, nici cu secretarele voastre private, nici cu consilierii voștri politici. În acest fel, ne putem asigura împotriva scurgerilor de informații. Trebuie să ne amintim că serviciile de informații occidentale încearcă mereu să ne descopere secretele. În acest caz, nu putem permite ca acest lucru să se întâmple.

— Ar fi trebuit să limitați această discuție la Ministrul Apărării, a gândit Brejnev cu voce tare.

— Leonid Ilici, m-am gândit la asta, a răspuns Andropov. Dar implicațiile politice ale acestei chestiuni impun atenția întregului Birou Politic.

— Da, văd asta, a fost de acord secretarul general, dând din cap. Ceea ce nu vedea era faptul că Andropov urmase cu grijă acest curs pentru a nu fi văzut ca un aventurier de către oamenii care într-o zi, în curând, aveau să-l aleagă în fotoliul său de șef. Foarte bine, Iuri. Nu pot obiecta la asta, a spus Brejnev gânditor.

— Este încă un lucru periculos de contemplat, a declarat secretarul Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse. Trebuie să spun că nu mă simt în totalitate confortabil cu acest plan.

— Gregory Vasilievici, a răspuns șeful partidului ucrainean, în

legătură cu Polonia – dacă guvernul lor cade, vor exista consecințe pentru mine care nu mi se par atractive. Nici dumneavoastră nu ar trebui, a avertizat el. Dacă acest polonez se întoarce acasă, rezultatele ar putea fi ruinătoare pentru noi toți.

— Înțeleg asta, dar uciderea unui șef de stat nu este ceva ce trebuie întreprins cu ușurință. Cred că ar trebui să-l avertizăm mai întâi. Există modalități de a-i atrage atenția.

Ministrul Afacerilor Externe a clătinat din cap.

— Am spus-o deja – o pierdere de timp. Oameni ca aceștia nu înțeleg ce este moartea. Am putea să-i amenințăm membrii bisericii sale din Pactul de la Varșovia, dar probabil că asta nu ar avea decât efectul opus celui dorit. Ne-ar oferi cea mai rea dintre toate lumile, consecințele atacării Bisericii Romane fără opțiunea de a-l elimina pe acest om al bisericii supărător. Nu. A clătinat din cap. Dacă trebuie făcut, atunci trebuie făcut cum trebuie, cu hotărâre și rapiditate. Iuri Vladimirovici, cât timp mai avem pentru a îndeplini această misiune?

— Colonele Rozhdestvenski?, a întrebat președintele KGB.

Toate capetele se întoarseră spre colonel, iar acesta făcu tot posibilul să-și mențină vocea la nivel. Aceasta era o apă foarte adâncă pentru un simplu colonel. Întreaga operațiune se afla acum pe umerii lui, o posibilitate pe care cumva nu o luase niciodată în considerare pe deplin. Dar dacă voia să primească stelele de general, trebuia să-și asume această responsabilitate, nu-i așa?

— Tovarășe ministru, aș estima între patru și șase săptămâni, dacă autorizați operațiunea astăzi și anunțați astfel Biroul Politic bulgar. Vom folosi unul dintre oamenii lor, pentru care este necesară permisiunea lor.

— Andrei Andreiyevich? a întrebat Brejnev. Cât de cooperanți vor fi la Sofia?

Ministrul de externe a ezitat un moment.

— Depinde de ceea ce le cerem și cum le cerem. Dacă știu scopul operațiunii, s-ar putea să ezite puțin.

— Putem să le cerem cooperarea fără să le spunem pentru ce este? a întrebat Ustinov.

— Da, cred că da. Putem să le oferim doar o sută de tancuri noi sau câteva avioane de luptă, ca un gest de solidaritate socialistă, a sugerat ministrul de externe.

— Fiți generoși, a fost de acord Brejnev. Sunt sigur că au o cerere

care plutește în Ministerul Apărării, da, Dmitri?

— Întotdeauna! a confirmat Mareșalul Ustinov. Este tot ce cer, mai multe tancuri și mai multe MiG-uri!

— Apoi încărcați tancurile într-un tren și trimiteți-le la Sofia. Tovarăși, trebuie să votăm, a declarat secretarul general în fața Biroului Politic. Cei unsprezece membri cu drept de vot s-au simțit un pic trași pe sfoară. Cei șapte membri *candidați*, sau fără drept de vot, doar au privit și au dat din cap.

Ca de obicei, votul a fost unanim. Nimeni nu a votat împotrivă, în ciuda faptului că unii dintre ei aveau îndoieli ascunse în tăcerea lor. În această sală, nu se dorea să te îndepărtezi prea mult de spiritul *kollectiv*. Puterea aici era la fel de circumscrisă ca oriunde în lume, fapt asupra căruia reflectau rar și asupra căruia nu acționau niciodată.

— Foarte bine. Brejnev și-a întors capul spre Andropov. KGB-ul este autorizat să întreprindă această operațiune și fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul său polonez, a adăugat el, într-o lejeritate țărănească. Deci, ce urmează?

— Tovarășe, dacă îmi permiteți... a spus Andropov, primind un semn din cap. Fratele și prietenul nostru Mihail Andreevici Suslov va părăsi în curând această viață, după un serviciu lung și devotat în slujba partidului pe care îl prețuim cu toții. Scaunul său este deja gol din cauza bolii sale și trebuie umplut. Îl propun pe Mihail Evghenievici Alexandrov ca viitor secretar al Comitetului Central pentru Ideologie, cu drept de vot deplin în Biroul Politic.

Alexandrov a reușit chiar să roșească. Și-a ridicat mâinile și a vorbit cu cea mai mare sinceritate.

— Tovarăși, prietenul meu – prietenul nostru – este încă în viață. Nu pot să-i iau locul cât timp el mai trăiește.

— Este bine că o spui așa, Mișa, a observat secretarul general, folosind abrevierea afectuoasă a numelui său de botez. Dar Mihail Andreevici este grav bolnav și nu mai are mult de trăit. Sugerez să amânăm pentru moment moțiunea lui Iuri. O astfel de numire trebuie, bineînțeles, să fie ratificată de întregul Comitet Central.

Dar asta era mai puțin decât o formalitate, după cum știau toți cei prezenți. Brejnev tocmai își dăduse binecuvântarea pentru promovarea lui Alexandrov, și asta era tot ce avea nevoie.

— Mulțumesc, tovarășe secretar general.

Și acum Alexandrov putea să se uite la scaunul gol din stânga lui

Brejnev și să știe că, în câteva săptămâni, va fi oficial al lui. Va plânge ca toți ceilalți când Suslov va muri, iar lacrimile vor fi la fel de reci. Iar Mihail Andreevici chiar ar fi înțeles. Cea mai mare problemă a lui acum era să înfrunte moartea, cel mai mare dintre misterele vieții, și să se întrebe ce se află dincolo de ea. Era ceva cu care toți cei de la masă aveau să se confrunte, dar pentru toți era suficient de îndepărtată pentru a fi respinsă… pentru moment. Aceasta, se gândea Iuri Andropov, era diferența între ei și Papa, care urma să moară în curând de mâna lor.

Întâlnirea s-a încheiat imediat după ora patru după-amiaza. Bărbații și-au luat rămas bun, ca de obicei, cu cuvinte prietenoase și mâini strânse, înainte de a pleca pe drumuri separate. Andropov, cu colonelul Rozhdestvenski în remorcă, a plecat spre final. În curând avea să fie ultimul care pleca, așa cum era prerogativa secretarului general.

— Tovarășe președinte, o clipă, dacă îmi permiteți, a spus Rozhdestvenski, îndreptându-se spre toaleta bărbaților. A ieșit un minut și jumătate mai târziu, cu un pas mai ușor.

— Te-ai descurcat bine, Alexei, i-a spus Andropov, în timp ce își reluau drumul spre ieșire – președintele a coborât pe scări în loc să ia liftul. Deci, ce ai făcut?

— Tovarășul Brejnev este mai fragil decât mă așteptam.

— Da, este. Nu l-a ajutat prea mult să se lase de fumat, Andropov a băgat mâna în buzunarul hainei pentru Marlboro – la ședințele Biroului Politic, oamenii evitau acum să fumeze, din respect pentru Leonid Ilici, iar președintele KGB-ului avea nevoie de o țigară chiar acum. Ce altceva?

— A fost remarcabil de colegial. Mă așteptam la mai multe dezacorduri, la mai multe certuri, presupun.

Discuțiile dintre spioni în Piața Dzerjinski nr. 2 erau mult mai animate, mai ales atunci când se discutau operațiuni.

— Toți sunt jucători prudenți, Alexei. Cei care au atâta putere la îndemână sunt întotdeauna – și ar trebui să fie. Dar de multe ori nu iau măsuri pentru că se tem să facă ceva nou și diferit.

Andropov știa că țara sa avea nevoie de lucruri noi și diferite și se întreba cât de dificil îi va fi să le realizeze.

— Dar, tovarășe președinte, operațiunea noastră…

— Asta e altceva, domnule colonel. Când se simt amenințați, atunci pot acționa. Se tem de Papa. Și probabil că au dreptate. Nu

crezi?

— Tovarășe președinte, eu sunt doar colonel. Eu servesc. Nu conduc.

— Să rămână așa, Alexei. Este mai sigur.

Andropov a intrat în mașină și s-a așezat, iar imediat s-a pierdut în gândurile sale.

O ORĂ MAI TÂRZIU, Zaitzev își încheia ziua și își aștepta schimbul. Apoi, colonelul Rozhdestvenski a apărut lângă el fără avertisment.

— Căpitane, vreau să trimiți asta la Sofia imediat. A făcut o pauză. Mai vede cineva aceste mesaje?

— Nu, tovarășe colonel. Semnalizatorul mesajului îl etichetează ca fiind ceva ce trebuie să vină doar la mine. Asta se află în cartea de ordine.

— Bine. Să rămână așa.

A înmânat foaia albă.

— La ordinul dumneavoastră, tovarășe colonel.

Zaitzev l-a privit cum se îndreaptă. Abia a avut timp să termine asta înainte de a-și lua rămas bun.

CEL MAI SECRET
IMEDIAT ȘI URGENT
DE LA: BIROUL PREȘEDINTELUI CENTRULUI DE LA MOSCOVA
CĂTRE: REZIDENT SOFIA
REFERINȚĂ: INDICATIVUL OPERAȚIONAL 15–8–82–666 OPERAȚIUNE
APROBATĂ. ETAPA URMĂTOARE APROBARE INTERMEDIARĂ
BIROUL POLITIC BULGAR. SE AȘTEAPTĂ O APROBARE COMPLETĂ ÎN ZECE
ZILE SAU MAI PUȚIN. CONTINUAȚI PLANIFICAREA OPERAȚIUNII.

Zaitzev a văzut că a fost trimis prin telex, apoi a înmânat copia unui mesager pentru a fi livrată de mână la ultimul etaj. Apoi a plecat, mergând puțin mai repede decât de obicei. Aflat în stradă, și-a scos pachetul de țigări pentru a-și mai lua un Trud înainte de a coborî scara rulantă spre peronul metroului.

Acolo, a verificat ceasul din tavan. De fapt, a văzut că mersese prea repede, așa că a lăsat trenul să plece fără el, bâjbâind cu pachetul de țigări ca o scuză în caz că cineva se uita la el – dar, din nou, dacă cineva se uita la el acum, era deja un om mort. Gândul i-a

făcut mâinile să-i tremure, dar era prea târziu pentru asta. Următorul tren a ieșit din tunel exact la timp, iar el s-a urcat în vagonul potrivit, târându-se înăuntru alături de alți vreo cincisprezece muncitori...

Și era acolo. Citind un ziar, purtând un palton de ploaie descheiat, cu mâna dreaptă pe bara cromată de deasupra capului.

Zaitzev a rătăcit pe acolo. În mâna dreaptă avea a doua notă pe care tocmai o scosese din pachetul de țigări. Da, a văzut cu întârziere, bărbatul purta o cravată de un verde aprins, ținută la locul ei de o bară de cravată de culoare aurie. Un costum maro, o cămașă albă și curată care părea scumpă, iar fața îi era ocupată cu ziarul. Bărbatul nu s-a uitat în jur. Zaitzev a alunecat mai aproape.

UNUL DINTRE LUCRURILE pe care Ed Foley le studiase la Fermă era cum să-și perfecționeze vederea periferică. Cu antrenament și practică, ochii tăi puteau de fapt să vadă un câmp mai larg decât își dădeau seama cei neinstruiți. În tabăra CIA, învățase mergând pe stradă și citind numerele caselor fără să întoarcă capul. Cel mai bine, era ca și cum ar fi mers pe bicicletă. Odată învățată, era mereu acolo dacă te concentrai atunci când era nevoie. Așa că a observat că cineva se îndrepta încet spre el – bărbat alb, cam 1,75 m, constituție medie, ochi și păr șaten, haine sumbre, avea nevoie de o tunsoare. Nu a văzut fața suficient de clar pentru a și-o aminti sau pentru a o alege dintr-o aliniere. O față slavă, asta era tot. Fără expresie, iar ochii erau cu siguranță în direcția lui. Foley nu a permis ca respirația lui să se schimbe, deși inima lui poate că și-a mărit frecvența cu câteva bătăi în plus.

Haide, Ivan. Port nenorocita aia de cravată, așa cum ai spus. Se urcase la stația corectă. Sediul KGB era la doar un bloc de scara rulantă. Deci, da, tipul ăsta era probabil un spion. Și nu un *false-flag*. Dacă ar fi fost un tip de la Direcția a II-a, ar fi înscenat totul altfel. Era prea evident, prea amatoricesc, nu așa cum ar face KGB-ul lucrurile. Ar fi făcut-o la o altă stație de metrou.

Tipul ăsta e al dracului de adevărat, își spuse Foley. S-a forțat să fie răbdător, ceea ce nu era ușor, nici măcar pentru acest ofițer de teren experimentat, dar a respirat adânc și imperceptibil și a așteptat, spunându-le terminațiilor nervoase din pielea lui să raporteze cea mai mică schimbare a greutății paltonului pe umeri...

ZAITZEV s-a uitat în jurul vagonului cât de dezinvolt a putut. Nu era niciun ochi pe el, niciunul nu se uita măcar în această direcție generală. Așa că mâna lui dreaptă a alunecat în buzunarul deschis, repede, dar nu prea repede. Apoi a retras-o.

BINGO, GÂNDI FOLEY, în timp ce inima îi sărea cu două sau trei bătăi. *Bine, Ivan, care e mesajul de data asta?*

Din nou, trebuia să aibă răbdare. N-avea rost să îl ucidă pe tipul ăsta. Dacă era într-adevăr un tip de la MERCURY-ul rusesc, atunci nu se știa cât de important ar putea fi. Ca și prima mușcătură pe o barcă de pescuit de mare adâncime. Era un marlin, un rechin, sau o cizmă pierdută? Dacă era un marlin albastru, cât de mare? Dar nici măcar nu putea să tragă înapoi de undița de pescuit pentru a pune cârligul, nu încă. Nu, asta avea să vină mai târziu, dacă venea vreodată. Faza de recrutare a operațiunilor de teren – să iei un cetățean sovietic nevinovat și să faci din el un agent, un bun al CIA pentru obținerea de informații, un *spion* – era mai greu decât să mergi la un bal CYO și să faci sex. Adevărata șmecherie era să nu lase fata însărcinată – sau agentul să fie ucis. Nu, după cum se juca jocul, aveai primul dans rapid, apoi primul dans lent, apoi primul sărut, apoi primul pipăit și apoi, dacă aveai noroc, descheiai bluza… și apoi…

Visele s-au oprit odată cu trenul. Foley și-a luat mâna de pe bara de deasupra și a privit în jur…

Și iată-l acolo, privindu-l cu adevărat, iar chipul a intrat în albumul foto mental.

Nu e o treabă bună, amice. Asta te poate ucide. Niciodată să nu te uiți direct la ofițerul care se ocupă de caz într-un loc public, se gândi Foley, ochii lui trecând chiar peste el, fără nicio expresie pe propria-i față în timp ce trecea pe lângă tip, luând în mod deliberat drumul lung spre ușă.

ZAITZEV A FOST IMPRESIONAT de american. Chiar îl privise pe noul său contact rus, dar ochii lui nu dezvăluiseră nimic, nici măcar nu-l privise direct, ci trecuse pe lângă el până la capătul vagonului. Și, la fel de repede, americanul se îndepărtase. *Fii ceea ce sper că ești*, gândi mintea lui Oleg Ivanovich, cât de tare putea.

CINCIZECI DE METRI mai sus, în plină stradă, Foley a refuzat

chiar să lase mâna să intre în haină. Era sigur că o mână fusese acolo. O simțise, cu siguranță. Iar Ivan *Oricine* nu o făcuse căutând mărunțiș.

Foley a trecut de paznicul de la poartă, a intrat în clădire și a urcat în lift. Cheia lui a intrat în încuietoare, iar ușa s-a deschis. Abia când s-a închis în urma lui a băgat mâna în buzunar.

Mary Pat era acolo, privindu-i chipul, și a văzut străfulgerarea nesupravegheată a recunoașterii și a descoperirii.

Ed a scos biletul. Era același formular de mesaj în alb și, la fel ca înainte, avea scris pe el. Foley l-a citit o dată, apoi din nou și a treia oară înainte de a-l înmâna soției sale.

Și ochii lui Mary Pat s-au aprins.

Era un pește, a crezut Foley. *Poate unul mare*. Și cerea ceva substanțial. Oricine ar fi fost, nu era prost. Nu va fi ușor să aranjeze ceea ce voia, dar va reuși să o facă. Asta însemna doar să-l înfurie pe sergentul de artilerie și, mai important, să-l înfurie vizibil, pentru că ambasada era mereu sub supraveghere. Ceva de genul acesta nu putea să pară rutină, sau deliberat, dar nici nu trebuia să fie o scenetă de Oscar. Era sigur că pușcașii marini puteau să o scoată la capăt. Apoi a simțit mâna lui Mary Pat în mâna lui.

— Hei, dragă, a spus el, pentru microfoane.

— Bună, Ed.

Mâna ei a intrat în mâna lui.

Tipul ăsta e real, spuse mâna ei. El a răspuns cu o mișcare din cap.

Mâine dimineață, a întrebat ea, și a primit un alt semn din cap.

— Dragă, trebuie să mă întorc la ambasadă. Am uitat ceva în birou, la naiba.

Răspunsul ei a fost un deget mare în sus.

— Ei bine, să nu dureze prea mult. Am pregătit cina. Am luat o friptură bună de la magazinul finlandez. Cartofi la cuptor și porumb congelat.

— Sună bine, a fost de acord. O jumătate de oră, maxim.

— Ei bine, să nu întârzii.

— Unde sunt cheile de la mașină?

— În bucătărie.

Și au mers amândoi în direcția aceea.

— Trebuie să plec fără un sărut? a întrebat el cu cea mai bună voce a lui de dominat de păsărică.

— Cred că nu, a fost răspunsul jucăuș. Ceva interesant la serviciu astăzi?
— Doar tipul ăla, Price, de la *Times*.
— E un ticălos.
— Povestește-mi despre asta mai târziu, dragă.
Foley s-a îndreptat spre ușă, purtând încă paltonul.
I-a făcut cu mâna paznicului de la poartă la ieșire, cu o grimasă de frustrare pe față pentru un efect teatral. Gardienii probabil că aveau să-i noteze trecerea – poate chiar să o anunțe undeva – și, cu puțin noroc, drumul lui spre ambasadă avea să fie comparat cu casetele din apartament, iar puștii de la Direcția a II-a aveau să bifeze orice căsuță din formularele de supraveghere și să decidă că Ed Foley o dăduse în bară și că într-adevăr lăsase ceva la birou. Va trebui să-și amintească să se întoarcă cu un plic de manila pe bancheta din față a Mercedesului. Spionii își câștigau existența mai ales prin faptul că își aminteau totul și nu uitau nimic.
Drumul cu mașina până la ambasadă era mai rapid decât cu metroul la această oră, dar asta se adăuga la tot ceea ce cuprindea rutina sa de lucru. În doar câteva minute, a intrat pe poarta ambasadei, a trecut pe lângă santinela pușcașilor marini înainte de a intra în fugă, a trecut pe lângă alți pușcași marini și a urcat în biroul său. Acolo a ridicat telefonul și a dat un telefon, în timp ce a luat un plic de manila și a strecurat în el un exemplar din *International Herald Tribune*.
— Da, Ed?
Vocea aparținea lui Dominic Corso, unul dintre ofițerii de teren ai lui Foley. De fapt, mai în vârstă decât șeful său, Corso era acoperit ca atașat comercial. Lucra la Moscova de trei ani și era bine văzut de șeful său de stație. Un alt newyorkez, era originar din cartierul Richmond-Staten Island – fiul unui detectiv al poliției din New York. Arăta ca ceea ce era, un cobai newyorkez, dar era mai deștept decât ar fi vrut să recunoască bigoții etnici. Corso avea ochii căprui și fericiți ai unei vulpi roșii bătrâne, dar își ținea inteligența ascunsă.
— Vreau să faci ceva.
— Ce anume?
Foley i-a spus.
— Vorbești serios?
Nu era chiar o cerere normală.
— Da.

— Bine, îi voi spune artileristului. O să întrebe de ce.

Sergentul de artilerie Tom Drake, subofițerul însărcinat cu detașamentul de pușcași marini de la ambasadă, știa pentru cine lucra Corso.

— Spune-i că e o glumă, dar e una importantă.

— Bine. Corso a dat din cap. Mai e ceva ce trebuie să știu?

— Nu chiar acum.

Corso a clipit. *Bine, era o chestiune delicată dacă COS nu împărtășea informații, dar asta nu era atât de neobișnuit, nu-i așa?* a reflectat Corso. În CIA, de multe ori nu știai ce făcea propria ta echipă. Nu-l cunoștea prea bine pe Foley, dar știa suficient cât să-l respecte.

— Bine, mă duc să-l văd acum.

— Mulțumesc, Dom.

— Cum îi place băiatului la Moscova? l-a întrebat ofițerul de teren pe șeful său în timp ce ieșea pe ușă.

— Se adaptează. Va fi mai bine când va putea patina puțin. Îi place foarte mult hocheiul.

— Ei bine, este în orașul potrivit pentru asta.

— Nu-i așa că e adevărat. Foley și-a adunat actele și s-a ridicat. Hai să terminăm cu asta, Dom.

— Chiar acum, Ed. Ne vedem mâine.

Capitolul 14
Semnal de pericol

DACĂ EXISTĂ UN lucru constant în activitatea de spionaj, acesta este o lipsă persistentă de somn pentru jucători. Acest lucru vine din cauza stresului, iar stresul este întotdeauna servitorul spionilor. Când somnul întârzia să vină pentru Ed și Mary Pat Foley, aceștia puteau cel puțin să vorbească cu mâinile în pat.

E real ca hell, baby, i-a spus Foley soției sale sub pătură.

Da, a fost ea de acord. *Am mai avut vreodată un tip atât de departe în interior?* s-a întrebat ea.

Nici vorbă José, a răspuns el.

Langley se va întoarce.

Big-time, a fost soțul ei de acord. *Mai jos de a noua, bazele pline, două eliminări, numărătoarea completă, iar aruncătorul a lansat o minge curbă chiar deasupra Main Street și era pe cale să o lovească peste tabela de marcaj. Presupunând că nu o dăm în bară*, s-a avertizat Foley.

Vrei să mă implic? a întrebat ea în continuare.

Trebuie să așteptăm, să vedem.

Un oftat i-a spus: *Da, știu.* Chiar și pentru ei, răbdarea venea greu. Foley putea să vadă mingea aia curbă, atârnând chiar deasupra mijlocului plăcii, aproape de înălțimea centurii, iar Louisville Slugger era strâns în mâinile lui: ochii îi erau fixați pe minge atât de strâns încât putea vedea cum se întorceau copcile pe măsură ce se apropia – și asta ieșea din parc, se ducea în josul orașului. Îi va arăta lui Reggie Jackson cine era cel mai bun la lovituri pe acest teren de joacă...

Dacă nu o dădea în bară, se gândi din nou. Dar Ed Foley făcuse o astfel de operațiune la Teheran, își dezvoltase un agent în

comunitatea revoluționară și fusese singurul ofițer de teren din stație care își făcuse o idee despre cât de rău îi era șahului, iar acea serie de rapoarte îi aprinsese steaua la Langley și îl făcuse să facă parte din echipa lui Bob Ritter.

Și avea de gând să o ia și pe aceasta în profunzime.

La Langley, MERCURY era singurul loc *de care* toată lumea se temea. *Toată lumea* știa că un angajat de acolo, aflat sub control străin, ar fi putut aproape să dărâme întreaga clădire. De aceea, cu toții mergeau *la cutie* de două ori pe an, supuși la poligraf de către cei mai buni examinatori pe care îi avea FBI-ul – nu aveau încredere nici măcar în experții poligrafului din CIA pentru această sarcină. Un ofițer de teren prost sau un analist superior prost putea să ardă agenți și misiuni, iar asta era rău pentru toți cei implicați – dar o scurgere de informații în MERCURY ar fi fost ca și cum ai fi dat drumul unei femei ofițer KGB pe *Fifth Avenue* cu un card de aur American Express. Ar fi putut obține tot ce-și dorea inima. La naiba, KGB-ul ar putea chiar să plătească un milion de dolari pentru o astfel de sursă. Ar rupe finanțele rusești, dar ar încasa unul dintre ouăle Fabergé ale lui Nikolai al II-lea și s-ar bucura pentru asta. Toată lumea știa că trebuie să existe un birou omolog al MERCURY-ului la KGB, dar nimeni din niciun serviciu de informații nu prinsese vreodată un cetățean rus de acolo.

Foley s-a trezit întrebându-se cum era, cum arăta camera. La Langley era imensă, de mărimea unei parcări, fără pereți interiori sau separatoare, astfel încât toată lumea putea vedea pe toată lumea. Existau șapte structuri de depozitare a casetelor în formă de tambur, denumite după cei Șapte Pitici de la Disney; aveau chiar și camere de televiziune în interior, în cazul în care vreun nebun ar fi încercat să intre acolo, deși aproape sigur ar fi fost ucis de o asemenea aventură, întrucât recuperatoarele motorizate se întorceau cu putere și fără avertisment.

În plus, numai marile calculatoare de tip mainframe – inclusiv cel mai rapid și mai puternic, fabricat de Cray Research – știau ce casetă conținea ce date și în ce slot de stocare se afla. Securitatea de acolo era ireală, pe mai multe niveluri și verificată zilnic – poate chiar din oră în oră. Oamenii care lucrau acolo erau urmăriți ocazional și la întâmplare de la serviciu până acasă, probabil de către FBI, care era destul de bun la astfel de lucruri, pentru o gașcă de polițiști cu gumă de mestecat. Trebuie să fi fost opresiv pentru cei care lucrau acolo,

dar dacă cineva se plânsese vreodată de acest lucru, rapoartele respective nu ajunseseră la Ed Foley. Pușcașii marini trebuiau să alerge cele trei mile pe zi și să se supună unor inspecții oficiale, iar angajații CIA trebuiau să suporte paranoia instituțională copleșitoare, și așa stăteau lucrurile. Poligraful era o pacoste deosebită, iar Agenția avea chiar și psihiatri care îi instruiau pe oameni cum să îl învingă. El trecuse printr-o astfel de pregătire, la fel ca și soția lui – și totuși CIA îi punea la cutie cel puțin o dată pe an, fie pentru a le testa loialitatea, fie pentru a vedea dacă își mai aminteau pregătirea, cine putea spune?

Dar făcea și KGB-ul asta? Ar fi fost o nebunie să nu o facă, dar nu era sigur că aveau tehnologie de poligraf, și așa mai departe... poate că da, poate că nu. Erau atât de multe lucruri despre KGB pe care el și CIA nu le știau. Langley a făcut o mulțime de presupuneri SWAG – presupuneri stupide și sălbatice – în principal de la oameni care au spus: *Ei bine, noi facem așa, deci și ei trebuie să facă la fel*, ceea ce era o prostie totală. Nu existau doi oameni și, cu siguranță, nici două țări care să fi făcut vreodată ceva exact în același mod, iar acesta era motivul pentru care Ed Foley se considera unul dintre cei mai buni în această afacere nebună. El știa mai bine. Nu se oprea niciodată din căutat. Niciodată nu făcea ceva în același mod de două ori, decât ca un șiretlic, pentru a da o impresie falsă altcuiva – mai ales rușilor, care probabil (aproape sigur, își închipuia el) sufereau de aceeași boală birocratică care circumscria mințile de la CIA.

Ce se întâmplă dacă acest tip vrea să iasă? a întrebat Mary Pat.

Clasa întâi la Pan Am, a răspuns soțul ei, cât de repede își puteau mișca degetele, *și o să și-o tragă la bordel.*

UR rău, a răspuns Mary Patricia, cu un sunet de râs înăbușit.

Dar ea știa că el avea dreptate. Dacă tipul ăsta voia să se joace de-a spionajul, ar fi fost mai inteligent să-l smulgă din URSS și să-l ducă cu avionul la Washington, aruncându-i și un abonament pe viață la Disney World pentru după interogatoriu. Un rus ar fi intrat în suprasolicitare senzorială în Regatul Magic, ca să nu mai vorbim de noul centru Epcot, recent deschis. La ieșirea din Space Mountain, Ed a glumit că CIA ar trebui să închirieze întregul loc pentru o zi și să ia Biroul Politic sovietic, să-i lase să se plimbe în toate atracțiile, să înghită hamburgeri și să bea Coca-Cola, iar apoi, la ieșire, să le spună: *Asta fac americanii pentru a se distra. Din păcate, nu vă putem arăta lucrurile pe care le facem când suntem serioși.* Și dacă

asta nu-i speria de moarte, nimic nu ar face-o. Dar îi va speria de moarte, amândoi Foley erau siguri. Ei – chiar și cei importanți, cu acces la tot ceea ce KGB-ul scotea de la Inamicul Principal – chiar și ei erau cei mai insularizați și mai provinciali dintre oameni. În cea mai mare parte, ei chiar credeau propaganda, pentru că nu aveau cu ce să o măsoare, pentru că erau la fel de mult victime ale sistemului lor ca și bieții mujici proști – țăranii care conduceau camioanele de gunoi.

Dar familia Foley nu trăia într-o lume fantastică.

Deci, dacă facem ce spune el, ce facem? a întrebat ea în continuare.

Pas cu pas, i-a răspuns el, iar ea a dat din cap în întuneric.

La fel ca și nașterea unui copil, nu te puteai grăbi dacă nu voiai să ai un copil cu aspect ciudat. Totuși, asta i-a spus lui Mary Pat că soțul ei nu era un cârcotaș total, iar asta a stârnit un sărut în întuneric.

ZAITZEV NU COMUNICA cu soția sa. Pentru el, în acest moment, nici măcar o jumătate de litru de vodcă nu-l putea ajuta să doarmă. Își făcuse cererea. Abia mâine avea să știe cu siguranță dacă avea de-a face cu cineva capabil să-l ajute. Ceea ce ceruse nu era întru totul rezonabil, dar nu avea nici timpul, nici siguranța de a fi rezonabil. Era sigur de faptul că nici măcar KGB-ul nu putea falsifica ceea ce specificase el. Oh, sigur, poate că puteau să-i convingă pe polonezi sau pe români sau pe vreo altă țară socialistă să o facă, dar nu pe americani. Chiar și KGB-ul avea limitele sale.

Așa că, din nou, a trebuit să aștepte, dar somnul nu a venit. Mâine nu avea să fie un tovarăș prea fericit. Simțea deja cum vine mahmureala, ca un cutremur prins și conținut în craniul său…

— CUM A MERS, SIMON? a întrebat Ryan.

— Putea să fie mai rău. Premierul nu mi-a smuls capul. I-am spus că avem doar ceea ce avem, iar Basil m-a susținut. Ea vrea mai mult. A spus asta în prezența mea.

— Nu e nicio surpriză. Ai auzit vreodată de un președinte care să vrea mai puține informații, amice?

— Nu recent, a recunoscut Harding.

Ryan a văzut stresul care se scurgea de pe colegul său de muncă. Era al naibii de sigur că va bea o bere la pub înainte de a pleca acasă. Analistul britanic și-a încărcat pipa și și-a aprins-o, trăgând un fum

lung.

— Dacă te face să te simți mai bine, Langley nu are mai mult decât aveți voi.

— Știu. Ea a întrebat și asta a spus Basil. Evident, a vorbit cu judecătorul Moore înainte de a veni cu mașina.

— Deci suntem toți ignoranți împreună.

— Al naibii de reconfortant, a strâmbat din nas Simon Harding.

Trecuse de mult de ora plecării acasă. Ryan așteptase să vadă ce avea să spună Simon despre întâlnirea de pe Downing Street nr. 10, pentru că și Ryan se afla aici pentru a culege informații despre britanici. Ei aveau să înțeleagă, pentru că acesta era jocul pe care îl jucau cu toții. Și-a verificat ceasul.

— Ei bine, eu trebuie să plec acasă. Ne vedem mâine.

— Somn ușor, a spus Harding, în timp ce Ryan ieșea pe ușă.

Jack era destul de sigur că Simon nu o va face. Știa cât câștiga Harding, ca funcționar public de nivel mediu, și nu era suficient pentru o zi atât de stresantă. *Dar*, își spunea el însuși pe stradă, *asta e Viața în Marele Oraș*.

— CE LE-AI SPUS OAMENILOR tăi, Bob? a întrebat judecătorul Moore.

— Exact ceea ce mi-ai spus și tu, Arthur. Președintele vrea să știe. Nu există încă niciun feedback. Spune-i șefului că va trebui să aibă răbdare.

— Am spus asta. Nu a fost prea încântat, a răspuns DCI.

— Ei bine, domnule judecător, nu pot împiedica ploaia să cadă. Nu avem putere asupra multor lucruri, iar timpul este unul dintre ele. E băiat mare; poate înțelege asta, nu-i așa?

— Da, Robert, dar îi place să obțină ceea ce are nevoie. E îngrijorat de Sanctitatea Sa, acum că Papa a dat cu piciorul la furnicar...

— Ei bine, noi credem că da. Rușii ar putea fi suficient de inteligenți să lucreze pe canale diplomatice și să-i spună să se calmeze și să lase lucrurile să se rezolve, și...

— Bob, asta nu ar funcționa, a intervenit amiralul Greer. Nu este genul de om pe care să-l avertizezi cu vorbe de avocat, nu-i așa?

— Nu, a recunoscut Ritter.

Acest Papă nu era un om care să facă compromisuri în probleme de mare importanță. Trecuse prin tot felul de neplăceri, de la naziștii lui Hitler până la NKVD-ul lui Stalin, și își păstrase biserica unită

prin încercuirea căruțelor, precum coloniștii împotriva atacurilor indienilor în acele vechi filme western. Nu reușise să-și țină biserica în viață în Polonia cedând în probleme importante, nu-i așa? Și, menținându-și poziția, și-a păstrat suficientă forță morală și politică pentru a amenința cealaltă superputere a lumii. Nu, tipul ăsta nu avea de gând să cedeze sub presiune.

Majoritatea oamenilor se temeau de moarte și de ruină. Acesta nu se temea. Rușii nu vor înțelege niciodată de ce, dar vor înțelege respectul pe care i l-a adus. Pentru Bob Ritter și ceilalți ofițeri superiori de informații din această cameră devenea clar că singurul răspuns care ar avea sens pentru Biroul Politic era un atac asupra Papei. Iar Biroul Politic se întrunise astăzi, deși ceea ce discutaseră și ce concluzionaseră erau frustrant de necunoscute.

— Bob, avem vreun agent care să poată afla despre ce au vorbit azi la Kremlin?

— Avem câțiva, iar ei vor fi alertați în următoarele două zile – sau, dacă vin cu ceva important, pot decide să obțină informația pe cont propriu. Dacă iau cunoștință de ceva atât de fierbinte, te-ai aștepta ca ei să își dea seama singuri și să trimită un pachet de informații celor care se ocupă de ei, a declarat Ritter pentru DCI. Hei, Arthur, nu-mi place să aștept și să nu știu mai mult decât îți place ție, dar trebuie să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul. Cunoști la fel de bine ca și mine pericolele unei alerte cu bile pentru agenții noștri.

Și toți trei au făcut-o. Genul ăsta de lucruri l-au ucis pe Oleg Penkovskiy. Informația pe care a obținut-o a evitat, probabil, un război nuclear – și a ajutat la recrutarea celui mai longeviv agent CIA, CARDINAL, dar asta nu l-a ajutat prea mult pe Penkovskiy. La descoperirea sa, nimeni altul decât Hrușciov însuși îi ceruse sângele – și îl obținuse.

— Da, a fost de acord Greer, și asta nu e chiar *atât* de important în marea schemă a lucrurilor, nu-i așa?

— Nu, a trebuit să recunoască judecătorul Moore, deși nu aștepta cu nerăbdare să-i explice asta președintelui.

Dar noul șef înțelegea lucrurile odată ce le lămureai. Partea cu adevărat înfricoșătoare era ce ar putea face Președintele dacă Papa ar muri pe neașteptate. Șeful era și el un om al principiilor, dar și un om al emoțiilor. Ar fi la fel de înfiorător ca și cum ar flutura steagul sovietic în fața unui taur de luptă. Nu puteai să lași emoțiile să stea în calea politicii de stat – nu făcea decât să cheme și mai multe emoții,

frecvent doliul celor proaspăt morți. Iar miracolul tehnologiei moderne nu făcea decât să mărească și mai mult numărul acestor oameni. DCI și-a reproșat acest gând. Noul președinte era un om grijuliu. Emoțiile sale erau servitorii intelectului său, iar intelectul său era mult mai mare decât se credea în general, mai ales de către mass-media, care nu vedea decât zâmbetul și personalitatea teatrală. Dar mass-media, la fel ca mulți politicieni, se simțea mult mai confortabil să se ocupe de aparențe decât de realitate. Era mult mai puțin solicitant din punct de vedere intelectual, la urma urmei. Judecătorul Moore s-a uitat la principalii săi subordonați.

— Bine, dar să nu uităm că te poți simți singur în fața lui în Biroul Oval atunci când nu ai ceea ce vrea el.

— Sunt sigur că da, Arthur, a simpatizat Ritter.

MAI POATE SĂ SE întoarcă, își spuse Zaitzev, căci somnul încă nu venise. Lângă el, Irina respira placid în somn. Somnul celor drepți, așa se numea. Nu insomnia trădătorului.

Tot ce trebuia să facă era să se oprească. Asta era tot. Făcuse doi pași mici, dar nu mai mult. Americanul putea să-i cunoască fața, dar asta era ușor de rezolvat – să ia un alt metrou, să urce într-un alt vagon. Nu avea să-l mai vadă niciodată, contactul lor avea să fie la fel de distrus ca un pahar de apă căzut pe podea, iar viața lui avea să revină la normal, și conștiința lui...

...nu-l va mai deranja niciodată? A pufnit în nas. Conștiința lui fusese cea care îl băgase în încurcătura asta. Nu, asta nu avea să dispară.

Dar cealaltă parte a monedei era grija permanentă, insomnia și frica. Încă nu gustase cu adevărat frica. Asta avea să vină, era sigur.

Trădarea avea o singură pedeapsă. Moarte pentru trădător, urmată de ruină pentru supraviețuitorii săi. Aceștia ar fi fost trimiși în Siberia – să numere copaci, cum se spunea în eufemism. Era iadul sovietic, un loc al damnării veșnice, din care moartea era singura scăpare.

De fapt, era exact ceea ce conștiința lui îi va face dacă nu-și va duce acțiunea până la capăt, și-a dat seama Zaitzev, pierzând în cele din urmă lupta și alunecând în somn.

O SECUNDĂ MAI TÂRZIU, așa i s-a părut lui, a sunat ceasul deșteptător. Cel puțin, nu fusese chinuit de vise. Asta era singura

veste bună din această dimineață. Capul îi zvâcnea cu putere, amenințând să-i scoată globii oculari din orbite. A intrat clătinându-se în baie, unde și-a stropit fața cu apă și a luat trei aspirine, care, spera el cu disperare, i-ar putea atenua mahmureala în câteva ore.

Nu putea face față la cârnați la micul dejun, deoarece și stomacul îi era iritat, așa că s-a mulțumit cu cereale și lapte cu niște pâine cu unt alături. S-a gândit la cafea, dar a decis că un pahar de lapte ar fi mai ușor pentru stomacul său.

— Ai băut prea mult aseară, i-a spus Irina.

— Da, dragă, știu asta acum, a reușit să spună, nu neplăcut.

Starea lui nu era din vina ei, iar ea era o soție bună pentru el și o mamă bună pentru Svetlana, micuța lui *zaychik*. Știa că va supraviețui acestei zile. Doar că nu i-ar fi plăcut prea mult. Cel mai rău era că trebuia să plece devreme, și asta a făcut, bărbierindu-se foarte prost pe parcurs, dar devenind prezentabil cu o cămașă și o cravată curate. Și-a mai băgat patru aspirine în buzunarul hainei înainte de a ieși pe ușă și, pentru a-și pune sângele în mișcare, a coborât pe scări în loc de lift. Era o răcoare ușoară în aerul dimineții, ceea ce l-a ajutat oarecum în drumul spre metrou. Și-a cumpărat un exemplar din *Izvestia* și a fumat un Trud, iar asta l-a ajutat să se miște.

Dacă l-ar fi recunoscut cineva – ei bine, puțini l-ar fi recunoscut. Nu se afla în vagonul obișnuit și nici în trenul obișnuit. De obicei, întârzia cu cincisprezece minute. Era doar încă o față anonimă într-un tren de metrou plin de oameni anonimi.

Și astfel nimeni nu a observat că a coborât la stația greșită.

Ambasada americană se afla la doar câteva străzi distanță, iar el s-a îndreptat în direcția aceea, verificându-și ceasul.

Știa care este momentul potrivit pentru că mai fusese aici o dată, ca cadet la Academia KGB, adus aici într-o dimineață devreme într-un autobuz, împreună cu alți patruzeci și cinci de membri ai clasei sale. Își purtaseră chiar și uniformele oficiale pentru călătorie, probabil pentru a le reaminti identitatea lor profesională. Chiar și atunci, părea o pierdere de timp prostească, dar comandantul academiei de atunci fusese un dur, iar acum călătoria avea un scop care l-ar fi indignat pe om. Zaitzev și-a mai aprins o țigară când clădirea a intrat în vizor.

Și-a verificat ceasul. În fiecare zi, la ora 07:30 fix, își ridicau steagul. Comandantul academiei, cu zece ani înainte, arătase cu

degetul și spusese: *Vedeți acolo, tovarăși, acela este inamicul! Acolo locuiește în frumosul nostru oraș Moscova. În acea clădire trăiesc spioni pe care aceia dintre voi care vor intra în Direcția a II-a se vor strădui să-i identifice și să-i expulzeze din frumoasa noastră țară. Acolo trăiesc și lucrează cei care spionează țara și poporul nostru. Acesta este steagul lor. Țineți-l minte mereu.* Și apoi, exact la timp, steagul fusese ridicat în vârful unui stâlp alb cu un vultur de bronz în vârf, tras în sus de membrii Corpului de Marină al Statelor Unite în uniformele lor frumoase. Zaitzev își verificase ceasul în stația de metrou. Ar fi trebuit să fie pe la ora… acum.

O TROMPETĂ A SUNAT o melodie pe care nu o știa. Putea să distingă doar calotele albe ale pușcașilor marini, abia vizibile deasupra parapetului de piatră al acoperișului plat al clădirii. Se afla pe cealaltă parte a străzii, chiar lângă vechea biserică, pe care KGB-ul o înțesase cu dispozitive electronice.

Acolo, se gândi el, privind fix, împreună cu o mână de alți trecători pe trotuarul crăpat de ciment.

Da, a văzut. Partea de sus a steagului, așa cum apărea, era formată din dungi orizontale roșii și albe, nu din cantonul albastru cu cele cincizeci de stele albe. Steagul era arborat cu susul în jos! Era fără îndoială greșit. Și așa a ajuns până în vârful catargului.

Așa că au făcut cum le-am cerut. Repede, Zaitzev a mers până la capătul blocului și a virat la dreapta, apoi din nou la dreapta și s-a întors la stația de metrou pe care tocmai o părăsise și, cu plata unei monede mari de cupru de cinci copeici, s-a urcat într-un alt vagon de metrou pentru călătoria spre Piața Dzerjinski.

La fel de repede, mahmureala a dispărut, ca prin farmec. Abia și-a dat seama până când a urcat cu scara rulantă până la nivelul străzii.

Americanii vor să mă ajute, și-a spus ofițerul de comunicații. *Ei mă vor* ajuta. *Poate că, până la urmă, voi putea salva viața preotului polonez*. Avea un pas vioi când a intrat în Centru.

— DOMNULE, CE NAIBA a fost asta? l-a întrebat sergentul de artilerie Drake pe Dominic Corso. Tocmai fixase steagul înapoi în mod corespunzător în vârful catargului său.

— Gunny, nu-ți pot spune, a fost tot ce a putut face Corso, deși ochii lui spuneau ceva mai mult.

— Am înțeles, domnule. Cum îl înregistrez?

— Nu-l înregistrezi, Gunny. Cineva a făcut o greșeală stupidă, iar tu ai reparat-o.

— Cum spuneți, domnule Corso.

Sergentul de artilerie va trebui să le explice asta pușcașilor săi, dar o va face în același mod în care tocmai îi fusese explicat și lui, deși, în cazul lui, cu mult mai profanator. Dacă cineva din Regimentul de Infanterie Marină al Ambasadei l-ar fi întrebat, ar fi spus doar că primise ordine de la cineva din ambasadă, iar colonelul d'Amici ar fi trebuit să se descurce. Ce naiba, putea să-l predea pe colonel lui Corso. Erau amândoi *wops*, poate că se vor înțelege, spera sergentul din Helena, Montana. Dacă nu, atunci colonelul d'Amici avea să-l facă praf pe el și pe pușcașii lui marini.

ZAITZEV A LUAT LOC după ce l-a înlocuit pe maiorul Dobrik. Traficul de dimineață era ceva mai ușor decât de obicei, iar el și-a început rutina matinală obișnuită. Patruzeci de minute mai târziu, aceasta s-a schimbat din nou.

— Tovarășe maior, spuse o voce cunoscută.

Zaitzev s-a întors să îl vadă pe colonelul Rozhdestvenski.

— Bună dimineața, tovarășe colonel. Ai ceva pentru mine?

— Asta. Rozhdestvenski a înmânat mesajul în alb. Te rog să îl trimiți imediat.

— La ordin. Copie a informațiilor pentru tine?

— Corect.

Rozhdestvenski a dat din cap.

— Presupun că este permis să folosești un mesager intern pentru a ajunge la tine?

— Da, este.

— Foarte bine. Îl voi scoate în câteva minute.

— Bine.

Rozhdestvenski și-a luat rămas bun.

Zaitzev s-a uitat la mesaj. Era plăcut de scurt. Criptarea și transmiterea au durat doar cincisprezece minute.

CEL MAI SECRET

IMEDIAT ȘI URGENT

DE LA: BIROUL PREȘEDINTELUI CENTRULUI DE LA MOSCOVA

CĂTRE: REZIDENT SOFIA

REFERINȚĂ: INDICATIVUL OPERAȚIONAL 15–8–82–666

APROBAREA OPERAȚIONALĂ ESTE AȘTEPTATĂ ASTĂZI, PRIN CANALELE DISCUTATE ÎN CADRUL ÎNTÂLNIRII NOASTRE. RAPORTAȚI CÂND SE STABILESC CONTACTELE CORESPUNZĂTOARE.

Iar asta însemna că operațiunea –666 mergea înainte. Cu o zi înainte, acest anunț îl răcise pe Zaitzev, dar nu și astăzi. Azi știa că va face ceva pentru a o împiedica. Dacă se întâmpla ceva rău acum, ar fi fost din vina americanilor. Asta făcea o diferență considerabilă. Acum trebuia doar să se gândească cum să stabilească un fel de contact regulat cu ei...

LA ETAJ, ANDROPOV l-a primit pe ministrul de externe în biroul său.

— Deci, Andrei, cum procedăm?

— În mod normal, ambasadorul nostru s-ar întâlni cu prim-secretarul lor, dar, în interesul securității, am putea dori să încercăm o altă metodă de abordare.

— Cât de multă autoritate executivă are primul lor secretar? a întrebat președintele.

— Cam la fel de mult ca și Koba acum treizeci de ani. Bulgaria este condusă într-un mod foarte strâns. Membrii Biroului Politic reprezintă diverse circumscripții, dar numai primul secretar al partidului lor are cu adevărat putere de decizie.

— Ah. Asta era o veste bună pentru Iuri Vladimirovici. Și-a ridicat telefonul de birou. Trimite-l pe colonelul Rozhdestvenski, i-a spus secretarului său.

Colonelul a apărut prin ușa de la dulap în două minute.

— Da, tovarășe președinte.

— Andrei, acesta este colonelul Rozhdestvenski, asistentul meu executiv. Domnule colonel, *rezidentul* nostru de la Sofia vorbește direct cu șeful guvernului bulgar?

— Rareori, tovarășe, dar a mai făcut-o ocazional în trecut.

Rozhdestvenski a fost surprins de faptul că președintele nu știa asta, dar încă învăța cum funcționau operațiunile de teren. Cel puțin avea bunul simț de a pune întrebări și nu îi era rușine să o facă.

— Foarte bine. Din motive de securitate, am prefera ca întregul Birou Politic bulgar să nu cunoască amploarea acestei operațiuni –666. Așadar, crezi că am putea să-l punem pe colonelul Bubovoi să-l informeze pe șeful lor de partid și să obținem aprobarea pe o cale

mai directă?

— În acest scop, ar fi probabil necesară o scrisoare semnată de tovarășul Brejnev, a răspuns Rozhdestvenski.

— Da, așa ar fi cel mai bun mod de a face acest lucru, a fost de acord imediat ministrul de externe. O idee bună, domnule colonel, a adăugat el aprobator.

— Foarte bine. O vom primi astăzi. Leonid Ilici va fi în biroul său, Andrei?

— Da, Iuri. Voi suna înainte și îi voi spune de ce este nevoie. Pot să o redactez în biroul meu, dacă dorești, sau preferi să fie făcută aici?

— Cu permisiunea ta, Andrei, a spus Andropov cu amabilitate, mai bine să o facem noi. Și o vom trimite prin curier la Sofia pentru a fi livrată mâine sau poimâine.

— Mai bine îi dăm câteva zile tovarășului nostru bulgar, Iuri. Sunt aliații noștri, dar rămân o țară suverană, până la urmă.

— Chiar așa, Andrei.

Fiecare țară din lume avea o birocrație, al cărei unic scop era să întârzie lucrurile importante să se întâmple.

— Și nu vrem ca lumea să știe *că rezidentul* nostru îi dă un telefon extrem de important, a adăugat ministrul de externe, dându-i președintelui KGB o mică lecție de securitate operațională.

— Cât timp după aceea, Alexei Nikolaevici? l-a întrebat Andropov pe consilierul său.

— Câteva săptămâni, cel puțin. A văzut enervare în ochii șefului său și a decis să explice. Tovarășe președinte, selectarea asasinului potrivit nu va fi o chestiune de a ridica un telefon și de a forma un număr. Strokov va fi neapărat atent în alegerea sa. Oamenii nu sunt la fel de previzibili ca mașinile, la urma urmei, iar acesta este cel mai important – și cel mai sensibil – aspect al operațiunii.

— Da, presupun că așa este, Alexei. Foarte bine. Anunță-l pe Bubovoi că un mesaj livrat prin curier este pe drum.

— Acum, tovarășe președinte, sau după ce îl semnăm și îl pregătim pentru expediere?

Rozhdestvenski a pus întrebarea ca un birocrat priceput, lăsându-și șeful să știe care este cea mai bună cale fără să o spună cu voce tare.

Acest colonel va ajunge departe, s-a gândit ministrul de externe, luându-i pentru prima dată în seamă numele.

— Un punct de vedere bun, domnule colonel. Foarte bine, te voi anunța când scrisoarea va fi gata de plecare.

— La ordinul dumneavoastră, tovarășe președinte. Mai aveți nevoie de mine?

— Nu, asta este tot pentru moment, a răspuns Andropov, permițându-i să plece.

— Iuri Vladimirovici, ai un bun ajutor.

— Da, mai am atât de multe de învățat aici, a recunoscut Andropov. Iar el mă educă în fiecare zi.

— Ești norocos că ai atât de mulți oameni experți.

— Acesta este adevărul, Andrei Andreevich. Acesta este adevărul.

În josul holului, în biroul său, Rozhdestvenski a redactat o scurtă scrisoare pentru Bubovoi. Se mișca repede, s-a gândit el, dar nu suficient de repede pentru președintele KGB-ului. Îl dorea cu adevărat mort pe preotul acela.

Biroul Politic părea cu siguranță temător de cutremure politice, dar Rozhdestvenski însuși se îndoia de acest lucru. Papa, la urma urmei, era doar o singură persoană, dar colonelul își adaptase sfaturile la ceea ce șeful său dorea să audă, ca un bun funcționar, lăsându-l totodată pe președinte să știe lucrurile pe care trebuia să le știe. Funcția lui purta de fapt o mare putere cu ea.

Rozhdestvenski știa că poate întrerupe carierele ofițerilor pe care nu-i plăcea și că poate influența operațiunile într-o măsură semnificativă. Dacă CIA ar fi încercat vreodată să îl recruteze, ar fi putut fi un agent de mare valoare. Dar colonelul Rozhdestvenski era un patriot și, în plus, americanii probabil că nu aveau nicio idee despre cine era și ce făcea. CIA era mai temută decât merita să fie. Americanii nu prea aveau simțul spionajului. Englezii aveau, dar KGB-ul și antecedentele sale se bucuraseră în trecut de un oarecare succes în a se infiltra la ei. Mai puțin astăzi, din păcate. Tinerii comuniști de la Cambridge din anii 1930 erau cu toții bătrâni acum, fie în închisorile britanice, fie trăindu-și liniștiți pensiile guvernamentale, fie trăindu-și anii la Moscova, precum Kim Philby, considerat un bețiv chiar și de moscoviți. Probabil că bea pentru că îi era dor de țara lui – îi era dor de locul în care crescuse, de mâncarea și băutura și de meciurile de fotbal, de ziarele cu care nu era întotdeauna de acord din punct de vedere filozofic, dar îi era dor chiar și așa. *Ce lucru îngrozitor trebuie să fie să fii un transfug*, se gândea Rozhdestvenski.

CE VOI FACE? s-a întrebat Zaitzev. *Ce voi cere?*

Bani? Probabil că CIA își plătea spionii foarte bine – mai mulți bani decât ar fi putut cheltui el vreodată. Luxuri dincolo de imaginația lui. Un aparat de filmat! Abia începeau să fie disponibile în Rusia, produse în principal în Ungaria, după modelul aparatelor occidentale. Problema cea mai mare era să facă rost de casete – cele pornografice erau deosebit de căutate. Unii dintre colegii săi de la KGB vorbeau despre astfel de lucruri. Zaitzev nu văzuse niciodată una el însuși, dar era curios, așa cum ar fi putut fi orice om. Uniunea Sovietică era condusă de astfel de oameni conservatori. Poate că membrii Biroului Politic erau pur și simplu prea bătrâni pentru a se bucura de sex și, prin urmare, nu vedeau nevoia ca cetățenii mai tineri să se răsfețe.

A clătinat din cap. Ajunge! Trebuia să se hotărască ce să îi spună americanului din metrou. Aceasta era o sarcină pe care a mestecat-o cu prânzul în cafeneaua KGB.

Capitolul 15
Locul de întâlnire

SE AȘTEPTA CA Mary Pat să vină uneori la ambasadă, pentru a-și vedea soțul în legătură cu probleme de familie sau pentru a cumpăra produse alimentare speciale de la economat. Pentru a face acest lucru, ea se îmbrăca întotdeauna elegant – mai bine decât o făcea pentru străzile Moscovei – cu părul bine periat și ținut la locul lui de o bentiță tinerească, și cu machiajul făcut, astfel încât, atunci când intra cu mașina în parcarea complexului, să arate ca o blondă americană tipică și aerisită. A zâmbit pentru ea însăși. Îi plăcea să fie o blondă naturală și orice lucru care o făcea să pară proastă lucra pentru acoperirea ei.

Așa că a intrat pe ușa din față, salutându-i cu mâna pe pușcașii marini mereu politicoși, și a intrat în lift. L-a găsit pe soțul ei singur în biroul său.

— Hei, iubito. Ed s-a ridicat pentru a o săruta, apoi s-a retras pentru a privi întreaga imagine. Arăți bine.

— Ei bine, este o deghizare eficientă.

Funcționase bine și în Iran, mai ales când fusese însărcinată. Acea țară nu trata femeile deosebit de bine, dar le acorda o deferență ciudată, mai ales când erau însărcinate, aflase ea, chiar înainte de a părăsi definitiv țara. Era o stație care nu-i lipsea în mod deosebit.

— Da, dragă. Trebuie doar să-ți iau o placă de surf și o plajă frumoasă, poate Banzai Pipeline.

— Oh, Ed, asta e atât de *tubular*. Și Banzai Beach este în Hawaii, prostuțule. O schimbare rapidă de viteză. Steagul s-a ridicat greșit?

— Da. Camerele de televiziune nu au arătat pe nimeni de pe stradă acordând o atenție deosebită. Dar se putea vedea de la un bloc

distanță, iar camerele de supraveghere nu se uită atât de departe. Vom vedea dacă prietenul nostru îmi lasă un mesaj în buzunar în drumul spre casă diseară.

— Ce au spus pușcașii marini? a întrebat ea.

— Au întrebat de ce, dar Dom nu le-a spus nimic. La naiba, nici el nu știe, nu-i așa?

— E un spion bun, Dominic, a judecat Mary Pat.

— Ritter îl place. Oh, și-a amintit Foley.

A scos un mesaj din sertar și l-a înmânat.

— Rahat, a răsuflat soția lui, scanându-l rapid. *Papa?* Ticăloșii ăștia vor să-l omoare pe Papă?

Mary Pat nu vorbea întotdeauna ca o blondă californiană.

— Ei bine, nu există nicio informație care să sugereze asta în mod direct, dar, dacă ei vor, noi trebuie să aflăm.

— Sună ca o slujbă pentru WOODCUTTER, care era omul lor din secretariatul partidului.

— Sau poate CARDINAL? se întreabă Ed.

— Nu l-am semnalat încă, a precizat MP, dar în curând va fi timpul să îl verificăm.

În fiecare seară îi verificau apartamentul pentru combinația de lumină și jaluzele din sufragerie. Apartamentul lui era în mod plăcut aproape de al lor, iar linia șobolanului era bine stabilită, începând cu o bucată de bandă adezivă pe un stâlp de iluminat. Stabilirea acelui semnal de steag era treaba lui MP. Îl plimbase deja pe Micul Eddie pe lângă ea de o jumătate de duzină de ori.

— E o treabă pentru el? a întrebat ea.

— Președintele vrea să știe, a precizat soțul ei.

— Da.

Dar CARDINAL era cel mai important agent pe care îl aveau la fața locului și nu trebuia să fie alertat decât dacă era cu adevărat critic. CARDINAL ar fi știut, de asemenea, să scoată singur ceva de genul ăsta dacă ar fi aflat.

— Eu aș aștepta până când Ritter spune altceva.

— De acord, a recunoscut Ed Foley. Dacă Mary Pat recomanda prudență, atunci prudența era justificată. La urma urmei, ea era cea căreia îi plăcea să-și asume riscuri și să-și parieze abilitățile împotriva cotelor casei. Dar asta nu însemna nici că soția lui era o jucătoare nesăbuită. O să mai stau puțin pe gânduri.

— Ar fi frumos să vezi ce va face în continuare noul tău contact.

— Pariez pe funduleţul tău drăguţ, iubito. Vrei să-l cunoşti pe ambasador?

— Presupun că e timpul, a fost de acord.

— DECI, RECUPERAREA de ieri? l-a întrebat Ryan pe Harding.

Era prima dată când îl bătea pe colegul său de muncă în birou.

— Da, cred că da.

— Dacă te face să te simţi mai bine, eu nu l-am întâlnit încă pe preşedinte. Şi nu prea aştept cu nerăbdare această experienţă. Aşa cum a spus Mark Twain despre tipul care s-a ales cu smoală şi pene, dacă nu ar fi fost vorba de onoarea lucrului, ar fi ratat-o la fel de repede.

Harding a reuşit un râs scurt.

— Exact, Jack. Unul se simte puţin slăbit în genunchi.

— Este atât de dură pe cât se spune?

— Nu sunt sigur că aş vrea să joc rugbi împotriva ei. De asemenea, este foarte, foarte inteligentă. Nu ratează nimic şi pune întrebări al naibii de bune.

— Ei bine, pentru asta ne plătesc, să le răspundem, Simon, a precizat Ryan.

Nu avea rost să se teamă de oameni care nu făceau decât să-şi facă şi ei treaba, şi care aveau nevoie de informaţii bune pentru a o face cum trebuie.

— Şi ea, de asemenea, Jack. Trebuie să răspundă la întrebări în Parlament.

— Despre acest gen de lucruri? a întrebat Jack, surprins.

— Nu, nu asta. Se mai discută ocazional cu opoziţia, dar după reguli stricte.

— Îţi faci griji pentru scurgeri? a întrebat Jack, mirat.

În America, existau comitete selecte ai căror membri erau informaţi amănunţit despre ce puteau spune şi ce nu. Agenţia îşi făcea griji cu privire la scurgeri de informaţii – erau politicieni, la urma urmei – dar el nu auzise niciodată de una serioasă în afara Dealului. Acestea veneau mai des din interiorul Agenţiei, şi mai ales de la etajul şapte... sau din Aripa de Vest a Casei Albe. Asta nu însemna că CIA se simţea confortabil cu scurgeri de informaţii de orice fel, dar cel puţin acestea erau de cele mai multe ori sancţionate, şi adesea erau dezinformări cu un scop politic în spate. Probabil că la fel se întâmpla şi aici, mai ales că presa locală de ştiri funcţiona sub

un control care ar fi provocat o criză de nervi serioasă pentru *New York Times*.

— Întotdeauna ne îngrijorăm despre ele, Jack. Deci, a venit ceva nou aseară?

— Nimic nou despre Papa, a raportat Ryan. Sursele noastre, așa cum sunt ele, s-au lovit de un zid de cărămidă. Îți vei elibera spionii de teren?

— Da, premierul i-a spus clar lui Basil că vrea mai multe informații. Dacă se întâmplă ceva cu Sanctitatea Sa, ei bine...

— ...ea suflă o garnitură de cap, nu?

— Voi, americanii, vă pricepeți la cuvinte, Jack. Și președintele vostru?

— Va fi foarte supărat. Tatăl său a fost catolic, iar mama sa l-a crescut ca protestant, dar nu ar fi foarte fericit dacă Papa ar lua măcar o răceală de sfârșit de vară.

— Știi, chiar dacă vom obține niște informații, nu este deloc sigur că vom putea face ceva cu ele.

— M-am gândit la asta, dar cel puțin putem spune ceva celor de la protecția lui. Atât putem face și poate își va schimba programul – nu, nu o va face. Preferă să încaseze glonțul ca un bărbat. Dar poate că putem interveni cumva în ceea ce plănuiesc băieții răi. Doar că nu poți ști până nu ai câteva fapte pe care să le pui cap la cap. Dar asta nu e chiar treaba noastră, nu-i așa?

Harding clătină din cap, în timp ce-și amesteca ceaiul de dimineață.

— Nu, ofițerii de teren ni le transmit și noi încercăm să determinăm ce înseamnă.

— Frustrant? se întreabă Ryan.

Harding era la locul de muncă de mult mai mult timp decât el.

— Frecvent. Știu că ofițerii de teren transpiră sânge făcându-și treaba – și poate fi periculos din punct de vedere fizic pentru cei care nu au o acoperire legală – dar noi, utilizatorii de informații, nu putem vedea întotdeauna din perspectiva lor. Ca urmare, ei nu ne apreciază la fel de mult cum îi apreciem noi pe ei. M-am întâlnit cu câțiva dintre ei de-a lungul anilor și sunt băieți de treabă, dar este o ciocnire de culturi, Jack.

Băieții de pe teren sunt probabil destul de buni și ei în materie de analiză, când te gândești la asta, se gândi Ryan. *Mă întreb cât de des apreciază comunitatea analiștilor acest lucru cu adevărat?*

Era ceva ce Ryan putea să strecoare în dosarul său mental *Nu uita*. Agenția trebuia să fie o mare echipă fericită, la urma urmei. Bineînțeles că nu era așa, nici măcar la nivelul etajului șapte.

— Oricum, am primit asta din Germania de Est. Jack a înmânat dosarul. Au fost niște zvonuri în ierarhia lor politică săptămâna trecută.

— Afurisiții ăia de prusaci, a răsuflat Harding, în timp ce a luat-o și a dat-o la prima pagină.

— Înveselește-te. Nici rușilor nu prea le plac.

— Nu-i condamn deloc.

ZAITZEV SE GÂNDEA la biroul său, în timp ce creierul său funcționa pe pilot automat. Trebuia să se întâlnească cu noul său prieten american. Exista un pericol, dacă nu găsea un loc frumos și anonim. Vestea bună era că Moscova abundă de astfel de locuri. Vestea proastă era că, probabil, Direcția a II-a a KGB-ului le cunoștea pe toate. Dar dacă era destul de aglomerat, asta nu conta.

Ce ar spune el?

Ce ar cere?

Ce le-ar putea oferi?

Toate acestea erau întrebări bune, nu-i așa? Pericolele nu vor face decât să crească. Cel mai bun rezultat posibil ar fi ca el să părăsească definitiv Uniunea Sovietică, împreună cu soția și fiica sa.

Da, asta era ceea ce ar fi cerut, iar dacă americanii ar fi refuzat, s-ar fi topit înapoi în realitatea sa obișnuită, știind că a încercat. Avea lucruri pe care ei le-ar fi vrut și le-ar fi spus clar că prețul pentru acele informații era evadarea lui.

Viața în Occident, *se* gândea el. Toate lucrurile decadente pe care statul le predica tuturor celor care puteau citi un ziar sau se uita la televizor, toate lucrurile îngrozitoare despre care vorbeau. Felul în care America își trata minoritățile. La televizor arătau chiar și imagini din zonele de mahala – dar arătau și automobile. Dacă America își oprimă negrii, atunci de ce le permitea să cumpere atât de multe automobile? De ce le-a permis să se revolte pe străzi? Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva în URSS, guvernul ar fi chemat trupe înarmate. Deci nu, propaganda de stat nu poate fi în întregime adevărată, nu-i așa? Și, în plus, nu era alb? Ce-i păsa lui de niște negri nemulțumiți care puteau să-și cumpere orice mașină doreau? La fel ca majoritatea rușilor, el nu văzuse negri decât la televizor –

prima lui reacţie a fost să se întrebe dacă existau cu adevărat oameni de ciocolată, dar, da, existau. KGB-ul conducea operațiuni în Africa. Dar apoi s-a întrebat: Îşi putea aminti de o operaţiune KGB în America care să fi folosit un agent negru? Nu foarte multe, poate una sau două, și aceia fuseseră amândoi sergenţi în armata americană. Dacă negrii erau oprimaţi, cum de au ajuns să devină sergenţi? În Armata Roșie, doar cei de încredere din punct de vedere politic erau admişi la Şcoala de sergenţi. Aşadar, încă o minciună nedescoperită – şi asta doar pentru că lucra pentru KGB. Ce alte minciuni i se mai spuneau? De ce nu ar pleca? De ce nu le-ar cere americanilor un bilet de plecare?

Dar i-l vor da? se întreabă Zaitzev.

Cu siguranță ar fi făcut-o. Le-ar putea spune despre tot felul de operaţiuni ale KGB în Occident. Avea numele ofiţerilor şi numele de cod ale agenţilor – trădători ai guvernelor occidentale, oameni pe care ar fi vrut cu siguranță să-i elimine.

Era oare complicitate la crimă? s-a întrebat el însuşi.

Nu, nu era. Acei oameni erau *trădători*, la urma urmei. Iar un trădător era un trădător...

Şi tu ce eşti, Oleg Ivanovici? întrebă vocea mică din mintea lui, doar ca să-l chinuie.

Dar acum era suficient de puternic pentru a se scutura de ea printr-o simplă mişcare a capului în stânga şi în dreapta. Trădător? Nu, el *împiedica* o crimă, iar acesta era un lucru onorabil. Iar el era un om onorabil.

Dar tot trebuia să găsească o modalitate de a o face. Trebuia să se întâlnească cu un spion american şi să-i spună ce vrea.

Unde și cum?

Trebuia să fie un loc aglomerat, unde oamenii se puteau ciocni unii de alţii atât de natural încât nici măcar un contraspion de la Direcţia a II-a nu ar fi putut vedea ce se întâmplă sau auzi ce se spune.

Şi deodată şi-a dat seama: Propria lui soţie a lucrat într-un astfel de loc.

Aşa că îl scria pe un alt formular de mesaj în alb şi îl transfera la metrou, aşa cum făcuse deja de două ori. Apoi ar fi văzut dacă americanii chiar voiau să joace jocul lui. Acum era în locul preşedintelui, nu-i aşa? Avea ceva ce-şi doreau, controla modul în care puteau obţine acel ceva, şi el avea să facă regulile în acest joc, iar

ei aveau să joace după acele reguli. Era atât de simplu, nu-i așa?

Da, și-a spus el însuși.

Nu-i așa că era bogat? Ar fi făcut ceva ce KGB-ul și-a dorit întotdeauna să facă, să dicteze condiții CIA-ului american.

Președinte pentru o zi, și-a spus comunicatorul.

Cuvintele aveau un gust delicios.

LA LONDRA, Cathy a urmărit cum doi chirurgi oftalmologi locali îl tratau pe Ronald Smithson, un zidar cu o tumoare în spatele ochiului drept. Radiografiile arătau o masă de aproximativ jumătate din dimensiunea unei mingi de golf, care fusese atât de îngrijorătoare încât domnul Smithson așteptase doar cinci săptămâni pentru a fi operat. Asta însemna poate treizeci și trei de zile mai mult decât ar fi fost la Hopkins, dar considerabil mai repede decât era obișnuit aici.

Cei doi chirurgi de la Moorefields erau Clive Hood și Geoffrey Phillips, ambii rezidenți seniori cu experiență. A fost o procedură destul de obișnuită. După ce a fost expusă tumora, a fost îndepărtată o bucată pentru a fi congelată și trimisă la Anatomie patologică – aveau un histopatolog bun de serviciu și el ar fi decis dacă tumora era benignă sau malignă. Cathy spera la prima variantă, deoarece varietatea malignă a acestei tumori putea fi supărătoare pentru victimele sale. Dar șansele erau puternic de partea pacientului, se gândea ea. La examinarea vizuală nu părea teribil de agresivă, iar ochiul ei avea dreptate cam în 85 la sută din cazuri. Era o știință proastă să își spună asta, și ea știa asta. Era aproape o superstiție, dar chirurgii, ca și jucătorii de baseball, știau despre superstiții. De aceea își puneau șosetele în același fel în fiecare dimineață – în cazul ei, ciorapii –, pentru că pur și simplu se încadrau într-un tipar de viață, iar chirurgii erau creaturi ale obișnuinței și aveau tendința de a transpune aceste obiceiuri personale stupide în rezultatul intervențiilor lor. Așa că, cu secțiunea congelată trimisă la Anatomie Patologică, era doar o chestiune de extirpare a masei roz-cenușii încapsulate...

— Cât e ceasul, Geoffrey? a întrebat doctorul Hood.

— Unu fără un sfert, Clive, a raportat doctorul Phillips, verificând ceasul de perete.

— Ce-ar fi să luăm o pauză de masă?

— Mie îmi convine. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Va trebui să chemăm un alt anestezist pentru a-l menține pe domnul Smithson

inconștient, a observat gazagiul lor.

— Ei bine, sună și adu unul, Owen, vrei? a sugerat Hood.

— Bine, a fost de acord Dr. Ellis. Și-a lăsat scaunul la capul pacientului și s-a îndreptat spre telefonul de perete. S-a întors în câteva secunde. Două minute.

— Excelent. Încotro, Geoffrey? a întrebat Hood.

— Broasca și broscoiul? Servesc o șuncă bună, salată și roșii cu cartofi prăjiți.

— Splendid, a spus Hood.

Cathy Ryan, care stătea în picioare în spatele doctorului Phillips, își ținea gura închisă în spatele măștii chirurgicale, dar ochii ei albaștri ca de porțelan îi deveniseră mari. *Lăsau un pacient inconștient pe masă în timp ce se duceau la masă? Ce erau tipii ăștia, vraci?*

Anestezistul de rezervă a intrat în acel moment, îmbrăcat și gata să preia comanda.

— Trebuie să știu ceva, Owen? l-a întrebat pe Ellis.

— Absolut de rutină, a replicat primul anestezist. A arătat spre diferitele instrumente care măsurau semnele vitale ale pacientului, iar acestea se aflau toate în punctul mort al valorilor normale, a văzut Cathy. Dar chiar și așa…

Hood i-a condus în vestiar, unde cei patru medici și-au dat jos hainele verzi și și-au luat hainele, apoi au plecat spre coridor și spre treptele care coborau la nivelul străzii. Cathy i-a urmat, neștiind ce altceva să facă.

— Deci, Caroline, cum îți place Londra?. a întrebat Hood în mod plăcut.

— Ne place foarte mult, a răspuns ea, încă oarecum șocată.

— Și copiii voștri?

— Ei bine, avem o bonă foarte drăguță, o tânără din Africa de Sud.

— Unul dintre obiceiurile noastre locale mai civilizate, a observat Phillips cu aprobare.

Pub-ul era la abia la un bloc distanță, spre vest, pe City Road. S-a găsit rapid o masă. Hood a scos imediat o țigară și și-a aprins-o. A observat privirea dezaprobatoare a lui Cathy.

— Da, doamnă Ryan, știu că nu este sănătos și că nu este un obicei bun pentru un medic, dar cu toții avem dreptul la o slăbiciune umană, nu-i așa?

— Cauți aprobarea persoanei nepotrivite, a răspuns ea.

— Ah, bine, voi sufla fumul departe de tine, atunci. Hood a râs în hohote când a venit chelnerul. Ce fel de bere aveți aici?, l-a întrebat el.

Era bine că fuma, își spuse Cathy. Îi era greu să suporte mai mult de un șoc major odată, dar cel puțin acela îi dădea un avertisment corect. Hood și Phillips s-au hotărât amândoi asupra lui John Courage. Ellis a preferat Tetley's. Cathy a optat pentru o Coca-Cola. Medicii au vorbit în principal despre afaceri, așa cum fac adesea medicii.

În ceea ce o privește, Caroline Ryan s-a așezat pe scaunul ei de lemn, observând trei medici care savurau o bere și, într-un caz, o țigară, în timp ce pacientul lor, fericit și inconștient, se afla pe protoxid de azot în sala de operație nr. 3.

— Deci, cum facem lucrurile aici? Diferit de Johns Hopkins? a întrebat Hood, în timp ce-și stingea țigara.

Cathy aproape că a căscat gura, dar a decis să nu facă niciunul dintre comentariile care îi umblau prin creier.

— Ei bine, o operație este o operație. Sunt surprinsă că nu aveți foarte multe tomografii. La fel și în cazul RMN-urilor și al scanerelor PET. Cum puteți să vă descurcați fără ele? Adică, acasă, pentru domnul Smithson, nici nu m-aș gândi să intru fără un set bun de fotografii ale tumorii.

— Are dreptate, să știi, spuse Hood, după o clipă de reflecție. Prietenul nostru zidar ar fi putut să mai aștepte câteva luni dacă am fi avut o idee mai bună despre amploarea creșterii.

— Aștepți atât de mult pentru un hemangiom? a spus Cathy. Acasă, le scoatem imediat.

Nu era nevoie să adauge că aceste lucruri dor când le ai în interiorul craniului. Provocau o proeminență frontală a globului ocular propriu-zis, uneori cu încețoșarea vederii – acesta fiind motivul pentru care domnul Smithson se dusese la acest medic local, pentru început. De asemenea, el raportase dureri de cap îngrozitoare, care probabil că l-au scos din minți până când i-au dat un analgezic pe bază de codeină.

— Ei bine, aici lucrurile funcționează puțin diferit.

Uh-huh. Trebuie să fie un mod bun de a practica medicina, la oră în loc de pacient.

A sosit prânzul. Sandvișul a fost în regulă – mai bun decât mâncarea de spital cu care era obișnuită – dar tot nu a putut să

treacă peste faptul că tipii ăștia beau *bere!* Berea locală era cam de două ori mai puternică decât cea americană, iar ei beau o halbă întreagă – șaisprezece *uncii! Ce* naiba *era asta?*

— Ketchup pentru chipsuri, Cathy? Ellis i-a strecurat sticla. Sau ar trebui să spun Lady Caroline? Am auzit că Alteța Sa este nașul fiului tău?

— Ei bine, într-un fel. A fost de acord – Jack l-a întrebat pe neașteptate în spitalul de la Academia Navală. Adevărații nași sunt Robby și Sissy Jackson. Robby este pilot de vânătoare în Marină. Sissy cântă la pian.

— Ăla era tipul negru din ziare?

— Așa este. Jack l-a cunoscut când erau amândoi profesori la Academia Navală și sunt prieteni foarte apropiați.

— Chiar așa. Deci știrile au fost corecte? Adică...

— Încerc să nu mă gândesc la asta. Singurul lucru bun care s-a întâmplat în acea noapte a fost că a sosit micul Jack.

— Înțeleg foarte bine, Cathy, a răspuns Ellis în jurul sandvișului său. Dacă relatările de la știri au fost corecte, trebuie să fi fost o seară îngrozitoare.

— Nu a fost amuzant. A reușit să zâmbească. Munca și livrarea au fost partea bună.

Cei trei britanici au râs copios la această remarcă. Toți aveau copii și toți fuseseră acolo pentru nașteri, care nu erau mai amuzante pentru femeile britanice decât pentru cele americane. O jumătate de oră mai târziu, s-au întors spre Moorefields. Hood a mai fumat o țigară pe drum, deși avusese bunele maniere să stea sub vânt față de colegul său american. În zece minute erau din nou în sala de operație. Anestezistul a raportat că nu avusese loc nimic neplăcut, iar operația a fost reluată.

— Vrei să te asist acum? a întrebat Cathy cu speranță.

— Nu, mulțumesc, Cathy, a răspuns Hood. *Îl am*, a adăugat el, aplecându-se asupra pacientului său, care, dormind adânc, nu avea să simtă mirosul de bere în respirație.

Caroline Ryan, M.D., FACS, s-a gândit să se felicite pentru că nu a țipat ca o nebună, dar mai mult s-a aplecat cât de aproape a putut pentru a se asigura că cei doi englezi nu o dau în bară și nu îndepărtează din greșeală urechea pacientului. *Poate că alcoolul îi va ajuta să își stabilizeze mâinile*, și-a spus ea însăși. Dar trebuia să se concentreze ca să nu-i tremure mâinile.

THE CROWN AND CUSHION era un pub londonez încântător, deși tipic. Sandvișul era foarte bun, iar Ryan s-a bucurat de o halbă de John Smith Ale în timp ce vorbea cu Simon. S-a gândit vag la ideea de a servi bere la cafeneaua CIA, dar asta nu ar fi mers niciodată. Cineva din Congres ar fi aflat și ar fi făcut scandal în fața camerelor C-Span, în timp ce savura un pahar de Chardonnay la prânz în clădirea Capitoliului, desigur, sau ceva mai tare în biroul său. Cultura era pur și simplu diferită aici, și *vive la difference, s-a* gândit el, traversând Westminster Bridge Road spre Big Ben – clopotul, nu *turnul clopotniței*, care era, de fapt, Turnul Clopotniței Sfânta Maria, în ciuda erorilor turistice care arătau contrariul. Parlamentarii de acolo aveau trei sau patru pub-uri chiar acolo, în clădire, Ryan era sigur. Și probabil că nu se îmbătau mai tare decât colegii lor americani.

— Știi, Simon, cred că toată lumea este îngrijorată de asta.

— Păcat că a trebuit să trimită scrisoarea aceea la Varșovia, nu-i așa?

— Te-ai fi așteptat să nu o facă? a replicat Ryan. Ei sunt oamenii lui. Este patria lui, la urma urmei, nu-i așa? Este parohia lui pe care rușii încearcă să o calce în picioare.

— Aceasta este problema, a fost de acord Harding. Dar rușii nu se vor schimba. Impas.

Ryan a dat din cap.

— Da. Care este șansa ca rușii să se retragă?

— În lipsa unui motiv solid, nu sunt șanse foarte mari. Va încerca președintele vostru să îi avertizeze?

— Chiar dacă ar putea, nu ar face-o. Nu pentru așa ceva, amice.

— Deci avem două părți. Una este condusă de ceea ce consideră a fi cursul moral adecvat de acțiune – iar cealaltă de necesitatea politică, de teama de a nu acționa. Așa cum am spus, Jack, este un impas sângeros.

— Părintelui Tim de la Georgetown îi plăcea să spună că războaiele sunt începute de oameni speriați. Le este frică de consecințele războiului, dar le este mai frică să nu lupte. Al naibii mod de a conduce o lume, a gândit Ryan cu voce tare, deschizând ușa pentru prietenul său.

— August 1914 ca model, presupun.

— Corect, dar cel puțin acei tipi credeau cu toții în Dumnezeu. A

doua rundă a fost un pic diferită în această privință. Jucătorii din acel joc – băieții răi, în orice caz – nu trăiau sub această constrângere specială. Și nici băieții din Moscova. Știi, trebuie să existe niște limite pentru acțiunile noastre, altfel ne putem transforma în monștri.

— Spune asta Biroului Politic, Jack, a sugerat Harding.

— Da, Simon, sigur.

Ryan s-a îndreptat spre toaleta bărbaților pentru a arunca o parte din prânzul său lichid.

SEARA N-A VENIT destul de repede pentru niciunul dintre jucători. Ed Foley se întreba ce va urma. Nu exista nicio garanție că tipul ăsta va continua ceea ce începuse. Putea oricând să se răzgândească – de fapt, ar fi fost de așteptat din partea lui. Trădarea era periculoasă în afara ambasadei SUA. Purta încă o cravată verde – cealaltă, avea doar două – pentru noroc, pentru că ajunsese în punctul în care norocul conta. Oricine ar fi fost tipul, doar ca să nu se sperie.

Haide, Ivan, continuă să vii și o să-ți dăm joint-ul, se gândea Foley, încercând să ajungă cu mintea la el. *Un bilet pe viață la Disney World, toate meciurile de fotbal pe care le poți suporta. Oleg Penkovskiy voia să-l întâlnească pe Kennedy și, da, probabil că putem face asta cu noul președinte. La naiba, vom adăuga chiar și un film în cinematograful Casei Albe*.

Iar în cealaltă parte a orașului, Mary Pat se gândea exact la același lucru. Dacă se mai făcea un pas, ar fi jucat și ea un rol în drama care începuse. Dacă tipul ăsta lucra în MERCURY-ul rusesc și dacă voia un bilet de ieșire din Mama Rusia, atunci ea și Ed ar fi trebuit să găsească o cale de a face ca asta să se întâmple.

Existau modalități, care fuseseră folosite înainte, dar nu erau ceea ce s-ar numi *rutină*. Securitatea frontierei sovietice nu era chiar perfectă, dar era destul de strânsă – suficient de strânsă încât să te facă să transpiri jucându-te cu ea, și deși avea genul de comportament care adesea funcționa bine în timp ce juca jocuri serioase, nu te făcea să te simți confortabil. Așa că a început să dea cu piciorul unor idei, doar în cap, în timp ce lucra prin apartament și micul Eddie își făcea somnul de după-amiază, iar orele se scurgeau, secundă cu secundă, pe rând.

ED FOLEY NU trimisese încă niciun mesaj către Langley. Nu era

momentul. Nu avea nimic important de raportat și nu avea rost să-l entuziasmeze pe Bob Ritter pentru ceva ce nu se dezvoltase încă. Se întâmpla destul de des. Oamenii se apropiau de CIA, apoi simțeau un fior în pantofi și dădeau înapoi. Nu puteai să-i urmărești. De cele mai multe ori, nici măcar nu știai cine sunt și, dacă știai, și dacă ei decideau să nu joace, lucrul cel mai rezonabil pentru celălalt era să te raporteze la KGB. Asta te arăta cu degetul ca pe un spion – dându-ți valoarea zero pentru țara ta – și îi acoperea frumos fundul de cetățean sovietic loial și vigilent, făcându-și datoria față de Patrie.

Oamenii nu realizau că CIA nu-și recruta aproape niciodată agenții. Nu, acei oameni veneau la tine – uneori cu inteligență, alteori nu. Asta te lăsa deschis la posibilitatea de a fi păcălit de o operațiune sub steag fals. FBI-ul american era deosebit de bun la acest tip de joc, iar Direcția a II-a a KGB-ului era cunoscută ca folosind și ea acest truc, doar pentru a identifica spioni în personalul ambasadei, ceea ce era întotdeauna ceva ce merita făcut. Dacă știai cine sunt, puteai să-i urmărești în timp ce-și serveau victimele, iar apoi puteai să campezi la locul de livrare pentru a vedea cine mai poposește acolo. Apoi aveai trădătorul tău, care te putea conduce la alți trădători și, cu puțin noroc, puteai pune la cale un întreg cerc de spionaj, ceea ce îți aducea o stea de aur – bine, o frumoasă stea roșie – în carnetul tău. Ofițerii de contraspionaj își puteau face întreaga carieră pe un astfel de caz, atât în Rusia, cât și în America, așa că lucrau destul de mult la asta. Oamenii de la Direcția a II-a erau numeroși – se presupunea că jumătate din personalul KGB-ului se afla acolo – și erau inteligenți, spioni profesioniști cu tot felul de resurse și cu răbdarea unui vultur care se învârte deasupra deșertului Arizona, adulmecând aerul pentru a simți mirosul unui iepure mort, apoi se îndreaptă spre el pentru a se înfrupta din carcasă.

Dar KGB-ul era mai periculos decât un vultur. Un vultur nu vâna în mod activ. Ed Foley nu putea fi niciodată sigur dacă avea o umbră în timp ce călătorea prin Moscova. Oh, sigur, putea să zărească una, dar asta putea fi doar un efort deliberat de a pune un ofițer neîndemânatic – sau extrem de inteligent – pe urmele lui, pentru a vedea dacă va încerca să se scuture de el. Toți ofițerii de informații erau instruiți în supraveghere și contra-supraveghere, iar tehnicile erau atât universal valabile, cât și universal recunoscute, așa că Foley *nu* le-a folosit *niciodată*. Niciodată. Nici măcar o dată. Era prea periculos să fii deștept în acest joc, pentru că nu puteai fi niciodată

suficient de deștept. Existau și alte contramăsuri pe care le puteai folosi atunci când era necesar, cum ar fi pasul de perie planificat în prealabil, cunoscut de orice spion din lume, dar foarte greu de depistat chiar și așa, din cauza simplității sale. Nu, când nu reușea, era de obicei din cauză că agentul tău se enerva. Era mult mai greu să fii agent decât ofițer de teren. Foley avea acoperire diplomatică. Rușii puteau să aibă un film cu el în timp ce o călărea pe capra de companie a lui Andropov și să nu poată face nimic. Din punct de vedere tehnic, era diplomat și era protejat de Convenția de la Viena, care îi făcea persoana inviolabilă – chiar și în timp de război, deși atunci lucrurile au devenit puțin mai complicate. Dar asta, după părerea lui Foley, nu era o problemă. Va fi prăjit ca toată lumea din Moscova atunci, așa că nu va fi singur în orice viață de apoi în care ar fi locuit spionii.

Își smulse mintea de la irelevantele gânduri, oricât de distractive ar fi fost ele. Totul se reducea la un singur lucru: prietenul său Ivan va face pasul următor sau va dispărea din nou în anonimat, mulțumindu-se că reușise să facă ambasada SUA să danseze pe melodia lui într-o dimineață răcoroasă la Moscova? Pentru a afla asta, trebuia să întorci cărțile. Va fi *blackjack* sau doar o pereche de pătrari?

De aceea ai intrat în afacerea asta, Ed, și-a reamintit Foley – fiorul urmăririi. Cu siguranță era o senzație tare, chiar dacă vânatul dispărea în ceața pădurii. Era mai distractiv să jupoi ursul decât să-l miroși.

De ce făcea tipul ăsta ceea ce făcea? Pentru bani? Ideologie? Conștiința? Ego? Acestea erau motivele clasice, rezumate prin acronimul MICE. Unii spioni voiau doar borcanul de maioneză plin cu bancnote de o sută de dolari. Unii au ajuns să creadă în politica țărilor străine pe care le serveau cu fervoarea religioasă a noilor convertiți.

Unii erau tulburați pentru că Patria lor făcea ceva ce nu puteau accepta. Alții pur și simplu știau că sunt oameni mai buni decât șefii lor, iar aceasta era o modalitate de a se răzbuna pe acei fii de cățea.

Din punct de vedere istoric, spionii ideologici erau cei mai productivi. Bărbații își puneau viața la bătaie pentru convingerile lor – motiv pentru care războaiele religioase erau atât de sângeroase. Foley îi prefera pe cei motivați monetar. Aceștia erau întotdeauna raționali și își asumau riscuri, pentru că, cu cât riscul era mai mare,

cu atât recompensa era mai mare. Agenții motivați de ego erau sensibili și supărători.

Răzbunarea nu a fost niciodată un motiv frumos pentru a face ceva, iar acei oameni erau de obicei instabili. Conștiința era aproape la fel de bună ca ideologia. Cel puțin ei erau conduși de un fel de principiu. Adevărul era că CIA își plătea bine agenții, doar din spirit de *fair-play*, dacă nu altceva. Faptul că știai că vei fi compensat corespunzător făcea ca cei care aveau probleme în a se decide să se hotărască. Oricare ar fi fost motivația de bază, a fi plătit era întotdeauna atractiv. Și ideologii aveau nevoie să mănânce. La fel și cei care aveau conștiința împăcată. Iar cei cu orgoliu au văzut că a trăi bine era, într-adevăr, o formă destul de bună de răzbunare.

Care dintre ei ești tu, Ivan? s-a întrebat Foley. *Ce te determină să îți trădezi țara?* Rușii erau un popor feroce și patriotic. Când Stephen Decatur a spus: *Țara noastră, bună sau rea*, putea foarte bine să vorbească în calitate de cetățean rus. Dar țara era atât de prost condusă – în mod tragic. Rusia trebuia să fie cea mai ghinionistă națiune din lume – mai întâi prea mare pentru a fi guvernată eficient, apoi preluată de Romanovi, inepți fără speranță, apoi, când nici măcar ei nu au mai putut reține vitalitatea națiunii lor, au căzut urlând în ghearele sângeroase ale Primului Război Mondial, suferind pierderi atât de mari încât Vladimir Ilici Ulianov-Lenin a reușit să preia conducerea și să instaureze un regim politic calculat să se distrugă pe sine, apoi a predat țara rănită celui mai vicios psihopat de la Caligula încoace, în persoana lui Iosif Stalin. Acumularea acestui tip de abuzuri începea să zdruncine credința poporului aici...

Mintea ta chiar se rătăcește, Foley, își spuse șeful de post. Încă o jumătate de oră. Va pleca de la ambasadă la timp și va lua metroul, cu paltonul deschis și lejer în jurul lui, și va aștepta să vadă. S-a îndreptat spre toaleta bărbaților. Din când în când, vezica sa urinară se entuziasma la fel de mult ca și intelectul său.

ÎN CEALALTĂ PARTE A orașului, Zaitzev nu se grăbea. Nu va putea scrie decât pe un singur formular de mesaj – aruncatul unuia la vedere era prea periculos, punga de ars nu era de încredere, iar el abia putea să aprindă unul în scrumieră – așa că și-a compus mental mesajul, apoi a regândit cuvintele, apoi le-a regândit din nou, și din nou, și din nou, și din nou.

Procesul i-a luat mai mult de o oră, iar apoi a reușit să scrie pe furiș, să o împăturească și să o bage în pachetul de țigări.

MICUL EDDIE a băgat caseta lui preferată cu *Transformers* în video. Mary Pat privea fără să facă nimic, în afara atenției fiului ei, pe podeaua din sufragerie. Apoi și-a dat seama.

Asta sunt eu, și-a dat seama. *M-am transformat din gospodina blondă și ciudată în spion CIA. Și o fac fără probleme*. Gândul o atrase. Îi dădea ursului sovietic un ulcer peptic, să sperăm că unul sângerând, care nu se va rezolva bând lapte și luând Rolaids. Peste alte patruzeci de minute, Ed va afla dacă noul său prieten chiar vrea să se joace și, dacă vrea să se joace, va trebui să lucrez cu agentul. Îl voi ține de mână și-l voi conduce, îi voi lua informațiile și le voi trimite la Langley.

Ce ne va da? se întrebă ea. *Ceva frumos și suculent? Lucrează în centrul lor de comunicații, sau are doar acces la un bloc de mesaje în alb? Probabil că sunt multe din acestea în Centru... ei bine, poate, în funcție de procedurile lor de securitate*. Acestea ar fi destul de stricte. Doar foarte puțini oameni ar fi avut încredere în semnalele KGB-ului...

Și ăsta era viermele care atârna în cârlig, știa ea, privind cum un tractor diesel Kenworth se transforma într-un robot cu două picioare. De Crăciunul acesta, va trebui să înceapă să cumpere acele jucării. Se întrebă dacă Micul Eddie va avea nevoie de ajutor pentru a le transforma.

VENISE TIMPUL. Ed ieși pe ușa ambasadei exact la timp, ceea ce ar fi fost o consolare pentru umbra lui, dacă exista. Dacă ar fi existat, ar fi observat din nou o cravată verde și s-ar fi gândit că cea de mai devreme nu era chiar atât de neobișnuită – nu îndeajuns de neobișnuită pentru a fi vreun fel de semnal pentru un agent cu care ar putea lucra. *Nici măcar KGB-ul nu putea crede că fiecare angajat al ambasadei era un spion*, își spuse Foley. În ciuda paranoiei care era pandemică în Uniunea Sovietică, chiar și ei cunoșteau regulile jocului, iar prietenul său de *la New York Times* probabil că le spusese propriilor lui contacte că Foley era un ticălos prost care nu reușise nici măcar să se descurce ca reporter de poliție în Marele Măr, unde poliția ocupată făcea ca acel domeniu să fie la fel de dificil ca și privitul la televizor într-un weekend. Cea mai bună acoperire

posibilă pentru un spion era să fie prea prost, și ce persoană mai potrivită să i-o pregătească decât acel măgar arogant, Anthony – niciodată pur și simplu Tony-Prince.

Afară, pe stradă, aerul era răcoros, de toamnă, care se apropia. Ed se întreba dacă iarna rusească era așa cum se anunța. Dacă da, putea oricând să se îmbrace pentru vremea rece. Căldura era cea pe care Foley o detesta, deși își amintea că se juca stickball pe stradă și că erau stropitori în vârful unor hidranți. Inocența tinereții rămăsese mult în urma lui. Al naibii de mult în urmă, a reflectat șeful de post, verificându-și ceasul în timp ce intra în stația de metrou. Ca și până acum, eficiența metroului lucra pentru el, iar el a intrat în vagonul obișnuit de metrou.

AICI, GÂNDI ZAITZEV, manevrând în direcția aceea. Prietenul său american făcea totul exact ca înainte, citind ziarul, cu mâna dreaptă pe bara de susținere, cu pelerina de ploaie atârnând liber în jurul lui... și, într-un minut sau două, se afla lângă el.

VIZIUNEA PERIFERICĂ a lui Foley funcționa încă. Forma era acolo, îmbrăcată exact ca înainte. *Bine, Ivan, fă-ți transferul Fii atent, băiete, fii foarte atent*, îi spunea mintea lui, știind că acest gen de lucru avea să fie prea periculos pentru a fi susținut. Nu, va trebui să stabilească undeva un punct mort convenabil. Dar mai întâi trebuiau să facă o întâlnire, iar el o va lăsa pe Mary Pat să se ocupe de asta pentru el, probabil. Avea doar o deghizare mai bună...

ZAITZEV A AȘTEPTAT până când trenul a încetinit. Corpurile s-au mișcat în acest timp, iar el a băgat și a scos repede mâna din buzunarul oferit. Apoi s-a întors, încet, nu atât de departe încât să fie evident, doar o mișcare naturală, ușor de explicat prin mișcarea vagonului de metrou.

DA! BRAVO, IVAN. Fiecare fibră a ființei sale a vrut să se întoarcă și să se holbeze la tipul ăla, dar regulile nu permiteau asta. Dacă era o umbră în mașină, acei oameni remarcau acest gen de lucruri, și nu era treaba lui Ed Foley să fie remarcat. Așa că a așteptat cu răbdare stația de metrou, iar de data asta a virat la dreapta, departe de Ivan, și s-a îndreptat spre ieșirea din vagon, spre peron și spre aerul rece al străzii.

Nu a băgat mâna în buzunar. În schimb, a mers până acasă, la fel de normal ca un apus de soare într-o zi senină, până la lift, fără să bage mâna nici atunci, pentru că în tavan putea foarte bine să fie o cameră video.

Abia când a intrat în apartament, Foley a scos mesajul în alb. De data aceasta era orice, dar nu era deloc alb, era acoperit cu litere de cerneală neagră – ca și înainte, scrise în engleză. Oricine ar fi fost Ivan, reflecta Foley, era educat, iar asta era o veste foarte bună, nu-i așa?

— Bună, Ed. Un sărut pentru microfoane. S-a întâmplat ceva interesant la serviciu?

— Porcăriile obișnuite. Ce avem la cină?

— Pește, a răspuns ea, uitându-se la hârtia din mâna soțului ei și ridicând imediat degetul mare.

Bingo! Au crezut amândoi. Aveau un agent. Un spion *pe bune* în KGB. Care lucra pentru *ei*.

Capitolul 16
O căciulă de blană pentru iarnă

CE AU FĂCUT? a întrebat Jack.

— Au făcut o pauză de prânz în mijlocul operației și s-au dus la un *pub* și au băut câte o bere!. a răspuns Cathy, repetându-se.

— Ei bine, și eu la fel.

— Tu nu făceai o *operație*!

— Ce s-ar întâmpla dacă ai face asta acasă?

— Oh, nimic deosebit, a spus Cathy. Probabil că ți-ai pierde licența de a practica medicina – după ce Bernie ți-a amputat fututele de mâini cu o drujbă!

Asta i-a atras atenția lui Jack. Cathy nu vorbea așa.

— Pe bune?

— Am mâncat un sandviș cu șuncă, salată și tom-AH-to cu chipsuri – adică cartofi prăjiți pentru noi, coloniștii proști. Apropo, am băut o Coca-Cola.

— Mă bucur să aud asta, doctore.

Ryan s-a îndreptat spre soția sa pentru a-i da un sărut. Părea să aibă nevoie de el.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, a continuat ea. Oh, poate că în *Bumfuck*, Montana, se fac chestii de genul ăsta, dar nu într-un spital adevărat.

— Cathy, liniștește-te. Vorbești ca un hamal.

— Sau poate ca un fost pușcaș marin cu gura mare. În cele din urmă a reușit să zâmbească. Jack, nu am spus nimic. Nu am știut ce să spun. Cei doi tăietori de ochi sunt, din punct de vedere tehnic, mai mari decât mine, dar dacă ar fi încercat *vreodată* genul ăsta de rahat acasă, ar fi fost terminați. Nu i-ar lăsa nici măcar să lucreze pe câini.

— Pacientul este bine?

— Oh, da. Secțiunea congelată a ieșit rece ca gheața – total benignă, nu malignă – și am scos excrescența și l-am închis la loc. Va fi bine – patru sau cinci zile de recuperare. Nu-i va fi afectată vederea, nu va mai avea dureri de cap, dar acei doi fraieri l-au operat cu băutură în organism!

— Nu-i nimic rău, nu-i nimic rău, iubito, a sugerat el, fără să se simtă bine.

— Jack, nu ar trebui să fie așa.

— Atunci raportează-i prietenului tău Byrd.

— Ar trebui să o fac. Chiar ar trebui să o fac.

— Și ce s-ar întâmpla?

Asta a aprins-o din nou.

— Nu știu!

— Este o mare problemă să iei pâinea de pe masa cuiva și vei fi catalogată drept un turnător, a avertizat Jack.

— Jack, la Hopkins, i-aș fi reclamat pe loc și ar fi plătit cu vârf și îndesat, dar aici... sunt doar un oaspete.

— Și obiceiurile sunt diferite.

— Nu *atât* de diferite. Jack, este extrem de neprofesionist. Este potențial dăunător pentru pacient, iar asta este o linie pe care *nu* trebuie să o depășești *niciodată*. La Hopkins, dacă ai un pacient în recuperare sau dacă ai o operație a doua zi, nu bei nici măcar un pahar de vin la cină, bine? Asta pentru că binele pacientului este mai presus de orice altceva. Bine, sigur, dacă te întorci cu mașina de la o petrecere și vezi o persoană rănită pe marginea drumului, iar tu ești singurul din jur, faci ce poți și îl duci la un doctor care are totul sub control, și probabil îi spui acelui doctor că ai băut câteva pahare înainte de a vedea urgența. Adică, sigur, în timpul stagiaturii, te muncesc la ore imposibile ca să te antrenezi să iei decizii bune atunci când nu ești complet funcțional, dar *întotdeauna* există cineva care să te susțină dacă nu ești capabil, și se presupune că ești capabil să îți dai seama când ești depășit de situație. Nu-i așa? Mi s-a întâmplat asta o dată în rotația de pediatrie și m-am speriat de moarte când puștiul ăla mic a încetat să mai respire, dar am avut o asistentă bună care m-a sprijinit și l-am adus pe rezidentul senior jos în grabă, și l-am pus pe picioare fără leziuni permanente, slavă Domnului. Dar, Jack, nu trebuie să creezi o situație suboptimală. Nu trebuie să le cauți. Te ocupi de ele atunci când se întâmplă, dar nu sari de bună

voie în supă, bine?

— Bine, Cath, deci, ce ai de gând să faci?

— Nu *știu*. Acasă, m-aș fi dus direct la Bernie, dar nu sunt acasă.

— Și vrei sfatul meu?

Ochii ei albaștri s-au fixat în cei ai soțului ei.

— Ei bine, da. Ce părere ai?

Ce credea el nu prea conta, Jack știa. Era doar o chestiune de a o îndruma spre propria ei decizie.

— Dacă nu faci nimic, cum te vei simți săptămâna viitoare?

— Groaznic. Jack, am văzut ceva care…

— Cathy. A îmbrățișat-o. Nu ai nevoie de mine. Mergi înainte și fă ceea ce crezi că este corect. Altfel, ei bine, te va roade. Să nu-ți pară rău niciodată că faci ceea ce trebuie, indiferent de consecințe. Corect este corect, *my lady*.

— Au spus și ei *asta*. Nu mă simt confortabil cu…

— Da, dragă. Din când în când, la serviciu, mi se spune Sir John. Te lași purtat de val. Nu e ca și cum ar fi o insultă.

— Aici, chirurgului i se spune domnul Jones sau doamna Jones, nu *doctorul* Jones. Despre ce naiba este vorba?

— Obiceiuri locale. Datează de la Marina Regală din secolul al XVIII-lea. Medicul unei nave era de obicei un locotenent tânăr, iar la bordul navei acest grad se numește mai degrabă *mister* decât *leftenant*. Într-un fel sau altul, s-a transpus și în viața civilă.

— De unde știi asta? a întrebat Cathy.

— Cathy, tu ești doctor în medicină. Eu sunt doctor în istorie, îți amintești? Știu multe lucruri, cum ar fi să pun un plasture pe o tăietură, după porcăria aia dureroasă de Merthiolate. Dar până aici ajung cunoștințele mele de medicină – ei bine, ne-au învățat câte ceva la Școala de bază, dar nu mă aștept să cârpesc o rană de glonț prea curând. Te las pe tine să faci asta. Știi cum se face?

— Te-am peticit iarna trecută, i-a reamintit ea.

— Ți-am mulțumit vreodată pentru asta? a întrebat el. Apoi a sărutat-o. Mulțumesc, iubito.

— Trebuie să vorbesc cu profesorul Byrd despre asta.

— Dragă, când ai îndoieli, fă ceea ce crezi că este corect. De aceea avem o conștiință, pentru a ne reaminti care este lucrul corect.

— Nu o să mă placă pentru asta.

— Și? Cathy, tu trebuie să te placi. Nimeni altcineva. Ei bine, și eu, bineînțeles, a adăugat Jack.

— Oare?

Un zâmbet de mare susținere.

— Lady Ryan, îți venerez chiloții murdari.

Și, în sfârșit, s-a relaxat.

— Mulțumesc, Sir John.

— Lasă-mă să mă duc sus să mă schimb. S-a oprit în pragul ușii. Ar trebui să port sabia de ceremonie la cină?

— Nu, doar cea obișnuită. Și acum putea să zâmbească și ea. Deci, ce se întâmplă în biroul tău?

— Învățarea lucrurilor pe care nu le știm.

— Vrei să spui că aflăm lucruri noi?

— Nu, mă refer la realizarea tuturor lucrurilor pe care nu le știm și pe care ar trebui să le știm. Nu se oprește niciodată.

— Nu te simți prost. La fel și în afacerea mea.

Iar Jack și-a dat seama că asemănarea dintre cele două afaceri era că, dacă o dădeai în bară, oamenii puteau să moară. Și asta nu era deloc amuzant.

A reapărut în bucătărie. Până acum, Cathy îl hrănea pe micul Jack.

Sally se uita la televizor, marea suzetă a copiilor, de data aceasta la o emisiune locală în loc de o casetă *Roadrunner-Coyote*. Se pregătea cina. De ce un profesor asistent de oftalmologie insista să gătească ea însăși cina ca o soție de șofer de camion, dar el nu se opunea – era bună la asta. Avuseseră lecții de gătit la Bennington? Și-a ales un scaun din bucătărie și și-a turnat un pahar de vin alb.

— Sper că profesorul este de acord cu asta.

— Nu faci operație mâine, nu?

— Nimic programat, Lady Ryan.

— Atunci e în regulă.

Micuțul s-a dus la umărul ei pentru un râgâit, pe care l-a făcut cu mare plăcere.

— La naiba, Junior. Tatăl tău este impresionat.

— Da.

A luat marginea scutecului de pânză de pe umăr pentru a-i șterge gura.

— O.K., ce zici de un pic mai mult?

John Patrick Ryan, Jr. nu a obiectat la ofertă.

— Ce lucruri nu știi? Încă îți faci griji pentru soția tipului ăluia? a întrebat Cathy, calmată oarecum.

— Nicio veste în această privință, a recunoscut Jack. Suntem îngrijorați de ceea ce ar putea face cu ceva.
— Nu poți să spui ce este? a întrebat ea.
— Nu pot spune ce este, a confirmat el. Rușii, după cum spune amicul meu Simon, sunt o gașcă de romi.
— La fel și britanicii, a observat Cathy.
— Doamne, m-am căsătorit cu Carrie Nation.
Jack a luat o înghițitură. Era Pinot Grigio, un vin alb italian deosebit de bun pe care îl aveau magazinele locale de băuturi alcoolice.
— Doar când tai pe cineva cu un cuțit.
Îi plăcea să o spună așa, pentru că întotdeauna îi dădea fiori soțului ei. Și-a ridicat paharul.
— Vrei unul?
— Când voi termina, poate. A făcut o pauză. Nu poți vorbi despre nimic?
— Îmi pare rău, iubito. Așa sunt regulile.
— Și nu le încălcați niciodată?
— E un obicei prost. Mai bine să nu începi.
— Dar când un rus se va hotărî să lucreze pentru noi?
— Asta e altceva. Atunci el lucrează pentru forțele Adevărului și Frumuseții din lume. *Noi*, a subliniat Ryan, suntem băieții buni.
— Ei ce cred?
— Cred că *ei* sunt. Dar la fel credea și un tip pe nume Adolf, i-a reamintit el. Și nu i-ar fi plăcut foarte mult Bernie.
— Dar e mort de mult.
— Nu toată lumea este ca el, iubito. Crede-mă pe cuvânt.
— Ești îngrijorat de ceva, Jack. Văd asta. Nu poți spune, nu-i așa?
— Da. Și nu, nu pot.
— Bine.
Ea a dat din cap. Informațiile secrete nu o interesau dincolo de dorința ei abstractă de a afla ce se întâmpla în lume. Dar, în calitate de medic, erau multe lucruri pe care ar fi vrut cu adevărat să le știe – cum ar fi leacul pentru cancer –, dar nu le știa și, cu reticență, ajunsese să accepte asta. Dar medicina nu permitea prea multe în materie de secrete. Când găseai ceva care ajuta pacienții, îți publicai descoperirea în revista ta medicală preferată, astfel încât toată lumea să afle imediat despre ea. Al naibii de sigur că CIA nu făcea asta prea des, iar o parte din asta o ofensa. O altă abordare, atunci.

— Bine, când afli ceva important, ce se întâmplă atunci?
— Îl dăm cu piciorul sus. Aici, se duce direct la Sir Basil, iar eu îl sun pe amiralul Greer. De obicei, un apel telefonic prin telefonul securizat.
— Ca cel de sus?
— Da. Apoi le trimitem prin fax securizat sau, dacă este foarte fierbinte, prin curier diplomatic de la ambasadă, când nu vrem să avem încredere în sistemele de criptare.
— Cât de des se întâmplă asta?
— Nu de când sunt eu aici, dar nu eu iau aceste decizii. Ce naiba, valiza diplomatică pleacă în opt sau nouă ore. Mult mai repede decât se întâmpla înainte.
— Credeam că telefonul ăla de la etaj e inpenetrabil.
— Ei bine, și unele lucruri pe care le faci sunt aproape perfecte, dar tot ai grijă sporită de ele, nu? La fel și cu noi.
— Pentru ce ar fi asta? Teoretic vorbind, desigur.
A zâmbit de istețimea ei.
— Iubito, tu știi cum să formulezi o întrebare. Să zicem că avem ceva, oh, despre arsenalul lor nuclear, ceva de la un agent din interior, și e ceva foarte bun, dar dacă îl pierdem s-ar putea să îl identificăm pe agent pentru opoziție. Asta e ceea ce trimiteți prin geantă. Numele jocului este protejarea sursei.
— Pentru că dacă îl identifică pe tip...
— E mort, poate într-un mod foarte neplăcut. Există o poveste că odată au încărcat un tip în crematoriu în viață și apoi au dat drumul la gaz – și au făcut un film cu el, *pour encourager les autres, cum* spunea Voltaire.
— Nimeni nu mai face asta! a obiectat imediat Cathy.
— Există un tip la Langley care pretinde că a văzut filmul. Numele bietului nenorocit era Popov, un ofițer GRU care lucra pentru noi. Șefii lui au fost foarte nemulțumiți de el.
— Vorbești serios? a insistat Cathy.
— Ca un atac de cord. Se presupune că obișnuiau să le arate filmul oamenilor din Academia GRU ca avertisment pentru a nu trece linia de demarcație – mi se pare o psihologie proastă, dar, așa cum am spus, am întâlnit un tip care spune că a văzut filmul. Oricum, acesta este unul dintre motivele pentru care încercăm să ne protejăm sursele.
— E cam greu de crezut.

— Oh, chiar așa? Vrei să spui, la fel de greu de crezut, ca un chirurg care se întrerupe pentru prânz și bea o bere?

— Ei bine... da.

— Trăim într-o lume imperfectă, iubito.

A lăsat lucrurile să treacă. Ea avea tot weekendul la dispoziție să se gândească, iar el avea să lucreze la cartea lui Halsey.

ÎNAPOI ÎN MOSCOVA, degetele zburau.

Cum o să-i spui lui Langley, a întrebat ea.

Nu sunt sigur, a răspuns el.

Curier, a sugerat ea. *Acest lucru ar putea fi cu adevărat fierbinte.*

Ed a dat din cap că este de acord.

Ritter va fi excitat.

Al naibii de drept, a fost de acord. *Vrei să mă ocup eu de întâlnire?* a întrebat ea.

Rusa ta este destul de bună, a fost el de acord.

De data aceasta, ea a dat din cap. Vorbea o rusă literară elegantă, rezervată celor bine educați de aici, știa Ed. Sovieticului obișnuit nu-i venea să creadă că un străin îi vorbea atât de bine limba. Când se plimba pe stradă sau când conversa cu un vânzător, nu lăsa niciodată să-i scape această abilitate, ci se poticnea de fraze complexe. Dacă ar fi procedat altfel, ar fi fost observată imediat, așa că evitarea acestui lucru era o parte importantă a acoperirii ei, chiar mai mult decât părul blond și manierele ei americane. Asta ar fi indicat-o imediat ca noului lor agent.

Când? a întrebat ea în continuare.

Ivan a spus mâine. Ești gata? a răspuns el.

L-a mângâiat pe șoldul lui și a schițat un zâmbet drăguț și jucăuș, care s-a tradus prin *pariază pe fundul tău*.

Foley își iubea soția cât se poate de mult, iar o parte din asta a fost respectul său pentru dragostea ei pentru jocul pe care amândoi îl jucau. *Paramount Central Casting* nu i-ar fi putut oferi o soție mai bună. În seara asta aveau să facă dragoste. Regula în box ar putea fi fără sex înainte de o luptă, dar pentru Mary Pat regula era invers, iar dacă microfoanele din pereți observau, ei bine, *să se ducă naibii*, se gândea șeful de post din Moscova, cu un zâmbet șiret al său.

— CÂND PLECI, Bob? l-a întrebat Greer pe DDO.

— Duminică. ANA către Tokyo, iar de acolo spre Seul.

— Mai bine tu decât eu. Urăsc zborurile astea lungi, a observat DDI.

— Ei bine, încerci să dormi cam pe la jumătatea drumului, iar Ritter era bun la asta.

Avea programată o conferință cu KCIA, pentru a trece în revistă atât Coreea de Nord, cât și pe chinezi, ambele fiind îngrijorate, ca și coreenii.

— Oricum, nu se întâmplă mare lucru în magazinul meu în acest moment.

— Isteț din partea ta să pleci din oraș în timp ce președintele mă bate la cap în legătură cu Papa, a gândit cu voce tare judecătorul Moore.

— Ei bine, îmi pare rău pentru asta, Arthur, a replicat Ritter, cu un zâmbet ironic. Mike Bostock se va ocupa de lucruri în absența mea.

Ambii directori superiori îl cunoșteau și îl apreciau pe Bostock, un spion de carieră pe teren și un expert în sovietici și în central-europeni. Totuși, era un pic prea cowboy pentru a fi de încredere la The Hill, ceea ce toată lumea credea că este păcat. Cowboy-ii aveau rostul lor – ca Mary Pat Foley, de exemplu.

— Încă nimic de la reuniunea Biroului Politic?

— Nu încă, Arthur. Poate că au vorbit doar despre lucruri de rutină. Știi, nu stau mereu acolo și planifică următorul război nuclear.

— Nu, a chicotit Greer. Ei cred că noi facem asta. Iisuse, sunt niște paranoici.

— Amintiți-vă ce a spus Henry: *Chiar și paranoicii au dușmani*. Și asta *este* treaba noastră, le-a reamintit Ritter.

— Încă te mai gândești la planul tău cu MASCA MORȚII ROȘII, Robert?

— Nimic specific încă. Oamenii din interiorul companiei cu care am vorbit despre asta – la naiba, Arthur, le spui oamenilor noștri să gândească în afara cutiei, și ei ce fac? Construiesc o cutie mai bună!

— Nu avem mulți antreprenori aici, țineți minte. Agenție guvernamentală. Plafoane de salarizare. Tinde să militeze împotriva gândirii creative. Pentru asta suntem noi, a subliniat judecătorul Moore.

— Cum schimbăm asta?

— Avem câțiva oameni din lumea reală. La naiba, am unul în

echipa mea – nu știe să gândească *în interiorul* cutiei.

— Ryan? a întrebat Ritter.

— Este unul dintre ei, a confirmat Jim Greer dând din cap.

— Nu este unul dintre noi, a observat imediat DDO.

— Bob, nu poți avea ambele variante, a replicat DDI. Ori vrei un tip care gândește ca unul dintre birocrații noștri, ori un tip care gândește creativ. Ryan cunoaște regulile, este un fost pușcaș marin care știe chiar să gândească pe picioarele lui și, în curând, va fi un analist vedetă. Greer a făcut o pauză. Este cam cel mai bun tânăr ofițer pe care l-am văzut în ultimii ani și nu înțeleg care este problema ta cu el, Robert.

— Basil îl place, a adăugat Moore la conversație, iar Basil este un om greu de păcălit.

— Data viitoare când îl văd pe Jack, aș vrea să-i spun despre RED DEATH.

— Serios? a întrebat Moore. E mult peste nivelul lui de plată.

— Arthur, el știe economie mai bine decât oricine altcineva din DI. Nu l-am pus în secțiunea de economie doar pentru că este prea inteligent pentru a fi limitat în acest fel. Bob, dacă vrei să distrugi Uniunea Sovietică – fără război – singura modalitate de a o face este să le schilodești economia. Ryan a făcut o grămadă de bani pentru că știe toate aceste lucruri. Îți spun eu, știe cum să separe grâul de neghină. Poate găsi o modalitate de a da foc unui lan de grâu. Oricum, ce rău poate face? Proiectul tău este în întregime teoretic, nu-i așa?

— Bine? se întoarse DCI către Ritter.

La urma urmei, Greer avea dreptate.

— Oh, ce naiba, bine, a recunoscut DDO. Doar să nu vorbească despre asta la *The Washington Post*. Nu avem nevoie ca această idee să iasă la iveală. Congresul și presa ar avea o prăbușire.

— Jack, vorbești cu presa? a întrebat Greer. Nu prea cred. El nu se sinchisește de favorurile oamenilor, inclusiv ale noastre. Este singurul tip în care cred că putem avea încredere. Întregul KGB rusesc nu are suficiente valută forte pentru a-l cumpăra. Asta e mai mult decât pot spune despre mine însumi, a glumit el.

— O să-mi amintesc că ai spus asta, James, a promis Ritter, cu un zâmbet subțire. Astfel de glume se limitau de obicei la etajul șapte de la Langley.

UN MAGAZIN ESTE UN magazin, în orice parte a lumii, iar GUM se presupunea că era echivalentul din Moscova al lui Macy's din New York. *Teoretic,* gândea Ed Foley, intrând pe ușa principală. La fel cum Uniunea Sovietică era, teoretic, o uniune voluntară de republici, iar Rusia avea, teoretic, o constituţie care exista deasupra voinţei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Și teoretic exista și un Iepuraș de Paște, s-a gândit el, uitându-se în jur.

Au luat scara rulantă până la etajul al doilea – scara rulantă era de tip vechi, cu patine groase din lemn în loc de cele metalice, care se impuseseră de mult timp în Occident. Raionul de blănuri era pe dreapta, spre spate și, la o primă inspecţie vizuală, selecţia de acolo nu era chiar atât de șubredă.

Cel mai bun lucru, era că Ivan era îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase la metrou. *Poate cel mai bun costum al său?* se întrebă Foley. Dacă era așa, ar fi bine să-și miște fundul într-o ţară occidentală cât mai repede.

În afară de calitatea cel mult mediocră a produselor de aici, un mare magazin era un mare magazin, deși aici departamentele erau magazine semi-independente. Dar Ivan al lor era inteligent. El sugerase o întâlnire într-o parte a localului unde cu siguranţă ar fi existat mărfuri de înaltă calitate. Timp de milenii, Rusia fusese un loc cu ierni friguroase, un loc în care până și elefanţii avuseseră nevoie de haine de blană și, cum 25 la sută din sângele uman ajunge la creier, bărbaţii aveau nevoie de căciuli. Căciulile de blană decente se numeau *shapkas,* acoperitoare de cap din blană aproximativ tubulare care nu prea aveau o formă precisă, dar care serveau la împiedicarea îngheţării creierului. Cele cu adevărat bune erau confecţionate din nurcă, mosc și zibelină mergeau doar la cele mai scumpe magazine de specialitate, iar acestea erau limitate în principal la femeile înstărite, soţiile și / sau amantele șefilor de partid. Dar nobilul șobolan mosc, o creatură de mlaștină care mirosea – ei bine, mirosul era scos cumva din piele, pentru ca nu cumva purtătorul pălăriei să fie confundat cu o groapă de gunoi din mlaștina mareelor –, avea o blană sau un păr foarte fin, sau ce-o fi fost, și era un bun izolator. Deci, bine, un șobolan cu un Ș mare. Dar nu asta era partea importantă, nu-i așa?

Ed și Mary Pat puteau, de asemenea, să comunice cu ochii, deși lăţimea de bandă era destul de mică. Ora a ajutat. Pălăriile de iarnă abia fuseseră stocate în magazin, iar vremea de toamnă nu-i făcuse

pe oameni să se grăbească încă să cumpere altele noi. Era doar un singur tip cu o jachetă maro, iar Mary Pat s-a îndreptat în acea direcție, după ce și-a alungat soțul, ca și cum ar fi vrut să-i cumpere ceva ca o semi-surpriză.

Bărbatul era la cumpărături, la fel ca și ea, și se afla la raionul de pălării. *Oricine ar fi, nu este un prostănac*, s-a gândit ea.

— Scuzați-mă, a spus ea în rusă.

— Da?

Și-a întors capul. Mary Pat l-a verificat; avea în jur de 30 de ani, dar părea mai în vârstă de atât, căci viața în Rusia tindea să îmbătrânească oamenii mai repede, chiar mai repede decât în New York. Păr șaten, ochi căprui – mai degrabă deștept în priviri. Asta era bine.

— Cumpăr o căciulă de iarnă pentru soțul meu, așa cum ați sugerat, a adăugat ea în cea mai bună rusă a ei, *la metrou*.

Nu se aștepta să fie o fată, a văzut imediat doamna Foley. A clipit puternic și s-a uitat la ea, încercând să pună în balanță rusa perfectă cu faptul că trebuia să fie o americancă.

— La metrou?

— Așa este. Soțul meu s-a gândit că e mai bine să te cunosc eu, decât el. Așa că... Și-a ridicat pălăria și a răsfoit blana, apoi s-a întors spre noul ei prieten, ca și cum i-ar fi cerut părerea. Deci, ce dorești de la noi?

— Ce vrei să spui? i-a răspuns el.

— Ai abordat un american și ai solicitat o întâlnire. Dorești să mă ajuți să cumpăr o căciulă pentru soțul meu? a întrebat ea foarte încet.

— Ești de la CIA? a întrebat el, gândul său fiind acum din nou sub semi-control.

— Eu și soțul meu lucrăm pentru guvernul american, da. Iar dumneata lucrezi pentru KGB.

— Da, a răspuns el, la Comunicații, la Comunicații Centrale.

— Într-adevăr? S-a întors spre frontispiciu și a mai ridicat o *shapka*. *Sfinte Sisoe,* s-a gândit ea, dar oare spunea el adevărul sau voia doar un bilet ieftin spre New York?

— Serios? Cum pot fi sigură de asta?

— Eu zic că așa este, a răspuns el, surprins și ușor indignat că onestitatea lui era pusă la îndoială. Credea oare femeia asta că își risca viața ca pe o alună? De ce vorbești cu mine?

— Mesajele în alb pe care le-ai trecut în metrou mi-au atras

atenția, a spus ea, ridicând o căciulă maro închis și încruntându-se, ca și cum ar fi fost prea întunecată.

— Doamnă, lucrez la Direcția a VIII-a.

— Care departament?

— Procesarea simplă a comunicațiilor. Nu fac parte din serviciile de informații. Sunt un ofițer de comunicații. Transmit semnale de ieșire către diverse *rezidențe,* iar când semnalele ajung la biroul meu din teren, le transmit destinatarilor corespunzători. Ca urmare, văd multe semnale operaționale. Este suficient pentru scopul dumneavoastră?

Cel puțin juca corect jocul, gesticulând spre *shapka* și clătinând din cap, apoi arătând spre o alta, cu blana vopsită într-un maro mai deschis, o culoare aproape blondă.

— Presupun că ar putea fi. Ce ceri de la noi?

— Am informații de mare importanță – foarte mare importanță. În schimbul acestor informații, cer un bilet de trecere spre Vest pentru mine, soția și fiica mea.

— Câți ani are fiica ta?

— Trei ani și șapte luni. Poți să livrezi ceea ce îți cer?

Întrebarea aceea i-a injectat o halbă întreagă de adrenalină în sânge. Trebuia să ia această decizie aproape instantaneu, iar prin această decizie își angaja întreaga putere a CIA într-un singur caz. Scoaterea a trei persoane din Uniunea Sovietică nu avea să fie un picnic.

Dar tipul ăsta lucrează la MERCURY, și-a dat seama Mary Pat. Știe lucruri la care o sută de agenți bine plasați nu ar putea ajunge. Ivan era custodele bijuteriilor coroanei rusești, mai valoroase chiar și decât bilele lui Brejnev, și deci...

— Da, vă putem scoate pe tine și familia ta de acolo. Cât de repede?

— Informațiile pe care le am sunt foarte sensibile la timp. De îndată ce puteți aranja. Nu voi dezvălui informațiile mele până când nu mă voi afla în Occident, dar vă asigur că informațiile sunt de mare importanță – sunt suficiente pentru a mă forța să fac această acțiune, a adăugat el ca o panglică suplimentară.

Nu exagera, Ivan, se gândi ea. Un agent egoist le-ar fi spus că are codurile de lansare pentru Forțele de Rachete Strategice Rusești, când el avea doar rețeta de borș a mamei sale, iar scoaterea ticălosului de acolo ar fi fost o risipă de resurse care trebuiau folosite

cu cea mai mare grijă.

Dar, împotriva acestei posibilități, Mary Pat avea ochii în patru. S-a uitat în sufletul acestui om și a văzut că, orice ar fi fost el, *mincinos* probabil că nu se număra printre ele.

— Da, putem face acest lucru foarte repede, dacă este necesar. Trebuie să discutăm locul și metodele. Nu mai putem discuta aici. Îți sugerez un loc de întâlnire pentru a discuta detaliile.

— E simplu, a răspuns Zaitzev, stabilind locul pentru dimineața următoare.

Te grăbești.

— Cum să te strig? a întrebat ea în cele din urmă.

— Oleg Ivanovich, a răspuns el automat, apoi și-a dat seama că spusese adevărul, într-o situație în care disimularea i-ar fi servit mai bine.

— Asta e bine. Numele meu este Maria, a răspuns ea. Deci, ce *shapka* mi-ai recomanda?

— Pentru soțul tău? Aceasta, cu siguranță, a spus Zaitzev, arătându-i pe cea blond murdar.

— Atunci o voi cumpăra. Mulțumesc, tovarășe.

S-a frământat puțin cu pălăria, apoi a plecat, verificând eticheta cu prețul, 180 de ruble, mai mult decât salariul pe o lună al unui muncitor din Moscova. Pentru a efectua achiziția, a înmânat *shapka* unui funcționar, apoi a mers la o casă de marcat, unde a plătit în numerar – sovieticii nu descoperiseră încă cărțile de credit – și a primit în schimb o chitanță, pe care a înmânat-o primului funcționar, care i-a dat pălăria înapoi.

Deci, era adevărat – rușii erau într-adevăr mai ineficienți decât guvernul american. Uimitor că era posibil, dar a vedea însemna a crede, și-a spus ea însăși, strângând în brațe geanta de hârtie maro și căutându-și soțul, pe care l-a condus rapid afară.

— Deci, ce mi-ai cumpărat?

— Ceva care o să-ți placă, a promis ea, ținând în mână punga, dar ochii ei albaștri strălucitori spuneau totul.

Apoi și-a verificat ceasul. Era doar ora 3:00 A.M. în Washington și, dacă au sunat în acest caz, era prea devreme. Nu era ceva pentru echipa de noapte, nici măcar pentru oamenii de încredere de la MERCURY. Tocmai învățase asta pe calea cea grea. Nu, aceasta urma să fie scrisă, criptată și pusă în geanta diplomatică. Apoi era doar o chestiune de a obține aprobarea de la Langley.

MAȘINA LOR fusese verificată de un mecanic al ambasadei în ziua precedentă – toată lumea din ambasadă făcea acest lucru în mod obișnuit, așa că acest lucru nu i-a dat de gol ca fiind niște spioni, iar semnalizatoarele de pe ușă și capotă nu fuseseră deranjate în noaptea precedentă. Mercedesul 280 avea, de asemenea, o alarmă destul de sofisticată. Așa că Ed Foley a dat sunetul mai tare la radiocasetofon. În casetofon se afla o casetă Bee Gees, care cu siguranță ar fi jignit pe oricine asculta un microfon, și care era suficient de tare pentru al satura. Pe scaunul pasagerului, Mary Pat dansa pe muzică, ca o bună fată californiană.

— Prietenul nostru are nevoie de o mașină, a spus ea, suficient de tare pentru a fi auzită de soțul ei. El, soția și fiica, în vârstă de trei ani și jumătate.

— Când? a vrut să știe Ed.

— În curând.

— Cum?

— Depinde de noi.

— Vorbește serios? a întrebat-o Ed pe soția sa, adică: *Merită timpul nostru?*

— Cred că da.

Nu puteai fi sigur, dar MP avea un ochi bun pentru a citi oamenii și era dispus să parieze pe aceste cărți. A dat din cap.

— Bine.

— Vreo companie? a întrebat ea în continuare.

Ochii lui Foley erau împărțiți aproximativ în mod egal între stradă și oglinzi. Dacă erau urmăriți, era vorba de Omul Invizibil.

— Nu.

— Bine. A dat sunetul mai încet. Știi, și mie îmi place, Ed, dar ușor pentru urechi.

— Bine, dragă. Trebuie să mă întorc la birou în această după-amiază.

— Pentru ce? a întrebat ea cu vocea ascuțită de supărare pe care o cunoaște orice soț din lume.

— Păi, am niște hârtii de ieri...

— Și tu vrei să verifici scorurile la baseball, a răcnit ea. Ed, de ce nu putem avea televiziune prin satelit în blocul nostru de apartamente?

— Se străduiesc să ni-l aducă, dar rușii ne fac mici probleme. Se

tem că ar putea fi un instrument de spionaj, a adăugat el cu o voce dezgustată.

— Da, a observat ea. Sigur. Lasă-mă în pace.

Doar în cazul în care KGB-ul avea un tip foarte isteț cu sacul negru care dădea târcoale parcării noaptea. Poate că FBI-ul ar fi putut face asta, dar, deși trebuia să se ferească de această posibilitate, ea se îndoia că rușii aveau pe cineva atât de inteligent. Radiourile lor erau pur și simplu prea voluminoase. Chiar și așa, da. Erau paranoici, dar erau *suficient de* paranoici?

CATHY I-A LUAT PE Sally și pe Micul Jack afară. Era un parc la doar un bloc și jumătate distanță, pe Fristow Way, unde erau câteva leagăne care îi plăceau lui Sally și iarbă de care micuțul putea să tragă și să încerce să o mănânce. Abia își dăduse seama cum să își folosească mâinile, prost și stângaci, dar tot ce ajungea în pumnul lui micuț ajungea imediat după aceea în gură, lucru cunoscut de orice părinte din lume. Cu toate astea, a fost o șansă de a le da copiilor puțin soare – nopțile de iarnă vor fi lungi și întunecate aici – și a făcut ca în casă să fie liniște pentru ca Jack să lucreze la cartea lui Halsey.

Scoase deja unul dintre manualele de medicină ale lui Cathy, *Principii de medicină internă,* pentru a citi despre zona zoster, boala de piele care îl chinuise pe amiralul american într-un moment foarte nepotrivit. Doar citind subcapitolul despre această afecțiune legată de varicelă, se pare că – trebuie să fi fost ca o tortură medievală pentru bătrânul aviator naval de atunci. Cu atât mai mult cu cât iubitul său grup de luptă de portavioane, *Enterprise* și *Yorktown,* ar fi trebuit să navigheze într-un angajament major fără el. Dar el a acceptat situația ca un bărbat – singurul mod în care William Frederick Halsey Jr. a acceptat vreodată ceva – și l-a recomandat pe prietenul său Raymond Spruance să-i ia locul. Cei doi bărbați cu greu ar fi putut fi mai diferiți.

Halsey, fostul jucător de fotbal, bețiv și fumător înrăit. Spruance, intelectualul nefumător și abstinent, despre care se spune că nu a ridicat niciodată vocea la furie. Dar au devenit cei mai apropiați prieteni și, mai târziu, în timpul războiului, și-au schimbat comanda Flotei Pacificului, redenumind-o din Flota a treia în Flota a cincea și apoi din nou când s-a făcut schimbul de comandă. *Acesta*, se gândea Ryan, *era cel mai evident indiciu că Halsey fusese și el un*

intelectual, și nu agresorul fanfaron care se dădea în vânt după piele și oase pe care îl proclamaseră ziarele contemporane. Spruance, intelectualul, nu s-ar fi împrietenit cu un tâlhar. Dar staff-urile lor se mârâiau unul pe celălalt ca niște pisici care se bat pentru un motan în călduri, probabil echivalentul militar al jocului *tatăl meu îl poate bate pe tatăl tău*, practicat de copii până la vârsta de șapte ani sau cam așa ceva – și nu mai respectabil din punct de vedere intelectual.

Avea propriile cuvinte ale lui Halsey despre boală, deși ceea ce spusese cu adevărat trebuie să fi fost înăbușit de editorul și corectorul său, deoarece Bill Halsey vorbea ca un șef de echipaj cu câteva pahare la activ – probabil unul dintre motivele pentru care reporterii îl plăceau atât de mult. Făcuse o copie atât de bună.

Notițele sale și câteva documente sursă erau îngrămădite lângă computerul său Apple IIe. Jack folosea WordStar ca program de procesare a textelor. Era destul de complicat, dar era mult mai bine decât să folosească o mașină de scris. Se întreba ce editură ar fi potrivită pentru carte. The Naval Institute Press îl urmărea din nou, dar s-a trezit întrebându-se dacă să treacă la o editură din liga mare. Dar mai întâi trebuia să termine blestemata de carte, nu-i așa? Și astfel, înapoi în creierul complex al lui Halsey.

Dar astăzi a ezitat. Era ceva neobișnuit. Tastatura lui – trei degete și un deget mare (două degete mari într-o zi bună) – era aceeași, dar creierul lui nu se concentra cum trebuie, ca și cum ar fi vrut să se uite la altceva. Acesta era un blestem ocazional al muncii sale de analiză la CIA. Unele probleme pur și simplu nu dispăreau, forțându-i mintea să revină mereu asupra aceluiași material până când dădea peste răspunsul la o întrebare care, destul de des, nu prea avea sens în sine. Același lucru se întâmplase din când în când în timpul petrecut la Merrill Lynch, când investigase probleme legate de acțiuni, căutând valoarea ascunsă sau pericolul din operațiunile și finanțele unor companii cotate la bursă. Acest lucru îl pusese ocazional în contradicție cu băieții mari de la biroul din New York, dar Ryan nu fusese niciodată unul care să facă ceva doar pentru că așa îi spunea un superior. Chiar și în Corpul Pușcașilor Marini, un ofițer, oricât de subaltern, trebuia să gândească, iar un agent de bursă care avea clienți era însărcinat de aceștia să le protejeze banii ca și cum ar fi fost ai lui. În cea mai mare parte, reușise. După ce și-a plasat propriile fonduri în *Chicago and North Western Railroad*,

fusese bătut în cuie de supraveghetorii săi, dar își menținuse poziția, iar clienții care îl ascultaseră au încasat destul de bine – ceea ce i-a adus o mulțime de clienți noi. Așa că Ryan învățase să-și asculte instinctele, să-și scarpine mâncărimile pe care nu le putea vedea și pe care abia le simțea. Aceasta era una dintre ele, iar *aceasta* era Papa. Informațiile pe care le avea nu formau o imagine completă, dar era obișnuit cu asta. În afacerile de tranzacționare a acțiunilor, învățase cum și când să-și parieze banii pe imagini incomplete, și de nouă ori din zece ori avusese dreptate.

Totuși, nu avea pe ce să parieze în acest caz decât pe mâncărimea lui. Se întâmpla ceva. Doar că nu știa ce. Tot ce văzuse era o copie a unei scrisori de avertizare trimisă la Varșovia și, cu siguranță, transmisă la Moscova, unde o grămadă de bătrâni o vor privi ca pe o amenințare.

Nu era prea mult pentru a continua, nu-i așa? s-a întrebat Ryan. S-a trezit că își dorea o țigară. Astfel de lucruri îl ajutau uneori în procesul de gândire, dar ar fi fost un iad de plătit dacă Cathy ar fi simțit miros de fum în casa lor. Dar guma de mestecat, chiar și guma cu bule, pur și simplu nu se potrivea în momente ca acesta.

Avea nevoie de Jim Greer. Amiralul îl trata adesea ca pe un fiu surogat – propriul său fiu fusese ucis ca locotenent de pușcași marini în Vietnam, aflase Ryan pe parcurs – oferindu-i ocazional șansa de a discuta despre o problemă. Dar nu era atât de apropiat de Sir Basil Charleston, iar Simon era prea aproape de el ca vârstă, dacă nu chiar ca experiență. Ar fi vrut să poată discuta cu soția lui – doctorii, știa, erau destul de inteligenți –, dar asta nu era permis și, oricum, Cathy nu cunoștea cu adevărat situația suficient de bine pentru a înțelege amenințările. Nu, ea crescuse într-un mediu mai privilegiat, fiica unui comerciant milionar de acțiuni și obligațiuni, locuind într-un apartament mare pe Park Avenue, cele mai bune școli, propria mașină nouă la a șaisprezecea ei aniversare și toate pericolele vieții ținute la distanță. Nu și Jack. Tatăl său fusese polițist, mai ales anchetator de omucideri, și, deși tatăl său nu adusese muncă acasă, Jack pusese destule întrebări pentru a înțelege că lumea reală putea fi un loc cu pericole imprevizibile și că unii oameni pur și simplu nu gândeau ca oamenii adevărați. Erau numiți Băieții Răi – și puteau fi al naibii de răi. El nu trăise niciodată fără conștiință. Nu știa Jack dacă învățase asta în copilăria îndepărtată sau în școlile catolice, sau dacă făcuse parte din structura sa genetică. Știa însă că încălcarea

regulilor era rareori un lucru bun, dar știa, de asemenea, că regulile erau un produs al rațiunii, iar rațiunea era primordială, așa că regulile *puteau* fi încălcate dacă aveai un motiv bun – foarte al naibii de bun – pentru a o face. Asta se numea judecată, iar pușcașii marini, în mod ciudat, cultivaseră această floare specială. Făceai o estimare a situației și te gândeai la opțiuni, apoi acționai. Uneori trebuia să o faci într-o grabă foarte mare – și de aceea ofițerii erau plătiți mai bine decât sergenții, deși erai întotdeauna bine sfătuit să-ți asculți pistolarul dacă aveai timp.

Dar Ryan nu avea niciunul dintre aceste lucruri acum, iar asta era vestea proastă. Nu exista nicio amenințare imediat identificabilă, la vedere, iar asta era vestea bună. Dar acum se afla într-un mediu în care amenințările nu erau întotdeauna ușor vizibile, iar sarcina lui era să le descopere prin punerea cap la cap a informațiilor disponibile. Dar nici asta nu era prea mult acum. Doar o posibilitate, pe care trebuia să o aplice la mințile unor oameni pe care nu-i cunoștea și pe care nu avea să îi întâlnească niciodată, decât sub forma unor documente de hârtie redactate de alți oameni pe care nu-i cunoștea. Era ca și cum ai fi navigatorul de pe o navă din mica flotă a lui Cristofor Columb, gândindu-te că ar putea fi pământ acolo, dar fără să știi unde sau când ai putea da peste el – și sperând din tot sufletul că nu va fi noaptea, pe furtună, și că pământul nu va apărea ca o barieră de recif care să smulgă fundul navei sale. Propria lui viață nu era în pericol, dar, așa cum fusese obligat de obligația profesională să trateze banii clienților săi ca pe ai lui, trebuia să considere viața unui om aflat în potențial pericol ca având importanța vieții propriului copil.

Și de aici venea mâncărimea. L-ar putea suna pe amiralul Greer, se gândi Ryan, dar încă nu era nici măcar șapte dimineața la Washington și nu i-ar face o favoare șefului său dacă l-ar trezi cu sunetul trilurilor STU-ului său de acasă. Mai ales că nu avea nimic de spus, doar câteva lucruri de întrebat. Așa că s-a lăsat pe spate în scaun și s-a holbat la ecranul verde al monitorului său Apple, căutând ceva care pur și simplu nu era acolo.

Capitolul 17
Flash Trafic

ED FOLEY A SCRIS în biroul său:

PRIORITATE: FLASH
CĂTRE: DDO/CIA CC: DCI, DDI
DE LA: COS MOSCOVA
SUBIECT: RABBIT[17]
URMEAZĂ TEXTUL:
AVEM UN RABBIT, UN PLIMBĂREȚ BINE PLASAT, CARE PRETINDE CĂ ESTE OFIȚER DE COMMO DIN CENTRUL KGB, CU INFORMAȚII DE INTERES PENTRU USG. ESTIMARE: ESTE SINCER. 5/5.
SOLICIT URGENT AUTORIZAȚIA PENTRU O EXFILTRARE IMEDIATĂ DIN REDLAND. PACHETUL INCLUDE SOȚIA ȘI FIICA (3) LUI RABBIT.
5/5 PRIORITATE SOLICITATĂ.
SFÂRȘIT

Gata, se gândi Foley, *e destul de concis*. Cu cât mai scurt, cu atât mai bine în cazul unor mesaje ca acesta – oferea mai puține posibilități opoziției de a lucra asupra textului și de a descifra codul, în cazul în care ar fi pus mâna pe el.

Dar singurele mâini care ar fi atins-o pe aceasta erau cele ale CIA. El a pariat mult pe acest mesaj operativ. 5/5 însemna că importanța estimată a informațiilor disponibile, precum și acuratețea presupusă a acestora și prioritatea acțiunii propuse de el erau de clasa 5, cea mai mare. El a dat o evaluare identică pentru acuratețea subiectului. Patru ași – nu genul de mesaj pe care îl trimiteai în fiecare zi. Era clasificarea pe care ar fi dat-o unui mesaj de la Oleg Penkovskiy, sau

de la agentul CARDINAL însuși, iar acesta era un cartof cât se poate de fierbinte. S-a gândit o clipă, întrebându-se dacă nu cumva ghicea corect, dar, de-a lungul carierei sale, Ed Foley învățase să-și urmeze instinctul. Își măsurase, de asemenea, propriile gânduri cu cele ale soției sale, iar instinctele ei erau la fel de bine puse la punct. Iepurele lor – termenul de argou al CIA pentru o persoană care dorea un bilet rapid de ieșire din orice loc rău în care se afla – pretindea multe, dar dădea toate semnele că era ceea ce pretindea: posesorul unor informații foarte fierbinți. Asta îl făcea să fie un dezertor de conștiință și, prin urmare, destul de fiabil. Dacă ar fi fost o făcătură, un steag fals, ar fi cerut bani, pentru că așa credea KGB-ul că gândesc transfugii – iar CIA nu făcuse niciodată nimic pentru a-i dezminți de această idee.

Așa că, pur și simplu *mi s-a părut corect*, deși *mi se pare corect* nu este ceva ce poți trimite prin curier diplomatic la etajul șapte. Ar trebui să se joace cu asta. Trebuiau să aibă încredere în el. Era șeful stației de la Moscova, cea mai importantă stație de teren a CIA, iar asta însemna o mare credibilitate. Trebuiau să pună în balanță acest lucru cu orice fel de îndoieli pe care le simțeau. Dacă ar fi fost programată o întâlnire la vârf, atunci asta ar fi putut să strice înțelegerea, dar președintele nu avea astfel de planuri, și nici secretarul de stat. Așa că nu exista nimic care să împiedice Langley să aprobe o anumită formă de acțiune – dacă ei credeau că are dreptate…

Foley nici măcar nu știa de ce se interoga. El era Omul din Moscova și asta, pe Dumnezeu, era tot. A ridicat telefonul și a apăsat trei butoane.

— Russell, a spus o voce.

— Mike, sunt Ed. Am nevoie de tine aici.

— Bine.

A durat un minut și jumătate. Ușa s-a deschis.

— Da, Ed?

— Ceva pentru geantă.

Russell și-a verificat ceasul.

— Nu prea multă marjă, tipule.

— Este scurt. Va trebui să cobor cu tine de data asta.

— Ei bine, atunci hai să o facem, frate.

Russell a ieșit pe ușă, cu Foley în urmărire. Din fericire, coridorul era gol, iar biroul lui nu era departe.

Russell s-a așezat pe scaunul său pivotant și și-a aprins aparatul de cifrat. Foley i-a înmânat foaia. Russell a agățat-o de un dispozitiv de fixare chiar deasupra tastaturii.

— Destul de scurtă, a spus el aprobator, și a început să tasteze.

Era aproape la fel de priceput ca propria secretară a ambasadorului și a terminat lucrarea într-un minut, inclusiv câteva completări – șaisprezece nume de familie luate la întâmplare din cartea de telefon din Praga. Când noua pagină a ieșit din mașină, Foley a luat-o, a împăturit-o, a băgat-o într-un plic de manila și l-a sigilat. Peste închidere s-a picurat ceară, iar Foley i-a înmânat plicul înapoi lui Russell.

— Mă întorc în cinci minute, Ed, a spus ofițerul de comunicații în timp ce ieșea pe ușă.

A coborât cu liftul până la primul etaj. Curierul diplomatic era acolo. Numele lui era Tommy Cox, un fost subofițer al armatei, pilot de elicopter care fusese doborât de patru ori în Central Highlands ca parte a primei divizii de cavalerie și un om care avea doar cele mai negative sentimente pentru adversarii țării sale. Geanta diplomatică era o geantă de tip bagaj de mână din pânză, care urma să fie încătușată la încheietura mâinii în timpul transportului. Avea deja o rezervare pe un zbor direct Pan Am 747 către Kennedy International din New York, un zbor de unsprezece ore, timp în care nu avea să bea și nici să doarmă, deși avea trei romane de mister de buzunar de citit pe drum. Urma să părăsească ambasada într-o mașină oficială în zece minute, iar acreditările sale diplomatice însemnau că nu va fi deranjat de procedurile de securitate sau de imigrare. Rușii erau de fapt destul de corecți în această privință, deși probabil că salivau la șansa de a vedea ce se afla în geanta de pânză. Cu siguranță, nu era vorba de parfumuri rusești sau de ciorapi de damă pentru un prieten din New York sau Washington.

— Zbor bun, Tommy.

Cox a dat din cap.

— Am înțeles, Mike.

Russell s-a întors la biroul lui Foley, la suprafață.

— Bine, e în geantă. Zborul pleacă într-o oră și zece minute, omule.

— Bine.

— Iepure este ceea ce cred eu că este?

— Nu pot să spun, Mike, a subliniat Foley.

— Da, știu, Ed. Scuză-mi întrebarea.

Russell nu era genul care să încalce regulile, deși avea la fel de multă curiozitate ca oricare alt om. Și știa ce era un Iepure, desigur. Își petrecuse întreaga viață în interiorul lumii negre, într-o calitate sau alta, iar jargonul nu era chiar atât de greu de deprins. Dar lumea neagră avea ziduri și asta era tot.

Foley a luat copia mesajului, a pus-o în seiful din birou și a setat atât combinația, cât și alarma. Apoi s-a îndreptat spre cafeneaua ambasadei, unde un televizor era conectat la ESPN. Acolo a aflat că Yankees pierduseră încă o dată – trei la rând, și într-o cursă pentru fanion! *Oare nu există corectitudine în lume?* a bombănit el.

MARY PAT FĂCEA treburile casnice, ceea ce era plictisitor, dar o bună ocazie pentru ea de a-și pune creierul în punctul mort, în timp ce imaginația îi dădea frâu liber. Bine, se va întâlni din nou cu Oleg Ivanovici. Depindea de ea să găsească o modalitate de a duce *pachetul* – încă un termen artistic al CIA, adică materialul sau persoana (sau persoanele) care trebuiau scoase din țară – într-un loc sigur.

Existau mai multe moduri de a face un astfel de lucru. Toate erau periculoase, dar ea, Ed și alți spioni de teren ai CIA erau antrenați să facă lucruri periculoase.

Moscova era un oraș cu milioane de locuitori, iar într-un astfel de mediu, trei oameni în mișcare erau doar o parte din zgomotul de fond, precum o singură frunză care cade într-o pădure toamna, încă un bivol în turma din Parcul Național Yellowstone, încă o mașină pe autostrada din L.A. la ora de vârf. Nu era greu, nu-i așa?

Ei bine, de fapt, era. În Uniunea Sovietică, fiecare aspect al vieții personale era supus controlului. Aplicat în America, desigur, pachetul era doar o mașină în plus pe autostrada din L.A., dar să mergi la Las Vegas însemna să treci o graniță de stat și trebuia să ai un motiv pentru asta. Nimic nu era ușor aici, în sensul în care totul era ușor în America.

Și mai era ceva...

Ar fi mai bine, se gândi Mary Pat, *ca rușii să nu știe că a plecat*. La urma urmei, nu era o crimă dacă nu exista un cadavru care să anunțe pe toată lumea că cineva a murit. Și nu era o dezertare dacă nu știau că unul dintre cetățenii lor apăruse în altă parte – unde nu trebuia să fie. *Așa că, cu atât mai bine... era posibil...?* se întrebă ea.

Nu ar fi o lovitură în fund? Dar cum să facem să se întâmple asta? Era ceva la care să speculeze în timp ce dădea cu aspiratorul pe covorul din sufragerie. Și, oh, apropo, aspiratul ar invalida orice fel de microfoane pe care rușii le implantaseră în pereți Și așa că s-a oprit imediat. De ce să irosească această șansă? Ea și Ed puteau comunica cu mâinile, dar lățimea de bandă era ca siropul de arțar în ianuarie.

S-a întrebat dacă Ed ar fi fost de acord cu asta. *S-ar putea*, s-a gândit ea. Nu era genul de lucru la care s-ar fi gândit. Ed, cu toate abilitățile sale, nu era un cowboy. Deși avea talentele sale, și erau bune, era mai degrabă un pilot de bombardament decât unul de luptă. Dar Mary Pat gândea ca Chuck Yeager în X-1, ca Pete Conrad în modulul lunar. Ea era doar mai bună la gândirea cu mingie lungă.

Ideea avea, de asemenea, implicații strategice. Dacă reușeau să îl scoată pe Iepurele lor din țară fără ca opoziția să afle, atunci puteau să se folosească pe termen nelimitat de tot ceea ce știa, iar această posibilitate, dacă reușeai să-ți dai seama cum să o faci să se întâmple, era într-adevăr foarte tentantă. Nu ar fi fost ușor, și s-ar putea să fie o complicație inutilă – și dacă era așa, putea fi eliminată – dar merita să se gândească la ea, dacă reușea să-i pună creierul lui Ed la treabă. Ar fi avut nevoie de talentele lui de planificare și de abilitatea lui de a verifica realitatea, dar ideea de bază i-a pus mintea în mișcare. Totul se reducea la bunurile disponibile, iar asta ar fi fost partea cea mai grea. Dar *greu* nu înseamnă *imposibil*. Și, pentru Mary Pat, nici *imposibil* nu însemna *imposibil*, nu-i așa? s-a întrebat ea.

La naiba, nu.

ZBORUL PAN AM a decolat la timp, zbătându-se pe căile de rulare accidentate ale Aeroportului Sheremetyevo, renumit în lumea aviației pentru pavajul său de roller-coaster. Dar pistele erau adecvate, iar marile motoare turbofan JT-9D Pratt and Whitney au împins aeronava la viteza de decolare, iar avionul și-a luat zborul. Tommy Cox, aflat pe locul 3-A, a remarcat cu un zâmbet reacția obișnuită atunci când un avion de linie american pleca din Moscova: Toți pasagerii au aclamat și / sau au aplaudat. Nu exista nicio regulă, iar echipajul de zbor nu încuraja acest lucru. Pur și simplu s-a întâmplat de la sine – iată cât de impresionați erau americanii de ospitalitatea sovietică. Acest lucru i-a plăcut lui Cox, care nu-i iubea deloc pe cei care furnizaseră mitralierele care îi împroșcaseră Huey-

ul de patru ori și care, apropo, îi aduseseră în total trei medalii Purple Heart, a căror panglică în miniatură decora reverul tuturor hainelor sale, alături de cele două stele repetate. S-a uitat pe fereastră, privind cum pământul se îndepărta în stânga sa și, când a auzit *ding-ul de* bun venit, a scos un Winston pe care l-a aprins cu Zippo-ul său. Era păcat că nu putea să bea sau să doarmă în aceste zboruri, dar filmul era unul pe care nu-l văzuse, lucru remarcabil. În meseria asta învățai să apreciezi lucrurile mărunte. Douăsprezece ore până la New York, dar un zbor direct era mai bine decât să trebuiască să facă escală la Frankfurt sau Heathrow. Astfel de locuri erau doar o ocazie pentru el de a târî nenorocita asta de geantă de pânză de colo-colo, uneori fără să beneficieze de un cărucior sau de un troler. Ei bine, avea un pachet plin de țigări, iar meniul pentru cină nu arăta prea rău. Iar guvernul chiar îl plătea ca să stea jos timp de douăsprezece ore, dădăcind un bagaj ieftin. Era mai bine decât să zboare cu Huey-ul lui prin Central Highlands. Cox nu se mai întreba de mult ce informații importante transporta în geantă. Iar dacă alți oameni erau atât de interesați, era problema lor.

RYAN A TERMINAT trei pagini fierbinți – nu era o zi foarte productivă și nu putea pretinde că măiestria prozei sale cerea un ritm lent de scriere. Limbajul său era literar – învățase gramatica de la preoți și călugărițe, în cea mai mare parte, iar mecanica cuvintelor era bună – dar nu deosebit de elegantă. În prima sa carte, *Vulturii blestemați,* fiecare fărâmă de limbaj artistic pe care încercase să o introducă în manuscris fusese eliminată, spre furia lui tăcută și supusă. Astfel, puținii critici care îi citiseră și îi comentaseră epopeea istorică lăudaseră slab calitatea analizei sale, dar apoi remarcaseră laconic că ar putea fi un manual bun pentru studenții academici de istorie, dar nu ceva pe care un cititor ocazional ar dori să își irosească banii. Astfel, cartea se vânduse în 7 865 de exemplare – nu prea multe pentru doi ani și jumătate de muncă, dar, și-a amintit Jack, era doar prima sa apariție și poate că o nouă editură îi va găsi un editor care să-i fie mai degrabă un aliat decât un dușman. La urma urmei, putea spera.

Dar blestemăția aia de lucru nu va fi gata până nu o va face el, iar trei pagini nu erau prea multe pentru o zi întreagă petrecută în bârlogul lui. Își împărțea timpul creierului cu o altă problemă, iar asta nu era un instrument util de productivitate.

— Cum a mers? a întrebat Cathy, apărând brusc la umărul lui.
— Nu prea rău, a mințit el.
— Unde ai ajuns?
— Mai. Halsey se luptă cu boala lui de piele.
— Dermatită? Asta poate fi urât, chiar și în ziua de azi, a remarcat Cathy. Îi poate înnebuni pe bieții pacienți.
— De când ești dermatolog?
— M.D., Jack, îți amintești? Poate că nu le știu pe toate, dar le știu pe cele mai multe.
— Toate astea și mai sunt și umil.
A făcut o grimasă.
— Ei bine, când răcești, nu am eu grijă de tine?
— Cred că da. De fapt, avea. Ce mai fac copiii?
— Bine. Sally s-a simțit bine la leagăne și și-a făcut un nou prieten, Geoffrey Froggatt. Tatăl lui este avocat.
— Grozav. Nu există nimic altceva în afară de avocați pe aici?
— Ei bine, există un doctor și un spiriduș, a subliniat Cathy. Problema este că nu pot să le spun oamenilor cu ce te ocupi, nu-i așa?
— Și ce le spui? a întrebat Jack.
— Că lucrezi pentru ambasadă. Destul de aproape.
— Încă un birocrat care stă la birou, a bombănit el.
— Ei bine, vrei să te întorci la Merrill Lynch?
— Nu în viața asta.
— Unor oameni le place să facă tone de bani, a subliniat ea.
— Doar ca un hobby, iubito. Dacă s-ar fi întors la comerț, socrul său ar fi jubilat timp de un an. Nu, nu în această viață. Își ispășise pedeapsa în iad, ca un bun pușcaș marin. Am lucruri mai importante de făcut.
— Cum ar fi?
— Nu pot să-ți spun, a replicat el.
— Știu asta, a răspuns soția lui, cu un zâmbet jucăuș. Ei bine, cel puțin nu este o tranzacție cu informații privilegiate.
De fapt, era, Ryan nu putea spune – cel mai urât fel. Mii de oameni care lucrau în fiecare zi pentru a afla lucruri pe care nu trebuiau să le știe, iar apoi luau măsuri pe care nu trebuiau să le ia.
Dar ambele părți jucau acest joc – îl jucau cu sârguință – pentru că nu era vorba de bani. Era vorba de viață și de moarte, iar aceste jocuri erau cât se poate de urâte. Dar Cathy nu-și pierduse somnul

din cauza țesuturilor canceroase pe care le-a trimis la incineratorul spitalului și probabil că și acele celule canceroase voiau să trăiască, dar asta era al naibii de rău, nu-i așa?

COLONELUL BUBOVOI a luat mesajul în birou și l-a citit. Mâinile nu-i tremurau, dar și-a aprins o țigară pentru a-și ajuta contemplarea. Așadar, Biroul Politic era dispus să meargă mai departe cu acest lucru. Leonid Ilici însuși semnase scrisoarea adresată președintelui partidului bulgar. Îl pusese pe ambasador să sune luni dimineață pentru a stabili întâlnirea, care nu ar trebui să dureze prea mult. Bulgarii erau câinii de companie ai Uniunii Sovietice, dar ocazional câinii de companie folositori. Sovieticii asistaseră la asasinarea lui Gheorghi Markov pe podul Westminster din Londra – KGB-ul furnizase arma, dacă se putea numi așa, o umbrelă pentru a livra *miniball*-ul de metal umplut cu otravă pentru a transfera ricina și pentru a-l reduce astfel la tăcere pe dezertorul enervant care vorbise prea mult la BBC World Service. Trecuse ceva vreme, iar astfel de datorii nu aveau o dată de expirare, nu-i așa? Nu la acest nivel de stat. Așa că Moscova a cerut plata datoriei. Pe lângă asta, mai era și acordul din 1964, când se convenise că DS se va ocupa de munca umedă a KGB-ului în Occident. Iar Leonid Ilici promitea să transfere un batalion întreg din noua versiune a tancului de luptă principal T-72, ceea ce era întotdeauna genul de lucru care îl făcea pe un șef de stat comunist să se simtă mai bine cu privire la securitatea sa politică. Și era mai ieftin decât MiG-29-urile pe care le cereau bulgarii. De parcă un pilot bulgar ar fi putut manevra un astfel de avion – gluma rusească era că trebuiau să-și bage mustața în casca de zbor înainte de a închide viziera, și-a amintit Bubovoi. Cu mustață sau nu, bulgarii erau considerați copiii Rusiei – o atitudine care venea din vremea țarilor. Și, în cea mai mare parte, erau copii ascultători, deși, la fel ca ei, nu prea apreciau binele și răul, atâta timp cât nu erau prinși.

Așa că ar fi arătat respectul cuvenit pentru acest șef de stat și ar fi fost primit cu cordialitate ca mesager al unei puteri mai mari, iar președintele ar fi ezitat un pic și apoi ar fi fost de acord. Ar fi la fel de stilizat ca un spectacol al balerinului Aleksander Gudonov și la fel de previzibil în concluzia sa.

Apoi se va întâlni cu Boris Strokov și își va face o idee despre cât de repede ar putea decurge operațiunea. Boris Andreevici ar fi găsit

această perspectivă interesantă. Aceasta ar fi fost cea mai mare misiune din viața lui, ca și cum ar fi jucat la Jocurile Olimpice, nu atât de descurajantă, cât mai degrabă antrenantă, și exista o promovare sigură pentru finalizarea ei cu succes – poate o mașină nouă pentru Strokov și / sau o dacha frumoasă în afara Sofiei. Sau chiar ambele. *Și pentru mine?* se întrebă ofițerul KGB. *O promovare, cu siguranță*. Stele de general și o întoarcere la Moscova, un birou luxos la Centru, un apartament frumos pe Kutusovsky Prospekt. Întoarcerea la Moscova i-ar fi plăcut *rezidentului*, care petrecuse mulți ani în afara granițelor *Rodinei*. Des*tul*, s-a gândit el. *Mai mult decât suficient*.

— UNDE E CURIERUL? a întrebat Mary Pat, aspirând covorul din sufragerie.

— Peste Norvegia până acum, a gândit cu voce tare soțul ei.

— Am o idee, a spus ea.

— Oh? a întrebat Ed cu îngrijorare.

— Și dacă îl putem scoate pe Iepure și ei nu știu?

— Cum naiba să facem asta?, a întrebat surprins soțul ei.

La ce se gândea ea acum?

— Să-i scoatem pe el și familia lui de aici nu va fi tocmai ușor.

I-a spus ideea pe care o dezvoltase în căpșorul ei șiret, și era una originală.

Să am încredere în tine să vii cu așa ceva, gândi el, cu o expresie neutră. Dar apoi a început să se gândească la asta.

— Complicat, a observat laconic șeful de stație.

— Dar realizabil, a replicat ea.

— Dragă, e un gând mare.

Dar se gândea la asta, a văzut Mary Pat în ochii lui.

— Da, dar dacă reușim să o facem, ce lovitură, a spus ea, băgându-se sub canapea.

Eddie s-a strecurat mai aproape de televizor, ca să poată auzi ce spuneau roboții Transformers. Un semn bun. Dacă Eddie nu auzea, atunci nici microfoanele KGB-ului nu puteau auzi.

— Merită să te gândești la asta, a recunoscut Ed. Dar să o faci... la naiba.

— Ei bine, ne plătesc să fim creativi, nu-i așa?

— Nici vorbă să reușim să facem asta aici – nu fără a implica o mulțime de resurse, dintre care unele ar putea să nu fie pe deplin

fiabile, ceea ce era, desigur, cea mai mare teamă a lor și una împotriva căreia nu se puteau apăra cu ușurință. Aceasta era una dintre problemele din afacerea cu spioni. Dacă contraspionii din KGB identificau unul dintre activele lor, erau foarte adesea inteligenți în ceea ce privește modul în care tratau problema. De exemplu, puteau, de exemplu, să aibă o mică discuție cu tipul și să-i spună să continue să opereze și atunci, poate, ar fi trăit până la sfârșitul anului. Agenții lor erau instruiți să dea un semnal de oprire a pericolului, dar cine putea spune că agentul o va face? Asta cerea mult de la presupusa dedicare a activelor lor, mai mult decât ar fi dat probabil unii – majoritatea – dintre ei.

— Așadar, există și alte locuri în care se pot duce. Europa de Est, de exemplu. Scoate-i pe acolo, a sugerat ea.

— Presupun că e posibil, a recunoscut din nou. Dar misiunea *este* să îi scoatem de aici, nu să obținem puncte de stil din partea judecătorului est-german.

— Știu, dar gândește-te la asta. Dacă îl putem îndepărta de Moscova, asta ne oferă mult mai multă flexibilitate în opțiunile noastre, nu-i așa?

— Da, dragă. Înseamnă, de asemenea, probleme de comunicare.

Și asta însemna riscul de a strica totul. Principiul KISS – *keep it simple, stupid* – făcea parte din ethosul CIA la fel de mult ca și trenciul și pălăria fedora pe care oamenii le foloseau în filmele proaste. Prea mulți bucătari au dat peste cap supa.

Totuși, ceea ce sugerase ea avea un merit real. Să-l scoată pe Iepure într-un mod care să-i facă pe sovietici să-l creadă mort ar însemna că nu vor lua nicio măsură de precauție. Ar fi fost ca și cum l-ar fi trimis pe căpitanul Kirk în sediul KGB prin transportor – și invizibil – și l-ar fi extras fără ca nimeni să știe că a fost acolo, împreună cu tone de informații importante. Ar fi fost la fel de aproape de jocul perfect ca orice altceva care s-a întâmplat vreodată. *La naiba*, se gândi Ed, *o piesă la fel de perfectă cum nu s-a întâmplat* niciodată *în lumea reală*. A reflectat pentru o clipă că era binecuvântat să aibă o soție la fel de creativă în muncă precum era în pat.

Și asta era al naibii de bine.

Mary Pat vedea fața soțului ei și știa cum să-i citească gândurile. Era un jucător precaut, dar ea apăsase un buton foarte sensibil, iar el era suficient de inteligent pentru a vedea meritul. Ideea ei era o

complicație… dar poate nu chiar atât de mare. Scoaterea pachetului din Moscova nu ar fi fost o zi pe plajă în cele mai bune circumstanțe. Partea cea mai grea ar fi fost să treacă granița finlandeză – întotdeauna era Finlanda, și toată lumea știa asta. Existau modalități de a face acest lucru, dar în mare parte implicau mașini trucate cu locuri ascunse pentru pasageri. Rușilor le era greu să contracareze această tactică, pentru că dacă șoferul mașinii avea acreditări diplomatice, atunci convenția internațională le limita opțiunile de căutare. Orice diplomat care dorea să facă bani rapid putea face o mică grămadă de bani făcând contrabandă cu droguri – și unii o făceau, era sigură, și puțini dintre ei erau prinși vreodată. Cu un card de scăpare din închisoare, puteai realiza multe. Dar nici măcar asta nu era un permis complet gratuit. Dacă sovieticii știau că tipul ăsta lipsea, atunci regulile puteau fi încălcate, pentru că datele din capul lui erau atât de valoroase. Cealaltă parte a încălcării regulilor diplomatice era că aceasta ar fi dus doar la un protest, încurcat de dezvăluirea publică a faptului că un diplomat străin acreditat, spiona – și dacă unii dintre diplomații lor erau bruscați în acest proces, ei bine, sovieticii erau cunoscuți că sacrificau un număr mare de forțe militare pentru un scop politic și se gândeau la asta ca la un preț al afacerilor. Pentru informațiile pe care le deținea Iepurele, ar fi vărsat cu plăcere sânge – inclusiv de al lor. Mary Pat se întrebă cât de bine înțelegea tipul ăsta pericolul în care se afla și cât de formidabile erau forțele care i se opuneau. Totul se reducea la întrebarea dacă sovieticii știau sau nu că se pregătea ceva. Dacă nu, procedurile lor de supraveghere de rutină, oricât de minuțioase ar fi fost, erau previzibile. Dacă erau alertați, însă, puteau să închidă întregul oraș Moscova.

Dar tot ceea ce făceau în cadrul Serviciului Clandestin al CIA era făcut cu atenție și existau proceduri de rezervă pentru cazurile în care lucrurile nu mergeau bine, precum și alte măsuri, unele disperate, care se dovediseră a fi eficiente atunci când le puneai în aplicare. Tu doar încercai să eviți să faci asta.

— Termină, și-a avertizat soțul.

— Bine, Mary Pat, m-ai pus pe gânduri.

Și cu asta, mintea lui formidabilă a început să cearnă idei. *Uneori are nevoie de un mic imbold*, se gândea Mary Pat, dar odată ce îl făceai să meargă în direcția bună, era ca George Patton cu mușcătura între dinți. S-a întrebat cât de mult va dormi Ed în seara asta. Ei

bine, ea ar fi putut să-și dea seama, nu-i așa?

— BASIL TE PLACE, a spus Murray.

Femeile se aflau în bucătărie. Jack și Dan erau în grădină, prefăcându-se că inspectează trandafirii.

— Serios?

— Da, foarte mult.

— Să fiu al naibii dacă știu de ce, a spus Ryan. Încă nu am dat prea mult de lucru.

— Colegul tău de cameră îi raportează zilnic despre tine. Simon Harding este un colțar, în caz că nu ți-a spus nimeni. De aceea s-a dus cu Bas la numărul zece.

— Dan, credeam că ești de la Birou, nu de la Agenție, remarcă Jack, întrebându-se cât de departe se întindea atașatul juridic.

— Ei bine, băieții de pe hol sunt prieteni, iar eu am mai lucrat cu spionii locali.

Băieții de pe hol era modul lui Dan de a spune *oamenii CIA*. Încă o dată, Jack se întrebă din nou din ce ramură a guvernului făcea parte Murray. Dar totul la el spunea *polițist* pentru cineva care știa ce să caute. Era și asta un fel de deghizare elaborată? Nu, nu era posibil. Dan fusese rezolvatorul personal de probleme al lui Emil Jacobs, directorul liniștit și competent al FBI, iar asta era mult prea elaborat pentru o acoperire guvernamentală. În plus, Murray nu conducea agenți în Londra, nu-i așa?

O făcea? Nimic nu era niciodată ceea ce părea a fi. Ryan detesta acest aspect al slujbei sale la CIA, dar trebuia să recunoască faptul că îi ținea mintea complet trează. Chiar și când bea o bere în curtea din spate.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, presupun.

— Basil e greu de impresionat, băiete. Dar el și judecătorul Moore se plac reciproc. Jim Greer, de asemenea. Lui Basil îi place pur și simplu capacitatea lui de analiză.

— Este destul de deștept, a fost de acord Ryan. Am învățat multe de la el.

— Te face una dintre vedetele lui.

— Serios?

Lui Ryan nu i se părea întotdeauna așa.

— Nu ai observat cât de repede te-a mutat în sus? De parcă ai fi un profesor de la Harvard sau ceva de genul ăsta, amice.

— Boston College și Georgetown, îți amintești?

— Da, ei bine, noi, produsele iezuite, conducem lumea – doar că suntem umili în privința asta. Nu se predă *umilința* la Harvard.

Cu siguranță că nu-și încurajează absolvenții să facă ceva atât de plebeu precum munca în poliție, se gândi Ryan. Și-a amintit de copiii de la Harvard din Boston, mulți dintre ei crezând că sunt stăpânii lumii – pentru că tata le-o cumpărase. Ryan a preferat să facă el însuși achiziția, fără îndoială din cauza originii sale din clasa muncitoare. Dar Cathy nu era ca acei mocofanii din clasa superioară și *se* născuse cu o lingură de aur în gură. Bineînțeles, nimeni nu se rușinase vreodată să arate cu degetul spre fiul sau fiica sa doctorul, și cu siguranță nu spre un absolvent de la Johns Hopkins. *Poate că, până la urmă, Joe Muller nu era un tip atât de rău*, se gândi scurt Ryan. Crescuse o fiică destul de bună. Păcat că era un nemernic autoritar cu ginerele său.

— Deci, îți place la Century House?

— Mai bine decât Langley. Prea seamănă cu o mănăstire acolo. Cel puțin în Londra locuiești într-un oraș. Poți să ieși la o bere sau să faci cumpărături la prânz.

— Păcat că se dărâmă clădirea. Este aceeași problemă pe care au avut-o și la alte clădiri din Londra – mortarul sau chitul, sau cum îi spune, este defect. Așa că fațada se dezlipește. E jenant, dar antreprenorul trebuie să fie mort de mult. Nu poți să aduci un cadavru la tribunal.

— Niciodată nu ai făcut-o? a întrebat Jack, cu ușurință.

Murray a clătinat din cap.

— Nu, nu am tras niciodată în cineva. Am fost aproape o dată, dar m-am oprit. Și a fost un lucru bun. S-a dovedit că javra nu era înarmată. Ar fi fost jenant să-i explic asta judecătorului, a adăugat el, sorbindu-și berea.

— Deci, cum se descurcă polițiștii locali?

Până la urmă, era treaba lui Murray să interacționeze cu ei.

— Sunt destul de buni, într-adevăr. Bine organizați, buni investigatori pentru chestiile importante. Nu prea au de ce să-și facă griji în privința criminalității stradale.

— Nu ca la New York sau D.C.

— Nu prea. Deci, se întâmplă ceva interesant la Century House? a întrebat el.

— Nu chiar. În principal, m-am uitat peste chestii vechi, am

verificat analizele vechi în raport cu datele nou dezvoltate. Nimic despre care să merite să scri acasă – dar trebuie să fac asta oricum. Amiralul mă ține într-o lesă lungă, dar este totuși o lesă.

— Ce părere ai despre verii noștri?

— Basil este destul de inteligent, a observat Ryan. Dar este atent la ceea ce îmi arată. E corect, presupun. Știe că mă voi prezenta la Langley, iar eu chiar nu trebuie să știu prea multe despre surse. Dar pot să fac niște presupuneri. *Șase* trebuie să aibă niște oameni buni la Moscova. Ryan făcu o pauză. Să fiu al naibii dacă aș juca vreodată acest joc. Închisorile noastre sunt destul de urâte. Nici nu vreau să mă gândesc cum sunt cele rusești.

— N-ai trăi suficient de mult ca să afli, Jack. Nu sunt cei mai iertători oameni din lume, mai ales în materie de spionaj. Ești mult mai în siguranță să omori un polițist chiar în fața secției de poliție decât să te joci de-a spionul.

— Și cu noi?

— Este uimitor – cât de patrioți sunt deținuții, adică. Spionii fac ani foarte grei în închisorile federale. Ei și pedofilii. Primesc multă atenție din partea lui Bubba și a prietenilor săi tâlhari înarmați – știi tu, escrocii cinstiți.

— Da, tata vorbea din când în când despre asta, cum că există o ierarhie în închisoare și nu vrei să fii la baza ei.

— Mai bine să fii aruncător decât prinzător.

Murray a râs.

Era timpul pentru o întrebare adevărată:

— Deci, Dan, cât de apropiat ești de magazinele de fantome?

Murray a cercetat orizontul.

— Oh, ne înțelegem destul de bine, a fost tot ce a fost dispus să spună.

— Știi, Dan, a observat Jack, dacă am învățat să mă îngrijorez de ceva aici, este subestimarea.

Lui Murray i-a plăcut asta.

— Ei bine, atunci trăiești în locul greșit, fiule. Toți vorbesc așa pe aici.

— Da, mai ales în magazinele de spirite.

— Ei bine, dacă am vorbi ca toți ceilalți, atunci mistica ar dispărea și oamenii ar înțelege cât de încurcat este totul cu adevărat. Murray a băut o înghițitură și a zâmbit larg. Nu am putea menține încrederea oamenilor în acest fel. Pun pariu că la fel se întâmplă și cu doctorii și

agenții de bursă, a sugerat reprezentantul FBI.

— Fiecare afacere are propriul său limbaj de interior.

Motivul presupus era acela că oferă o comunicare mai rapidă și mai eficientă pentru cei din interiorul grupului – dar adevărul este, desigur, că le refuză cunoștințele și / sau accesul celor din afară. Dar asta era foarte bine dacă erai unul dintre cei din interior.

VEȘTILE PROASTE s-au întâmplat la Budapesta și au fost rezultatul unui ghinion pur. Agentul nici măcar nu a fost atât de important. El a furnizat informații despre Forțele Aeriene Maghiare, dar aceasta era o organizație pe care, în cel mai bun caz, nimeni nu o lua foarte în serios, alături de restul armatei maghiare, care nu se distinsese decât rareori pe câmpul de luptă. Oricum, marxism-leninismul nu se înrădăcinase niciodată cu adevărat aici, dar statul avea un serviciu de informații / contrainformații harnic, chiar dacă nu deosebit de competent, și nu toți erau proști. Unii dintre ei erau chiar *KGB-TRAINED*, iar dacă era ceva ce știau sovieticii, acela era spionajul și contrainformațiile. Acest ofițer, Andreas Morrisay, stătea și își bea cafeaua de dimineață într-un magazin de pe Andrassy Utca, când a văzut pe cineva făcând o greșeală. Nu și-ar fi dat seama dacă nu s-ar fi plictisit cu ziarul său, dar iată că era acolo. Un cetățean maghiar – se putea spune după îmbrăcăminte – a scăpat ceva. Era cam de mărimea unei cutii de tutun de pipă. S-a aplecat repede să o ridice și apoi, lucru remarcabil, a lipit-o de partea de jos a mesei sale. Și, a văzut Andreas, nu a căzut. Trebuie să aibă un fel de adeziv pe o parte. Iar acest gen de lucru nu era doar neobișnuit, ci și unul dintre lucrurile care îi fuseseră arătate într-un film de antrenament la Academia KGB de lângă Moscova. Era o formă foarte simplă și învechită de *dead-drop*, ceva folosit de spionii inamici pentru a transfera informații. Era, s-a gândit Andreas, ca și cum ar fi intrat pe neașteptate în cinematograf și ar fi urmărit un film de spionaj și ar fi știut ce se întâmplă doar din instinct pur. Reacția sa imediată a fost să se îndrepte spre toaleta bărbaților, unde se afla un telefon public. Acolo a format numărul biroului său și a vorbit mai puțin de treizeci de secunde. Apoi s-a folosit de toaleta bărbaților, pentru că s-ar putea să dureze ceva timp, și a fost brusc excitat. Nu s-a întâmplat nimic rău. Sediul central al agenției sale se afla la doar o jumătate de duzină de blocuri distanță, iar doi dintre colegii săi au intrat, s-au așezat și și-au comandat cafeaua, vorbind cu aparentă animație

despre nu știu ce. Andreas era relativ nou în meseria lui – doar doi ani – și încă nu prinsese pe nimeni făcând ceva. Dar aceasta era ziua lui, știa ofițerul. Avea în față un spion. Un cetățean maghiar care lucra pentru o putere străină și, chiar dacă dădea informații KGB-ului sovietic, comitea o infracțiune pentru care putea fi arestat – deși, în acest caz, ar fi fost lămurit rapid de către ofițerul de legătură al KGB-ului. După alte zece minute, ungurul s-a ridicat și a ieșit, cu unul dintre ceilalți doi ofițeri în urma lui.

Ceea ce a urmat a fost, ei bine, nimic, timp de mai bine de o oră. Andreas a comandat niște strudel – la fel de gustos aici ca și la Viena, la trei sute de kilometri distanță, și asta în ciuda guvernului marxist din țară, pentru că ungurii își iubeau mâncarea, iar Ungaria era o țară agricolă productivă, în ciuda economiei dirijate impuse fermierilor din est. Andreas și-a aprins un șir de țigări, și-a citit ziarul și a așteptat să se întâmple ceva.

Un bărbat îmbrăcat un pic prea bine pentru a fi un cetățean maghiar a luat loc la masa de lângă a lui, și-a aprins o țigară și a citit ziarul.

Andreas era foarte miop. Ochelarii lui erau atât de groși încât îi trebuiau câteva secunde pentru ca cineva să vadă unde îi erau îndreptați ochii, iar el își amintea suficient de bine de antrenamentul său pentru a nu permite ca ochii lui să zăbovească într-un singur loc mai mult de câteva secunde scurte. În principal, părea că-și citește ziarul, la fel ca o jumătate de duzină de alte persoane din acest mic magazin elegant, care supraviețuise cumva celui de-al Doilea Război Mondial. L-a privit pe american – Andreas avea fixat în minte că acesta trebuia să fie american – cum își bea cafeaua și își citea ziarul, până când și-a așezat ceașca de cafea în farfurie, apoi a băgat mâna în buzunarul de la șold pentru o batistă, pe care a folosit-o pentru a se șterge la nas, apoi a introdus-o în buzunar…

Dar mai întâi a recuperat cutia de tutun de sub masă. A fost o mișcare atât de abil făcută încât numai un ofițer de contrainformații antrenat ar fi putut să o observe dar, și-a spus Andreas, exact asta era el. Și mândria lui a fost cea care a generat prima și cea mai costisitoare greșeală a zilei.

Americanul și-a terminat cafeaua și a plecat, cu Andreas în imediata lui urmărire. Străinul s-a îndreptat spre stația de metrou aflată la un bloc distanță și aproape că a reușit. Dar nu chiar. S-a întors surprins când a simțit o mână pe brațul său.

— Pot să văd cutia de tutun pe care ai luat-o de sub masă? a spus Andreas, politicos, pentru că acest străin era probabil, din punct de vedere tehnic, un diplomat.

— Poftim? a spus străinul, iar accentul său îl făcea să fie britanic sau american.

— Cea din buzunarul de la pantaloni, a precizat Andreas.

— Nu știu despre ce vorbiți și am treabă.

Bărbatul a început să plece.

Nu a ajuns prea departe. Andreas și-a scos pistolul. Era un Agrozet ceh model 50 și a pus capăt efectiv conversației. Dar nu chiar.

— Ce este asta? Cine ești tu?

— Actele. Andreas a întins mâna, ținându-și pistolul aproape. Avem deja contactul tău. Ești arestat.

În filme, americanul și-ar fi scos propria armă și ar fi încercat să fugă pe cele douăzeci și opt de trepte în vechiul metrou. Dar teama americanului era că tipul ăsta văzuse și el prea multe filme și că s-ar putea să-l facă suficient de nervos încât să apese pe trăgaciul pistolului său ceh de rahat. Așa că a băgat mâna în buzunarul hainei, foarte încet și deliberat, ca să nu-l sperie pe idiot, și și-a scos pașaportul. Era unul negru, de genul celui eliberat diplomaților și recunoscut instantaneu de cururile norocoase ca acest prostănac nenorocit de Hunky. Americanul se numea James Szell și era de origine maghiară, una dintre multele minorități primite în America secolului trecut.

— Sunt un diplomat american, acreditat în mod corespunzător pe lângă guvernul dumneavoastră. Mă veți duce imediat la ambasada mea.

În sinea sa, Szell era înfierbântat. Fața lui nu o arăta, bineînțeles, dar cei cinci ani petrecuți pe teren tocmai se întrerupseseră brusc. Toate acestea din cauza unui agent începător de mâna a doua care furniza informații de mâna a doua despre o forță aeriană comunistă de mâna a treia. *La naiba!*

— Mai întâi vei veni cu mine, i-a spus Andreas. I-a făcut semn cu pistolul. Pe aici.

PAN AM 747 A ATERIZAT la Kennedy cu o jumătate de oră mai devreme din cauza vântului favorabil. Cox și-a pus cărțile înapoi în bagajul de mână și s-a ridicat, reușind să fie primul pasager care a

coborât, cu puțin ajutor din partea stewardesei. De acolo, a fost o plimbare rapidă prin vamă – geanta lui de pânză a spus tuturor cine și ce era – și de acolo, până la următoarea navetă spre Washington National. În total, nouăzeci de minute mai târziu, se afla în spatele unui taxi spre Departamentul de Stat din Foggy Bottom. În interiorul acelei clădiri încăpătoare, a deschis geanta diplomatică și a împărțit diferitele conținuturi. Plicul de la Foley a fost înmânat unui curier, care a condus pe George Washington Parkway până la Langley, unde lucrurile se mișcă, de asemenea, destul de repede.

Mesajul a fost transportat manual la MERCURY, centrul de mesaje al CIA, și, odată decriptat și tipărit, a fost livrat manual la etajul șapte.

Originalul a fost pus în punga de ardere și nu s-au păstrat copii pe hârtie, deși o copie electronică a fost transferată pe o casetă VHS, care a ajuns într-o fantă din Sneezy.

Mike Bostock se afla în biroul său și, când a văzut plicul de la Moscova, a decis că orice altceva poate aștepta. Cu siguranță putea, a văzut imediat, dar când și-a verificat ceasul a știut că Bob Ritter se afla deasupra estului Ohio și se îndrepta spre vest cu un 747 al All Nippon Airlines. Așa că l-a sunat pe judecătorul Moore acasă și l-a rugat să vină la birou.

Mormăind, DCI a fost de acord să facă acest lucru, imediat, spunându-i totodată lui Bostock să-l sune și pe Jim Greer. Amândoi locuiau în mod plăcut în apropiere de sediul CIA și au ieșit din liftul executiv la doar opt minute distanță unul de celălalt.

— Ce este, Mike? a întrebat Moore la sosirea sa.

— De la Foley. Se pare că are ceva interesant.

Cowboy sau nu, Bostock era unul dintre cei care subestimau lucrurile.

— La naiba, a răsuflat DCI. Și Bob a plecat deja?

— Da, domnule, chiar acum o oră.

— Ce este, Arthur? a întrebat amiralul Greer, care purta un tricou de golf ieftin.

— Avem un Iepure.

Moore a înmânat mesajul.

Greer nu s-a grăbit să se aplece asupra lui.

— Ar putea fi foarte interesant, a spus el, după un moment de reflecție.

— Da, s-ar putea. Moore s-a întors către adjunctul Direcției

Operațiuni. Mike, vorbește cu mine.

— Foley crede că este fierbinte. Ed este un ofițer de teren la fel de bun ca oricare altul pe care îl avem, la fel și soția lui. Vrea să-l exfiltreze cât mai repede pe tipul ăsta și familia lui. Trebuie să-i urmăm instinctele, dle judecător.

— Probleme?

— Întrebarea este: Cum ne îndeplinim misiunea? În mod normal, lăsăm acest lucru în seama oamenilor de pe teren, cu excepția cazului în care aceștia încearcă să facă vreo nebunie, dar Ed și Mary sunt prea deștepți pentru asta. Bostock a tras aer în piept și a privit pe ferestrele lungi până la podea spre Valea Potomac, dincolo de parcarea VIP. Domnule judecător, Ed pare să creadă că tipul ăsta are niște informații foarte tari. Nu putem să-l interogăm în privința asta. Presupunerea evidentă este că Iepurele este destul de departe înăuntru și că vrea să plece naibii din Dodge City. Adăugarea soției și a fiicei la pachet este o complicație serioasă. Din nou, trebuie să ne bazăm pe instinctele personalului nostru de teren. Ar fi frumos dacă am putea să-l conducem pe tip ca pe un agent, să-l punem să ne furnizeze informații în mod continuu, dar, dintr-un motiv oarecare, fie că nu este fezabil, fie că Ed crede că are deja ceea ce avem nevoie și ceea ce ne dorim.

— De ce nu a putut să ne spună mai multe? a observat Greer, ținând încă în mână mesajul.

— Ei bine, este posibil să fi avut timp limitat pentru a preda asta la omul cu sacoșa, sau nu a avut încredere în sistemul de curierat cu lucruri care ar putea să-l identifice pe tip în fața opoziției. Orice ar avea tipul ăsta, Ed nu a vrut să aibă încredere în canalele normale de comunicare, iar asta, domnilor, este un mesaj în sine.

— Deci, spui să aprobăm cererea? a întrebat Moore.

— Nu prea mai putem face mare lucru, a precizat Bostock, destul de evident.

— Bine-aprobată, a spus oficial DCI. Transmiteți-i-o, chiar acum.

— Da, domnule.

Și Bostock a părăsit camera.

Greer a râs singur.

— Bob o să fie supărat.

— Ce poate fi atât de important încât Foley să vrea să scurtcircuiteze procedurile atât de brusc? se întreabă Moore cu voce tare.

— Va trebui să așteptăm să aflăm.
— Cred că da, dar știi, răbdarea nu a fost niciodată o caracteristică a mea.
— Ei bine, gândește-te la asta ca la o șansă de a dobândi o virtute, Arthur.
— Grozav.
Moore s-a ridicat în picioare. Putea să se ducă acasă acum și să se plângă toată ziua, ca un copil în Ajunul Crăciunului, întrebându-se ce va fi sub brad – dacă Crăciunul chiar va avea loc anul acesta.

Capitolul 18
Muzică clasică

MESAJUL DE APROBARE a sosit după miezul nopții la Moscova, unde a fost tipărit și dus la biroul lui Mike Russell de către ofițerul de comunicații de noapte și uitat imediat. Din cauza diferenței de fus orar de opt ore față de Washington, acesta era adesea momentul cel mai aglomerat pentru semnalele de intrare, iar acela era doar o altă bucată de hârtie cu ghicitori pe ea, una pe care nu i s-a permis să o decripteze.

AȘA CUM SE AȘTEPTASE Mary Pat, Ed nu dormise deloc, dar făcuse tot posibilul să nu se foiască prea mult, ca să nu-și deranjeze soția.

Îndoielile făceau și ele parte din jocul de spionaj. Să fi fost Oleg Ivanovich un steag fals, o încercare întâmplătoare a KGB-ului pe care a mușcat-o puțin prea repede și prea tare? Se duseră sovieticii la pescuit la întâmplare și prinseseră un mare marlin albastru din prima încercare? Oare KGB-ul juca astfel de jocuri?

Nu și conform instructajului lung al misiunii de la Langley. Mai jucaseră jocuri similare în trecut, dar acelea fuseseră îndreptate în mod deliberat către persoane despre care știau că sunt jucători, de la care puteau obține informații despre alți agenți doar urmărindu-i pentru a verifica site-urile de livrare…

Dar tu nu ai jucat așa. Nu cereai un bilet de ieșire din prima rundă decât dacă doreai cu adevărat ceva anume, cum ar fi neutralizarea unei anumite ținte – și nu putea fi vorba de asta. El și Mary Pat nu *făcuseră* încă mare lucru. La naiba, doar o mână de oameni de la ambasadă știau cine și ce era el. Nu recrutase încă agenți noi și nici

nu-i lucrase pe cei existenţi. Asta nu era, strict vorbind, treaba lui. Şeful de post nu trebuia să lucreze pe teren. Trebuia să-i dirijeze şi să-i supervizeze pe cei care o făceau, cum ar fi Dom Corso şi Mary Pat şi restul echipei sale mici, dar experte.

Şi dacă Ivan ştia cine era, de ce să îşi arate mâna atât de repede – ar spune CIA doar mai multe decât ştia acum, sau ar putea învăţa cu uşurinţă. Jocul de spionaj nu îl jucai în acest fel.

Bine, dar dacă Iepurele era o persoană de aruncat, a cărei sarcină era să-l identifice pe Foley şi apoi să dea informaţii inutile sau false – dacă întreaga sarcină nu avea ca obiectiv decât identificarea COS Moscova? Dar nu puteau să-l vizeze fără să ştie cine era, nu-i aşa? Nici măcar KGB-ul nu dispunea de mijloacele necesare pentru a împuşca o astfel de misiune şi pentru a ping-ui pe fiecare membru al personalului ambasadei – era mult prea stângaci şi cu siguranţă ar fi alertat personalul ambasadei despre ceva foarte ciudat în desfăşurare.

Nu, KGB-ul era prea profesionist pentru aşa ceva.

Aşadar, nu puteau să-l vizeze fără să ştie, iar dacă ştiau, ar fi vrut să ascundă această informaţie, pentru a nu alerta CIA cu privire la o sursă sau o metodă pe care ar fi fost mult mai bine să o ascundă.

Deci, Oleg Ivanovici nu putea fi un *fals-flag*, şi asta era tot. Deci, el *trebuia* să fie real. Nu-i aşa?

Cu toată inteligenţa şi experienţa sa, Foley nu a putut găsi o construcţie care să facă din Iepure altceva decât un obiect autentic. Problema era că nu prea avea sens.

Dar ce avea vreodată sens în spionaj?

Ceea ce *avea* sens era necesitatea de a-l scoate pe acest tip de acolo. Aveau un iepure, iar iepurele trebuia să fugă de urs.

— NU POŢI SĂ SPUI CE TE deranjează? a întrebat Cathy.

— Nu.

— Dar e important?

— Da. El a dat din cap. Da, sigur că este, dar problema este că nu ştim cât de grav este.

— Ceva pentru care să mă îngrijorez?

— Ei bine, nu. Nu este al treilea război mondial sau ceva de genul ăsta. Dar chiar nu pot vorbi despre asta.

— De ce?

— Ştii de ce – este clasificat. Nu-mi spui despre pacienţii tăi, nu-i

așa? Asta pentru că tu ai reguli de etică, iar eu am reguli de clasificare.

Oricât de inteligentă ar fi fost Cathy, încă nu înțelesese pe deplin acest lucru.

— Pot să te ajut cumva?

— Cathy, dacă ai fost autorizată pentru asta, poate că ai putea oferi informații. Dar poate că nu. Nu ești psihiatru, iar acesta este domeniul medical care se aplică în acest caz – cum răspund oamenii la amenințări, care sunt motivațiile lor, cum percep realitatea și cum aceste percepții le determină acțiunile. Am încercat să intru în mintea unor oameni pe care nu i-am întâlnit pentru a-mi da seama ce vor face în legătură cu ceva. Studiez modul în care gândesc de ceva vreme, chiar înainte de a mă alătura Agenției, dar știi...

— Da, este greu să te uiți în creierul cuiva. Și știi ceva?

— Ce anume?

— Este mai greu cu cei sănătoși la cap decât cu cei nebuni. Oamenii pot gândi rațional și totuși să facă lucruri nebunești.

— Din cauza percepțiilor lor?

Ea a dat din cap.

— Parțial asta, dar parțial și pentru că au ales să creadă în lucruri total false – din motive complet raționale, dar lucrurile în care cred sunt totuși false.

Lui Ryan i s-a părut că merită urmărit.

— Bine. Povestește-mi despre... Josef Stalin, de exemplu. A ucis o mulțime de oameni. De ce?

— O parte a fost rațională, iar o parte a fost paranoia sălbatică. Când a văzut o amenințare, a tratat-o cu hotărâre. Dar avea tendința de a vedea amenințări care nu existau sau care nu erau suficient de grave pentru a merita folosirea forței mortale. Stalin a trăit la granița dintre nebunie și normalitate și a trecut de la un capăt la altul ca un tip pe un pod care nu se putea decide unde să trăiască. În afacerile internaționale, se presupunea că este la fel de rațional ca toată lumea, dar avea o latură nemiloasă și nimeni nu i-a spus niciodată *nu*. Unul dintre medicii de la Hopkins a scris o carte despre el. Am citit-o când eram la facultatea de medicină.

— Ce scria?

Doamna doctor Ryan a ridicat din umeri.

— Nu era chiar atât de satisfăcător. Ideea actuală este că dezechilibrele chimice din creier sunt cele care cauzează boli mintale,

nu faptul că tatăl tău te-a pălmuit prea mult sau că ți-ai văzut mama în pat cu o capră. Dar nu putem testa chimia sângelui lui Stalin acum, nu-i așa?

— Nu prea. Cred că în cele din urmă l-au ars și l-au pus în… unde? Nu-mi amintesc, a recunoscut Jack. Nu era zidul Kremlinului, nu-i așa? Sau poate că au îngropat cutia de pin în loc să o ardă pe toată. Nu merită să aflăm, nu-i așa?

— Este amuzant. O mulțime de personaje istorice au făcut lucrurile pe care le-au făcut pentru că erau instabile mental. Astăzi, i-am putea vindeca cu litiu sau cu alte lucruri despre care am învățat – în principal în ultimii treizeci de ani sau cam așa ceva –, dar pe atunci, tot ce aveau la dispoziție era alcoolul și iodul. Sau poate un exorcism, a adăugat ea, întrebându-se dacă acestea erau reale.

— Și Rasputin avea și el un dezechilibru chimic grav? se întreabă Jack cu voce tare.

— Poate. Nu știu prea multe despre asta, doar că se presupune că era un preot cam nebun, nu-i așa?

— Nu un preot, un fel de civil mistic. Presupun că astăzi ar fi un evanghelist de televiziune, nu? Orice ar fi fost, a doborât Casa Romanov – dar oricum erau destul de inutili.

— Și apoi Stalin a preluat conducerea?

— Mai întâi Lenin, apoi Stalin. Vladimir Ilici a ieșit din cauza accidentelor vasculare cerebrale.

— Hipertensiv, poate, sau doar o acumulare de colesterol și a făcut cheaguri în creier și asta l-a omorât. Și Stalin a fost mai rău, nu?

— Lenin nu a fost o zi pe plajă, dar Stalin a fost destul de uimitor – Tamerlan s-a întors în secolul XX, sau poate unul dintre Cezarii. Când romanii au recucerit un oraș rebel, au ucis tot ce era acolo, până la câini.

— Serios?

— Da, dar britanicii au cruțat întotdeauna câinii. Prea sentimentali în privința lor, a adăugat Jack.

— Lui Sally îi lipsește Ernie, i-a amintit Cathy în stil feminin – aproape, dar nu total irelevant pentru conversație. Ernie era câinele lor de acasă.

— Și mie la fel, dar în curând se va distra foarte mult în sezonul de toamnă cu rațe. Va trebui să recupereze toate păsările moarte din apă.

Cathy a tremurat. Nu vânase niciodată ceva mai viu decât

hamburgerul de la supermarketul local – dar ciopârțise ființe umane cu cuțitul. *De parcă asta ar avea vreun sens*, s-a gândit Ryan cu un zâmbet ironic. Dar lumea nu avea nicio regulă care să necesite logică la suprafață – nu ultima dată când verificase.

— Nu-ți face griji, iubito. Lui Ernie îi va plăcea. Ai încredere în mine.

— Da, sigur.

— Îi place să meargă la înot, a subliniat Jack. Deci, ce probleme interesante cu globul ocular la spital săptămâna viitoare?

— Doar chestii de rutină – verificări de ochi și prescrieri de ochelari toată săptămâna.

— Nu chestii amuzante, cum ar fi să tai ochiul stâng al unui biet nenorocit în două și apoi să-l coși la loc?

— Asta nu este o procedură, a subliniat ea.

— Iubito, nu aș putea niciodată să tai cu un cuțit în ochiul unei persoane fără să leșin.

Numai gândul la asta îl făcea să tremure.

— Fricos a fost tot ce a avut de spus despre această recunoaștere.

Ea nu înțelegea că aceasta era o abilitate care nu fusese abordată în cadrul Școlii de bază a corpului de pușcași marini de la Quantico, Virginia.

MARY PAT PUTEA simți că soțul ei era încă treaz, dar nu era momentul să vorbească, nici măcar cu tehnica lor personală de mână. În schimb, ea se gândea la operațiune – cum să scoată pachetul. Moscova ar fi fost prea greu. Nici alte părți ale Uniunii Sovietice nu erau mai ușoare, pentru că Stația Moscova nu avea prea multe atuuri pe care să le poată folosi în altă parte în această țară vastă – operațiunile de spionaj aveau tendința de a se concentra în capitalele naționale, pentru că acolo puteai plasa *diplomați* care erau cu adevărat lupi în haine de oaie. Contracararea evidentă a acestei situații era să-ți folosești capitala guvernamentală doar pentru servicii administrative strict guvernamentale, distanțate de afacerile militare și de alte afaceri sensibile, dar nimeni nu făcea asta, din simplul motiv că marii șefi ai guvernului doreau ca toți funcționarii lor să se afle la o distanță cât mai mică, astfel încât ei – marii șefi – să se poată bucura de exercitarea puterii. Și pentru asta trăiau cu toții, fie că se aflau la Moscova, în Berlinul lui Hitler sau la Washington, D.C.

Deci, dacă nu din Moscova, atunci de unde? Existau doar câteva locuri în care Iepurele era liber să meargă. Nicăieri la vest de sârmă, când se gândea la Cortina de Fier care căzuse peste Europa în 1945. Și erau puține locuri în care un om ca el ar fi putut dori în mod plauzibil să meargă și care să fie convenabile pentru CIA. Plajele de la Sochi, poate. Teoretic, Marina ar fi putut trimite un submarin acolo și să facă furtul, dar nu puteai pur și simplu să fluieri un submarin, iar Marina s-ar fi supărat pentru asta, doar pentru că li se cerea asta.

Rămâneau statele socialiste frățești din Europa de Est, care erau la fel de interesante ca locuri turistice ca și centrul Mississippi-ului vara: un loc bun de vizitat dacă te-ai fi dat în vânt după plantațiile de bumbac și căldura toridă, dar altfel de ce să te deranjezi? Polonia era exclusă. Varșovia fusese reconstruită după versiunea dură a Wehrmachtului de reînnoire urbană, dar Polonia era în acest moment un loc foarte strâmt din cauza problemelor sale politice interne, iar cel mai ușor punct de ieșire, Gdansk, era acum la fel de bine păzit ca și granița ruso-poloneză. Nu ajutase faptul că britanicii aranjaseră acolo furtul noului tanc de luptă principal rusesc T-72. Mary Pat spera ca tancul furat să fi fost de folos cuiva, dar un idiot din Londra se lăudase în ziare, iar povestea fusese publicată, punând capăt utilității Gdansk-ului ca port de ieșire pentru următorii câțiva ani. Poate în RDG? Dar rușilor nu le păsa de Germania, iar acolo nu prea erau multe lucruri pe care să vrea să le vadă. Cehoslovacia? Praga era un oraș interesant, marcat de arhitectura imperială și o viață culturală bună. Simfoniile și baletul lor erau aproape de aceeași clasă cu cele ale rușilor, iar galeriile de artă se presupunea că erau excelente. Dar granița ceho-austriacă era, de asemenea, foarte bine păzită.

Rămânea... Ungaria.

Ungaria, s-a gândit ea. Budapesta era, de asemenea, un vechi oraș imperial, cândva condus cu severitate de dinastia austriacă a Habsburgilor, cucerit de ruși în 1945 după o luptă urâtă și prelungită cu SS-ul german, probabil reconstruit la orice glorie de care se bucurase cu o sută de ani înainte. Nu era entuziast comunist, așa cum au demonstrat în 1956, înainte de a fi reprimat cu duritate de ruși, la ordinul personal al lui Hrușciov, iar apoi, sub conducerea lui Andropov ca ambasador al URSS, a fost restabilit ca o frăție socialistă fericită, deși mai slab guvernată după scurta și sângeroasa

rebeliune. Rebelii principali fuseseră toți spânzurați, împușcați sau eliminați în alt mod. Iertarea nu fusese niciodată o virtute marxist-leninistă.

Dar o mulțime de ruși luau trenul spre Budapesta. Era vecinul Iugoslaviei, San Francisco comunist, un loc în care rușii nu puteau merge fără permisiune, dar Ungaria făcea comerț liber cu Iugoslavia, așa că cetățenii sovietici puteau cumpăra acolo casetofoane, pantofi de alergare Reebok și colanți Fogal. De obicei, rușii mergeau acolo cu o valiză plină și două sau trei goale și cu o listă de cumpărături pentru toți prietenii lor.

Sovieticii puteau călători acolo cu o libertate rezonabilă, deoarece aveau ruble Comecon, pe care toate țările socialiste erau obligate să le onoreze de către Big Brother-ul socialist de la Moscova. Budapesta era, de fapt, buticul Blocului Estic. Puteai obține chiar și casete cu rating X pentru aparatele video care erau fabricate acolo – copii ale modelelor japoneze, cu inginerie inversă și fabricate în propriile fabrici socialiste frățești. Casetele erau aduse ilegal din Iugoslavia și copiate peste tot, de la *Sunetul muzicii* la *Debbie Does Dallas*. Budapesta avea galerii de artă și situri istorice decente, orchestre bune, iar mâncarea trebuia să fie destul de bună. Un loc cu totul plauzibil pentru Iepure, cu toată intenția aparentă de a se întoarce la iubita lui *Rodina*.

Ăsta e începutul unui plan, se gândi Mary Pat. De asemenea, era suficient somn pierdut pentru o noapte.

— ȘI, CE S-A ÎNTÂMPLAT? a întrebat ambasadorul.

— Un spion de la AVH servea cafeaua la o masă distanță de locul unde agentul meu a făcut o livrare, a explicat Szell în biroul privat al ambasadorului. Acesta era situat la ultimul etaj, într-un colț – de fapt, în camerele ocupate cândva de cardinalul József Mindszenty în timpul lungii sale reședințe la Ambasada SUA. O figură îndrăgită atât în ochii angajaților americani, cât și în ochii poporului maghiar, fusese întemnițat de naziști, eliberat de Armata Roșie care sosea, și imediat întors în închisoare pentru că nu era suficient de entuziast cu privire la apariția Noii Credințe a Rusiei, deși, din punct de vedere tehnic, fusese încarcerat sub acuzația exagerată de a fi un regalist furios care dorea să readucă Casa de Habsburg la conducerea imperială. Comuniștii locali nu fuseseră prea fervenți în materie de scriere creativă. Chiar și la începutul secolului al XX-lea, habsburgii

erau la fel de populari în Budapesta ca un șuvoi de șobolani ciumați.

— De ce ai făcut-o, Jim? a întrebat ambasadorul Peter *Spike* Ericsson.

Trebuia să răspundă la comunicatul veninos, dar cu totul previzibil, care sosise împreună cu șeful de stație și care se afla acum în centrul biroului său.

— Soția lui Bob Taylor – este însărcinată, îți amintești? – a avut niște probleme cu instalațiile sanitare și au zburat amândoi la Spitalul General al Armatei a II-a din Kaiserslauten pentru a fi examinați.

Ericsson a mârâit.

— Da, am uitat.

— Oricum, versiunea scurtă este că am dat-o în bară, a trebuit să recunoască Szell. Pur și simplu nu era felul lui de a mușamaliza lucrurile. Ar fi provocat un sughiț major în cariera sa la CIA, dar nu avea ce face. Al naibii de sigur că era mult mai greu acum pentru bietul neîndemânatic care stricase transferul. Ofițerii Autorității Maghiare de Securitate a Statului – *llavedelmi Hatosag,* sau AVH – care îl interogaseră, în mod evident, nu se mai bucuraseră de ceva vreme și ținuseră să-i spună cât de ușor fusese prins.

Amatori nenorociți, s-a înfuriat Szell. Dar finalul jocului a fost că acum era PNG[{18}], declarat *persona non grata* de către guvernul maghiar și i s-a cerut să părăsească țara în patruzeci și opt de ore – de preferință, cu coada bine băgată între picioare.

— Îmi pare rău că te-am pierdut, Bob, dar nu pot face mare lucru.

— Și oricum sunt destul de inutil pentru echipă acum. Știu.

Szell a lăsat să iasă o respirație lungă și frustrată. Se afla aici de suficient de mult timp pentru a pune bazele unui mic magazin de spionaj destul de bun, furnizând informații politice și militare destul de bune – Nimic din toate acestea nu era prea important, pentru că Ungaria nu era o țară prea importantă, dar nu știai niciodată când se va întâmpla ceva interesant, chiar și în Lesotho – care ar putea fi următoarea lui misiune, a reflectat Szell. Trebuia să-și cumpere niște cremă de protecție solară și o jachetă frumoasă pentru tufișuri... Cel puțin ar fi apucat să urmărească World Series acasă.

Deocamdată, însă, Stația din Budapesta a fost scoasă din uz. *Nu că Langley ar simți cu adevărat lipsa ei*, s-a consolat Szell.

Semnalul în acest sens ar fi ajuns la Foggy Bottom prin telexul ambasadei – criptat, bineînțeles. Ambasadorul Ericsson și-a redactat

răspunsul către Ministerul de Externe ungar, respingând din start acuzația absurdă că James Szell, al doilea secretar al Ambasadei Statelor Unite ale Americii, ar fi făcut ceva incompatibil cu statutul său diplomatic, și depunând un protest oficial în numele Departamentului de Stat al SUA.

Poate că în săptămâna următoare, Washingtonul va trimite înapoi un diplomat maghiar – dacă era o oaie sau o capră se va decide la Washington. Ericsson a crezut că va fi o oaie. De ce să lase să se înțeleagă că FBI-ul identificase o capră, până la urmă? Mai bine să lase capra să ronțăie în continuare în grădina pe care o invadase – sub observație atentă. Și așa a continuat jocul. Ambasadorul credea că este un joc stupid, dar fiecare membru al personalului său l-a jucat cu mai mult sau mai puțin entuziasm.

MESAJUL DESPRE Szell, s-a dovedit a fi suficient de ascuns, astfel încât, atunci când a fost transmis la sediul CIA, a fost ascuns în traficul de rutină, deoarece nu merita să interfereze cu sfârșitul de săptămână al DCI – Judecătorul Moore primea oricum un briefing de dimineață în fiecare zi, desigur, iar acest subiect ar fi putut aștepta până duminică la ora 8:00, au decis în mod colectiv ofițerii de gardă, deoarece judecătorilor le plăcea o viață ordonată. Iar Budapesta nu era chiar atât de importantă în marea schemă a lucrurilor, nu-i așa?

DIMINEAȚA DE DUMINICĂ la Moscova a fost la fel ca duminica dimineața din orice altă parte, cu toate că mai puțini oameni se îmbrăcau frumos pentru biserică. Acest lucru a fost valabil și pentru Ed și Mary Pat. Un preot catolic celebra slujba la Ambasada SUA duminica dimineața, dar de cele mai multe ori nu ajungeau la ea – deși amândoi erau suficient de catolici pentru a se simți vinovați de neglijența lor. Amândoi își spuneau că vinovăția lor era atenuată de faptul că amândoi făceau lucrarea lui Dumnezeu chiar în centrul țării păgânilor. Așa că planul pentru astăzi era să-l scoată pe Eddie la o plimbare în parc, unde ar putea întâlni niște copii cu care să se joace. Cel puțin, acesta era planul de misiune al lui Eddie. Ed s-a rostogolit din pat și s-a îndreptat primul spre baie, urmat de soția sa și apoi de micuțul Eddie. Nu exista ziarul de dimineață, iar programul TV de duminică era la fel de prost ca în restul săptămânii. Așa că au fost nevoiți să vorbească efectiv la micul dejun, ceea ce multor americani le este greu să facă. Fiul lor era încă suficient de tânăr și

impresionabil pentru a găsi Moscova interesantă, deși aproape toți prietenii lui erau americani sau britanici: deținuți, ca și întreaga lui familie, în complexul / ghetoul păzit de MGB sau KGB – părerile erau împărțite în această privință, dar toată lumea știa că nu făcea o diferență reală.

Întâlnirea era stabilită pentru ora 11:00. Oleg Ivanovich ar fi fost ușor de reperat – ca și ea, știa Mary Pat. Ca un păun printre ciori, îi plăcea soțului ei să spună (chiar dacă păunul era de fapt o pasăre masculină). Azi a decis să o lase mai moale. Fără machiaj, doar cu părul periat cu dezinvoltură, blugi și o cămașă cu pulover. Nu-și putea schimba prea mult silueta – estetica locală prefera ca femeile de înălțimea ei să fie cu vreo zece kilograme mai grele. Dieta, presupunea ea. Sau poate că atunci când aveai mâncare la dispoziție, în ceea ce era în mare parte o țară înfometată, o mâncai. Poate că stratul de grăsime pe care îl dobândeai făcea iernile mai confortabile? Oricum ar fi fost, nivelul modei pentru femeia rusă obișnuită era parcă desprins dintr-un film *Dead End Kids*. Puteai recunoaște cu ușurință soțiile oamenilor importanți, pentru că hainele lor păreau aproape de clasa de mijloc, spre deosebire de clasa vestimentară mai normală din Appalachia. Dar asta era extrem de nedrept față de locuitorii din Appalachia, a decis Mary Pat.

— Vii, Ed? a întrebat ea după micul dejun.

— Nu, dragă. O să fac curat în bucătărie și o să mă apuc de noua carte pe care am primit-o săptămâna trecută.

— Șoferul camionului a făcut-o, s-a oferit ea. L-am mai citit pe tipul ăsta.

— Mulțumesc mult, a mormăit soțul ei.

Și cu asta, și-a verificat ceasul și a plecat. Parcul era la doar trei dintre blocurile lungi de la est. I-a făcut cu mâna paznicului de la poartă – în mod cert KGB, s-a gândit ea – și s-a îndreptat spre stânga, ținându-l de mână pe micuțul Eddie. Traficul de pe stradă era minim după standardele americane și, cu siguranță, se răcorea afară. Se bucura că își îmbrăcase fiul cu o cămașă cu mâneci lungi. Când s-a întors să se uite în jos la el, nu a descoperit nicio coadă evidentă. Ar putea, desigur, să existe un binoclu în apartamentele de peste drum, dar cumva ea credea că nu. Se impusese destul de bine ca o blondă americană proastă, și aproape toată lumea o credea. Chiar și contactele de presă ale lui Ed o considerau mai proastă decât el – și îl

considerau pe el un dobitoc – care nu i s-ar fi putut potrivi mai bine. Acele mierle trăncănitoare repetau tot ceea ce ea și Ed își spuneau unul altuia, până când cuvântul s-a răspândit la fel de uniform ca glazura de pe una dintre prăjiturile ei. Totul a ajuns la KGB cât de repede putea ajunge orice zvon – al naibii de repede în acea comunitate, pentru că reporterii făceau din incestul intelectual un mod de viață – și rușii îi ascultau și puneau totul în dosarele lor voluminoase până când devenea ceva ce *toată lumea știe*. Un bun ofițer de teren se folosea întotdeauna de alții pentru a-și construi acoperirea. O astfel de acoperire suna la întâmplare – așa cum a fost întotdeauna în viața reală – și asta o făcea plauzibilă, chiar și pentru un spion profesionist.

Parcul era la fel de pustiu ca orice altceva din Moscova. Câțiva copaci, niște iarbă prost îngrijită. Aproape ca și cum KGB-ul ar fi avut toate parcurile tăiate pentru a le face puncte de contact proaste. Faptul că ar fi limitat și locurile în care tinerii moscoviți să se întâlnească și să schimbe câteva sărutări nu ar fi tulburat probabil conștiințele de la Centru, care erau probabil cam la nivelul lui Pontius Pilat într-o zi de reflecție.

Și acolo era Iepurele, la vreo sută de metri distanță, frumos amplasat, lângă niște obiecte de joacă care ar fi plăcut unui copil de trei ani – sau de patru ani. Apropiindu-se mai mult, a văzut din nou că rușii își adorau micuții, și, în acest caz, poate chiar puțin mai mult – Iepurele era KGB, așa că avea acces la bunuri de consum mai bune decât rusul obișnuit, cu care, ca un părinte bun din orice țară, o răsfăța pe fetița lui. Acesta era un semn bun pentru caracterul lui, a decis Mary Pat. Poate că ar putea chiar să-i placă tipul ăsta, un dar neașteptat pentru un ofițer de teren. Atât de mulți agenți erau la fel de ratați ca un tâlhar de stradă din South Bronx. El nu a observat-o apropiindu-se mai mult decât să se întoarcă și să scruteze zona cu plictiseală, așa cum făceau bărbații care își plimbau copiii. Cei doi americani se îndreptau în direcția corectă în ceea ce avea să pară cu siguranță un act întâmplător.

— Eddie, este o fetiță pe care o poți saluta. Încearcă-ți limba rusă cu ea, i-a sugerat mămica lui.

— Bine! și a luat-o la fugă în maniera copiilor mici. Micul Eddie a alergat până la ea și i-a spus Bună ziua.

— Bună ziua.

— Numele meu este Eddie.

— Numele meu este Svetlana Olegovna. Unde locuiți?

— Pe acolo. Eddie a arătat cu degetul spre ghetoul străinilor.

— Acesta este fiul tău? a întrebat Iepurele.

— Da, Eddie Junior. Edward Edwardovich pentru tine.

— Deci, a spus apoi Oleg Ivanovich, fără să se amuze, este și el CIA?

— Nu chiar. Aproape teatral, ea i-a întins mâna. Trebuia să-l protejeze, în caz că erau camere de luat vederi prin preajmă. Eu sunt Mary Patricia Foley.

— Înțeleg. Soțului dumneavoastră îi place *shapka* lui?

— De fapt, da. Ai gusturi bune în materie de blănuri.

— Mulți ruși o fac. Apoi a schimbat viteza. Era timpul să se întoarcă la afaceri. V-ați hotărât că mă puteți ajuta sau nu?

— Da, Oleg Ivanovich, putem. Fiica ta este o scumpă. Numele ei este Svetlana?

Ofițerul de comunicații a dat din cap.

— Da, acesta este micul meu *zaychik*.

Ironia acestei situații era de-a dreptul stranie. Iepurele lor îi spunea *iepuraș* fetiței sale. A generat un zâmbet strălucitor.

— Deci, Oleg, cum te ducem în America?

— Mă întrebi pe mine asta? a întrebat el incredul.

— Ei bine, avem nevoie de niște informații. De exemplu, hobby-urile și interesele tale și ale soției.

— Eu joc șah. Mai mult decât orice altceva, citesc cărți despre meciuri de șah vechi. Soția mea are o educație mai clasică decât mine. Îi place muzica – muzica clasică, nu gunoaiele pe care le faceți în America.

— Vreun compozitor anume?

A clătinat din cap.

— Oricare dintre compozitorii clasici, Bach, Mozart, Brahms – nu le știu toate numele. Este pasiunea Irinei. A studiat pianul în copilărie, dar nu a fost suficient de bună pentru a primi pregătire oficială din partea statului. Acesta este cel mai mare regret al ei, iar noi nu avem un pian la care să exerseze, a adăugat el, știind că trebuie să îi ofere acest tip de informații pentru a o ajuta în eforturile sale de a-l salva pe el și familia sa. De ce altceva mai aveți nevoie?

— Are vreunul dintre voi probleme de sănătate – medicamente, de exemplu?

Vorbeau din nou în rusă, iar Oleg a remarcat abilitățile ei

lingvistice elegante.

— Nu, suntem cu toții destul de sănătoși. Svetlana mea a trecut prin toate bolile obișnuite ale copilăriei, dar fără niciun fel de complicații.

— Bine. *Asta simplifică o mulțime de lucruri,* s-a gândit Mary Pat. Este o fetiță drăguță. Trebuie să fiți foarte mândru de ea.

— Dar îi va plăcea viața în Vest? se îngrijoră el cu voce tare.

— Oleg Ivanovich, niciun copil nu a avut vreodată motive să nu-i placă viața în America.

— Și cum îi plac lucrurile în Uniunea Sovietică micului tău Edward?

— Îi este dor de prietenii lui, bineînțeles, dar chiar înainte de a veni aici, l-am dus la Disney World. Încă vorbește mult despre asta.

Apoi a venit o surpriză:

— Disney World? Ce este asta?

— Este o mare afacere comercială făcută pentru plăcerea copiilor – și pentru adulții care își amintesc de copilărie. Se află în Florida, a adăugat ea.

— Nu am auzit niciodată de el.

— O veți găsi remarcabilă și foarte plăcută. Cu atât mai mult pentru fiica dumneavoastră. A făcut o pauză. Ce părere are soția ta despre planurile tale?

— Irina nu știe nimic despre asta, a spus Zaitzev, surprinzând-o pe interlocutoare sa.

— Ce-ai spus?

Ți-ai pierdut mințile? s-a întrebat imediat MP.

— Irina este o soție bună. Va face ceea ce îi spun eu să facă. Șovinismul masculin rusesc era de tipul agresiv.

— Oleg Ivanovich, asta este foarte periculos pentru tine. Trebuie să știi asta.

— Pericolul pentru mine este să fiu prins de KGB. Dacă se întâmplă acest lucru, sunt un om mort, la fel ca și altcineva, a adăugat el, gândindu-se că ar fi fost în interesul său să se mai agite o dată.

— De ce pleci? Ce te-a convins că este necesar? a trebuit să întrebe ea.

— KGB plănuiește să ucidă un om care nu merită să moară.

— Cine?

— Îți voi spune asta când voi fi în vest.

— Este un răspuns corect, a trebuit să răspundă ea.

Jucăm un pic cam precaut, nu-i așa?

— Încă un lucru, a adăugat el.

— Da?

— Fiți foarte atenți la ce elemente transmiteți la sediul vostru. Există motive să credem că comunicațiile voastre sunt compromise. Ar trebui să folosiți dispozitive cu o singură utilizare, așa cum facem noi la Centru. Înțelegi ce-ți spun?

— Toate comunicațiile despre tine au fost mai întâi criptate și apoi trimise prin Geanta diplomatică la Washington. Când a spus asta, ușurarea de pe fața lui a fost reală, oricât de mult ar fi încercat să o ascundă. Iar Iepurele tocmai îi spusese ceva de foarte mare importanță. Am fost penetrați?

— Și despre asta voi discuta doar în Occident.

Oh, rahat, s-a gândit Mary Pat. *Au o cârtiță pe undeva și s-ar putea să fie în Grădina de trandafiri a Casei Albe, din câte știm noi. La naiba…*

— Foarte bine, vom lua cele mai mari măsuri de securitate în cazul tău, a promis ea. Dar asta însemna că va exista un timp de răspuns de cel puțin două zile pentru semnalele importante. Cu tipul ăsta se întorcea la procedurile din Primul Război Mondial. Lui Ritter i-ar fi plăcut asta. Poți să-mi spui ce metode ar putea fi sigure?

— Britanicii și-au schimbat mașinile de cifrat acum patru luni. Până acum nu am reușit să le spargem. Asta știu. Nu știu exact care dintre sistemele voastre sunt compromise, dar știu că unele sunt complet penetrate. Vă rog să țineți cont de asta.

— Asta voi face, Oleg Ivanovich.

Tipul ăsta avea informații de care CIA avea nevoie – foarte mult. Comunicarea întreruptă era cel mai periculos lucru care i se putea întâmpla unei agenții secrete. Războaie fuseseră câștigate și pierdute din cauza unor astfel de lucruri. Rușii nu dispuneau de tehnologia americană în materie de computere, dar aveau unii dintre cei mai buni matematicieni din lume, iar creierul dintre urechile unei persoane era cel mai periculos instrument dintre toate, și cu mult mai competent decât cele care stăteau pe un birou sau pe podea. Avea Mike Russell vreunul din vechile cifruri de la ambasadă? CIA le folosise cândva, dar natura lor greoaie făcuse ca ele să fie aruncate. NSA a spus tuturor celor care au vrut să asculte că, în cea mai bună zi a sa, Seymour Cray nu putea să le forțeze în mod brutal codurile, nici

măcar cu super-computerul său CRAY-2 nou-nouţ, sub influenţa amfetaminelor. Dacă s-ar fi înşelat, ar fi putut afecta America în moduri prea vaste pentru a putea fi înţelese. Dar existau mai multe sisteme de cifrare, iar cei care reuşeau să spargă unul nu puteau neapărat să spargă altul. Sau cel puţin aşa spunea toată lumea… dar securitatea comunicaţiilor nu era domeniul ei de expertiză. Chiar şi ea trebuia să aibă încredere în cineva şi în ceva din când în când. Dar asta era ca şi cum ar fi fost… ca şi cum ar fi fost împuşcată în spate de pistolul de start într-o cursă de o sută de metri şi ar fi trebuit să alerge oricum spre finiş. La naiba.

— Este un inconvenient, dar vom face tot ce este necesar pentru a vă proteja. Vrei să fii scos în curând.

— Săptămâna aceasta ar fi de mare ajutor – nu atât pentru nevoile mele, cât pentru nevoile unui om a cărui viaţă este în pericol.

— Înţeleg, a spus ea, fără să înţeleagă prea bine. Poate că tipul ăsta îi servea o cacealma, dar dacă era aşa, o făcea ca un adevărat profesionist, iar ea nu primea acel semnal de la el. Nu, el nu semăna cu un spion experimentat pe teren. Era un jucător, dar nu era genul ei de jucător.

— Foarte bine. Când ajungi mâine la serviciu, fă un raport de contact, i-a spus ea.

Asta l-a surprins:

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Spune-i şefului tău că ai întâlnit o americancă, soţia unui oficial minor al ambasadei. Descrie-ne pe mine şi pe fiul meu…

— Şi spune-le că eşti o americancă frumoasă, dar superficială, care are un băieţel frumos şi politicos, a presupus el. Şi că rusa ta are nevoie de puţină muncă, ca să spunem aşa?

— Înveţi repede, Oleg Ivanovich. Pun pariu că joci bine şah.

— Nu suficient de bine. Nu voi fi niciodată un Mare Maestru.

— Cu toţii avem limitele noastre, dar în America le vei găsi mult mai îndepărtate decât în Uniunea Sovietică.

— Până la sfârşitul săptămânii?

— Când soţul meu poartă cravata roşu aprins, tu stabileşti ora şi locul unei întâlniri. Posibil ca până mâine după-amiază să primiţi semnalul şi vom face aranjamentele.

— O zi bună şi ţie, atunci. Unde ai învăţat limba rusă?

— Bunicul meu a fost scutierul lui Alexei Nikolaevici Romanov, a

explicat ea. În copilăria mea, mi-a spus multe povești despre tânăr și despre moartea sa prematură.

— Deci, ura ta pentru Uniunea Sovietică este profundă, nu?

— Doar pentru guvernul tău, Oleg. Nu pentru oamenii din această țară. Vreau să îi văd liberi.

— Într-o zi, poate, dar nu curând.

— Istoria, Oleg Ivanovich, nu este făcută din câteva lucruri mari, ci din multe lucruri mici.

Aceasta era una dintre convingerile sale de bază. Din nou, pentru camerele de luat vederi care ar putea fi acolo sau nu, i-a strâns mâna și și-a chemat fiul. S-au plimbat prin parc încă o oră înainte de a se întoarce acasă pentru prânz.

Dar pentru prânz, în schimb, au mers cu toții la ambasadă, vorbind pe drum despre nimic mai sensibil decât despre vremea admirabil de senină. Odată ajunși acolo, au mâncat cu toții hot-dog la cantina ambasadei, apoi Eddie s-a dus la camera de zi. Ed și Mary Pat s-au dus în biroul lui.

— Ce a spus? a răbufnit șeful de post.

— A spus că soția lui – pe nume Irina, apropo – nu-i cunoaște planurile, a repetat Mary Pat.

— Nenorocitul!, a observat imediat soțul ei.

— Ei bine, simplifică o parte din expunerea noastră. Cel puțin ea nu poate scăpa nimic.

Soția lui era întotdeauna optimistă, a văzut Ed.

— Da, iubito, până când încercăm să facem exfiltrarea și ea decide să nu plece nicăieri.

— El spune că ea va face ce spune el. Știi, bărbaților de aici le place să conducă.

— Asta nu ar funcționa cu tine, a precizat șeful de gară.

Din mai multe motive, dintre care nu cel mai puțin important era faptul că bilele ei erau la fel de mari ca ale lui.

— Nu sunt rusoaică, Eddie.

— Bine, ce altceva a mai spus?

— Nu are încredere în comunicațiile noastre. Crede că unele dintre sistemele noastre sunt compromise.

— Iisuse! A făcut o pauză. Alte vești *bune*?

— Motivul pentru care pleacă din oraș este că KGB-ul vrea să ucidă pe cineva care, spune el, nu merită să fie ucis.

— A spus cine?

— Nu până nu respiră aer liber. Dar există și vești bune. Soția lui este pasionată de muzică clasică. Trebuie să găsim un dirijor bun în Ungaria.
— Ungaria?
— M-am gândit aseară. Cel mai bun loc de unde să-l scoatem. Asta e stația lui Jimmy Szell, nu-i așa?
— Da.
Amândoi îl cunoșteau pe Szell din timpul petrecut la The Farm, instalația de antrenament a CIA din Tidewater, Virginia, lângă Interstate 64, la câțiva kilometri de Colonial Williamsburg.
— Întotdeauna am crezut că merita ceva mai mare.
Ed a stat o secundă să se gândească.
— Deci, din Ungaria via Iugoslavia, te gândești?
— Întotdeauna am știut că ești deștept.
— Bine... Ochii lui s-au fixat pe o parte goală a peretelui, în timp ce creierul se punea la treabă. Bine, putem să facem asta să meargă.
— Semnalul tău este o cravată roșie la metrou. Apoi îți strecoară aranjamentul de întâlnire, facem asta, iar Iepurele pleacă din oraș, împreună cu doamna Iepure și Iepurașul – o să-ți placă asta, deja îi spune fiicei sale *zaychik*.
— Flopsy, Mopsy și Cotton-tail? își exercită simțul umorului Ed.
— Îmi place asta. Să-i spunem Operațiunea BEATRIX, a sugerat ea.
Amândoi citiseră în copilărie *Peter Rabbit* al doamnei Potter. Cine nu l-a citit?
— Problema va fi să obținem aprobarea lui Langley. Dacă nu putem folosi canalele normale de comunicare, coordonarea va fi o mare bătaie de cap.
— La Fermă nu ni s-a spus niciodată că această muncă este ușoară. Așa că nu uita ce ne-a spus John Clark. Fiți flexibili.
— Da, ca linguine. A lăsat să iasă o respirație lungă. Având în vedere limitările în materie de comunicații, înseamnă, în esență, că o planificăm și o conducem din acest birou, fără niciun ajutor din partea Ministerului de Interne.
— Ed, așa trebuie să fie oricum. Tot ceea ce face Langley este să ne spună că nu putem face ceea ce vrem să facem – ceea ce era, la urma urmei, funcția fiecărui birou central din fiecare afacere din lume.
— În ale cui comunicații putem avea încredere?
— Iepurele spune că britanicii tocmai au pus la punct un nou

sistem pe care nu-l pot sparge – încă, oricum. Mai avem aici cifruri de unică folosință?

COS a clătinat din cap.

— Nu din câte știu eu. Foley și-a ridicat telefonul și a tastat numerele potrivite. Mike? Ești astăzi? Vrei să vii aici? Mulțumesc.

Russell a sosit în câteva minute.

— Hei, Ed, bună, Mary. Ce faci azi în prăvălie?

— Am o întrebare.

— Bine.

— A mai rămas vreun *one-timer*?

— De ce întrebi?

— Ne place să avem mai multă siguranță, a răspuns ea.

Răspunsul studiat și dezinvolt nu a funcționat.

— Vrei să-mi spui că sistemele mele nu sunt sigure? a întrebat Russell cu o alarmă bine ascunsă.

— Există motive să credem că unele dintre sistemele noastre de criptare nu sunt pe deplin sigure, Mike, i-a spus Ed ofițerului de comunicații al ambasadei.

— Rahat, a răsuflat, apoi s-a întors cu o oarecare jenă. Oh, scuze, Mary.

Ea a zâmbit.

— Este în regulă, Mike. Nu știu ce înseamnă acest cuvânt, dar l-am mai auzit pronunțat și înainte.

Gluma nu prea a ajuns la Russell. Revelația anterioară fusese prea cutremurătoare pentru ca el să vadă prea mult umor în acel moment.

— Ce poți să-mi spui despre asta?

— Nimic, Mike, a spus șeful de stație.

— Dar crezi că este solidă?

— Din păcate, da.

— Bine, în seiful meu am câteva cifruri vechi, vechi de opt sau nouă ani. Nu am scăpat niciodată de ele – nu se știe niciodată, știi?

— Michael, ești un om bun.

Ed a dat din cap aprobator.

— Sunt bune pentru poate zece expediții de câte o sută de cuvinte fiecare – presupunând că la Fort Meade încă mai au cifrul potrivit, dar băieții cărora le raportez nu aruncă prea multe. Totuși, vor trebui să le scoată din vreun sertar cu dosare.

— Cât de greu să le folosești?

— Urăsc chestiile astea blestemate. Știți de ce. La naiba, băieți,

noul cifru STRIPE are doar un an. Noul sistem britanic este o adaptare a acestuia. Cunosc echipa din Divizia Z care l-a dezvoltat. Vorbesc de o cheie pe 128 de biți, plus o cheie zilnică care e unică pentru fiecare mașină în parte. Nu ai cum să o spargi.

— Doar dacă nu cumva au un agent la Fort Meade, Mike, a precizat Ed.

— Atunci lasă-mă să pun mâna pe el și-l jupoi de viu pe nenorocit cu cuțitul meu de vânătoare Buck. Simplul gând îi ridicase tensiunea arterială suficient de mult încât să nu-și ceară scuze doamnei prezente pentru vulgaritatea sa. Acest negru își omorâse și jupuise partea lui de căprioare cu coadă albă, dar încă mai avea o poftă de a transforma un urs în covor, iar un urs brun rusesc mare și bătrân i s-ar fi potrivit de minune. Bine, nu pot să-i spun Fortului despre asta?

— Nu cu STRIPE nu se poate, a răspuns Foley.

— Ei bine, când veți auzi un strigăt mare și furios dinspre vest, veți ști despre ce este vorba.

— Ar fi bine să nu discuți asta cu nimeni acum, Mike, a gândit Mary Pat cu voce tare. Vor afla destul de curând pe alte căi.

Asta îi spunea lui Russell că semnalul Rabbit pe care îl trimisese zilele trecute era despre cineva pe care voiau să-l scoată în grabă, iar acum se gândea că știa de ce. Iepurele lor era un specialist în comunicații, și era al naibii de sigur că atunci când primeai unul din ăștia, îl puneai în primul tren care pleca din Dodge. *Destul de repede* însemna chiar acum, sau cât de aproape de asta puteai aranja.

— Bine, dă-mi semnalul tău. Îl voi cripta pe aparatul meu STRIPE și apoi îl voi trimite o singură dată. Dacă îmi citesc semnalele – a reușit să nu tremure – le va spune ceva?

— Spune-mi tu, a răspuns Ed Foley.

Russell s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu ar trebui. Chiar și atunci când reușești să spargi sistemele celorlalți, nu obții niciodată mai mult de o treime din trafic. Sistemele sunt prea complexe pentru așa ceva – cu excepția cazului în care agentul de pe loc al celuilalt tip citește textul în clar la capătul îndepărtat. Nu există apărare împotriva acestui lucru, cel puțin nu din punctul meu de vedere.

Și acesta a fost *celălalt* gând foarte înfricoșător. Era, până la urmă, același joc pe care îl jucau și același obiectiv pe care încercau să-l atingă în mod constant. Să aducă un tip până înăuntru care să poată scoate înapoi informațiile. Ca și agentul lor CARDINAL, un

cuvânt pe care nu-l rosteau niciodată cu voce tare. Dar acesta era jocul pe care îl aleseseră și, deși știau că cealaltă parte era destul de bună, se gândeau că ei erau mai buni. Și acesta era numele melodiei.

— Bine, Mike. Prietenul nostru crede în cifruri unice. Cred că toată lumea crede.

— Ivan sigur că da, dar trebuie să le înnebunească trupele, trebuind să parcurgă fiecare semnal literă pe rând.

— Ai lucrat vreodată pe partea de penetrare? l-a întrebat Ed Foley.

Russell a clătinat imediat din cap.

— Nu sunt suficient de inteligent. E un lucru bun, de asemenea. Mulți dintre tipii ăștia sfârșesc în camere de cauciuc, tăind păpuși de hârtie cu foarfeci tocite. Hei, îi cunosc pe mulți dintre băieții din Divizia Z. Șeful de acolo tocmai a refuzat catedra de matematică de la Cal Tech. E destul de deștept, a estimat Russell. Al naibii de deștept decât voi fi eu vreodată. Tatăl lui Ed Popadopolous – numele lui este grecesc – a condus un restaurant în Boston. Întreabă-mă dacă vreau slujba lui.

— Nu, nu-i așa?

— Nici măcar dacă au inclus-o pe Pat Cleveland ca beneficiu colateral.

Ed Foley știa că era o doamnă foarte frumoasă. Mike Russell chiar avea nevoie de o femeie în viața lui.

— O.K., îți voi trimite un mesaj în aproximativ o oră. O.K.?

— O.K.

Russell a plecat.

— Ei bine, cred că i-am zdruncinat destul de tare cușca, a gândit cu voce tare MP.

— Nici amiralul Bennett de la Fort Meade nu va fi foarte fericit. Am primit un semnal de redactare.

— Bine, o să văd cum se descurcă Eddie cu creioanele.

Și Mary Patricia Kaminsky Foley a plecat și ea.

BRIEFINGUL DE DIMINEAȚĂ al judecătorului Arthur Moore avea loc în mod normal la 7:30 dimineața, cu excepția zilei de duminică, când dormea până târziu, astfel că avea loc la ora 9:00. Soția sa recunoștea chiar și ciocănitul ofițerului care-i transmitea zilnic știrile de informații, întotdeauna în biroul privat din casa sa din Great Falls, care era măturat săptămânal de cel mai bun expert în *deparazitare* al Agenției.

Lumea fusese relativ liniștită în ziua precedentă – chiar și comuniștilor le plăcea să se relaxeze în weekend-uri, aflase el când își luase slujba.

— Altceva, Tommy? a întrebat judecătorul.

— Niște vești proaste de la Budapesta, a răspuns NIO[19]. Șeful nostru de stație, James Szell, a fost *ars* pe când făcea o preluare. Nu se cunosc detaliile, dar s-a ales cu un PNG din partea guvernului maghiar. Adjunctul său principal, Robert Taylor, este plecat din țară cu afaceri personale. Așa că stația din Budapesta a rămas fără activitate pentru moment.

— Cât de grav este? Nu prea rău cred, a spus DCI.

— Nu este o tragedie majoră. Se pare că nu se întâmplă mare lucru în Ungaria. Armata lor este destul de puțin importantă în cadrul Pactului de la Varșovia, iar politica lor externă, în afară de lucrurile pe care le fac în vecinătatea lor imediată, este doar o imagine în oglindă a Moscovei. Stația ne-a transmis destul de multe informații militare, dar Pentagonul nu-și face prea multe griji în legătură cu asta. Armata lor nu se antrenează suficient pentru a fi o amenințare pentru cine știe ce, iar sovieticii îi consideră nesiguri, a conchis NIO.

— Este Szell cineva care să o dea în bară? a întrebat Moore.

Își amintea vag că l-a întâlnit pe tip la o reuniune a Agenției.

— De fapt, Jimmy este bine văzut. După cum am spus, domnule, nu avem încă niciun detaliu. Probabil că va fi acasă până la sfârșitul săptămânii.

— Bine. Asta e tot?

— Da, domnule.

— Nimic nou despre Papa?

— Nici un cuvânt, domnule, dar va dura ceva timp până când oamenii noștri își vor scutura toți copacii.

— Asta spune și Ritter.

FOLEY A AVUT nevoie de aproape o oră pentru a-și redacta raportul. Trebuia să fie scurt, dar cuprinzător, iar acest lucru i-a pus la încercare capacitatea de a scrie. Apoi l-a dus la biroul lui Mike Russell. A stat acolo și a privit cum un ofițer șef de comunicații morocănos tasta cuvintele, literă cu literă, apoi le-a completat cu mai multe nume de familie cehești, după care le-a super-criptat pe aparatul său de criptare STRIPE. După ce a făcut asta, a trecut pe faxul securizat, care, desigur, a mai criptat textul încă o dată, dar în

mod grafic și nu alfanumeric. Criptarea faxului a fost relativ simplă, dar, din moment ce opoziția – care se presupunea că monitoriza transmițătorul prin satelit al ambasadei – nu putea spune dacă semnalul era grafic sau text, acesta era doar un obstacol în plus pe care trebuiau să îl treacă cei care se ocupau de decriptare. Semnalul a urcat la un satelit geo-sincron și a coborât înapoi la diferite legături descendente, una la Fort Belvoir, Virginia, alta la Sunnyvale, California, și, bineînțeles, una la Fort Meade, Maryland, la care celelalte stații își trimiteau *preluarea* prin linii fixe securizate de fibră optică.

Oamenii de comunicații de la Fort Meade erau toți în uniformă, dar când unul dintre ei, un E-5 din Forțele Aeriene, a trecut-o prin aparatul de decodare, a fost surprins să vadă notația care spunea că super-criptarea era pe un cifru de unică folosință, NHG-1329.

— Unde naiba este asta? l-a întrebat pe șeful său de tură, un șef superior al Marinei.

— La naiba, a comentat șeful. Nu am mai văzut așa ceva de mult timp.

A fost nevoit să deschidă un dosar cu trei inele și să răscolească prin el până când a găsit locul de depozitare din interiorul marelui seif de comunicații din colțul îndepărtat al camerei. Acela era păzit de un sergent de stat major, înarmat, al pușcașilor marini al cărui simț al umorului, la fel ca al tuturor pușcașilor marini care lucrau aici, fusese înlăturat chirurgical la Centrul Medical Naval Bethesda înainte de a fi repartizat la Fort Meade.

— Hei, sergent, trebuie să intru înăuntru pentru ceva, i-a spus el capului de borcan.

— Trebuie să-l vezi mai întâi pe maior, l-a informat sergentul. Și astfel, șeful superior s-a îndreptat spre biroul maiorului USAF, care stătea la birou, citind ziarul de dimineață.

— Bună dimineața, domnule maior. Trebuie să scot ceva din seif.

— Ce anume, șefule?

— Un cifru unic, NHG-1329.

— Mai avem vreunul? a întrebat oarecum surprins maiorul.

— Ei bine, domnule, dacă nu, puteți folosi asta pentru a aprinde focul pe grătar.

A înmânat mesajul.

Ofițerul de la Forțele Aeriene l-a inspectat.

— Ține-mă la curent. O.K. A mâzgălit o autorizație pe un carnețel

din colțul biroului său. Dă-i asta pușcașului marin.

— *Aye aye, sir*[20]. Șeful superior s-a întors spre seif, lăsându-l pe maiorul din Forțele Aeriene să se întrebe de ce calmarii vorbeau mereu atât de ciudat.

— Poftim, Sam, a spus șeful, înmânându-i formularul.

Pușcașul marin a descuiat ușa batantă, iar șeful superior s-a îndreptat înăuntru. Cutia în care se afla plăcuța nu era încuiată, probabil pentru că oricine ar fi putut trece de cele șapte niveluri de securitate necesare pentru a ajunge în acest punct era probabil la fel de demn de încredere ca și soția președintelui.

Cifrul unic a fost un dosar cu inele mici. Șeful Marinei Militare a semnat pentru el la ieșire, apoi s-a întors la biroul său. Sergentul Forțelor Aeriene i s-a alăturat și împreună au parcurs procedura greoaie de decriptare a mesajului.

— La naiba, a observat tânărul subofițer cam la două treimi din drum. Spunem cuiva despre asta?

— Asta e peste nivelul nostru de plată, fiule. Mă aștept ca cei de la DCI să anunțe pe cine trebuie. Și uită că ai văzut asta, a adăugat el. Dar niciunul dintre ei nu ar fi făcut-o cu adevărat, și amândoi știau asta. Cu toate ghișeele prin care trebuiau să treacă pentru a ajunge aici, ideea că sistemele lor de semnalizare nu erau sigure era mai degrabă ca și cum ar fi fost… ca și cum ar fi auzit că mama lor făcea șmecherii pe *Sixteenth Street* din D.C.

— Da, șefu', sigur, a răspuns tânărul subofițer. Cum îl livrăm pe acesta?

— Cred că, prin curier, fiule. Vrei să fluieri unul?

— *Aye aye, sir*. Sergentul USAF și-a luat rămas bun cu un zâmbet.

Curierul era un sergent de stat-major al armatei, care conducea un Plymouth Reliant maro al armatei, care a luat plicul sigilat, l-a pus în servieta de pe scaunul din față și a condus pe Baltimore-Washington Parkway până la D.C. Beltway, apoi spre vest până la George Washington Parkway, prima la dreapta, unde se afla CIA. În acel moment, mesajul – ce naiba era, nu știa – a încetat să mai fie responsabilitatea lui.

Adresa de pe plic îl trimitea la etajul șapte. La fel ca multe agenții guvernamentale, CIA nu dormea niciodată cu adevărat. La ultimul etaj se afla Tom Ridley, *National Intelligence Officer* și chiar cel care se ocupa de ședințele de informare din weekend ale judecătorului Moore. I-a luat cam trei secunde ca să-și dea seama că acesta trebuia

să ajungă la judecător chiar acum. Și-a ridicat telefonul securizat STU și a apăsat butonul de apelare rapidă 1.

— Sunt Arthur Moore, a spus imediat o voce.

— Domnule judecător, sunt Tom Ridley. Tocmai a sosit ceva.

Ceva însemna că *era* într-adevăr *ceva*.

— Acum?

— Da, domnule.

— Poți să vii aici?

— Da, domnule.

— Și Jim Greer?

— Da, domnule, și probabil și domnul Bostock.

Asta o făcea interesantă.

— Bine, sună-i și apoi ieși.

Ridley aproape că a putut auzi la celălalt capăt al firului: *La naiba, nu am niciodată o zi liberă!,* înainte ca linia să se stingă. A mai durat câteva minute pentru a-i suna pe ceilalți doi înalți funcționari ai Agenției, apoi Ridley a coborât la mașină pentru a pleca, oprindu-se doar pentru a face trei copii la xerox.

ERA ORA PRÂNZULUI în Great Falls. Doamna Moore, mereu gazda perfectă, a pregătit masa de prânz și băuturi răcoritoare pentru oaspeții ei neașteptați înainte de a se retrage în salonul ei de la etaj.

— Ce este, Tommy? a întrebat Moore.

Îl plăcea pe noul numit NIO. Absolvent al Universității Marquette, era expert în Rusia și fusese unul dintre analiștii vedetă ai lui Greer înainte de a fugi la postul său actual. În curând avea să fie unul dintre cei care îl însoțeau întotdeauna pe președinte în Air Force One.

— Asta a sosit în această dimineață târziu prin Fort Meade, a spus Ridley, împărțind copiile.

Mike Bostock a fost cel mai rapid cititor din grup:

— Oh, Doamne.

— Acest lucru îl va face fericit pe Chip Bennett, a prezis James Greer.

— Da, ca o vizită la dentist, a observat Moore, ultimul dintre toți. Bine, oameni buni, ce ne spune asta?

Bostock a luat-o primul.

— Înseamnă că îl vrem pe acest iepure în cotețul nostru în mare grabă, domnilor.

— Prin Budapesta? a întrebat Moore, amintindu-și de raportul de dimineață.

— Uh-oh, a observat Bostock.

— Bine. Moore s-a aplecat în față. Hai să ne organizăm gândurile. În primul rând, cât de importantă este această informație?

— Spune că KGB-ul va ucide pe cineva care *nu merită să fie ucis*. Asta sugerează că e vorba de Papa, nu-i așa?

— Mai important, el spune că sistemele noastre de comunicații ar putea fi compromise, a subliniat Bostock. Ăsta este cel mai important lucru pe care îl văd în acest semnal, James.

— Bine, în orice caz, îl vrem pe tipul ăsta de partea noastră de sârmă, corect?

— Domnule judecător, puteți paria pe asta, a replicat adjunctul DDO.

— Cât de repede putem face să se întâmple asta.

— Putem folosi propriile noastre active pentru a realiza acest lucru? a întrebat în continuare Moore. Nu va fi ușor. Budapesta a fost incendiată.

— Schimbă asta importanța scoaterii din Redland a drăguței sale codițe albe?, a întrebat DCI.

— Nu. Bostock a clătinat din cap.

— Bine, dacă nu o putem face singuri, chemăm un marker?

— Britanicii, vrei să spui? a întrebat Greer.

— I-am mai folosit înainte. Avem relații bune cu ei, iar lui Basil îi place să genereze datorii cu noi, le-a reamintit Moore. Mike, poți trăi cu asta? l-a întrebat el pe Bostock.

Un semn decisiv din cap.

— Da, domnule. Dar ar fi bine să avem unul dintre oamenii noștri prin preajmă pentru a supraveghea lucrurile. Basil nu se poate opune la asta.

— Bine, trebuie să decidem care dintre activele noastre le putem trimite. Apoi, a continuat Moore, cât de repede?

— Ce părere ai despre seara asta, Arthur? a observat Greer, spre amuzamentul general. După cum am citit eu, Foley este dispus să conducă operațiunea din propriul birou și este și destul grăbit. Foley este un băiat bun. Cred că îl lăsăm să se ocupe de asta. Budapesta este, probabil, un bun punct de ieșire pentru Iepurele nostru.

— De acord, a fost de acord Mike Bostock. Este un loc în care un ofițer KGB poate ajunge, ca în vacanță, și poate dispărea pur și

simplu.

— Își vor da seama că a plecat destul de repede, a gândit Moore cu voce tare.

— Au știut ei și când a sărit Arkady Shevchenko. Și ce dacă? Tot ne-a dat informații bune, nu-i așa? a subliniat Bostock. El ajutase la supravegherea acelei operațiuni, care fusese de fapt derulată de FBI în New York.

— Bine. Ce trimitem înapoi la Foley? a întrebat Moore.

— Un singur cuvânt: *Aprobat*.

Bostock își susținea *întotdeauna* ofițerii de teren.

Moore se uită prin cameră.

— Obiecții? Cineva? Au dat din cap.

— Bine, Tommy. Înapoi la Langley. Trimite asta lui Foley.

— Da, domnule.

NIO s-a ridicat și a ieșit. Un lucru bun despre judecătorul Moore. Când aveai nevoie de o decizie, poate că nu-ți plăcea ceea ce primeai, dar întotdeauna o primeai imediat.

Capitolul 19
Semnal clar

FOLEY ȘTIA CĂ DIFERENȚA de oră era cel mai mare handicap pentru a lucra la postul său. Dacă ar fi așteptat un răspuns în preajma ambasadei, ar putea fi nevoit să aștepte ore întregi și asta nu era o opțiune. Așa că, imediat după ce semnalul se stinsese, își adunase familia și se dusese acasă, cu Eddie mâncând un alt hot-dog în drum spre mașină și cu un exemplar facsimilat din New York *Daily News* în mână. Era cea mai bună pagină de sport dintre ziarele newyorkeze, credea el de mult timp, chiar dacă era puțin cam zglobie în titluri. Mike Lupica își cunoștea baseball-ul mai bine decât ceilalți aspiranți, iar Ed Foley îi respectase întotdeauna analizele. Ar fi putut fi un bun spion, dacă și-ar fi ales o meserie utilă. Așa că acum putea să înțeleagă de ce Yankees au căzut în fund în acest sezon. Se părea că blestemații de Orioles aveau să ia fanionul, iar asta, pentru sensibilitatea lui newyorkeză, era o crimă mai gravă decât felul în care arătau Rangers în acest an.

— Deci, Eddie, abia aștepți să patinezi? l-a întrebat pe fiul său.

— Da!, a răspuns imediat micuțul.

Eddie Junior era fiul lui, într-adevăr, și poate că aici avea să învețe cu adevărat cum să joace hochei pe gheață așa cum trebuie. În dulapul tatălui său îl aștepta cea mai bună pereche de patine de hochei pentru juniori pe care o puteai cumpăra, și încă o pereche pentru când picioarele lui se vor face mai mari. Mary Pat verificase deja ligile locale de juniori, iar acelea, după părerea soțului ei, erau cele mai bune din partea asta a Canadei, și poate chiar mai bune.

În general, era păcat că nu putea avea o STU în casa lui, dar Iepurele îi spusese că s-ar putea să nu fie în întregime sigure și, în

plus, le-ar fi spus rușilor că nu era doar ofițerul ambasadei care se ocupa de reporterii locali.

Weekendurile erau cele mai plictisitoare perioade pentru familia Foley. Niciunul dintre ei nu se supăra pe timpul petrecut cu micuțul, desigur, dar ar fi putut face asta în casa lor din Virginia, acum închiriată. Se aflau la Moscova pentru munca lor, care era o pasiune pentru amândoi și ceva ce fiul lor, sperau ei, va înțelege într-o zi. Așa că, deocamdată, tatăl său a citit câteva cărți cu el. Micuțul prindea alfabetul și părea să citească cuvinte, deși ca simboluri caligrafice mai degrabă decât ca construcții de litere. Era suficient pentru ca tatăl său să fie mulțumit, deși Mary Pat avea câteva îndoieli minore. După treizeci de minute de așa ceva, Micul Eddie i-a vorbit tatălui său despre o jumătate de oră de casete cu *Transformers*, spre marea satisfacție a primului și nedumerirea celui de-al doilea.

Mintea șefului de stație era, desigur, la Iepure, iar acum se întorcea la sugestia soției sale de a scoate pachetul fără ca cei de la KGB să știe că au plecat. În timpul înregistrării cu *Transformers* i-a revenit în minte. Nu puteai să ai o crimă fără un cadavru, dar cu un cadavru era al naibii de sigur că aveai o crimă. Dar dacă cadavrul nu era cel potrivit?

Esența magiei, așa cum îl auzise odată pe Doug Henning, consta în controlarea percepției publicului. Dacă puteai să determini ce vedeau, atunci puteai să le dictezi și ce credeau că au văzut și, de aici, ce anume își vor aminti că au văzut și ce vor spune apoi altora. Cheia pentru *asta* era să le oferi ceva ce se așteptau să vadă, chiar dacă era de necrezut. Oamenii – chiar și cei inteligenți – credeau tot felul de lucruri imposibile. Acest lucru era cu siguranță adevărat la Moscova, unde conducătorii acestei țări vaste și puternice credeau într-o filozofie politică la fel de nepotrivită cu realitatea contemporană ca și Dreptul divin al regilor. Mai exact, știau că era o filozofie falsă și totuși își porunceau să o creadă ca și cum ar fi fost Sfânta Scriptură scrisă cu cerneală de aur de mâna lui Dumnezeu. Așadar, acești oameni *puteau* fi păcăliți.

Au muncit din greu să se păcălească singuri, până la urmă.

Bine, cum să-i păcălim? s-a întrebat Foley. Dă-i celuilalt ceva ce se aștepta să vadă, și el va vedea, indiferent dacă era într-adevăr acolo sau nu. Voiau ca sovieticii să creadă că Iepurele și familia lui au... nu au părăsit orașul, ci au... murit?

Oamenii morți, după cum se presupune că a spus căpitanul Kidd,

nu spun povești. Și nici morții *nepotriviți.*

Britanicii au făcut asta o dată în al doilea război mondial, nu-i așa? s-a întrebat Foley.

Da, citise cartea în liceu, și chiar și atunci, la Fordham Prep, conceptul operațional îl impresionase. Operațiunea MINCEMEAT, așa se numea. Acel concept fusese într-adevăr foarte elegant, deoarece presupunea să facă opoziția să se simtă deșteaptă, iar oamenilor de pretutindeni le plăcea să se simtă deștepți...

Mai ales cei proști, își aminti Foley. Iar serviciile de informații germane din al Doilea Război Mondial nu meritau praful de pușcă pentru a le arunca în aer. Erau atât de inepte încât germanii ar fi fost mai bine să se descurce fără ele cu totul – astrologul lui Hitler ar fi fost la fel de bun și, probabil, mult mai ieftin pe termen lung.

Dar rușii, pe de altă parte, erau al naibii de deștepți – suficient de deștepți încât să fii foarte atent când te joci cu ei, dar nu atât de deștepți încât, dacă găseau ceva ce se așteptau să găsească, să arunce la coșul de gunoi și să caute ceea ce *nu se* așteptau să găsească. Nu, asta era doar natura umană, și chiar și Noul Om Sovietic pe care tot încercau să-l construiască era supus naturii umane, oricât de mult ar fi încercat guvernul sovietic să o scoată din el.

Și cum am putea face asta? se întrebă el liniștit, în timp ce la televizor un camion-tractor diesel se transforma într-un robot cu două picioare, pentru a lupta mai bine cu forțele răului – oricare ar fi ele...

Oh. Da. A fost destul de evident, nu-i așa? Trebuia doar să le dai ceea ce aveau nevoie să vadă pentru a dovedi că Iepurele și micuții lui colegi de coteț erau morți, pentru a le da ceea ce lăsau mereu în urmă oamenii morți. *Asta* ar fi fost o complicație majoră, dar nu atât de mare încât să fie imposibil de aranjat. Dar vor avea nevoie de ajutor. Acest gând nu l-a făcut pe Ed Foley să se simtă în siguranță. În domeniul lui de activitate, aveai încredere în tine mai mult decât în oricine sau orice altceva – și după aceea, poate, în alții din propria organizație, dar cât mai puțini posibil. După *aceea,* când devenea necesar să ai încredere în oameni din altă organizație, chiar strângeai din dinți. Bine, sigur, în informarea sa premergătoare misiunii de la Langley, i se spusese că se putea conta pe Nigel Haydock ca fiind un britanic foarte amabil – și foarte capabil – și un spion de teren destul de bun care lucra pentru un serviciu aliat apropiat, și, bine, sigur, îi plăcuse aspectul tipului și, bine, sigur, se înțeleseseră destul de bine.

Dar, la naiba, nu era Agenția. Dar Ritter îi spusese că, în caz de nevoie, se putea baza pe Haydock pentru o mână de ajutor, iar Iepurele însuși îi spusese că comunicațiile britanice nu fuseseră încă sparte, iar el trebuia să aibă încredere în Iepurele ca fiind un jucător cinstit. Viața lui Foley nu depindea de asta, dar cariera, era al naibii de sigur că depindea.

Bine, dar nu știu *cum* să lucrez la asta. Nigel era atașat comercial la Ambasada Marii Britanii, chiar vizavi de Kremlin, o stație care datează de pe vremea țarilor și care se presupunea că-l enerva la culme pe Stalin, pentru că vedea Union Jack în fiecare dimineață de la fereastra biroului său. Iar britanicii au ajutat la recrutarea și, mai târziu, l-au condus pe colonelul GRU Oleg Penkovskiy, agentul care a împiedicat cel de-al treilea război mondial și, pe parcurs, l-a recrutat pe CARDINAL, cea mai strălucitoare bijuterie din coroana CIA. Așa că, dacă trebuia să aibă încredere în cineva, acela trebuia să fie Nigel. Nevoia era mama multor lucruri, iar dacă Iepurele avea probleme, ei bine, ar fi știut că SIS fusese penetrat. Din nou. Își dădu seama că va trebui să-i ceară scuze lui Nigel doar pentru că gândea așa, dar era vorba de afaceri, nu de ceva personal.

Paranoia, Eddie, și-a spus COS. *Nu poți suspecta pe toată lumea. Pe naiba că nu pot!*

Dar, probabil, știa că Nigel Haydock credea același lucru despre el. Acesta era modul în care se juca jocul.

Și dacă îl scoteau pe Iepure, era o dovadă că Haydock era drept. Nici vorbă ca Ivan să-l lase pe iepuraș să plece viu din oraș. Știa prea multe.

Avea Zaitzev vreo idee despre pericolul în care se afla? Avea încredere în CIA ca să-l scoată pe el și familia lui din Dodge City în viață...

Dar, cu toate informațiile la care avea acces, nu făcea el o judecată în cunoștință de cauză? Iisuse, erau destule roți care se întrepătrundeau în asta ca să facă o fabrică de biciclete, nu-i așa?

Caseta s-a încheiat, iar Maestrul Camion Robot – sau cum naiba îl chema – s-a transformat din nou într-un camion și a plecat în sunet de *Transformers, mai mult decât se vede*... A fost suficient pentru momentul în care lui Eddie i-a plăcut. Așadar, aranjase niște timp de calitate cu fiul său și niște timp de gândire bun pentru el însuși – în general, nu era o seară de duminică rea.

— DECI, CARE ESTE PLANUL, Arthur? a întrebat Greer.

— Bună întrebare, James, a răspuns DCI.

Se uitau la televizor în bârlogul lui, Orioles și White Sox jucau în Baltimore. Mike Flanagan arunca și părea să fie pe drumul spre un alt premiu Cy Young, iar stoperul debutant pe care Orioles tocmai îl adusese juca deosebit de bine și părea să aibă un viitor în liga mare. Ambii bărbați beau bere și mâncau covrigei, ca și cum ar fi fost oameni adevărați care se bucurau de o după-amiază de duminică a distracției americane. Asta era parțial adevărat.

— Basil va ajuta. Putem avea încredere în el, a opinat amiralul Greer.

— De acord. Orice probleme ar fi avut sunt de domeniul trecutului, iar el le va compartimenta la fel de bine ca și cutia de bijuterii a reginei. Dar vom dori ca unul dintre oamenii noștri să fie implicat.

— Cine, crezi?

— Nu COS[21] Londra. Toată lumea știe cine este, chiar și taximetriștii. Nu se putea contesta acest lucru. Șeful de post din Londra era în domeniul spionajului de foarte mult timp, iar acum era mai mult un administrator decât un ofițer de teren activ. Același lucru se putea spune și despre majoritatea oamenilor săi, pentru care Londra era o slujbă sinecură și, în principal, o detașare la apus pentru cei care așteptau cu nerăbdare pensionarea. Oricine ar fi, va trebui să meargă la Budapesta și va trebui să fie invizibil.

— Deci, cineva pe care nu-l cunosc.

— Da. Moore a dat din cap în timp ce a luat o mușcătură din sandvișul său și a întins mâna după niște chipsuri. Nu va trebui să facă prea multe, doar să-i anunțe pe britanici că este acolo. Să-i țină cinstiți, așa.

— Basil o să vrea să-l intervieveze pe tipul ăsta.

— Nu se poate evita acest lucru, a fost de acord Moore. Și are dreptul să-și înmoaie și el ciocul.

Aceasta era o replică pe care o învățase ca judecător într-un caz rar de apel în materie de crimă organizată. El și colegii săi juriști din Austin, Texas, au râs de ea săptămâni întregi, după ce au respins apelul, cu 5–0.

— Vrem ca unul dintre oamenii noștri să se ocupe și de asta.

— Fii sigur de asta, James, a fost din nou de acord Moore.

— Și mai bine că omul nostru este stabilit acolo. Sincronizarea ar

putea fi un pic mai dificilă.

— Sigur că da.

— Ce zici de Ryan? a întrebat Greer. Este foarte departe de radar. Nimeni nu știe cine este – este unul de-al meu, nu-i așa? Nici măcar nu arată ca un ofițer de teren.

— Fața lui a fost în ziare, a obiectat Moore.

— Crezi că KGB-ul citește pagina societății? Cel mult poate că l-au observat ca pe un scriitor bogat și aspirant, iar dacă are un dosar, acesta se află în vreun subsol de la Centru. Asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Așa crezi? se întrebă Moore. Cu siguranță, acest lucru îi va da dureri de burtă lui Bob Ritter. Dar asta nu era în întregime un lucru rău. Bob avea viziuni de preluare a tuturor operațiunilor CIA și, om bun cum era, nu va fi niciodată Inspector Principal de Informații, din mai multe motive, printre care nu cel mai mic fiind acela că Congresului nu prea îi plăceau spionii cu complexe napoleoniene. Este în stare să facă asta?

— Băiatul este un fost pușcaș marin și știe să gândească pe picioarele lui, îți amintești?

— Și-a plătit datoriile, James. Nu se pișă stând jos, a recunoscut DCI.

— Și tot ce trebuie să facă este să fie cu ochii pe prietenii noștri, nu să se joace de-a spionul pe pământ inamic.

— Bob va avea o criză de nervi.

— Nu ne va afecta scopurile noastre dacă-l ținem pe Bob la locul lui, Arthur.

Mai ales, nu a adăugat el, *dacă asta va funcționa.* Și ar trebui să meargă. Odată ieșit din Moscova, ar trebui să fie o operațiune de rutină. Tensionată, desigur, dar de rutină.

— Și dacă o dă în bară?

— Arthur, Jimmy Szell a scăpat mingea la Budapesta, iar el este un ofițer de teren cu experiență. Știu, probabil că nici măcar nu este vina lui, probabil că a avut doar ghinion, dar asta dovedește ideea. O mare parte din acest joc este doar noroc. Britanicii vor face toată munca adevărată, și sunt sigur că Basil va alege o echipă bună.

Moore cântări gândul în liniște. Ryan era foarte nou la CIA, dar era o stea în ascensiune. Ceea ce îl ajuta era aventura sa, care nu avea încă un an, în care de două ori se confruntase cu arme încărcate și reușise oricum să facă treaba. Un lucru bun la Corpul Pușcașilor

Marini era că nu scoteau prea mulți fătălăi. Ryan *putea* să gândească și să acționeze pe picioarele lui, iar ăsta era un lucru bun. Și mai bine, britanicii îl plăceau. Văzuse comentariile lui Sir Basil Charleston cu privire la mandatul lui Ryan la Century House – îl simpatiza foarte mult pe tânărul analist american. Așa că aceasta era o șansă de a aduce un nou talent, și, deși nu era absolvent al Fermei, asta nu însemna că era un copil în pădure. Ryan trecuse prin pădure și omorâse și câțiva lupi pe drum, nu-i așa?

— James, este puțin în afara cutiei, dar nu voi spune nu din acest motiv. Bine, dă-i drumul. Sper ca băiatul tău să nu facă pe el.

— Cum a numit Foley această operațiune?

— BEATRIX, a spus el. Știi, ca *Peter Rabbit*.

— Foley, băiatul ăsta va ajunge departe, Arthur, iar soția lui, Mary Patricia, este o adevărată figură.

— Aici suntem cu siguranță de acord, James. Ea ar fi o călăreață de rodeo grozavă, iar el ar fi un șerif de oraș destul de bun la vest de Pecos, a spus DCI. Îi plăcea să vadă unele dintre tinerele talente pe care le producea agenția. De unde veneau cu toții – ei bine, veneau dintr-o mulțime de locuri diferite, dar toți păreau să aibă același foc în burtă pe care îl avusese el cu treizeci de ani în urmă, lucrând cu Hans Tofte. Nu erau teribil de diferiți de Texas Rangers pe care învățase să-i admire când era mic – oameni deștepți și duri care făceau ceea ce trebuia făcut.

— Cum îi dăm vestea lui Basil?

— L-am sunat aseară pe Chip Bennett și i-am spus să le ceară oamenilor lui să pregătească niște mingi de o singură lovitură. Ar trebui să fie la Langley în seara asta. Îi vom duce la Londra cu 747 în seara asta și vom trage câteva de acolo până la Moscova. Astfel vom putea comunica în siguranță, dacă nu chiar convenabil.

DE FAPT, ASTA era aproape gata. Un sistem informatic folosit pentru a prelua semnalele cu puncte și liniuțe ale Codului Morse Internațional a fost conectat la un radio extrem de sensibil acordat pe o frecvență nefolosită de nicio agenție umană, transformând zgomotul de fond în litere romane. Unul dintre tehnicienii de la Fort Meade a remarcat pe parcurs că zgomotul intergalactic pe care îl copiau era statica reziduală produsă de Big Bang, pentru care Penzias și Miller luaseră premiul Nobel cu câțiva ani înainte, și că era cât se poate de aleatoriu – cu excepția cazului în care puteai să-l decodifici

pentru a afla ce gândea Dumnezeu, ceea ce era dincolo de abilitățile chiar și ale diviziei Z a NSA. O imprimantă matricială a pus scrisorile pe seturi de hârtie carbonizată – trei copii din fiecare, originalul pentru inițiatori și câte o copie pentru CIA și NSA. Toate acestea conțineau suficiente litere pentru a transcrie prima treime din Biblie, iar fiecare pagină și fiecare rând erau identificate alfanumeric pentru a face posibilă decriptarea. Trei persoane au separat paginile, s-au asigurat că seturile erau aranjate corespunzător și apoi le-au introdus în dosare cu inele pentru a fi ușor de utilizat. Apoi, două dintre ele au fost predate unui subofițer al Forțelor Aeriene, care a dus copiile CIA la Langley. Tehnicianul principal se întreba ce era atât de al naibii de important încât să necesite astfel de cifruri unice, lucru pe care NSA îl depășise cu mult timp în urmă cu închinarea sa instituțională la tehnologia electronică, dar nu era treaba lui – niciodată – să motiveze *de ce*, nu-i așa? Nu la Fort Meade, Maryland, nu era.

RYAN SE UITA LA TV, încercând să se obișnuiască cu serialele britanice. Ajunsese să-i placă umorul britanic – la urma urmei, ei îl inventaseră pe Benny Hill. Tipul ăla trebuia să fie handicapat mintal ca să facă unele dintre lucrurile pe care le făcea – dar cu serialele TV obișnuite a fost nevoie să se obișnuiască puțin. Semnalele erau pur și simplu diferite și, deși vorbea engleza la fel de bine ca orice american, nuanțele de aici – exagerate, bineînțeles, la televizor – aveau o dimensiune subtilă care îi scăpa ocazional. Dar nu și soției lui, a observat Jack. Soția lui râdea suficient de tare încât să-și rupă fălcile, la lucruri pe care el abia le înțelegea. Apoi s-a auzit trilul STU-ului său din bârlogul de la etaj. A tropăit sus să răspundă. Nu ar fi fost un număr greșit. Oricine i-ar fi configurat numărul – British Telecom, o corporație semiprivată care făcea exact ceea ce guvernul îi spunea să facă – ar fi ales un număr atât de departe de traseul numeric încât numai un copil ar fi putut forma din greșeală numărul telefonului său securizat.

— Ryan, a spus el, după ce telefonul său s-a cuplat cu cel de la celălalt capăt.

— Jack, sunt Greer. Cum e duminică seara în Bătrâna Anglie veselă?

— Azi a plouat. Nu am apucat să tund iarba, a relatat Ryan.

Nu-l deranja prea mult. *Ura* să taie iarba, după ce învățase în copilărie că oricât de mult ai fi tăiat-o, blestemata aia de iarbă creștea

la loc în câteva zile și arăta din nou zdrențăroasă.

— Ei bine, iată că Orioles conduc White Sox cu cinci la doi după șase reprize. Cred că echipa ta arată bine pentru campionat.

— Cine din Liga Națională?

— Dacă ar trebui să pariez, aș spune că Phillies până la capăt, băiete.

— Am un dolar care zice că vă înșelați, domnule. O-urile mele arată bine de aici. *Care nu e* acolo, *la naiba*. De când a pierdut Colts, și-a transferat loialitatea către baseball. Jocul era mai interesant din punct de vedere tactic, deși nu avea lupta bărbătească din fotbalul NFL. Deci, ce se întâmplă în Washington într-o duminică după-amiază, domnule?

— Am vrut doar să te anunț. Există un semnal în drum spre Londra care te va implica. O nouă sarcină. Va dura poate trei sau patru zile.

— Bine. I-a trezit interesul, dar trebuia să vadă ce era înainte de a se entuziasma prea tare. Probabil că era vorba de o nouă analiză pentru care îl doreau. Acestea erau de obicei economice, pentru că amiralului îi plăcea modul lui de a lucra prin jocurile de cifre. Important?

— Ei bine, suntem interesați de ceea ce poți face cu ea, a fost tot ce a vrut să spună DDI.

Tipul ăsta trebuie să învețe vulpile cum să fie mai istețe decât câinii și caii. Noroc că nu era britanic. Aristocrația locală l-ar fi împușcat pentru că le-ar fi stricat cursele de obstacole, și-a spus Ryan.

— Bine, domnule, o să o caut. Presupun că nu puteți să-mi dați un *play-by-play*? a întrebat el cu puțină speranță în glas.

— Acel nou *shortstop* — Ripken, nu-i așa? — tocmai a dublat linia din stânga terenului a fugit la șase, unul în afara, partea de jos a celei de-a șaptea.

— Vă mulțumesc pentru asta, domnule. E mai bine decât *Fawlty Towers*.

— Ce naiba e asta?

— Este ceea ce se numește o comedie aici, amirale. E amuzant dacă o poți înțelege.

— Pune-mă la curent data viitoare când vin pe la tine, a sugerat DDI.

— Am înțeles, domnule.

— Familia e bine?
— Suntem bine, domnule, vă mulţumesc că aţi întrebat.
— Bine, să aveţi o zi bună. Ne mai vedem.
— Ce a fost asta? a întrebat Cathy în sufragerie.
— Şeful. Îmi trimite ceva la care să lucrez.
— Ce anume?
Ea nu înceta niciodată să încerce.
— Nu mi-a spus, doar m-a avertizat că am ceva nou cu care să mă joc.
— Şi nu ţi-a spus despre ce este vorba?
— Amiralului îi plac surprizele.
— Hmph a fost răspunsul ei.

CURIERUL s-a aşezat pe scaunul său de la clasa întâi. Pachetul din bagajul de mână era ascuns sub scaunul din faţă, iar el avea o colecţie de reviste de citit. Deoarece era sub acoperire, nu un curier diplomatic oficial, putea să se prefacă a fi o persoană reală, o deghizare de care se lepădase la Heathrow Biroul de imigrare de la Terminalul 4, pentru a prinde o maşină a ambasadei şi a ajunge în Grosvenor Square. În principal, aştepta cu nerăbdare să meargă la un pub drăguţ şi să bea nişte bere britanică înainte de a zbura înapoi acasă peste o zi şi jumătate. Era o risipă de talent şi de pregătire pentru proaspătul ofiţer de teren, dar toată lumea trebuia să îşi plătească datoriile, iar asta, pentru un tip proaspăt ieşit din Fermă, era exact asta. S-a consolat cu gândul că, orice ar fi fost, trebuia să fie un pic important. Sigur, Wilbur. Dacă ar fi fost atât de important, ar fi fost pe Concorde.

ED FOLEY DORMEA somnul celor drepţi. A doua zi, avea să găsească o scuză pentru a se duce la Ambasada britanică, să stea de vorbă cu Nigel şi să planifice operaţiunea. Dacă totul mergea bine, îşi va purta cea mai roşie cravată şi lua mesajul de la Oleg Ivanovich, stabilea următoarea întâlnire faţă în faţă şi mergea mai departe cu operaţiunea. *Cine este*, se întrebă el, *cine este cel pe care KGB-ul încearcă să-l ucidă? Papa?* Bob Ritter era foarte supărat din cauza asta. *Sau altcineva?* KGB-ul avea un mod foarte direct de a se ocupa de oamenii pe care nu-i plăcea. CIA nu avea. Nu mai omorâseră pe nimeni din anii ’50, când preşedintele Eisenhower folosise CIA – de fapt, destul de abil – ca o alternativă la angajarea trupelor în

uniformă în mod deschis. Dar această abilitate nu fusese transmisă administrației Kennedy, care a dat peste cap aproape tot ce a atins. Prea multe cărți de James Bond, probabil. În ficțiune totul era mai simplu decât în lumea reală, chiar și ficțiunea scrisă de un fost spion de teren. În lumea reală, să-ți închizi fermoarul putea fi greu.

Dar el plănuia o operațiune destul de complexă și își spunea că nu era chiar *atât de* complexă. Făcea o greșeală? Mintea lui Foley se rătăcea în timp ce restul conștiinței sale dormea. Chiar și dormind, continua să revină asupra unor lucruri. În visele sale, vedea iepuri alergând pe un câmp verde, în timp ce vulpile și urșii îl priveau. Prădătorii nu se mișcau asupra lor, poate pentru că erau prea rapizi și / sau prea aproape de vizuinile lor de iepuri pentru ca ei să piardă timpul cu o urmărire. Dar ce se întâmpla când iepurii se îndepărtau prea mult de vizuinile lor? Atunci vulpile îi puteau prinde, iar urșii se puteau deplasa pentru a-i înghiți întregi Și treaba lui era să-i protejeze pe micii iepurași, nu-i așa?

Chiar și așa, în visul său, vulpile și urșii doar priveau în timp ce el, vulturul, se învârtea în cerc și privea în jos. El, vulturul, jurase să renunțe la iepuri, deși o vulpe ar putea fi o bucățică bună pe care să o sfâșie, dacă ghearele sale o prindeau cum trebuie, chiar în spatele capului pentru a-i rupe gâtul, și s-o lase ursului s-o mănânce, pentru că urșilor nu prea le păsa pe cine mănâncă. Nu, domnului urs nu-i păsa deloc. Era doar un urs mare și bătrân, iar burta lui era mereu goală. Ar fi mâncat chiar și un vultur dacă ar fi avut ocazia, dar vulturul era prea iute și prea deștept, nu-i așa? Doar atâta timp cât își ținea ochii deschiși, își spuse nobilul vultur; avea abilități mari și o vedere fină, dar chiar și el trebuia să fie atent. Și astfel, vulturul s-a înălțat în aer, călărind termalele și privind. Nu putea intra în luptă, mai direct. Cel mult, putea să se prăbușească și să-i avertizeze pe iepurașii drăgălași că există un pericol în preajmă, dar iepurașii erau iepurași proverbial de proști, care își ronțăiau iarba și nu se uitau în jur atât de mult pe cât ar fi trebuit. Asta era treaba lui, își spuse nobilul vultur, să-și folosească vederea superbă pentru a se asigura că știe tot ce trebuie să știe. Treaba iepurașului era să fugă atunci când trebuia să fugă și, cu ajutorul vulturului, să fugă pe un alt câmp, unul fără vulpi și urși în jurul lui, pentru a fi liber să crească alți iepurași drăguți și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, precum micuții Flopsy, Mopsy și Cotton-tail ai lui Beatrix Potter.

Foley s-a întors, iar visul s-a încheiat, cu vulturul care pândea

pericolul, cu iepurii care-și mâncau iarba, cu vulpile și urșii la distanță, care priveau, dar nu se mișcau, pentru că nu știau ce iepuraș se va îndepărta prea mult de gaura lui sigură.

ZBÂRNÂITUL DELIBERAT și enervant al ceasului deșteptător l-a făcut pe Foley să deschidă ochii și s-a rostogolit pentru a-l opri. Apoi s-a ridicat brusc din pat și a intrat în baie. Dintr-o dată îi era dor de casa lui din Virginia. Avea mai mult de o baie – două și jumătate, de fapt, ceea ce îi permitea un anumit grad de flexibilitate în caz de urgență. Micul Eddie s-a ridicat când a fost chemat, apoi aproape imediat s-a așezat pe podea în fața televizorului și a strigat *Worker-womannnn!* când a început emisiunea de exerciții fizice. Asta a generat un zâmbet din partea mamei și a tatălui său. Chiar și băieții KGB-ului de la celălalt capăt al firelor de microfon probabil că au râs puțin la asta.

— Azi e ceva important planificat la birou? a întrebat Mary Pat în bucătărie.

— Ei bine, ar trebui să fie traficul obișnuit de weekend de la Washington. Trebuie să dau o fugă la ambasada britanică înainte de prânz.

— Oh? Pentru ce? a întrebat soția lui.

— Vreau să mă opresc să vorbesc cu Nigel Haydock în legătură cu câteva lucruri, i-a spus el, în timp ce ea punea șunca la prăjit. Mary Pat făcea întotdeauna șuncă și ouă în ziua în care avea de făcut o lucrare de spionaj importantă. S-a întrebat dacă ascultătorii lor din KGB s-ar fi gândit vreodată la așa ceva. Probabil că nu. Nimeni nu era atât de minuțios, iar obiceiurile alimentare americane îi interesau probabil doar în măsura în care străinii mâncau de obicei mai bine decât rușii.

— Ei bine, salută-l din partea mea.

— Bine. A căscat și a luat o înghițitură de cafea.

— Trebuie să-i chemăm la noi – poate weekendul viitor?

— Mie îmi convine. Friptură de vită și ca de obicei?

— Da, o să încerc să iau niște porumb congelat pe știuleți.

Rușii cultivau porumb pe care îl puteai cumpăra în piețele deschise ale fermierilor și era în regulă, dar nu era Silver Queen, pe care ajunseseră să îl iubească în Virginia. Așa că, de obicei, se mulțumeau cu porumbul congelat pe care Air Force îl aducea cu avionul de la Rhein-Main, alături de hot-dogii Chicago Red pe care îi

serveau la cantina ambasadei și de toate celelalte gusturi de acasă care deveneau atât de importante într-o detașare ca aceasta. *Probabil că era la fel de adevărat și la Paris*, se gândi Ed. Micul dejun a trecut repede, iar o jumătate de oră mai târziu, era aproape îmbrăcat.

— Ce cravată azi, dragă?

— Ei bine, în Rusia, ar trebui să porți roșu din când în când, a spus ea, înmânându-i cravata cu o clipire de ochi, împreună cu norocosul inel de cravată argintiu.

— Um-hmm, a fost de acord, uitându-se în oglindă pentru a o potrivi în guler. Ei bine, iată-l pe Edward Foley, senior, ofițer în serviciul extern.

— Mie îmi convine, dragă.

L-a sărutat, un pic mai tare.

— La revedere, tati, a spus Junior în timp ce tatăl său se îndrepta spre ușă.

A bătut palma în loc de un sărut. Devenise un pic prea bătrân pentru chestii de fetițe.

Restul călătoriei a fost o rutină plictisitoare. Mersul pe jos până la metrou. Să-și cumpere ziarul de la chioșc și să prindă exact același tren cu același tarif de cinci copeici, pentru că dacă îl prindea pe cel care mergea spre casă, pentru a fi marcat de KGB ca fiind o creatură cu rutină strictă, atunci trebuia să aibă obiceiurile de dimineață și de după-amiază în oglindă. La ambasadă, a intrat în biroul său și a așteptat ca Mike Russell să aducă traficul de mesaje de dimineață. Mai mult decât de obicei, a văzut imediat, răsfoind mesajele și verificând anteturile.

— Ceva despre ce am discutat? a întrebat ofițerul de comunicații, zăbovind o clipă.

— Nu pare să fie așa, a răspuns Foley. Te-ai încordat puțin?

— Ed, singura mea treabă este să bag și să scot lucruri sigure, știi?

— Privește din partea mea, Mike. Dacă se prăbușesc la mine, sunt la fel de inutil ca niște țâțe pe un mistreț. Ca să nu mai vorbim de tipii care sunt uciși din cauza asta.

— Da, te înțeleg. Russell a făcut o pauză. Nu-mi vine să cred că pot să-mi spargă sistemele, Ed. Așa cum ai spus, ai pierde oameni în stânga și în dreapta.

— Aș vrea să fiu de acord cu tine, dar nu putem fi prea atenți, nu-i așa?

— Am înțeles, omule. Dacă prind pe cineva făcând prostii în magazinul meu, nu va trăi suficient de mult ca să vorbească cu FBI-ul, a promis întunecat.

— Nu te lăsa prea mult dus de val.

— Ed, când am fost în Vietnam, semnalele nesigure au dus la moartea soldaților. Asta e cât se poate de important, știi?

— Dacă aud ceva, o să mă asigur că vei afla, Mike.

— Bine.

Russell s-a îndreptat spre ieșire, fără să mai scoată fum din urechi.

Foley și-a organizat traficul de mesaje – era adresat șefului de post, bineînțeles, nu pe numele cuiva – și a început să le citească. Existau în continuare preocupări legate de KGB și de Papă, dar, în afară de Iepure, nu avea nimic nou de raportat, și doar speranța îi spunea că Flopsy avea ceva de raportat pe acest subiect. Mult interes pentru ședința Biroului Politic de săptămâna trecută, dar pentru asta trebuia să aștepte ca sursele sale să raporteze. Întrebări despre starea de sănătate a lui Leonid Brejnev, dar deși cunoștea numele medicilor săi – o întreagă echipă – niciunul dintre ei nu vorbea direct cu CIA. Puteai să vezi imaginea de la televizor și să știi că Leonid Ilici nu avea de gând să alerge la maraton la următoarele Olimpiade. Dar astfel de oameni puteau să persiste ani de zile, cu vești bune și vești proaste. Brejnev nu avea de gând să facă nimic nou și diferit, dar, pe măsură ce devenea din ce în ce mai irațional, nu se știa ce tâmpenii ar putea încerca – cu siguranță nu avea de gând să se retragă din Afganistan. Nu-i păsa câtuși de puțin de viețile tinerilor soldați ruși, nu când auzea pașii Morții apropiindu-se de propria-i ușă. Succesiunea era de interes pentru CIA, dar era destul de stabilit că Iuri Vladimirovici Andropov va fi următorul tip pe scaunul din capul mesei, în lipsa unei morți subite sau a unui pas greșit major în sens politic. Totuși, Andropov era un operator politic prea abil pentru asta. Nu, el era actualul czarevici, și asta era tot. Să sperăm că nu va fi prea viguros – și nu va fi dacă poveștile despre boala sa de ficat erau adevărate. De fiecare dată când Foley îl vedea la televiziunea rusă, căuta pe pielea lui nuanța galbenă care anunța acea afecțiune anume – dar machiajul putea ascunde asta, dacă foloseau machiaj pe șefii lor politici *Hmm, cum să verifice asta?* se întrebă el. Ceva de trimis la Direcția de Știință și Tehnologie de la Langley, poate.

ZAITZEV S-A AȘEZAT pe scaun, după ce l-a eliberat pe Kolya Dobrik, și s-a uitat peste traficul de mesaje. S-a hotărât să memoreze cât mai multe, așa că i-a luat ceva mai mult timp decât de obicei pentru a transmite mesajele către destinatarii finali. Era din nou unul de la agentul CASSIUS, direcționat pentru cei de la serviciile de informații politice de la etaj, dar și la Institutul SUA-Canada, unde academicienii citeau frunzele de ceai pentru Centru ca rezervă.

A fost una de la NEPTUNE, care cerea bani pentru agentul care furniza KGB-ului informații atât de bune în materie de comunicații. NEPTUNE sugera marea, nu-i așa? Zaitzev și-a căutat în memorie semnalele anterioare de la acea sursă. Nu era vorba în principal despre marina americană? Și *el* era motivul pentru care se îngrijora de securitatea semnalelor americane. Cu siguranță că KGB-ul îi plătea o sumă *uriașă* de bani, sute de mii de dolari în numerar american, lucru pe care KGB-ul avea probleme în a pune mâna – era mult mai ușor pentru Uniunea Sovietică să plătească în diamante, întrucât putea să extragă diamante în Siberia de Est. Plătiseră câțiva americani în diamante, dar aceștia fuseseră prinși de vigilentul FBI american, iar KGB-ul nu încercase niciodată să negocieze eliberarea lor, atât de mult pentru loialitate. Americanii încercau să facă asta, știa, dar de cele mai multe ori oamenii pe care încercau să îi elibereze fuseseră deja executați – un gând care îi oprise gândurile la rece.

Dar acum nu mai era cale de întoarcere, iar CIA era suficient de competentă pentru ca KGB-ul să se teamă de ea, și *asta* nu însemna că era pe mâini bune?

Apoi și-a amintit un alt lucru pe care trebuia să-l facă astăzi. În sertarul său se afla un bloc de rapoarte de contact. Mary îi sugerase să raporteze întâlnirea lor, așa că a făcut-o. A descris-o ca fiind drăguță, la sfârșitul anilor douăzeci sau începutul anilor treizeci, mama unui băiețel destul de drăguț, și nu prea inteligentă – *foarte americană în maniere*, a scris el – cu abilități lingvistice modeste, cu un vocabular bun, dar cu o sintaxă și o pronunție proaste, ceea ce făcea ca rusa ei să fie de înțeles, dar greoaie. Nu a făcut o evaluare a probabilității ca ea să fie ofițer de informații, ceea ce, se gândea el, era un lucru inteligent de făcut. După cincisprezece minute de scris, a dus-o la ofițerul de securitate al departamentului.

— Asta a fost o pierdere de timp, a spus el, înmânându-i-o omului, un căpitan refuzat de două ori pentru promovare.

Ofițerul de securitate a scanat-o.

— Unde ai întâlnit-o?

— Este chiar acolo. A arătat spre formularul de contact. Mi-am dus *zaychik-ul* la plimbare în parc și a apărut cu băiețelul ei. Îl cheamă Eddie, numele lui real este evident Edward Edwardovich – Edward Junior, cum îi spun americanii – patru ani, cred că a spus ea, un băiețel drăguț. Am vorbit câteva minute despre nu foarte multe lucruri și cei doi au plecat.

— Impresia ta despre ea?

— Dacă ea este un spion, atunci sunt sigur de victoria socialismului, a răspuns Zaitzev. Este destul de drăguță, dar mult prea slabă și nu prea inteligentă. Ceea ce presupun că este o gospodină americană tipică.

— Altceva?

— Totul este acolo, tovarășe căpitan. A durat mai mult să scriu asta decât să vorbesc cu ea.

— Vigilența ta este remarcată, tovarășe maior.

— Sunt în slujba Uniunii Sovietice.

Și Zaitzev s-a întors la biroul său. *A fost o idee bună din partea ei*, s-a gândit el, *să sugereze acest raport cu atâta asiduitate*. S-ar putea să fi fost o umbră asupra ei, la urma urmei, iar dacă nu, atunci ar fi existat o nouă intrare în dosarul ei KGB, raportată de un ofițer KGB, care să certifice că nu reprezenta o amenințare pentru socialismul mondial.

Întors la biroul său s-a apucat să își noteze foarte atent activitatea zilnică. Cu cât dădea mai mult CIA, cu atât era mai bine plătit. Poate că își va duce fiica la parcul de distracții Disney Planet și poate că micuța sa *zaychik se va* distra acolo. Semnalele sale includeau și alte țări, iar el le memora și pe acestea. Unul cu numele de cod MINISTER din Anglia era interesant. Probabil că era în Ministerul lor de Externe și furniza informații politice / diplomatice excelente, pe care ei le adorau la etaj.

FOLEY A LUAT o mașină a ambasadei pentru a merge la Ambasada britanică. Au fost destul de cordiali după ce și-a arătat actele de identitate, iar Nigel a coborât să-l întâmpine în marele foaier, care era într-adevăr foarte mare.

— Bună, Ed! A dat o strângere de mână cordială și a zâmbit. Vino pe aici.

Au urcat scările de marmură și apoi direct în biroul lui. Haydock a

închis ușa și i-a indicat un scaun din piele.

— Ce pot face pentru tine?

— Avem un Iepure, a spus Foley, trecând peste preliminarii.

Și cu asta a spus totul. Haydock știa că Foley era un spiriduș – un *văr* în terminologia britanică.

— De ce îmi spui mie?

— Vom avea nevoie de ajutorul tău pentru a-l scoate de acolo. Vrem să facem asta prin Budapesta, iar stația noastră de acolo tocmai a fost incendiată. Cum e prăvălia ta acolo?

— Șeful este Andy Hudson. Fost ofițer în Regimentul de Parașutiști, un tip capabil. Dar s-o luăm de la început, Edward. Ce poți să-mi spui și de ce este atât de important?

— Este un *walk-in*, cred că s-ar putea spune. Pare a fi un tip care se ocupă de comunicații. Pare cât se poate de real, Nigel. Am cerut permisiunea de a-l scoate imediat, iar Langley a dat undă verde. O pereche de cinci, omule, a adăugat el.

— Deci, prioritate mare și fiabilitate mare pentru acest tip?

Foley a clătinat din cap.

— Da. Vrei veştile bune?

— Dacă există vreuna.

— Spune că comunicațiile noastre ar putea fi compromise, dar noul vostru sistem nu a fost încă spart.

— Mă bucur să aud asta. Deci, asta înseamnă că eu pot comunica liber, dar tu nu?

Încă o încuviințare din cap.

— Am aflat în această dimineață că un ajutor de comunicare este pe drum spre mine – poate că au pregătit câteva cifruri unice pe care să le folosesc. Voi afla mai târziu astăzi, poate.

Haydock s-a lăsat pe spate în scaun și și-a aprins un fum, un Silk Cut cu gudron mic. A trecut la ele pentru a-și face soția fericită.

— Aveți un plan? a întrebat spionul britanic.

— Mă gândesc să ia trenul spre Budapesta. În rest, ei bine...

Foley a expus ideea pe care el și Mary Pat o gândiseră.

— Este creativ, Edward. a spus Haydock. Când ai citit despre MINCEMEAT? Face parte din programa de la academia noastră, să știi.

— Pe vremea când eram copil. Întotdeauna am crezut că era destul de inteligent.

— În teorie, nu este o idee rea – dar, știi, piesele de care ai nevoie

nu sunt ceva ce poți lua de la fierărie.

— M-am cam gândit la asta, Nigel. Așa că, dacă vrem să facem jocul, mai bine să ne mișcăm repede.

— De acord. Haydock a făcut o pauză. Basil va dori să știe câteva lucruri. Ce altceva îi pot spune?

— Ar trebui să primească în această dimineață o scrisoare prin curier de la judecătorul Moore. Tot ce pot spune este că tipul ăsta pare destul de real.

— Ai spus că este ofițer de comunicații la Centru, nu-i așa?

— Da.

— Ar putea fi foarte valoros, într-adevăr, a fost de acord Haydock. Mai ales dacă este un *mail clerk*{22}.

L-a pronunțat *clark*. Invocarea numelui ofițerului de instrucție al lui Foley aproape că l-a făcut să zâmbească... dar nu chiar. De data aceasta, a fost o mișcare mai lentă a capului, cu ochii lui Foley fixați pe gazda sa.

— La asta ne gândim, băiete.

În cele din urmă a ajuns acasă.

— La naiba, a răsuflat Haydock. Asta ar fi valoros. Și el e doar un *walk-in*?

— Corect. Un pic mai complicat de atât, dar la asta se rezumă totul, amice.

— Nu e o capcană, nu e un steag fals?

— M-am gândit la asta, bineînțeles, dar nu are sens, nu-i așa? a întrebat Foley. Britanicul știa că era de la Agenție, dar nu știa că era șef de stație. Dacă m-au identificat, de ce să-și arate mâna atât de devreme?

— Adevărat, a fost de acord Nigel. Ar fi o stângăcie. Deci, Budapesta, nu-i așa? Mai ușor decât din Moscova – cel puțin asta e.

— Sunt și vești proaste. Soția lui nu face parte din plan.

Foley a trebuit să-i spună asta.

— Cred că glumești, Edward.

— Aș fi vrut eu, omule. Dar așa se întâmplă.

— Ah. Ei bine, ce este viața fără câteva complicații? Ai vreo preferință cum să-ți scoți Iepurele? a întrebat, fără să-i dea de înțeles lui Foley la ce se gândea.

— Asta e pentru tipul tău Hudson din Budapesta, presupun. Nu e teritoriul meu, nu e treaba mea să-i spun cum să-și conducă operațiunea.

Haydock doar a dat din cap. Era unul dintre acele lucruri care se subînțelegeau, dar care trebuiau spuse oricum.

— Când? a întrebat el.

— În curând, cât mai curând posibil. Langley e aproape la fel de dornic de asta ca și mine.

Și, nu a mai adăugat el, era cu siguranță o modalitate ca naiba pentru el de a se remarca mai devreme ca șef de stație la Moscova.

— Roma, te gândești? Sir Basil mi-a zornăit ferestrele în legătură cu asta.

— Premierul vostru este interesat?

— Cam la fel de mult ca și președintele vostru, îmi imaginez. Această piesă ar putea foarte bine să tulbure apele destul de mult.

— În stil mare, a fost de acord Foley. Oricum, am vrut să te anunț. Sir Basil va avea probabil un semnal pentru tine mai târziu în cursul zilei de azi.

— Am înțeles, Edward. Când va sosi, voi putea începe să acționez.

Și-a verificat ceasul – prea devreme pentru a-i oferi oaspetelui său o bere în barul ambasadei. Păcat.

— Când primești autorizația, sună-mă. Bine?

— Cu siguranță. Vom rezolva lucrurile pentru tine, Ed. Andy Hudson este un ofițer bun și conduce o operațiune bine pusă la punct la Budapesta.

— Grozav.

Foley s-a ridicat în picioare.

— Ce zici de o cină în curând? a întrebat Haydock.

— Cred că ar fi bine să o facem curând. Penny pare să fie pe cale să se întoarcă. Când o vei duce acasă?

— Câteva săptămâni. Micuțul se rostogolește și lovește tot timpul acum.

— Întotdeauna este un semn bun, omule.

— Și avem un medic bun chiar aici, în ambasadă, în cazul în care ar trebui să ajungă mai devreme.

Doar că medicul de la ambasadă nu prea voia să aducă pe lume un copil. Nu a vrut niciodată.

— Ei bine, dacă e băiat, Eddie îți va împrumuta casetele lui *Transformers*, a promis Ed.

— *Transformers*? Ce-i asta?

— Dacă e băiat, vei afla, l-a asigurat Foley.

Capitolul 20
Planificare

Ofițerul de teren junior a sosit la terminalul patru Heathrow din Londra cu puțin înainte de ora șapte dimineața. A trecut fără probleme de imigrări și de vamă și s-a îndreptat spre ieșire, unde și-a văzut șoferul având în mână obișnuita carte de semnalizare, de data aceasta cu un nume fals, desigur, întrucât spionii CIA își foloseau numele real doar atunci când trebuia. Numele șoferului era Leonard Watts. Watts conducea un Jaguar al ambasadei și, din moment ce avea pașaport și plăcuțe de înmatriculare diplomatice pe mașină, nu era foarte preocupat de limitele de viteză.

— Cum a fost zborul?

— Bine. Am dormit aproape tot drumul.

— Ei bine, bine ai venit în lumea operațiunilor de teren, i-a spus Watts. Cu cât dormi mai mult, cu atât mai bine.

— Cred că da. Iată pachetul.

Era prima sa misiune în străinătate și nu una foarte solicitantă, iar acoperirea lui nu era îmbunătățită de faptul că călătorea doar cu pachetul de curierat și cu o geantă mică ce-și petrecuse călătoria în compartimentul de deasupra capului, cu o cămașă curată, lenjerie de corp curată și trusa de bărbierit.

— Apropo, mă numesc Len.

— Bine, eu sunt Pete Gatewood.

— Prima dată în Londra?

— Da, a răspuns Gatewood, încercând să se obișnuiască să stea pe scaunul din stânga față, fără un volan care să-l protejeze, și să fie condus de un respins din NASCAR. Cât mai durează până la ambasadă?

— O jumătate de oră. Watts s-a concentrat la condus.

— Ce ai adus?

— Ceva pentru COS, e tot ce știu.

— Ei bine, nu este o rutină. M-au trezit pentru asta, s-a plâns Watts.

— Unde ai lucrat? a întrebat Gatewood, sperând să îl facă pe acest maniac să o ia mai încet.

— Oh, pe aici. Bonn, Berlin, Praga. Mă pregătesc să mă retrag, să mă întorc în Indiana. Acum avem o echipă de fotbal pe care să o urmărim.

— Da, și tot porumbul, a observat Gatewood.

Nu fusese niciodată în Indiana și nu-și dorea în mod deosebit să viziteze statul agricol, care, și-a reamintit el însuși, producea câțiva jucători de baschet destul de buni.

Destul de curând, sau aproape, au trecut pe lângă un mare parc verde pe stânga și, la câteva străzi după aceea, dreptunghiul verde al Pieței Grosvenor. Watts a oprit mașina pentru a-l lăsa pe Gatewood să coboare. S-a ferit de *ghivecele de flori* menite să împiedice mașinile-bombă să se apropie prea mult de betonul care înconjura clădirea de o urâțenie debordantă și a mers pe jos. Pușcașii marini dinăuntru i-au verificat legitimația și au dat un telefon. În scurt timp, o femeie de vârstă mijlocie a intrat în foaierul de la intrare și l-a condus la un lift care l-a dus la etajul al treilea, chiar lângă grupul tehnic care lucra îndeaproape cu GCHQ-ul britanic din Cheltenham. Gatewood a intrat în biroul de colț corespunzător și a văzut un bărbat de vârstă mijlocie așezat la un birou de stejar.

— Tu ești Gatewood?

— Da, domnule. Tu ești...?

— Eu sunt Randy Silvestri. Ai un pachet pentru mine, a anunțat COS Londra.

— Da, domnule.

Gatewood a deschis fermoarul de la geantă și a scos plicul mare de manila. L-a înmânat.

— Te interesează ce conține? a întrebat Silvestri, privindu-l pe tânăr.

— Dacă mă privește, mă aștept să-mi spuneți, domnule.

Șeful de stație a aprobat din cap.

— Foarte bine. Annie te va duce jos la micul dejun, dacă dorești, sau poți lua un taxi pentru hotelul tău. Ai bani britanici?

— O sută de lire, domnule, în zeci și douăzeci.
— Bine, e suficient pentru nevoile tale. Mulțumesc, Gatewood.
— Da, domnule.
Și Gatewood a părăsit biroul.
Silvestri a desfăcut pachetul după ce a constatat că închiderea nu fusese deranjată în prealabil. Dosarul cu inele plate avea ceea ce părea a fi patruzeci sau cincizeci de foi de hârtie tipărite – toate cu litere aleatorii.
Așadar, un cifru unic pentru Stația Moscova, spunea nota de pe copertă. L-a trimis prin curier la Moscova cu zborul British Airways de la prânz. Și două scrisori, una pentru Sir Basil, cu indicația de livrare manuală. O mașină îl va duce la Century House după ce va suna înainte. Cealaltă era pentru puștiul Ryan pe care Jim Greer îl plăcea atât de mult, tot pentru livrare manuală prin biroul lui Basil.
S-a întrebat ce se întâmplă. Trebuia să nu fie trivial pentru acest tip de manipulare. Și-a luat telefonul și a apăsat numărul 5.
— Aici este Basil Charleston.
— Basil, sunt Randy. Tocmai a sosit ceva pentru tine. Pot să ți-l aduc?
Un zgomot de hârtii amestecate. Basil ar fi știut că era important.
— Să zicem, la ora zece, Randy?
— Corect. Ne vedem atunci.
Silvestri și-a sorbit cafeaua și a estimat timpul necesar. Putea să mai stea cam o oră înainte de a pleca. Apoi a apăsat butonul interfonului.
— Da, domnule?
— Annie, am un pachet care trebuie trimis prin curier la Moscova. Avem un hamal pe punte?
— Da, domnule.
— Bine, poți să-i duci asta jos?
— Da, domnule.
Secretarele CIA nu sunt plătite să fie vorbărețe.
— Bine. Mulțumesc.
Silvestri a închis.

JACK ȘI CATHY se aflau în tren, trecând prin Elephant and Castle – și încă nu aflase de unde naiba luase numele blestematul ăla de loc, își aminti Jack. Vremea părea amenințătoare. *Anglia nu era suficient de întinsă pentru ca un sistem de furtuni să zăbovească*, se gândi

Ryan. Poate că era vorba doar de o serie de nori de ploaie care veneau de peste Atlantic? În orice caz, între ieri și astăzi, recordul său personal de vreme frumoasă pe aici părea să se încheie. Păcat.

— Doar ochelari săptămâna asta, iubito? și-a întrebat soția, cu capul îngropat, ca de obicei, într-o revistă medicală.

— Toată săptămâna, a confirmat ea. Apoi și-a ridicat privirea. Nu este la fel de interesant ca o operație, dar este totuși important, să știi.

— Cath, dacă o faci, trebuie să fie important.

— Și nu poți spune ce vei face?

— Nu până nu ajung la birou.

Și probabil nici atunci. Orice ar fi fost, fusese fără îndoială transmis prin intermediul unei imprimante securizate sau al unei linii de fax peste noapte... cu excepția cazului în care era ceva foarte important și fusese trimis prin curier. Diferența de fus orar făcea ca acest lucru să fie destul de convenabil de fapt. Avionul 747 de la Dulles ajungea de obicei între șase și șapte dimineața, iar apoi mai erau patruzeci de minute până la biroul său. Guvernul putea lucra mai eficient decât Federal Express atunci când dorea. Încă cincisprezece minute de *Daily Telegraph* al lui și *NEJM* al ei și s-au despărțit la Victoria. Cathy, în mod pervers, a luat metroul. Ryan a optat pentru un taxi. A trecut în grabă pe lângă Palatul Westminster, apoi a sărit peste Tamisa. Ryan a plătit cele patru lire și jumătate și a adăugat un bacșiș sănătos. Zece secunde mai târziu, era înăuntru.

— Bună dimineața, Sir John, l-a salutat Bert Canderton.

— Bună dimineața, domnule sergent-major, a răspuns Ryan, strecurându-și legitimația prin poartă, apoi spre lift și urcând la etajul său.

Simon era deja la locul lui, trecând în revistă traficul de mesaje. Ochii i s-au ridicat când a intrat Jack.

— Bună dimineața, Jack.

— Hei, Simon. Cum a fost weekend-ul?

— Nu am făcut nimic cu grădinăritul. Ploaie nenorocită.

— Ceva interesant în această dimineață?

Și-a turnat o ceașcă de cafea. Ceaiul Simon's English Breakfast nu era rău pentru un ceai, dar ceaiul pur și simplu nu-l aranja pe Jack, cel puțin nu dimineața. Nu aveau nici *bear claw*[23] aici, iar Jack neglijase să-și ia croasantul pe drum.

— Nu încă, dar vine ceva din America.

— Ce este?

— Basil nu a spus, dar când ceva vine prin curier, într-o dimineață de luni, de obicei este interesant. Trebuie să aibă legătură cu Uniunea Sovietică. Mi-a spus să aștept.

— Ei bine, am putea să începem săptămâna cu ceva interesant. Ryan și-a sorbit cafeaua. Nu se ridica la nivelul celei făcute de Cathy, dar era mai bună decât ceaiul. Când vine?

— În jur de zece. Șeful tău de stație, Silvestri, îl aduce.

Ryan îl întâlnise doar o singură dată. Părea destul de competent, dar te așteptai la asta de la un COS, chiar și de la unul care ocupa un post la apus.

— Nimic nou de la Moscova?

— Doar niște zvonuri noi despre starea de sănătate a lui Brejnev. Se pare că renunțarea la fumat nu i-a făcut prea mult bine, a spus Harding, aprinzându-și pipa. *Bătrân nenorocit*, a adăugat analistul britanic.

— Ce zici de chestia asta din Afganistan?

— Ivan devine din ce în ce mai deștept. Elicopterele Mi-24 par a fi destul de eficiente. Vești proaste pentru afgani.

— Cum crezi că se va întâmpla asta?

Harding a ridicat din umeri.

— Este o chestiune de câte victime este dispus să suporte Ivan. Ei au puterea de foc de care au nevoie pentru a câștiga, așa că este o chestiune de voință politică. Din nefericire pentru mujahedini, conducerea de la Moscova nu se preocupă prea mult de victime.

— Dacă nu cumva ceva schimbă ecuația, a gândit Ryan cu voce tare.

— Cum ar fi ce?

— Cum ar fi o rachetă sol-aer eficientă care să le neutralizeze elicopterele. Noi avem Stinger. Eu nu am folosit-o niciodată, dar specificațiile sunt destul de bune.

— Dar poate o gloată de sălbatici analfabeți să folosească corect o rachetă? a întrebat Harding cu îndoială. O pușcă modernă, cu siguranță. O mitralieră, sigur. Dar o rachetă?

— Ideea este de a face o nouă armă pentru soldați, Simon. Știi, suficient de simplă încât să nu trebuiască să te gândești în timp ce te ferești de gloanțe. Atunci nu prea ai timp să te gândești și faci pașii cât mai scurți. Cum am spus, nu am folosit-o niciodată pe asta, dar m-am jucat cu arme antitanc și sunt destul de simple.

— Ei bine, guvernul vostru va trebui să decidă să le dea SAM-urile, și încă nu au făcut-o. Greu pentru mine să mă entuziasmez prea tare în legătură cu asta. Da, omoară ruși, și consider că asta e bine, dar sunt niște sălbatici sângeroși.

Și au omorât cândva o mulțime de britanici, și-a amintit Ryan, *iar memoria britanicilor e la fel de lungă ca a oricui altcuiva*. Mai era și problema ca Stinger să cadă în mâinile rușilor, ceea ce nu ar fi făcut Forțele Aeriene ale Statelor Unite teribil de fericite. Dar asta era cu mult peste nivelul lui de plată. Totuși, în Congres existau unele voci în această privință.

Jack s-a așezat la locul lui, și-a sorbit cafeaua și a citit traficul de mesaje. După aceea, se va întoarce la adevărata lui meserie, aceea de a analiza economia sovietică. Asta ar fi ca și cum ar întocmi o hartă rutieră a unei farfurii de spaghete.

JOBUL lui SILVESTRI la Londra nu era un secret. Lucra în domeniul spionajului de prea mult timp și, deși nu fusese ars propriu zis, Blocul de Est a ghicit cam pentru ce agenție guvernamentală lucra până la sfârşitul șederii sale la Varşovia, unde a condus un magazin foarte bine pus la punct și a scos o mulțime de informații politice bune. Acesta urma să fie ultimul său tur de serviciu – același lucru era valabil și pentru majoritatea ofițerilor săi – și, întrucât era respectat de diverse servicii aliate, a atras detașarea de la Londra, unde principala sa sarcină era de interfață cu Serviciul Secret de Informații britanic. Așa că a pus un Daimler al ambasadei să-l ducă peste râu.

Nici măcar nu a avut nevoie de un permis pentru a trece de securitate. Sir Basil însuşi îl aştepta la intrare, unde mâinile au fost strânse cordial înainte de a urca la etaj.

— Care sunt noutățile, Randy?

— Ei bine, am un pachet pentru tine și unul pentru tipul ăla, Ryan, a anunțat Silvestri.

— Într-adevăr. Să-l chem înăuntru?

COS din Londra citise foaia de însoțire și știa ce conțineau pachetele.

— Sigur, Bas, nicio problemă. Și Harding, de asemenea, dacă vrei.

Charleston și-a ridicat telefonul și a făcut somația. Cei doi analiști au sosit în mai puțin de două minute. Cu toții se întâlniseră cel puțin o dată. Ryan, de fapt, era cel mai puțin familiarizat cu celălalt

american. Sir Basil le-a indicat locurile. Își desfăcuse deja plicul. Silvestri i-a înmânat lui Ryan propriul mesaj.

În ceea ce-l privește, Jack se gândea deja: *La naiba!* Se pregătea ceva neobișnuit, iar el învățase să nu aibă încredere în lucrurile noi și diferite de la CIA.

— Este interesant, a observat Charleston.

— Să deschid asta acum? a întrebat Ryan.

Silvestri a dat din cap, așa că și-a scos cuțitul elvețian și a tăiat hârtia grea de manila. Mesajul său avea doar trei pagini, semnate personal de amiralul Greer.

Un Iepure, a văzut. Cunoştea terminologia. Cineva voia un bilet de ieşire... Moscova... și CIA i-l furniza, cu ajutorul SIS, pentru că Stația Budapesta era momentan în pană de afaceri...

— Spune-i lui Arthur că vom fi încântați să te ajutăm, Randy. Presupun că vom avea ocazia să vorbim cu el înainte de a pleca la Londra.

— Este corect, Bas, a confirmat Silvestri. Cât de dificil crezi că va fi?

— Din Budapesta? Charleston s-a gândit un moment. Nu atât de dificil, cred. Ungurii au o organizație de poliție secretă destul de urâtă, dar țara, în ansamblu, nu este devotată marxismului – oh, acest *Iepure* spune că KGB-ul ar fi putut să vă compromită comunicațiile. De asta este entuziasmat Langley.

— Al naibii de corect, Basil. Dacă asta e o gaură, trebuie să o astupăm repede.

— Tipul ăsta e în MERCURY-ul lor? Iisuse Hristoase, a răsuflat Ryan.

— Ai nimerit-o pe asta, fiule, a fost de acord Silvestri.

— Dar pentru ce naiba mă duc pe teren? a întrebat Jack în continuare. Nu sunt un ofițer de teren.

— Avem nevoie de unul de-al nostru care să supravegheze lucrurile.

— Înțeleg foarte bine, Randy, a observat Charleston, cu capul încă adâncit în documentele de informare. Și vreți pe cineva pe care opoziția nu-l cunoaște?

— Așa se pare.

— Dar de ce eu? a insistat Ryan.

— Jack, a liniștit Sir Basil, singura ta sarcină va fi să urmărești ce se întâmplă. Este doar pro forma.

— Dar cum rămâne cu acoperirea mea?
— Îți vom da un nou pașaport diplomatic, a răspuns COS. Vei fi în deplină siguranță. Convenția de la Viena, știi.
— Dar... dar... va fi fals.
— Ei nu vor ști asta, dragă băiete.
— Cum rămâne cu *accentul* meu?
Era dureros de evident că accentul lui era al unui american, nu al unui britanic.
— În Ungaria? a întrebat Silvestri cu un zâmbet.
— Jack, cu limbajul lor sângeros, mă îndoiesc serios că vor observa diferența și, în orice caz, cu noile tale documente, persoana ta este destul de inviolabilă.
— Relaxează-te, puștiule. E mai bun decât ursulețul de pluș al fetiței tale. Ai încredere în mine de data asta, bine? l-a asigurat Silvestri.
— Și vei avea un ofițer de securitate cu tine în permanență, a adăugat Charleston.
Ryan a trebuit să se așeze și să respire adânc. Nu-și putea permite să pară un laș, nu în fața acestor băieți și nici în fața amiralului Greer.
— Bine, scuzați-mă. Doar că nu am mai fost niciodată pe teren. Totul e cam nou pentru mine. Spera că asta a fost o retragere adecvată. Ce voi face mai exact și cum mă voi descurca?
— Vom zbura la Budapesta de pe Heathrow. Băieții noștri te vor lua de la aeroport și te vor duce la ambasadă. Vei sta acolo – câteva zile, mă aștept – și apoi vei vedea cum Andy îți va scoate Iepurele din *Redland*. Randy, la cât timp te aștepți?
— Ca să punem asta în mișcare? La sfârșitul săptămânii, poate o zi sau două în plus, s-a gândit Silvestri. Iepurele va zbura sau va lua trenul spre Budapesta, iar omul tău se va gândi cum să-l scoată naibii din Dodge City.
— Două sau trei zile pentru asta, a estimat Sir Basil. Nu trebuie să fie prea repede.
— Bine, asta mă ține departe de casă timp de patru zile. Care este povestea mea de acoperire?
— Pentru soția ta? a întrebat Charleston. Spune-i că trebuie să pleci la... oh, la Bonn, să zicem, cu afaceri NATO. Fii vag în ceea ce privește factorul timp, a sfătuit el.
Îl amuza în sinea lui faptul că trebuia să-i explice acest lucru

americanului nevinovat din străinătate.
— O.K., a admis Ryan.
Nu că aș avea prea multe opțiuni în această privință, nu-i așa?

DUPĂ CE S-A ÎNTORS la ambasadă, Foley a mers la biroul lui Mike Barnes. Barnes era atașatul cultural, expertul oficial în chestii artistice. Asta era o misiune importantă la Moscova. URSS avea o viață culturală destul de bogată. Faptul că cea mai bună parte a acesteia data de pe vremea țarilor nu părea să conteze pentru regimul actual, probabil, se gândea Foley, pentru că toți Marii Ruși voiau să pară *kulturnîi* și superiori occidentalilor, în special americanilor, a căror *cultură* era mult mai nouă și mult mai grosolană decât țara lui Borodin și Rimski-Korsakov. Barnes era absolvent al Școlii Juilliard și al Cornell, și aprecia în mod deosebit muzica rusă.
— Hei, Mike, a spus Foley în semn de salut.
— Cum e să le faci fericite pe cele de la știri? a întrebat Barnes.
— Ca de obicei. Hei, am o întrebare pentru tine.
— Spune.
— Mary Pat și cu mine ne gândim să călătorim, poate în Europa de Est. Praga și altele asemenea. E vreo muzică bună de ascultat pe acolo?
— Simfonia din Praga nu s-a deschis încă. Dar Jozsef Rozsa se află acum la Berlin, iar apoi va merge la Budapesta.
— Cine este el? Nu știu cum îl cheamă, a spus Foley, în timp ce inima aproape că-i sărea din piept.
— Originar din Ungaria, vărul lui Miklos Rozsa, compozitor la Hollywood – Ben Hur, și așa mai departe. O familie muzicală, cred. Se presupune că este excelent. Căile Ferate Maghiare de Stat au patru orchestre, vă vine să credeți sau nu, iar Jozsef va dirija orchestra numărul unu. Poți merge acolo cu trenul sau cu avionul, depinde de cât timp ai la dispoziție.
— Interesant, a gândit Foley cu voce tare.
Fascinant, se gândi el în sinea lui.
— Știi, Orchestra de Stat din Moscova își deschide porțile la începutul lunii viitoare. Au un nou dirijor, un tip pe nume Anatoliy Sheymov. Nu l-am ascultat încă, dar se presupune că este destul de bun. Îți pot face rost de bilete ușor. Lui Ivan îi place să se dea mare în fața noastră, a străinilor, iar ei chiar sunt de clasă mondială.

— Mulțumesc, Mike, mă voi gândi la asta. Pe mai târziu, omule.

Foley și-a luat rămas bun. Și a zâmbit tot drumul înapoi spre biroul său.

— LA NAIBA, A OBSERVAT Sir Basil, citind cea mai recentă telegramă de la Moscova. Ce geniu nenorocit a avut această idee? a întrebat el în aer.

Oh, a văzut. Ofițerul american, Edward Foley. *Cum naiba va reuși să facă* asta*?* s-a întrebat directorul general.

Urma să plece să ia prânzul la Palatul Westminster, peste râu, și nu putea să renunțe la asta. Ei bine, era ceva la care să rumege alături de friptura de vită și budinca Yorkshire.

— *LUCKY ME*, a observat Ryan, întors în biroul său.

— Jack, va fi mai puțin periculos decât să traversezi strada – ceea ce ar putea fi un exercițiu plin de viață în Londra.

— Pot să am grijă de mine, Simon, i-a reamintit Ryan colegului său de muncă. Dar dacă o dau în bară, altcineva va fi cel care va cădea.

— Nu vei fi responsabil pentru nimic din toate astea. Vei fi acolo doar pentru a observa. Nu-l cunosc personal pe Andy Hudson, dar are o reputație profesională excelentă.

— Grozav, a comentat Ryan. Ora prânzului, Simon, și am chef de o bere.

— Ducele de Clarence e în regulă?

— Nu e tipul care s-a înecat într-un butoi de vin de Malmsey?

— Se poate și mai rău, Sir John, a observat Harding.

— Cum este Malmsey?

— Puternic și dulce, mai degrabă ca un Madeira. De fapt, acum provine din acele insule.

Încă o banalitate învățată, se gândi Ryan, ducându-se să-și ia haina.

LA MOSCOVA, Zaitzev și-a verificat dosarul personal. Acumulase douăsprezece zile de concediu. El și familia sa nu obținuseră o rezervare la Soci în vara precedentă – cota KGB-ului fusese ocupată în iulie și august – așa că au rămas fără. Era mai ușor să-ți programezi o vacanță cu un copil de vârstă preșcolară, ca în orice altă țară – puteai să fugi din oraș oricând doreai. Svetlana era la grădinița

oferită de stat, dar a lipsi câteva zile de blocuri și creioane colorate era mult mai ușor de organizat decât o săptămână sau două de școală primară de stat, care era prost văzută.

LA ETAJ, COLONELUL Rozhdestvenski a analizat ultimul mesaj de la colonelul Bubovoi din Sofia, care tocmai fusese adus prin curier. Așadar, premierul bulgar acceptase cererea Moscovei cu o lipsă decentă de întrebări enervante. Bulgarii își cunoșteau locul. Șeful de stat al unei națiuni presupus suverane știa cum să primească ordine de la un ofițer de teren al Comitetului pentru Securitatea Statului din Rusia. *Ceea ce era exact așa cum trebuia să fie,* se gândi colonelul. Și acum colonelul Strokov de la *Dirzhavna Sugurnost* avea să iasă să-și aleagă trăgătorul, fără îndoială un turc, iar Operațiunea –666 putea merge mai departe. Îi va raporta acest lucru președintelui Andropov mai târziu în cursul zilei.

— TREI CORPURI *UMANE*? a întrebat Alan Kingshot, foarte surprins. Era cel mai înalt ofițer de teren al lui Sir Basil, un operator foarte experimentat care lucrase pe străzile tuturor orașelor europene importante, mai întâi ca ofițer *legal* și mai târziu ca rezolvator de probleme la sediul central, în cei treizeci și șapte de ani de serviciu în slujba reginei și a țării. Un fel de comutator, nu-i așa?

— Da. Tipul care a sugerat-o este un fan al lui MINCEMEAT, îmi imaginez, a răspuns Basil.

Operațiunea MINCEMEAT era o legendă a celui de-al Doilea Război Mondial. Aceasta a fost concepută pentru a da Germaniei impresia că următoarea operațiune majoră a aliaților nu va fi operațiunea planificată HUSKY, invazia Siciliei, și astfel s-a decis să se sugereze serviciilor secrete germane că Corsica era ținta invaziei. Pentru a face acest lucru, germanilor li s-a dat corpul unui alcoolic mort, care fusese transformat, după moarte, într-un maior din Royal Marines, presupus ofițer de planificare pentru operațiunea fictivă de cucerire a Corsicii. Cadavrul fusese aruncat în apă în largul coastei spaniole de către submarinul HMS *Seraph,* de unde fusese adus la țărm, preluat în mod corespunzător, predat poliției locale, autopsiat, iar servieta cu documente legată cu cătușe la încheietura mâinii cadavrului a fost predată ofițerului local al *Abwehr*. Acesta a trimis documentele la Berlin, unde au avut efectul scontat, mutând mai multe divizii germane pe o insulă care nu avea mai multă importanță

militară decât faptul că era locul de naștere al lui Napoleon. Povestea se numea *Omul care nu a existat niciodată*, subiectul unei cărți și al unui film, și încă o dovadă a performanțelor mizerabile ale serviciilor secrete germane, care nu puteau face diferența între cadavrul unui bețiv mort și cel al unui soldat profesionist.

— Ce mai știm? Adică, a precizat Kingshot, ce vârstă și sex, domnule?

— Da, și culoarea părului și așa mai departe. Felul în care s-a produs moartea va fi, de asemenea, important. Nu ştim încă aceste lucruri. Așadar, întrebarea inițială este una amplă: Este posibil să facem acest lucru?

— În mod abstract, da, dar înainte de a merge mai departe, voi avea nevoie de o mulțime de detalii. Așa cum am spus, înălțime, greutate, culoarea părului și a ochilor, sexul pentru a fi sigur. Cu asta, putem merge mai departe.

— Ei bine, Alan, gândește-te la asta. Dă-mi o listă specifică a ceea ce ai nevoie până mâine la prânz.

— În ce oraș va fi asta?

— Probabil în Budapesta.

— Ei bine, asta e ceva, a gândit cu voce tare spionul de teren.

— Afurisită afacere macabră, a murmurat Sir Basil după ce omul său a plecat.

ANDY HUDSON stătea în biroul său, relaxându-se după prânzul din *pub*-ul ambasadei, alături de o halbă de bere John Courage. Nu era un om înalt, avea la activ optzeci și două de salturi cu parașuta, și avea genunchii distruși care o dovedeau. Fusese invalidat din serviciul activ cu opt ani în urmă, dar pentru că îi plăcea să aibă parte de puțină emoție în viață, alesese să se alăture Serviciului Secret de Informații și își croise rapid drum pe scara ierarhică, în principal datorită abilităților sale lingvistice superioare. Aici, la Budapesta, avea nevoie de ele. Limba maghiară este cunoscută de filologi sub numele de indo-altaică. Cel mai apropiat vecin european al acesteia este finlandeza și, după aceasta, mongola. Nu are nicio legătură cu vreo limbă europeană, cu excepția unor nume creştine, care au fost transmise atunci când poporul maghiar a cedat creştinismului, după ce a ucis destui misionari și s-au plictisit să facă acest lucru. Pe parcurs, au pierdut și orice etos războinic pe care îl aveau cândva. Maghiarii erau cam cei mai puţin războinici oameni de pe continent.

Dar se pricepeau destul de bine la intrigi și, ca orice societate, aveau un element criminal – dar al lor a intrase în principal în Partidul Comunist și în aparatul de putere. Poliția secretă de aici, *Allavedelmi Hatosag,* putea fi la fel de rea precum fusese Cheka sub conducerea lui Iron Felix însuși. Dar răutăcios nu era același lucru cu eficient. Era ca și cum ar fi încercat să compenseze ineficiența lor înnăscută prin răutatea împotriva celor pe care îi prindeau din greșeală. Iar polițiștii lor erau notorii ca fiind proști – exista un aforism maghiar: *La fel de proști ca șase perechi de cizme de polițist*, despre care Hudson constatase în mare parte că era adevărat. Nu erau Poliția Metropolitană, dar nici Budapesta nu era Londra.

De fapt, viața aici i se părea plăcută. Budapesta era un oraș surprinzător de frumos, foarte franțuzesc în arhitectura sa și surprinzător de dezinvolt pentru o capitală comunistă. Mâncarea era remarcabil de bună, chiar și în cantinele muncitorești administrate de guvern care împânziseră fiecare colț de stradă, unde mâncarea nu era elegantă, dar era gustoasă. Transportul public era adecvat scopurilor sale, care erau în principal informații politice. Avea o sursă – numită PARADE – în cadrul Ministerului de Externe, care îi furniza informații foarte utile despre Pactul de la Varșovia și despre politica Blocului de Est în general, în schimbul unor sume de bani, și nu foarte mari, atât de mici erau așteptările sale.

Ca și restul Europei Centrale, Budapesta era cu o oră înaintea Londrei. Mesagerul ambasadei a bătut la ușa lui Hudson, apoi a băgat mâna înăuntru pentru a-i arunca un plic pe birou. Hudson și-a lăsat micul trabuc și l-a ridicat.

De la Londra, a văzut. Sir Basil însuși...

La naiba, se gândi Hudson. Viața lui era pe cale să devină un pic mai interesantă.

Mai multe detalii vor urma, se încheia. Cam așa ceva. Niciodată nu știi totul până când nu ești nevoit să o faci. Sir Basil nu era un tip rău pentru care să lucrezi, dar, la fel ca majoritatea șefilor de spionaj, îi plăcea foarte mult să fie deștept, ceea ce nu era niciodată pe deplin apreciat pe teren, unde albinele lucrătoare aveau de ce să-și facă griji în privința viespilor. Hudson avea o echipă de trei persoane, inclusiv el însuși. Budapesta nu era o stație importantă, iar pentru el era o stație de tranzit până când se deschidea ceva mai important. Așa stând lucrurile, era tânăr pentru a fi șef de stație. Basil îi oferea șansa de a-și întinde picioarele. Asta îi convenea lui Hudson. Cei mai mulți

șefi de stație stăteau în birourile lor ca păianjenii în pânza lor, ceea ce părea dramatic, dar putea fi, de fapt, destul de plictisitor, deoarece implica redactarea unor rapoarte interminabile. El se ocupa singur de sarcinile de pe teren. Asta presupunea riscul de a fi *ars*, așa cum fusese Jim Szell – un nenorocit de ghinion, nimic mai mult decât atât, aflase Hudson de la o sursă pe nume BOOT, care se afla chiar în interiorul AVH. Dar pericolul făcea parte din farmecul meseriei. Era mai puțin periculos decât să sari din spatele unui Lockheed Hercules cu șaizeci de kilograme de arme și rații legate în spate. De asemenea, era mai puțin periculos decât să patrulezi în Belfast, cu Provos[24] prin preajmă. Dar abilitățile învățate pe străzile orașului Ulster au fost cele care i-au dat inteligența de stradă ca spion. La fel ca în orice altceva în viață, trebuia să iei și amarul cu dulcele. Dar mai bine, își spunea el însuși, să ia amarul la halbă.

Avea un Iepure care ieșea. Asta nu ar trebui să fie dificil, deși acest Iepure trebuia să fie unul important, atât de important încât CIA cerea ajutorul lui *Șase*, iar asta nu se întâmpla în fiecare zi. Doar atunci când nenorociții de yankei încurcau lucrurile, ceea ce nu era, se gândea Hudson, prea rar.

Deocamdată nu avea ce să facă. Nu putea să știe ce trebuie făcut până nu avea mai multe detalii, dar, în abstract, știa cum să scoată oamenii din Ungaria. Nu era chiar atât de greu. Ungurii nu erau suficient de legați de marxism pentru a fi un adversar atât de serios. Așadar, a trimis un mesaj cu mențiunea *mesaj primit* la Century House și a așteptat evoluția ulterioară.

ZBORUL DE PRÂNZ AL British Airways către Moscova era efectuat cu un avion bimotor Boeing 737. Zborul dura aproximativ patru ore, în funcție de vânt, care astăzi era destul de calm. La sosirea la Aeroportul Sheremetyevo, Curierul Diplomatic a ieșit pe ușa din față și a trecut fără probleme de controlul de imigrare, cu ajutorul geamantanului său de pânză și al pașaportului diplomatic, apoi s-a îndreptat spre mașina ambasadei care îl aștepta pentru a merge în oraș.

Curierul fusese acolo și făcuse asta de multe ori, suficient pentru ca șoferul său și gărzile ambasadei să îl cunoască din vedere, iar el știa cum să se deplaseze prin ambasadă. După ce și-a făcut livrarea, s-a îndreptat spre cantină pentru un hot-dog și o bere și s-a așezat cu cea mai nouă carte în mână. I-a trecut prin cap că trebuia să facă

ceva mişcare, din moment ce slujba lui era ocupată în întregime cu statul jos, în mașini și mai ales în avioane. Nu putea fi sănătos, s-a gândit el.

MIKE RUSSELL s-a uitat la monstruosul bloc de hârtie pe care i-l trimisese, sperând că nu va trebui să îl folosească pe tot într-o singură zi. Simpla corvoadă de a transpune litere la întâmplare era suficientă pentru a înnebuni un om și trebuia să existe o cale mai ușoară. La asta serveau mașinile sale de criptare KH-7, dar Foley îi sugerase că –7 nu era pe deplin securizat, gând care a indignat profesionistul din el. KH-7 era cea mai sofisticată mașină de criptare realizată vreodată, ușor de folosit și absolut imposibil – așa credea el – de spart. Cunoștea echipa de matematicieni care concepuse algoritmii. Formulele algebrice folosite în –7 erau suficient de mult peste capul lui încât trebuia să se străduiască să vadă partea de jos Dar ceea ce un matematician putea face, altul, în teorie, putea sparge, iar rușii aveau unii buni. Și din acest fapt a apărut coșmarul: comunicațiile pe care era treaba lui să le protejeze erau citite de inamic.

Și asta pur și simplu nu mergea.

Așadar, trebuia să folosească acest cifru pentru comunicări super-critice, indiferent dacă era sau nu incomod. Nu era ca și cum ar fi avut o viață socială prea bună la Moscova. Cetățenii ruși obișnuiți îi vedeau pielea închisă la culoare ca pe un indiciu al unei relații cu vreo maimuță africană cățărătoare în copaci, ceea ce era atât de jignitor pentru Russell, încât nu vorbea niciodată despre asta cu nimeni, ci doar lăsa ca acest lucru să genereze furie în inima lui, genul de furie sufletească profundă pe care o simțise pentru Ku Klux Klan înainte ca FBI-ul să-i scoată din joc pe acei biscuiți ignoranți. Poate că încă îl mai urau, dar un bou putea să râvnească la o mulțime de lucruri fără să fie capabil să și le fută, și așa se întâmpla cu acei idioți intoleranți care uitaseră că Ulysses Simpson Grant îl învinsese, până la urmă, pe Bobby Lee. Puteau să urască cât voiau, dar perspectiva Penitenciarului Federal Leavenworth îi ținea în găurile lor întunecate. *Rușii sunt la fel de răi*, se gândea Russell, niște *lingăi rasiști*. Dar el avea cărțile și casetofonul pentru jazz rece, și salariul suplimentar care venea cu acest post dificil.

Deocamdată îi arăta lui Ivan un semnal pe care nu-l putea sparge, iar Foley își scotea Iepurele. Și-a ridicat telefonul și a format

numerele corespunzătoare.
— Foley.
— Russell. Vrei să cobori la mine în birou pentru un minut?
— Sunt pe drum, a răspuns șeful de stație. Patru minute.
— Ce este, Mike? a întrebat el, intrând pe ușă.
Russell a ridicat dosarul cu inele.
— Doar trei exemplare din acesta. Noi, Langley și Fort Meade. Dacă vrei siguranță, omule, o să ai siguranță. Încearcă să păstrezi mesajele scurte, bine? Rahatul ăsta chiar îmi poate ridica tensiunea arterială.
— Bine, Mike. Păcat că nu există o modalitate mai bună de a face asta.
— Poate într-o zi. Ar trebui să existe o modalitate de a o face cu un computer – știi tu, să pui pad-ul pe o dischetă. Poate că o să scriu la Fort Meade despre asta, s-a gândit Russell. Chestiile astea te pot face să rămâi cu ochii cruciș.
Mai bine tu decât eu, nu putea spune Foley.
— Bine, o să am ceva pentru tine mai târziu.
— Bine.
Russell a dat din cap. Nu a trebuit să adauge că va fi, de asemenea, cifrat pe KH-7 al său și *apoi* supercifrat cu pad-ul. Spera ca Ivan să intercepteze semnalul și să le dea criptanaliștilor săi documentul la care să lucreze. Gândul că ticăloșii ăia o luaseră razna din cauza unuia dintre semnalele sale era unul dintre lucrurile care îi plăcea să zâmbească. Bine, dă-le matematicienilor de talie mondială chestia asta ca să se prostească.
Dar nu se putea spune nimic. Dacă KGB-ul ar fi reușit, de exemplu, să instaleze un microfon în clădire, acesta nu ar fi fost alimentat de o baterie internă, ci mai degrabă de emanațiile de microunde de la Doamna noastră a microcipurilor de peste drum. Avea doi angajați permanenți care cutreierau ambasada, căutând semnale de radiofrecvență inexplicabile. Din când în când, mai găseau câte unul și scoteau microfonul, dar ultimul dintre acestea fusese cu douăzeci de luni în urmă. Acum spuneau că ambasada era complet măturată și complet curată. Dar nimeni nu credea asta. Ivan era prea deștept. Russell se întreba cum de Foley își ținea identitatea secretă, dar asta nu era problema lui. Păstrarea comunicațiilor în siguranță era destul de dificilă.

ÎNTORS ÎN BIROUL SĂU, Foley a redactat următorul semnal către Langley, încercând să fie cât mai scurt posibil pentru a-i ușura munca lui Russell. Ar deschide cu siguranță niște ochi la Etajul Șapte. Spera ca britanicii să nu fi transmis încă ideea la Washington. Asta ar fi fost considerat o neregulă majoră, iar înalților oficiali de pretutindeni le ieșeau ochii din orbite pentru asemenea prostii banale. Dar cu unele lucruri pur și simplu nu aveai timp să le treci prin canale, iar ca șef de stație de rang înalt, era de așteptat ca el să dea dovadă de inițiativă din când în când.

Și, împreună cu inițiativa, poate și un pic de eleganță.

Foley și-a verificat ceasul. Purta cea mai roșie cravată a sa și mai avea o oră și jumătate până să ia metroul spre casă, iar Iepurele avea nevoie să vadă semnalul. O voce mică îi spunea lui Foley să pună BEATRIX în mișcare cât mai repede posibil. Dacă era vorba de un pericol pentru Iepure sau de altceva, nu putea spune, dar Foley era genul care se încredea în instinctele sale.

Capitolul 21
Vacanță

NU ERA UȘOR, într-adevăr, să te asiguri că ai luat metroul potrivit. Atât Iepurele, cât și Foley se foloseau de eficiența inumană a ceea ce trebuia să fie singurul aspect al vieții sovietice care chiar funcționa cum trebuie, iar lucrul remarcabil era că trenurile circulau după un program la fel de regulat și previzibil ca și apusul soarelui, doar că mult mai frecvent. Foley și-a dat mesajul în mâinile lui Mike Russell, apoi și-a pus haina de ploaie pe el și a ieșit pe ușa din fața ambasadei exact la momentul potrivit, a mers exact în ritmul obișnuit și a ajuns pe peronul metroului exact la ora exactă, apoi s-a întors să verifice cu ceasul care atârna pe tavanul stației. Da, o făcuse din nou. Trenul s-a oprit, exact când trenul precedent se retrăsese, iar Foley a urcat în vagonul obișnuit, întorcându-se să vadă… da, Iepurele era acolo. Foley și-a desfăcut ziarul. Haina de ploaie descheiată îi atârna lejer pe umeri.

Zaitzev a fost chiar surprins să vadă cravata roșie, dar nu se putea plânge. Ca de obicei, el și-a croit drumul în direcția potrivită.

Era aproape o rutină acum, credea COS. A simțit mâna intrând pe furiș în buzunarul său și retrăgându-se. Apoi, simțurile sale ascuțite au simțit că bărbatul s-a îndepărtat. Să sperăm că nu se va mai întâmpla de prea multe ori. Era sigur pentru Foley, dar categoric nesigur pentru Iepure, oricât de priceput ar fi devenit la acest exercițiu. Prezența celorlalți în acest vagon de metrou – unele fețe pe care le recunoscuse din repetiție – putea foarte bine să reprezinte oameni din Direcția a II-a. Ar putea exista o supraveghere intermitentă asupra lui, folosind o grămadă de ofițeri diferiți. Aceasta ar fi o tactică sensibilă pe care opoziția ar putea să o

folosească, intermitent, pentru a diminua șansele ca el să-i observe.

În timp util, ca și înainte, trenul a ajuns la stația stabilită, iar Foley a coborât. Peste câteva săptămâni, va trebui să-și pună căptușeala la haină și poate chiar să poarte *shapka pe care* i-o cumpărase Mary Pat. Trebuia să înceapă să se gândească la ce se va întâmpla *după ce îl vor* scoate pe Iepure. Dacă BEATRIX funcționa până la capăt, ar fi trebuit să își mențină activitățile de acoperire pentru o perioadă de timp – sau poate să treacă la mersul cu mașina până la ambasadă, o schimbare de rutină pe care rușii nu ar fi remarcat-o ca fiind neobișnuită. Era american, la urma urmei, iar americanii erau renumiți pentru faptul că mergeau cu mașina peste tot. Metroul devenea plictisitor. Prea aglomerat, adesea cu oameni care nu știau la ce servește un duș. Lucrurile pe care le făcea pentru țara lui, se gândi Foley. Nu, se corectă el însuși, lucrurile pe care le făcea *împotriva* dușmanilor țării sale. Asta era ceea ce făcea ca totul să merite. *Să-i dea o durere de burtă marelui urs – poate chiar cancer la stomac*, s-a gândit el, mergând spre apartamentul său.

— DA, ALAN? A ÎNTREBAT Charleston, ridicându-și privirea de la birou.

— Aceasta este o operațiune majoră, să înțeleg? a întrebat Kingshot.

— Majoră în obiectivul său, da, a confirmat directorul general. Cât se poate de rutină în funcționarea sa. Avem doar trei persoane la Budapesta și nu ar fi prea strălucit să trimitem o echipă de gorile.

— Mai merge cineva?

— Jack Ryan, americanul, a spus Sir Basil.

— Nu este ofițer de teren, a obiectat imediat Kingshot.

— Este în mod fundamental o operațiune americană, Alan. Ei au cerut în mod rezonabil ca unul dintre oamenii lor să meargă să observe. În schimb, vom avea la dispoziție o zi sau două pentru a discuta cu Iepurele lor într-o casă sigură aleasă de noi. El va avea, fără îndoială, o mulțime de informații utile, iar noi vom avea prima șansă de a vorbi cu el.

— Ei bine, sper ca acest Ryan să nu ne strice treaba.

— Alan, s-a dovedit a fi destul de echilibrat în vremuri de restriște, nu-i așa? a întrebat Sir Basil, rezonabil ca întotdeauna.

— Trebuie să fie antrenamentul lui de pușcaș marin, a observat Kingshot cu o generozitate întunecată.

— Și este foarte inteligent, Alan. Ne-a oferit o muncă excelentă la proiectul său de analiză.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră, domnule. Pentru a obține cele trei cadavre, trebuie să cer ajutor de la Serviciile Speciale, iar apoi să-mi petrec timpul în genunchi sperând să se întâmple ceva îngrozitor.

— La ce te gândești?

Kingshot a explicat conceptul său operațional incipient. Era într-adevăr singura cale de a realiza așa ceva. Și, așa cum observase Sir Basil mai devreme în cursul zilei, era la fel de macabru ca o autopsie.

— Cât de probabil este ca un astfel de lucru să se întâmple? a întrebat Basil.

— Trebuie să vorbesc cu poliția pentru a răspunde la această întrebare.

— Cine este persoana ta de contact acolo?

— Comisarul șef Patrick Nolan. L-ați cunoscut.

Charleston a închis ochii pentru o clipă.

— Tipul ăla uriaș, care arestează atacanți de rugby pentru exerciții ușoare?

— Acesta este Nolan. I se spune *Tiny*{25} în poliție. Cred că mănâncă haltere cu terci de ovăz. Sunt liber să discut cu el despre această operațiune BEATRIX?

— Doar în ceea ce privește nevoile noastre, Alan.

— Foarte bine, domnule, a fost de acord Kingshot și a ieșit din cameră.

— CE VREI!? A ÎNTREBAT Nolan la o halbă de bere într-un *pub* aflat la o stradă de New Scotland Yard, puțin după ora patru după-amiaza.

— M-ai auzit, *Tiny*, a spus Kingshot.

Și-a aprins o țigară pentru a se integra în rândul celorlalți clienți ai barului.

— Ei bine, trebuie să spun că am auzit multe lucruri ciudate în timpul petrecut la Yard, dar niciodată așa ceva. Nolan avea o înălțime de un metru optzeci și patru și o sută zece kilograme, din care foarte puțină grăsime. Își petrecea cel puțin o oră, de trei ori pe săptămână, în sala de exerciții a Yard-ului. Rareori purta o armă de mână în timpul serviciului. Nu avusese niciodată nevoie de una pentru a ajuta un infractor să vadă inutilitatea rezistenței. Poți să

spui pentru ce este asta? a întrebat el.
— Îmi pare rău, nu am voie. Tot ce pot spune este că este o chestiune de o anumită importanţă.
Bea îndelung din berea lui.
— Ei bine, știi că noi nu păstrăm astfel de lucruri la rece, nici măcar în Muzeul Negru.
— Mă gândeam la o tamponare în trafic. Se întâmplă tot timpul, nu-i așa?
— Da, se întâmplă, Alan, dar nu la o familie de trei persoane.
— Ei bine, cât de des *se* întâmplă astfel de lucruri? a întrebat Kingshot.
— Poate douăzeci de astfel de incidente într-un an mediu, iar apariția lor este cu totul neregulată. Nu te poți baza pe ele în orice săptămână.
— Ei bine, va trebui să sperăm că avem noroc, iar dacă nu se întâmplă, atunci pur și simplu nu se întâmplă.
Asta ar fi un inconvenient. Poate că ar fi mai bine să apelăm la ajutorul americanilor. Aceştia ucideau cel puţin cincizeci de mii de oameni pe an pe autostrăzile lor. Îi va sugera asta lui Sir Basil dimineață, a decis Kingshot.
— Noroc? Nu sunt sigur că i-aș spune așa, Alan, a precizat Nolan.
— Știi ce vreau să spun, *Tiny*. Tot ce pot să spun este că este al naibii de important.
— Și dacă se întâmplă pe M4, ce se întâmplă?
— Strângem cadavrele...
— Și supraviețuitorii celor decedați? a întrebat Nolan.
— Înlocuim cadavrele cu saci cu greutăți. Starea cadavrelor va împiedica o ceremonie cu sicriul deschis, nu-i așa?
— Da, se poate asta. Și apoi ce?
— Vom pune oamenii noștri să se ocupe de cadavre. Chiar nu trebuie să știți detaliile.
SIS avea o relație strânsă și cordială cu Poliția Metropolitană, dar aceasta mergea doar până la un punct.
Nolan și-a terminat halba.
— Da, las coşmarurile în seama ta, Alan. A reușit să nu tremure. Ar trebui să încep să țin ochii deschiși de îndată, nu-i așa?
— Imediat.
— Și ar trebui să ne gândim să luăm rămășițele de la mai mult de un astfel de incident?

— Evident. Kingshot a dat din cap. Încă un rând?

— Bună idee, Alan, a fost de acord Nolan. Iar gazda sa i-a făcut semn barmanului. Știi, într-o zi mi-ar plăcea să știu la ce mă folosești.

— Într-o zi, după ce ne vom pensiona amândoi, Patrick. Vei fi încântat să afli la ce ne ajuți. Asta pot să-ți promit, bătrâne.

— Dacă spui tu, Alan. Nolan a recunoscut punctul de vedere. Deocamdată.

— CE NAIBA? a observat judecătorul Moore, citind cea mai recentă știre de la Moscova. I-a înmânat copia proaspătă lui Greer, care a citit-o și i-a transmis-o lui Mike Bostock.

— Mike, băiatul tău, Foley, are o imaginație foarte bogată, a comentat amiralul.

— Asta sună mai degrabă a Mary Pat. Ea este cowboy-ul... ei bine, cowgirl, cred că ai putea spune. Este original, băieți.

— Original nu este cuvântul potrivit, a spus DCI, dându-și oarecum ochii peste cap. Bine, Mike, este fezabil?

— Teoretic, da – și îmi place conceptul operațional. Să-l prinzi pe un dezertor și să-l ții pe Ivan ignorant. Asta da stil, domnilor, a spus Bostock cu admirație. Partea urâtă este că aveți nevoie de trei cadavre, dintre care unul este un copil.

Cei trei directori de informații au reușit să nu tresară la acest gând. Era mai ușor, în mod ciudat, pentru judecătorul Moore, care reușise să se murdărească pe mâini cu treizeci de ani mai devreme. Dar asta se întâmplase pe timp de război, când regulile erau mult mai permisive. Dar nu suficient de laxe pentru ca el să nu aibă regrete. Asta îl adusese înapoi în avocatură. Nu putea să ia înapoi lucrurile pe care le făcuse greșit, dar se putea asigura că nu se vor mai întâmpla. *Sau ceva de genul ăsta*, își spunea acum. *Ceva de genul ăsta*.

— De ce un accident de mașină? a întrebat Moore. De ce nu un incendiu? Nu se potrivește mai bine scopurilor tactice?

— Bine spus, a fost de acord imediat Bostock. Mai puține traume fizice pe care să trebuiască să le explici.

— Îi voi trimite asta lui Basil. Chiar și cei mai străluciți oameni, și-a dat seama Moore, puteau fi limitați în gândirea lor. Ei bine, de aceea le tot spunea oamenilor să gândească în afara cutiei. Și, din când în când, cineva reușea să facă asta. Doar că nu destul de des.

— Știți, a spus Mike Bostock, după ce s-a gândit puțin. Va fi ceva dacă reușim să facem asta.

— Dacă poate fi un cuvânt foarte mare, Mike, a avertizat Greer.

— Ei bine, poate că de data aceasta paharul este pe jumătate plin, a sugerat adjunctul DDO. Bine. Misiunea principală este să-l scoatem pe tipul ăsta de acolo, dar gâsca poate folosi puțin sos din când în când.

— Hmph, a observat Greer cu duioșie.

— Ei bine, îl voi suna pe Emil de la Birou și voi vedea ce are de spus despre asta, a spus Moore. E mai mult teritoriul lui decât al nostru.

— Și dacă vreun avocat pune mâna pe ea, ce se întâmplă, Arthur?

— James, există modalități de a face față avocaților.

Un pistol este adesea util, nu a spus Greer. A dat din cap că este de acord. Un pod de traversat pe rând era întotdeauna o regulă bună, mai ales în această afacere nebună.

— CUM AU MERS LUCRURILE astăzi, dragă? a întrebat Mary Pat.

— Oh, ca de obicei, a fost răspunsul pentru microfoanele din tavan. Mai semnificativă a fost dubla ridicare a degetului mare în sus, urmată de scoaterea biletului din buzunarul hainei sale. Aveau un loc și o oră de întâlnire. MP se ocupa de asta. Ea a citit biletul și a dat din cap. Ea și Eddie urmau să facă o altă plimbare pentru a se întâlni cu micuța Svetlana, *zaychik-ul*. Apoi era doar o chestiune de a-l scoate pe Iepure din oraș și, din moment ce era KGB, nu ar trebui să fie prea greu.

Acesta era un avantaj al faptului că lucra la Centru. Ei scoteau un nobil minor, la urma urmei, nu doar un alt *mujik* din fabrica de widget-uri.

Cina, a văzut el, era friptură, masa obișnuită de sărbătoare. MP era la fel de entuziasmat ca și el – poate chiar mai mult. Cu puțin noroc, această Operațiune BEATRIX le-ar fi făcut reputația, iar o bună reputație pe teren era ceva ce amândoi își doreau.

RYAN A LUAT TRENUL obișnuit înapoi spre Chatham. Îi simțea din nou lipsa soției sale, dar ea avusese o zi de rutină, așa că probabil plecase mai devreme, ca toți medicii angajați de stat cu care lucra. Se întrebă dacă acest obicei prost se va prelungi și când se vor întoarce

acasă, la Peregrine Cliff.

Probabil că nu. Lui Bernie Katz îi plăcea să aibă biroul curat și listele de așteptare la zero, iar obiceiurile de lucru locale o împingeau pe soția lui să bea. Vestea bună era că, nefiind programată nicio intervenție chirurgicală în această săptămână, vor putea bea vin în acea seară la cină.

S-a întrebat cât timp va sta departe de casă. Nu era un lucru cu care era obișnuit. Un avantaj al meseriei de analist era că își făcea toată munca la birou, apoi se ducea acasă cu mașina. Rareori dormise departe de soția lui în tot timpul cât fuseseră căsătoriți, o regulă aproape sacră în căsnicia lor. Îi plăcea când se trezea la trei dimineața și putea să se răsucească și să o sărute în plin vis, apoi să o vadă zâmbind în somn. Căsătoria lui cu Cathy era ancora vieții lui, chiar centrul universului său. Dar acum datoria îl va îndepărta de ea pentru câteva zile – ceea ce nu era ceva ce aștepta cu nerăbdare. Și nici nu aștepta cu nerăbdare să zboare cu un alt afurisit de avion într-o țară comunistă cu acte de identitate false și să supravegheze o operațiune neagră acolo – nu știa nimic despre ei, doar ce învățase vorbind cu câte un spion de teren ocazional de la Langley… și din propriile experiențe aici, la Londra, și acasă, deasupra Chesapeake, când… Sean Miller și teroriștii săi veniseră la el acasă cu armele în mână. Era ceva ce încerca din răsputeri să uite. Poate că ar fi fost altfel dacă ar fi rămas în Corpul Pușcașilor Marini, dar acolo ar fi fost înconjurat de colegi războinici. Ar fi putut să se scalde în respectul lor, să-și amintească fapta sa de arme cu mândrie că a făcut ceea ce trebuia la momentul potrivit, să-și povestească faptele celor interesați, să transmită lecțiile tactice învățate pe calea cea grea pe câmpul de luptă la o bere la O-club, chiar să zâmbească despre ceva ce nu se făcea în mod obișnuit. Dar el părăsise Corpul Pușcașilor Marini cu probleme la spate și fusese nevoit să îndure luptele ca un civil foarte speriat. Curajul, însă, i se spusese odată, consta în a fi singurul care știa cât de îngrozit erai. Și, da, presupunea el, dăduse dovadă de această calitate atunci când a contat. Iar treaba lui în Ungaria ar fi fost doar să privească, iar apoi, partea importantă, să stea deoparte în timp ce băieții lui Sir Basil îl intervievau pe Iepure într-o casă sigură din Londra, sau de oriunde, înainte ca Forțele Aeriene, probabil, să îi ducă la Washington cu propriul lor KC-135 cu misiune specială de la RAF Bentwaters, cu mâncare bună și multă băutură pentru a atenua spaima zborului.

A coborât din tren, a urcat treptele și a luat un taxi spre Grizedale Close, unde a aflat că Cathy o trimisese pe domnișoara Margaret și era ocupată în bucătărie, ajutată, a văzut el, de Sally.

— Hei, iubito. A ridicat-o pe Sally pentru îmbrățișarea obișnuită. Fetițele dau cele mai bune îmbrățișări.

— Deci, care a fost mesajul important? a întrebat Cathy.

— Nimic important. Cam dezamăgitor, de fapt.

Cathy s-a întors să își privească soțul în ochi. Jack nu știa să mintă cu adevărat. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la el, de fapt.

— Uh-huh.

— Sincer, iubito, a spus Ryan, cunoscând privirea, apoi adâncind gaura în care se afla. Nu s-a tras în mine sau ceva de genul ăsta.

— Bine, a recunoscut ea, ceea ce însemna: *Vorbim despre asta mai târziu.*

Iar ai dat-o în bară, Jack, își spuse Ryan.

— Cum merge treaba cu ochelarii?

— Am văzut șase oameni, am avut timp pentru opt sau nouă, dar asta e tot ce aveam pe listă.

— I-ai spus lui Bernie despre condițiile de muncă de aici?

— L-am sunat astăzi, imediat după ce am ajuns acasă. S-a amuzat copios și mi-a spus să mă bucur de vacanță.

— Ce zice de tipii care au băut o bere în timpul unei proceduri?

Cathy s-a întors.

— A spus, și citez: *Jack este în CIA, nu-i așa? Pune-l să-i împuște pe ticăloși*. Sfârșitul citatului.

S-a întors la gătit.

— Trebuie să-i spui că noi nu facem astfel de lucruri, a reușit Jack să zâmbească.

Asta, cel puțin, nu era o minciună, și spera că ea își dădea seama.

— Știu. N-ai putea niciodată să o porți pe conștiință.

— Prea catolic, a confirmat el.

— Măcar știu că nu te vei prosti niciodată cu mine.

— Fie ca Dumnezeu să mă lovească de cancer dacă o voi face vreodată.

Era singura imprecație despre cancer pe care aproape că o aproba.

— Niciodată nu vei avea motive să o faci, Jack.

Și asta era destul de adevărat. Nu-i plăceau armele și nu-i plăcea vărsarea de sânge, dar îl iubea. Și asta era suficient pentru momentul respectiv.

Cina s-a dovedit a fi în regulă, urmată de activitățile obișnuite ale serii, până când a venit timpul ca fetița lor de patru ani să își pună somniferul galben și să se urce în patul ei de fată mare.

Cu Sally în pat și cu micul Jack adormind și el, a fost timp pentru obișnuita vizionare fără noimă a televizorului. Sau cel puțin așa spera Jack, până când…

— Bine, Jack, care sunt veștile rele?

— Nimic deosebit, a răspuns el.

Cel mai prost răspuns posibil. Cathy se pricepea prea bine să-i citească gândurile.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuie să plec într-o mică excursie – la Bonn, și-a amintit Jack sfatul lui Sir Basil. Este o chestie NATO cu care am rămas blocat.

— Ce să faci?

— Nu pot să spun, dragă.

— Cât timp?

— Trei sau patru zile, probabil. Ei cred că sunt unicul potrivit pentru asta dintr-un motiv sau altul.

— Uh-huh.

Semi-adevărul lui Ryan a fost suficient de oblic pentru a-i zădărnici, măcar o dată, citirea gândurilor.

— N-o să porți o armă sau altceva?

— Dragă, eu sunt analist, nu ofițer de teren, îți amintești? Acest gen de lucruri nu este treaba mea. De altfel, oricum nu cred că spionii de teren poartă prea mult arme. Prea greu de explicat dacă observă cineva.

— Dar…

— James Bond este în filme, iubito, nu în viața reală.

Ryan și-a întors atenția la televizor. ITV difuza o reluare a emisiunii Danger – UXB și, din nou, Jack s-a trezit întrebându-se dacă Brian va supraviețui muncii sale de dezamorsare a bombelor neexplodate și dacă se va căsători cu Suzy când se va întoarce la viața civilă. *End of day*, *iată o* slujbă mizerabilă, dar, dacă făceai o greșeală, cel puțin nu te durea prea mult timp.

— AI AUZIT CEVA DE Bob? a întrebat Greer cu puțin înainte de ora șase seara.

Judecătorul Moore s-a ridicat de pe scaunul său rotativ scump și s-a întins. Prea mult timp stând jos și prea puțin mișcându-se. În

Texas, avea o mică fermă – numită așa pentru că deținea trei sferturi de cal, nu puteai fi un cetățean de seamă în Texas dacă nu dețineai un cal sau doi – și de trei sau patru ori pe săptămână, îl înșeua pe Aztec și se plimba cu el timp de o oră sau două, mai ales pentru a-și limpezi mintea, pentru a-și permite să gândească în afara biroului său. Așa avea tendința de a gândi cel mai bine. Poate, se gândea Moore, de aceea se simțea atât de neproductiv aici. Un birou pur și simplu nu era un loc foarte bun pentru a gândi, dar toți directorii din lume pretindeau că este. Dumnezeu știa de ce. De asta avea nevoie la Langley – de propriul său grajd. În campusul de la Langley era destul spațiu – de cinci ori mai mult decât avea în Texas. Dar dacă ar fi făcut vreodată asta, poveștile s-ar fi răspândit în toată lumea: DCI-ului american îi plăcea să călărească cai cu pălăria lui Stetson neagră – care mergea împreună cu calul – și probabil cu un Colt.45 la șold – care era opțional – și *care* pur și simplu nu ar fi dat bine în fața echipelor de televiziune care mai devreme sau mai târziu ar fi apărut la gardul perimetral cu minicamerele lor. Și astfel, din motive de vanitate personală, a trebuit să-și refuze șansa de a face o bună gândire creativă. Era total aiurea, își spuse fostul judecător, să permită ca astfel de considerente să afecteze modul în care își făcea treaba. În Anglia, Basil putea să vâneze vulpi pe spinarea unui frumos cal de vânătoare pur-sânge, și i-ar fi păsat cuiva acolo? La naiba, nu. Ar fi admirat pentru asta sau, în cel mai rău caz, ar fi considerat un pic excentric, într-o țară în care excentricitatea este o calitate admirabilă. Dar în Țara Libertății, bărbații erau înrobiți de obiceiuri impuse de reporteri de știri și de funcționari care și-o trăgeau cu secretarele. Ei bine, nu exista nicio regulă conform căreia lumea trebuia să aibă sens, nu-i așa?

— Nimic important. Doar o telegramă care spunea că întâlnirile sale cu prietenii noștri coreeni merg bine, a relatat Moore.

— Știi, oamenii ăștia mă sperie puțin, a observat Greer.

Nu era nevoie să explice de ce. Din când în când, KCIA își punea personalul de teren să aibă de-a face un pic prea direct cu angajați ai celuilalt guvern coreean. Regulile erau puțin diferite acolo. Starea de război în curs de desfășurare între Nord și Sud era încă un lucru foarte real și, în timp de război, unii oameni își pierdeau viața. CIA nu mai făcuse astfel de lucruri de aproape treizeci de ani. Popoarele asiatice nu adoptaseră ideile occidentale privind valoarea vieții umane. Poate pentru că țările lor erau pur și simplu prea aglomerate.

Poate pentru că aveau credințe religioase diferite. Poate o mulțime de lucruri, dar, indiferent de motiv, erau doar puțin diferiți în ceea ce privește parametrii operaționali în care se simțeau liberi să lucreze – sau fără.

— Ei sunt cel mai bun ochi al nostru în Coreea de Nord și China, James, i-a reamintit Moore. Și sunt aliați foarte credincioși.

— Știu, Arthur. Era plăcut să auzi din când în când lucruri despre Republica Populară Chineză. Pătrunderea în *acea țară era una* dintre cele mai frustrante sarcini ale CIA. Mi-aș dori doar să nu fie atât de cavaleri în privința crimelor.

— Funcționează în cadrul unor reguli destul de stricte și ambele părți par să le respecte.

Și în ambele tabere, crimele trebuiau să fie autorizate la un nivel foarte înalt. Nu că acest lucru ar conta prea mult pentru cadavrul în cauză. Operațiunile *umede* interferau cu misiunea principală, care consta în culegerea de informații. Asta era ceva ce oamenii uitau ocazional, dar ceva ce CIA și KGB-ul înțelegeau în principal, motiv pentru care ambele agenții se îndepărtaseră de ea.

Dar atunci când informațiile obținute îi speriau sau îi supărau pe politicienii care supravegheau serviciile de informații, atunci spionilor li se ordona să facă lucruri pe care, de obicei, preferau să le evite – și astfel, atunci, acționau prin intermediul unor surogate și / sau mercenari, în principal...

— Arthur, dacă KGB-ul vrea să-i facă rău Papei, cum crezi că ar face asta?

— Nu unul de-al lor, s-a gândit Moore. Prea periculos. Ar fi o catastrofă politică, ca o tornadă care ar trece chiar prin Kremlin. Cu siguranță i-ar distruge cariera politică a lui Iuri Vladimirovici și, știi, nu-l văd asumându-și atât de mult risc pentru nicio cauză. Puterea este prea importantă pentru el.

DDI a dat din cap.

— De acord. Cred că va renunța în curând la președinția sa. Trebuie să o facă. Nici măcar nu l-au lăsat să sară de la șeful KGB la Secretariatul General. E un pic prea sinistru chiar și pentru ei. Ei încă își mai amintesc de Beria – cei care stau la masa aceea, oricum.

— Ai dreptate, James, spuse Moore, întorcându-se de la fereastră. Mă întreb cât mai are Leonid Ilici.

Aflarea stării de sănătate a lui Brejnev era un interes constant al CIA – ba chiar era o chestiune de interes pentru toată lumea de la

Washington.

— Andropov este cel mai bun indicator al nostru în acest sens. Suntem destul de siguri că el este înlocuitorul lui Brejnev. Când se pare că Leonid Ilici se îndreaptă spre ultima fază, atunci Iuri Vladimirovici își schimbă locul de muncă.

— Bine spus, James. Voi transmite acest lucru la Departamentul de Stat și la Casa Albă.

Amiralul Greer a dat din cap.

— Pentru asta ne plătesc. Înapoi la Papa, a sugerat el.

— Președintele încă pune întrebări, a confirmat Moore.

— Dacă vor face ceva, nu va fi vorba de un rus. Prea multe capcane politice, Arthur.

— Din nou, sunt de acord. Dar ce naiba ne rămâne nouă?

— Îi folosesc pe bulgari pentru munca umedă, a subliniat Greer.

— Deci, căutați un trăgător bulgar?

— Câți bulgari crezi că fac pelerinaje la Roma?

— Nu putem să le spunem italienilor să se ocupe de asta, nu-i așa? S-ar scurge cu siguranță, iar noi nu putem permite asta. Ar părea destul de stupid în presă. Este ceva ce nu putem face, James.

Greer a lăsat să iasă o respirație lungă.

— Da, știu, nu fără ceva ferm.

— Mai ferm decât ceea ce avem acum – și asta e aer, James, pur și simplu aer blestemat.

Ar fi frumos, se gândi judecătorul Moore, *dacă CIA ar fi atât de puternică pe cât cred filmele și criticii că suntem. Nu tot timpul. Doar din când în când.*

Dar nu erau, și asta era un fapt.

ZIUA URMĂTOARE a început la Moscova înainte de a începe oriunde altundeva. Zaitzev s-a trezit la sunetul ceasului deșteptător, a bombănit și a înjurat ca orice muncitor din lume, apoi s-a împiedicat până la baie. Zece minute mai târziu, își bea ceaiul de dimineață și își mânca pâinea neagră cu unt.

La mai puțin de o milă distanță, familia Foley făcea cam același lucru.

Ed s-a hotărât pentru o brioșă englezească și jeleu de struguri la cafea, pentru o schimbare, la care s-a alăturat *Little* Eddie, care a luat o pauză de la *Worker Woman* și casetele sale cu *Transformers*. Abia aștepta să meargă la grădinița care fusese înființată pentru copiii

occidentali chiar acolo, în ghetou, unde se arăta foarte promițător cu creioanele colorate și cu tricicletele Hot Wheels nou sosite, plus că era campion la Sit‘n Spin.

Și-a spus că astăzi se poate relaxa. Întâlnirea va avea loc seara, iar MP se va ocupa de asta. Peste încă o săptămână sau cam așa ceva... poate... BEATRIX s-ar fi terminat, iar el s-ar fi putut relaxa din nou, lăsându-și ofițerii de teren să se ocupe de alergarea prin acest oraș al naibii de urât. Cu siguranță, blestemații de Baltimore Orioles erau în *playoff* și căutau să se dueleze cu Philadelphia Phillies, relegându-și Bronx Bombers în liga Hot Stove încă o dată. Ce s-a întâmplat cu noii proprietari, oricum? Cum pot oamenii bogați să fie atât de proști?

Trebuia să se țină de rutina de la metrou. Dacă KGB-ul îl urmărea, ar fi neobișnuit – sau nu? – ca ei să marcheze trenul în care se urca. Era o întrebare pentru el. Dacă făceau un filaj de unu-doi, tipul cu numărul doi ar fi rămas pe peron și, după plecarea trenului, ar fi notat ora de pe ceasul din stație – era singurul care avea sens, din moment ce era cel care guverna trenurile în sine. KGB-ul era minuțios și profesionist, dar oare erau *atât de* buni? Acel tip de precizie era pozitiv germanică, dar dacă ticăloșii puteau face ca trenurile să circule cu atâta precizie, atunci probabil că KGB-ul putea să ia act de asta, iar sincronizarea precisă era ceea ce *îi* permisese să ia legătura cu Iepurele.

La naiba cu viața asta, oricum! a răbufnit Foley pentru scurt timp. Dar știa asta înainte de a accepta detașarea la Moscova, și era *interesant* aici*, nu-i așa? Da, așa cum Ludovic al XVI-lea a fost probabil emoționat pe drumul cu căruța spre ghilotină*, s-a gândit Ed Sr.

Într-o zi, va ține o prelegere despre asta la Fermă. Spera ca ei să aprecieze cât de greu a fost să scrie planul de lecție pentru prelegerea sa despre Operațiunea BEATRIX. Ei bine, s-ar putea să fie puțin impresionați.

Patruzeci de minute mai târziu, și-a cumpărat exemplarul din *Izvestia* și a coborât pe scările rulante interminabile până la peron, fără să observe, ca de obicei, privirile de o parte și de alta ale rușilor care se uitau la un american adevărat, viu, ca la o creatură de la grădina zoologică. Nu i s-ar fi întâmplat niciodată unui rus din New York, unde fiecare grup etnic putea fi întâlnit, mai ales la volanul unui taxi galben.

RUTINELE DE DIMINEAȚĂ erau deja fixate. Domnișoara Margaret stătea deasupra copiilor, iar Eddie Beaverton era în fața ușii. Copiii au fost îmbrățișați și pupați cum se cuvine, iar părinții au plecat la muncă. Dacă exista ceva ce Ryan ura, era această rutină. Dacă ar fi reușit să o convingă pe Cathy să cumpere un apartament în Londra, atunci fiecare zi de lucru ar fi fost cu două ore mai scurtă – dar nu, Cathy voia să aibă în jur spații verzi pe care să se joace copiii. Și, în curând, n-ar fi văzut soarele până nu ar fi ajuns la serviciu, iar după aceea, abia dacă ar mai fi văzut soarele.

Zece minute mai târziu, se aflau în compartimentul lor de clasa întâi, cu destinația Londra, Cathy în jurnalul ei medical și Jack în *Daily Telegraph*. Era un articol despre Polonia, iar acest reporter era neobișnuit de bine informat, a văzut imediat Ryan. Articolele din Marea Britanie aveau tendința de a fi mult mai puțin lungi decât cele din *The Washington Post* și, pentru prima dată, Jack s-a trezit regretând acest lucru. Tipul ăsta fusese bine informat și / sau era destul de bun la analiză. Guvernul polonez era cu adevărat prins între ciocan și nicovală și era presat, și se vorbea, a văzut el, că Papa făcea rumoare în legătură cu bunăstarea patriei sale și a poporului său, iar *asta*, a remarcat reporterul, ar putea să dea peste cap multe căruțe cu mere.

Nu-i așa că ăsta-i adevărul, se gândi Jack. Vestea cu adevărat proastă era că acum totul era la vedere. Cine a divulgat-o? Știa numele reporterului. Era un specialist în afaceri externe, mai ales europene. Așadar, cine a divulgat asta?

Cineva de la Ministerul de Externe? Acei oameni erau, în general, destul de deștepți, dar, la fel ca omologii lor americani din Foggy Bottom, vorbeau ocazional fără să gândească, iar aici acest lucru se putea întâmpla la o halbă prietenoasă într-unul dintre miile de *pub*-uri confortabile, poate într-un separeu liniștit din colț, cu un angajat guvernamental care plătea un marker sau care voia doar să arate presei cât de deștept era. Oare s-ar rostogoli vreun cap pentru asta? se întreba el. Ceva despre care să vorbească cu Simon. Doar dacă nu cumva Simon a fost cel care a divulgat informația. Era destul de senior și era apreciat de șeful său. Poate că Basil a autorizat scurgerea de informații? Sau poate că amândoi cunoșteau un tip de la Whitehall și îl autorizaseră să bea o bere prietenească cu un tip de pe Fleet Street.

Sau poate că reporterul a fost suficient de inteligent pentru a face

singur legătura între doi și doi. Nu toți băieții deștepți lucrau la Century House. Cu siguranță nu toți cei deștepți din America au lucrat la Langley. În general, talentele se duceau acolo unde erau banii, pentru că oamenii deștepți își doreau case mari și vacanțe frumoase, la fel ca toată lumea. Cei care intrau în serviciul guvernamental știau că pot trăi confortabil, dar nu luxos – dar cei mai buni dintre ei știau, de asemenea, că au o misiune de îndeplinit în viață, și de aceea găseai oameni foarte buni purtând uniforme sau purtând arme și insigne. În cazul său, Ryan se descurcase bine în domeniul comerțului, dar în cele din urmă îl găsise nesatisfăcător. Și astfel, nu toți oamenii talentați căutau banii. Unii se aflau într-un fel de căutare.

Asta faci, Jack? s-a întrebat el însuși, în timp ce trenul intra în Gara Victoria.

— Ce gânduri profunde în această dimineață? l-a întrebat soția sa.

— Huh? a răspuns Jack.

— Cunosc privirea, dragă, a precizat ea. Te gândești la ceva important.

— Cathy, ești tăietor de ochi sau un psiholog?

— Cu tine, sunt un *pshihink*, a răspuns ea, cu un zâmbet jucăuș.

Jack s-a ridicat și a deschis ușa compartimentului.

— Bine, doamna mea. Tu ai globii oculari de reglat, iar eu am secrete de deslușit. I-a făcut semn soției sale să iasă pe ușă. Ce lucruri noi ai aflat din *Gazeta lunară a găozarilor și a subsuorilor* pe drum?

— Nu ai înțelege.

— Probabil, a recunoscut Jack, îndreptându-se spre stația de taxi. Au luat unul de culoare albastră ca oul de mătase în loc de cel negru obișnuit.

— Spitalul Hammersmith, i-a spus Ryan șoferului, și apoi *One Hundred Westminster Bridge Road*.

— MI-Six, nu-i așa, domnule?

— Poftim? a răspuns nevinovat Ryan.

— Universal Export, domnule, unde a lucrat James Bond.

A chicotit și a tras de volan.

Ei bine, a reflectat Ryan, ieșirea CIA de pe autostrada George Washington nu mai era marcată NATIONAL HIGHWAY ADMINISTRATION. Lui Cathy i s-a părut destul de amuzant. Nu existau secrete față de taximetriștii londonezi. Cathy a coborât în

pasajul subteran mare de la Hammersmith, iar șoferul a făcut cale întoarsă și a mers pe ultimele câteva străzi până la Century House. Ryan a intrat pe ușă, a trecut pe lângă sergentul major Canderton și a urcat în biroul lui.

Intrând pe ușă, a lăsat *Telegraful* pe biroul lui Simon înainte de a-și da jos haina de ploaie.

— Am văzut-o, Jack, a spus imediat Harding.

— Cine a vorbit?

— Nu sunt sigur. Ministerul de Externe, probabil. Au fost informați în legătură cu asta. Sau poate cineva de la biroul premierului. Sir Basil nu este încântat, l-a asigurat Harding.

— Nimeni nu a sunat la ziar?

— Nu. Nu am știut despre acest lucru până când a fost publicat în această dimineață.

— Credeam că ziarele locale au o relație mai cordială cu guvernul de aici.

— În general, da, ceea ce mă face să cred că biroul premierului a fost cel care a făcut scurgerea de informații.

Fața lui Harding era destul de inocentă, dar Jack s-a trezit încercând să o citească. Era ceva la care soția lui se pricepea mult mai bine. Avea senzația că Harding nu era pe deplin sincer, dar nu avea niciun motiv real să se plângă de asta, nu-i așa?

— Ceva nou de la nopțile de peste zi?

Harding a clătinat din cap.

— Nimic de mare interes. Nimic nici despre această operațiune BEATRIX. I-ai spus soției tale despre iminenta ta călătorie?

— Da, și nu ți-am spus, dar se pricepe destul de bine să-mi citească gândurile.

— Majoritatea soțiilor pot, Jack.

Harding a râs copios de asta.

ZAITZEV AVEA același birou și același teanc de mesaje, mereu diferite în detalii exacte, dar mereu aceleași: rapoarte de la ofițerii de teren care transmiteau date de la cetățeni străini despre tot felul de subiecte. Avea sute de nume de operațiuni memorate și detalii nenumărate rezidente între urechile sale, inclusiv numele reale ale unora dintre agenți și numele de cod ale multor, multor altora.

La fel ca în zilele de lucru anterioare, nu s-a grăbit, citind tot traficul de dimineață înainte de a-l trimite sus, având încredere în

memoria sa antrenată pentru a înregistra și arhiva toate detaliile importante.

Unele, desigur, conțineau informații care erau ascunse în mai multe moduri.

Probabil că exista un agent de penetrare în cadrul CIA, de exemplu, dar numele său de cod – TROMPETA – era tot ce știa Zaitzev. Chiar și datele pe care le transmitea erau ascunse prin utilizarea unei super-criptări pe straturi, inclusiv a unui cifru unic. Dar datele ajungeau la un colonel de la etajul al șaselea, specializat în investigații CIA și care lucra îndeaproape cu Direcția a II-a – deci, implicit, TRUMPET transmitea KGB-ului ceva de care Direcția a doua era interesată, ceea ce însemna agenți care operau pentru CIA chiar aici, la Moscova. Ceea ce era suficient pentru a-i da fiori, dar americanii cu care vorbise – îi avertizase în legătură cu securitatea comunicațiilor, iar asta ar fi semnalat orice mesaj despre el unui număr foarte limitat de persoane. Și știa că TRUMPET era plătit cu sume uriașe de bani, așa că, probabil, nu era un oficial de rang înalt al CIA, care, a judecat Zaitzev, erau probabil foarte bine plătiți. Un agent ideologic i-ar fi dat motive de îngrijorare, dar în America nu era niciunul despre care să știe – și el ar fi știut, nu-i așa?

Într-o săptămână, poate mai puțin, și-a spus comunicatorul, va fi în vest și în siguranță. Spera ca soția lui să nu o ia razna de tot când îi va spune planurile sale, dar probabil că nu o va face. Ea nu avea o familie apropiată. Mama ei murise cu un an înainte, spre marea durere a Irinei, și nu avea nici frați, nici surori care să o rețină, iar ea nu era fericită lucrând la GUM din cauza întregii corupții meschine de acolo. Iar el îi promitea că îi va face rost de pianul pe care și-l dorea cu ardoare, dar pe care nici măcar postul său din KGB nu i-l putea procura, atât de săracă era oferta.

Așa că și-a amestecat hârtiile, poate mai încet decât de obicei, dar nu foarte mult, credea el. Erau puțini cei care munceau cu adevărat din greu, chiar și în KGB. Adagiul cinic din Uniunea Sovietică era: *Atâta timp cât se prefac că ne plătesc, ne vom preface că muncim*, iar principiul se aplica și aici. Dacă îți depășeai cota, pur și simplu ți-o măreau în anul următor, fără nicio îmbunătățire a condițiilor de muncă – și astfel, puțini erau cei care munceau suficient de mult pentru a fi remarcați ca Eroi ai Muncii Socialiste.

Imediat după ora 11:00, colonelul Rozhdestvenski a apărut în sala de comunicații.

Zaitzev i-a atras atenția și i-a făcut semn să vină.

— Da, tovarășe maior?, a întrebat colonelul.

— Tovarășe colonel, a spus el liniștit, nu au existat comunicări recente despre șase-șase-șase. Este ceva ce trebuie să știu?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Rozhdestvenski.

— De ce întrebi?

— Tovarășe colonel, a continuat Zaitzev cu umilință, am înțeles că această operațiune este importantă și că eu sunt singurul comunicator autorizat pentru ea. Am acționat în vreun fel necorespunzător?

— Ah. Rozhdestvenski s-a relaxat. Nu, tovarășe maior, nu avem nimic de reproșat activităților tale. Operațiunea nu mai are nevoie de comunicații de acest tip.

— Înțeleg. Mulțumesc, tovarășe colonel.

— Pari obosit, maior Zaitzev. S-a întâmplat ceva?

— Nu, tovarășe. Presupun că mi-ar prinde bine o vacanță. Nu am apucat să merg nicăieri în timpul verii. O săptămână sau două libere de la serviciu ar fi o binecuvântare, înainte de venirea iernii.

— Foarte bine. Dacă întâmpini dificultăți, anunță-mă și voi încerca să rezolv lucrurile.

Zaitzev a reușit un zâmbet recunoscător.

— Mulțumesc, tovarășe colonel.

— Faci o treabă bună aici jos, Zaitzev. Cu toții avem dreptul la ceva timp liber, chiar și cei de la Securitatea Statului.

— Mulțumesc din nou, tovarășe colonel. Servesc Uniunea Sovietică.

Rozhdestvenski a dat din cap și și-a luat rămas bun. În timp ce ieșea pe ușă, Zaitzev a respirat adânc și s-a întors la munca de memorare a dispeceratelor... dar nu și pentru Uniunea Sovietică. *Așadar*, s-a gândit el, *–666 a fost trimis prin curier acum*. Nu avea să afle mai multe despre el, dar tocmai aflase că se continua cu prioritate ridicată. Chiar aveau de gând să o facă. Se întrebă dacă americanii îl vor scoate de acolo suficient de repede pentru a preveni acest lucru. Informația era în mâinile sale, dar nu și capacitatea de a face ceva în legătură cu ea. Era ca și cum ar fi fost Casandra din vechime, fiica regelui Priam din Troia, știind ce urma să se întâmple, dar neputând determina pe nimeni să facă ceva în acest sens. Casandra îi înfuriase pe zei într-un fel sau altul și, ca urmare, primise acel blestem, dar ce făcuse *el* ca să-l merite? se întrebă Zaitzev, brusc

supărat pe ineficiența CIA. Dar nu putea să se îmbarce pur și simplu într-un zbor Pan American de pe Aeroportul Internațional Sheremetyevo, nu-i așa?

Capitolul 22
Achiziții și aranjamente

A DOUA ÎNTÂLNIRE față-în-față a avut loc din nou la magazinul GUM, unde un anume iepuraș mic avea nevoie de haine de toamnă / iarnă, pe care tatăl ei dorea să i le cumpere – ceea ce a fost o surpriză pentru Irina Bogdanova, dar una plăcută. Mary Pat, experta supremă în materie de cumpărături din familia Foley, se plimba uitându-se la diversele articole aflate la vânzare, surprinsă să vadă că nu erau toate niște rahaturi sovietice. Unele erau chiar atrăgătoare... deși nu suficient de atractive pentru a le cumpăra. A zăbovit din nou la raionul de blănuri – blănurile de aici s-ar fi vândut destul de bine în New York, deși nu erau la fel de bune ca cele de la Fendi. Nu existau destui designeri italieni în Rusia. Dar calitatea blănurilor – adică a pieilor de animale în sine – nu era prea slabă. Sovieticii pur și simplu nu știau cum să le coasă cum trebuie. *Era păcat, într-adevăr*, s-a gândit ea. Cel mai trist lucru despre Uniunea Sovietică era modul în care guvernul acelei țări cenușii îi împiedica pe cetățenii săi să realizeze de fapt prea multe. Exista atât de puțină originalitate aici. Cele mai bune lucruri de cumpărat erau toate lucrările de artă vechi, prerevoluționare, de obicei mici, aproape întotdeauna piese religioase, vândute la târguri de vechituri improvizate pentru a strânge banii necesari pentru o familie sau alta. Ea cumpărase deja câteva piese, încercând să nu se simtă ca o hoață făcând asta. Pentru a-și liniști conștiința, nu se târguia niciodată, plătind aproape întotdeauna prețul cerut în loc să încerce să îl cizeleze cu câteva procente mai puțin. Asta ar fi fost ca un jaf armat, se gândea ea, iar misiunea ei finală la Moscova – aceasta era o credință fundamentală pentru ea – era să îi ajute pe acești oameni, deși într-un mod pe care

cu greu l-ar fi putut înțelege sau aproba. Dar, în cea mai mare parte, moscoviților le plăceau zâmbetul și amabilitatea ei de americancă. Și, cu siguranță, le plăceau rublele certificate cu dungi albastre cu care plătea, bani lichizi care le dădeau acces la obiecte de lux sau, aproape la fel de bine, bani lichizi pe care îi puteau schimba la un curs de trei sau patru la unu.

A hoinărit o jumătate de oră, apoi și-a văzut ținta în zona de haine pentru copii. A manevrat în direcția aceea, luându-și timp să ridice și să examineze diverse articole înainte de a ajunge în spatele lui.

— Bună seara, Oleg Ivanovich, a spus ea liniștită, mânuind o parka destinată unei fetițe de trei sau patru ani.

— Mary, nu-i așa?

— Așa este. Spune-mi, ai zile de concediu la dispoziție?

— Da, am. De fapt, de două săptămâni.

— Și mi-ai spus că soției tale îi place muzica clasică?

— Și asta este corect.

— Există un dirijor bun. Numele lui este Jozsef Rozsa. El va începe să cânte în principala sală de concerte din Budapesta duminică seara. Cel mai bun hotel la care să vă cazați este Astoria. Se află la mică distanță de gară și este popular printre oaspeții sovietici. Spune-le tuturor prietenilor tăi ce faci. Aranjează să le cumperi lucruri din Budapesta. Fă tot ceea ce face un cetățean sovietic. De restul ne vom ocupa noi, l-a asigurat ea.

— Cu toții, i-a reamintit Zaitzev. Să ieșim cu toții?

— Bineînțeles, Oleg. Micul tău *zaychik* va vedea multe minuni în America, iar iernile nu sunt atât de aspre ca aici, a adăugat MP.

— Noi, rușii, ne bucurăm de iernile noastre, a precizat el, cu puțin *amour propre*.

— În acest caz, veți putea trăi într-o zonă la fel de rece ca Moscova. Iar dacă îți dorești o vreme caldă în februarie, poți să conduci sau să zbori în Florida și să te relaxezi pe o plajă însorită.

— Ești agent turistic, Mary? a întrebat Iepurele.

— Pentru tine, Oleg, eu sunt doar atât. Te simți în largul tău să-i transmiți informații soțului meu în metrou?

— Da.

N-ar trebui, se gândi Mary Pat.

— Care este cea mai bună cravată a ta?

— Una albastră cu dungi roșii.

— Foarte bine, poartă-o pe acea cu două zile înainte de a lua

trenul spre Budapesta. Dă peste el și cere-ți scuze și vom ști. Cu două zile înainte de a pleca din Moscova, poartă-ți cravata cu dungi albastre și dă peste el în metrou, a repetat ea.

Trebuia să fii atent când făceai asta. Oamenii puteau face cele mai blestemate greșeli în cele mai simple chestiuni, chiar și atunci când – nu, *mai ales* când – viețile lor erau în joc. De aceea făcea ca totul să fie cât mai ușor posibil. Un singur lucru trebuie să ții minte. Un singur lucru de făcut.

— Da, pot face asta cu ușurință.

Ești un ticălos optimist, nu-i așa?

— Excelent. Te rog să fii foarte atent, Oleg Ivanovich.

Și cu asta, și-a continuat drumul. Dar apoi s-a oprit la cinci sau șase metri distanță și s-a întors. În poșeta ei se afla un aparat foto Minox. A tras cinci cadre și apoi a plecat.

— BINE, NU AI VĂZUT nimic care să merite să fie cumpărat? a întrebat-o soțul ei, ieșind în Mercedesul lor second-hand 280.

— Nu, nimic care să merite cu adevărat. Poate că ar trebui să încercăm o excursie până la Helsinki pentru a lua niște lucruri de iarnă, a sugerat ea. Știi tu, să luăm trenul, cum ar fi. Ar trebui să fie amuzant să o facem în felul ăsta. Lui Eddie ar trebui să-i placă.

Șeful stației a ridicat o sprânceană. *Probabil că ar fi mai bine să ia trenul*, s-a gândit el. *Nu pare grăbit sau forțat. Poartă o mulțime de valize, jumătate dintre ele goale pentru a aduce înapoi toate rahaturile pe care le vei cumpăra acolo cu rublele Comecon*, s-a gândit Ed Foley. *Doar că nu te întorci... și dacă Langley și Londra se pun pe treabă, poate reușim să facem o adevărată minge de casă...*

— Acasă, dragă? a întrebat Foley. Nu ar fi fost o glumă dacă KGB-ul *nu* le-ar fi pus microfoane acasă și în mașină și dacă ar fi făcut toate prostiile astea de agenți secreți fără niciun motiv? s-a gândit el cu nesaț. Ei bine, în cel mai rău caz, era o bună practică, nu-i așa?

— Da, am făcut destule pentru o zi.

— LA DRACU, A RĂSUFLAT Basil Charleston. Și-a ridicat telefonul și a apăsat trei butoane.

— Da, domnule? a întrebat Kingshot, intrând în cameră.

— Asta. Basil a întins mesajul.

— Rahat, a respirat Kingshot.

Sir Basil a reușit să zâmbească.

— Întotdeauna sunt lucruri evidente, simple, nu-i așa?
— Da, domnule. Chiar și așa, te face să te simți destul de prost, a recunoscut el. Un incendiu. Funcționează mai bine decât am crezut inițial.
— Ei bine, ceva de reținut. Câte incendii de case avem în Londra, Alan?
— Sir Basil, nu am nici cea mai mică idee, a recunoscut cel mai înalt agent de teren din SIS. Dar voi afla.
— Dă-i asta și prietenului tău Nolan.
— Mâine dimineață, domnule, a promis Kingshot. Cel puțin ne îmbunătățește șansele. CIA lucrează și la asta?
— Da.

LA FEL CA ȘI FBI-UL. Directorul Emil Jacobs își auzise partea sa de cereri ciudate din partea celor de pe *cealaltă parte a râului*, așa cum era numită uneori CIA în Washingtonul oficial. Dar aceasta era de-a dreptul înfiorătoare. Și-a ridicat telefonul și a apelat linia directă cu DCI.
— Presupun că există un motiv întemeiat pentru asta, Arthur? a întrebat el fără preambul.
— Nu la telefon, Emil, dar da.
— Trei caucazieni, un bărbat în jur de 30 de ani, o femeie de aceeași vârstă și o fetiță de trei sau patru ani, a spus Jacobs, citind de pe biletul livrat de Langley. Agenții mei de teren vor crede că directorul a scăpat o viteză majoră, Arthur. Probabil că ar fi mai bine să cerem ajutorul forțelor de poliție locale…
— Dar…
— Da, știu, s-ar scurge prea repede. Bine, pot să trimit un mesaj tuturor SAC-urilor mele și să le cer să își verifice ziarele de dimineață, dar nu va fi ușor să împiedic o astfel de scurgere de informații.
— Emil, înțeleg asta. Încercăm să obținem ajutor de la britanici și în această privință. Nu este genul de lucru pe care să îl poți fluiera pur și simplu, știu. Tot ce pot să spun este că este foarte important, Emil.
— Trebuie să ajungi în curând la *The Hill*?
— Comisia de Informații a Camerei mâine la ora zece. Chestii legate de buget, a explicat Moore. Congresul căuta mereu aceste informații, iar Moore trebuia mereu să își apere agenția de oamenii

de la Hill, care ar fi vrut mai degrabă să taie CIA de la glezne – pentru a se putea plânge mai târziu de *eșecurile serviciilor de informații*, bineînțeles.

— Bine, poți să te oprești aici pe drum? Trebuie să ascult povestea asta de doi bani, a anunțat Jacobs.

— Opt și patruzeci și ceva?

— Mie îmi convine, Arthur.

— Ne vedem atunci, a promis Moore.

Directorul Jacobs și-a pus telefonul la loc, întrebându-se ce putea fi atât de al naibii de important încât să solicite Biroului Federal de Investigații să se joace de-a spărgătorul de morminte.

ÎN METROUL SPRE casă, după ce i-a cumpărat micului său *zaychik* o parka albă cu flori roșii și verzi, Zaitzev s-a gândit la strategia sa. Când avea să-i spună Irinei despre vacanța lor improvizată? Dacă i-ar fi făcut o surpriză, ar fi existat un fel de problemă – Irina și-ar fi făcut griji în legătură cu slujba ei de contabilitate de la GUM, dar biroul era, după spusele ei, atât de slab condus, încât abia dacă ar fi observat lipsa unui cadru. Dar dacă i-ar fi dat prea multe avertismente, ar fi fost o altă problemă – ar fi încercat să micro-gestioneze totul, ca orice soție din lumea cunoscută, deoarece, în opinia ei, el nu era în stare să descopere nimic. Asta era destul de amuzant, se gândea Oleg Ivanovich, având în vedere circumstanțele actuale.

Așadar, nu, nu, nu i-ar fi spus din timp, ci i-ar fi făcut o surpriză și ar fi folosit ca scuză acest dirijor maghiar. Apoi, marea surpriză ar fi venit la Budapesta. S-a întrebat cum va reacționa ea la această veste. Poate nu prea bine, dar era o soție rusă, antrenată și educată să accepte ordinele bărbatului ei, ceea ce, credeau toți bărbații ruși, era așa cum trebuia să fie.

Svetlanei îi plăcea să meargă cu metroul. Așa se întâmpla cu copiii mici, învățase Oleg. Pentru ei, totul era o aventură pe care să o privească cu ochii lor largi de copii, chiar și ceva atât de obișnuit ca mersul cu metroul. Ea nu mergea și nici nu alerga. Țopăia, ca un cățeluș – sau ca un iepuraș, credea tatăl ei, zâmbind de sus la ea. Oare micuța lui *zaychik va* găsi aventuri mai bune în Occident?

Probabil că da... dacă o duc acolo în viață, și-a amintit Zaitzev. Era vorba de un pericol, dar cumva teama lui nu era pentru el însuși, ci pentru fiica lui. Cât de ciudat era acest lucru. Sau nu era? Nu mai

știa. Știa că avea un fel de misiune, și asta era tot ce vedea de fapt în fața lui. Restul nu era decât o colecție de pași intermediari, dar la capătul pașilor era o lumină strălucitoare, strălucitoare, și asta era tot ce putea vedea cu adevărat. Era foarte ciudat cum lumina devenise din ce în ce mai strălucitoare de la primele sale îndoieli despre Operațiunea –666 până acum, când ocupa tot ce puteau vedea ochii lui mentali. Ca o molie atrasă de o lumină, el se învârtea tot mai mult în cerc, tot mai aproape, și tot ce putea spera cu adevărat era ca lumina să nu fie o flacără care să îl ucidă.

— Aici, tata! a spus Svetlana, recunoscând oprirea lor, luându-l de mână și trăgându-l înainte spre ușile glisante. Un minut mai târziu, ea a sărit pe treptele în mișcare ale scării rulante, entuziasmată și de această plimbare. Copilul lui era ca un adult american – sau așa cum presupuneau rușii că sunt, văzând mereu oportunități și posibilități și distracția care se putea face, în loc de pericolele și amenințările pe care cetățenii sovietici atenți și sobri le vedeau peste tot. Dar dacă americanii erau atât de nebuni, de ce încercau mereu sovieticii – și nu reușeau – să-i ajungă din urmă? A avut America dreptate acolo unde URSS a greșit atât de des? Era o întrebare mai profundă la care abia dacă se gândise. Tot ce știa despre America era propaganda evidentă pe care o vedea în fiecare seară la televizor sau despre care citea în ziarele oficiale de stat. Știa că trebuie să fie greșit, dar cunoștințele sale erau dezechilibrate, întrucât nu cunoștea cu adevărat informații adevărate. Și astfel, saltul său către Occident era în mod fundamental un salt de credință. Dacă țara sa era atât de greșită, atunci superputerea alternativă trebuia să aibă dreptate. Era un salt mare, lung și periculos, se gândea el, mergând pe trotuar și ținându-și fetița de mână. Își spunea că ar trebui să fie mai temător.

Dar era prea târziu pentru a se speria, iar întoarcerea ar fi fost la fel de dăunătoare pentru el ca și înaintarea. Mai presus de orice, era vorba de cine îl va distruge – țara sau el însuși – dacă nu-și îndeplinea misiunea. Iar pe de altă parte, America l-ar fi recompensat pentru că a încercat să facă ceea ce el considera că este corect? Se părea că el era ca Lenin și ceilalți eroi revoluționari, a văzut ceva care era în mod obiectiv greșit și avea de gând să încerce să împiedice acest lucru. De ce? Pentru că trebuia să o facă. Trebuia să aibă încredere că dușmanii țării sale vor vedea binele și răul la fel ca și el. Ar fi crezut? În timp ce președintele american își denunțase națiunea ca fiind centrul tuturor relelor din lume, țara sa spunea cam

același lucru despre America. Cine avea dreptate? Cine a greșit? Dar țara *sa* și angajatorul său erau cei care conspirau să ucidă un om nevinovat, și asta era tot ceea ce putea el să vadă în întrebarea corect / rău.

În timp ce Oleg și Svetlana făceau la stânga pentru a intra în blocul lor de apartamente, el a recunoscut pentru ultima oară că drumul său era stabilit. Nu-l putea schimba, ci putea doar să arunce zarurile și să aștepte să vadă cum vor ieși.

Și unde va crește fiica lui? Și asta a depins tot de zarurile zburătoare.

S-A ÎNTÂMPLAT MAI ÎNTÂI în York, cel mai mare oraș din nordul Angliei. Inginerii în domeniul siguranței împotriva incendiilor le spun tuturor celor care vor să asculte că cel mai puțin important lucru în legătură cu incendiile este ceea ce le provoacă, deoarece acestea pornesc întotdeauna din aceleași motive. În acest caz, a fost cel pe care pompierii urăsc cel mai mult să îl descopere. Owen Williams, după o seară prietenoasă în *pub*-ul său preferat, *The Brown Lion*, a reușit să dea pe gât șase halbe de bere neagră, care, adăugate la o zi lungă și obositoare de lucru ca tâmplar, l-au făcut să fie destul de somnoros când a ajuns în apartamentul său de la etajul trei, dar asta nu l-a împiedicat să pornească televizorul din dormitor și să-și aprindă o ultimă țigară a zilei. Cu capul sprijinit pe o pernă împăturită, a tras câteva fumuri înainte de a se stinge din cauza alcoolului și a muncii grele de peste zi. Când s-a întâmplat asta, mâna i s-a relaxat, iar țigara a căzut pe așternut. Acolo s-a aprins timp de aproximativ zece minute înainte ca cearșafurile albe de bumbac să înceapă să ardă. Întrucât Williams era necăsătorit – soția sa divorțase de el cu un an înainte – nu era nimeni în apropiere care să observe mirosul acru și rău, iar treptat fumul s-a ridicat spre tavan, în timp ce focul de nivel scăzut mistuia progresiv lenjeria de pat și apoi salteaua.

Oamenii mor rareori din cauza focului și nici Owen Williams nu a murit. În schimb, a început să respire fumul. Fumul – inginerii folosesc adesea termenul de *gaz de incendiu* – este format în principal din aer cald, monoxid de carbon și particule de funingine, care sunt materiale nearse din combustibilul incendiului. Dintre acestea, monoxidul de carbon este adesea cea mai mortală componentă, deoarece formează o legătură cu celulele roșii din

sânge. Această legătură este, de fapt, mai puternică decât legătura pe care hemoglobina o formează cu oxigenul liber pe care sângele îl transportă către diferitele părţi ale corpului uman. Efectul general asupra conştiinţei umane este asemănător cu cel al alcoolului – euforie, ca o beţie plăcută, urmată de inconştienţă şi, dacă se merge prea departe, ca în acest caz, de moarte din cauza lipsei de oxigen din creier. Şi astfel, cu un foc în jurul său, Owen Williams nu s-a trezit niciodată, ci doar a căzut tot mai adânc într-un somn care l-a dus paşnic în eternitate la vârsta de treizeci şi doi de ani.

Abia trei ore mai târziu, un muncitor care locuia la acelaşi etaj s-a întors acasă de la serviciu şi a observat un miros pe coridorul de la etajul trei, care a aprins luminile de alarmă interne. A bătut în uşă şi, neprimind niciun răspuns, a fugit în propriul apartament şi a sunat la 999.

La numai şase străzi distanţă se afla o cazarmă de pompieri şi acolo, ca în orice altă casă de pompieri din lume, pompierii se rostogoleau din paturile lor single în stil militar, îşi puneau cizmele şi hainele de schimb, alunecau pe şina de alamă până la etajul garajului, apăsau pe butonul de ridicare a uşilor automate şi ieşeau în stradă în maşina lor de pompieri Dennis, urmată de un camion cu scară. Amândoi şoferii cunoşteau străzile la fel de bine ca orice taximetrist şi au ajuns la blocul de apartamente la mai puţin de zece minute după ce clopotele lor le-au dat deşteptarea. Echipajul de pompieri şi-a oprit vehiculul şi doi bărbaţi au tras furtunurile de refulare până la hidrantul din colţ, încărcând linia ca într-un exerciţiu abil şi bine exersat. Oamenii de la scară, a căror principală sarcină era căutarea şi salvarea, au intrat înăuntru în fugă pentru a descoperi că cetăţeanul îngrijorat care dăduse alarma bătuse deja la fiecare uşă de la etajul trei şi îşi trezise vecinii şi îi scosese din apartamente. El i-a indicat pompierului principal uşa corectă, iar individul voinic a doborât-o cu două lovituri puternice de topor. A fost întâmpinat de un nor dens de fum negru, al cărui miros i-a trecut de masca de aer şi a anunţat imediat *saltea* minţii sale experimentate. Acesta a fost urmat de o rugăciune rapidă că au ajuns aici la timp, apoi de o spaimă instantanee că nu au ajuns.

Totul, inclusiv momentul zilei, era împotriva lor în întunericul dimineţii timpurii. A fugit în dormitorul din spate, a spart ferestrele cu toporul său de oţel pentru a evacua fumul afară, apoi s-a întors să vadă ceea ce văzuse de treizeci sau mai multe ori înainte – o formă

umană, aproape ascunsă de fum și care nu se mișca. Până atunci, încă doi dintre colegii săi se aflau în cameră.

L-au târât pe Owen Williams pe coridor.

— Oh, rahat! a observat unul dintre ei. Paramedicul senior din echipaj a pus o mască de oxigen pe fața incoloră și a început să apese pe buton pentru a forța oxigenul pur în plămâni, iar un al doilea bărbat a început să bată în pieptul victimei pentru a-i reporni inima, în timp ce, în spatele lor, pompierii au strecurat un furtun de cinci centimetri și jumătate în apartament și au început să pulverizeze apă.

În general, a fost un exercițiu ca la carte. Incendiul a fost stins în mai puțin de trei minute. La scurt timp după aceea, fumul a dispărut în mare parte, iar pompierii și-au scos măștile de protecție. Dar, pe coridor, Owen Williams nu a arătat nici măcar o licărire de viață. Regula era că nimeni nu era mort până când un medic nu spunea acest lucru, așa că au cărat cadavrul ca pe o cârpă mare și grea și șchioapă până la ambulanța albă care stătea pe stradă. Echipajul de paramedici avea propriul exercițiu de luptă, și l-au urmat întocmai, punând mai întâi cadavrul pe targă, apoi verificându-i ochii, apoi căile respiratorii – era clar – și folosind ventilatorul pentru a-i da mai mult oxigen, plus mai multă resuscitare pentru a-i pune inima în mișcare. Arsurile periferice vor trebui să mai aștepte. Primul lucru care trebuia făcut era să facă inima să bată și plămânii să respire, în timp ce șoferul a pornit pe străzile întunecate spre spitalul Queen Victoria, aflat la mai mult de un kilometru și jumătate.

Dar până să ajungă acolo, paramedicii din spate știau că era doar o pierdere de timp foarte valoroasă pentru ei. Zona de primire a victimelor era pregătită pentru ei. Șoferul a inversat direcția și a dat cu spatele, ușile din spate au fost deschise cu cheia, iar targa a fost scoasă pe roți, cu un tânăr medic care observa, dar nu atingea încă nimic.

— Inhalare de fum, a spus pompierul-paramedic, la intrarea pe ușile batante. Intoxicație severă cu monoxid de carbon.

Arsurile extinse, dar în principal superficiale, puteau aștepta pentru moment.

— Cât timp? a întrebat imediat medicul de la Urgențe.

— Nu știu. Nu arată bine, domnule doctor. Intoxicație cu CO, ochi ficși și dilatați, unghii roșii, nu răspunde încă la resuscitare sau oxigen, a raportat paramedicul.

Toţi medicii au încercat. Nu poţi renunţa pur și simplu la viaţa unui bărbat în vârstă de 30 de ani, dar o oră mai târziu era clar că Owen Williams nu-și va mai deschide niciodată ochii albaștri și, la ordinul medicului, eforturile de salvare au fost oprite și a fost anunțată ora decesului, care urma să fie trecută pe certificatul de deces. Poliția era și ea acolo, bineînțeles. În mare parte au stat de vorbă cu pompierii până când a fost stabilită cauza morții. S-a făcut analiza chimică a sângelui – îi recoltaseră sânge imediat pentru a verifica gazele din sânge – și după cincisprezece minute, laboratorul a raportat că nivelul de monoxid de carbon era de 39%, adânc în intervalul letal. Era mort înainte ca pompierii să se rostogolească de pe paturile lor. Și asta a fost tot.

Poliția, și nu pompierii, a fost cea care a preluat controlul. Un om murise și trebuia să fie raportat la nivelul ierarhiei.

Acest lanț s-a încheiat la Londra, în clădirea de oțel și sticlă care era New Scotland Yard, cu semnul său triunghiular rotativ care îi făcea pe turiști să creadă că numele poliției londoneze era, de fapt, Scotland Yard, când, de fapt, acesta fusese un nume de stradă, cu ani în urmă, pentru vechea clădire a sediului central. Acolo, o notă Post-it de pe un teletip anunța că comisarul-șef Nolan de la Secția Specială dorea să fie informat imediat despre orice deces prin incendiu sau accident, iar operatorul de teletip a ridicat un telefon și a sunat la numărul corespunzător.

Acel număr era al ofițerului de supraveghere de la Serviciul Special, care a pus câteva întrebări, apoi a sunat la York pentru informații suplimentare. Apoi a fost treaba lui să-l trezească pe *Tiny* Nolan imediat după ora patru dimineața.

— Foarte bine, a spus comisarul-șef, după ce s-a adunat. Spuneți-le să nu facă absolut nimic cu cadavrul – absolut nimic. Asigură-te că au înțeles, absolut nimic.

— Foarte bine, domnule, a confirmat sergentul din birou. Voi transmite asta.

Iar la șapte mile distanță, Patrick Nolan s-a culcat din nou, sau cel puțin a încercat să se culce, în timp ce mintea lui se întreba din nou pentru ce naiba voia SIS un corp uman prăjit. Trebuia să fie ceva interesant, doar că era și destul de dezgustător de contemplat – suficient de mult încât să-i refuze somnul timp de vreo douăzeci de minute, înainte de a se stinge din nou.

MESAJELE ZBURAU de la un capăt la altul al Atlanticului și dinspre Europa de Est în toată acea noapte și toate au fost procesate de specialiștii în semnale din diferite ambasade, funcționari subplătiți și suprasolicitați care, practic singuri, erau necesari pentru a transmite toate informațiile cele mai sensibile de la inițiatori la utilizatorii finali, și tot singuri, practic singuri, erau cei care știau totul, dar nu făceau nimic cu ele. Erau, de asemenea, cei pe care dușmanii încercau din răsputeri să îi corupă și care, ca urmare, erau cei mai atent supravegheați dintre toți membrii personalului, fie la sediul central, fie în diferite ambasade, deși, cu toată preocuparea, de obicei nu exista o solicitudine compensatorie pentru confortul lor. Dar tocmai prin intermediul acestor oameni atât de des neapreciați, dar esențiali, mesajele ajungeau la birourile corespunzătoare.

Unul dintre destinatari a fost Nigel Haydock, iar cel mai important dintre mesajele dimineții i-a fost adresat lui, pentru că numai el, în acel moment, cunoștea domeniul de aplicare al BEATRIX, acolo, în biroul său, unde era acoperit ca atașat comercial al Ambasadei Majestății Sale Britanice, pe malul estic al râului Moscova.

Haydock își lua de obicei micul dejun la ambasadă, deoarece, cu soția lui atât de gravidă, i se părea nepotrivit să o pună să îi pregătească masa de dimineață – și, în plus, dormea mult, ca să se pregătească să nu mai doarmă deloc când va sosi micuțul, se gândi Nigel. Așa că era la birou, își bea ceaiul de dimineață și mânca o brioșă cu unt, când a ajuns mesajul de la Londra.

— La naiba, a răsuflat, apoi s-a oprit să se gândească.

A fost genial acest joc american cu MINCEMEAT – urât și macabru, dar genial. Și se părea că Sir Basil urma să meargă mai departe cu el. Bătrânul ăla șmecher. Era genul de lucru care i-ar fi plăcut lui Bas. Actualul C. era un adept al vechii școli, unul căruia îi plăcea să simtă cum se derulează operațiunile viclene. *Excesul său de inteligență ar putea fi cauza decăderii sale într-o bună zi, dar*, se gândi Haydock, *trebuie să-i admirăm panașul*. Așa că trimite-l pe Iepure la Budapesta și aranjează-i evadarea de acolo…

ANDY HUDSON PREFERĂ cafeaua de dimineață, însoțită de ouă, șuncă, roșii prăjite și pâine prăjită.

— Al naibii de genial, a spus cu voce tare.

Îndrăzneala acestei operațiuni făcea apel la firea lui aventuroasă.

Așadar, trebuiau să scoată trei indivizi – un bărbat adult, o femeie adultă și o fetiță – toți din Ungaria pe ascuns. Nu prea dificil, dar va trebui să-și verifice linia de șobolani, pentru că aceasta era o operațiune pe care nu voia să o încurce, mai ales dacă avea gânduri de promovare în viitor. Serviciul Secret de Informații era singular printre birocrațiile guvernamentale britanice în măsura în care, deși recompensa destul de bine succesul, era singular de neiertător față de eșec – nu exista un sindicat la Century House care să protejeze albinele lucrătoare. Dar el știa asta de la început, iar pensia nu i-o puteau retrage în niciun caz – odată ce avea vechimea necesară pentru a se califica pentru una, s-a avertizat Hudson. Dar, deși această operațiune nu era chiar o Cupă Mondială, ar fi fost mai degrabă ca și cum ar fi marcat golul victoriei pentru Arsenal împotriva lui Manchester United pe stadionul Wembly.

Așa că prima sa sarcină a zilei a fost să se ocupe de legăturile sale transfrontaliere.

Erau de încredere, se gândea el. Petrecuse mult timp pentru a le configura și le verificase înainte. Dar avea să le verifice din nou, începând de astăzi. De asemenea, avea să verifice și contactul său de la AVH... sau nu? se întreabă Hudson. Cu ce l-ar putea ajuta asta? I-ar putea permite să afle dacă forțele de poliție secretă maghiare erau în stare de alertă sau căutau ceva, dar dacă ar fi fost adevărat, Iepurele nu ar fi părăsit Moscova. Informațiile sale trebuiau să fie extrem de importante pentru ca o operațiune de o asemenea complexitate să fie condusă de CIA prin SIS, iar KGB-ul era o agenție prea prudentă și conservatoare pentru a-și asuma orice fel de risc cu informații de o asemenea importanță. Partea adversă nu era niciodată previzibilă în domeniul serviciilor de informații. Existau prea mulți oameni cu idei ușor diferite pentru ca toată lumea să opereze în pas de melc. Așa că, nu, AVH nu ar fi știut prea multe, sau chiar nimic. KGB nu avea încredere în nimeni, în absența unei supravegheri directe, de preferință cu arme.

Așa că singurul lucru inteligent pentru el ar fi fost să se uite la procedurile sale de evadare, și chiar să facă asta cu circumspecție, iar în rest să aștepte ca acest Ryan să sosească de la Londra și să se uite peste umărul lui. *Ryan*, s-a gândit el, *CIA. Același care...* nici o șansă. Doar o coincidență. Trebuie să fie. Ryan era un pușcaș – *un pușcaș american*. *Prea multă coincidență, a* decis COS Budapesta.

RYAN ÎȘI AMINTISE de croasante și de data asta le luase cu el în taxiul de la Victoria la Century House, împreună cu cafeaua. Ajunsese și văzuse haina lui Simon în copac, dar niciun Simon. *Probabil că plecase cu Sir Basil*, a hotărât el, și s-a așezat la birou, uitându-se la teancul de hârtii peste care trebuia să treacă. Croasantele – se lăfăise și cumpărase trei, plus pachete de unt și jeleu de struguri – erau suficient de apetisante încât să le mănânce, iar cafeaua din această dimineață nu era nici pe jumătate rea. Își făcu o notă mentală să scrie celor de la Starbucks și să le sugereze să deschidă câteva puncte de vânzare în Londra. Britanicii aveau nevoie de o cafea bună pentru a renunța la nenorocitul de ceai, iar această nouă companie din Seattle ar putea reuși, presupunând că ar putea instrui oamenii să o prepare cum trebuie.

Și-a ridicat privirea când s-a deschis ușa.

— Bună dimineața, Jack.

— Hei, Simon. Cum se simte Sir Basil în această dimineață?

— Se simte într-adevăr foarte inteligent cu această operațiune BEATRIX. Este în curs de desfășurare, într-un fel de a spune.

— Poți să mă pui la curent cu ce se întâmplă?

Simon Harding s-a gândit un moment, apoi a explicat pe scurt.

— Cineva și-a ieșit din minți? a întrebat Ryan la încheierea minirecitalului.

— Jack, da, este creativ, a fost de acord Harding. Dar nu ar trebui să existe prea multe dificultăți operaționale.

— Doar dacă nu vomit, a răspuns Jack în mod sumbru.

— Atunci ia o pungă de plastic, a sugerat Harding. Ia una din avion cu tine.

— Amuzant, Simon. Ryan a făcut o pauză. Ce e asta, un fel de ceremonie de inițiere pentru mine?

— Nu, noi nu facem așa ceva. Conceptul operațional vine de la oamenii dumneavoastră, iar cererea de cooperare vine de la judecătorul Moore însuși.

— La naiba! a observat Jack. Și m-au aruncat în budă, nu?

— Jack, obiectivul aici nu este doar să-l scoatem pe Iepure, ci să o facem în așa fel încât să-l facem pe Ivan să creadă că este mort, nu că a dezertat, împreună cu soția și fiica lui.

De fapt, partea care-l deranja pe Ryan erau cadavrele. Ce poate fi mai dezgustător decât asta? *Și nici măcar nu cunoaște încă partea dezgustătoare*, se gândi Simon Harding, bucuros că a eliminat

partea aceea.

ZAITZEV A INTRAT în biroul administrativ de la etajul al doilea al Centrului. I-a arătat legitimația fetei și a așteptat câteva minute înainte de a intra în biroul supraveghetorului.

— Da? a spus birocratul, ridicând doar pe jumătate privirea.

— Doresc să îmi iau zilele de concediu. Vreau să-mi duc soţia la Budapesta. Este un dirijor acolo pe care vrea să-l asculte – și aș vrea să călătoresc acolo cu trenul în loc de avion.

— Când?

— În zilele următoare. De fapt, cât mai curând posibil.

— Înțeleg. Biroul de călătorii al KGB-ului făcea multe lucruri, cele mai multe dintre ele total banale. Agentul de voiaj – cum altfel putea să-i spună Zaitzev? – tot nu și-a ridicat privirea. Trebuie să verific dacă sunt locuri disponibile în tren.

— Vreau să călătoresc la clasa internaţională, cu compartimente, cu paturi pentru trei persoane – am un copil, înțelegeți?

— S-ar putea să nu fie ușor, a precizat birocratul.

— Tovarăşe, dacă există dificultăţi, vă rog să luaţi legătura cu colonelul Rozhdestvenski, a spus el cu blândețe.

Acest nume l-a făcut să ridice privirea, a văzut Zaitzev. Singura întrebare era dacă va da sau nu telefonul. Un funcționar obișnuit de birou nu se dădea peste cap pentru a se face cunoscut unui înalt funcționar și, ca majoritatea oamenilor din Centru, avea o teamă sănătoasă de cei de la ultimul etaj. Pe de o parte, ar fi vrut să vadă dacă cineva lua numele colonelului în deșert. Pe de altă parte, să-i atragă atenția acelui ofițer superior ca un vierme mic și oficios din administrație nu i-ar fi fost de mare folos. S-a uitat la Zaitzev, întrebându-se dacă avea autorizația de a invoca numele și autoritatea lui Rozhdestvenski.

— O să văd ce pot face, tovarășe maior, a promis el. Când pot să te sun?

— Mai târziu, astăzi.

— Mulțumesc, tovarășe.

Zaitzev a ieșit și a mers pe coridor spre lifturi. Deci asta era gata, mulțumită patronului său temporar de la ultimul etaj. Pentru a se asigura că totul era în regulă, își pusese cravata cu dungi albastre împăturită în buzunarul hainei. Întors la biroul său, s-a întors la memorarea conținutului traficului de mesaje de rutină. Păcat, se

gândea el, că nu putea să copieze din cărțile cu o singură foaie, dar asta nu era practic, iar memorarea lor era o imposibilitate absolută chiar și pentru memoria lui antrenată.

ÎN CURS DE DESFĂȘURARE, era textul din mesajul de la Langley, a văzut Foley. Deci mergeau înainte. Asta era bine. Cartierul general era înfierbântat de BEATRIX, și asta probabil pentru că Rabbit îi avertizase în legătură cu securitatea generală a comunicațiilor, singurul lucru care cu siguranță ar fi provocat o panică generală la etajul șapte al cartierului general. Dar era oare posibil să fie adevărat? Nu. Mike Russell nu credea așa ceva și, după cum observase deja, dacă ar fi fost adevărat, unii dintre agenții săi ar fi fost măturați ca niște confetti după o paradă, iar asta nu se întâmplase... cu excepția cazului în care KGB-ul era cu adevărat inteligent și îi dublase agenții, operându-i sub control sovietic, iar el ar fi fost în măsură să determine asta, nu-i așa? *Ei bine, probabil,* a judecat Foley.

Cu siguranță că nu puteau fi toți agenți dubli. Unele lucruri erau pur și simplu imposibil de ascuns, cu excepția cazului în care Direcția a II-a, a KGB-ului avea cea mai inteligentă operațiune din istoria spionajului și, deși acest lucru era teoretic posibil, era cel mai înalt dintre ordinele înalte și ceva ce probabil că ar fi evitat, deoarece calitatea unor informații care ieșeau trebuia să fie bună – prea bună pentru a fi lăsată să plece voluntar...

Dar nu putea să excludă în totalitate această posibilitate. Cu siguranță, NSA ar fi luat măsuri chiar acum pentru a examina KH-7 și alte mașini de cifrare, dar Fort Meade avea o Echipă Roșie foarte activă, a cărei singură sarcină era să spargă propriile sisteme și, deși matematicienii ruși erau destul de deștepți – întotdeauna fuseseră –, nu erau extratereștri de pe altă planetă... decât dacă nu aveau un agent propriu în adâncul Fort Meade, iar asta era o îngrijorare pe care o avea toată lumea. Cât de mult ar plăti KGB-ul pentru astfel de informații?

Milioane, poate. Nu aveau *atât* de mulți bani pentru a-și plăti oamenii și, pe lângă faptul că era zgârcit, KGB-ul era extrem de neloial față de oamenii săi, considerându-i pe toți ca fiind bunuri consumabile. Oh, sigur, l-au scos pe Kim Philby și l-au instalat în siguranță la Moscova. Agențiile de spionaj occidentale știau unde locuiește și chiar îl fotografiaseră pe ticălosul trădător. Știau chiar și

cât de mult bea – foarte mult, chiar și după standardele rusești. Dar când rușii au pierdut un agent în urma arestării, au încercat vreodată să negocieze pentru el, să facă un schimb? Nu, nu de când CIA negociase pentru Francis Gary Powers, ghinionistul pilot de U-2 pe care îl doborâseră în 1961 și pe care apoi îl schimbaseră cu Rudolf Abel, dar Abel fusese unul dintre ofițerii lor, un colonel și unul destul de bun, care opera la New York. Acest lucru trebuia să fie un factor de descurajare pentru orice cetățean american din domeniul spionajului care își făcea iluzii că se va îmbogăți din contul bancar al Mamei Rusia. Iar trădătorii făceau ani grei de închisoare în sistemul penitenciar federal, ceea ce trebuia să fie un factor de descurajare pe cinste.

Dar trădătorii erau reali, oricât de rătăciți ar fi fost. Cel puțin epoca spionilor ideologici a luat sfârșit în mare parte. Aceștia fuseseră cei mai productivi și cei mai dedicați, pe vremea când oamenii chiar credeau că comunismul era valul conducător al evoluției umane, dar nici măcar rușii nu mai credeau în marxism-leninism, cu excepția lui Suslov – care era aproape mort – și a viitorului său succesor, Alexandrov. Deci, nu, agenții KGB din Occident erau aproape în totalitate niște nenorociți mercenari. Nu luptătorii pentru libertate pe care Ed Foley i-a alergat pe străzile Moscovei, și-a spus COS-ul. Aceasta era o iluzie pe care toți ofițerii CIA o țineau cu drag, chiar și soția sa.

Și Iepurele? Era supărat din cauza a ceva. O crimă, spunea el, o crimă propusă. Ceva care a ofensat simțul unui om onorabil și decent. Deci, da, Iepurele era onorabil în motivațiile sale și, prin urmare, demn de atenția și solicitudinea CIA.

Iisuse, se gândi Ed Foley, *ce iluzii trebuie să ai ca să continui cu afacerea asta stupidă și nenorocită*. Trebuia să fii psihiatru, mamă iubitoare, tată sever, prieten apropiat și părinte mărturisitor pentru indivizii idealiști, confuzi, furioși sau pur și simplu lacomi care alegeau să-și trădeze țara. Unii dintre ei au băut prea mult, unii dintre ei erau atât de furioși încât s-au pus în pericol asumându-și riscuri grotești. Unii erau pur și simplu nebuni, dementi, clinic tulburați. Unii au devenit devianți sexuali – la naiba, unii au început așa și s-au înrăutățit. Dar Ed Foley trebuia să fie asistentul lor social, ceea ce era o descriere a muncii atât de ciudată pentru cineva care se considera un luptător împotriva Marelui Urs Urât. *Ei bine*, își spunea el însuși, fiecare *lucru pe rând*. Își alesese în cunoștință de cauză o

profesie cu un salariu abia adecvat, practic fără niciun credit care să fie acordat vreodată și fără nicio recunoaștere pentru pericolele, fizice și psihologice, care o însoțeau, servindu-și țara într-un mod care nu va fi niciodată apreciat de milioanele de cetățeni pe care a ajutat să îi protejeze, disprețuit de presa de știri – pe care el, la rândul său, o disprețuia – și neputând niciodată să se apere cu adevărul despre ceea ce făcea. Ce viață infernală!

Dar avea satisfacțiile sale, cum ar fi scoaterea Iepurelui din Dodge City. Dacă BEATRIX ar funcționa.

Foley și-a spus că acum, încă o dată, știa ce înseamnă să arunci în World Series.

ISTVAN KOVACS locuia la câteva străzi de Palatul Parlamentului maghiar, o clădire ornamentată care amintește de Palatul Westminster, la etajul al treilea al unui bloc de locuințe de la începutul secolului trecut, ale cărui patru toalete se aflau la primul etaj al unei curți deosebit de monotone. Hudson a luat metroul local până la palatul guvernamental și a parcurs restul drumului pe jos, asigurându-se că nu avea coadă. Sunase înainte – în mod remarcabil, liniile telefonice ale orașului erau sigure, necontrolate în principal din cauza ineficienței sistemelor telefonice locale.

Kovacs era atât de tipic maghiar încât merita o fotografie în broșurile turistice inexistente: 1,75 m, brunet, o față în mare parte circulară, cu ochi căprui și păr negru. Dar se îmbrăca ceva mai bine decât cetățeanul obișnuit datorită profesiei sale. Kovacs era contrabandist. Era aproape un mod de viață onorat în această țară, deoarece făcea comerț peste graniță cu o țară presupus marxistă din sud, Iugoslavia, ale cărei granițe erau suficient de deschise pentru ca un om inteligent să poată cumpăra bunuri occidentale acolo și să le vândă în Ungaria și în restul Europei de Est. Controalele la granița Iugoslaviei erau destul de lejere, în special pentru cei care aveau o înțelegere cu polițiștii de frontieră. Kovacs era o astfel de persoană.

— Bună, Istvan, a spus Andy Hudson, zâmbind. *Istvan* era varianta locală a lui Steven, iar *Kovacs* varianta locală a lui Smith, pentru ubicuitatea sa.

— Andy, o zi bună și ție, i-a răspuns Kovacs în semn de salut. A deschis o sticlă de Tokaji, vinul local de culoare roșcată, făcut din struguri cu putregaiul nobil, care îi afecta la fiecare câțiva ani. Hudson ajunsese să-l aprecieze ca pe varianta locală a sherry-ului, cu

un gust diferit, dar cu un scop identic.

— Mulțumesc, Istvan. Hudson a luat o înghițitură. Era o chestie bună, cu șase coșuri de struguri nobili și putreziți pe etichetă, indicând ce era mai bun. Deci, cum merg afacerile?

— Excelent. Videocasetofoanele noastre sunt populare printre iugoslavi, iar casetele pe care mi le vând sunt populare pentru toată lumea. Oh, să ai o asemenea sculă cum au actorii ăștia!

A râs.

— Nici femeile nu sunt rele, a precizat Hudson. Își văzuse partea lui de astfel de casete.

— Cum poate fi o *kurva* atât de frumoasă?

— Americanii își plătesc curvele mai mult decât noi în Europa, presupun. Dar, Istvan, femeile astea nu au inimă.

Hudson nu plătise niciodată în viața lui – cel puțin nu în avans.

— Nu inimile lor sunt cele pe care le vreau.

Kovacs a râs cu poftă. Se dăduse deja la Tokaji în această zi, așa că nu avea de gând să dea o fugă în seara asta. Ei bine, nimeni nu lucra tot timpul.

— S-ar putea să am o sarcină pentru tine.

— Să aduc ce?

— Nimic. Să duci ceva, a precizat Hudson.

— Asta e simplu. Necazurile pe care ni le fac *határ rség* sunt atunci când intrăm, și atunci nu prea multe. Și-a ridicat mâna dreaptă, frecându-și degetul mare și arătătorul împreună în gestul universal pentru ceea ce voiau polițiștii de frontieră – bani sau ceva negociabil.

— Ei bine, acest pachet s-ar putea să fie voluminos, a avertizat Hudson.

— Cât de voluminos? Un tanc pe care vrei să-l scoți? Armata ungară tocmai primise noile T-72 rusești, iar acest lucru a fost prezentat la televizor, în încercarea de a stimula spiritul de luptă al trupelor. Ar putea fi greu, dar se poate face, cu un preț.

Dar polonezii dăduseră deja unul dintre acestea la SIS, un fapt care nu era foarte cunoscut.

— Nu, Istvan, mai mic decât atât. Cam cât mine, dar cu trei pachete.

— Trei persoane? a întrebat Kovacs, primind în schimb o privire plictisită. A înțeles mesajul. Bah, o sarcină *simplă-baszd meg*!, a conchis el: La naiba.

— Știam că mă pot baza pe tine, Istvan, a spus Hudson zâmbind. Cât de mult?

— Pentru trei persoane în Iugoslavia... Kovacs a meditat o clipă. Oh. Cinci mii de d-mark.

— *Ez kurva drága!* a obiectat Hudson, sau cel puțin aparent. Era ieftin la preț, abia o mie de lire sterline. Foarte bine, hoțule! O voi plăti pentru că ești prietenul meu – dar doar de data asta. Și-a terminat băutura. Știi, aş putea să duc pachetele cu avionul, a sugerat Hudson.

— Dar aeroportul este singurul loc în care *határ rség* sunt în alertă, a subliniat Kovacs. Bieții nenorociți sunt mereu în lumină, cu ofițerii lor superiori prin preajmă. Nu au nicio șansă să fie deschiși la... negocieri.

— Presupun că așa este, a fost de acord Hudson. Foarte bine. Te voi suna pentru a te ține la curent cu programul.

— Este în regulă. Știi unde să mă găsești. Hudson s-a ridicat în picioare. Mulțumesc pentru băutură, prietene.

— Lubrifiază afacerea, a spus Kovacs, în timp ce deschidea ușa pentru oaspetele său.

Cinci mii de mărci vest-germane ar acoperi o mulțime de obligații și i-ar cumpăra o mulțime de bunuri pe care să le revândă la Budapesta cu un profit frumușel.

Capitolul 23
Toți la bord

ZAITZEV A SUNAT la biroul de călătorii la ora 15:30. Spera ca acest lucru să nu arate o nerăbdare neobișnuită, dar toată lumea era interesată de aranjamentele de vacanță.

— Tovarășe maior, sunteți în tren poimâine. Acesta pleacă din gara Kiev la ora treisprezece și jumătate și ajunge la Budapesta două zile mai târziu, la ora paisprezece fix. Dvs. și familia dvs. aveți rezervare în vagonul nouă-sase, în compartimentele A și B. De asemenea, aveți rezervare la Hotelul Astoria din Budapesta, camera trei-sapte, pentru unsprezece zile. Hotelul se află chiar vizavi de Casa Sovietică de Cultură și Prietenie, care este, bineînțeles, o operațiune KGB cu un birou de legătură, în cazul în care aveți nevoie de asistență locală.

— Excelent. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Zaitzev s-a gândit un moment. Este ceva ce aș putea cumpăra pentru dumneavoastră în Budapesta?

— Mulțumesc, tovarășe. Vocea i s-a aprins. Da, poate niște colanți pentru soția mea, a spus funcționarul cu o voce furtivă.

— Ce mărime?

— Soția mea este o rusoaică adevărată, a răspuns el, adică în mod cert nu anorexică. Foarte bine. Voi găsi eu ceva – sau soția mea mă va ajuta.

— Excelent. Să aveți o călătorie minunată.

— Da, așa voi face, i-a promis Zaitzev. Cu acest lucru stabilit, Oleg Ivanovich și-a părăsit biroul și s-a dus la supraveghetorul său de gardă pentru a-și anunța planurile pentru următoarele două săptămâni.

— Există vreun proiect la etaj pentru care ești autorizat numai tu? a întrebat locotenent-colonelul.

— Da, dar l-am întrebat pe colonelul Rozhdestvenski și mi-a spus să nu-mi fac griji în privința asta. Simțiți-vă liber să îl sunați pentru a confirma acest lucru, tovarășe, i-a spus Zaitzev.

Și a făcut-o, în prezența lui Zaitzev. Scurta convorbire s-a încheiat cu un *mulțumesc, tovarășe*, iar apoi și-a privit subordonatul.

— Foarte bine, Oleg Ivanovich, ești eliberat din funcție începând din această seară. Spune, în timp ce ești la Budapesta…

— Cu siguranță, Andrei Vasilievici. Poți să-mi plătești pentru ele când mă întorc.

Andrei era un șef decent, care nu țipa niciodată și își ajuta oamenii atunci când i se cerea. Păcat că lucra pentru o agenție care ucidea oameni nevinovați.

Și apoi a fost doar o chestiune de curățare a biroului său, ceea ce nu a fost dificil. Regulamentele KGB-ului impuneau ca fiecare birou să fie aranjat exact în același mod, astfel încât un lucrător să poată schimba birourile fără confuzie, iar biroul lui Zaitzev era aranjat exact conform specificațiilor biroului. Cu creioanele ascuțite și aliniate corespunzător, cu jurnalul de mesaje la zi și cu toate cărțile așezate corespunzător, și-a aruncat gunoiul și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților. Acolo și-a ales o cabină, și-a scos cravata maro și a înlocuit-o cu cea în dungi. Și-a verificat ceasul. De fapt, ajunsese puțin mai devreme. Așa că Zaitzev nu s-a grăbit la ieșire, a fumat două țigări în loc de una și s-a bucurat pentru o clipă de după-amiaza senină, oprindu-se pe drum să cumpere un ziar și, pentru a se răsfăța, șase pachete de Krasnopresnenskaya, țigara de calitate superioară fumată de Leonid Brejnev însuși, pentru două ruble patruzeci. Ceva plăcut de fumat în tren. Ar putea la fel de bine să-și cheltuiască rublele acum, a decis el. Nu aveau nicio valoare acolo unde se ducea. Apoi a coborât la stația de metrou și a verificat ceasul.

Trenul, bineînțeles, a venit la timp.

FOLEY ERA ÎN același loc, făcea același lucru în exact același mod, mintea îi zburda în timp ce trenul încetinea până la oprirea în *această* stație. Simțea micile vibrații ale pasagerilor care se îmbarcau și mârâielile oamenilor care se ciocneau unii de alții. S-a îndreptat pentru a întoarce pagina. Apoi, trenul a pornit în trombă. Mecanicii – sau mecanicii de locomotivă, sau cum naiba le spune – erau

întotdeauna cam nervoși cu accelerația. O clipă mai târziu, a simțit o prezență în stânga lui. Foley nu a văzut-o, dar a putut să o simtă. Două minute mai târziu, trenul de metrou a încetinit pentru o altă stație. S-a oprit brusc, iar cineva s-a lovit de el. Foley s-a întors ușor să vadă cine era.

— Scuză-mă, tovarășe, a spus Iepurele. Purta o cravată albastră cu dungi roșii.

— Nicio problemă, a răspuns Foley cu dispreț, în timp ce inima îi sărea în piept.

Bine, peste două zile, la gara din Kiev. Trenul spre Budapesta. Iepurele s-a îndepărtat un pas sau doi și asta a fost tot. Semnalul fusese trecut.

Rachete în zbor. Foley și-a împăturit hârtia și s-a îndreptat spre ușile glisante. Plimbarea obișnuită spre apartamentul său. Mary Pat pregătea cina.

— Îți place cravata mea? Nu mi-ai spus azi dimineață.

Ochii lui MP s-au luminat. *Poimâine,* și-a dat seama. Trebuia să dea de veste, dar asta era doar o chestiune de procedură. Spera ca Langley să fie pregătit. BEATRIX mergea cam repede, dar de ce să zăbovească?

— Deci, ce avem la cină?

— Ei bine, am vrut să iau o friptură, dar mă tem că astăzi va trebui să te mulțumești cu pui prăjit.

— E în regulă, dragă.

— Friptura pentru poimâine, poate? a întrebat ea.

— Mie îmi sună bine. Dragă, unde e Eddie?

— Se uită la *Transformers,* bineînțeles.

A arătat spre sufragerie.

— Ăsta e băiatul meu, a observat Ed, cu un zâmbet. El știe lucrurile importante.

Foley și-a sărutat soția cu tandrețe.

— Pe mai târziu, tigrule, i-a răspuns Mary Pat.

Dar o operațiune reușită merita o sărbătoare discretă. Nu că aceasta ar fi fost încă un succes, dar cu siguranță se îndrepta în acest sens și era prima lor operațiune la Moscova.

— Ai fotografiile?, a șoptit ea.

Le-a scos din buzunarul hainei. Nu erau chiar de calitatea unei coperte de revistă, dar ofereau reprezentări bune ale Iepurelui și iepurașul său. Nu știau cum arată doamna Iepure, dar asta trebuia să

fie suficient. Le-ar fi dus fotografiile lui Nigel și Penny. Unul dintre ei va acoperi gara pentru a se asigura că familia Iepure va pleca la timp.

— Ed, este o problemă cu dușul, a spus Mary Pat. Dușul nu este în regulă.

— O să văd dacă Nigel are uneltele potrivite.

Foley a ieșit pe ușă și a coborât pe hol. În câteva minute, s-au întors, Nigel purtând cutia de scule.

— Bună, Mary.

Nigel i-a făcut cu mâna în drum spre baie. Odată ajuns acolo, a făcut un tam-tam pentru a-și deschide cutia de scule, apoi a dat drumul la apă, iar acum orice microfon pe care KGB-ul l-ar fi putut avea aici era blocat.

— Bine, Ed, ce este?

Ed a înmânat fotografiile.

— Iepurele și Iepurașul. Nu avem încă nimic despre doamna Iepure. Vor lua cu toții trenul de la ora 13:00 spre Budapesta, poimâine.

— Gara Kiev, a spus Haydock, dând din cap. Vrei să fac o poză cu doamna Iepure.

— Corect.

— Foarte bine. Pot să fac asta.

Roțile au început să se învârtă imediat. În calitate de atașat comercial, putea să inventeze o poveste de doi bani pentru a acoperi totul, a gândit Haydock. Ar fi pus un reporter docil să-l însoțească și ar fi făcut să pară o știre – ceva despre turism, poate. Paul Matthews, de la *Times, i-ar fi făcut* jocul. Ușor de făcut. L-ar fi pus pe Matthews să aducă un fotograf și să facă fotografii profesionale cu întreaga familie Iepure pentru ca Londra și Langley să le folosească. Iar Ivan nu ar trebui să bănuiască nimic. Oricât de importante ar fi fost informațiile despre Iepure, Iepurele însuși era doar un cifru, unul dintre miile de angajați ai KGB-ului care nu erau suficient de importanți pentru a fi luați în seamă. Așa că mâine dimineață Haydock va suna la calea ferată de stat sovietică și va spune că serviciul soră al sovieticilor din Marea Britanie – care era, de asemenea, de stat – era interesat de modul în care rușii îl conduceau pe al lor, și așa mai departe... da, asta ar funcționa. Nu era nimic care să le placă mai mult sovieticilor decât ca alții să vrea să învețe din sistemul lor glorios. Bun pentru ego-ul lor. Nigel a întins mâna să închidă apa.

— Gata, cred că s-a rezolvat, Edward.

— Mulțumesc, amice. Există vreun loc bun în Moscova de unde să cumperi unelte?

— Nu știu, Ed. Le am de când eram copil. I-au aparținut tatălui meu, vezi tu.

Apoi Foley și-a amintit ce i se întâmplase tatălui lui Nigel. Da, voia ca BEATRIX să reușească. Voia să profite de orice ocazie pentru a-i băga una mare în fundul păros al Ursului.

— Ce mai face Penny?

— Copilul nu iese încă. Deci cel puțin încă o săptămână, probabil mai mult. Strict vorbind, nu trebuie să nască decât peste trei săptămâni, dar...

— Dar doctorii nu reușesc niciodată să o facă bine, amice. Niciodată, i-a spus Foley prietenului său. Cel mai bun sfat, stai aproape. Când plănuiești să zbori acasă?

— Zece zile ar trebui să fie suficient, ne spune medicul ambasadei. Este doar un zbor de două ore, la urma urmei.

— Doctorul tău este un optimist, amice. Aceste lucruri nu merg niciodată conform planului. Presupun că nu vrei ca un mic englez să se nască la Moscova, nu?

— Nu, Edward, nu vrem.

— Păi, ține-o pe Penny departe de trambulină, a sugerat Foley cu un ochi.

— Da, voi face asta, Ed. Umorul american putea fi destul de grosolan, s-a gândit el.

Asta ar putea fi interesant, se gândi Foley, conducându-și prietenul spre ușă. Întotdeauna crezuse că copiii britanici se nasc la vârsta de cinci ani și sunt trimiși imediat la internat. Îi creșteau la fel ca americanii? Va trebui să vadă.

CORPUL LUI OWEN Williams nu a fost niciodată ridicat – s-a dovedit că nu avea familie apropiată, iar fosta lui soție nu era deloc interesată de el, mai ales mort. Poliția locală, la primirea unui telex de la superintendentul șef Patrick Nolan de la Poliția Metropolitană din Londra, a transferat cadavrul într-un sicriu de aluminiu, care a fost încărcat într-o dubă a poliției și condus spre sud, spre Londra. Dar nu chiar. Duba s-a oprit într-o locație preselectată, iar cutia de aluminiu a fost transferată într-o altă dubă, nemarcată, pentru a fi condusă în oraș. Aceasta a ajuns la o casă mortuară din cartierul

Swiss Cottage din nordul Londrei.

Cadavrul nu era într-o stare foarte bună și, din moment ce nu fusese încă văzut de un antreprenor de pompe funebre, nu fusese nici tratat în vreun fel. Partea inferioară nearsă era de o nuanță albastru-cenușiu, de lividitate post-mortem. Odată ce inima se oprește, sângele este atras de gravitație în regiunile inferioare ale corpului – în acest caz, în spate – unde, lipsit de oxigen, tinde să dea corpului caucazian o culoare albăstruie palidă, lăsând partea superioară cu o paloare de fildeș neplăcută. Medicul antreprenor de pompe funebre de aici era un civil care, ocazional, contracta lucrări de specialitate pentru Serviciul Secret de Informații. Împreună cu un patolog criminalist, el a examinat cadavrul pentru a vedea dacă exista ceva neobișnuit. Cel mai rău lucru era mirosul de carne umană prăjită, dar nasurile lor erau acoperite cu măști chirurgicale pentru a atenua mirosul.

— Tatuaj, partea inferioară a antebrațului, ars parțial, dar nu în întregime, a raportat medicul legist.

— Foarte bine. Patologul a aprins flacăra unei lămpi cu propan și a aplicat-o pe braț, arzând toate urmele tatuajului de pe corp.

— Altceva, William? a întrebat câteva minute mai târziu.

— Nu văd nimic. Partea superioară a corpului este bine carbonizată. Părul a dispărut în cea mai mare parte – mirosul de păr uman ars este deosebit de urât – și o ureche aproape a ars. Presupun că tipul ăsta era mort înainte de a arde.

— Ar fi trebuit să fie, a spus patologul. Gazele din sânge au avut un nivel de CO letal. Mă îndoiesc că bietul de el a simțit ceva.

Apoi a ars amprentele digitale, zăbovind să ardă ambele mâini cu torța, astfel încât să nu pară că a fost o mutilare deliberată a corpului.

— Gata, a spus în cele din urmă patologul. Dacă există o modalitate de a identifica acest cadavru, eu nu știu care este.

— Să-l înghețăm acum? a întrebat antreprenorul de pompe funebre.

— Nu, nu cred. Dacă îl răcim la două sau trei grade Celsius, nu ar trebui să aibă loc nicio descompunere notabilă.

— Gheață uscată, atunci.

— Da. Sicriul metalic este bine izolat și se închide ermetic. Gheața carbonică nu se topește, să știi. Se transformă direct din solid în gaz. Acum trebuie să-l îmbrăcăm.

Doctorul adusese cu el lenjeria de corp. Niciuna dintre ele nu era de origine britanică și toate erau foarte deteriorate de foc. Per total, era o treabă dezagreabilă, dar cu care patologii și antreprenorii de pompe funebre se obișnuiseră foarte devreme în profesia lor. Era doar un mod diferit de a gândi pentru un alt tip de muncă. Dar aceasta era neobișnuit de macabră, chiar și pentru cei doi. Amândoi aveau să bea ceva în plus înainte de a se culca în acea noapte. Când au terminat, cutia de aluminiu a fost reîncărcată în dubă și dusă la Century House. Dimineață, pe biroul lui Sir Basil avea să apară o notă care să-l anunțe că Iepurele A era gata pentru ultimul său zbor.

MAI TÂRZIU ÎN ACEA noapte și la trei mii de mile distanță, în Boston, Massachusetts, a avut loc o explozie de gaz la etajul al doilea al unei locuințe cu două etaje, cu vedere spre port. Trei persoane se aflau acolo când s-a întâmplat. Cei doi adulți nu erau căsătoriți, dar amândoi erau beți, iar fiica de patru ani a femeii – care nu era rudă cu bărbatul – era deja în pat. Incendiul s-a răspândit rapid, prea repede pentru ca cei doi adulți să poată reacționa din cauza stării lor de ebrietate. Cele trei decese nu au durat mult, toate din cauza inhalării fumului și nu a incinerării. Departamentul de pompieri din Boston a intervenit în zece minute, iar scara lor de căutare și salvare s-a luptat cu flăcările la adăpostul a două fluxuri de apă, a găsit cadavrele și le-a scos afară, dar știau că ajunseseră din nou prea târziu. Căpitanul companiei care a răspuns la apel și-a dat seama aproape instantaneu ce s-a întâmplat. Fusese o scurgere de gaz în bucătărie de la vechea sobă pe care proprietarul nu voise să o înlocuiască, așa că trei oameni muriseră din cauza parcimoniei sale. (Bineînțeles, ar fi ridicat cu plăcere cecul de la asigurare și ar fi spus cât de rău îi părea pentru tragicul incident). Acesta nu era primul caz de acest gen. Nu avea să fie nici ultimul, așa că el și oamenii lui aveau să aibă câteva coșmaruri în legătură cu cele trei cadavre, mai ales cu cel al fetiței. Dar asta făcea parte din meserie.

Povestea a fost suficient de timpurie pentru a ajunge la știrile de la ora 11:00, pe baza regulii *Dacă sângerează, duce*. Agentul special însărcinat cu divizia de teren a FBI din Boston era treaz și urmărea, de fapt aștepta să fie difuzate meciurile de baseball – fusese la un dineu oficial și pierduse transmisiunea în direct pe NBC – și a văzut știrea și și-a amintit instantaneu de telexul nebunesc pe care îl primise mai devreme în cursul zilei. Asta a făcut să murmure un

blestem și să ridice un telefon.

— FBI, a spus tânărul agent care păzea telefoanele când a răspuns.

— Anunță-l pe Johnny, a ordonat SAC. O familie a fost arsă într-un incendiu pe Hester Street. El va ști ce să facă. Spune-i să mă sune acasă, dacă e nevoie.

— Da, domnule.

Și asta a fost tot, cu excepția agentului special adjunct responsabil John Tyler, care citea o carte în patul său – originar din Carolina de Sud, prefera fotbalul universitar în locul baseball-ului profesionist – când a sunat telefonul. A reușit să bombănească în drum spre baie, apoi și-a luat arma și cheile de la mașină pentru drumul spre sud. Văzuse și el telexul de la Washington și se întrebase ce fel de droguri lua Emil Jacobs, dar nu era treaba lui să motiveze de ce.

Nu la mult timp după aceea, dar la cinci fusuri orare spre est, Jack Ryan s-a dat jos din pat, și-a luat ziarul și a deschis televizorul. CNN transmitea și povestea incendiului din Boston – era o seară de știri lentă acasă – și a rostit o rugăciune liniștită pentru victimele incendiului, urmată de speculații despre racordarea țevii de gaz din propria sobă. Casa lui, totuși, era mult mai nouă decât depozitul de cherestea care definea o casă din sudul Bostonului. Când a izbucnit, a izbucnit în stil mare și repede. Prea repede pentru ca acei oameni să se poată salva, evident. Își amintea că tatăl său spunea adesea cât de mult îi respecta pe pompieri, oameni care alergau *spre* clădirile în flăcări în loc să fugă de ele. Cea mai rea parte a slujbei trebuia să fie ceea ce găseau nemișcat în interior. A clătinat din cap în timp ce deschidea ziarul de dimineață și își întindea mâna după cafea, în timp ce soția lui, medic, vedea finalul poveștii despre incendiu și avea propriile gânduri. Își amintea că a tratat victimele arsurilor în al treilea an de facultate de medicină și de țipetele oribile care însoțeau debridarea țesutului ars de pe rănile subiacente, și nu puteai face nimic în privința asta. Dar acei oameni din Boston erau morți acum, și asta era tot. Nu-i plăcea asta, dar văzuse multe morți, pentru că uneori tipul cel rău câștiga și așa mergeau lucrurile. Nu era un gând plăcut pentru un părinte, mai ales că fetița din Boston avusese vârsta lui Sally și acum nu avea să mai îmbătrânească niciodată. A suspinat. Cel puțin avea să facă o operație în acea dimineață, ceva care să facă cu adevărat diferența în ceea ce privește sănătatea cuiva.

SIR BASIL CHARLESTON locuia într-o casă de oraș scumpă din

cartierul luxos Belgravia din Londra, la sud de Knightsbridge. Văduv, ai cărui copii mari se mutaseră de mult, era obișnuit să trăiască singur, deși avea o echipă de securitate discretă care îl supraveghea în permanență. Avea, de asemenea, o menajeră care venea de trei ori pe săptămână pentru a face ordine, deși nu se deranja cu un bucătar, preferând să ia masa în oraș sau chiar să-și pregătească singur mici mese. Avea, bineînțeles, echipamentul obișnuit al unui rege spion: trei tipuri diferite de telefoane securizate, un telex securizat și un nou fax securizat. Nu avea o secretară care să locuiască acolo, dar atunci când biroul era ocupat și el nu era acolo, un serviciu de curierat îl ținea la curent cu materialele tipărite care circulau în Century House. Într-adevăr, din moment ce trebuia să presupună că *opoziția* era cu ochii pe casa lui, a considerat că este mai inteligent să rămână acasă în timp de criză, pentru a proiecta mai bine imaginea de calm. De fapt, nu prea avea importanță. Era ferm legat de SIS printr-un cordon ombilical electronic.

Și așa era și în această dimineață. Cineva de la Century House se hotărâse să-l anunțe că SIS avea un corp de bărbat adult pe care să-l folosească în Operațiunea BEATRIX: exact genul de lucru de care avea nevoie la micul dejun, a remarcat Basil, cu o expresie rătăcită. Aveau nevoie de trei, totuși, dintre care unul era un copil de sex feminin, ceea ce *chiar* nu era ceva la care să se gândească alături de ceaiul său de dimineață și de fulgii de ovăz scoțieni.

Cu toate acestea, a fost greu să nu fiu entuziasmat de această operațiune BEATRIX. Dacă Iepurele lor spunea adevărul – nu toți spuneau adevărul –, acest individ avea în cap tot felul de informații utile. Cea mai utilă dintre toate, desigur, ar fi dacă ar putea identifica agenții sovietici din cadrul guvernului Majestății Sale. Aceasta era în mod corespunzător treaba Serviciului de Securitate – numit în mod eronat MI-5 – dar cele două agenții cooperau îndeaproape, mai îndeaproape decât CIA și FBI în America, sau cel puțin așa se părea în Charleston.

Sir Basil și oamenii săi suspectau de mult timp o scurgere de informații la nivel înalt, undeva în Foreign Office, dar nu reușiseră să se apropie de el sau de ea. Așadar, dacă îl scoteau pe Iepure – nu e gata până nu era gata, își amintea el însuși –, aceasta era cu siguranță o întrebare pe care oamenii lui i-o vor pune în casa sigură pe care o foloseau în afara orașului Taunton, pe dealurile din Somerset.

— NU TE DUCI LA MUNCĂ astăzi? și-a întrebat Irina soțul. Ar fi trebuit să fi plecat la birou până acum, cu siguranță.
— Nu, și am o surpriză pentru tine, a anunțat Oleg.
— Ce anume?
— Mâine mergem la Budapesta.
Asta i-a făcut capul să se întoarcă.
— Ce?
— Am decis să-mi iau zilele de concediu, iar acum există un nou dirijor la Budapesta, Jozsef Rozsa. Știam că îți place muzica clasică și am decis să te duc acolo cu *zaychik*, dragă.
— Oh, a fost tot ce a avut de spus. Dar cum rămâne cu slujba mea de la GUM?
— Nu poți să scapi de asta?
— Ei bine, da, cred că da, a recunoscut Irina. Dar de ce Budapesta?
— Păi, muzica și putem cumpăra niște lucruri de acolo. Am o listă de lucruri pe care trebuie să le iau pentru oamenii de la Centru, i-a spus el.
— Ah, da... putem să luăm niște lucruri frumoase pentru Svetlana, a gândit ea cu voce tare. Lucrând la GUM, ea știa ce se găsea în Ungaria și nu ar fi găsit niciodată la Moscova, nici măcar în magazinele *închise*. Cine este acest Rozsa, oricum?
— Este un tânăr dirijor maghiar care face un turneu în Europa de Est. Are o reputație bună, dragă. Programul ar trebui să fie Brahms și Bach. Cred că una dintre orchestrele de stat maghiare și, a adăugat el, o mulțime de cumpărături bune.
Nu exista o femeie în toată lumea care să nu răspundă favorabil la această oportunitate, a judecat Oleg. A așteptat cu răbdare următoarea obiecție:
— Nu am cu ce să mă îmbrac.
— Draga mea, tocmai de aceea mergem la Budapesta. Acolo vei putea cumpăra tot ce ai nevoie.
— Ei bine...
— Și nu uita să împachetezi tot ce ai nevoie într-o singură geantă. Vom lua pungi goale pentru toate lucrurile pe care le vom cumpăra pentru noi și pentru prietenii noștri.
— Dar...
— Irina, gândește-te la Budapesta ca la un mare magazin de

bunuri de consum. Videocasetofoane ungurești, blugi și colanți occidentali, parfumuri adevărate. Vei fi invidiată de biroul tău de la GUM, i-a promis el.

— Ei bine…

— Așa mă gândeam și eu. Draga mea, plecăm în vacanță! i-a spus el, cu puțină forță bărbătească în glas.

— Dacă spui tu, a răspuns ea, cu o urmă de zâmbet. Voi suna mai târziu la birou și îi voi anunța. Presupun că nu le va fi prea dor de mine.

— Singurele persoane de care le este dor la Moscova sunt membrii Biroului Politic, și le este dor de ei doar pentru o zi și jumătate cât durează înlocuirea lor, a anunțat el.

Și așa a rămas stabilit. Urmau să ia trenul spre Ungaria. Irina a început să se gândească la ce să împacheteze. Oleg lăsa asta în seama ei. *În decurs de o săptămână sau zece zile, vom avea cu toții haine mult mai bune*, își spuse ofițerul de comunicații al KGB-ului. Și poate că peste o lună sau două, vor merge în acel loc Disney Planet din provincia americană Florida…

S-a întrebat dacă CIA știa câtă încredere avea în ei și s-a rugat – o activitate neobișnuită pentru un ofițer KGB – ca ei să se descurce la fel de bine cum spera.

— BUNĂ DIMINEAȚA, JACK.

— Hei, Simon. Ce mai e nou în lume? Jack își lăsă cafeaua jos înainte de a-și da jos haina.

— Suslov a murit aseară, a anunțat Harding. Va apărea în ziarele de după-amiază.

— Ce păcat. Încă un liliac și-a găsit drumul înapoi în iad, nu? *Cel puțin a murit cu o vedere bună, mulțumită lui Bernie Katz și băieților de la Johns Hopkins*, s-a gândit Ryan.

— Complicații ale diabetului?

Harding a ridicat din umeri.

— Plus că era bătrân, îmi imaginez. Atac de cord, ne spun sursele noastre. E uimitor că bătrânul ăla bătrân și urât avea inimă. În orice caz, înlocuitorul său va fi Mihail Evgheniievici Alexandrov.

— Și nici el nu este chiar o zi însorită. Când îl vor înmormânta pe Suslov?

— Este un membru senior al Biroului Politic. M-aș aștepta la o înmormântare de stat completă, fanfară, tot tacâmul, apoi incinerare

și un loc în zidul Kremlinului.

— Știi, întotdeauna m-am întrebat, la ce se gândește un comunist adevărat când știe că va muri? Crezi că se întreabă dacă nu cumva totul a fost o mare greșeală?

— Habar nu am. Dar, în mod evident, Suslov era un adevărat credincios. Probabil că se gândea la tot binele pe care îl făcuse în viața lui, conducând omenirea spre *viitorul luminos* despre care le place să vorbească.

Nimeni nu e atât de prost, a vrut Ryan să riposteze, dar Simon avea probabil dreptate. Nimic nu stăruia mai mult în mintea unui om decât o idee proastă și, cu siguranță, Red Mike își ținuse ideile proaste aproape de inimă. Dar cel mai bun scenariu al unui comunist pentru după moarte corespundea cu cel mai rău al lui Ryan, iar dacă comunistul se înșela, atunci, la propriu, urma să plătească. *Ghinion, Mishka, sper că ai luat cu tine niște cremă de protecție solară*.

— Bine, ce facem astăzi?

— Premierul vrea să știe dacă acest lucru va avea vreun efect asupra politicii Biroului Politic.

— Spuneți-i că nu, nu va avea. În termeni politici, Alexandrov ar putea la fel de bine să fie fratele geamăn al lui Suslov. El crede că Marx este Dumnezeu, Lenin este profetul său, iar Stalin a avut în mare parte dreptate, doar că a fost puțin prea *nekulturnîi* în aplicarea teoriei politice. Restul Biroului Politic nu mai crede cu adevărat în aceste lucruri, dar trebuie să se prefacă că le crede. Așa că numiți-l pe Alexandrov noul dirijor al orchestrei simfonice ideologice. Nu prea le mai place muzica, dar dansează oricum pe ea, pentru că este singurul dans pe care îl cunosc. Nu cred că le va afecta cu nimic deciziile politice. Pun pariu că îl ascultă când vorbește, dar îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă; se prefac că îl respectă, dar în realitate nu o fac.

— Este un pic mai complex decât atât, dar ai prins esențialul, a fost de acord Harding. Chestia este că trebuie să găsesc o modalitate de a produce zece pagini la două rânduri care să spună asta.

— Da, în birocrată.

Ryan nu stăpânise niciodată bine acest limbaj, ceea ce era unul dintre motivele pentru care amiralul Greer îl plăcea atât de mult.

— Avem procedurile noastre, Jack, iar prim-ministrul – de fapt, toți prim-miniștrii – preferă să le primească în cuvinte pe care le înțeleg.

— Pun pariu că *Doamna de fier* înțelege aceeași limbă ca un docher.

— Doar când vorbește ea aceste cuvinte, Sir John, nu când alții încearcă să i le vorbească.

— Presupun că da. Bine, Ryan a trebuit să recunoască punctul de vedere. De ce documente avem nevoie?

— Avem un dosar amplu despre Alexandrov. Am sunat deja pentru el.

Așa că această zi va fi ocupată cu scrisul creativ, a decis Ryan. Ar fi fost mult mai interesant să se intereseze de economia lor, dar în schimb avea să ajute la realizarea unui necrolog analitic și prospectiv pentru un om pe care nimeni nu-l plăcuse și care, probabil, oricum murise intestat.

PREGĂTIREA A FOST chiar mai ușoară decât spera. Haydock se așteptase ca rușii să fie mulțumiți și, cu siguranță, un singur apel către persoana sa de contact din Ministerul Transporturilor a fost de ajuns. În dimineața următoare, la ora zece, el, Paul Matthews și un fotograf de la *Times* urmau să fie în gara din Kiev pentru a realiza un reportaj despre căile ferate de stat sovietice și despre cum se comparau cu British Rail, care avea nevoie de ajutor, credeau majoritatea englezilor, mai ales la nivelul conducerii superioare.

Matthews probabil că bănuia că Haydock era o persoană *șase*, dar nu i-a spus niciodată, de vreme ce spionul îl ajutase atât de mult cu poveștile. Era modul obișnuit de a crea un jurnalist prietenos – chiar și predat la Academia SIS –, dar era refuzat oficial de CIA americană. *Congresul Statelor Unite adoptă cele mai remarcabile și absurde legi pentru a-și împiedica serviciile de informații*, se gândea britanicul, deși era sigur că regulile oficiale erau încălcate zilnic de către oamenii de pe teren. El încălcase câteva dintre regulile mult mai permisive ale propriului său serviciu mamă. Și nu fusese niciodată prins, bineînțeles. La fel cum nu fusese niciodată prins lucrând cu agenți pe străzile din Moscova...

— BUNĂ, TONY. Ed Foley i-a întins o mână prietenoasă corespondentului de la Moscova al cotidianului *The New York Times*. S-a întrebat dacă Prince știa cât de mult îl disprețuia Ed. Dar probabil că era în ambele sensuri. Ce se întâmplă astăzi?

— Caut o declarație a ambasadorului cu privire la moartea lui

Mihail Suslov.
Foley a râs.
— Ce zici de faptul că se bucură că bătrânul nesuferit a murit?
— Pot să te citez la asta?
Prince își ridică blocul de mâzgălit.
— Nu chiar. Nu am instrucțiuni în această privință, Tony, iar șeful este ocupat cu alte treburi în acest moment. Mă tem că nu am timp liber să te văd până mai târziu după-amiază.
— Ei bine, am nevoie de *ceva,* Ed.
— Mihail Suslov a fost un membru important al Biroului Politic și o forță ideologică importantă în această țară și regretăm dispariția sa prematură. Este suficient?
— Primul dvs. citat a fost mai bun și mult mai veridic, a observat corespondentul *Times.*
— L-ai întâlnit vreodată?
Prince a dat din cap.
— De câteva ori, înainte și după ce doctorii de la Hopkins i-au lucrat ochii…
— Este adevărat? Adică, am auzit câteva povești despre asta, dar nimic substanțial, a interpretat Foley cuvintele.
Prince a dat din nou din cap.
— Era destul de adevărat. Ochelari ca fundul unei sticle de Coca-Cola. Un gentleman curtenitor, am crezut. Manierat și toate alea, dar avea un pic de *dur* dedesubt. Cred că era un fel de mare preot al comunismului.
— Oh, a făcut jurăminte de sărăcie, castitate și ascultare, nu-i așa?
— Știi, avea ceva de estet în el, ca și cum ar fi fost un fel de preot, a spus Prince, după un moment de reflecție.
— Crezi?
— Da, era ceva din altă lume la tipul ăla, ca și cum ar fi putut vedea lucruri pe care noi ceilalți nu le puteam vedea, ca un preot sau ceva de genul ăsta. Cu siguranță credea în comunism. Și nici nu și-a cerut scuze pentru asta.
— Stalinist? a întrebat Foley.
— Nu, dar acum treizeci de ani ar fi fost. Îl văd semnând ordinul de a ucide pe cineva. Nu și-ar fi pierdut somnul din cauza asta – nu Misha al nostru.
— Cine îl va înlocui?
— Nu sunt sigur, a recunoscut Prince. Contactele mele spun că nu

știu.

— Credeam că e apropiat de un alt Mike, tipul ăla, Alexandrov, a oferit Foley, întrebându-se dacă contactele lui Prince erau atât de bune pe cât credea el.

Să-și bată joc de reporterii occidentali era un joc pentru conducerea sovietică. Era diferit la Washington, unde un reporter avea puterea de a se răzbuna asupra politicienilor. Asta nu se aplica aici. Membrii Biroului Politic nu se temeau deloc de reporteri – ba chiar dimpotrivă.

Contactele lui Prince nu erau chiar atât de bune:

— Poate, dar nu sunt sigur. Ce se vorbește aici?

— Nu am fost încă în sala de mese, Tony. Nu am auzit încă bârfele, a replicat Foley. Doar *nu te aștepți la un pont de la mine, nu-i așa?*

— Ei bine, vom ști până mâine sau poimâine.

Dar ți-ar prinde bine dacă ai fi primul reporter care face această predicție și vrei să te ajut, nu? Nu în această viață, s-a gândit Foley, dar apoi a trebuit să se mai gândească. Prince nu ar fi fost un prieten deosebit de valoros, dar poate, unul utilizabil, și nu avea niciodată sens să-și facă dușmani de dragul de a se distra. Pe de altă parte, dacă iar fi prea de ajutor tipului, ar putea sugera fie că Foley era un spion, fie că știa cine sunt spionii, iar Tony Prince era unul dintre acei tipi cărora le plăcea să vorbească și să le spună oamenilor cât de deștept este *Nu, e mai bine ca Prince să creadă că sunt prost, pentru că va spune tuturor celor pe care îi cunoaște cât de deștept este* el *și cât de prost sunt eu*.

Cea mai bună acoperire dintre toate, învățase la Fermă, era să fii considerat un prostănac și, deși era un pic jignitor pentru ego-ul său să joace acest joc, era util pentru misiune, iar Ed Foley era un tip orientat spre misiune. Așa că... *la naiba cu Prince și cu ce crede el. Eu sunt tipul din orașul ăsta care face diferența*.

— Să-ți spun ceva, o să întreb în jur – să văd ce cred oamenii.

— Destul de corect.

Nu că m-aș fi așteptat la ceva util din partea ta, gândi Prince un pic prea tare.

Era mai puțin priceput decât credea în a-și ascunde sentimentele. Nu va fi niciodată un bun jucător de poker, se gândi șeful de stație, văzându-l ieșind pe ușă. Și-a verificat ceasul. Ora prânzului.

CA ȘI MAJORITATEA gărilor europene, cea din Kiev era galben

palid – la fel ca o mulțime de palate regale vechi, de fapt, ca și cum la începutul secolului al XIX-lea ar fi existat un surplus de muștar pe tot continentul, iar unui rege sau altul i-ar fi plăcut culoarea, așa că toată lumea și-a vopsit palatul în acest fel. *Nu s-a întâmplat niciodată în Marea Britanie, slavă Domnului*, se gândi Haydock. Tavanul era din sticlă așezată în rame de fier pentru a lăsa lumina să pătrundă, dar, ca și în Londra, sticla era curățată rar, dacă nu chiar niciodată, și în schimb era acoperită cu funingine de la motoarele cu aburi demult dispărute și de la focurile cazanelor lor alimentate cu cărbune.

Dar rușii erau tot ruși. Veneau pe peron cărându-și valizele ieftine și aproape niciodată nu erau singuri, de cele mai multe ori în grupuri familiale, chiar dacă pleca doar unul dintre ei, astfel încât să poată fi trăite despărțirile corespunzătoare, cu sărutări pasionale, de la bărbat la femeie și de la bărbat la bărbat, care întotdeauna i se păreau englezului ciudate. Dar era un obicei local, și toate obiceiurile locale erau specifice pentru vizitatori. Trenul spre Kiev, Belgrad și Budapesta era programat să plece la ora 13:00 fix, iar căile ferate rusești, ca și metroul din Moscova, respectau un orar destul de precis.

La câțiva metri distanță, Paul Matthews discuta cu un reprezentant al căii ferate de stat sovietice, vorbind despre forța motrice – totul era electric, deoarece tovarășul Lenin decisese să aducă electricitatea și să elimine păduchii în toată URSS. Prima variantă, în mod ciudat, se dovedise mai ușoară decât cea de-a doua.

Locomotiva mare VL80T, de două sute de tone de oțel, se afla în fruntea trenului pe linia trei, cu trei vagoane de zi, un vagon restaurant și șase vagoane de dormit de clasă internațională, plus trei vagoane poștale chiar în spatele locomotivei. Pe peron se aflau diverși conductori și stewarzi, cu un aspect destul de arțăgos, așa cum aveau tendința de a face rușii cu slujbe legate de servicii.

Haydock se uita în jur, având fotografiile cu Iepurele și Iepurașul întipărite în memorie. Ceasul din stație arăta că era 12:15, ceea ce se potrivea cu ceasul său de mână. Va apărea Iepurele? Haydock prefera de obicei să ajungă devreme la un zbor sau la tren, poate din teama de a întârzia, rămasă din copilărie. Oricare ar fi fost motivul, ar fi ajuns până acum pentru trenul de la ora unu. Dar nu toată lumea gândea așa, își amintea Nigel – soția lui, de exemplu. Îi era ușor teamă că ea va naște în mașina lor în drum spre spital. Ar face o

mizerie infernală, era sigur, spiridușul, în timp ce Paul Matthews își punea întrebările, iar fotograful își filma Kodak. În cele din urmă…

Da, acela era Iepurele, împreună cu doamna Iepure și micul Iepuraș.

Nigel a bătut pe umărul fotografului.

— Această familie care se apropie acum. O fetiță drăguță, a observat el, pentru oricine era suficient de aproape să asculte. Fotograful a tras zece cadre deodată, apoi a trecut la un alt Nikon și a mai tras încă zece. *Excelent*, s-a gândit Haydock. Avea să le tipărească înainte ca ambasada să se închidă pentru noapte, avea să trimită câteva la – nu, avea să i le înmâneze personal lui Ed Foley, și avea să se asigure că celelalte vor ajunge prin Queen's Messenger – termenul mai demn al britanicilor pentru un curier diplomatic – astfel încât să fie sigur că vor ajunge în mâinile lui Sir Basil înainte ca el să se culce. Se întrebă cum vor aranja să ascundă faptul dezertării Iepurelui – cu siguranță însemna să facă rost de cadavre. Dezagreabil, dar posibil. Era bucuros că nu trebuia să se gândească la toate detaliile.

După cum s-a dovedit, familia Iepure a mers la mai puțin de trei metri de el și de prietenul său reporter. Nu s-a schimbat niciun cuvânt, deși fetița, ca toate fetițele de pretutindeni, s-a întors să se uite la el când au trecut pe lângă ei. El i-a făcut cu ochiul și a primit un mic zâmbet în schimb. Apoi au trecut pe lângă ei, s-au apropiat de însoțitor și i-au arătat formularele de hârtie ale biletului.

Matthews a continuat să pună întrebări și a primit răspunsuri foarte politicoase de la mecanicul rus zâmbitor.

La ora 12:59:30, conductorul – sau cel puțin așa a presupus Haydock, după uniforma ponosită – s-a plimbat în sus și în jos pe marginea trenului și s-a asigurat că toate ușile, cu excepția uneia, erau asigurate. A fluierat și a fluturat o baghetă asemănătoare unei palete pentru a-l anunța pe mecanic că era timpul să plece, iar la ora 1:00 fix, claxonul a sunat, iar trenul a început să se îndepărteze de peron, câștigând încet viteză în timp ce se îndrepta spre vest, cu destinația Kiev, Belgrad și Budapesta.

Capitolul 24
Dealuri ondulate

A FOST O AVENTURĂ pentru Svetlana mai ales, dar de fapt pentru toți, deoarece niciun membru al familiei Zaitzev nu mai luase vreodată un tren interurban. Calea ferată de la ieșire era ca orice alte cai ferate: kilometri întregi de șine paralele, convergente și divergente, pline de vagoane de marfă și vagoane plate care transportau cine-ştie-ce către cine-știe-unde. Asperitățile șinelor păreau doar să mărească viteza aparentă. Oleg și Irina și-au aprins amândoi o țigară și au privit cu interes dezinvolt pe ferestrele mari, dar murdare. Scaunele nu erau nerezonabile, iar Oleg putea vedea cum paturile se pliau de la plafon.

De fapt, aveau două compartimente, cu o ușă de legătură. Lambriurile erau din lemn – de brad, după cum arăta – și fiecare compartiment, în mod remarcabil, avea propria toaletă, astfel că *zaychik avea să aibă propria ei* toaletă, pentru prima dată în viața ei, fapt pe care încă nu-l apreciase.

La cinci minute după ce au plecat din gară, conductorul a venit să le ia biletele, pe care Zaitzev le-a înmânat.

— Sunteți de la Securitatea Statului? a întrebat politicos conductorul. *Deci biroul de călătorii al KGB a sunat înainte pentru mine,* s-a gândit Zaitzev. *Bună treabă din partea lor*. Probabil că acel funcționar de la birou voia cu adevărat ciorapii pentru soția lui.

— Nu am voie să discut despre asta, tovarășe, a răspuns Oleg Ivanovich, cu o privire dură, asigurându-se că mecanicul de tren îi apreciază importanța.

Aceasta era o modalitate de a se asigura de un serviciu corespunzător. Un ofițer KGB nu era la fel de bun ca un membru al

Biroului Politic, dar era mult mai bine decât să fii un simplu director de fabrică. Nu era atât de mult faptul că oamenii se temeau de KGB, ci că pur și simplu nu voiau să se dea peste cap pentru a veni în întâmpinarea agenției.

— Da, bineînțeles, tovarășe. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să mă chemați. Cina este la ora optsprezece, iar vagonul restaurant este următorul vagon înainte.

A indicat drumul.

— Cum e mâncarea? s-a hotărât să întrebe Irina.

Cu siguranță, a fi soția unui ofițer KGB avea avantajele sale...

— Nu e rea, tovarășe, a răspuns politicos conductorul. Eu însumi mănânc acolo, a adăugat el, ceea ce a spus ceva, au crezut atât Oleg, cât și Irina.

— Mulțumesc, tovarășe.

— Călătorie plăcută alături de noi, a spus el și a plecat.

Oleg și Irina au scos amândoi cărți. Svetlana și-a lipit nasul de fereastră pentru a privi lumea care trecea, și astfel a început călătoria, doar unul dintre ei știind destinația finală. Vestul Rusiei este în mare parte o regiune de câmpii ondulate și orizonturi îndepărtate, nu foarte diferită de Kansas sau de estul Colorado. Era plictisitor pentru toată lumea, cu excepția *zaychik-ului* lor*,* pentru care totul era nou și interesant, mai ales vitele care ronțăiau în principal iarbă. *Vacile,* se gândi ea, *sunt destul de mișto*.

ÎNTORȘI LA MOSCOVA, Nigel Haydock i-a mulțumit birocratului de la Ministerul Transporturilor pentru ajutorul acordat, după care, împreună cu Paul Matthews, s-au îndreptat spre Ambasada Marii Britanii. Ambasada avea un laborator foto, iar fotograful a luat-o pe acolo, în timp ce Matthews l-a urmat pe Nigel în biroul său.

— Deci, Paul, este vreo poveste utilă în asta?

— Presupun că ar putea fi. Este important să fie?

— Ei bine, pentru mine este valoros ca sovieticii să creadă că pot atrage atenția asupra gloriei țării lor, a explicat Haydock râzând în hohote.

Ești un tip de –6, nu-i așa? se gândi Matthews fără să-și exprime suspiciunea.

— Presupun că pot genera ceva. Dumnezeu știe că British Rail are nevoie de un impuls. Poate că asta va încuraja Ministerul Finanțelor să le mai trimită niște bani.

— Nu este deloc o idee rea, a fost de acord Nigel. Era clar că oaspetele său avea suspiciunile sale, dar avusese bunăvoința de a le păstra pentru el, poate până mai târziu, când Nigel se va întoarce la un birou din Century House, iar ei se vor afla într-un pub de pe Fleet Street.

— Vrei să vezi pozele noastre?

— Te superi?

— Deloc. După cum ști, le aruncăm pe cele mai multe dintre ele.

— Excelent, a anunțat Haydock. Apoi a băgat mâna în dulapul din spatele biroului său.

— Bei ceva, Paul?

— Mulțumesc, Nigel. Da, un sherry ar fi bun.

Două cherry-uri mai târziu, fotograful a venit cu un dosar plin de fotografii.

Haydock a luat-o și le-a răsfoit.

— Faci o treabă excelentă. Ști, când folosesc Nikon-ul meu, nu reușesc niciodată să obțin lumina potrivită, a spus el.

Acolo, o poză de familie frumoasă cu Iepurele – și, cel mai important, cu doamna Iepure. Erau trei, fiecare mai bună decât cealaltă. Le-a strecurat în sertar și a înmânat dosarul înapoi.

— Ei bine, trebuie să mă întorc la birou și să scriu această poveste. Mulțumesc pentru pont, Nigel.

— Plăcerea mea, Paul. Găsești singur ieșirea?

— Nici o problemă, bătrâne.

Iar Matthews și fotograful său au dispărut pe coridor. Haydock și-a reluat atenția asupra fotografiilor. Doamna Iepure era tipic rusească, cu fața ei rotundă, slavă – ar fi putut avea un milion de surori identice în toată Uniunea Sovietică. Trebuia să slăbească câteva kilograme și să își facă o schimbare de look în Occident, dacă ajungeau *atât de departe,* s-a avertizat el însuși. Înălțime, cam un metru și șaizeci și ceva; greutate, cam șaizeci de kilograme, deloc neplăcută. Copila, a văzut el, era drăgălașă, cu ochii ei albaștri plini de viață și expresia ei fericită – prea tânără ca să învețe să-și ascundă sentimentele în spatele unei măști goale, așa cum făceau aproape toți adulții de aici. Nu, copiii erau aceiași peste tot în inocența și curiozitatea lor insațiabilă. Dar, cel mai important, aveau acum fotografii de înaltă calitate ale familiei Rabbit.

Curierul se afla la ultimul etaj, lângă biroul ambasadorului, Sir John Kenny. Haydock i-a întins un plic de manila sigilat cu

închizătoare metalică, lipici și ceară peste clapetă. Adresa de pe față desemna căsuța de la Foreign Office care mergea direct la Century House, peste Tamisa, de la Whitehall. Geanta curierului era o servietă scumpă din piele, cu stema Casei Regale Windsor în relief pe ambele părți. Exista și o pereche de cătușe pentru ca acesta să și-o asigure la încheietura mâinii, în ciuda regulilor severe ale Convenției de la Viena. Mesagerul reginei avea o mașină care îl aștepta să îl ducă la Aeroportul Internațional Sheremetyevo pentru zborul de întoarcere de după-amiază al British Airways 737 către Heathrow. Fotografiile urmau să ajungă în mâna lui Sir Basil înainte de a pleca acasă pentru seară, și cu siguranță unii experți de la Century House urmau să rămână până târziu în acea noapte pentru a le analiza.

Aceasta ar fi fost ultima verificare oficială pentru a vedea dacă Iepurele era autentic. Fața lui va fi comparată cu cea a unor ofițeri de teren și de securitate cunoscuți ai KGB – și dacă era o potrivire, atunci Ed și Mary Foley aveau să se simtă prost. Dar Haydock nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple. Era de acord cu omologii săi de la CIA. Acesta arăta și părea real. Dar așa erau și oamenii buni din Direcția a II-a, nu-i așa? Ultima oprire a fost la Comunicații, pentru a transmite un mesaj rapid la sediul SIS, în care să anunțe că un mesaj important era în drum prin curier în cadrul Operațiunii BEATRIX. Asta ar fi atras atenția tuturor, iar un om de la SIS ar fi așteptat acest plic special la camera de corespondență din Whitehall. *Oricât de leneșă ar putea fi o birocrație guvernamentală,* se gândea Haydock, *atunci când aveai ceva important de făcut, de obicei se făcea repede, cel puțin în SIS*.

ZBORUL A DURAT DOUĂ ore și douăzeci de minute – cu o mică întârziere din cauza vântului nefavorabil – înainte de a ajunge la Terminalul 3 de la Heathrow. Acolo, un reprezentant al Ministerului Afacerilor Externe l-a condus pe curier în centrul Londrei într-o berlină neagră Jaguar, iar Mesagerul Reginei a făcut livrarea și a plecat spre propriul birou. Chiar înainte de a ajunge acolo, un ofițer SIS a luat pachetul și s-a grăbit să coboare pe podul Westminster și să traverseze Tamisa.

— O ai? a întrebat Sir Basil.

— Aici, domnule.

Mesagerul i-a dat plicul. Charleston a verificat închiderile și, convins că nu fusese măsluit, l-a deschis cu cuțitul de hârtie. Atunci,

pentru prima dată, a văzut cum arăta Iepurele. Trei minute mai târziu, a intrat Alan Kingshot. C i-a înmânat fotografiile color.

Kingshot a luat fotografia de sus și a privit-o îndelung.

— Deci, acesta este Iepurele nostru, nu-i așa?

— Corect, Alan, a confirmat Sir Basil.

— Pare destul de obișnuit. La fel și soția lui. Fetița este destul de drăguță, a gândit cu voce tare spionul de teren senior. Sunt în drum spre Budapesta acum, nu-i așa?

— A plecat din gara Kiev acum cinci ore și jumătate.

— Muncă rapidă din partea lui Nigel. Kingshot a privit fețele mai atent, întrebându-se ce informații se aflau în creierul din spatele feței omului și dacă vor ajunge sau nu să le folosească. Așadar, BEATRIX merge înainte. Avem cadavrele?

— Bărbatul din York este destul de aproape. Mă tem că va trebui să-i ardem fața, a observat C cu dezgust.

— Nici o surpriză, domnule, a fost de acord Kingshot. Dar ceilalți doi?

— Doi candidați din America. Mamă și fiică ucise într-un incendiu de casă în Boston, cred. FBI-ul lucrează la asta chiar în acest moment. Trebuie să le trimitem imediat această fotografie pentru a ne asigura că trupurile se potrivesc corect.

— Mă voi ocupa de asta acum, dacă doriți, domnule.

— Da, Alan, te rog să faci asta.

Aparatul de la parter era un emițător de fotografii color ca cel folosit de ziare – relativ nou și, după cum i-a spus operatorul lui Kingshot, foarte ușor de folosit. El a aruncat fotografiei doar o privire superficială. Transmiterea către un aparat identic fabricat de Xerox și aflat la Langley a durat mai puțin de două minute. Kingshot a luat fotografia înapoi și s-a întors la biroul lui C.

— S-a făcut, domnule.

Sir Basil i-a făcut semn să ia loc.

Charleston și-a verificat ceasul, acordându-i cinci minute, deoarece sediul CIA era o clădire mare, iar oamenii de comunicații se aflau la subsol. Apoi l-a sunat pe judecătorul Arthur Moore pe linia securizată, dedicată.

— Bună ziua, Basil, spuse vocea lui Moore pe circuitul digitalizat.

— Bună ziua, Arthur. Ai fotografia?

— Tocmai a ajuns aici. Pare a fi o familie drăguță, a observat DCI. Asta e de la gară?

— Da, Arthur, sunt pe drum în timp ce vorbim. Vor ajunge la Budapesta în aproximativ douăzeci – nu, nouăsprezece ore.

— Bine. Ești gata la tine, Basil?

— Vom fi în curând. Mai este însă problema acelor oameni nefericiți din Boston. Noi avem corpul masculin. La prima vedere, se pare că ne va servi destul de bine nevoilor noastre.

— Bine, voi cere FBI-ului să urgenteze lucrurile aici, a răspuns Moore. Trebuia să ducă această fotografie la clădirea Hoover cât mai repede. Ar putea la *fel de bine să împărtășească această afacere macabră cu Emil,* s-a gândit el.

— Foarte bine, Arthur. Te voi ține la curent.

— Minunat, Bas. Ne mai auzim.

— Excelent. Charleston a închis telefonul, apoi s-a uitat la Kingshot. Pune-i pe oamenii noștri să pregătească cadavrul pentru a fi transportat la Budapesta.

— Timpul, domnule?

— Trei zile ar trebui să fie suficient, a gândit Sir Basil cu voce tare.

— Corect.

Kingshot a părăsit camera.

C s-a gândit o clipă și a decis că era timpul să-l avertizeze pe american.

A mai apăsat un buton pe telefon. Acest lucru a durat doar un minut și jumătate.

— Da, domnule, a spus Ryan, intrând în biroul său.

— Călătoria ta la Budapesta, peste trei zile – poate patru, dar mai degrabă trei.

— De unde să plec?

— Există un zbor British Airways de dimineață de la Heathrow. Poți pleca de aici, sau poți lua un taxi de la Gara Victoria. Vei fi însoțit în zbor de unul dintre oamenii noștri și vei fi întâmpinat la Budapesta de Andy Hudson, care este șeful nostru de stație acolo. Un om bun. Conduce o stație mică și bună.

— Da, domnule, a spus Ryan, neștiind ce naiba să mai spună în pregătirea primei sale misiuni de teren ca spion. Apoi a venit timpul pentru o întrebare. Ce anume se va întâmpla, domnule?

— Nu sunt sigur încă, dar Andy are relații bune cu contrabandiștii locali. Mă aștept ca el să aranjeze o trecere în Iugoslavia, iar de acolo să se întoarcă acasă cu un avion comercial.

E minunat. Mai multe avioane nenorocite, s-a gândit Ryan. *N-am*

putea lua trenul?

Dar foștii pușcași marini nu trebuiau să arate teamă.

— Bine, cred că merge.

— Poți să vorbești cu Iepurele nostru – cu discreție, a avertizat Charleston. Și apoi ți se va permite să participi la ședința noastră inițială de informare din Somerset. În cele din urmă, mă aștept mai degrabă să fii unul dintre băieții care îl vor escorta înapoi în Statele Unite, probabil cu un transport al Forțelor Aeriene americane de la RAF Bentwaters.

Din ce în ce mai bine, se gândea Jack. Ura lui pentru zbor era ceva peste care trebuia să treacă și, intelectual, știa că mai devreme sau mai târziu o va face. Doar că *încă* nu-i trecuse cu totul. Măcar nu avea să zboare nicăieri într-un CH-46 cu o transmisie defectuoasă. A tras o linie acolo.

— Timpul total petrecut departe de casă? *Și dormit separat de soția mea*, a gândit Ryan.

— Patru zile, poate chiar șapte. Depinde de cum decurg lucrurile la Budapesta, a răspuns C. Este greu de prevăzut.

NICIUNUL DINTRE EI nu mâncase vreodată la 60 de mile pe oră. Aventura pentru fetița lor devenea din ce în ce mai bună. Cina a fost adecvată. Carnea de vită era aproximativ medie pentru Uniunea Sovietică, așa că nu aveau cum să fie dezamăgiți de ea, împreună cu cartofi și verdețuri și, bineînțeles, o carafă de vodcă, una dintre cele mai bune mărci, pentru a șterge stresul călătoriei. Se îndreptau spre soarele care apunea, aflându-se acum într-o țară folosită exclusiv pentru agricultură. Irina s-a aplecat peste masă pentru a-i tăia carnea lui *zaychik*, privindu-și îngerașul cum își mânca cina, ca o fată mare ce se proclama a fi, împreună cu un pahar de lapte rece.

— Deci, abia aștepți să pleci în călătorie acum, draga mea? a întrebat-o Oleg pe soția sa.

— Da, mai ales la cumpărături. Bineînțeles că da.

O parte din Oleg Ivanovich era calmă – de fapt, cel mai calm fusese în ultimele săptămâni. Se întâmpla cu adevărat. Trădarea lui – o parte din conștiința lui o vedea astfel – era în curs de desfășurare. Câți dintre compatrioții săi, se întreba el – de fapt, câți dintre colegii săi de la Centru – ar fi riscat dacă ar fi avut curajul să o facă? N-aveai de unde să știi. Trăia într-o țară și lucra la un birou în care toată lumea își ascundea gândurile interioare.

Iar la KGB, chiar și obiceiul rusesc de a sfinți prieteniile deosebit de apropiate, vorbind lucruri care te-ar putea băga în închisoare, având încredere că un prieten adevărat nu te-ar denunța niciodată – nu, un ofițer KGB nu făcea astfel de lucruri. KGB a fost fondat pe echilibrul dihotomic al loialității și al trădării. Loialitatea față de stat și principiile sale și trădarea oricui le încălca. Dar, din moment ce nu mai credea în aceste principii, se întorsese la trădare pentru a-și salva sufletul.

Și acum trădarea era în curs de desfășurare. Dacă Direcţia a II-a ştia de planurile sale, ar fi fost nebuni să-i permită să urce în acest tren. Putea să-l părăsească la orice staţie intermediară – sau pur și simplu să sară din tren când acesta încetinea, apropiindu-se de un punct planificat în prealabil – și să scape cu ajutorul occidentalilor, care îl puteau aștepta oriunde. Nu, era în siguranță, cel puţin atâta timp cât se afla în acest tren. Așa că deocamdată putea să fie liniștit, să lase zilele să vină cum vor veni și să vadă ce se va întâmpla. Își tot spunea că făcea ceea ce trebuia, iar din această cunoaștere îi venea sentimentul, oricât de iluzoriu, de siguranță personală. Dacă exista un Dumnezeu, cu siguranță ar fi protejat un om care fugea de rău.

CINA ÎN CASA RYAN a fost din nou spaghete. Cathy avea o rețetă deosebit de bună pentru sos – de la mama ei, care nu avea nici măcar o picătură de sânge italian în vene – și soțului ei îi plăcea, mai ales cu pâine italiană bună, pe care Cathy o găsise la o brutărie locală din centrul orașului Chatham. Mâine nu avea loc nicio operație, așa că au băut vin la cină. Era timpul să-i spună.

— Dragă, trebuie să plec în câteva zile.

— Chestia cu NATO?

— Mă tem că da, iubito. Se pare că sunt trei sau patru zile – poate ceva mai mult.

— Despre ce este vorba, poţi spune?

— Nu, nu este permis.

— Afacere cu spiriduși?

— Da. Avea voie să spună asta.

— Ce este un spiriduș? a întrebat Sally.

— Este cea ce face tata, a spus Cathy, fără să se gândească.

— Spook, ca în *Wizzerdaboz*?. a continuat Sally.

— Ce? a întrebat tatăl ei.

— Leul cel fricos spune că el crede în spiriduși, îți amintești? a

subliniat Sally.

— Oh, te referi la *Vrăjitorul din Oz*.

Era filmul ei preferat de până acum în acest an.

— Asta am *spus,* tati. Cum putea tatăl ei să fie atât de stupid?

— Ei bine, nu, tati nu este unul din aceia, i-a spus Jack fiicei sale.

— Atunci de ce a spus mama așa? a insistat Sally.

Are stofă de agent FBI, s-a gândit Jack în acel moment.

A fost rândul lui Cathy.

— Sally, mami a făcut doar o glumă.

— Oh.

Sally s-a întors să lucreze la *pisghetti*. Jack i-a aruncat soției sale o privire. Nu puteau vorbi despre munca lui în fața fiicei sale – niciodată. Copiii nu păstrau niciodată secrete mai mult de cinci minute, nu-i așa? Așa că, învățase el, să nu spui niciodată în fața unui copil ceva ce nu voiai să apară pe prima pagină a ziarului *The Washington Post*. *Toată* lumea din Grizedale Close credea că John Patrick Ryan lucra la Ambasada SUA și că era suficient de norocos să fie căsătorit cu un chirurg. Nu trebuiau să știe că era ofițer al Agenției Centrale de Informații. Prea multă curiozitate. Prea multe glume.

— Trei sau patru zile? a întrebat Cathy.

— Asta mi-au spus. Poate un pic mai mult, dar nu prea mult, cred.

— Important? Sally își moștenise firea curioasă de la mama ei, și-a dat seama Jack... și poate un pic de la el însuși.

— Suficient de important încât să mă arunce în avion, da.

Asta chiar a funcționat. Cathy știa de ura soțului ei pentru călătoriile cu avionul.

— Ei bine, ai rețeta de Valium. Vrei și un beta-blocant?

— Nu, mulțumesc, iubito, nu de data asta.

— Știi, dacă ți s-ar face rău de aer, ar fi mai ușor de înțeles. Și mai ușor de tratat, nu a trebuit să adauge.

— Iubito, ai fost acolo când mi s-a rupt spatele, îți amintești? Am niște amintiri urâte de la zbor. Poate că atunci când mergem acasă, putem merge cu barca, a adăugat el, cu ceva speranță în glas. Dar, nu, nu avea să meargă așa. Niciodată nu se întâmpla așa în lumea reală.

— Zborul este distractiv, a protestat Sally. Cu siguranță a moștenit asta de la mama ei.

CĂLĂTORIA ESTE INEVITABIL obositoare, așa că familia Zaitzev a fost plăcut surprinsă să vadă că paturile lor erau aranjate când s-au întors în compartimentele lor. Irina și-a schimbat fiica în cămașa de noapte galbenă cu flori. Le-a dat părinților ei obișnuitul sărut de noapte bună și s-a urcat singură în patul ei – ea insista să facă asta – și s-a strecurat sub pătură. În loc să doarmă, și-a sprijinit capul pe pernă și s-a uitat pe fereastră la peisajul întunecat care trecea pe lângă ea. Doar câteva lumini de la clădirile din fermele colective, dar, cu toate astea, fascinant pentru fetiță.

Mama și tatăl ei au lăsat ușa de legătură parțial deschisă, ca nu cumva să aibă un coșmar sau altă nevoie bruscă de a primi o îmbrățișare liniștitoare. Înainte de a merge la culcare, Svetlana se uitase sub pat pentru a vedea dacă nu cumva ar putea exista o ascunzătoare pentru un urs mare și negru, și se convinsese că nu exista o astfel de ascunzătoare. Oleg și Irina au deschis cărțile și au ațipit treptat în legănarea trenului.

— BEATRIX A PORNIT, i-a spus Moore amiralului Greer. Iepurele și familia lui sunt în tren, probabil că traversează Ucraina chiar acum.

— Urăsc să aștept așa, a observat DDI.

Îi era mai ușor să recunoască. Nu fusese niciodată pe teren într-o misiune de informații. Nu, munca lui fusese întotdeauna la un birou, analizând informații importante. Momentele ca acesta îi aminteau de plăcerile simple ale vegherii pe o navă de război – în principal submarine, în cazul lui – unde puteai să privești vântul și valurile, să simți briza pe față și, prin simpla rostire a câtorva cuvinte, să schimbi cursul și viteza navei în loc să aștepți să vezi ce ți-ar putea face oceanul și inamicul îndepărtat. Acolo aveai iluzia că ești stăpân pe soarta ta.

— Răbdarea este cea mai greu de dobândit dintre virtuți, James, și cu cât ajungi mai sus, cu atât ai mai multă nevoie de ea. Pentru mine, asta e ca și cum aș sta pe bancă, așteptând ca avocații să ajungă la blestematul de punct. Poate dura o veșnicie, mai ales când știi ce vor spune proștii, recunoscu Moore. Fusese și el acolo și făcuse asta, pe teren. Dar o mare parte din munca aceea era compusă și din așteptare. Niciun om nu-și controla soarta, o cunoaștere pe care a dobândit-o târziu în viață. Încercai doar să te descurci de la un punct la altul, făcând cât mai puține greșeli posibil.

— Să-i spunem președintelui despre asta?
Moore a clătinat din cap.
— N-are rost să-l entuziasmăm prea tare. Dacă el crede că tipul ăsta are informații pe care el nu le are – la naiba, de ce să-l dezamăgim? Facem destule aici, nu-i așa?
— Arthur, niciodată nu avem suficiente informații și, cu cât obținem mai multe, cu atât mai mult apreciem ceea ce avem nevoie și ceea ce nu avem.
— James, băiatul meu, niciunul dintre noi nu este educat pentru a fi filozof.
— Vine cu părul cărunt, Arthur.
Apoi a intrat Mike Bostock.
— Încă câteva zile și BEATRIX intră în cărțile de istorie, a anunțat el cu un zâmbet.
— Mike, de unde naiba ai învățat să crezi în Moș Crăciun? a întrebat judecătorul.
— Domnule judecător, așa stau lucrurile: Avem un dezertor care dezertează chiar acum. Avem o echipă bună pentru a-l scoate din Redland. Ai încredere în trupele tale că își vor face treaba pentru care le trimiți.
— Dar nu sunt toți soldații noștri, a subliniat Greer.
— Basil conduce un magazin bun, amirale. Știți asta.
— Adevărat, a recunoscut Greer.
— Deci, aștepți să vezi ce e sub pomul de Crăciun, Mike? a întrebat Moore.
— I-am trimis lui Moș Crăciun scrisoarea mea, iar Moș Crăciun întotdeauna o livrează. Toată lumea știe asta. Radia în fața acestor posibilități. Ce vom face cu el când va sosi?
— Ferma de la Winchester, îmi imaginez, a gândit Moore cu voce tare. Dă-i un loc frumos în care să se acomodeze – lasă-l să călătorească puțin în excursii de o zi.
— Ce stipendiu? a întrebat Greer.
— Depinde, a spus Moore. El era cel care controla acest lucru din bugetul negru al agenției. Dacă sunt informații bune... oh, până la un milion, îmi imaginez. Și un loc de muncă frumos după ce îi gâdilăm toți banii.
— Unde, mă întreb? a intervenit Bostock.
— Oh, îl lăsăm pe el să decidă asta.
Era un proces atât simplu, cât și complex. Familia Rabbit care va

sosii va trebui să învețe limba engleză. Noi identități. Ar avea nevoie de nume noi, pentru început, probabil că ar trebui să fie imigranți norvegieni pentru a explica accentele. CIA avea puterea de a admite un total de o sută de noi cetățeni în fiecare an prin intermediul Serviciului de Imigrare și Naturalizare (și nu le folosiseră niciodată pe toate). Iepurașii ar fi avut nevoie de un set de numere de securitate socială, permise de conducere – probabil lecții de conducere în prealabil, poate pentru amândoi, cu siguranță pentru soție – din statul Virginia. (Agenția avea o relație cordială cu guvernul statului. Richmond nu punea niciodată prea multe întrebări).

Apoi venea ajutorul psihologic pentru oamenii care au părăsit tot ceea ce au cunoscut vreodată și au trebuit să se regăsească într-o țară nouă și extrem de diferită. Agenția angajase un profesor de psihologie de la Universitatea Columbia pentru a se ocupa de asta. Apoi, ei luau câțiva dezertori mai în vârstă pentru a-i îndruma prin tranziție. Nimic din toate acestea nu era ușor pentru noii imigranți. Pentru ruși, America era ca un magazin de jucării pentru un copil care nu a știut niciodată că există așa ceva – era copleșitoare din toate punctele de vedere, practic fără puncte comune de comparație, aproape ca o altă planetă. Trebuiau să le ofere dezertorilor cât mai mult confort posibil. În primul rând, pentru informații și, în al doilea rând, pentru a se asigura că nu vor dori să se întoarcă – ar fi fost o moarte aproape sigură, cel puțin pentru soț, dar se mai întâmplase și înainte, atât de puternică era chemarea de acasă pentru fiecare om.

— Dacă îi place un climat rece, trimiteți-l la Minneapolis-Saint Paul, a sugerat Greer. Dar, domnilor, ne cam grăbim puțin.

— James, tu ești întotdeauna vocea sfatului sobru, a observat inspectorul principal cu un zâmbet.

— Cineva trebuie să fie. Ouăle nu au eclozat încă, oameni buni. *Atunci* numărăm puii.

Și dacă nu știe nimic? se gândi Moore. *Dacă e doar un tip care vrea un bilet de ieșire?*

La naiba cu afacerea asta! a completat gândul DCI.

— Ei bine, Basil ne va ține la curent, iar băiatul tău, Ryan, are grijă de interesele noastre.

— Sunt vești foarte bune, domnule judecător. Basil trebuie să râdă în bere despre asta.

— Este un băiat bun, Mike. Nu-l subestima. Cei care au făcut-o

sunt acum în penitenciarul de stat din Maryland, așteptând să se desfășoare procesul de apel, a spus Greer, în apărarea protejatului său.

— Ei bine, da, a fost pușcaș marin cândva, a recunoscut Bostock. Ce să-i spun lui Bob când sună?

— Nimic, a spus imediat DCI. Până când nu aflăm de la Rabbit ce parte a comunicațiilor noastre este compromisă, suntem atenți la ceea ce se transmite pe un fir. Clar?

Bostock a dat din cap ca un elev de clasa întâi.

— Da, domnule.

— Am avut S și T care au intrat pe liniile noastre telefonice. Au spus că sunt curate. Chip Bennett încă mai face scandal și se învârte în cerc la Fort Meade.

Moore nu a fost nevoit să spună că această presupusă afirmație a Iepurelui a fost cea mai înfricoșătoare revelație pentru Washington de la Pearl Harbor încoace. Dar poate că ar fi putut să-l întoarcă pe Ivan. Speranța răsărea veșnic la Langley, la fel ca peste tot. Era puțin probabil ca rușii să știe ceva ce Direcția sa de Știință și Tehnologie nu știa, dar trebuia să plătești ca să vezi cărțile.

RYAN ÎȘI ÎMPACHETA liniștit lucrurile. Cathy se pricepea mai bine la asta, dar nu știa de ce avea nevoie. Cum își făcea bagajele pentru a fi un agent secret? Costumul de afaceri. Pantofi frumoși de piele? Șireturi? Asta, s-a gândit el, suna potrivit. A sfârșit prin a se decide pentru un costum obișnuit și două perechi de pantofi de mers, unul semi-formal, altul informal. Și totul trebuia să încapă într-o singură geantă – pentru asta, o geantă de pânză L.L. Bean cu două compartimente, ușor de transportat și destul de anonimă. Și-a lăsat pașaportul în sertarul biroului. Sir Basil avea să-i dea unul britanic nou și frumos, unul diplomatic sau *fuckyou* pașaport. Probabil și un nume nou care să meargă cu el. La *naiba,* se gândi Jack, *un nume nou de ținut minte și la care să răspundă*. Era obișnuit să aibă doar unul singur.

Un lucru bun la Merrill Lynch: știai întotdeauna cine naiba ești. *Sigur*, a continuat Jack, *lasă toată lumea să știe că ești un lacheu al lui Joe Muller*. *Nu în viața asta*. Orice nemernic cu păreri de rău putea face bani, iar socrul său era unul dintre ei.

— Ai terminat? a întrebat Cathy din spatele lui.

— Aproape, iubito, a răspuns Jack.

— Nu e periculos ceea ce faci, nu-i așa?

— Nu mă aștept să fie, iubito.

Dar Jack nu știa să mintă, iar nesiguranța lui transmitea doar atât.

— Unde te duci?

— Ți-am spus, nu uita, Germania. *Uh-oh. M-a prins din nou.*

— O chestie din NATO?

— Așa mi s-a spus.

— Ce faci în Londra, Jack? Century House, asta e o chestie de informații, și...

— Cathy, ți-am mai spus. Sunt un analist. Analizez informații din diverse surse, încerc să înțeleg ce înseamnă și scriu rapoarte pe care oamenii să le citească. Știi, nu este atât de diferit de ceea ce făceam la Merrill Lynch. Treaba mea este să mă uit la informații și să-mi dau seama ce înseamnă cu adevărat. Ei cred că mă pricep la asta.

— Dar nimic cu arme?

Jumătate întrebare și jumătate observație. Jack a presupus că era de la munca ei în camera de urgență de la Hopkins. Ca grup, medicii nu prea agreau de armele de foc, cu excepția celor cărora le plăcea să vâneze păsări toamna. Nu-i plăcea pușca Remington din dulapul lui, neîncărcată, și îi plăcea și mai puțin pușca Browning Hi-Power ascunsă pe raftul din dulapul lui, încărcată.

— Dragă, nu, fără arme, deloc. Nu sunt genul ăla de *spiriduș*.

— Bine, a cedat ea pe jumătate. Nu-l credea în totalitate, dar știa că nu putea spune ce face, așa cum nici ea nu putea discuta cu el despre pacienții ei. În această înțelegere se afla și frustrarea ei. Doar să nu stai departe prea mult timp.

— Iubito, știi că nu-mi place să fiu departe de tine. Nu pot nici măcar să dorm dacă nu ești lângă mine.

— Deci, mă iei cu tine?

— Deci poți merge la cumpărături în Germania? Pentru ce? Dirndls pentru Sally?

— Ei bine, îi plac filmele cu Heidi.

A fost o ofertă slabă.

— Bună încercare, iubito. Ai vrea să poți, dar nu poți.

— Oh, la naiba, a observat Lady Ryan.

— Trăim într-o lume imperfectă, iubito.

Ea ura mai ales *acel* aforism al lui, iar răspunsul ei a fost un mormăit neaoș. Dar, de fapt, nu avea ce replica să dea.

Câteva minute mai târziu, în pat, Jack se întrebă ce naiba va face. Rațiunea îi spunea că va fi ceva de rutină în toate privințele, cu excepția locației. Dar, cu excepția unui lucru mărunt, lui Abe Lincoln îi plăcuse piesa de la Teatrul Ford. Ar fi fost pe pământ străin – nu, pe pământ străin *ostil*. Trăia deja într-un loc străin și, oricât de prietenoși ar fi fost britanicii, doar acasă era acasă. Dar britanicii îl plăceau. Ungurii nu i-ar fi plăcut. S-ar putea să nu tragă în el, dar nici nu i-ar da cheia orașului. Și dacă ar fi aflat că călătorea cu un pașaport fals? Ce spunea Convenția de la Viena despre *asta*? Dar nu putea să se lase păgubaș de data asta, nu-i așa? *Era* un fost pușcaș marin. *Trebuia* să fie neînfricat. Da, sigur. Singurul lucru bun care se întâmplase la el acasă cu câteva luni în urmă fusese faptul că dăduse un telefon înainte ca băieții răi să dea buzna la petrecere, așa că nu fusese în *stare* să-și ude pantalonii cu un pistol la tâmplă. O făcuse, dar cu siguranță nu se simțea eroic. Reușise să supraviețuiască, reușise să-l ucidă pe tipul ăla cu Uzi, dar singurul lucru pentru care se simțea bine era că *nu-l* omorâse pe nenorocitul ăla de Sean Miller. Nu, avea să lase statul Maryland să se ocupe de asta, în funcție de cifre, cu excepția cazului în care Curtea Supremă intervenea din nou, ceea ce nu i se părea foarte probabil în acest caz particular, cu o grămadă de agenți ai Serviciului Secret morți. Instanțele nu ignorau prea des polițiștii morți.

Dar ce s-ar întâmpla în Ungaria? Ar fi doar un observator, ofițerul semioficial al CIA care ar supraveghea evacuarea unui rus prost care voia să se mute din locuința sa din Moscova. *La naiba, de ce naiba se pare că acest gen de lucruri mi se întâmplă mereu mie?* se întrebă Jack. Era ca și cum ar fi nimerit la loteria diavolului, iar numărul lui continua să iasă. Oare se va opri vreodată? Era plătit să se uite în viitor și să facă predicții, dar în sinea lui știa că nu putea să facă asta cu adevărat. Avea nevoie ca alți oameni să-i spună ce *se întâmpla, pentru ca apoi să* poată compara cu lucruri pe care toată lumea știa că s-au întâmplat, iar apoi să le combine pe amândouă într-o presupunere sălbatică despre ce *ar putea* face cineva. Și, sigur, se descurcase bine în această privință în afacerile de tranzacționare, dar nimeni nu a fost ucis vreodată pentru câteva acțiuni ordinare. Și acum, poate că fundul *lui* drăguț ar fi fost în pericol.

E minunat. Al naibii de bine. S-a holbat la tavan. De ce erau mereu albe? Negrul nu ar fi o culoare mai bună pentru dormit? Întotdeauna puteai vedea tavane albe, chiar și într-o cameră

întunecată. Exista vreun motiv pentru asta?

Era vreun motiv pentru care nu putea să doarmă? De ce punea întrebări stupide fără răspuns? Oricum ar fi decurs totul, aproape sigur va fi bine. Basil nu ar fi lăsat să i se întâmple nimic. Ar fi arătat foarte rău în fața lui Langley, iar britanicii nu-și puteau permite așa ceva – prea jenant. Judecătorul Moore nu ar fi uitat și ar fi devenit parte din memoria instituțională a CIA, iar asta ar fi fost rău pentru următorii zece ani sau mai mult. Așa că, nu, SIS nu ar fi lăsat să i se întâmple nimic rău.

Pe de altă parte, nu ar fi fost singurii jucători de pe teren și, la fel ca în baseball, problema era că ambele echipe jucau pentru a câștiga, iar tu aveai nevoie de momentul potrivit pentru a trimite acea minge rapidă de 95 de mile pe oră către locurile ieftine.

Dar nu poți să te dai bătut, Jack, își spuse el. Altora, ale căror opinii le prețuia, le-ar fi rușine de el – mai rău, i-ar fi rușine de el însuși. Așa că, fie că-i plăcea sau nu, trebuia să se îmbrace, să iasă pe teren și să spere că nu va scăpa blestemata de minge.

Sau să se întoarcă la Merrill Lynch, dar, nu, mai degrabă s-ar confrunta cu baionetele decât să facă asta. *Chiar aș face-o*, își dădu seama Ryan, cu o surprindere considerabilă. Asta îl făcea să fie curajos, sau doar încăpățânat? *Iată o întrebare*, se gândi el. Și singurul răspuns trebuia să vină de la altcineva, cineva care să vadă doar o parte a ecuației. Puteai să vezi doar partea fizică, niciodată gândul care intra în ea. Și asta nu era suficient pentru a judeca, oricât de mult ar fi încercat jurnaliștii și istoricii să modeleze realitatea în acest fel, ca și cum ar fi înțeles cu adevărat astfel de lucruri la o distanță de kilometri sau ani. Da, sigur.

În orice caz, bagajele îi erau făcute și, cu puțin noroc, cea mai rea parte a acestei călătorii va fi călătoria cu avionul. Oricât de mult ar fi urât-o, era destul de previzibilă ... dacă nu cumva cădea o aripă.

— DESPRE CE NAIBA ESTE vorba? John Tyler nu a întrebat pe nimeni în mod special.

Telexul din mâna lui nu dădea decât ordine, nu și motivele din spatele lor.

Cadavrele fuseseră transportate la medicul legist al orașului, cu rugămintea de a nu se lua nicio măsură cu ele. Tyler s-a gândit o clipă și apoi l-a sunat pe procurorul adjunct cu care lucra de obicei.

— Ce vrei? a întrebat Peter Mayfair cu o oarecare incredulitate.

Absolvise al treilea din promoția sa de la Facultatea de Drept de la Harvard cu trei ani înainte și urca în viteză pe scara carierei la biroul procurorului general al Statelor Unite. Oamenii îi spuneau Max.

— M-ai auzit.

— Despre ce este vorba? Nu știu. Știu doar că vine direct din biroul lui Emil. Sună ca și cum ar fi chestii de pe partea cealaltă a râului.

— Cum o facem?

— Unde sunt cadavrele?

— Biroul medicului legist, cred. E un bilet pe ele – mamă și fiică – care spune să nu le postezi. Așa că presupun că sunt în frigider.

— Și le vrei crude, cum ar fi?

— Înghețate, presupun, dar da, crude. *Ce mod al naibii de bine spus,* s-a gândit agentul special adjunct la comandă.

— E vreo familie implicată?

— Din câte știu eu, poliția nu a găsit încă niciuna.

— Bine, să sperăm că rămâne așa. Dacă nu există o familie care să spună nu, îi declarăm indigenți și îl determinăm pe medicul legist să îi elibereze în custodie federală, ca pe un bețiv mort pe stradă. Îi pun într-o cutie ieftină și îi îngroapă în Potter's Field. Unde îi veți duce?

— Max, nu știu. Cred că îi trimit un telex de răspuns lui Emil și el îmi va spune.

— Rapid? a întrebat Mayfair, întrebându-se pe ce prioritate mergea asta.

— Săptămâna trecută, Max.

— Bine, dacă vrei, mă duc chiar acum la medicul legist.

— Ne întâlnim acolo, Max. Mulțumesc.

— Îmi datorezi o bere și o cină la Legal Seafood, i-a spus procurorul general.

— Gata.

Va trebui să se țină de cuvânt de data asta.

Capitolul 25
Schimbarea boghiurilor

CORPURILE AU FOST încărcate în cutii de aluminiu ieftine, de tipul celor folosite pentru transportul cadavrelor pe calea aerului, apoi au fost încărcate într-o dubă folosită de FBI și duse la Aeroportul Internațional Logan. Agentul special Tyler a sunat la Washington pentru a întreba ce urma să se întâmple și, din fericire, stația radio a mașinii sale era criptată.

Directorul FBI, Emil Jacobs, s-a dovedit că nici el nu se gândise încă la toate lucrurile, și a trebuit să îi telefoneze judecătorului Moore la CIA, unde s-a dansat mai repede, până când s-a decis să îi încarce pe cei doi în avionul British Airways 747 care urma să plece din Boston spre Londra Heathrow, pentru ca oamenii lui Basil să îi poată lua. Acest lucru a fost făcut cu promptitudine, deoarece BA a cooperat cu ușurință cu agențiile de poliție americane, iar zborul 214 a plecat de la poartă la timp, la ora 8:10, și la scurt timp după aceea a urcat la altitudine pentru a face un salt de trei mii de mile până la Terminalul Patru de la Heathrow.

ERA APROXIMATIV ora cinci dimineața când Zaitzev s-a trezit în patul său superior, fără să știe sigur de ce. S-a rostogolit puțin ca să se uite pe fereastră când l-a lovit: Trenul era oprit într-o gară. Nu știa care dintre ele – nu avea orarul memorat – și a simțit un fior brusc. Dacă tocmai urcaseră niște oameni din Direcția a II-a? La lumina zilei, ar fi putut să treacă cu vederea, dar KGB-ul avea reputația de a aresta oamenii în miez de noapte, când ar fi fost mai puțin probabil să opună rezistență eficientă, și brusc frica i-a revenit. Apoi a auzit pași pe coridor... dar au trecut pe lângă el, iar câteva momente mai

târziu trenul a început să se miște din nou, îndepărtându-se de clădirea de lemn a gării, iar în prezent priveliștea de afară era din nou doar întuneric. *De ce m-a înspăimântat acest lucru?* s-a întrebat Zaitzev. De ce acum? Nu era în siguranță acum? *Sau aproape că da*, s-a corectat el însuși. Răspunsul a fost nu, nu până când picioarele lui nu au pășit pe pământ străin. Trebuia să își reamintească acest fapt, până când nu va sta pe pământ străin, ne-socialist. Iar el nu era încă acolo. Cu această reamintire fixată din nou în minte, s-a rostogolit pe spate și a încercat să adoarmă din nou. Mișcarea trenului i-a învins în cele din urmă anxietatea, iar el s-a întors la vise care nu erau câtuși de puțin liniștitoare.

747 DE LA BRITISH AIRWAYS a zburat, de asemenea, în întuneric, pasagerii săi dormind în mare parte în timp ce echipajul de zbor monitoriza numeroasele sale instrumente și își sorbea cafeaua, luându-și timp să se bucure de stelele nopții și să privească orizontul pentru a vedea primul semn al zorilor. Acesta venea de obicei deasupra coastei de vest a Irlandei.

RYAN S-A TREZIT mai devreme decât de obicei. S-a strecurat din pat fără să-și deranjeze soția, s-a îmbrăcat lejer și a ieșit afară. Lăptarul intra cu mașina în fundătura de la capătul Grizedale Close. Și-a oprit camionul și a coborât cu jumătatea de galon de lapte integral pe care copiii lui îl beau ca un motor Pratt & Whitney care înghite combustibil pentru avioane, și o pâine. Se afla la jumătatea drumului spre casă înainte de a-și observa clientul.

— S-a întâmplat ceva, domnule? a întrebat lăptarul, gândindu-se că poate un copil era bolnav, motiv obișnuit pentru părinții copiilor mici să fie treji și să se plimbe la această oră.

— Nu, doar că m-am trezit un pic mai devreme, a răspuns Ryan cu un căscat.

— Ai nevoie de ceva special?

— Doar o țigară, a răspuns Ryan, fără să stea pe gânduri. Sub regula de fier a lui Cathy, nu mai fumase una de când ajunsese în Anglia.

— Ei bine, poftim, domnule.

Bărbatul i-a întins un pachet desfăcut.

Asta l-a surprins foarte tare pe Ryan.

— Mulțumesc, amice.

Dar a luat-o oricum, împreună cu foc de la o brichetă cu butan. A tușit la primul fum, dar i-a trecut destul de repede. Era o senzație remarcabil de prietenoasă în aerul liniștit de dinainte de răsărit, iar lucrul minunat despre obiceiurile proaste era cât de repede le recuperează cineva. Era o țigară puternică, ca și Marlboro pe care le fumase în ultimul an de liceu, parte a ascensiunii spre bărbăție la sfârșitul anilor 1960. *Lăptarul ar trebui să se lase de fumat*, se gândi Jack, *dar probabil că nu era căsătorit cu un chirurg de la Hopkins*.

De asemenea, nu prea avea ocazia să vorbească cu clienții săi.

— Vă place să locuiți aici, domnule?

— Da, îmi place. Oamenii de aici sunt foarte prietenoși.

— Încercăm să fim, domnule. O zi bună, atunci.

— Mulțumesc, amice. Și ție, a spus Ryan, în timp ce bărbatul se îndrepta spre camionetă.

Lăptarii dispăruseră în mare parte în America, victime ale supermarketurilor și ale magazinelor 7-Eleven. *Păcat*, s-a gândit Jack. Își amintea de pâinea Peter Wheat și de gogoșile înmuiate în miere pe când era copil. Cumva, totul dispăruse fără ca el să-și dea seama, pe la clasa a șaptea sau cam așa ceva. Dar fumul și aerul liniștit nu erau deloc un mod rău de a te trezi. Nu se auzea niciun sunet. Până și păsările încă dormeau. Și-a ridicat privirea ca să vadă luminile avioanelor sus pe cer. Oameni care călătoreau spre Europa, probabil spre Scandinavia, după cursurile aparente pe care le zburau – de pe Heathrow, probabil. *Ce biet nenorocit trebuie să se trezească atât de devreme pentru a ajunge la o întâlnire?* s-a întrebat el. Ei bine... și-a terminat țigara și a aruncat-o pe gazon, întrebându-se dacă nu cumva Cathy o va observa. Ei bine, putea oricând să dea vina pe altcineva. Păcat că băiatul cu ziarele nu venise încă. Așa că Jack a intrat înăuntru și a pornit televizorul din bucătărie pe CNN. A prins știrile sportive. Cei de la Orioles câștigaseră din nou și urmau să meargă în World Series împotriva celor de la Phillies. Asta era o veste bună, sau aproape. Dacă ar fi fost acasă, și-ar fi luat bilete pentru a prinde un meci sau două la Memorial Stadium și ar fi văzut restul la televizor. Nu și anul acesta. Sistemul său de cablu nu avea nici măcar un singur canal pentru a prinde meciuri de baseball, deși britanicii începuseră să se uite la fotbalul din NFL. Nu prea pricepeau, dar, dintr-un motiv oarecare, le plăcea să se uite la el. *Mai bine decât televizorul lor obișnuit*, se gândi Ryan cu o pufnitură. Lui Cathy îi plăcea umorul lor, dar dintr-un motiv oarecare nu se potrivea cu el.

Dar programul lor de știri era destul de bun. Era vorba doar de gusturi, a presupus el. *Non est disputandum*, așa cum spuneau romanii. Apoi a văzut că se apropia zorii, primul indiciu de lumină la orizontul estic. Avea să treacă mai bine de o oră până când dimineața avea să înceapă cu adevărat, dar venea, și nici măcar dorința de a mai dormi nu avea să o rețină.

Jack s-a hotărât să pună cafeaua la făcut – era doar o chestiune de a apăsa comutatorul de la aparatul de picurare pe care i-l dăduse lui Cathy de ziua ei. Apoi a auzit *zgomotul* ziarului pe scara din față și s-a dus să îl ia.

— Te-ai trezit devreme? a spus Cathy, când s-a întors.

— Da. N-avea niciun sens să mă întorc înapoi.

Jack și-a sărutat soția.

După sărut, a avut o privire ciudată pe față, dar și-a scuturat-o. Nasul ei care adulmecase tutunul îi transmisese un mesaj slab, dar intelectul ei îl respinsese în mod eronat ca fiind prea puțin probabil.

— Ai pus cafeaua la făcut?

— Am apăsat butonul, a confirmat Jack. Te las pe tine să faci restul.

— Ce vrei să mănânci la micul dejun?

— Am de ales? a întrebat Ryan, oarecum neîncrezător. În ultima vreme, se afla într-o altă criză de sănătate. Fără gogoși.

— BUNĂ DIMINEAȚA, *zaichik*! i-a spus Oleg fiicei sale.

— Tată! A întins ambele brațe cu zâmbetul acela pe care îl au copiii când se trezesc. Era ceva ce pierdeau cu mult înainte de vârsta adultă și ceva universal uimitor pentru părinți cât dura. Oleg a ridicat-o din pat și a îmbrățișat-o. Picioarele ei mici și goale au coborât pe podeaua mochetată, apoi a făcut doi pași până la toaleta ei privată. Irina a intrat să îi întindă hainele și amândoi s-au retras în partea adultă a locuinței. În zece minute, erau în drum spre vagonul restaurant. Oleg s-a uitat peste umăr ca să vadă cum însoțitorul se grăbea să înainteze pentru a le aranja compartimentele. Da, existau avantaje în a fi KGB, chiar dacă era doar pentru încă o zi.

Undeva în timpul nopții, trenul se oprise la o fermă de stat și luase lapte proaspăt, pe care Svetlana îl adora pentru masa de dimineață. Adulții din grup au avut parte de cafea mediocră (în cel mai bun caz) și pâine cu unt. (Bucătăria nu mai avea ouă.) Cel puțin pâinea și untul erau proaspete și gustoase. La capătul din spate al

vagonului se afla un teanc de ziare. Oleg a luat o *Pravda* și s-a așezat să o citească – minciunile obișnuite. Un alt lucru legat de faptul că erai KGB era că știai mai bine să nu crezi ce scria în ziare.

Izvestia cel puțin avea povești despre oameni adevărați, dintre care unele chiar adevărate, se gândea el. Dar un tren sovietic ar fi transportat, desigur, doar ziarele cele mai corecte din punct de vedere politic, iar *Adevărul* era, a strâmbat din nas Zaitzev.

RYAN ȚINEA DOUĂ seturi complete de aparate de bărbierit și de îngrijire pentru cerințele ocazionale ale călătoriilor. Geanta de voiaj era agățat de cârligul mare de alamă în dulapul său, gata pentru orice moment în care Sir Basil îl trimitea la Budapesta. Se uita la el în timp ce-și înnoda cravata, întrebându-se când va pleca. Apoi Cathy a reintrat în dormitor și s-a îmbrăcat. Halatul ei alb de laborator atârna, fără îndoială, într-un cârlig de ușa biroului ei – amândouă, probabil, Hammersmith și Moorefields, cu plăcuțele cu numele corespunzătoare.

— Cath?

— Da?

— Haina ta de la birou – ai păstrat ecusonul Hopkins sau ți-ai luat altele noi?

— Cele locale. Prea greu de explicat fiecărui pacient nou care ar putea observa.

Dar unii o întrebau oricum despre accentul ei, sau întrebau de ce ecusonul o proclama Lady Caroline Ryan, M.D., FACS. Partea cu *Lady* făcea apel la vanitatea ei de femeie. Jack o privea cum își peria părul, lucru care îi făcea întotdeauna plăcere. Ar fi fost o adevărată frumusețe cu un păr ceva mai lung, dar nu l-a lăsat niciodată să crească, spunând că bonetele chirurgicale ar fi distrus orice coafură pe care ar fi putut-o avea.

Asta se va schimba data viitoare când vor primi o invitație la o cină oficială. Trebuiau să primească una. Regina îi plăcea pe amândoi, la fel și Prințul de Wales, iar ei se aflau pe versiunea locală a listei A-list. Trebuia să accepți astfel de invitații, deși Cathy avea o scuză dacă trebuia să facă o operație a doua zi. Pe de altă parte, se așteptau ca spionii să fie încântați de onoare, chiar dacă asta însemna trei ore scurte de somn înainte de a doua zi de muncă.

— Ce este pe ordinea de zi pentru astăzi?

— Țin o prelegere despre laserul cu arc cu xenon. În curând vor

cumpăra unul, iar eu sunt singura persoană din Londra care știe cum să-l folosească corect.

— Soția mea, jocheul laser.

— Ei bine, cel puțin pot vorbi despre ceea ce fac, a răspuns ea, *agent secret*.

— Da, dragă, a suspinat Ryan. *Poate că ar trebui să-mi împachetez Browning-ul astăzi, doar ca să o enervez*. Dar dacă cineva din tren ar fi observat, în cel mai bun caz ar fi fost considerat necurat, iar în cel mai rău caz ar fi fost întrebat de un polițist ce făcea cu așa ceva asupra lui. Și nici măcar statutul său diplomatic nu l-ar fi protejat în totalitate de problemele care ar fi rezultat.

CINCIZECI MINUTE MAI TÂRZIU, Jack și Cathy se aflau în compartimentul lor, îndreptându-se spre nord-vest, spre Londra, ea citind din nou revistele medicale, iar el răsfoind *Telegraph*. John Keegan avea o rubrică în interior și era un istoric pentru care Ryan avea un respect considerabil ca analist de informații complexe. De ce nu-l recrutase Basil pentru Century House era un mister pentru Jack. Poate că Keegan se descurca prea bine ca istoric, capabil să-și răspândească ideile în masă – sau cel puțin în rândul civililor deștepți de acolo. Asta avea sens. Nimeni nu se îmbogățea niciodată ca funcționar public britanic, iar anonimatul – ei bine, era plăcut din când în când să primești o bătaie pe cap pentru că făceai ceva deosebit de bine. Birocraților li se refuza acest lucru peste tot în lume.

ÎN MOMENTUL ÎN CARE trenul lor expres a trecut prin stația Elephant and Castle, zborul 214 s-a oprit mai devreme la Terminalul 4 de la Heathrow. Nu a ajuns la o pasarelă de aterizare. În schimb, s-a oprit unde autobuzele de transfer așteptau să ducă oamenii la Imigrări și Vamă. Imediat după ce roțile au fost blocate, trapa de marfă s-a deschis. Ultimele două articole încărcate la Logan fuseseră cele două sicrie, care au devenit primele bagaje care au fost scoase. Etichetele de pe un colț al fiecăruia dintre ele le indicau manipulatorilor unde să le trimită, iar doi anonimi de la Century House erau oricum acolo pentru a urmări procesul. Plasate pe un cărucior cu patru roți – numit troleibuz în Anglia – au fost trase într-o zonă destinată mașinilor parcate și camioanelor mici, unde cutiile au fost încărcate rapid într-un mic camion cu patru roți, fără niciun

fel de marcaj pe laterale. Cei doi bărbați de la SIS s-au urcat la bord și au plecat, spre est, spre Londra, fără să aibă habar despre ce era vorba în această misiune. Așa se întâmpla adesea.

Camionul a ajuns la 100 Westminster Bridge Road 40 de minute mai târziu. Acolo, cutiile au fost scoase și plasate pe un alt cărucior pentru a fi transportate la liftul de marfă și coborâte la subsolul de la nivelul doi.

Încă doi bărbați așteptau acolo. Cutiile au fost deschise în mod corespunzător, iar ambii bărbați au mulțumit destinului că înăuntru era o cantitate bună de gheață carbonică și că trupurile nu emanau încă mirosul deosebit de urât de țesut uman mort. Purtând mănuși de cauciuc, au ridicat cadavrele – niciunul nu era deosebit de greu – și le-au transferat pe mese din oțel inoxidabil.

Niciunul dintre corpuri nu era îmbrăcat și, în cazul fetiței, treaba lor era deosebit de tristă.

Și ar deveni și mai mult. Comparând cadavrele cu fotografia *generată de Times*, s-a stabilit, fără surpriză, că fața copilului nu se potrivea cu cea din fotografie. Același lucru era valabil și pentru femeia adultă, deși masa și configurația corpului ei erau aproximativ corecte. Fața ei era practic neatinsă de incendiu, ale cărui gaze toxice i-au curmat viața. Și astfel, amândoi ar fi trebuit să fie extrem de desfigurați pentru a putea fi folosiți în Operațiunea BEATRIX. Acest lucru a fost făcut cu ajutorul unor arzătoare cu propan. Mai întâi, seniorul dintre cei doi a pornit puternicul ventilator de evacuare din tavan. Amândoi și-au pus apoi salopete de protecție împotriva incendiilor și și-au aprins torțele. Acestea au fost aplicate fără tragere de inimă pe ambele fețe. Culoarea părului era greșită în ambele cazuri, așa că aceasta a fost ars mai întâi de toate. Apoi, torțele au fost aplicate de aproape pe ambele fețe. Totul s-a desfășurat rapid, dar nu suficient de rapid pentru cei doi angajați SIS. Cel care o făcea pe fetiță a respirat o serie de rugăciuni pentru sufletul copilului, știind că se afla acolo unde se duceau copii nevinovați. Ceea ce rămăsese era doar carne rece, fără valoare pentru fostul ei proprietar, dar cu o oarecare valoare pentru Regatul Unit – și fără îndoială și pentru Statele Unite ale Americii, altfel nu ar fi făcut o treabă atât de macabră ca aceasta. A fost momentul în care ochiul stâng al fetiței a explodat din cauza presiunii interne, când torționarul ei a trebuit să se întoarcă și să vomite. Dar trebuia să o facă. Ochii ei nu aveau culoarea potrivită.

Mâinile și picioarele trebuiau să fie bine carbonizate, iar ambele corpuri au fost examinate în căutarea de tatuaje, cicatrici sau alte caracteristici distinctive, dar nu s-a găsit niciuna, nici măcar o cicatrice de apendicectomie.

În total, a durat nouăzeci de minute până când au fost mulțumiți de munca lor. Apoi, cadavrele trebuiau îmbrăcate. Îmbrăcămintea de origine sovietică a fost manevrată pe corpuri, iar apoi *aceasta* a trebuit să fie arsă, astfel încât fibrele să se împletească cu arsurile de la suprafață. După ce toată această muncă macabră a fost făcută, cadavrele au fost reîncărcate în cutiile de transport și s-a adăugat mai multă gheață carbonică pentru a le menține suficient de reci pentru a întârzia descompunerea. Cutiile au fost așezate lângă o a treia cutie identică de acest fel, într-un colț al camerei. Până atunci era ora prânzului, dar niciunul dintre ei nu se preocupa prea mult de mâncare în acel moment. Câteva pahare de whisky erau mai degrabă ceea ce aveau nevoie, și existau o mulțime de pub-uri în apropiere.

— JACK? SIR BASIL a băgat capul pe ușă și l-a găsit pe Ryan examinându-și documentele, ca un bun analist.

— Da, domnule, a răspuns Ryan, ridicând privirea.

— Ți-ai făcut bagajele?

— Lucrurile mele sunt acasă, dar da, domnule.

— Bine. Vei lua zborul BA de la terminalul 3 al aeroportului Heathrow, la ora opt în această seară. Vom avea o mașină care să te ducă acasă pentru a-ți lua lucrurile – să zicem, pe la trei și jumătate?

— Nu mi-am luat încă pașaportul și viza, i-a spus Ryan lui C.

— Îl vei avea după prânz. Acoperirea ta este cea de auditor al Ministerului de Externe. Din câte îmi amintesc, ai avut cândva o diplomă de contabil. Poate că te poți uita peste registrele contabile cât timp ești acolo.

Asta era amuzant, se gândi Charleston.

Ryan a încercat să îi întoarcă favoarea.

— Probabil că e mai interesant decât bursa locală. Vine cineva cu mine?

— Nu, dar vei fi întâmpinat la aeroport de Andy Hudson. El este șeful nostru de stație din Budapesta. Un om bun, a promis Sir Basil. Treci să mă vezi înainte de a pleca.

— Așa voi face, domnule. Și capul lui Basil a dispărut înapoi pe coridor. Simon, ce zici de o halbă și un sandviș? i-a spus Ryan

colegului său de muncă.

— Bună idee.

Harding s-a ridicat și și-a luat haina. S-au îndreptat spre ducele de Clarence.

PRÂNZUL ÎN TREN a fost plăcut: borș, tăiței, pâine neagră și un desert adecvat – căpșuni de la o fermă sau alta. Singura problemă era că Svetlanei nu-i plăcea borșul, ceea ce era ciudat pentru o rusoaică, chiar și pentru un copil. A ciugulit din toppingul de smântână, apoi, mai târziu, a atacat cu poftă tăițeii și a devorat în mod pozitiv căpșunile de sezon târziu. Tocmai urcaseră prin munții joși ai Transilvaniei, la granița cu Bulgaria. Trenul urma să treacă prin Sofia, apoi să vireze spre nord-vest, spre Belgrad, Iugoslavia și, în cele din urmă, spre Ungaria.

Familia Zaitzev a zăbovit la prânz, Svetlana privind pe geamuri în timp ce trenul se apropia de Sofia.

Oleg Ivanovici a făcut la fel, trăgând din țigară. Trecând prin Sofia, s-a trezit întrebându-se ce clădire adăpostea *Dirzhavna Sugurnost*. Colonelul Bubovoi era acolo, lucrând la complotul său, probabil împreună cu acel colonel Strokov? Cât de departe ar putea fi? Era viața Papei în pericol imediat? Cum s-ar fi simțit dacă preotul polonez ar fi fost ucis înainte de a putea transmite avertismentul său? Ar fi putut sau ar fi trebuit să acționeze mai repede? *Aceste întrebări blestemate,* și nimeni căruia să i le poată încredința! *Faci tot ce poți, Oleg Ivanovich*, își spuse el, *și nimeni nu poate face mai mult decât atât!*

Gara din Sofia semăna cu o catedrală, o clădire de piatră impresionantă, cu un scop aproape religios. Cumva, acum nu mai era îngrijorat că o echipă de arestare a KGB-ului s-ar putea urca în tren. Singurele lui gânduri erau să continue, să ajungă la Budapesta și să vadă ce făcea CIA acolo… și să spere că erau competenți. KGB-ul putea face o treabă ca aceasta cu un profesionalism desăvârșit, aproape ca niște magicieni de scenă. Era și CIA atât de bună? La televiziunea rusă, ei erau frecvent prezentați ca adversari răi, dar neîndemânatici – dar nu asta se spunea la Centru. Nu, în Piața Dzerjinskiy nr. 2, se credea că sunt spirite malefice, mereu la pândă, isteți ca diavolul însuși, cei mai mortali dușmani. Deci, care dintre ele era adevărată? Cu siguranță că avea să afle destul de repede – într-un fel sau altul. Zaitzev și-a stins țigara și și-a condus familia

înapoi în compartimentele lor.

— Aștepți cu nerăbdare misiunea, Jack? a întrebat Harding.
— Da, ca la dentist. Și nu-mi spune cât de ușor va fi. Nici tu nu ai ieșit niciodată pe teren.
— Proprii tăi oameni au sugerat asta, să știi.
— Așa că, atunci când ajung acasă – dacă ajung acasă – o să-l lovesc pe amiralul Greer, a răspuns Ryan, glumind pe jumătate – dar numai pe jumătate. Nu sunt antrenat pentru asta, Simon, îți amintești?
— Câte persoane sunt antrenate să facă față unui atac fizic direct? Ai mai făcut asta, i-a amintit Simon.
— Bine, am fost locotenent de pușcași marini o dată, timp de – cât a durat? – vreo 11 luni, înainte ca elicopterul să se prăbușească în Creta și să mi se rupă spatele. La naiba, nici măcar nu-mi plac roller-coaster-ele. Mama și tata adorau chestiile astea blestemate, mă urcau mereu în ele la parcul de distracții Gwynn Oak când eram mic. Se așteptau ca și mie să-mi placă chestiile alea blestemate. Tata – a explicat Ryan – a fost parașutist în prima divizie aeropurtată, în urmă cu patruzeci de ani. Căderea din cer nu-l îngrijora prea tare. Asta a fost urmată de un pufnit. Un lucru frumos la Corpul Pușcașilor Marini, era că nu te obligau să sari din avion. *Ei bine, la naiba*, se gândi Jack deodată. Era mai îngrijorat de asta decât de zborul cu avionul?
Asta a provocat o privire în jos și un chicotit ironic.
— Ofițerii voștri de teren poartă arme?
Asta a generat un râs.
— Doar în filme, Jack. Sunt al naibii de grele de cărat și pot fi greu de explicat. În SIS nu există oameni cu dublu-o – cel puțin nu din câte știu eu. Francezii omoară ocazional oameni, și de fapt sunt destul de buni la asta. La fel și israelienii, dar oamenii fac greșeli, chiar și profesioniștii instruiți, iar acest gen de lucruri pot fi dificil de explicat presei.
— Nu puteți invoca o notificare D?
— Teoretic, da, dar acestea pot fi dificil de aplicat. Fleet Street are propriile reguli, vedeți tu.
— La fel și *The Washington Post*, după cum a aflat Nixon. Așa că nu ar trebui să omor pe nimeni.
— Aș încerca să o evit, a fost de acord Simon, ronțăind din

sandvișul său cu curcan.

BELGRAD – BEOGRAD pentru localnicii săi – avea, de asemenea, o gară frumoasă. În secolul precedent, evident, arhitecții se străduiseră din răsputeri să se întreacă unii pe alții, precum pioșii care construiseră catedrale în Evul Mediu. Trenul avea câteva ore întârziere, a văzut cu surprindere. Nu putea să înțeleagă de ce. Trenul nu se oprise pentru o perioadă de timp nicăieri. Poate că nu se deplasa atât de repede pe cât ar fi trebuit. Plecând din Belgrad, a șerpuit pe niște dealuri modeste, și nu prea repede. Și-a imaginat că această țară ar fi frumoasă iarna. Nu cumva urma să aibă loc o olimpiadă pe aici? Probabil că iarna venea aici cam în același timp cu cea de la Moscova. Anul acesta era un pic mai târziu, dar asta însemna de obicei că va fi neobișnuit de aspră atunci când va sosi. Se întrebă cum ar fi fost iarna în America…

— EȘTI GATA, JACK? a întrebat Charleston în biroul său.

— Cred că da. Jack s-a uitat la noul său pașaport. Deoarece era unul diplomatic, era puțin mai ornamentat decât cele obișnuite și era legat în piele roșie, cu stema regală pe coperta din față. L-a răsfoit pentru a vedea ștampilele tuturor locurilor pe care *nu le* vizitase. Thailanda, Republica Populară Chineză. La *naiba,* se gândi Jack, *chiar mă plimb*. De ce această viză? a întrebat el. Marea Britanie nu le cerea pentru nimeni.

— Ungaria controlează destul de sever mișcările de intrare și ieșire. Au nevoie de o viză de intrare și de ieșire. Nu vei avea nevoie de aceasta din urmă, mă aștept, a observat C. Hudson vă va duce probabil în direcția sud. El are relații bune cu contrabandiștii locali.

— Mergând peste munți? a întrebat Ryan.

Basil a clătinat din cap.

— Nu, nu facem asta prea des. Mașină sau camion, cred. Nu ar trebui să fie nicio problemă, băiatul meu. Și-a ridicat privirea. Chiar este o rutină, Jack.

— Așa cum spuneți, domnule. *Cu siguranță nu e pentru mine.*

Charleston s-a ridicat în picioare.

— Mult noroc, Jack. Ne vedem peste câteva zile.

Ryan i-a dat mâna.

— Am înțeles, Sir Basil. *Semper fi, amice.*

O mașină aștepta pe stradă. Jack s-a urcat pe scaunul din stânga

față, iar șoferul s-a îndreptat spre est. Călătoria a durat aproximativ cincizeci de minute cu traficul ușor de după-amiază, aproape la fel de repede ca și cum ar fi fost cu trenul.

Ajungând la Chatham, Ryan și-a găsit fiica dormind, micul Jack jucându-se cu picioarele – lucruri fascinante – în țarc, iar domnișoara Margaret stătea cu o revistă în sufragerie.

— Dr. Ryan, nu mă așteptam…

— Nu-i nimic, trebuie să plec într-o călătorie de afaceri.

S-a îndreptat spre telefonul de perete din bucătărie și a încercat să o sune pe Cathy, doar ca să afle că aceasta își ținea blestemata de prelegere pe jucăria ei cu laser. *Era cea pe care o folosea pentru a suda vasele de sânge la loc*, s-a gândit el. Ceva de genul ăsta. Încruntându-se, a urcat la etaj după geanta lui. O să încerce să o sune de la aeroport. Dar, pentru orice eventualitate, a mâzgălit un bilet.

Plec la Bonn. Am încercat să sun. Voi încerca din nou.

Cu drag, Jack.

Acesta a ajuns pe ușa frigiderului. Ryan s-a aplecat pentru a-i da un sărut lui Sally și apoi s-a aplecat să-și ridice fiul pentru o îmbrățișare, una neglijentă, după cum s-a dovedit. Micuțul a picurat așa cum un motor de mașină picura ulei. Asta a necesitat un prosop de hârtie la ieșire.

— Călătorie plăcută, dr. Ryan, a strigat bona.

— Mulțumesc, Margaret. Ne mai vedem.

De îndată ce mașina a pornit, a sunat la Century House pentru a anunța că Sir John era în drum spre Heathrow. Apoi s-a întors la revista ei, *Tattler* din această lună.

TRENUL S-A OPRIT pe neașteptate într-o curte chiar la granița cu Ungaria, în apropiere de orașul Zombor. Zaitzev nu știa despre asta, iar surpriza s-a agravat curând. Pe partea lor de tren se aflau macarale și, de îndată ce trenul s-a oprit, a apărut o mulțime de muncitori.

Căile ferate maghiare de stat funcționau cu ecartament standard, cu șine de 1 435 de milimetri – 4 picioare și 8,5 inci – care era standardul mondial și care, în mod incongruent, data de la carele cu doi cai folosite de romani. Dar ecartamentul trenurilor rusești era de cinci picioare, adică 1 524 de milimetri – dintr-un motiv pe care

nimeni nu și-l amintea. Soluția în acest caz a fost de a ridica corpurile de tren de pe șinele rusești – seturile de roți – și de a le coborî pe un alt set. Acest lucru a durat aproximativ o oră, dar a fost realizat eficient, cu toate acestea. O fascina cu totul pe Svetlana, și chiar îl impresiona pe tatăl ei faptul că sarcina era îndeplinită atât de în mod curent. O oră și douăzeci de minute mai târziu, se deplasau aproape spre nord pe șine mai înguste, în spatele unei locomotive electrice noi, traversând solul agricol bogat al Ungariei. Aproape imediat, Svetlana a ciripit la vederea unor bărbați îmbrăcați în haine locale care călăreau cai, ceea ce li s-a părut atât părinților, cât și copilului, destul de exotic.

AVIONUL ERA UN Boeing 737 destul de nou și, pentru această călătorie, Ryan a decis să ia cu el un prieten. A cumpărat un pachet de țigări de la aeroport și a aprins una imediat pe hol.

Vestea bună era că primise un loc la fereastră la clasa I-a. Peisajul de pe cer era singura parte bună a călătoriei cu avionul, cu bonusul suplimentar că nimeni nu-ți putea vedea frica de pe față, cu excepția poate a stewardesei, pentru că, la fel ca doctorii, probabil că și ele puteau mirosi frica.

Dar în față băutura era gratis, așa că Ryan a încercat să comande whisky, doar pentru a constata că selecția era Scotch (care nu-i plăcea), vodcă (care nu-i plăcea) sau gin (pe care nu-l putea suporta în prezența lui). Era compania aeriană nepotrivită pentru Jack Daniel’s, dar lista de vinuri era în regulă și, urcând la altitudinea de croazieră, lumina de interzicere a fumatului s-a stins, iar Ryan și-a aprins încă o țigară. Nu la fel de bună ca un bourbon bun, dar mai bună decât nimic. Cel puțin îi permitea să se aplece pe spate și să se prefacă că se relaxează cu ochii închiși, uitându-se din când în când să vadă dacă ceea ce se afla sub avion era verde sau albastru. Zborul a fost plăcut, cu doar câteva denivelări care l-au făcut să se agațe de cotiere, iar trei pahare de o băutură albă franțuzească decentă l-au ajutat să-și domolească anxietatea. Pe la jumătatea drumului, deasupra Belgiei, și-a revenit la gânduri. Câți oameni urau să zboare? Poate o treime, poate jumătate? Câți dintre ei îl detestau la fel de mult ca și el? Jumătate dintre ei? Deci, probabil, nu era singur. Oamenii temători încercau să o ascundă, iar o privire în jur arăta fețe cam la fel ca și a lui, probabil. Așa că, cel puțin, probabil că nu era singurul pămpălău din avion. Iar vinul era bun și fructat. Și dacă

ULA nu reușise să îl pocnească cu Uzis chiar în casa lui din Golful Chesapeake, atunci probabil că și întâmplarea era de partea lui. Așa că ar fi putut la fel de bine să se relaxeze și să se bucure de plimbare – până la urmă, era blocat aici într-un fel sau altul, iar Boeing-ul se plimba cu aproximativ 500 de noduri.

Au existat câteva denivelări în timpul coborârii, dar pentru Ryan aceasta a fost singura parte a zborului în care s-a simțit în siguranță – atunci când aeronava se întorcea la sol. Din punct de vedere intelectual, știa că aceasta era de fapt partea cea mai periculoasă, dar cumva instinctul său nu vedea lucrurile așa. A auzit vâjâitul diverselor servomotoare, apoi sunetul care anunța deschiderea ușilor trenului de aterizare, iar apoi s-a simțit suficient de sigur pentru a vedea pământul care se grăbea spre el. Aterizarea a fost accidentată, dar Jack s-a bucurat de ea. Era din nou la sol, unde se putea ridica și se putea deplasa de unul singur la o viteză rezonabil de sigură. Bun.

SE AFLAU ÎNTR-UN ALT triaj, plin de vagoane cu vagoane de marfă și de vagoane de vite, iar vagonul lor se împingea înainte și înapoi printre schimbătoare și curbe. Încă o dată, *zaychik* și-a lipit nasul de geam, iar în cele din urmă au trecut pe sub un acoperiș de sticlă și trenul s-a oprit brusc în Gara de Est. Hamali cu un aspect destul de neîngrijit s-au oprit lângă vagonul de bagaje. *Zaichik a* sărit practic din vagon ca să se uite în jur, aproape că și-a depășit mama, care se chinuia după ea cu bagajele lor de mână. Oleg s-a îndreptat spre vagonul de bagaje și a supravegheat transferul bagajelor sale în cărucioru de mână cu două roți. S-au îndepărtat de tren, au trecut prin sala de bilete veche și destul de sordidă, iar de acolo au ieșit afară, spre stația de taxi. Erau o mulțime de taxiuri, toate Lada de fabricație rusească – versiunea sovietică a unui Fiat vechi – și toate de aceeași culoare, care ar fi putut fi bej sub murdărie. Zaitzev i-a dat portarului un bacșiș de o rublă Comecon și a supravegheat încărcarea bagajelor lor în mașină.

Portbagajul micuțului taxi era mult prea mic. Trei genți au mers pe scaunul din față, iar Svetlana va trebui să stea în poala mamei sale pe durata călătoriei până la hotel. Taxiul s-a îndepărtat, a făcut o întoarcere rapidă și dubioasă din punct de vedere legal, apoi a alergat cu o viteză amețitoare pe ceea ce părea a fi o stradă comercială importantă.

Hotelul Astoria se afla la numai patru minute de gară. Părea a fi o

structură impresionantă, arătând aproape ca un mare hotel de altădată.

Lobby-ul era modest ca dimensiuni, dar nu și ca număr de locuri, iar în el se putea vedea mult stejar sculptat. Recepţionerul îi aştepta și i-a întâmpinat cu un zâmbet. La scurt timp după ce i-a dat cheia camerei lui Zaitzev, acesta i-a arătat peste drum spre Centrul de Cultură și Prietenie Sovieto-Ungar, care era atât de evident o operațiune a KGB-ului, încât ar fi putut la fel de bine să aibă în față o statuie a lui Felix de Fier. Bellmanul i-a condus până la micul lift și apoi la etajul trei, virând la dreapta pentru camera 307, o cameră de colț care urma să fie casa lor pentru următoarele zece zile, sau cel puțin așa credeau toți, cu excepția lui Oleg. Acesta a primit și el o rublă pentru deranjul său și s-a retras, lăsând familia într-o cameră puțin mai mare decât spațiul combinat al cazărilor lor din tren și cu o singură baie, deși una cu cadă/duș, de care aveau nevoie toți trei. Oleg le-a lăsat pe soţia și fiica sa să plece primele.

Oricât de sărăcăcioasă era camera după standardele occidentale, după cele sovietice era aproape palatină. Era un scaun lângă fereastră, iar Zaitzev s-a așezat și a cercetat străzile în căutarea unui ofițer CIA. Asta, știa el, era o misiune prostească, dar cu greu a putut rezista tentației.

BĂRBAȚII PE CARE îi căuta nu erau deloc americani, ci mai degrabă Tom Trent și Chris Morton, ambii lucrând pentru Andy Hudson. Amândoi aveau părul negru și nu se spălaseră în acea zi, astfel încât să pară a fi unguri din clasa muncitoare. Trent pândise gara și îi zărise când intrau, în timp ce Morton își instalase tabăra la hotel. Cu ajutorul fotografiilor de calitate furnizate de fotograful de la *Times* din Moscova, identificarea familiei Zaitzev fusese o simplitate în sine. Ca o ultimă verificare, Morton, care vorbea o rusă fără cusur, a mers la recepţie și a verificat la recepţie numărul camerei *vechiului său prieten*, în schimbul unei bancnote de douăzeci de florini și a unei clinchete. Apoi a coborât la bar, în timp ce supraveghea parterul hotelului pentru referințe viitoare. Până acum, au hotărât în timpul călătoriei cu metroul înapoi la ambasadă, lucrurile mergeau remarcabil de bine. Trenul ajunsese cu întârziere, dar informaţiile lor despre hotel fuseseră, o dată în plus, *bang-on*.

ANDY HUDSON ERA un bărbat de înălțime și înfățișare medie,

doar că părul său nisipos îl marca ca străin într-o țară în care toată lumea arăta cam la fel. *Cu siguranță, la aeroport toți arătau așa*, se gândi Ryan.

— Putem vorbi? a întrebat Ryan pe drumul de la aeroport.

— Da, mașina este curată.

Ca toate vehiculele de acest tip, era măturată în mod regulat și parcată într-un loc sigur.

— Cât de sigur ești de asta?

— Opoziția nu încalcă regulile de conduită diplomatică. Ciudat, dar adevărat. Și, în plus, mașina are o alarmă foarte sofisticată. De fapt, nu sunt sigur că aș putea să o manipulez singur. În orice caz, bine ați venit la Budapesta, Sir John.

A pronunțat numele orașului ca *Byudapesht, spre* deosebire de felul în care Ryan credea că se pronunța.

— Deci, știi cine sunt eu?

— Da, am fost acasă, la Londra, în martie anul trecut. Eram în oraș când ți-ai făcut faptele eroice... prostul naibii, ar fi trebuit să-l fii omorât, în afară de irlandezii ăia nenorociți.

— Mi-am spus asta de multe ori, domnule Hud...

— Andy, a sugerat imediat Hudson.

— Bine. Numele meu este Jack.

— Zbor bun?

— Orice zbor din care pleci este unul bun, Andy. Deci, spune-mi despre misiune și despre cum ai de gând să te ocupi de ea.

— Complet de rutină. Îl observăm pe Iepure și familia lui – îi vom ține sub supraveghere intermitentă – și la momentul potrivit, îi vom scoate din oraș și îi vom duce în Iugoslavia.

— Cum?

— Mașină sau camionetă, nu m-am hotărât încă, a răspuns Hudson. Ungaria este singura problemă posibilă. Iugoslavilor nu le pasă deloc de cei care le trec granița – au un milion de cetățeni care lucrează peste hotare în diferite funcții. Iar relațiile noastre cu polițiștii de frontieră sunt într-adevăr foarte cordiale, l-a asigurat Andy.

— Plăți?

Hudson a dat din cap în timp ce dădea ocol unui parc de dimensiuni modeste.

— Este o modalitate bună pentru ei de a-și echipa familiile cu articole la modă. Cunosc oameni care fac contrabandă cu droguri tari

– nu fac uz de ele, bineînțeles. Drogurile sunt un lucru de care localnicii cel puțin pretind că le pasă, dar unii polițiști de frontieră sunt mai deschiși la negocieri decât alții – la urma urmei, probabil că toți sunt, sau aproape toți. Este remarcabil ce poți obține pentru niște valută sau o pereche de pantofi de alergare Reebok. Piața neagră de aici este una plină de viață și, din moment ce aduce deseori valută forte în țară, conducerea politică se uită în altă parte atâta timp cât nu scapă prea mult de sub control, înțelegi.

— Atunci cum a fost lovită stația CIA?

— Ghinion! Hudson a continuat să explice timp de un minut sau două. Ca și cum ai fi călcat de un camion pe un drum gol.

— La naiba, chiar se întâmplă așa ceva?

— Nu prea des, mai degrabă ca și cum ai câștiga la loteria de stat.

— Trebuie să joci ca să câștigi, a murmurat Ryan. Era motto-ul Loteriei de Stat din Maryland, care era doar o formă în plus de impozit pentru cei suficient de proști încât să participe, doar că una care era puțin mai cinică decât celelalte tipuri.

— Da, așa este. Este un risc pe care ni-l asumăm cu toții.

— Și cum se aplică asta la scoaterea Iepurașului și a familiei sale?

— Una din zece mii.

Pentru Ryan, acestea păreau a fi cote de pariuri, dar mai era o altă problemă de care trebuia să se îngrijoreze.

— Ți-au spus că soția și copilul lui nu știu cât de lungă este vacanța lui?

Asta l-a făcut pe Hudson să întoarcă capul.

— Glumești, la naiba.

— Nu. Asta le-a spus oamenilor noștri de la Moscova. Complicații?

Mâinile i s-au flexat pe volan.

— Doar dacă e zgomotoasă. Presupun că ne putem descurca cu asta dacă trebuie. Dar pe fața lui se citea clar că era ceva de care trebuia să se îngrijoreze.

— Femeile europene, îmi spun ei, sunt mai puțin asertive decât cele americane.

— Sunt, de fapt, a fost de acord Hudson. Este adevărat în special în cazul Rușilor, cred. Ei bine, vom vedea.

Un ultim viraj pe Harm Utca și au ajuns la Ambasada Marii Britanii.

Hudson a parcat mașina și a ieșit din ea.

— Clădirea de acolo este *Budapesti Rendõrfõkápitanság,* sediul

poliției. E bine să ne aflăm într-o locaţie sigură – ei nu reprezintă o amenințare prea mare pentru noi. Poliția locală nu este foarte bine văzută. Limba locală este al naibii de imposibilă. Indo-altaică, așa o numesc filologii. Originea este undeva în Mongolia, dacă îți vine să crezi. Nu are legătură cu nici o limbă de care ai auzit vreodată. Nu prea mulți oameni de aici vorbesc engleza, dar câțiva vorbesc germana, pentru că Austria este țara vecină. Nu-ți face griji, vei avea unul dintre noi cu tine tot timpul. Te voi duce la o plimbare mâine dimineață. Nu știu ce părere ai tu, dar pe mine călătoriile mă obosesc întotdeauna.

— Da, a fost de acord imediat Ryan. Eu îi spun șocul călătoriei.

— Așadar, te vom instala în camerele noastre de sus. Cantina ambasadei este destul de adecvată, iar camerele noastre vor fi confortabile, dacă nu elaborate. Lasă-mă să-ți iau geanta.

Nu puteai să te plângi de ospitalitate, s-a gândit Jack zece minute mai târziu. Un pat, o baie privată, un televizor și un videorecorder cu o duzină de casete. S-a hotărât la *The Cruel Sea* cu Jack Hawkins și a ajuns până la sfârșit înainte de a adormi.

Capitolul 26
Turiști

TOȚI S-AU TREZIT cam în același timp. Micuța *zaychik a* fost prima, urmată rapid de mama ei și, în cele din urmă, de tatăl ei. Hotelul Astoria avea chiar și room service, un lux nemaiîntâlnit pentru cetățenii sovietici. Camera lor avea un telefon, iar Irina, după ce a notat comenzile, a sunat, apoi i s-a spus că mâncarea lor va sosi în aproximativ treizeci de minute.

— Aș putea să o prepar mai repede, a observat Irina, cu o notă de supărare.

Dar chiar și ea trebuia să recunoască faptul că faptul că nu trebuia să o prepare nu era deloc o afacere rea pentru ea. Așa că au intrat cu toții pe rând în baie, în așteptarea mesei de dimineață.

RYAN A FĂCUT DUȘUL și s-a îndreptat spre cantina ambasadei pe la opt fără un sfert. Evident, britanicilor le plăcea luxul la fel de mult ca și ofițerilor americani din serviciul extern. Și-a luat o grămadă de omletă și șuncă – lui Ryan îi plăcea șunca englezească, deși cei mai populari cârnați ai lor i se părea că folosesc rumeguș ca umplutură – și patru felii de pâine prăjită albă, gândindu-se că va avea nevoie de un mic dejun copios pentru a rezista în această zi. Cafeaua nu era chiar atât de rea. Întrebând, a aflat că era de origine austriacă, ceea ce explica calitatea.

— Ambasadorul a insistat asupra acestui lucru, a spus Hudson, așezându-se la masa de vizavi de oaspetele său american. Lui Dickie îi place cafeaua lui.

— Cine? a întrebat Jack.

— Richard Dover. Este ambasadorul din Londra în acest moment,

a plecat alaltăieri. Păcat. I-ar fi făcut plăcere să te cunoască. E un şef bun. Deci, ai dormit bine?

— Nu mă plâng. Ce naiba, doar o oră de diferenţă. Există vreo modalitate de a suna la Londra? Nu am apucat să vorbesc cu soţia mea înainte de a pleca ieri. Nu vreau să îşi facă griji, a explicat Jack.

— Nici o problemă, Sir John, i-a spus Hudson. Poţi face asta din biroul meu.

— Crede că sunt la Bonn cu afaceri NATO.

— Serios?

— Cathy ştie că sunt de la Agenţie, dar nu ştie prea multe despre ceea ce fac eu şi în plus, oricum nu ştiu ce naiba caut aici. Sunt analist, a explicat Ryan, nu un tip de operaţiuni.

— Aşa spunea semnalul despre tine. Aiurea, a observat laconic ofiţerul de teren. Gândeşte-te la asta ca la o nouă experienţă pentru colecţia ta.

— Mulţumesc mult, Andy. Ryan şi-a ridicat privirea cu un zâmbet foarte strâmb. Am deja destule, amice.

— Ei bine, atunci, data viitoare când vei face un memoriu, vei aprecia mai bine cum stau lucrurile la capătul ascuţit.

— Mie îmi convine, doar ca să nu mă lovesc de un zid de cărămidă.

— E treaba mea să previn asta.

Ryan a luat o înghiţitură lungă din cafea. Nu se ridica la nivelul celei a lui Cathy, dar, pentru o cafea industrială, nu era prea rea.

— Care este planul pentru astăzi?

— Termini micul dejun şi eu sunt ghidul tău turistic. O să-ţi facem o idee despre teren şi o să începem să ne gândim cum vom finaliza Operaţiunea BEATRIX.

FAMILIA ZAITZEV a fost plăcut surprinsă de calitatea mâncării. Oleg auzise lucruri bune despre bucătăria maghiară, dar dovada este întotdeauna în mâncare, iar surpriza a fost una plăcută.

Nerăbdători să vadă noul oraş, au terminat, s-au îmbrăcat şi au cerut indicaţii. Deoarece Irina era cea mai interesată de oportunităţile locale, a întrebat care este cea mai bună stradă pentru cumpărături. Aceasta, le-a spus recepţionerul, era Váci Utca, până la care puteau lua metroul local, care, le-a spus el, era cel mai vechi din Europa. Aşa că au mers pe jos până la Andrassy Utca şi au coborât treptele. Metroul din Budapesta, au văzut ei, era de fapt un tramvai

obișnuit, doar că era subteran. Chiar și vagonul de tramvai era construit din lemn, cu aceeași catenară pe care o găseai de obicei deasupra străzii. Dar era subteran și se deplasa destul de eficient. La doar zece minute după ce s-au urcat, se aflau în Vorosmarty Tér, sau Piața Martirilor Roșii, la o scurtă plimbare de strada Váci. Nu l-au observat pe bărbatul care îi însoțea la o distanță discretă – Tom Trent – care a fost destul de uimit să îi vadă mergând direct spre Ambasada Marii Britanii de pe Harm Utca.

RYAN S-A ÎNTORS în camera lui ca să-și ia haina de ploaie – Hudson îl sfătuise să ia un pardesiu pentru excursia de dimineață – și apoi s-a grăbit să coboare în hol, apoi să iasă în stradă. Cerul era înnorat, ceea ce sugera că va ploua mai târziu în cursul zilei. Hudson i-a făcut semn din cap ofițerului de securitate de la ușă și l-a condus pe Ryan afară, mai degrabă spre surprinderea lui când a ajuns acolo. Prima privire a lui Hudson a fost spre stânga, la sediul poliției, dar acolo era Tom Trent, la nici șaptezeci și cinci de metri distanță...

Urmărea familia Rabbit?

— Uh, Jack?

— Da, Andy?

— Ăștia sunt Iepurele nostru nenorocit, doamna Iepure și Iepurașul cel mic.

Ryan s-a întors să se uite și a fost surprins să vadă cele trei persoane din fotografii mergând drept spre el.

— Ce naiba...?

— Trebuie să se ducă la cumpărături în blocul următor. Este o zonă turistică – magazine și tot tacâmul. O coincidență al naibii de ciudată, a observat Hudson, întrebându-se ce naiba ar putea însemna asta.

— Să-i urmărim? a întrebat Jack.

— De ce nu? a întrebat retoric Hudson. Și-a aprins și el o țigară – îi plăceau trabucurile mici – și a așteptat ca tovarășul său să-și aprindă o țigară la trecerea Iepurașilor. Au așteptat ca Trent să treacă pe lângă ei înainte de a se îndrepta și el în acea direcție.

— Asta înseamnă ceva? a întrebat Ryan.

— Nu știu, a răspuns Hudson.

Dar, deși nu era vizibil neliniștit, tonul vocii sale purta un mesaj propriu. L-au urmat oricum.

Lucrurile s-au clarificat aproape imediat. În câteva minute, a fost

evident că Iepurii făceau cumpărături, doamna Iepure preluând conducerea, așa cum fac de obicei toate mamele Iepure.

Strada Váci era aparent una veche, deși clădirile trebuie să fi fost restaurate după cel de-al Doilea Război Mondial, s-a gândit Ryan. Orașul acesta fusese disputat, la începutul anului 1945. Ryan s-a uitat în vitrinele magazinelor și a văzut varietatea obișnuită de bunuri, deși de o calitate mai slabă și în cantități mai mici decât se vedea în America sau la Londra. Cu siguranță că erau impresionante pentru familia Rabbit, a cărei matriarhă gesticula cu entuziasm la fiecare vitrină pe lângă care trecea.

— Femeia crede că se află pe Bond Street, a observat Hudson.

— Nu chiar, i-a răspuns chicotind Jack.

Își aruncase deja o bună parte din vistieria personală acolo. Bond Street era poate cea mai bună stradă de cumpărături din întreaga lume, dacă îți permiteai să mergi pe trotuarul de acolo. Dar cum era Moscova și cum arăta această zonă comercială pentru un rus?

Toate femeile, i se părea lui Jack, erau la fel într-o singură privință. Le plăcea să meargă la cumpărături pe la vitrine, până când tensiunea de a nu cumpăra lucruri le făcea să depășească limita. În cazul doamnei Iepure, aceasta a durat aproximativ 0,4 blocuri înainte de a intra într-un magazin de haine, târându-l pe micul Iepuraș cu ea, în timp ce domnul Iepure a intrat ultimul, cu o reticență vizibilă.

— Asta va dura ceva timp, a prezis Ryan. Am fost acolo, am făcut asta, am primit tricoul.

— Ce-i asta, Jack?

— Ești căsătorit, Andy?

— Da.

— Copii?

— Doi băieți.

— Ești norocos. Fetele necesită o întreținere mai scumpă, amice.

Au mers înainte pentru a privi cu de aproape magazinul în cauză. Lucruri pentru femei și fete. *Da*, se gândi Jack, *o să dureze o vreme*.

— Ei bine, bine, știm cum arată. E timpul să plecăm, Sir John. Hudson a făcut cu mâna în sus și în jos pe Váci Utca, ca și cum i-ar fi descris-o unui nou vizitator al Budapestei, apoi și-a condus oaspetele înapoi la ambasadă, cu ochii săi care măturau ca niște antene de radar. Continuă să gesticuleze nesincronizat cu cuvintele sale. Așadar, știm cum arată. Nu văd nicio acoperire evidentă. Asta este

un lucru bun. Dacă aceasta ar fi fost una dintre operaţiunile voastre de filaj, nu ar fi lăsat momeala să se apropie de noi așa de aproape – cel puţin, eu nu aș fi procedat așa, iar KGB-ul este destul de previzibil.

— Crezi?

— Oh, da. Ivan este foarte bun, dar previzibil, mai degrabă așa cum se joacă fotbal, sau șah, presupun: un joc foarte simplu, cu o execuţie excelentă, dar cu puţină originalitate sau fler. Activităţile lor sunt întotdeauna circumscrise. Este cultura lor. Ei nu încurajează oamenii să iasă în evidenţă, nu-i așa?

— Adevărat, dar liderii lor au făcut-o adesea.

— Acela a murit acum treizeci de ani, Jack, și nu mai vor altul.

— Sunt de acord. N-are rost să mai discutăm. Sistemul sovietic nu încuraja niciun fel de individualism. Și acum unde?

— Sala de concerte, hotelul, punctele de interes. Am avut destule surprize pentru o dimineaţă, cred.

BĂIEŢEII MICI detestă în general cumpărăturile, dar acest lucru nu este în mod normal valabil și pentru fetiţe. Cu siguranţă nu era adevărat pentru *zaychik*, care nu văzuse niciodată o asemenea varietate de haine viu colorate, nici măcar în magazinele speciale la care părinţii ei obţinuseră recent acces. Cu mama ei selectând și urmărind, Svetlana a probat în total șase paltoane, de la verde pădure la un roșu incandescent cu guler de catifea neagră și, deși a încercat două după aceea, cel roșu a fost cel pe care l-au cumpărat și pe care *zaychik a* insistat să îl poarte imediat. Următoarea oprire a fost pentru Oleg Ivanovich, care a cumpărat trei casetofoane video, toate copii ungurești fără licenţă ale aparatelor Sony Betamax din Japonia. Acest magazin, a aflat el, urma să i le livreze în camera de hotel – occidentalii în vizită făceau cumpărături acolo – și această achiziţie a rezolvat jumătate din lista de cumpărături pentru birou. S-a hotărât să arunce și câteva casete, genul de casete pe care nu voia să le vadă fiica lui, dar care ar fi fost bine primite de prietenii săi de la Centru. Și astfel, Zaitzev s-a despărţit de aproape două mii de ruble Comecon, cu care oricum nu prea avea ce face în Occident.

Expediţia de cumpărături a continuat până aproape de prânz, moment în care cărau mai multe pachete decât era confortabil să le transporte, așa că s-au întors pe jos la metroul antic și s-au întors la hotel pentru a le lăsa acolo înainte de a face ceva pentru fiica lor.

PIAȚA EROILOR ERA un loc construit de habsburgi pentru a onora posesia regală (dar nu în întregime de bunăvoie) asupra Ungariei la sfârșitul secolului trecut, cu statui ale regilor maghiari anteriori, până la Sfântul Ștefan – Istvan în limba maghiară – a cărui coroană Jimmy Carter o returnase țării cu doar câțiva ani înainte, cea cu crucea îndoită în vârf.

— Asta s-a întâmplat, așa se spune, a explicat Hudson, când Ștefan și-a trântit coroana peste cealaltă. Restituirea ei a fost probabil o mișcare inteligentă din partea lui Carter. Este un simbol al națiunii lor. Regimul comunist nu putea să o respingă, iar acceptând-o, trebuia să recunoască faptul că istoria țării este cu mult anterioară marxismului-leninismului. Nu sunt chiar un fan al domnului Carter, dar cred că a fost o mișcare subtilă din partea sa. Ungurii detestă în principal comunismul, Jack. Națiunea este destul de religioasă.

— *Sunt o* mulțime de biserici, a observat Ryan.

Numărase șase sau șapte pe drumul spre acest parc.

— Acesta este celălalt lucru care le dă un sentiment de identitate politică. Guvernului nu-i place, dar este un lucru prea mare și prea periculos pentru a fi distrus, așa că există mai degrabă o pace incomodă între cei doi.

— Dacă ar fi să pariez, aș paria pe biserică.

Hudson s-a întors.

— Și eu aș face la fel, Sir John.

Ryan s-a uitat în jur.

— O piață al naibii de mare.

Părea mai mult de un kilometru pătrat de trotuar.

— Aceasta datează din 1956, a explicat Hudson. Sovieticii doreau ca acesta să fie suficient de mare pentru a aduce transportoare de trupe. Poți ateriza un AN-ten Cub chiar aici, ceea ce face mai rapidă aducerea de trupe aeropurtate în cazul în care localnicii se revoltă din nou. Ai putea aduce, să zicem, zece sau douăsprezece Cubs, cu câte o sută cincizeci de soldați fiecare, iar ei ar apăra centrul orașului împotriva contrarevoluționarilor și ar aștepta tancurile care vin dinspre est. Nu este un plan strălucit, dar așa gândesc ei.

— Dar dacă parchezi două autobuze aici și tragi în cauciucuri?

— Nu am spus că a fost perfect, Jack, a răspuns Hudson. Chiar mai bine, câteva mine de pământ. Ar putea la fel de bine să ucidă câțiva dintre ticăloși și să pornească un mic foc frumos. Nici vorbă ca

un pilot să le vadă în timp ce se apropie. Iar piloții de transport sunt cei mai orbi și mai proști dintre toți.

Iar Ivan se gândește să-și introducă trupele înainte ca lucrurile să scape cu adevărat de sub control. Da, avea sens, se gândi Ryan.

— Știi cine a fost ambasadorul sovietic în ’56?

— Nu, stai puțin, știu… nu era Andropov?

Hudson a dat din cap.

— Iuri Vladimirovici însuși. Așa se explică de ce este atât de iubit de localnici. O mulțime de oameni și-au pierdut viața în acea aventură.

Ryan își amintea că era în școala primară pe atunci – prea tânăr pentru a aprecia complicațiile: Era toamna unui an de alegeri prezidențiale și, în același timp, Marea Britanie și Franța au decis să invadeze Egiptul pentru a-și proteja drepturile asupra Canalului Suez. Eisenhower fusese blocat de două crize simultane și, prin forța lucrurilor, nu a putut face mare lucru. Dar America a avut parte de un grup bun de imigranți. Nu a fost o pierdere totală.

— Și poliția secretă locală?

— Chiar în josul Andrassy Utca de aici, numărul 60. Este o clădire cu aspect obișnuit, dar care picură sânge. Acum nu mai e la fel de rău ca înainte. Cei care au locuit inițial acolo erau adepții lui Felix de Fier, mai nemiloși decât Gestapo-ul lui Hitler. Dar, după rebeliunea eșuată, s-au moderat oarecum și și-au schimbat numele din *Allamvedelmi Osztaly* în *Allavedelmi Hivatal*. *Biroul Securității* Statului în loc de *Secția* Securității Statului. Fostul șef a fost înlocuit, iar ei au devenit mai blânzi. Anterior, aveau o reputație meritată pentru tortură. Se presupune că acest lucru este de domeniul trecutului. Numai reputația este suficientă pentru a face un suspect să cedeze. E bine să ai un pașaport diplomatic, a conchis Andy.

— Cât de buni sunt? a întrebat Jack.

— *Oafish*. Poate că au recrutat cândva oameni competenți, dar asta e de mult în trecut. Probabil că este un efect persistent al răutății pe care au avut-o în anii ’40 și ’50. Oamenii buni nu vor să lucreze acolo și nu există niciun beneficiu real de pe urma acestui lucru, de genul celui pe care KGB-ul îl poate oferi recruților săi. De fapt, această țară are câteva universități superbe. Ele produc ingineri și oameni de știință remarcabil de buni. Iar școala de medicină Semmelweis este de primă mână.

— La naiba, jumătate dintre cei care au participat la Proiectul

Manhattan erau unguri, nu-i așa?
Hudson a dat din cap.
— Într-adevăr, erau, și mulți dintre ei erau evrei maghiari. Nu au mai rămas prea mulți, deși în marele război ungurii au salvat cam jumătate din ei. Șeful statului, amiralul Horthy, a fost probabil ucis din această cauză – a murit în ceea ce se numește eufemistic *circumstanțe misterioase*. Este greu de spus ce fel de om era de fapt, dar există o școală de gândire care spune că era un anticomunist înfocat, dar în mod clar nu era pro-nazist. Poate doar un om care a ales un loc și un moment nepotrivit pentru a se naște. S-ar putea să nu știm niciodată cu siguranță.
Hudson se bucura să fie ghid turistic pentru schimbare. Nu e o schimbare rea față de a fi rege – poate prinț – spiriduș.
Dar era timpul să se întoarcă la afaceri.
— Bine, cum vom face asta? a întrebat Jack.
Se uită în jur după o coadă, dar dacă era vreuna prin preajmă, era invizibilă pentru el, cu excepția cazului în care nu era o echipă de omniprezente – automobile murdare – Lada care îi urmărea. Trebuia să aibă încredere în Hudson pentru a scana această posibilitate.
— Înapoi la mașină. Mergem să vedem hotelul.
Erau doar câteva minute de condus pe Andrassy Utca, un traseu cu o arhitectură remarcabilă în stil francez. Ryan nu fusese niciodată la Paris, dar, închizând ochii, se gândea că ar fi putut foarte bine să fie.
— Gata, asta e, a spus Hudson, trăgând pe dreapta. Un lucru bun la țările comuniste: Nu era greu să găsești un loc de parcare.
— Nu ne urmărește nimeni? se întrebă Ryan, încercând să nu pară prea evident în întoarcerea sa.
— Dacă este așa, este foarte inteligent în această privință. Acum, chiar acolo, peste drum, se află stația locală KGB. Casa de Cultură și Prietenie Sovietică, din păcate lipsită de cultură sau prietenie, dar socotim că sunt treizeci sau patruzeci de tipi din KGB acolo – niciunul interesat de noi, a adăugat Hudson. Ungurul mediu ar prefera probabil să ia gonoree decât să intre înăuntru. Greu de spus cât de detestați sunt sovieticii în această țară. Localnicii le vor lua banii și poate chiar le vor strânge mâna după schimbul de bani, dar nu mai mult de atât. Ei își amintesc de 1956 aici, Jack.
Hotelul i s-a părut lui Ryan ca fiind ceva din ceea ce H. L. Mencken numise epoca de aur – ambiția de șampanie cu un buget de

bere.

— Eu am stat mai bine în casă, a observat Jack. Nu era vorba de Plaza din New York sau de Savoy din Londra.

— Probabil că prietenii noștri ruși nu au făcut-o.

La naiba. Dacă îi ducem în America, vor fi în raiul porcilor, s-a gândit imediat Jack.

— Hai să intrăm înăuntru. E un bar destul de drăguț, i-a spus Hudson.

Și așa a fost, la dreapta și în josul unor trepte, aproape ca un bar disco din New York, deși nu la fel de zgomotos. Formația nu era încă acolo, doar câteva discuri care cântau, și nu prea tare. Muzica, a observat Jack, era americană. Ce ciudat. Hudson a comandat câteva pahare de Tokaji.

Ryan l-a sorbit pe al lui. Nu era rău.

— Este îmbuteliată tot în California, cred. Băieții voștri îi spun Tokay, băutura națională a Ungariei. Este un gust dobândit, dar mai bun decât grappa.

Ryan a chicotit.

— Știu. În italiană înseamnă *lichid de brichetă*. Unchiului meu Mario îi plăcea la nebunie. *De gustibus*, cum se spune. S-a uitat în jur. Nu era nimeni pe o rază de șase metri. Putem vorbi?

— Mai bine să ne uităm în jur. O să vin aici diseară. Acest bar se închide după miezul nopții și trebuie să văd cum este personalul. Iepurele nostru este în camera 307. Etajul trei, pe colț. Acces ușor prin scările de incendiu. Trei intrări, în față și pe ambele părți. Dacă, așa cum mă aștept, este un singur funcționar la recepție, este doar o chestiune de a-i distrage atenția pentru a ne urca pachetele și a scoate familia Rabbit afară.

— Pachete?

Hudson s-a întors.

— Nu ți-au spus?

— Ce să-mi spună?

La naiba, se gândi Hudson, *niciodată nu transmit informațiile necesare tuturor celor care au nevoie de ele. Nu se schimbă niciodată.*

— Vorbim despre asta mai târziu, i-a spus el lui Ryan.

Uh-oh, s-a gândit imediat Ryan. Se întâmpla ceva ce nu i-ar fi plăcut. Cu siguranță. Poate că ar fi trebuit să-și aducă Browning-ul cu el. *Oh, la naiba*. Și-a terminat băutura și s-a dus să caute toaleta

bărbaților. Simbologia l-a ajutat. Camera nu fusese spălată recent și era un lucru bun că nu avea nevoie să se așeze. A ieșit și l-a găsit pe Andy așteptându-l, și l-a urmat înapoi afară. Curând s-au întors în mașina lui.

— Bine, putem discuta acum despre această mică problemă? a întrebat Jack.

— Mai târziu, i-a spus Hudson.

Asta l-a făcut pe Ryan să se îngrijoreze și mai mult.

PACHETELE TOCMAI sosiseră la aeroport – trei cutii destul de mari, cu autocolante diplomatice pe ele – și un oficial al ambasadei se afla la rampă pentru a se asigura că nu au fost falsificate. Cineva avusese grijă să le pună în cutii de identificare ale unei companii de electronice – compania germană Siemens, în acest caz – făcând astfel să pară că erau aparate de codificare sau altceva voluminos și sensibil. Au fost încărcate cum se cuvine în camionul ușor al ambasadei și conduse în centrul orașului, fără să lase în urma lor decât curiozitatea. Prezența unui ofițer al ambasadei împiedicase trecerea lor la raze X, iar acest lucru era important. Asta ar fi putut deteriora microcipurile din interior, bineînțeles, s-au gândit vameșii de la aeroport, așa că au întocmit raportul oficial către *Belügyminisztérium*. În curând se va raporta tuturor celor interesați, inclusiv KGB-ului, că Ambasada U.K. de la Budapesta își luase un nou echipament de criptare. Informația ar fi fost arhivată și uitată în mod corespunzător.

— TE-AI BUCURAT de tur? a întrebat Hudson, întors în biroul său.

— E mai bine decât să faci un audit adevărat. Bine, Andy, a ripostat Ryan. Vrei să mă ghidezi prin asta?

— Ideea vine de la oamenii tăi. Trebuie să scoatem familia Rabbit în așa fel încât KGB-ul să-i creadă morți și, prin urmare, să nu fie dezertori care să coopereze cu Occidentul. În acest scop, avem trei cadavre pe care să le punem în camera de hotel după ce îi scoatem pe Flopsy, Mopsy și Cotton-tail.

— Bine, așa este, a spus Ryan. Simon mi-a spus despre asta. Și apoi ce?

— Apoi dăm foc la cameră. Cele trei cadavre sunt victime ale unor incendii domestice. Ar fi trebuit să ajungă astăzi.

Tot ceea ce mai simțea Ryan era un dezgust visceral. Fața lui o arăta.

— Aceasta nu este întotdeauna o afacere ordonată, Sir John, și-a informat oaspetele COS SIS.

— Doamne, Andy! De unde sunt cadavrele?

— Contează asta pentru cineva?

O respirație lungă.

— Nu, presupun că nu. Ryan a clătinat din cap. Apoi ce?

— Îi conducem spre sud. Ne vom întâlni cu un agent de-al meu, Istvan Kovacs, un contrabandist profesionist care este bine plătit să ne treacă granița în Iugoslavia. De acolo în Dalmația. Unora dintre compatrioții mei le place să se bucure de soare acolo. Apoi urcăm familia Rabbit la bordul unui avion de linie pentru a-i duce – și pe tine – înapoi în Anglia, iar operațiunea se încheie spre satisfacția tuturor.

— Bine. *Ce altceva pot să mai spun?* s-a gândit Jack. Când?

— Două sau trei zile, cred.

— Ai de gând să-ți faci bagajele? a întrebat el în continuare.

— Un pistol, vrei să spui?

— Nu o praștie, a precizat Ryan.

Hudson a clătinat din cap.

— Nu sunt lucruri foarte utile, armele. Dacă vom avea probleme, vor fi soldați antrenați cu puști automate, iar un pistol este inutil pentru oricine, cu excepția faptului că îi determină pe cei din opoziție să tragă în noi cu o probabilitate destul de mare de a ne lovi. Nu, dacă se întâmplă asta, mai bine vorbim, folosind actele diplomatice. Avem deja pașapoarte britanice pentru Iepure. A ridicat un plic mare din sertarul biroului său. Se pare că domnul Iepure vorbește bine engleza. Asta ar trebui să fie suficient.

— Totul e bine gândit, nu?

Ryan nu era sigur dacă așa i se părea sau nu.

— Pentru asta mă plătesc, Sir John.

Iar eu nu am dreptul să critic, și-a dat seama Ryan.

— Bine, tu ești profesionistul aici. Eu sunt doar un turist nenorocit.

— Tom Trent a raportat. Pe biroul lui Hudson era un mesaj. Nu a văzut niciun reportaj despre familia Rabbit. Așa că operațiunea pare în întregime nesemnificativă până în acest moment. Aș spune că lucrurile merg foarte bine, într-adevăr. Cu *excepția cadavrelor arse*

și înghețate din subsolul ambasadei, nu a adăugat el. Faptul că le-am văzut în această dimineață a ajutat. Arată în întregime obișnuit, iar asta ajută. Cel puțin nu încercăm să o scoatem pe Grace Kelly din țară. Oamenii ca ea sunt remarcați, dar femeile ca doamna Rabbit nu.

— Flopsy, Mopsy și Cotton-tail... a șoptit Ryan.

— Trebuie doar să-i mutăm în alt coteț.

— Dacă spui tu... a răspuns Ryan cu îndoială.

Tipul ăsta pur și simplu trăia un alt fel de viață decât a lui. Cathy tăia globii oculari ai oamenilor pentru a-și câștiga existența, iar asta l-ar fi făcut pe Jack să leșine de moarte ca o tipă care se confruntă cu un șarpe cu clopoței în cadă. Doar un mod diferit de a-și câștiga existența. Cu siguranță nu era al lui.

TOM TRENT I-A VĂZUT cum făceau o plimbare lungă de la hotel până la grădina zoologică locală, care era întotdeauna un loc bun pentru copii. Leul și tigrul erau amândoi destul de magnifici, iar casa elefantului – construită într-un stil pastelat arab beat – adăpostea mai multe pachiderme adecvate. Cu un cornet de înghețată cumpărat pentru fetiță, partea turistică a zilei s-a încheiat. Familia Rabbit s-a întors pe jos la hotel, tatăl purtând copilul adormit pe ultima jumătate de kilometru sau cam așa ceva. Aceasta a fost partea cea mai grea pentru Trent, pentru care a rămâne invizibil pe un kilometru pătrat de teren de aterizare pietruit îi punea la încercare chiar și abilitățile sale profesionale, dar familia Rabbit nu a fost chiar atât de atentă, iar la întoarcerea la Astoria, s-a ascuns în toaleta bărbaților pentru a-și schimba haina reversibilă pentru a-și schimba măcar culorile exterioare. Jumătate de oră mai târziu, Zaitzevii au ieșit din nou, dar s-au întors imediat pentru a intra în restaurantul aflat chiar alături. Mâncarea de acolo era sănătoasă, dacă nu deosebit de interesantă și, mai ales, destul de ieftină. În timp ce el privea, și-au umplut farfuriile cu preparate din bucătăria locală și s-au așezat să le devoreze. Cu toții au păstrat loc pentru ștrudelul de mere, care la Budapesta era la fel de bun ca și cel de la Viena, dar la o zecime din preț. Încă patruzeci de minute și păreau complet obosiți și bine îndopați, fără să facă măcar o plimbare postprandială în jurul blocului pentru a-și liniști stomacul înainte de a lua liftul înapoi la etajul trei și, probabil, la somnul de noapte. Trent a stat o jumătate de oră ca să se asigure, apoi a luat un taxi spre Red Marty Park.

Avusese o zi lungă și acum trebuia să-și redacteze raportul pentru Hudson.

COS ȘI RYAN beau bere la cantină când a ajuns înapoi la ambasadă. S-au făcut prezentări și s-a asigurat încă o halbă de bere pentru Trent.

— Ei bine, ce părere ai, Tom?

— Cu siguranță se pare că sunt exact ceea ce ni s-a spus să ne așteptăm. Fetița – tatăl îi spune zaychik, înseamnă *iepuraș*, nu-i așa? – pare un copil foarte drăguț. În afară de asta, o familie obișnuită care face lucruri obișnuite. A cumpărat trei aparate video pe strada Váci. Magazinul le-a livrat la hotel. Apoi au plecat la plimbare.

— Un ce?

— Un *walkabout*, o plimbare, așa cum fac turiștii, a explicat Trent. La grădina zoologică. Fetița a fost impresionată cum se cuvine de animale, dar mai ales de o nouă haină roșie cu guler negru pe care au cumpărat-o în această dimineață. Una peste alta, par mai degrabă o mică familie plăcută, a conchis spiridușul.

— Nimic ieșit din comun? a întrebat Hudson.

— Nimic, Andy, și dacă există vreo acoperire pentru ei, nu am reușit să o văd. Singura surpriză a zilei a fost dimineața, când au trecut chiar pe lângă ambasada de aici, în drum spre cumpărături. A fost mai degrabă un moment de tandrețe, dar se pare că a fost o coincidență totală. Váci Utca este cea mai bună zonă de cumpărături pentru estici și occidentali. Mă aștept ca funcționarul de la recepție să le fi spus să ia metroul până aici.

— Vanilie pură, nu? a întrebat Jack, terminându-și berea.

— Așa se pare, a răspuns Trent.

— Bine, când facem mișcarea? a întrebat apoi americanul.

— Ei bine, tipul ăla, Rozsa, își deschide seria de concerte mâine seară. A doua zi, atunci? Îi dăm doamnei Rabbit șansa de a-și asculta muzica. Putem să luăm bilete pentru noi? a întrebat Hudson.

— S-a făcut, a răspuns Trent. Loja șase, în partea dreaptă a teatrului, cu o priveliște frumoasă asupra întregii săli. Ajută să fii diplomat, nu-i așa?

— Programul este...?

— J. S. Bach, primele trei concerte de Brandenburg, apoi alte opusuri ale sale.

— Ar trebui să fie destul de plăcut, a observat Ryan.

— Orchestrele locale sunt de fapt destul de bune, Sir John.
— Andy, ajunge cu rahatul ăsta de cavalerism, bine? Numele meu este Jack. John Patrick, mai exact, dar mi se spune *Jack* de când aveam trei ani.
— Este o onoare, să știi.
— Bine, și i-am mulțumit Majestății Sale pentru asta, dar nu facem așa ceva acolo unde locuiesc eu, bine?
— Ei bine, purtarea unei săbii poate fi incomodă atunci când încerci să te așezi, a simpatizat Trent.
— Iar îngrijirea calului poate fi o mare bătaie de cap. s-a amuzat Hudson copios. Ca să nu mai vorbim de cheltuielile cu turnirul.
— Bine, poate că mă așteptam la asta, a recunoscut Ryan. Vreau doar să-l scot pe Rabbit din Dodge.
— Ceea ce vom face, Jack, l-a asigurat Hudson. Și tu vei fi acolo să vezi asta.

— TOATĂ LUMEA ESTE în Budapesta, a raportat Bostock. Iepurele și familia lui sunt cazați într-un motel de tip *no-tell* numit Astoria.
— Nu există o parte a New York-ului cu acest nume?, a întrebat DCI.
— Queens, a confirmat Greer.
— Dar hotelul?
— Evident, se potrivește scopurilor noastre, i-a informat adjunctul DDO. Basil spune că operațiunea este nominală până în acest moment. Nu a fost reperată nicio supraveghere a subiecților noștri. Totul pare în întregime de rutină. Cred că verii noștri au un șef de stație competent la Budapesta. Cele trei cadavre au ajuns acolo astăzi. E doar o chestiune de a pune punctul pe i și de a pune punctul pe t.
— Nivelul de încredere?, a întrebat DDI.
— Oh, să zicem, șaptezeci și cinci la sută, amirale, a estimat Bostock. Poate chiar mai mult.
— Cum rămâne cu Ryan? a întrebat apoi Greer.
— Nu există nicio critică de la Londra despre cum se descurcă. Cred că băiatul tău se descurcă singur.
— Este un copil bun. Ar trebui să o facă.
— Mă întreb cât de nefericit este, s-a întrebat judecătorul Moore.
Ceilalți doi au zâmbit și au clătinat fiecare din cap la asta. Bostock

a vorbit primul. La fel ca toți oamenii DO, avea îndoielile sale cu privire la membrii mult mai numeroși ai DI.

— Probabil că nu este la fel de confortabil ca la biroul său, cu scaunul său confortabil și pivotant.

— Se va descurca, domnilor, i-a asigurat Greer, sperând că avea dreptate.

— Mă întreb ce are tipul ăsta pentru noi...? a răsuflat Moore.

— Vom ști într-o săptămână, i-a asigurat Bostock.

El era întotdeauna optimist. Iar trei din patru constituiau cote de pariuri, atâta timp cât nu era vorba de propriul fund.

Judecătorul Moore s-a uitat la ceasul de la birou și a adăugat șase ore. Oamenii ar fi adormit acum la Budapesta, iar la Londra aproape că ar fi adormit. Și-a amintit de propriile sale aventuri pe teren, compuse în mare parte din așteptări ca oamenii să se prezinte la întâlniri sau din completarea rapoartelor de contact pentru birocrații de acasă care încă mai conduceau lucrurile la CIA. Pur și simplu nu puteai să scapi de faptul că Agenția era o operațiune guvernamentală, supusă acelorași restricții și ineficiențe care însoțeau acea tristă realitate. Dar de data aceasta, pentru această operațiune BEATRIX, făceau ca lucrurile să se întâmple rapid, pentru prima dată... doar pentru că această persoană Rabbit a spus că comunicațiile guvernamentale erau compromise. *Nu* pentru că spusese că avea informații despre o viață nevinovată care ar putea fi pierdută. Guvernul avea prioritățile sale, iar acestea nu corespundeau întotdeauna cu nevoile unei lumi raționale. El era Directorul Central de Informații, presupus – și prin lege federală – la comanda tuturor operațiunilor de culegere și analiză de informații ale guvernului Statelor Unite ale Americii. Dar a face ca această birocrație să funcționeze eficient era echivalentul funcțional al eșuării unei balene și al ordinului de a-i ordona să zboare. Puteai să țipi cât voiai, dar nu te puteai lupta cu gravitația. Guvernul era un lucru făcut de oameni și, prin urmare, ar trebui să fie posibil ca oamenii să îl schimbe, dar în practică acest lucru nu s-a întâmplat. Așa că, cu trei șanse din patru, își scoteau rusul și ajungeau să îl interogheze într-o casă sigură și confortabilă din dealurile Virginiei, să îi scotocească creierul și poate că aflau unele lucruri importante și utile, dar jocul nu se schimba și, probabil, nici CIA nu se schimba.

— Trebuie să-i spunem ceva lui Basil?

— Nu-mi vine nimic în minte, domnule, a răspuns Bostock. Doar

stăm cât putem de liniștiți și așteptăm ca oamenii lui să își îndeplinească misiunea.

— Corect, a recunoscut judecătorul Moore.

ÎN CIUDA CELOR TREI halbe de bere britanică neagră, Ryan nu a dormit bine. Nu se putea gândi la nimic din ceea ce i-ar fi putut lipsi. Hudson și echipa lui păreau destul de competenți, iar familia Rabbit părea destul de obișnuită pe stradă în dimineața precedentă. Erau trei persoane, dintre care una își dorea cu adevărat să iasă din URSS, ceea ce i se părea lui Ryan ceva cu totul rezonabil... deși rușii erau unii dintre cei mai înfocați patrioți oameni din lume. Dar orice regulă avea și excepții, iar acest om avea, evident, o conștiință și simțea nevoia să se oprească... ceva. Orice ar fi fost, Jack nu știa. Speculația nu era analiză, iar o analiză bună era lucrul pentru care îl plăteau cu salariul său mic.

Ar fi interesant să afle. Ryan nu vorbise niciodată direct cu un dezertor. Le citise materialele și le trimisese întrebări scrise unora dintre ei pentru a obține răspunsuri la anumite întrebări, dar nu privise niciodată unul în ochi și nu-i urmărise fața când îi răspundea. La fel ca la jocul de cărți, era singura modalitate de a-l citi pe celălalt. Nu avea abilitatea pe care o avea soția lui – era ceva de spus despre pregătirea medicală – dar nici nu era un copil de trei ani care să creadă orice. Nu, el voia să-l vadă pe tipul ăsta, să vorbească cu el și să-l analizeze, doar pentru a evalua fiabilitatea celor spuse de el. Iepurele ar putea fi o cârtiță, la urma urmei. KGB-ul făcuse asta în trecut, auzise Ryan. Fusese un dezertor care ieșise la iveală după asasinarea lui John Kennedy și care proclamase până la ceruri că KGB-ul nu luase parte la acel act. Era, de fapt, suficient pentru ca Agenția să se întrebe dacă nu cumva KGB-ul făcuse tocmai asta. KGB-ul putea fi șiret, dar, ca toți oamenii inteligenți și șireți, inevitabil, mai devreme sau mai târziu, își exagerează mâna – și cu cât o făceau mai târziu, cu atât mai rău o făceau. Ei înțelegeau Occidentul și modul în care oamenii săi gândeau cu adevărat lucrurile. Nu, Ivan nu era înalt de trei metri și nici nu era un geniu în toate, în ciuda a ceea ce credeau spiridușii de la Washington – și chiar unii de la Langley.

Toată lumea avea capacitatea de a face greșeli. Învățase asta de la tatăl său, care își câștigase existența prinzând criminali, unii dintre ei crezându-se foarte inteligenți. Nu, singura diferență dintre un om

înțelept și un prost era dată de amploarea greșelilor sale. A greși era omenește, și cu cât erai mai deștept și mai puternic, cu atât mai mare era amploarea gafei tale. La fel ca LBJ și Vietnam, războiul pe care Jack abia îl evitase din cauza vârstei sale – o greșeală colosală impusă poporului american de către cel mai abil tactician politic al epocii sale, un om care crezuse că abilitățile sale politice se vor transpune în politica de putere internațională, doar pentru a afla că un comunist asiatic nu gândea la fel ca un senator din Texas. Toţi oamenii aveau limitele lor. Doar că unii erau mai periculoși decât alții. Și, în timp ce geniul știa că are limite, idioțenia era întotdeauna nemărginită.

Stătea întins în patul lui, fumând o țigară și privind tavanul, întrebându-se ce va urma mâine. O altă manifestare a lui Sean Miller și a teroriștilor săi?

Să sperăm că nu, se gândi Jack, întrebându-se în continuare de ce Hudson nu ar fi avut o armă la îndemână pentru aventurile care urmau să vină. Trebuie să fie ceva european, a decis el. Americanilor aflați pe pământ ostil le plăcea să aibă cel puțin un prieten prin preajmă.

Capitolul 27
Fuga Iepurelui

ÎNCĂ O ZI ÎNTR-UN oraș străin, s-a gândit Zaitzev, în timp ce soarele începea să răsară în est, cu două ore mai devreme decât la Moscova. Acasă încă ar fi dormit, și-a spus Oleg Ivanovich. La momentul potrivit, spera el, se va trezi în altă parte, într-un alt fus orar cu totul diferit, încă o dată.

Dar deocamdată a rămas nemișcat, savurând momentul. Afară nu se auzea practic niciun zgomot, poate câteva camioane de livrări pe străzi. Soarele nu depășise încă orizontul. Era întuneric, dar nu mai era noapte; se însenina, dar nu era încă dimineață, partea de mijloc a începutului de zi. Ar putea fi un moment plăcut. Era un moment care putea să le placă copiilor, un moment magic în care lumea aparținea doar celor puțini care erau treji, iar toți ceilalți erau încă nevăzuți în paturile lor, iar copiii se puteau plimba ca niște mici regi, până când mamele lor îi prindeau și îi târau înapoi în paturile lor.

Dar Zaitzev stătea întins acolo, auzind respirația lentă a soției și a fiicei sale, în timp ce el era acum complet treaz, liber să gândească în întregime singur.

Când îl vor contacta? Ce vor spune? Se vor răzgândi? I-ar trăda încrederea?

De ce era atât de neliniștit în legătură cu totul? Nu era timpul să aibă un pic de încredere în CIA? Nu avea să fie un mare avantaj pentru ei? Nu le va fi valoros? Chiar și KGB-ul, la fel de zgârcit ca un copil cu cele mai bune jucării, le oferea confort și prestigiu dezertorilor săi. Tot alcoolul pe care îl putea bea Kim Philby. Toți *zhopniki cu care* Burgess putea să și-o tragă în fund, sau cel puțin așa se spunea. În ambele cazuri, spuneau poveștile, apetitul era

foarte mare. Dar astfel de povești creșteau întotdeauna odată cu povestirea și depindeau, cel puțin parțial, de antipatia sovietică pentru homosexuali.

El nu era unul dintre aceștia. A fost un om cu principii, nu-i așa? s-a întrebat Zaitzev. Bineînțeles că era. Pentru principii își lua viața în mâini și jongla cu ea. Ca și cuțitele la circ. Și ca acel jongler, numai el ar fi fost rănit de o greșeală de judecată. Oleg își aprinse prima țigară a zilei, încercând să se gândească pentru a suta oară, căutând o altă variantă viabilă de acțiune.

Putea pur și simplu să meargă la concerte, să-și continue cumpărăturile, să ia trenul înapoi la gara din Kiev și să fie un erou pentru colegii săi de muncă pentru că le-a făcut rost de casetofoane și filme pornografice, de colanți pentru soțiile lor și, probabil, de câteva lucruri pentru el. Iar KGB-ul nu ar fi fost niciodată mai înțelept.

Dar atunci preotul polonez va muri, în mâinile sovieticilor... mâini pe care ai puterea să le previi, și atunci *ce fel de om vei vedea în oglindă, Oleg Ivanovich?*

Întotdeauna se ajungea la același lucru, nu-i așa?

Dar nu prea avea rost să se culce din nou, așa că și-a fumat țigara și a rămas întins acolo, privind cum se luminează cerul în fața ferestrei hotelului său.

CATHY RYAN NU s-a trezit cu adevărat decât atunci când mâna ei a găsit patul gol în care ar fi trebuit să-l găsească pe soțul ei. Asta a făcut-o, automat cumva, să se trezească complet într-o clipă și la fel de repede să își amintească faptul că el era plecat din oraș și din țară – al lor *și al* acesteia – și că, drept urmare, era singură, efectiv o mamă singură, ceea ce nu era ceva la care se așteptase când se căsătorise cu John Patrick Ryan, Sr. Nu era singura femeie din lume al cărei soț călătorea cu afaceri – tatăl ei o făcea destul de des, iar ea crescuse cu asta. Dar pentru Jack era prima dată, iar ei nu-i plăcea deloc.

Nu era vorba că nu era capabilă să se descurce. Trebuia să se confrunte zilnic cu necazuri mai mari decât acesta. Nici nu era îngrijorată că Jack ar putea avea o mică aventură în timp ce era plecat.. Se întrebase destul de des asta despre tatăl ei în călătoriile lui – căsnicia părinților ei fusese ocazional una zbuciumată – și nu știa ce se întrebase mama ei (acum decedată). Dar cu Jack, nu, nu, asta nu ar fi trebuit să fie o problemă. Dar ea îl iubea și știa că el o iubea,

iar oamenii îndrăgostiți trebuiau să fie împreună. Dacă s-ar fi întâlnit pe când el era încă ofițer în Corpul Pușcașilor Marini, ar fi fost o problemă cu care ar fi trebuit să se confrunte – și mai rău, ar fi putut într-o zi să aibă de-a face cu un soț care era în pericol, iar asta, era sigură, era cea mai pură formă de iad cu care să trăiești. Dar nu, nu-l întâlnise decât după toate astea. Propriul ei tată o luase la cină, aducându-l pe Jack ca pe un gând ulterior, un broker tânăr și strălucitor, cu instincte ascuțite, gata să se mute de la biroul din Baltimore până la New York, doar pentru a fi surprins – la început cu plăcere – de interesul pe care și-l găsiseră instantaneu unul în celălalt, iar apoi venise revelația că Jack voia să-și ia banii și să se întoarcă să predea istorie, dintre toate lucrurile. Era un lucru cu care ea trebuia să se confrunte mai mult decât Jack, care abia dacă îl tolera pe Joseph Muller, vicepreședinte senior al Merrill Lynch Pierce Fenner and Smith, plus orice achiziții pe care le făcuseră în ultimii cinci ani. Joe era încă *tati* pentru ea și *el* (ceea ce se traducea prin *pacostea aia*) pentru Jack.

La ce naiba lucrează? se întrebă ea. *La Bonn? Germania? Chestii din NATO?* Afurisita aia de activitate de informații, analizând lucruri secrete și făcând observații la fel de secrete despre ele, care ajungeau la alți oameni care puteau sau nu să le citească și să se gândească la ele. Ea, cel puțin, avea o meserie cinstită, care îi făcea pe oamenii bolnavi să se facă bine, sau cel puțin îi ajuta să vadă mai bine. Dar nu și Jack.

Nu era vorba că făcea lucruri inutile. Îi explicase acest lucru la începutul anului. Existau oameni răi acolo, iar cineva trebuia să lupte împotriva lor. Din fericire, el nu făcea asta cu o armă încărcată – Cathy ura armele, chiar și pe cele care împiedicaseră răpirea și uciderea ei în casa lor din Maryland, în noaptea care se terminase în mod binecuvântat cu nașterea micuțului Jack. Își tratase partea ei de răni prin împușcare în camera de urgență în timpul stagiaturii, suficient cât să vadă răul pe care îl provocau, deși nu și răul pe care l-ar fi putut preveni în alte locuri. Lumea ei era oarecum circumscrisă din acest punct de vedere, fapt pe care îl aprecia, motiv pentru care *îi permisese* lui Jack să țină câteva dintre blestematele alea aproape, acolo unde copiii nu puteau ajunge la ele, nici măcar stând pe un scaun. Odată încercase să o învețe cum să le folosească, dar ea refuzase chiar să le atingă. O parte din ea credea că exagerează, dar era femeie, și asta era, iar Jack nu părea să se supere prea tare.

Dar de ce nu e aici? s-a întrebat Cathy în întuneric. Ce putea fi atât de important încât să-l ia pe soțul ei de lângă soția și copiii lui?

Nu putea să-i spună. Și *asta* a înfuriat-o foarte tare. Dar nu avea cum să se împotrivească, și nu era ca și cum ar fi avut de-a face cu un bolnav de cancer în fază terminală. Dar... la naiba. Își dorea doar soțul înapoi.

LA OPT SUTE DE KILOMETRI depărtare, Ryan era deja treaz, ieșit din duș, bărbierit, spălat și pregătit să înfrunte ziua. Ceva în legătură cu călătoriile îl făcea să se trezească mai ușor dimineața. Dar acum nu avea nimic de făcut până la deschiderea cantinei ambasadei. S-a uitat la telefonul de lângă patul său și s-a gândit să sune acasă, dar nu știa cum să formeze un număr pe acest sistem telefonic și probabil că avea nevoie de permisiunea – și de asistența – lui Hudson pentru a îndeplini misiunea. La naiba. Se trezise la trei dimineața, gândindu-se să se răsucească și să-i dea lui Cathy un sărut pe obraz – era ceva ce-i plăcea lui Jack să facă, chiar dacă ea nu-și amintea niciodată. Vestea bună era că ea îi răspundea întotdeauna la sărut. Ea chiar îl iubea. Altfel, sărutul înapoi nu ar fi venit. Oamenii nu pot disimula în timp ce dorm. Era un fapt important în universul personal al lui Ryan.

Nu mai avea rost să pornească radioul de pe noptieră. Ungara – de fapt, maghiara – era o limbă care se găsea probabil pe planeta Marte. Cu siguranță, nu avea ce căuta pe planeta Pământ. Nu auzise niciun cuvânt, nici măcar unul, pe care să-l recunoască din engleză, germană sau latină, cele trei limbi pe care le studiase la un moment dat în viața lui. Localnicii vorbeau, de asemenea, la fel de repede ca o mitralieră, ceea ce sporea și mai mult dificultatea. Dacă Hudson l-ar fi lăsat oriunde în acest oraș, ar fi fost incapabil să găsească drumul înapoi spre Ambasada Britanică, iar *acesta* era un sentiment de vulnerabilitate pe care nu-l mai avusese de când avea patru ani. Ar fi putut la fel de bine să se afle pe o planetă extraterestră, iar faptul de a avea un pașaport diplomatic nu l-ar fi ajutat cu nimic, din moment ce era acreditat *de* țara greșită *în* această lume extraterestră.

Cumva nu se gândise pe deplin la asta pe drum. La fel ca majoritatea americanilor, își închipuia că, cu un pașaport și un card American Express, putea călători în siguranță în toată lumea în pantaloni scurți, dar acea lume era doar lumea capitalistă, unde cineva vorbea suficient de bine engleza pentru a-i indica o clădire cu

steagul american pe acoperiș și cu pușcașii marini americani în hol. Nu și în acest oraș extraterestru. Nu știa suficient ca să găsească toaleta bărbaților – ei bine, găsise una într-un bar cu o zi înainte, a recunoscut Ryan în sinea lui. Sentimentul de neajutorare plana la granița conștiinței sale ca proverbialul monstru de sub pat, dar el era un cetățean american matur, bărbat, trecut de treizeci de ani, fost ofițer în Corpul Pușcașilor Marini al SUA. Nu era modul în care se simțea de obicei în legătură cu lucrurile. Așa că a privit cum se schimbau numerele de pe radioul său cu ceas digital, apropiindu-l de întâlnirea sa personală cu destinul, oricare ar fi fost acesta, câte un număr luminat în roșu.

ANDY HUDSON era deja în picioare și în mișcare. Istvan Kovacs se pregătea pentru una dintre cursele sale obișnuite de contrabandă, de data aceasta aducând la Budapesta pantofi de alergare Reebok din Iugoslavia. Banii grei se aflau într-o cutie de oțel sub patul său, iar el își bea cafeaua de dimineață și asculta muzică la radio, când o bătaie în ușă l-a făcut să ridice privirea. A mers să răspundă în chiloți.

— Andy!, a spus el surprins.

— Te-am trezit, Istvan?

Kovacs i-a făcut semn să intre.

— Nu, sunt treaz de o jumătate de oră. Ce te aduce aici?

— Trebuie să ne mișcăm pachetul în seara asta, a răspuns Hudson.

— Când, mai exact?

— Oh, pe la două dimineața.

Hudson a băgat mâna în buzunar și a scos un teanc de bancnote.

— Iată jumătate din suma convenită.

Nu avea niciun rost să-i plătească acestui ungur cât valora cu adevărat. Ar fi alterat întreaga ecuație.

— Excelent. Să-ți aduc niște cafea, Andy?

— Da, mulțumesc.

Kovacs îi făcu semn să vină la masa din bucătărie și îi turnă o ceașcă.

— Cum vrei să procedăm?

— Voi conduce pachetul nostru până aproape de graniță, iar tu îl vei trece. Presupun că îi cunoașteți pe polițiștii de frontieră de la punctul de trecere.

— Da, va fi căpitanul Budai Laszlo. Am făcut afaceri cu el de ani de

zile. Iar sergentul Kerekes Mihály, băiat bun, vrea să meargă la facultate și să fie inginer. Ei fac ture de douăsprezece ore la punctul de trecere, de la miezul nopții până la prânz. Vor fi deja plictisiți, Andy, și vor fi deschiși la negocieri.

Și-a ridicat mâna și și-a frecat un deget mare peste arătător.

— Care este rata obișnuită?

— Pentru patru persoane?

— Trebuie să știe că pachetul nostru este de oameni? a întrebat în schimb Hudson. Kovacs a ridicat din umeri.

— Nu, presupun că nu. Atunci câteva perechi de pantofi. Reeboks sunt foarte populari, știi, și câteva casete cu filme western. Ei au deja toate aparatele video de care au nevoie, a explicat Kovacs.

— Fii generos, a sugerat Hudson, dar nu prea generos. *Nu trebuie să-i faci să devină suspicioși*, nu a trebuit să adauge el. Dacă sunt căsătoriți, poate ceva pentru soțiile și copiii lor.

— Cunosc bine familia lui Budai, Andy. Asta nu va fi o problemă.

Budai avea o fiică mică, iar faptul că ar fi dat ceva pentru micuța Zsóka nu i-ar fi creat probleme contrabandistului.

Hudson a făcut un calcul pentru distanță. Două ore și jumătate până la granița iugoslavă ar fi trebuit să fie aproximativ corect la acea oră din noapte. În prima parte a călătoriei, aveau să folosească un camion mic. Istvan se va ocupa de restul cu camionul său mai mare. Iar dacă ceva nu mergea bine, Istvan se aștepta să fie împușcat de ofițerul serviciilor secrete britanice. Acesta era unul dintre avantajele celebrelor filme James Bond. Dar, mai exact, cinci mii de d-mark ajungeau foarte departe în Ungaria.

— Voi conduce spre ce destinație?

— Îți voi spune diseară, a răspuns Hudson.

— Foarte bine. Ne întâlnim la Csurgo mâine dimineață la ora două, fără greș.

— Foarte bine, Istvan. Hudson și-a terminat cafeaua și s-a ridicat. Este bine să ai un prieten atât de de încredere.

— Mă plătești bine, a observat Kovacs, definind relația lor.

Hudson a fost tentat să spună cât de multă încredere avea în agentul său, dar nu era strict adevărat. La fel ca majoritatea spionilor de teren, nu avea încredere în nimeni – nu înainte de a termina treaba. Oare Istvan era în solda AVH? Probabil că nu. Nu aveau cum să-și permită cinci mii de mărci vest-germane în mod regulat, iar lui Kovacs îi plăcea prea mult viața bună. Dacă guvernul comunist al

acestei țări ar fi căzut vreodată, el ar fi fost printre primii care ar fi devenit milionar, cu o casă frumoasă pe dealurile din Pesta, de cealaltă parte a Dunării, cu vedere spre Buda.

DOUĂZECI DE MINUTE MAI târziu, Hudson l-a găsit pe Ryan în fruntea cozii la cantina ambasadei.

— Îți plac ouăle, a observat COS.

— Locale, sau le aduceți din Austria?

— Ouăle sunt locale. Produsele agricole de aici sunt chiar foarte bune. Dar ne place șunca noastră englezească.

— Mi-am dezvoltat gustul pentru asta, a raportat Jack. Ce se întâmplă?, a întrebat el. Ochii lui Andy aveau o anumită emoție în ei.

— Este în seara asta. Întâi mergem la sala de concerte, apoi ne luăm mașina.

— Îi dai un avertisment?

Hudson a clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea să se comporte diferit. Prefer să evit această complicație.

— Și dacă nu e pregătit? Dacă se răzgândește? Jack era îngrijorat.

— În acest caz, este o misiune ratată. Și noi dispărem în ceața din Budapesta, iar mâine dimineață multe fețe vor fi roșii la Londra, Washington și Moscova.

— Ești destul de calm în privința asta, amice.

— În această meserie, iei lucrurile așa cum vin. Să te entuziasmezi în legătură cu ele nu ajută deloc. A reușit să zâmbească. Atâta timp cât iau șilingul reginei și mănânc biscuitul reginei, voi face munca reginei.

— *Semper fi*, omule, a observat Jack.

A adăugat frișcă în cafea și a luat o înghițitură. Nu era grozavă, dar suficient de bună pentru moment.

LA FEL ERA MÂNCAREA din cantina de stat de lângă Hotelul Astoria. Svetlana alesese și mâncase o patiserie daneză cu cireșe, împreună cu un pahar de lapte integral.

— Concertul este în seara asta, i-a spus Oleg soției sale. Ești emoționată?

— Știi cât timp a trecut de când nu am mai fost la un concert adevărat?, a replicat ea. Oleg, nu voi uita niciodată această bunătate din partea ta.

Ea a fost surprinsă de expresia de pe fața lui, dar nu a făcut niciun comentariu pe tema asta.

— Ei bine, draga mea, astăzi avem mai multe cumpărături de făcut. Lucruri pentru doamne. Va trebui să te ocupi tu de asta pentru mine.

— Ceva pentru mine?

— În acest scop, avem opt sute cincizeci de ruble Comecon, doar pentru ca tu să le cheltuiești, i-a spus Oleg Ivanovich, cu un zâmbet radios, întrebându-se dacă tot ce a cumpărat va fi folosit până la sfârșitul săptămânii.

— SOȚUL TĂU ÎNCĂ este plecat cu afaceri? a întrebat Beaverton.

— Din păcate, a confirmat Cathy.

Păcat, nu a spus fostul Para. Devenise un bun observator al comportamentului uman de-a lungul anilor, iar nemulțumirea ei față de situația actuală era evidentă. Ei bine, Sir John era, fără îndoială, plecat să facă ceva interesant. Își făcuse timp să facă o mică cercetare despre Ryans. Ea, spuneau ziarele, era chirurg, așa cum îi spusese cu câteva săptămâni înainte. Soțul ei, pe de altă parte, în ciuda faptului că pretindea că era un funcționar de rang inferior la ambasada americană, era probabil de la CIA. Ziarele londoneze făcuseră aluzie la acest lucru atunci când avusese acea întâlnire cu teroriștii ULS, dar această presupunere *nu fusese niciodată* repetată. Probabil pentru că cineva îi ceruse lui Fleet Street – politicos – să nu mai spună niciodată așa ceva. Asta îi spunea lui Eddie Beaverton tot ce trebuia să știe. Ziarele mai spuseseră că era, dacă nu bogat, cu siguranță avea o situație confortabilă, lucru confirmat de Jaguar-ul scump de pe aleea lor. Așadar, Sir John era plecat cu afaceri secrete de un fel sau altul. Nu avea rost să se întrebe ce, se gândi taximetristul, oprindu-se în fața gării miniaturale din Chatham.

— Să ai o zi bună, doamnă, i-a spus el când a coborât.

— Mulțumesc, Eddie.

Sfatul obișnuit. Era bine să ai un client constant atât de generos.

Pentru Cathy a fost o călătorie obișnuită cu trenul spre Londra, în compania unei reviste medicale, dar fără confortul de a-și avea soțul aproape, citind *Daily Telegraph* sau ațipind. Era amuzant cum își putea lipsi chiar și un bărbat care dormea lângă tine.

— ASTA E SALA DE CONCERTE.

La fel ca vechiul Volkswagen Rabbit al lui Ryan, sala de concerte din Budapesta era bine făcută în fiecare detaliu, dar era mică, abia dacă umplea blocul pe care se afla, arhitectura ei făcând aluzie la stilul imperial găsit în formă mai bună și mai mare la Viena, la două sute de mile distanță. Andy și Ryan au intrat înăuntru pentru a-și ridica biletele aranjate de ambasadă prin Ministerul de Externe al Ungariei.

Foaierul era dezamăgitor de mic. Hudson a cerut permisiunea de a vedea unde se afla loja și, în virtutea statutului său diplomatic, un plasator i-a condus la etaj și pe coridorul lateral până la loja respectivă.

În interior, lui Ryan i s-a părut asemănător cu un teatru de pe Broadway – Majestic, de exemplu – nu mare, dar elegant, cu scaunele sale din catifea roșie și tencuiala aurită, un loc unde regele venea atunci când se învrednicea să viziteze orașul supus, departe de palatul său imperial de la Viena, în susul râului. Un loc în care marii mahări locali își întâmpinau regele și se prefăceau că sunt în prima ligă, când ei și suveranul lor știau altceva. Dar, cu toate acestea, era un efort serios, iar o orchestră bună ar fi acoperit deficiențele. Acustica era probabil excelentă, iar asta era ceea ce conta cu adevărat. Ryan nu fusese niciodată la Carnegie Hall din New York, dar acesta ar fi fost echivalentul local, doar că mai mic și mai umil – deși cu părere de rău.

Ryan s-a uitat în jur. Loja era admirabil de potrivită pentru asta. Puteai să scanezi aproape toate locurile din sală.

— Locurile prietenilor noștri – unde sunt? a întrebat el în liniște.

— Nu sunt sigur. Tom îi va urma înăuntru și va vedea unde stau înainte de a ni se alătura.

— Și apoi? a întrebat Jack.

— Mai târziu.

ÎNTORS LA AMBASADA, Tom Trent avea propria sa treabă de făcut. În primul rând, a făcut rost de doi litri de alcool de cereale pur, adică 95% pur. Din punct de vedere tehnic era potabil, dar numai pentru cineva care dorea o beție foarte rapidă și profundă. L-a gustat, doar o mostră pentru a se asigura că era ceea ce scria pe etichetă. Nu era momentul să își asume riscuri. O degustare milimetrică era suficientă pentru asta. Acesta era cât se poate de pur, fără miros perceptibil și cu un gust suficient pentru a-ți da seama că nu era apă

distilată. Trent auzise că unii oameni foloseau chestia asta pentru a condimenta punch-ul la nunți și la alte ceremonii oficiale… pentru a înveseli puțin lucrurile. Cu siguranță că asta ar fi îndeplinit această sarcină la o adică.

Următoarea parte a fost ceva mai dezagreabilă. Era timpul să inspecteze cutiile. Subsolul ambasadei era acum interzis tuturor. Trent a tăiat banda de sigilare și a ridicat cartonul pentru a descoperi…

Cadavrele se aflau în saci de plastic translucid, de tipul celor cu mânere, folosiți de antreprenorii de pompe funebre pentru a transporta cadavrele. Sacii erau chiar de mai multe dimensiuni, a văzut el, probabil pentru a acomoda cadavrele unor copii și adulți de diferite dimensiuni. Primul cadavru pe care l-a descoperit era cel al unei fetițe.

Din fericire, plasticul ascundea fața, sau ceea ce fusese cândva o față. Tot ce putea vedea cu adevărat era o pată înnegrită, iar pentru moment, asta era bine. Nu a fost nevoie să deschidă sacul, și asta, de asemenea, era bine.

Următoarele cutii erau mai grele, dar cumva mai ușoare. Cel puțin aceste corpuri erau adulți. Le-a cărat pe podeaua de beton a pivniței și le-a lăsat acolo, apoi a mutat gheața carbonică în colțul opus, unde Co_2 înghețat se va evapora singur, fără să provoace răni sau să distragă atenția cuiva. Cadavrele aveau la dispoziție aproximativ paisprezece ore pentru a se dezgheța, iar asta, spera el, ar fi fost suficient. Trent a părăsit subsolul, având grijă să încuie ușa.

Apoi s-a dus la biroul de securitate al ambasadei. Legația britanică avea propriul serviciu de securitate format din trei oameni, toți foști militari înrolați. Avea nevoie de doi dintre ei în seara asta. Amândoi erau foști sergenți în armata britanică, Rodney Truelove și Bob Small, și amândoi erau în formă fizică bună.

— Băieți, am nevoie de ajutorul vostru în seara asta cu ceva.

— Pentru ce anume, Tom? a întrebat Truelove.

— Va trebui doar să mutăm câteva obiecte și să o facem mai degrabă pe ascuns, a explicat Trent pe jumătate.

Nu s-a obosit să le spună că ar fi vorba de ceva de mare importanță. Aceștia erau oameni pentru care totul era tratat ca o chestiune de o oarecare importanță.

— Să intrăm și să ieșim pe furiș? a întrebat Small.

— Corect, i-a confirmat Trent fostului sergent de culoare din

Royal Engineers. Small făcea parte din Regimentul Regal din Țara Galilor, oamenii din Harlech.

— La ce oră? a întrebat Truelove în continuare.

— Vom pleca de aici în jurul orei două. Nu ar trebui să dureze mai mult de o oră în total.

— Ținută? Acesta era Bob Small.

Și asta era o întrebare bună. Nu i se părea o.k. să poarte paltoane și cravate, iar să poarte salopete ar fi fost ceva ce un observator ocazional ar fi putut observa. Ar trebui să se îmbrace în așa fel încât să fie invizibili.

— Casual, a decis Trent. Jachete, dar fără paltoane. Ca un localnic. Cămăși și pantaloni, asta ar trebui să fie suficient. Mănuși, de asemenea. *Da, cu siguranță vor dori să poarte mănuși*, se gândi spiridușul.

— Nicio problemă cu noi, a conchis Truelove.

Ca soldați, erau obișnuiți să facă lucruri fără sens și să ia viața așa cum venea. Trent spera să se simtă la fel și în dimineața următoare.

DRESUL FOGAL ERA de origine franceză. Ambalajul proclama asta. Irina aproape că a leșinat, ținând pachetul în mână. Conținutul era real, dar părea să nu fie, atât de transparent încât părea o umbră fabricată și nu mai mult decât atât. Auzise despre aceste lucruri, dar nu le ținuse niciodată în mână, cu atât mai puțin purtase vreunul. Și când te gândești că orice femeie din Vest putea deține câți avea nevoie. Soțiile colegilor ruși ai lui Oleg ar fi leșinat purtându-le, și cât de invidioase ar fi fost propriile ei prietene de la GUM! Și cât de atente le-ar fi pus pe ele, de teamă să nu creeze o agățătură, atente să nu se împiedice cu picioarele în lucruri, ca nişte copii care se învinețesc în fiecare zi. Dresurile astea erau mult prea prețioase pentru a fi puse în pericol. Trebuia să facă rost de mărimea potrivită pentru femeile de pe lista lui Oleg… plus șase perechi pentru ea însăși.

Dar ce mărime? Cumpărarea unui articol de îmbrăcăminte prea mare era o insultă mortală pentru o femeie în orice cultură, chiar și în Rusia, unde femeile tindeau mai degrabă spre Rubenesque decât spre o femeie flămândă din lumea a treia… sau Hollywood. Mărimile indicate pe pachete erau A, B, C și D. Aceasta era o complicație suplimentară, deoarece în chirilică, B corespundea cu V roman și C cu S, dar a respirat adânc și a cumpărat în total douăzeci de perechi

de mărimea C, inclusiv cele șase pentru ea. Erau îngrozitor de scumpe, dar rublele Comecon din poşeta ei nu erau toate ale ei, aşa că, cu o altă respiraţie adâncă, a plătit cash pentru colecţie, spre zâmbetul vânzătoarei, care putea ghici ce se întâmpla. Ieşirea din magazin cu astfel de obiecte de lux a făcut-o să se simtă ca o prințesă ţaristă, o senzaţie bună pentru orice femeie din lume. Îi mai rămăseseră acum 489 de ruble de cheltuit pentru ea însăși, iar asta aproape că i-a produs o panică. Atât de multe lucruri frumoase. Atât de puţini bani. Atât de puţin spaţiu în dulap acasă.

Pantofi? O haină nouă? O geantă nouă?

A omis bijuteriile, pentru că asta era treaba lui Oleg, dar, la fel ca majoritatea bărbaţilor, el nu știa nimic despre ce poartă femeile.

Cum rămâne cu hainele de bază? s-a întrebat Irina în continuare. Un sutien Chantarelle? Îndrăznea oare să cumpere ceva atât de elegant? Era vorba de cel puţin o sută de ruble, chiar și la acest curs de schimb favorabil Și ar fi ceva ce numai ea ştia că are pe ea. Un astfel de sutien s-ar simți ca și... mâini. Ca mâinile iubitului tău. Da, trebuia să-și ia unul din ăla.

Și produse cosmetice. Trebuia să cumpere cosmetice. Era singurul lucru la care femeile rusești acordau întotdeauna atenţie. Era în orașul potrivit pentru asta.

Femeile maghiare se preocupau și de îngrijirea pielii. Mergea la un magazin bun și întreba, de la tovarăşă la tovarăşă. Femeile maghiare – fețele lor proclamau lumii că le pasă de pielea lor. În acest sens, unguroaicele erau cele mai *kulturnîi*.

A mai durat încă două ore de fericire absolută, atât de plăcută încât nici măcar nu a observat că soţul și fiica ei o aşteptau. Trăia visul oricărei femei sovietice, cheltuind bani în – dacă nu în Occident, atunci în cel mai bun loc. Și era minunat. Ar fi purtat Chantarelle la concertul din seara asta, ar fi ascultat Bach și s-ar fi prefăcut că se afla într-un alt timp și într-un alt loc, unde toată lumea era *kulturnîi și* era un lucru bun să fii femeie. Era păcat că nu exista un astfel de loc în Uniunea Sovietică.

ÎN AFARA SUCCESIUNII magazinelor pentru femei, Oleg stătea și își fuma ţigările ca orice alt bărbat din lume, intens plictisit de detaliile cumpărăturilor pentru femei. Cum puteau ele să se bucure de procesul de a alege și de a compara, de a alege și de a compara, fără a lua niciodată o decizie, doar aspirând atmosfera de a fi

înconjurate de lucruri pe care nu le puteau purta și care nu le plăceau cu adevărat? Întotdeauna luau rochia și o țineau la gât, se uitau în oglindă și decideau *nyet*, nu asta. Și tot așa, dincolo de apus și în noapte, de parcă sufletul lor depindea de asta. Oleg învățase să aibă răbdare cu actuala sa aventură care îi punea viața în pericol, dar un lucru pe care nu-l învățase niciodată, și nici nu se aștepta să învețe, era cum să privească o femeie cum face cumpărături... fără să-și dorească să o sugrume. Stătea acolo ca un nenorocit de animal de povară, ținând în mână lucrurile pe care se hotărâse în cele din urmă să le cumpere – apoi aștepta până când ea se hotăra să se răzgândească sau nu. Ei bine, nu putea dura la nesfârșit. Aveau bilete la concertul din acea seară. Trebuiau să se întoarcă la hotel, să încerce să găsească o bonă pentru *zaychik*, să se îmbrace și să meargă la sala de concerte. Chiar și Irina ar fi apreciat asta.

Probabil, a gândit sumbru Oleg Ivanovich. De parcă nu ar fi avut destule motive de îngrijorare. Dar fetița lui nu era îngrijorată de nimic, a văzut Oleg. Își mânca înghețata și se uita în jur la acest loc diferit, cu priveliștile sale diferite. Erau multe de spus despre inocența unui copil. Păcat că o pierdea – și atunci, de ce se străduiau copiii să crească și să-și lase inocența în urmă? Nu știau ei cât de minunată era lumea lor doar pentru ei? Nu știau ei că, odată cu înțelegerea, minunile lumii deveneau doar poveri? Și durere.

Și îndoieli, se gândi Zaitzev. *Atât de multe îndoieli*.

Dar nu, *zaychik* nu știa asta, iar când ar fi aflat, ar fi fost prea târziu.

În cele din urmă, Irina a ieșit afară, cu un zâmbet radiant cum nu mai avusese de la nașterea fiicei lor. Apoi l-a surprins cu adevărat – s-a apropiat de el pentru o îmbrățișare și un sărut.

— O, Oleg, ești atât de bun cu mine! Și încă un sărut pasional al unei femei sătulă de cumpărături. Chiar mai bine decât unul sătul de sex, s-a gândit brusc soțul ei.

— Înapoi la hotel, draga mea. Trebuie să ne îmbrăcăm pentru concert.

Partea ușoară a fost călătoria cu metroul, apoi în Astoria și până la camera 307. Odată ajunși acolo, au decis mai mult sau mai puțin implicit să o ia pe Svetlana cu ei. A face rost de o bonă ar fi fost un inconvenient – Oleg se gândise la o femeie ofițer KGB de la Casa de Cultură și Prietenie de peste drum, dar nici el, nici soția lui nu se simțeau confortabil cu astfel de aranjamente, așa că *zaychik* va

trebui să se poarte frumos în timpul concertului. Biletele lui erau în sală, rândul 6 al orchestrei, locurile A, B și C, ceea ce îl plasa chiar pe culoar, unde prefera să fie. Svetlana urma să poarte noile ei haine în această seară, ceea ce, spera el, o va face fericită. De obicei așa era, iar acestea erau cele mai bune haine pe care le avusese vreodată.

Baia era înghesuită în camera lor. Irina a muncit mult și bine pentru a-și aranja fața. Era mai ușor pentru soțul ei, și încă și mai ușor pentru fiica lor, pentru care era de ajuns o lavetă umedă peste fața ei grimată. Apoi s-au îmbrăcat cu toții în cele mai bune haine. Oleg a închis catarama la pantofii negri strălucitori ai fetiței sale peste colanții albi de care se îndrăgostise imediat. Apoi a îmbrăcat haina roșie cu guler negru, iar micuța iepuraș era gata pentru aventurile serii. Au coborât cu liftul în hol și au luat un taxi afară.

PENTRU TRENT A FOST un pic ciudat. Să pândească holul ar fi trebuit să fie dificil, dar personalul hotelului părea să nu-l fi observat, așa că, atunci când pachetul a plecat, a fost o chestiune simplă să meargă la mașina lui și să urmeze taxiul lor până la sala de concerte, la doar un kilometru și jumătate mai jos pe stradă. Odată ajuns acolo, a găsit un loc de parcare în apropiere și s-a îndreptat rapid spre intrare. Acolo se serveau băuturi, iar soții Zaitzev au profitat de ceea ce părea a fi Tokaji înainte de a intra. Fetița lor era la fel de radiantă ca întotdeauna. Un *copil adorabil,* s-a gândit Trent. Spera că îi va plăcea viața în Occident. I-a privit cum se îndreptau spre teatru, spre locurile lor, apoi s-a întors să urce scările spre loja lui.

RYAN ȘI HUDSON erau deja acolo, stând pe scaunele vechi cu pernele lor de catifea.

— Andy, Jack, a spus Trent în semn de salut. Al șaselea rând, în partea stângă a centrului, chiar pe culoar.

Apoi luminile de la sală au început să pâlpâie. Cortina s-a retras, tonurile șerpuitoare ale muzicienilor care își acordau diferitele instrumente au încetat, iar dirijorul, Jozsef Rozsa, a apărut din dreapta scenei. Aplauzele inițiale au fost puțin mai mult decât politicoase. Era primul său concert din această serie și era nou pentru acest public. Acest lucru i s-a părut ciudat lui Ryan – era un maghiar, absolvent al Academiei Franz Liszt. De ce nu a fost întâmpinat cu mai mult entuziasm? Era un tip înalt și slab, cu părul negru și fața de estet. S-a înclinat politicos în fața publicului și s-a

întors spre orchestră. Micul său baston, baghetă – sau cum s-o fi numind, Ryan nu știa – era acolo, pe suportul micuţ, iar când a ridicat-o, sala a rămas nemişcată, iar apoi braţul său drept s-a îndreptat spre secțiunea de coarde a Orchestrei Maghiare de Stat nr. 1.

Ryan nu era un student la muzică așa cum era soția sa, dar Bach era Bach, iar concertul a devenit maiestuos aproape din prima clipă. Muzica, la fel ca poezia sau pictura, își spunea Jack, era un mijloc de comunicare, dar niciodată nu-și dăduse seama ce încercau compozitorii să spună. Era mai ușor cu o partitură de film de John Williams, unde muzica însoțea atât de perfect acțiunea, dar Bach nu cunoscuse filmele în mișcare, așa că trebuie să fi *vorbit* despre lucruri pe care publicul său inițial le-ar fi recunoscut. Dar Ryan nu era unul dintre aceștia, așa că trebuia doar să aprecieze minunatele armonii. I s-a părut că pianul nu era în regulă, și abia când s-a uitat a văzut că nu era deloc un pian, ci mai degrabă un clavecin antic, cântat, se pare, de un virtuoz la fel de antic, cu părul alb care curgea și mâinile elegante ale… unui chirurg, se gândi Jack. Jack știa muzică de pian. Prietena lor Sissy Jackson, solistă a orchestrei simfonice din Washington, a spus că, Cathy era prea mecanică în interpretarea ei, dar Ryan a remarcat doar că nu rata niciodată o clapă – îți puteai da seama întotdeauna – și pentru el asta era suficient. *Tipul ăsta*, se gândea el, privindu-i mâinile și prinzându-și notele prin minunata cacofonie, *nu rata nicio notă*, și fiecare dintre ele, se părea, era exact atât de tare sau de moale pe cât cerea concertul, și atât de precis sincronizată încât definea perfecțiunea. Restul orchestrei părea la fel de bine exersată ca echipa de exerciții silențioase a Corpului de Marină, totul la fel de precis ca o serie de raze laser.

Singurul lucru de care Ryan nu-și putea da seama, era ce făcea dirijorul. Concertul nu era scris? Conducerea nu era doar o chestiune de a se asigura – în prealabil – că toată lumea își știa partea și că o făcea la timp? Trebuia să o întrebe pe Cathy despre asta, iar ea își va da ochii peste cap și va face observația că el chiar era un filistin. Dar Sissy Jackson spunea că, Cathy era un mecanic la tastatură, lipsit de suflet. Deci, Lady Caroline!

Secțiunea de coarde a fost, de asemenea, superbă, iar Ryan s-a întrebat cum naiba puteai să treci un arcuș de-a lungul unei coarde și să faci exact zgomotul pe care îl doreai. *Probabil pentru că o fac pentru a-și câștiga existența*, și-a spus el, și s-a așezat să se bucure

de muzică. Abia atunci l-a privit pe Andy Hudson, care avea ochii ațintiți asupra pachetului. A profitat de moment pentru a se uita și el în direcția aceea.

Fetița se contorsiona, făcând tot posibilul să fie cuminte, și poate că lua aminte la muzică, dar nu putea fi la fel de bună ca o casetă cu *Vrăjitorul din Oz,* și nu avea ce face. Cu toate astea, se purta bine, micuța Iepuraş care stătea între mama și tata Iepure.

Mama Iepure urmărea concertul cu atenție. Tata Iepure era politicos și atent. Poate că ar trebui să sune înainte la Londra și să-i cumpere Irinei un Walkman, se gândi Jack, împreună cu câteva casete cu Christopher Hogwood pe care Cathy părea să-l placă mult, alături de Nevile Marriner.

În orice caz, după aproximativ douăzeci de minute, au terminat Menuetto, orchestra a făcut liniște, iar când dirijorul Rozsa s-a întors cu fața la public...

Sala de concerte a înnebunit de aplauze și strigăte de *Bravo!*. Jack nu știa ce făcuse el diferit, dar, evident, ungurii știau.

Rozsa s-a înclinat adânc în fața publicului și a așteptat ca zgomotul să se liniștească înainte de a se întoarce și de a ordona din nou liniște în timp ce își ridica mica baghetă albă pentru a începe Brandenberg #2.

Aceasta a început cu alămuri și coarde, iar Ryan s-a trezit fascinat de fiecare muzician în parte mai mult decât de ceea ce a făcut dirijorul cu ei. *Cât timp trebuie să studiezi ca să devii atât de bun?* s-a întrebat el. Cathy cânta de două sau trei ori pe săptămână acasă, în Maryland – casa lor din Chatham nu era suficient de mare pentru un pian cu coadă adecvat, mai degrabă spre dezamăgirea ei. El se oferise să cumpere un pian vertical, dar ea refuzase, spunând că nu era la fel. Sissy Jackson spunea că ea cânta trei ore sau mai mult în fiecare zi. Dar Sissy o făcea pentru a-și câștiga existența, în timp ce Cathy avea o altă pasiune ceva mai imediată în viața ei profesională.

Cel de-al doilea concert de Brandenberg a fost mai scurt decât primul, terminându-se în aproximativ 12 minute, iar cel de-al treilea a urmat imediat. Bach trebuie să fi iubit viorile mai mult decât orice alt instrument, iar secțiunea de coarde locală era destul de bună. În orice alt cadru, Jack s-ar fi lăsat pradă momentului și s-ar fi îmbătat pur și simplu de muzică, dar avea ceva mai important planificat pentru această seară. Din câteva secunde în câteva secunde, ochii îi alunecau în stânga pentru a vedea familia Rabbit...

BRANDENBERG # 3 s-a încheiat la aproximativ o oră după ce a început #1. Luminile s-au aprins și a venit timpul pentru pauză. Ryan i-a privit pe Tata Iepure și pe doamna Iepure părăsindu-și locurile. Motivul era clar. Iepurașul avea nevoie de un drum la toaleta fetițelor și probabil că și Papa avea să se folosească de instalațiile sanitare locale. Hudson a văzut asta și a sărit în picioare, a ieșit din lojă, a intrat pe coridorul privat, urmat îndeaproape de Tom Trent, și a coborât treptele spre hol și spre toaleta bărbaților, în timp ce Ryan a rămas în lojă și a încercat să se relaxeze. Misiunea era acum în plină desfășurare.

La nici cincizeci de metri distanță, Oleg Ivanovich stătea la coadă pentru a folosi toaleta bărbaților. Hudson a reușit să ajungă chiar în spatele lui. Holul era plin de zumzetul obișnuit al discuțiilor mărunte. Unii oameni s-au dus la barul portabil pentru băuturi. Alții pufăiau din țigări, în timp ce vreo douăzeci de bărbați așteptau să-și ușureze vezicile. Coada s-a mișcat destul de repede – bărbații sunt mai eficienți la asta decât femeile – și în curând au ajuns în camera cu gresie.

Pisoarele erau la fel de elegante ca toate celelalte, parcă sculptate din marmură de Carrera pentru acest scop nobil. Hudson stătea în picioare ca toți ceilalți, sperând că îmbrăcămintea sa nu îl marca, ca străin. Chiar în dreptul ușii din lemn și sticlă, a tras aer în piept și, aplecându-se în față, l-a chemat pe rusul său.

— Bună seara, Oleg Ivanovici, a spus Hudson în liniște. Nu vă întoarceți.

— Cine ești tu? i-a răspuns în șoaptă Zaitzev.

— Eu sunt agentul dumneavoastră de turism. Am înțeles că doriți să faceți o mică excursie.

— Unde ar putea fi asta?

— Oh, în direcția vest. Vă faceți griji pentru siguranța cuiva, nu-i așa?

— Sunteți de la CIA? Zaitzev nu a putut rosti acronimul decât șuierând.

— Am o meserie neobișnuită, a confirmat Hudson. Nu are rost să-l încurcăm pe tip în acest moment.

— Deci, ce vei face cu mine?

— În această noapte vei dormi într-o altă țară, prietene, i-a spus Hudson, adăugând: împreună cu soția și cu frumoasa ta fetiță.

Hudson a privit cum umerii lui se lăsau să cadă – de ușurare sau de teamă, s-a întrebat spionul britanic. Probabil ambele.

Zaitzev și-a curățat gâtul înainte de a șopti din nou.

— Ce trebuie să fac?

— Mai întâi, trebuie să-mi spui că dorești să mergi mai departe cu planul tău.

Doar cea mai scurtă ezitare înainte:

— *Da*. Vom continua.

— În acest caz, termini treaba aici – se apropiau de capul de linie – și apoi bucură-te de restul concertului și întoarceți-vă la hotel. Vom vorbi din nou acolo la ora unu treizeci, sau cam așa ceva. Poți face asta?

Doar o încuviințare scurtă din cap și o singură silabă gâfâitoare:

— Da.

Oleg Ivanovich chiar avea nevoie acum să folosească pisoarul.

— Stai liniștit, prietene. Totul este planificat. Totul va merge bine, i-a spus Hudson. Bărbatul avea nevoie de siguranță și încredere acum. Acesta trebuia să fie cel mai înspăimântător moment din viața lui.

Nu a mai primit niciun răspuns. Zaitzev a făcut următorii trei pași până la pisoarul de marmură, și-a desfăcut fermoarul și s-a ușurat în mai multe feluri. S-a întors să plece fără să vadă fața lui Hudson.

Dar Trent a văzut-o pe a lui, în timp ce stătea acolo și sorbea un pahar de vin alb. Dacă făcuse vreun semn unui coleg spion KGB din cameră, ofițerul britanic nu-l văzuse. Nu-și freca nasul, sau nu-și potrivea cravata, niciun semn fizic. Pur și simplu se întorsese prin ușa batantă și se întorcea la locul său.

BEATRIX arăta din ce în ce mai bine.

PUBLICUL ERA din nou pe scaunele sale. Ryan făcea tot posibilul să pară doar încă un fan al muzicii clasice. Apoi Hudson și Trent au reintrat în lojă.

— Ei bine? a șoptit Ryan.

— O muzică al naibii de bună, nu-i așa? a răspuns Hudson cu dezinvoltură. Acest Rozsa este de primă mână. Este uimitor că o țară comunistă poate scoate ceva mai bun decât o reluare a *Internaționalei*. Oh, după ce se termină, a adăugat Hudson, ce zici de o băutură cu niște prieteni noi?

Jack a lăsat să iasă o respirație foarte lungă.

— Da, Andy, mi-ar plăcea asta.

Nenorocitul, s-a gândit Ryan. *Chiar se va întâmpla*. Avusese o mulțime de îndoieli, dar acestea se mai domoliseră cu o jumătate de pas sau cam așa ceva. Nu era chiar foarte mult, dar era al naibii de bine decât ar fi putut fi.

A DOUA JUMĂTATE a concertului a început cu mai mult Bach, Toccata și Fuga în re minor. În loc de coarde, aceasta a fost o celebrare a alămurilor, iar cornetul principal de aici ar fi putut să-l învețe pe Louis Armstrong însuși ceva despre notele înalte. Acesta a fost tot Bach pe care Ryan îl auzise vreodată la un loc, iar bătrânul compozitor german chiar își pusese rahatul la cale, s-a gândit fostul pușcaș marin, pentru prima dată relaxându-se suficient de mult încât să se bucure oarecum de el. Ungaria era o țară care își respecta muzica, sau cel puțin așa părea. Dacă era ceva în neregulă cu această orchestră, el nu observase, iar dirijorul părea de parcă ar fi fost în pat cu iubirea vieții lui, atât de transpus de bucuria momentului. Jack se întrebă idilic dacă unguroaicele se pricepeau la așa ceva. Aveau un aer pământesc, dar nu prea zâmbeau Poate că asta era din cauza guvernului comunist.

Nici rușii nu erau cunoscuți pentru zâmbet.

— DECI, CEVA NOUTĂȚI? a întrebat judecătorul Moore.

Mike Bostock a transmis o scurtă informare de la Londra.

— Basil spune că COS-ul său de la Budapesta își va face mișcarea în această seară. Oh, o să vă placă partea asta. Iepurele stă într-un hotel chiar vizavi de *rezidentura* KGB.

Ochii lui Moore se aprinseră puțin.

— Cred că glumești.

— Domnule judecător, credeți că aș spune asta de dragul de a mă distra?

— Când se întoarce Ritter?

— Mai târziu, astăzi, zburând înapoi cu Pan Am. Din ce ne-a trimis de la Seul, totul a decurs destul de bine cu întâlnirile de la KCIA.

— Va face un atac de cord când va afla despre BEATRIX, a prezis DCI.

— Îi va deschide ochii, a fost de acord adjunctul DDO.

— Mai ales când va afla că băiatul ăsta, Ryan, este implicat în

asta?

— Pe asta, domnule, puteți paria ferma, vitele și casa mare.

Judecătorul Moore a râs cu poftă de asta.

— Ei bine, cred că agenția este mai mare decât orice individ, nu-i așa?

— Așa mi s-a spus, domnule.

— Când vom ști?

— Mă aștept ca Basil să ne anunțe când avionul va decola din Iugoslavia. Totuși, va fi o zi lungă pentru noii noștri prieteni.

URMĂTOAREA SELECȚIE a fost *Sheep May Safely Graze* de Bach. Ryan a recunoscut-o ca fiind melodia cântată într-o reclamă de recrutare a Marinei. Era o piesă blândă, foarte diferită de cea care o precedase. Nu era sigur dacă interpretarea din această seară era o vitrină pentru Johann Sebastian sau pentru dirijor. În oricare dintre cazuri, a fost destul de plăcută, iar publicul a fost extrem de apreciativ, mai zgomotos decât pentru selecția de concert. Încă o piesă. Ryan avea un program, dar nu se obosise să se uite la el, deoarece era tipărit în limba maghiară, iar el nu putea citi marțiana mai bine decât putea descifra forma vorbită.

Ultima selecție a fost Canonul lui Pachelbel, o piesă faimoasă pe bună dreptate, o piesă care întotdeauna i s-a părut lui Ryan ca un film cu o fată drăguță spunându-și rugăciunile în secolul al XVII-lea, încercând să se concentreze asupra devoțiunilor ei în loc să se gândească la băiatul chipeș de pe aleea de la fermă – și nu prea reușind.

LA SFÂRȘIT, Jozsef Rozsa s-a întors spre public, care a sărit din nou în picioare și a strigat minute în șir că este de acord cu el. Da, s-a gândit Jack, băiatul localnic plecase, dar se întorsese acasă ca să facă bine, iar băieții de acasă din vremurile de odinioară erau bucuroși să-l aibă înapoi. Dirijorul abia dacă zâmbea, ca și cum ar fi fost epuizat de alergarea maratonului. Și era transpirat, a văzut Jack. Oare dirijatul era atât de greu? Dacă erai atât de băgat în asta, poate că era. El și tovarășii lui britanici stăteau în picioare și aplaudau la fel de mult ca toată lumea – nu avea rost să iasă în evidență – până când, în cele din urmă, zgomotul a încetat. Rozsa a făcut semn spre orchestră, ceea ce a făcut ca aplauzele să continue, și apoi spre concert-maestrului orchestrei, vioara întâi. A părut amabil din partea

lui Rozsa, dar probabil că era lucrul pe care trebuia să-l faci dacă voiai ca muzicienii să dea tot ce aveau mai bun pentru tine. Și apoi, în sfârșit, a venit timpul ca mulțimea să se despartă.

— Vă place muzica, Sir John? a întrebat Hudson cu un zâmbet șiret.

— Este mai bine decât ce se difuzează la radio acasă, a observat Ryan.

— Și acum ce facem?

— Acum avem parte de o băutură bună într-un loc liniștit.

Hudson i-a făcut un semn din cap lui Trent, care a plecat de unul singur, și l-a luat pe Ryan cu el.

Aerul era rece afară. Ryan și-a aprins imediat o țigară, la fel ca toți ceilalți bărbați care se aflau la vedere și majoritatea femeilor. Ungurii nu plănuiau să trăiască atât de mult, sau cel puțin așa părea. Se simțea la fel de legat de Hudson ca un copil de mama sa, dar asta nu avea să mai dureze prea mult. Strada avea mai ales clădiri de tip apartament. Într-un oraș occidental, ar fi fost apartamente, dar probabil că acestea nu existau aici. Hudson i-a făcut semn lui Ryan să îl urmeze și au mers două străzi până la un bar, ajungând să urmărească vreo treizeci de persoane care ieșeau de la concert. Andy a obținut un separeu de colț de unde putea scruta sala, iar un chelner a venit cu câteva pahare de vin.

— DECI, MERGEM? a întrebat Jack.

Hudson a dat din cap.

— Noi mergem. I-am spus că vom fi la hotel pe la 1:30.

— Și apoi?

— Și apoi mergem spre granița iugoslavă.

Ryan nu a mai întrebat nimic. Nici nu era nevoie să o facă.

— Securitatea la sud este banală. Diferit în partea cealaltă, a explicat Andy. În apropierea graniței austriece, este destul de serioasă, dar Iugoslavia, ții minte, este un stat comunist înfrățit – aceasta este ficțiunea locală în orice caz. Nu mai sunt sigur ce este Iugoslavia, din punct de vedere politic. Polițiștii de frontieră de pe partea maghiară se descurcă bine – multe înțelegeri amicale cu contrabandiștii. Este o industrie în creștere, dar cei deștepți nu cresc prea mult. Fac asta și Belügyminisztérium, ministerul lor de interne, ar putea lua aminte. E mai bine să evite asta, i-a reamintit Hudson.

— Dar dacă asta e o ușă de acces în Pactul de la Varșovia – la

naiba, KGB-ul trebuie să știe, nu?

Hudson a completat întrebarea.

— Deci, de ce nu închid lucrurile? Presupun că ar putea, dar economia locală ar avea de suferit, iar sovieticii obțin multe dintre lucrurile care le plac aici, de asemenea. Trent mi-a spus că prietenul nostru a făcut câteva achiziții importante aici. Aparate video și ciorapi de damă – nenorociții de ciorapi de damă, femeile lor ucid pentru ei. Probabil că cele mai multe sunt destinate în mod deschis prietenilor și colegilor din Moscova. Așadar, dacă KGB-ul ar interveni sau ar forța AVH să facă acest lucru, atunci ar pierde o sursă de lucruri pe care și ei le doresc. Așa că puțină corupție nu face pagube majore și alimentează lăcomia celeilalte părți. Nu uitați niciodată că și ei au slăbiciunile lor. Probabil mai multe decât noi, de fapt, oricât de mult ar susține oamenii contrariul. Ei își doresc lucrurile pe care le avem noi. Canalele oficiale nu pot funcționa foarte bine, dar cele neoficiale da. Există o vorbă în limba maghiară care îmi place: *A nagy kapu mellett, mindig van egy kis kapu*. *Lângă poarta mare, există întotdeauna o ușă mică*. Acea ușă mică este cea care face ca lucrurile să funcționeze aici.

— Și eu trec prin asta.

— Corect.

Andy și-a terminat vinul și s-a hotărât să nu mai bea altul. Avea mult de condus în seara asta, pe întuneric, pe drumuri inferioare. În schimb, și-a aprins una dintre țigările sale.

Ryan și-a aprins și el o țigară.

— Nu am mai făcut asta niciodată, Andy.

— Ți-e frică?

— Da, recunoscu Jack fără să se sinchisească. Da, îmi este.

— Prima dată nu este niciodată ușor. Niciodată nu mi-au intrat în casă oameni cu mitraliere.

— Nu-l recomand ca divertisment după cină, a răspuns Jack, cu un zâmbet forțat. Dar am reușit să scăpăm cu noroc.

— Nu prea cred în noroc – bine, uneori, poate. Norocul nu umblă în căutarea unui prost, Sir John.

— Poate că da. Cam greu de observat din interior.

Ryan s-a gândit, din nou, la acea noapte îngrozitoare. La senzația dată de Uzi în mâinile lui. Trebuia să tragă o singură lovitură corectă. Nu mai exista o a doua șansă în acel meci. Și a căzut într-un genunchi, a țintit și a nimerit bine. Nu a aflat niciodată numele

tipului din barcă pe care l-a ucis. *Ciudat*, a reflectat. *Dacă omori un om chiar lângă casa ta, ar trebui să-i știi măcar numele*.

Dar, da, dacă a putut face aia, poate face și asta. Și-a verificat ceasul. Ar mai fi durat ceva timp, iar el nu conducea în seara asta, și încă un pahar de vin părea o idee bună. Dar se va opri aici.

ÎNTORȘI LA ASTORIA, familia Zaitzev și-a culcat micul Iepuraș, iar Oleg a comandat să i se aducă niște vodcă. Era o vodcă rusească generică, marca de vodcă pe care o bea clasa muncitoare, o sticlă de jumătate de litru, cu un dop de folie în partea de sus care te obliga, în esență, să o bei pe toată dintr-o dată. Nu era o idee chiar rea pentru această seară. Sticla a sosit în cinci minute, iar până atunci *zaychik* dormea. S-a așezat pe pat. Soția lui s-a așezat pe singurul scaun tapițat. Au băut din paharele din baie.

Oleg Ivanovich mai avea o sarcină de îndeplinit. Soția sa nu-i cunoștea planul. Nu știa cum va reacționa la el. Știa că era nefericită. Știa că această călătorie era punctul culminant al căsniciei lor. Știa că-și ura slujba de la GUM, că voia să se bucure de lucrurile frumoase ale vieții. Dar oare și-ar fi lăsat de bunăvoie patria ei în urmă?

Pe de altă parte, femeile rusești nu se bucurau de prea multă libertate, nici în căsnicie, nici în afara ei. De obicei, făceau ceea ce le spunea soțul lor să facă – soțul putea plăti pentru asta mai târziu, dar numai mai târziu. Iar ea îl iubea și avea încredere în el, iar el îi arătase cele mai bune momente în ultimele câteva zile, așa că, da, ar fi fost de acord.

Dar va aștepta înainte de a-i spune. De ce să strice lucrurile asumându-și un risc chiar acum? Chiar vizavi se afla *rezidentura* KGB din Budapesta. Și dacă ei aflau despre ceea ce plănuia, atunci era cu siguranță un om mort.

ÎNTORȘI LA AMBASADA britanică, sergenții Bob Small și Rod Truelove au ridicat sacii de plastic și i-au dus în camionul nedeslușit al ambasadei – plăcuțele de înmatriculare fuseseră deja schimbate. Amândoi au încercat să ignore conținutul, apoi s-au întors pentru a lua recipientele cu alcool, plus o lumânare și o cutie de carton pentru lapte. Apoi au fost gata. Niciunul dintre ei nu a băut nici măcar un pahar de bere în acea seară, deși amândoi își doreau. Au plecat cu mașina imediat după miezul nopții, plănuind să nu se grăbească să

cerceteze obiectivul înainte de a se angaja într-un curs de acțiune. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească locul de parcare potrivit, dar, având mai mult de o oră pentru a-l alege, erau încrezători că va apărea unul în timp util.

BARUL SE GOLISE, iar Hudson nu dorea să fie ultimul care rămânea acolo. Nota de plată a barului a fost de cincizeci de forinți, pe care a plătit-o, fără să lase bacșiș, pentru că nu era obiceiul local și nu ar fi fost bine să fie amintit. I-a făcut semn lui Ryan și s-a îndreptat spre ieșire, dar, gândindu-se mai bine, s-a îndreptat spre toaletă. Gândul i s-a părut și lui Ryan foarte practic.

Afară, Ryan a întrebat ce urmează.

— Facem o plimbare pe stradă, Sir John, a răspuns Hudson, folosind titlul cavaleresc ca pe o înțepătură nedreaptă. Treizeci de minute de plimbare până la hotel, cred că va fi suficient.

Exercițiul le va da, de asemenea, ocazia să se asigure că nu erau urmăriți. Dacă opoziția era pe urmele operațiunii lor, nu ar fi putut rezista tentației de a-i urmări pe cei doi ofițeri de informații și, pe străzile în mare parte pustii ale orașului, nu ar fi fost prea greu să-i *prindă* pe drum… dacă nu cumva opoziția era formată din KGB. Aceștia erau mai deștepți decât localnicii cu o marjă considerabilă.

ZAITZEV ȘI SOȚIA LUI au avut parte de trei băuturi foarte tari fiecare. În mod ciudat, soția lui nu dădea însă prea multe semne de apropiere de somn. Prea entuziasmată de distracția frumoasă a serii, se gândi Oleg.

Poate că era mai bine așa. Doar că mai avea o singură grijă – cum plănuia CIA să-i scoată din Ungaria. Ce ar fi fost? Un elicopter în apropierea graniței, care să zboare sub acoperirea radarului maghiar?

Asta ar fi ales el. Ar fi putut CIA să-i sară din interiorul Ungariei în Austria? Cât de isteți erau? L-ar fi anunțat? Ar putea fi ceva foarte inteligent și îndrăzneț? Și înspăimântător? se întrebă el.

Va reuși? Dacă nu… ei bine, consecințele eșecului nu meritau prea multă grijă.

Dar nici nu dispărea cu totul. Nu pentru prima dată, Oleg s-a gândit că din această aventură ar putea rezulta propria sa moarte și o suferință prelungită pentru soția și copilul său. Sovieticii nu i-ar fi ucis, dar i-ar fi marcat pentru totdeauna ca paria, condamnați la o

viață de mizerie. Și astfel, și ei erau ostatici ai conștiinței *sale*. Câți sovietici se opriseră în fața dezertării doar din acest motiv? Trădarea, își amintea el însuși, era cea mai neagră dintre crime, iar pedepsele pentru ea erau la fel de prohibitive.

Zaitzev a turnat restul de vodcă și a băut, așteptând ultima jumătate de oră înainte ca CIA să sosească pentru a-i salva viața... Sau orice au plănuit să facă cu el și cu familia lui. Își tot verifica ceasul în timp ce soția lui moțăia în cele din urmă și se întorcea, zâmbind și fredonând concertul lui Bach cu capul care se bâțâia înainte și înapoi. Cel puțin îi dăruise o noapte mai frumoasă, decât reușise să facă vreodată...

EXISTA UN LOC de parcare chiar lângă ușa laterală a hotelului. Small a condus până acolo și a dat cu spatele cu grijă. Parcarea paralelă este o artă în Anglia, pe care încă își amintea cum să o execute. Apoi s-au așezat, Small cu o țigară și Truelove cu pipa lui preferată, privind străzile pustii, doar câțiva pietoni în depărtare, cu Small cu ochii în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă există activitate la reședința KGB. Erau câteva lumini aprinse la etajul doi, dar nu se mișca nimic din câte putea vedea. Probabil că vreun tip de la KGB uitase doar să apese pe întrerupător la ieșire.

ACOLO ERA, A VĂZUT Ryan, la doar trei străzi distanță, pe partea dreaptă a străzii.

Ora spectacolului.

Restul plimbării a trecut parcă într-o clipă. Tom Trent, a văzut el, era lângă colțul clădirii. Oamenii ieșeau din clădire, probabil de la barul de la subsol pe care i-l arătase Hudson, cam pe la ora închiderii, doar câte doi și trei, nimeni nu pleca singur. *Trebuie să fie o cârciumă pentru mulțimea locală de burlaci*, se gândi Jack, *stabilind întâlniri de o noapte pentru cei singuri în stare terminală*. Deci, aveau așa ceva și în țările comuniste, nu?

În timp ce se apropiau, Hudson și-a trecut un deget peste nas. Acesta a fost semnul pentru Trent de a intra înăuntru și de a-i distrage atenția funcționarului. Cum a făcut asta, Ryan nu va ști niciodată, dar câteva minute mai târziu, când au intrat pe ușă, holul era complet gol.

— Haide.

Hudson s-a grăbit spre scările care înconjurau puțul liftului.

Ajungerea la etajul trei a durat mai puțin de un minut. Și acolo era camera 307. Hudson a întors butonul. Iepurele nu o încuiase.

Hudson a deschis-o încet.

Zaitzev a văzut ușa deschisă. Irina dormea în mare parte acum. S-a uitat la ea pentru a fi sigur, apoi s-a ridicat.

— Bună, a spus Hudson într-un salut liniștit. Și-a întins mâna.

— Bună, a spus Zaitzev, în engleză. Sunteți agent de turism?

— Da, amândoi suntem. El este domnul Ryan.

— Ryan? a întrebat Zaitzev. Există o operațiune KGB cu acest nume.

— Serios? a întrebat Jack, surprins. Nu auzise încă despre asta.

— Putem discuta asta mai târziu, tovarășe Zaitzev. Trebuie să plecăm acum.

— Da.

S-a întors să-și scuture soția pentru a o trezi. Ea a tresărit violent când i-a văzut pe cei doi bărbați neașteptați în camera ei.

— Irina Bogdanova, a spus Oleg cu o notă de severitate în glas.

— Facem o călătorie neașteptată. Plecăm chiar acum. Pregătiți-o pe Svetlana.

Ochii ei s-au deschis complet, surprinsă.

— Oleg, ce este asta? Ce facem?

— Plecăm chiar acum spre o nouă destinație. Trebuie să ne mișcăm acum.

Ryan nu a înțeles cuvintele, dar conținutul era destul de clar. Apoi, femeia l-a surprins ridicându-se în picioare și mișcându-se ca un automat. Fiica se afla pe un pat mic pentru copii. Mama Iepure a ridicat copilul adormit până la semi-trezire și i-a organizat hainele.

— Ce facem mai exact? a întrebat Iepurele.

— Te ducem în Anglia – la noapte, a subliniat Hudson.

— Nu în America?

— Mai întâi Anglia, i-a spus Ryan. Apoi te voi duce în America.

— Ah.

Era într-o stare foarte încordată, a văzut Ryan, dar era de așteptat. Tipul ăsta își pusese viața pe masa de zaruri, iar zarurile erau încă în aer. Era treaba lui Ryan să se asigure că nu ieșeau ochi de șarpe.

— Ce iau cu mine?

— Nimic, a spus Hudson. Nici măcar un afurisit de lucru. Lasă-ți toate actele aici. Avem altele noi pentru tine. A ridicat trei pașapoarte cu o mulțime de ștampile false pe paginile interioare. Deocamdată vi

le voi păstra pe acestea.

— Sunteți de la CIA?

— Nu, eu sunt britanic. Ryan este de la CIA.

— Dar... de ce?

— Este o poveste lungă, domnule Zaitzev, a spus Ryan. Dar acum trebuie să plecăm.

Fetița era îmbrăcată acum, dar încă somnoroasă, așa cum fusese Sally în acea noapte oribilă de la Peregrine Cliff, a văzut Jack.

Hudson s-a uitat în jur, brusc încântat să vadă sticla de vodcă goală de pe noptieră. Al naibii de noroc a fost. Mama Iepure era încă confuză, prin combinația dintre cele trei sau patru băuturi și cutremurul de după miezul nopții care explodase în jurul ei. Dură mai puțin de cinci minute și toată lumea părea gata să plece. Apoi și-a văzut geanta cu ciorapi și s-a îndreptat spre ea.

— *Nyet,* a spus Hudson în rusă. Lasă-i. Sunt mulți alții acolo unde vă ducem noi.

— Dar... dar... dar...

— Fă ce-ți spune, Irina! a răcnit Oleg, echilibrul său fiind tulburat de băutură și de tensiunea momentului.

— Toată lumea e gata? a întrebat Hudson.

În continuare, Irina și-a luat fiica în brațe, cu fața într-o confuzie totală, și s-au îndreptat cu toții spre ușă. Hudson s-a uitat pe coridor, apoi le-a făcut semn celorlalți să o urmeze. Ryan a luat-o din spate, închizând ușa, după ce s-a asigurat că era descuiată.

Holul era încă liber. Nu știau ce făcuse Tom Trent, dar orice ar fi fost, funcționase. Hudson i-a condus pe ceilalți pe ușa laterală și i-a condus pe stradă. Acolo era mașina ambasadei pe care o adusese Trent, iar Hudson avea setul de chei de rezervă. Pe drum, le-a făcut semn cu mâna la camion pentru Small și Truelove. Mașina era un Jaguar, vopsit într-un albastru închis, cu volan pe stânga. Ryan i-a încărcat pe bancheta din spate, a închis portiera și a urcat în față. Marele V8 a pornit instantaneu – Jaguar-ul era întreținut cu multă dragoste pentru scopuri ca acesta – și Hudson a început să conducă.

STOPURILE LUI ERAU încă vizibile în timp ce Small și Truelove coborau din camion, grăbindu-se spre spate. Fiecare a luat câte unul dintre sacii pentru adulți și s-a îndreptat spre ușa laterală. Holul era încă gol, iar ei au urcat în fugă pe scări, fiecare cu o povară grea. Coridorul de la etaj era de asemenea gol. Cei doi soldați pensionari s-

au deplasat cât se poate de discret în cameră. Acolo au desfăcut sacii și, cu mâinile înmănușate, au scos cadavrele. A fost un moment greu pentru fiecare dintre ei. Soldați profesioniști cum erau, amândoi cu experiență de luptă, vederea imediată a unui corp uman ars a fost greu de suportat fără o respirație adâncă și o comandă interioară de a-și stăpâni sentimentele. Au așezat trupurile bărbatului și femeii din țări și continente diferite, unul lângă altul, pe patul dublu. Apoi au părăsit camera pentru a se întoarce la camion, luând cu ei sacii goi cu cadavre. Small a scos cel mai mic dintre saci din camion, în timp ce Truelove a luat restul echipamentului necesar, și s-au întors înăuntru.

Sarcina lui Small s-a dovedit a fi cea mai grea; scoaterea corpului fetiței din punga de plastic a fost ceva ce va încerca din greu să șteargă din memorie. A mers pe patul de campanie, așa cum se gândea el, în cămașa de noapte aproape incinerată. I-ar fi putut mângâia căpșorul dacă părul nu i-ar fi fost ars în întregime cu o lampă de sudură, și tot ce a putut face a fost să șoptească o rugăciune pentru sufletelul ei nevinovat înainte ca stomacul aproape să-și piardă controlul și, pentru a preveni asta, s-a întors brusc.

Fostul inginer regal se ocupa deja de propria-i sarcină. Se asigurase că nu lăsaseră nimic. Ultimul dintre sacii de plastic a fost împăturit și băgat în centură. Amândoi aveau încă mănușile de lucru, așa că nimic din ceea ce aduseseră nu era lăsat în cameră. S-a grăbit să se uite în jur, apoi i-a făcut semn lui Small să iasă pe coridor.

Apoi a smuls capacul de pe cutia de lapte – fusese spălată și uscată în prealabil. A aprins lumânarea cu bricheta sa cu butan și a picurat o picătură de ceară fierbinte pe fundul cutiei de carton, pentru a se asigura că aceasta va avea un loc bun de a sta. Apoi a suflat în lumânare și s-a asigurat că aceasta era bine fixată la locul ei.

Apoi a venit partea periculoasă. Truelove a deschis capacul recipientului de alcool, turnând mai întâi aproape un litru în cutie, până la mai puțin de un centimetru de partea superioară a lumânării. Apoi a turnat alcoolul pe patul adultului și mai mult pe pătuțul copilului. Restul a căzut pe podea, o mare parte din el în jurul cutiei de lapte. După ce a terminat, i-a aruncat recipientul gol de alcool lui Bob Small.

Bine, se gândi Truelove, un galon de alcool pur de cereale îmbibat în lenjeria de pat și încă unul pe covorul ieftin de pe podea. Expert în demolări – de fapt, avea mai multe domenii de expertiză tehnică, ca

majoritatea inginerilor militari – știa că trebuie să fie atent pentru partea următoare. Aplecându-se, a apăsat din nou bricheta și a aprins fitilul lumânării cu aceeași grijă pe care ar fi avut-o un chirurg cardiac la o înlocuire de valvă. Nu a pierdut nicio secundă să iasă din cameră, decât pentru a se asigura că ușa era bine încuiată și că pe clanță era atârnat cardul *Nu deranjați*.

— E timpul să plecăm, Robert, i-a spus Rodney colegului său, iar în treizeci de secunde au ieșit pe ușa laterală și au plecat în stradă.

— Cât timp va dura lumânarea? a întrebat Small lângă camion.

— Cel mult treizeci de minute, a răspuns sergentul de la Royal Engineer. Acea biată fetiță… crezi? aproape că a întrebat.

— Oamenii mor în incendii de case în fiecare zi, amice. Nu au făcut-o special pentru asta.

Small a dat din cap în sinea lui.

— Cred că da.

În acel moment, Tom Trent a apărut în hol. Nu găsiseră camera pe care o pierduse într-o cameră de la etaj, dar i-a dat bacșiș recepționerului pentru efortul depus. S-a dovedit că era singurul angajat de serviciu până la ora cinci dimineața.

Sau cel puțin așa crede individul, își spuse Trent, urcând în camion.

— Înapoi la ambasadă, băieți, le-a spus spionul oamenilor de securitate. Ne așteaptă o sticlă bună de whisky scoțian single-malț.

— Bine. Mi-ar prinde bine un păhărel, a observat Small, gândindu-se la fetiță. Sau două.

— Poți să spui despre ce este vorba în această aventură?

— Nu în seara asta. Poate mai târziu, a răspuns Trent.

Capitolul 28
Anglia

CANDELA ARDEA NORMAL, fără să știe ce rol juca în aventurile nopții, consumând fitilul și ceara într-un ritm lent, arzând treptat până la suprafața liniștită a alcoolului – care în curând va juca rolul unui accelerator într-un incendiu premeditat. În total, au fost necesare treizeci și patru de minute înainte ca suprafața lichidului inflamabil să se aprindă. Ceea ce a început atunci este numit de profesioniști un incendiu de clasă B – un eveniment cu lichid inflamabil. Alcoolul a ars cu un entuziasm cu greu mai mic decât cel al benzinei – acesta a fost motivul pentru care germanii au folosit alcool în loc de kerosen în racheta lor V-2 – și a mistuit rapid cartonul din cutia de lapte, eliberând pe podea litrul de alcool în flăcări. Acesta a aprins suprafața îmbibată a covorului din camera de hotel. Unda albastră a frontului de foc a alergat pe podeaua camerei în câteva secunde, ca o ființă vie, o linie albastră urmată de o masă albă incandescentă, pe măsură ce focul ajungea până sus pentru a consuma oxigenul disponibil în camera cu tavan înalt. Încă o clipă și ambele paturi s-au aprins și ele, învăluind trupurile din ele cu flăcări și căldură arzătoare.

Hotelul Astoria era unul vechi, lipsit atât de detectoare de fum, cât și de aspersoare automate care să avertizeze asupra pericolului sau să stingă incendiul înainte ca acesta să devină prea periculos. În schimb, flăcările au urcat aproape imediat spre tavanul alb pătat de apă, arzând vopseaua și carbonizând tencuiala de dedesubt, plus că au atacat mobilierul ieftin al hotelului. Interiorul încăperii s-a transformat într-un crematoriu pentru trei ființe umane deja moarte, mâncându-le trupurile ca animalul carnivor pe care egiptenii antici îl

considerau focul. Cea mai mare parte a pagubelor a durat doar cinci minute, dar, deși focul s-a domolit oarecum după prima porție de consum, nu a murit încă.

Recepționerul din hol avea o sarcină mai complexă decât s-ar fi așteptat. În fiecare dimineață, la ora două și jumătate, punea pe birou un semn cu *vă rog să așteptați câteva minute* și lua liftul până la ultimul etaj pentru a se plimba pe coridoare. Nu a găsit nimic, ca de obicei la acest etaj, și la toate celelalte, până când a ajuns la numărul trei.

Coborând treptele, a observat un miros neobișnuit. Asta i-a trezit simțurile, dar nu atât de mult până când picioarele i-au atins podeaua. Apoi s-a întors la stânga și a văzut un firicel de fum ieșind de sub ușa de la 307. A făcut cei trei pași până la ușă și a atins clanța, găsind-o fierbinte, dar nu dureros de fierbinte. Atunci a făcut greșeala.

Scoțând cheia de acces din buzunar, a descuiat ușa și, fără să pipăie porțiunea de lemn ca să vadă dacă era fierbinte, a împins ușa.

Focul se stinsese în mare parte, lipsit de oxigen, dar încăperea rămăsese fierbinte, pereții hotelului izolând focul incipient la fel de eficient ca o groapă de grătar. Deschiderea ușii a adus un volum mare de aer proaspăt și oxigen în încăpere, și abia apucase să vadă grozăvia dinăuntru când s-a produs un fenomen numit flash-over.

A fost aproape ca o explozie. Încăperea s-a reaprins într-o explozie de flăcări și o nouă intrare de aer, suficient de puternică încât aproape că l-a smuls pe funcționar din picioare și l-a împins în cameră, chiar dacă o explozie de flăcări exterioară l-a împins în cealaltă parte – și i-a salvat viața. Ducându-și mâinile la fața arsă de flamă, a căzut în genunchi și s-a luptat până la alarma cu tragere manuală de pe peretele de lângă lift – fără să tragă ușa 307 înapoi. A sunat alarma în tot hotelul și a raportat și la cea mai apropiată unitate de pompieri, aflată la trei kilometri distanță. Țipând de durere, el a coborât, sau a căzut, pe scări până în hol, unde și-a aruncat mai întâi un pahar de apă pe fața arsă, apoi a sunat la numărul de urgență de lângă telefon pentru a raporta incendiul la departamentul de pompieri al orașului. În acest moment, oamenii coborau pe scări. Pentru ei, să treacă de etajul al treilea fusese chinuitor, iar funcționarul, ars cum era, a luat un extinctor pentru a-i stropi, dar nu a putut urca înapoi pentru a folosi furtunul de incendiu din micul său dulap de la etajul implicat. Oricum nu ar fi

contat.

Primul camion de pompieri a sosit la mai puțin de cinci minute după ce a sunat alarma. Nu a fost nevoie să fie anunțați – focul era vizibil din exterior, deoarece ferestrele camerei se spărseseră din cauza căldurii focului reînnoit – și au forțat trecerea pe lângă oaspeții care scăpau din hotel. La un minut de la sosire, primul furtun de șaptezeci de milimetri pulveriza apă în cameră. A fost nevoie de mai puțin de cinci minute pentru a doborî focul, iar printre fum și mirosul oribil, pompierii au forțat intrarea înăuntru pentru a găsi ceea ce se temeau – o familie de trei persoane, moartă în paturile lor.

Locotenentul de pompieri la comanda primilor intervenienți a legănat copilul mort în brațe și a coborât și a ieșit în fugă pe stradă, dar și-a dat seama că era inutil. Copilul se prăjise ca o bucată de carne în cuptor. Spălându-i trupul nu făcea decât să scoată la iveală efectul îngrozitor pe care îl are un incendiu asupra unui corp uman, iar el nu mai avea ce să facă decât să spună o rugăciune pentru ea. Locotenentul era fratele unui preot și un catolic devotat în această țară marxistă, și s-a rugat la Dumnezeul său să aibă milă pentru sufletul fetiței, fără să știe că același lucru se întâmplase la peste patru mii de mile distanță și cu zece zile mai devreme.

IEPURII AU IEȘIT din oraș în câteva minute. Hudson conducea cu atenție, respectând limitele de viteză afișate, ca nu cumva să fie vreun polițist prin preajmă, deși nu era practic niciun trafic în evidență, doar câte un camion ocazional, camioane comerciale cu laturi de pânză, care transportau cine știe ce către cine știe unde. Ryan se afla pe scaunul din dreapta-față, pe jumătate întors pentru a se uita în spate. Irina Zaitzev era o mască de confuzie amețită, nu înțelegea suficient de mult ca să se sperie. Copilul dormea, așa cum dormeau invariabil copiii la această oră din noapte. Tatăl încerca să fie stoic, dar frica era vizibilă pe fața lui, chiar și în întuneric. Ryan a încercat să se pună în locul lui, dar i-a fost imposibil să o facă. Să-ți trădezi țara era un salt prea mare de imaginație pentru el. Știa că existau unii care înjunghiau America pe la spate, mai ales pentru bani, dar nu pretindea să le înțeleagă motivația. Sigur, în anii '30 și '40 fuseseră unii pentru care comunismul părea a fi valul conducător al istoriei omenirii, dar toate acele gânduri erau la fel de moarte ca și V. I. Lenin astăzi. Comunismul era o idee pe cale de dispariție, cu excepția minții celor care aveau nevoie de ea pentru a fi sursa puterii

lor personale Și poate că unii încă mai credeau în ea pentru că nu fuseseră niciodată expuși la altceva sau pentru că ideea fusese prea bine înfiptă în tinerețea lor îndepărtată, așa cum un preot sau un ministru credea în Dumnezeu. Dar cuvintele din *Operele complete* ale lui Lenin nu erau Sfânta Scriptură pentru Ryan și nu vor fi niciodată. Ca proaspăt absolvent de facultate, depusese jurământul față de Constituția Statelor Unite și promisese să *aibă o credință și o loialitate adevărată față de aceasta* ca sublocotenent al Corpului de Marină al Statelor Unite, și asta era tot.

— Cât timp, Andy?

— Puțin peste o oră până la Csurgo. Traficul nu ar trebui să fie o problemă, a răspuns Hudson.

Și așa a fost. În câteva minute, se aflau în afara granițelor capitalei Ungariei, iar apoi luminile caselor și ale întreprinderilor s-au oprit pur și simplu, ca și cum cineva ar fi apăsat întrerupătorul general pentru electricitatea din regiune. Drumul era asfaltat pe două benzi, și nu prea late. Stâlpi de telefonie, fără balustrade. *Și asta e o autostradă comercială importantă?* se întrebă Ryan. Ar fi putut la fel de bine să traverseze centrul statului Nevada. Poate una sau două lumini la fiecare kilometru, ferme unde oamenilor le plăcea să aibă o lumină aprinsă pentru a-i ajuta să găsească drumul spre baie. Chiar și indicatoarele rutiere păreau decrepite și nu prea utile – nu indicatoarele de autostradă verzi ca menta de acasă sau cele albastre și prietenoase din Anglia. Nu a ajutat nici faptul că cuvintele de pe ele erau în marțiană. În rest, erau de tip european, arătând limita de viteză în cifre negre pe un disc alb în interiorul unui cerc roșu.

Hudson era un șofer competent, pufăind din țigările sale și conducând ca și cum ar fi fost în drum spre Covent Garden din Londra. Ryan i-a mulțumit lui Dumnezeu că făcuse un drum la cap înainte de a merge spre hotel – altfel ar fi putut să-și piardă controlul vezicii urinare. Probabil că fața lui nu arăta cât de nervos era, spera Jack. Își tot spunea că nu viața lui nu era în joc, dar cea a oamenilor din spate era, și că acum erau responsabilitatea lui, iar ceva în el, probabil ceva învățat de la tatăl său polițist, făcea din asta o chestiune de importanță supremă.

— Care este numele tău complet? l-a întrebat Oleg, rupând tăcerea pe neașteptate.

— Ryan, Jack Ryan.

— Ce fel de nume este Ryan? a insistat Iepurele.

— Strămoșii mei sunt irlandezi. John corespunde lui Ivan, cred, dar oamenii îmi spun Jack, ca Vanya, poate.

— Și tu ești în CIA?

— Da, sunt.

— Care este treaba ta în CIA?

— Eu sunt analist. În general, stau la birou și scriu rapoarte.

— Eu de asemenea, stau la birou în Centru.

— Ești ofițer de comunicații?

Un semn din cap.

— Da, asta e treaba mea în Centru.

Apoi Zaitzev și-a amintit că informațiile sale importante nu erau pentru partea din spate a mașinii și a tăcut din nou.

Ryan a observat asta. Avea lucruri de spus, dar nu aici, și asta era destul de corect pentru moment.

Călătoria a decurs fără probleme. Patru trabucuri pentru Hudson și șase țigări pentru Ryan, până când s-au apropiat de orașul Csurgo.

Ryan se așteptase la ceva mai mult decât atât. Csurgo era abia un loc larg pe șosea, fără nici măcar o benzinărie în evidență și cu siguranță nu un 7-Eleven deschis toată noaptea. Hudson a virat de pe drumul principal pe un drum de pământ, iar trei minute mai târziu se vedea forma unui camion comercial. Era un Volvo mare, a văzut el într-o clipă, cu o copertină neagră de pânză în spate și cu doi bărbați în picioare lângă el, amândoi fumând. Hudson l-a ocolit, găsind adăpost în spatele unui fel de șopron la câțiva metri de el, și a oprit Jaguar-ul. A sărit din el și le-a făcut semn celorlalți să facă la fel.

Ryan l-a urmat pe *spiridușul* britanic până la cei doi bărbați. Hudson a mers direct la cel mai în vârstă dintre cei doi și i-a strâns mâna.

— Bună, Istvan. Frumos din partea ta că ne-ai așteptat.

— Bună, Andy. Este o noapte plictisitoare. Cine sunt prietenii tăi?

— Acesta este domnul Ryan. Aceasta este familia Somerset. Mergem peste graniță, a explicat Hudson.

— Bine, a fost de acord Kovacs. Acesta este Jani. El este șoferul meu pentru seara asta. Andy, poți să mergi în față cu noi. Ceilalți vor merge în spate. Vino, a spus el, deschizând drumul.

Hayonul camionului era prevăzut cu scară. Ryan a urcat primul, apoi s-a aplecat să o ridice pe fetiță – Svetlana, își amintea că așa o chema – și i-a privit pe mama și tatăl ei urcând. În zona de marfă, a văzut el, se aflau câteva cutii mari de carton, probabil containere.

Kovacs a urcat și el.

— Vorbiți cu toții în engleză? a întrebat el, și a primit aprobări din cap. Este un drum scurt până la graniță, doar cinci kilometri. Vă veți ascunde în cutii aici. Vă rog să nu faceți zgomot. Este important. Ați înțeles? Nu faceți zgomot. A primit mai multe aprobări din cap, observând că bărbatul – cu siguranță nu era englez, după cum a putut vedea – i-a tradus soției sale. Bărbatul a luat copilul, a văzut și Kovacs. Cu încărcătura ascunsă, a închis hayonul și a mers înainte.

— Cinci mii de d-mark pentru asta, nu? a întrebat Istvan.

— Așa este, a fost de acord Hudson.

— Ar trebui să cer mai mult, dar nu sunt un om lacom.

— Ești un camarad de încredere, prietene, l-a asigurat Hudson, dorindu-și pentru scurt timp să aibă un pistol la centură.

Motorul diesel al Volvo-ului a pornit cu un vuiet zgomotos și camionul a pornit brusc, înapoi pe drumul principal, cu Jani la volanul mare, aproape plat.

Nu a durat mult.

Iar acesta era un lucru bun pentru Ryan, ghemuit în cutia de carton din spate. Nu putea decât să ghicească cum se simțeau rușii, ca niște copii nenăscuți într-un uter oribil, cu arme încărcate în afara lui.

Lui Ryan îi era teamă chiar și să fumeze o ultimă țigară, de teamă că cineva ar putea mirosi fumul peste gazele de eșapament înțepătoare ale motorinei, ceea ce era cu totul improbabil.

— Deci, Istvan, a întrebat Hudson, care e rutina?

— Privește. De obicei călătorim noaptea. E mai dramatic, zici? Îi cunosc pe Határ-rség de mulți ani. Căpitanul Budai Laszlo este un om bun cu care să faci afaceri. Are o soție și o fetiță, întotdeauna vrea un cadou pentru fiica lui, Zsóka. Îl am, a promis Kovacs, ținând în mână o pungă de hârtie.

Postul de frontieră era suficient de bine luminat pentru ca ei să-l poată vedea la trei kilometri distanță și, din fericire, la ora asta din noapte nu prea era trafic. Jani a condus normal, încetinind și oprindu-se acolo când soldatul polițiștilor de frontieră, *Határ-rség,* le făcea semn să oprească.

— Căpitanul Budai este aici? a întrebat imediat Kovacs. Am ceva pentru el. Soldatul s-a îndreptat spre corpul de gardă și s-a întors instantaneu cu un om mai în vârstă.

— Laszlo! Ce faci în această noapte rece? a strigat Kovacs în

maghiară, apoi a sărit din taxi cu punga de cumpărături din hârtie.

— Istvan, ce pot să spun, e o seară plictisitoare, a răspuns căpitanul tânăr.

— Și micuța ta Zsóka, e bine?

— Ziua ei de naștere este săptămâna viitoare. Va împlini cinci ani.

— Excelent! a observat contrabandistul. A înmânat geanta. Dă-i ăștia.

— Ăștia erau o pereche de adidași Reebok de culoare roșie, cu închidere Velcro.

— Minunat, a observat căpitanul Budai, cu o plăcere sinceră. I-a scos pentru ai privi la lumină. Orice copil de sex feminin din lume adora aceste lucruri, iar Laszlo era la fel de fericit cum va fi fiica lui peste patru zile. Ești un prieten bun, Istvan. Deci, ce transporți în seara asta?

— Nimic de valoare. Totuși, fac o preluare în această dimineață în Beograd. Aveți nevoie de ceva?

— Soției mele i-ar plăcea niște casete pentru walkman-ul pe care i l-ai luat luna trecută.

Ceea ce era uimitor la Budai era că nu era un om prea lacom. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Kovacs îi plăcea să călătorească peste graniță sub supravegherea lui.

— Ce grupuri?

— The Bee Gees, cred că le spunea ea. Pentru mine, niște melodii de spectacol, dacă nu te superi.

— Ceva în mod special? Muzica din filmele americane, cum ar fi *Războiul Stelelor,* poate.

— Îl am pe acela, dar nu și pe cel nou, *Empire Attacks Back,* poate?

— Gata. Și-au strâns mâinile. Ce zici de o cafea occidentală?

— Ce fel de cafea?

— Austriacă sau americană, poate? Există un local în Beograd care are cafea americană Folgers. Este foarte gustoasă, l-a asigurat Kovacs.

— Nu am încercat niciodată asta.

— Îți aduc ceva și poți să încerci, nu te costă nimic.

— Ești un om bun, a observat Budai. Să ai o noapte bună. Treci, a încheiat el, făcându-i cu mâna caporalului său.

Atât a fost de ușor. Kovacs s-a întors și s-a urcat în camionul său. Nu va trebui să se despartă de cadoul pe care îl avea pentru sergentul

Kerekes Mikaly, și asta era și bine.

Hudson a fost surprins.

— Fără cec pe hârtie?

— Laszlo doar trece numele prin teletype la Budapesta. Unii oameni de acolo sunt și ei pe statul meu de plată. Ei sunt mai lacomi decât el, dar nu este o cheltuială majoră. Jani, du-te, i-a spus șoferului, care a demarat și a tras peste linia pictată pe trotuar. Și așa, camionul a părăsit Pactul de la Varșovia.

În spate, Ryan se simțise rareori atât de bine când un vehicul începea să se miște. S-a oprit din nou peste un minut, dar aceasta era o graniță diferită.

La intrarea în Iugoslavia, Jani s-a descurcat, schimbând doar câteva cuvinte cu gardianul, fără să oprească motorul, înainte de a conduce mai departe și de a intra în țara semi-comunistă. A condus trei kilometri înainte de a i se spune să oprească pe un drum lateral. Acolo, după câteva denivelări, Volvo-ul s-a oprit.

Securitatea granițelor iugoslave, a văzut Hudson, era de rahat.

Ryan ieșise deja din cutia de carton și se afla în spate când copertina de pânză a fost dată la o parte.

— Suntem aici, Jack, a spus Hudson.

— Unde mai exact?

— Iugoslavia, băiete. Cel mai apropiat oraș este Légrád, iar aici ne despărțim.

— Oh?

— Da, te predau lui Vic Lucas. El este omologul meu din Belgrad. Vic?

Hudson i-a făcut semn.

Bărbatul care a apărut la vedere ar fi putut fi geamănul lui Hudson, cu excepția părului, care era negru. Era, de asemenea, cu cinci sau șase centimetri mai înalt, a decis Jack la a doua inspecție. A înaintat pentru a scoate Iepurii din cutii. Asta s-a întâmplat în grabă, iar Ryan i-a ajutat să coboare, dându-i-o pe fetiță – în mod remarcabil, încă adormită – mamei ei, care părea mai confuză ca niciodată.

Hudson i-a condus până la o mașină, un break – estate wagon pentru britanici – în care aveau loc suficient pentru toată lumea.

— Sir John-Jack, asta este – bine făcut și mulțumesc pentru tot ajutorul tău.

— N-am făcut nimic, Andy, dar te-ai descurcat al naibii de bine, a

spus Ryan, luându-i mâna. Vino să ne întâlnim la Londra la o bere cândva.

— Așa voi face, a promis Hudson.

Break-ul era un Ford britanic. Ryan i-a ajutat pe Iepuri să se așeze pe scaunele lor și apoi a luat din nou locul din dreapta față.

— Domnule Lucas, unde mergem acum?

— La aeroport. Zborul nostru ne așteaptă, a răspuns COS Belgrad.

— Oh? Un zbor special?

— Nu, avionul comercial se confruntă cu *dificultăți tehnice* în acest moment. Mă aștept ca acestea să se rezolve în momentul în care ne vom urca la bord.

— E bine de știut, a observat Ryan.

Mai bine decât un avion cu adevărat stricat, apoi și-a dat seama că îl aștepta încă o aventură chinuitoare. Ura lui de a zbura îi revenise brusc, acum că se aflau într-o țară semiliberă.

— Bine, să plecăm, a spus Lucas, pornind motorul și pornind. Indiferent ce fel de spiriduș era Vic Lucas, trebuie să se fi crezut fratele mai deștept al lui Stirling Moss. Mașina a pornit în trombă pe șosea, în întunericul iugoslav.

— Deci, cum a fost noaptea ta, Jack?

— Plină de evenimente, a răspuns Ryan, asigurându-se că și-a pus bine centura de siguranță.

Peisajul de aici era mai bine luminat, iar drumul era mai bine proiectat și întreținut, sau cel puțin așa părea, trecând fulgerător cu ceea ce părea a fi o sută douzeci de kilometri pe oră, destul de repede pentru un drum pe întuneric. Robby Jackson conducea așa, dar Robby era pilot de vânătoare și, prin urmare, era invincibil când se afla la comenzile oricărei platforme de transport. Acest Vic Lucas trebuie să fi simțit la fel, privind calm înainte și întorcând volanul în trepte scurte și ascuțite. În spate, Oleg era încă încordat, iar Irina încă încerca să se acomodeze cu o realitate nouă și de neînțeles, în timp ce fetița lor continua să doarmă ca un îngeraș minuscul. Ryan fuma. Părea să ajute oarecum, deși dacă Cathy îi simțea mirosul în respirație, avea să fie un iad de plătit. Ei bine, va trebui să înțeleagă, se gândi Jack, privind stâlpii de telefon care treceau pe lângă mașină ca niște picheți de gard. Făcea treaba unchiului Sam.

Apoi, Ryan a văzut o mașină de poliție așezată pe marginea drumului, iar ofițerii ei sorbeau cafea sau dormeau în timpul serviciului.

— Nu-ți face griji, a spus Lucas. Numere diplomatice. Sunt consilier politic principal la Ambasada Majestății Sale Britanice. Iar voi, oameni buni, sunteți oaspeții mei.

— Dacă spui tu, omule. Cât mai durează?

— O jumătate de oră, aproximativ. Traficul a fost foarte amabil cu noi până acum. Nu prea mult trafic de camioane. Acest drum poate fi aglomerat, chiar și noaptea târziu, cu comerțul transfrontalier. Tipul ăla, Kovacs, lucrează cu noi de ani de zile. Aș putea trăi destul de bine în parteneriat cu el. Adesea aduce casetofoane unguresti pe aici. Sunt aparate decente, dar le dau la schimb, având în vedere costul forței de muncă în Ungaria.

Este surprinzător că nu încearcă să le vândă în Occident, deși mă aștept să fie nevoiți să le plătească japonezilor pentru încălcarea patentelor. Nu sunt prea scrupuloși în privința acestor lucruri de cealaltă parte a liniei, vedeți.

Lucas a mai luat o curbă de mare viteză.

— Iisuse, cât de repede mergi pe timp de zi?

— Nu mult mai repede decât atât. Văd bine noaptea, dar suspensia acestei mașini mă încetinește. Design american, vedeți. Prea moale pentru o manevrabilitate adecvată.

— Atunci cumpără un Corvette. Un prieten de-al meu are unul.

— Lucruri minunate, dar făcute din plastic.

Lucas a clătinat din cap și a pus mâna pe un trabuc. Probabil unul cubanez, Ryan era sigur. În Anglia le plăceau chestiile astea.

Jumătate de oră mai târziu, Lucas s-a felicitat singur.

— Iată-l. Exact la timp.

Aeroporturile sunt aeroporturi în toată lumea. Probabil că același arhitect le-a proiectat pe toate, se gândi Ryan. Singurele diferențe erau semnele pentru toalete. În Anglia li se spunea toalete, ceea ce i se păruse întotdeauna un pic cam grosolan într-o țară altfel blândă. Apoi a avut parte de o surpriză.

În loc să meargă cu mașina până la terminal, Lucas a luat-o pe poarta deschisă direct pe pistă.

— Am un aranjament cu managerul aeroportului, a explicat el. Îi plac băuturile single malț. Cu toate astea, Lucas a rămas pe traseul auto cu linii galbene, până la o pasarelă de avion singuratică, cu un avion de linie parcat lângă ea. Am ajuns, a anunțat *spiridușul* britanic.

Au ieșit cu toții din mașină, Lucas i-a condus pe scările exterioare

până în cabina de control a jetway-ului și de acolo direct în ușa deschisă a aeronavei.

Căpitanul, fără caschetă, dar cu patru dungi pe umeri, stătea chiar acolo.

— Sunteți domnul Lucas?

— Așa este, căpitane Rogers. Și iată pasagerii suplimentari.

A arătat spre Ryan și familia Rabbit.

— Excelent. Putem pleca acum.

Însoțitoarea de zbor de rangul al doilea i-a condus la cele patru locuri din primul rând de la clasa întâi, unde Ryan a fost surprins să se simtă fericit să se așeze cu centura pe locul I-B, cel de pe culoar, chiar în spatele peretelui frontal. A privit vreo treizeci și ceva de pasageri din clasa muncitoare care se urcaseră la bord după ce se bronzaseră pe Coasta Dalmată – una dintre preferatele britanicilor în ultima vreme – niciunul dintre ei nu părea foarte fericit pentru întârzierea de trei ore a ceea ce trebuia să fie deja ultimul zbor al zilei spre Manchester. Lucrurile s-au întâmplat rapid după aceea. A auzit ambele motoare pornind, iar apoi BAC-111 – echivalentul britanic al Douglas DC-9 – s-a îndepărtat de pista de rampă și a rulat pe pistă.

— Și acum? a întrebat Oleg, cu o voce aproape normală.

— Zburăm spre Anglia, a răspuns Ryan. Două ore sau cam așa ceva, cred, și vom fi acolo.

— Atât de ușor?

— Crezi că a fost ușor? a întrebat Ryan, incredul.

Apoi interfonul s-a aprins.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește Căpitanul Rogers. Mă bucur să vă spun că, în sfârșit, am reușit să reparăm problema electronică. Vă mulțumim pentru răbdare, iar după ce vom decola, băuturile vor fi gratuite pentru toți pasagerii. Aceasta a stârnit ovații din partea din spate a aeronavei. Pentru moment, vă rugăm să fiți atenți la însoțitorii de bord pentru mesajul de siguranță.

Și apoi, în trei minute, avionul British Midlands și-a croit drum spre cer.

Așa cum promisese, înainte de a ajunge la zece mii de metri, lumina de interzicere a fumatului s-a stins și a sosit cărucioru cu băuturi. Rusul a cerut vodcă și a primit trei miniaturi de Finlandia. Ryan s-a ales cu un pahar de vin și cu promisiunea că va mai primi și altele. Nu avea să doarmă în acest zbor, dar nici nu avea să se îngrijoreze la fel de mult ca de obicei. Lăsa lumea comunistă în urmă

cu cinci sute de kilometri pe oră, iar acesta era probabil cel mai bun mod de a o face.

Oleg Ivanovich, a văzut el, bea vodcă de parcă ar fi fost apă după o zi fierbinte de tuns iarba. Soția lui, făcea același lucru. Ryan se simțea virtuos sorbind ușor din vinul său franțuzesc.

— SEMNAL DE LA BASIL, a raportat Bostock la telefon. Iepurele este în aer. Ajunge la Manchester în 90 de minute.

— Grozav, a răsuflat judecătorul Moore, ușurat ca întotdeauna când o operațiune neagră ieșea așa cum era planificată. Și mai bine, o derulau fără Bob Ritter, care, deși era un om bun, nu era în întregime indispensabil.

— Încă trei zile și îl putem interoga, a spus Bostock în continuare.

— Casa frumoasă de lângă Winchester?

— Da, vom vedea dacă îi place.

Casa avea chiar și un pian Steinway la care doamna Iepure putea cânta și multă verdeață pe care puștoaica putea să alerge.

ALAN KINGSHOT tocmai intra în parcarea aeroportului din Manchester, împreună cu doi subordonați. Acolo urma să fie un automobil Daimler mare în spate, care urma să-i ducă pe dezertorii care soseau dimineața la Somerset. Spera că nu-i deranja să conducă. Ar fi fost aproape două ore de mers. Deocamdată, urmau să se cazeze la o casă de țară frumoasă, la doar câteva minute de aeroport. Probabil că făcuseră destule călătorii pentru moment, urmând să mai facă și altele până la sfârșitul săptămânii. Dar apoi a început să se gândească la asta. Nu cumva ar putea fi prea greu pentru ei? Întrebarea i-a dat de gândit într-unul dintre barurile aeroportului.

RYAN ERA AMEȚIT. Poate că alcoolul interacționa cu anxietatea, s-a gândit el, luându-și un moment pentru a merge la toaleta din față a avionului și simțindu-se mai bine când s-a întors și s-a legat cu centura. Aproape niciodată nu-și scotea centura de siguranță. Mâncarea servită erau doar sandvișuri – englezești, cu afecțiunea lor nefirească pentru o buruiană numită creson. Ceea ce-și dorea cu adevărat acum era carne de vită în conservă, dar englezii nici măcar nu știau ce este carnea de vită în conservă, crezând că este o porcărie la conservă care pentru majoritatea americanilor semăna cu mâncarea pentru câini. De fapt, britanicii probabil că le dădeau

mâncare mai bună câinilor lor, entuziasmați cum erau de animalele lor de companie. Luminile care treceau pe sub avionul de pasageri dovedeau că survolau Europa de Vest. Partea estică nu era niciodată bine luminată, așa cum aflase venind dinspre sud de la Budapesta.

ZAITZEV NU ERA SIGUR. Dacă ar fi un șiretlic foarte elaborat pentru a-l determina să verse fasolea? Dacă Direcția a II-a a pus în scenă un uriaș sat de *maskirovka* {26}în beneficiul său?

— Ryan?

Jack s-a întors.

— Da?

— Ce voi vedea în Anglia când vom ajunge acolo?

— Nu știu care este planul după ce ajungem la Manchester, a raportat Ryan.

— Ești CIA?, a întrebat din nou Iepurele.

— Da.

Jack a dat din cap.

— Cum pot fi sigur de asta?

— Ei bine... Ryan și-a scos portofelul. Aici sunt permisul meu de conducere, cărțile de credit, niște bani. Pașaportul meu este fals, bineînțeles. Sunt american, dar mi-au dat unul britanic. Oh, și-a dat seama Ryan, îți faci griji că totul este fals?

— Cum pot fi sigur?

— Prietene, în mai puțin de o oră, vei fi sigur că nu este. Poftim... Și-a deschis din nou portofelul. Aceasta este soția mea, fiica mea și noul nostru fiu. Adresa mea de acasă – în America, adică – este cea de pe permisul de conducere, 5000 Peregrine Cliff Road, Anne Arundel County, Maryland. Este chiar pe malul golfului Chesapeake. Îmi ia aproximativ o oră să conduc de acolo până la sediul CIA din Langley. Soția mea este chirurg oftalmolog la Spitalul Johns Hopkins din Baltimore. Este renumit în toată lumea. Trebuie să fi auzit de el.

Zaitzev a clătinat din cap.

— Ei bine, în urmă cu câțiva ani, trei medici de la Hopkins i-au fixat ochii lui Mihail Suslov. Am înțeles că tocmai a murit. Înlocuitorul său, credem noi, va fi Mihail Evghenievici Alexandrov. Știm câte ceva despre el, dar nu suficient. De fapt, nu știm destule despre Iuri Vladimirovici.

— Ce nu știi?

— Este căsătorit? Nu am văzut niciodată o fotografie a soției sale,

dacă există.

— Da, toată lumea știe asta. Soția lui este Tatiana, o femeie elegantă, soția mea spune că are trăsături nobile. Dar fără copii pentru ei, a conchis Oleg.

Ei bine, iată și factoidul nr. 1 de la Rabbit, se gândi Ryan.

— Cum este posibil să nu știi asta? a cerut Zaitzev.

— Oleg Ivanovich, sunt multe lucruri pe care nu le știm despre Uniunea Sovietică, a recunoscut Jack. Unele sunt importante, altele nu.

— Este adevărat?

— Da, este.

Ceva a zvâcnit în capul lui Zaitzev.

— Ai spus că te cheamă Ryan?

— Așa e.

— Tatăl tău a fost polițist?

— De unde știi asta? a întrebat Ryan oarecum surprins.

— Avem un mic dosar despre tine. Washington *rezidentura* o face. Familia ta a fost atacată de huligani, da?

— Corect. *KGB-ul este interesat de mine, nu?* s-a gândit Jack. Teroriști, au încercat să mă omoare pe mine și familia mea. Fiul meu s-a născut în acea noapte.

— Și te-ai alăturat CIA după aceea?

— Din nou, da – oficial, oricum. Lucrez pentru agenție de câțiva ani. Apoi, curiozitatea a pus stăpânire pe el. Ce spune dosarul meu despre mine?

— Se spune că ești un prost bogat. Ai fost ofițer în infanteria marină, iar soția ta este bogată și te-ai căsătorit cu ea din acest motiv. Pentru a obține mai mulți bani pentru tine.

Așadar, chiar și KGB-ul este prizonierul propriilor prejudecăți politice, se gândi Jack. Interesant.

— Nu sunt sărac, i-a spus Jack Iepurelui. Dar m-am căsătorit cu soția mea din dragoste, nu pentru bani. Numai un prost face asta.

— Câți capitaliști sunt proști?

Ryan s-a amuzat copios.

— Mult mai mulți decât ai putea crede. Nu trebuie să fii foarte deștept în America ca să devii bogat. New York-ul și Washington-ul în special erau pline de idioți bogați, dar Ryan credea că Iepurele avea nevoie de puțin timp până să învețe această lecție. Cine a făcut dosarul despre mine?

— Reporterul din Washington *rezidentura* de la *Izvestia* este ofițer KGB junior. A făcut-o vara trecută.
— Și cum ai aflat despre asta?
— Mesajul lui a ajuns pe biroul meu, iar eu l-am transmis către America – Institutul Canada – este biroul KGB. Știți asta, da?
— Da, a confirmat Jack. Asta e una pe care o știm. Atunci i-au pocnit urechile. Avionul de pasageri cobora. Ryan a dat pe gât ultimul din cel de-al treilea pahar de vin alb și și-a spus că totul se va termina în câteva minute. Învățase un lucru din Operațiunea BEATRIX: munca de teren nu era pentru el.
Semnul de interzicere a fumatului a sunat din nou. Ryan și-a adus scaunul în poziție complet verticală, iar apoi luminile din Manchester au apărut prin ferestre, farurile mașinilor și gardul aeroportului, iar peste câteva secunde… *thump,* roțile au aterizat în Merry Old England. Poate că nu era la fel ca în America, dar pentru moment era suficient.
Oleg, a văzut el, avea fața lipită de geam, verificând culorile cozii avionului. Erau prea multe pentru ca aceasta să fie o bază a Forțelor Aeriene Sovietice și o *maskirovka* uriașă. A început să se relaxeze vizibil.
— Vă urăm bun venit în Manchester, a spus pilotul prin interfon. Este ora trei și patruzeci, iar temperatura de afară este de cincizeci și patru de grade Fahrenheit. Vă mulțumim pentru răbdarea de mai devreme și sperăm să ne revedem curând la British Midlands Airways.
Da, se gândi Jack. *În visele tale, căpitane*.
Ryan a stat și a așteptat în timp ce aeronava a rulat până la zona de sosiri internaționale. O scară transportată de un camion a ajuns la ușa din față, pe care însoțitorul a deschis-o. Ryan și familia Rabbit au fost primii care au coborât treptele, unde au fost conduși la niște mașini în locul autobuzului de transfer care aștepta.
Alan Kingshot era acolo pentru a-i primi.
— Cum a fost, Jack?
— Exact ca o excursie la Disney World, a răspuns Ryan, fără nici o urmă de ironie audibilă în glas.
— Corect. Hai să vă încărcăm și să vă ducem într-un loc confortabil.
— Mie îmi convine, amice. Cât e, trei fără un sfert? Ryan nu-și schimbase încă ceasul. Marea Britanie era cu o oră în urmă față de

restul Europei.

— Așa este, a confirmat spionul de teren.

— La naiba, a reacționat Jack.

Prea al naibii de târziu pentru a suna acasă și a-i spune lui Cathy că s-a întors. Dar, atunci, nu se întorsese cu adevărat. Acum trebuia să joace rolul de reprezentant al CIA pentru primul interviu al Iepurelui Roșu. Probabil că Sir Basil îl pusese să facă asta pentru că era prea tânăr pentru a fi foarte eficient. Ei bine, poate că avea să-i arate gazdei sale britanice cât de prost era, a mârâit Ryan în sinea lui. Dar mai întâi era timpul pentru somn. Stresul, învățase, era la fel de obositor ca și joggingul – doar că era mai greu pentru inimă.

ÎN BUDAPESTA, cele trei cadavre se aflau la morga orașului, o instituție la fel de deprimantă în spatele Cortinei de Fier ca și în fața ei. După ce identitatea lui Zaitzev ca cetățean rus a fost confirmată, a fost dat un telefon la Ambasada sovietică, unde s-a stabilit rapid că bărbatul în cauză era un ofițer KGB. Acest lucru a generat interes în *rezidentura*, aflată chiar peste drum de hotelul în care se pare că murise, și s-au dat mai multe telefoane.

Înainte de ora cinci dimineața, profesorul Zoltán Bíró a fost trezit în patul său de către AVH. Bíró era profesor de patologie la Colegiul de Medicină Ignaz Semmelweis. Numit după unul dintre părinții teoriei germenilor care transformase știința medicală în secolul al XIX-lea, acesta rămăsese unul bun, atrăgând chiar și studenți din Germania de Vest, dintre care niciunul nu se prezenta la examenele postmortem ordonate de Belügyminisztérium din țară, la care participa și medicul rezident al ambasadei sovietice.

Primul care a fost examinat a fost bărbatul adult. Tehnicienii au prelevat probe de sânge de la toate cele trei cadavre pentru a fi analizate în laboratorul adiacent.

— Acesta este cadavrul unui bărbat caucazian, în vârstă de aproximativ treizeci și cinci de ani, lungime de aproximativ o sută șaptezeci și cinci de centimetri, greutate de aproximativ șaptezeci și șase de kilograme. Culoarea părului nu poate fi determinată din cauza carbonizării extinse de la un incendiu domestic. Impresia inițială este de moarte prin foc – mai probabil din cauza intoxicației cu monoxid de carbon.

Apoi a început disecția cu clasica incizie în Y pentru a deschide cavitatea corpului pentru vizualizarea organelor interne.

Examină inima – fără semne particulare – când au sosit rapoartele de laborator.

— Domnule profesor Bíró, monoxidul de carbon din toate cele trei probe de sânge se află mult în intervalul letal, a spus vocea de pe difuzor, dând cifrele exacte.

Bíró s-a uitat la colegul său rus.

— Mai ai nevoie de ceva? Pot să fac aici o autopsie completă a celor trei victime, dar cauza morții este determinată. Acest om nu a fost împușcat. Vom face verificări mai complete ale chimiei sângelui, bineînțeles, dar este puțin probabil ca ei să fi fost otrăviți, iar la acest om este clar că nu există nicio rană de glonț sau altă traumă penetrantă. Toți au fost uciși de foc. Vă voi trimite raportul complet de laborator în această după-amiază. Bíró a lăsat să iasă o respirație lungă. *A kurva életbe!* a încheiat el cu un epitet popular maghiar.

— O fetiță atât de drăguță, a observat internistul rus. Portofelul lui Zaitzev supraviețuise cumva incendiului, împreună cu fotografiile sale de familie. Fotografia Svetlanei fusese deosebit de atrăgătoare.

— Moartea nu este niciodată sentimentală, prietene, i-a spus Bíró. În calitate de patolog, cunoștea prea bine acest lucru.

— Foarte bine. Mulțumesc, tovarășe profesor.

Și rusul și-a luat rămas bun, gândindu-se deja la raportul său oficial către Moscova.

Capitolul 29
Revelație

CASA CONSPIRATIVĂ ERA un palat, casa de la țară a cuiva cu bani și cu gust, construită în secolul trecut, după cum se vedea, cu stuc și cu lemn de stejar greu, folosit cândva la construcția unor nave precum HMS *Victory*. Dar fără ieșire la mare, era cât se poate de departe de apa albastră în acest regat insular.

Evident, Alan Kingshot o cunoștea destul de bine, din moment ce i-a condus până acolo și apoi i-a instalat înăuntru. Personalul de două persoane care conducea localul îi păreau polițiști, probabil căsătoriți și pensionați de la Poliția Metropolei, așa cum era cunoscută oficial Jandarmeria londoneză. Aceștia și-au însoțit cu amabilitate noii oaspeți până la un apartament destul de drăguț. Irina Zaitzev a făcut ochii mari la cazare, care era impresionantă chiar și pentru standardele lui Ryan. Tot ce a făcut Oleg Ivanovici a fost să-și așeze trusa de bărbierit în baie, să se dezbrace și să se prăbușească pe pat, unde somnul ajutat de alcool s-a dovedit a fi la mai puțin de cinci minute distanță.

JUDECĂTORUL MOORE a aflat, cu puțin înainte de miezul nopții, că pachetul se află într-o locație sigură și, cu această informație, s-a dus și el la culcare. Tot ce mai rămăsese de făcut era să spună Forțelor Aeriene să pregătească un KC-135 sau o aeronavă similară pentru a transporta pachetul acasă, iar pentru asta era suficient un simplu apel telefonic către un ofițer de la Pentagon. Se întrebă ce va spune Rabbit, dar putea să aștepte pentru asta. Răbdarea, odată ce chestiile periculoase erau în urmă, nu era chiar atât de dificilă pentru Directorul Central de Informații. Era ca în

Ajunul Crăciunului și, deși nu era exact sigur de ceea ce se va afla sub brad, putea fi sigur că nu va fi nimic rău.

PENTRU SIR BASIL Charleston, în casa sa din Belgravia, vestea a venit înainte de micul dejun, când un mesager de la Century House a sosit cu vestea. *Un mod cu totul plăcut de a începe o zi de lucru*, s-a gândit el, cu siguranță mai bun decât altele pe care le avusese. A plecat de acasă spre birou cu puțin înainte de ora șapte dimineața, pregătit pentru briefingul de dimineață în care urma să prezinte succesul Operațiunii BEATRIX.

RYAN A FOST TREZIT de zgomotul traficului. Oricine construise această magnifică casă de țară nu anticipase construcția unei autostrăzi la doar trei sute de metri distanță, dar cumva Ryan evitase mahmureala de la toate băuturile din timpul zborului de sosire, iar emoția persistentă a momentului îl trezise complet după doar șase ore și jumătate de somn. S-a spălat și s-a îndreptat spre plăcutul și nu prea micul salon de mic dejun. Alan Kingshot era acolo, lucrând la ceaiul de dimineață.

— Probabil cafea pentru tine, nu?

— Dacă aveți.

— Doar instant, a avertizat Kingshot.

Jack își înăbuși dezamăgirea.

— Mai bine decât să nu ai deloc cafea.

— Ouă Benedict? a întrebat femeia polițist pensionară.

— Doamnă, pentru asta voi ierta absența Starbucks, a răspuns Jack, cu un zâmbet. Apoi a văzut ziarele de dimineață și s-a gândit că realitatea și normalitatea reveniseră în sfârșit în viața lui. Ei bine, aproape.

— Domnul și doamna Thompson administrează această casă pentru noi, a explicat Kingshot. Nick a fost detectiv la Omucideri la Yard, iar Emma era în administrație.

— Asta făcea și tatăl meu, a observat Ryan. Cum ați ajuns să lucrați pentru SIS?

— Nick a lucrat la cazul Markov, a răspuns doamna Thompson.

— Și a făcut o treabă al naibii de bună, i-a spus Kingshot lui Ryan. Ar fi fost un bun ofițer de teren pentru noi.

— Bond, James Bond? a spus Nick Thompson, intrând în bucătărie. Cred că nu. Oaspeții noștri se mișcă. Se pare că fetița i-a

trezit.

— Da, a observat Jack. Copiii fac asta. Deci, facem raportul aici sau în altă parte?

— Plănuiam să o facem în Somerset, dar am decis aseară să nu-i plimbăm prea mult. De ce să-i stresăm? a întrebat retoric Kingshot. Tocmai am preluat titlul de proprietate asupra acestei case anul trecut și este un loc la fel de confortabil ca oricare altul. Cea din Somerset – aproape de Taunton – este un pic mai izolată, dar acești oameni nu ar fugi, nu?

— Dacă se duce acasă, e un Iepure mort, a gândit Ryan cu voce tare. El trebuie să știe asta. În avion, era îngrijorat că suntem de la KGB și că totul a fost o înscenare elaborată de *maskirovka*, cred. Soția lui a făcut multe cumpărături în Budapesta. Poate punem pe cineva să o ducă la cumpărături pe aici? s-a întrebat americanul. Atunci vom putea vorbi cu el în liniște. Engleza lui pare în regulă. Avem pe cineva aici care știe bine rusa?

— Asta e treaba mea, i-a spus Kingshot lui Ryan.

— Primul lucru pe care vrem să-l știm, de ce naiba a decis să plece din oraș?

— Evident, dar atunci, ce-i cu toată povestea asta cu comunicațiile compromise?

— Da. Ryan a respirat adânc. Îmi imaginez că oamenii sar pe fereastră din cauza asta.

— Al naibii de corect, a confirmat Kingshot.

— Deci, Al, ai lucrat la Moscova?

Britanicul a dat din cap.

— De două ori. A fost un sport bun, dar destul de tensionat tot timpul cât am fost acolo.

— Unde altundeva?

— Varșovia și București. Vorbesc toate limbile. Spune-mi, cum a fost Andy Hudson?

— Este un star, Al. Foarte fin și încrezător până la capăt – își cunoaște teritoriul, are contacte bune. A avut mare grijă de mine.

— Poftiți cafeaua, Sir John, a spus doamna Thompson, aducându-i ceașca de Taster’s Choice.

Britanicii erau oameni de treabă, iar mâncarea lor, se gândea Ryan, era defăimată pe nedrept, dar nu se pricepeau la cafea, și asta era tot. Dar tot era mai bună decât ceaiul.

Ouăle Benedict au sosit la scurt timp după aceea, iar la acest fel de

mâncare, dna. Thompson ar fi putut da lecții. Ryan și-a deschis ziarul – era *Times – și s-a* relaxat pentru a se reîntâlni cu lumea. O va suna pe Cathy peste o oră, când va fi la serviciu. Cu puțin noroc, s-ar putea chiar să o vadă peste câteva zile. Într-o lume perfectă, ar fi avut un exemplar al unui ziar american, sau poate al *International Tribune,* dar lumea nu era încă perfectă. N-avea rost să întrebe cum mergeau World Series. Urma să înceapă mâine, nu-i așa? Cât de buni erau cei de la Phillies anul acesta? Ei bine, ca de obicei, trebuia să joci meciurile pentru a afla.

— Deci, cum a fost călătoria, Jack? a întrebat Kingshot.

— Alan, acești ofițeri de teren își câștigă fiecare bănuț pe care îl primesc. Nu înțeleg cum reușesc să facă față tensiunii constante.

— Ca orice altceva, Jack, te obișnuiești cu asta. Soția ta este chirurg. Ideea de a tăia oameni cu un cuțit nu mă atrage deloc.

Jack a lătrat un râs scurt.

— Da, și eu, amice. Și ea taie ochi. Nimic important, nu?

Kingshot a tresărit vizibil la acest gând, iar Ryan și-a amintit că a lucra la Moscova, conducând agenți – și probabil organizând misiuni de salvare, așa cum făcuseră pentru Iepure – nu putea fi mult mai distractiv decât un transplant de inimă.

— Ah, domnule Somerset, a auzit Ryan pe doamna Thompson spunând. Bună dimineața și bine ați venit.

— *Spasiba*, a răspuns Oleg Ivanovich cu o voce somnoroasă. Copiii puteau să te trezească la cele mai blestemate ore, cu fețele lor zâmbitoare și dispozițiile lor adorabile. Ăsta e noul meu nume?

— Ne vom gândi la ceva mai permanent mai târziu, i-a spus Ryan. Din nou, bine ai venit.

— Asta e Anglia? a întrebat Iepurele.

— Suntem la opt mile de Manchester, a răspuns ofițerul de informații britanic. Bună dimineața. În caz că nu vă amintiți, numele meu este Alan Kingshot. Ea este doamna Emma Thompson, iar Nick se va întoarce în câteva minute.

S-a făcut un schimb de strângeri de mână.

— Soția mea va fi aici în curând. Ea se ocupă de *zaychik*, a explicat el.

— Cum te simți, Vanya? a întrebat Kingshot.

— Multe călătorii, multă frică, dar acum sunt în siguranță, da?

— Da, ești în deplină siguranță, l-a asigurat Kingshot.

— Și ce ai vrea la micul dejun? a întrebat doamna Thompson.

— Încearcă asta, a sugerat Jack, arătând spre farfuria sa. Este grozav.
— Da, vreau... cum se numește?
— Ouă Benedict, i-a spus Jack. Doamnă Thompson, acest sos *hollandaise* este perfect. Soția mea are nevoie de rețeta dumneavoastră, dacă îmi permiteți să vă rog.
Și poate Cathy ar putea să o învețe cum se face o cafea. Ar fi un schimb echitabil, se gândi Ryan.
— Cu siguranță, Sir John, a răspuns ea cu un zâmbet radios. Nicio femeie din întreaga lume nu se opune la laudele pentru felul în care gătește.
— Și pentru mine, atunci, a decis Zaitzev.
— Ceai sau cafea? și-a întrebat ea oaspetele.
— Aveți ceai English Breakfast? a întrebat Iepurele.
— Bineînțeles, a răspuns ea.
— Te rog pentru mine, atunci.
— Cu siguranță.
Și a dispărut înapoi în bucătărie.
Pentru Zaitzev a fost totuși mult de suportat. Se afla aici, în sala de mic dejun a unui conac potrivit pentru un membru al vechii nobilimi, înconjurat de un gazon verde, așa cum se putea vedea la Augusta National, cu stejari monstruoși plantați cu două sute de ani în urmă, o casă de trăsuri și grajduri în depărtare. Era ceva ce și-ar fi putut imagina ca fiind demn de Petru cel Mare, lucruri din cărți și muzee, iar el se afla în ea ca oaspete de onoare?
— Frumoasă casă, nu-i așa? a întrebat Ryan, terminând de mâncat Eggs Benny.
— Este uimitoare, a răspuns Zaitzev, cu ochii mari care măturau în jur.
— A aparținut unei familii ducale, a fost cumpărată de un producător de textile acum o sută de ani, dar afacerea lui a intrat în dificultate, iar guvernul a cumpărat-o anul trecut. O folosim pentru conferințe și ca adăpost. Sistemul de încălzire este un pic primitiv, a relatat Kingshot. Dar asta nu este o problemă în acest moment. Am avut o vară foarte plăcută, iar toamna pare și ea promițătoare.
— La noi acasă, ar fi un teren de golf în jurul acestui loc, a spus Jack, uitându-se pe ferestre. Unul mare.
— Da, a fost de acord Alan. Ar fi splendid pentru asta.
— Când voi merge în America? a întrebat Iepurele.

— Oh, trei sau patru zile, a răspuns Kingshot. Am vrea să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.
— Când începem?
— După micul dejun. Nu vă grăbiți, domnule Zaitzev. Nu mai sunteți în Uniunea Sovietică. Nu vom exercita niciun fel de presiune asupra dumneavoastră, a promis Alan.
Pe naiba, s-a gândit Ryan. *Prietene, îți vor suge creierul din cap și îți vor stoarce gândurile, moleculă cu moleculă*.
Dar Iepurele tocmai obținuse o călătorie gratuită din Mama Rusia, cu perspectiva unei vieți confortabile pentru el și familia sa în Occident, iar totul în viață avea prețul său.
Îi plăcea ceaiul său. Apoi a ieșit și restul familiei și, în următoarele douăzeci de minute, doamna Thompson aproape că a rămas fără sos Hollandaise, în timp ce rușii care soseau asigurau locuri de muncă stabile pentru crescătorii de ouă din zonă.
Irina a părăsit sala de mic dejun pentru a face turul casei și a fost foarte încântată să vadă un pian de concert Bösendorfer, simțindu-se ca un copil de Crăciun și întrebând dacă poate să gâdile clapele. Nu mai exersase de ani buni, dar privirea de pe fața ei era ca o întoarcere în copilărie în timp ce se chinuia să cânte *On the Bridge at Avignon*, care fusese melodia ei preferată pentru exerciții cu mulți ani înainte – și pe care încă o mai ținea minte.
— Un prieten de-al meu joacă la profesioniști, a spus Jack, zâmbind. Era greu să nu-i apreciezi bucuria momentului.
— Cine? Unde? a întrebat Oleg.
— Sissy... de fapt, Cecilia Jackson. Soțul ei și cu mine suntem prieteni. Este pilot de vânătoare în Marina americană. Ea este solista numărul doi la pian la Washington Symphony. Și soția mea cântă, dar Sissy este foarte bună.
— Sunteți buni cu noi, a spus Oleg Ivanovich.
— Încercăm să avem grijă decent de oaspeții noștri, i-a spus Kingshot. Vrei să vorbim în bibliotecă?
I-a arătat drumul.
Scaunele erau confortabile. Biblioteca era un alt exemplu stelar de tâmplărie din secolul al XIX-lea, cu mii de cărți și trei scări rulante – nu este o bibliotecă englezească adevărată fără o scară. Scaunele erau de pluș. Doamna Thompson a adus o tavă cu apă cu gheață și pahare, iar afacerea a început.
— Așadar, domnule Zaitzev, puteți începe să ne vorbiți despre

dumneavoastră? a întrebat Kingshot.

A fost răsplătit cu numele, strămoșii, locul nașterii și educația.

— Fără serviciu militar? a întrebat Ryan.

Zaitzev a clătinat din cap.

— Nu, KGB-ul m-a reperat și mă protejează din timpul armatei.

— Și asta a fost în universitate? a întrebat Kingshot pentru a se lămuri. În total, trei magnetofoane se învârteau.

— Da, așa este. În primul meu an au vorbit cu mine pentru prima dată.

— Și când v-ați alăturat KGB-ului?

— Imediat ce-am părăsit Universitatea de Stat din Moscova. În departamentul de comunicare.

— Și cât timp acolo?

— De când... ei bine, de nouă ani și jumătate în total, lăsând deoparte timpul petrecut la academie și alte antrenamente.

— Și unde lucrezi acum? l-a îndemnat Kingshot să continue.

— Lucrez la Comunicații Centrale, la subsolul Centrului din Moscova.

— Și ce anume făceai acolo? a întrebat în cele din urmă Alan.

— În timpul turei mele, toate mesajele vin de pe teren la biroul meu. Treaba mea este să mențin securitatea, să mă asigur că sunt respectate procedurile adecvate, iar apoi le transmit ofițerilor de acțiune de la etaj. Sau la Institutul Statele Unite-Canada uneori, a spus Oleg, arătând spre Ryan.

Jack a făcut tot posibilul să nu-și lase gura căscată. Tipul ăsta chiar *era* un evadat de la omologul sovietic al MERCURY al CIA. Tipul ăsta a văzut totul. Totul, sau aproape totul. Tocmai ajutase o mină de aur să evadeze din spatele sârmei. *Nenorocitul!*

Kingshot s-a descurcat ceva mai bine în a-și ascunde sentimentele, dar și-a lăsat ochii să alunece spre cei ai lui Ryan, iar expresia aceea spunea totul.

La naiba.

— Deci, știți numele ofițerilor de teren și al agenților lor? a întrebat Kingshot.

— Nume de ofițeri KGB – știu multe nume. Agenți, numele le știu foarte puține, dar știu nume de cod. În Marea Britanie, cel mai bun agent al nostru are numele de cod MINISTRUL. El ne oferă informații diplomatice și politice de mare valoare de mulți ani – douăzeci de ani, cred, poate mai mult.

— Ai spus că KGB-ul ne-a compromis comunicațiile, a observat Ryan.
— Da, într-o oarecare măsură. Acesta este agentul NEPTUNE. Cât de mult a dat, nu sunt sigur, dar știu că KGB a citit o mare parte din comunicațiile marinei americane.
— Dar celelalte comunicații? a întrebat imediat Jack.
— Comunicațiile navale, de asta sunt sigur. Celelalte, nu sunt sigur, dar folosiți aceleași mașini de cifrat pentru toate, da?
— De fapt, nu, i-a spus Alan. Deci, spuneți că comunicațiile britanice sunt sigure?
— Dacă este rupt, nu știu, a răspuns Zaitzev. Majoritatea informațiilor diplomatice și de informații americane pe care le primim provin de la agentul CASSIUS. El este consilier al unui politician de rang înalt din Washington. El ne dă informații bune despre ce face CIA și ce află CIA de la noi.
— Dar ai spus că nu face parte din CIA? a întrebat Ryan.
— Nu, cred că este un ajutor de politician, un ajutor, un membru al staff-ului – cam așa ceva, a spus mai degrabă pozitiv Zaitzev.
— Bine.
Ryan și-a aprins o țigară și i-a oferit una lui Zaitzev, care a luat-o imediat.
— Am rămas fără *Krasnopresnenskiye*, a explicat el.
— Ar trebui să ți le dau pe toate ale mele. Soția mea vrea să mă las. Este doctor, a explicat Jack.
— Bah, a răspuns Iepurele.
— Deci, de ce ai decis să pleci? a întrebat Kingshot, luând o înghițitură de ceai.
Răspunsul aproape că l-a făcut să scape ceașca.
— KGB-ul vrea să-l ucidă pe Papa.
— Vorbești serios?
Bărbatul mai experimentat a fost cel care a pus această întrebare, nu Ryan.
— Serios? Îmi risc viața, viața soției mele, viața fiicei mele. *Da*, sunt serios, i-a asigurat Oleg Ivanovici pe interlocutorii săi, cu un accent pe voce.
— La naiba, a răsuflat Ryan. Oleg, trebuie să știm despre asta.
— A început în august. La 15 august începe, le-a spus Zaitzev, care a povestit fără întrerupere timp de cinci sau șase minute.
— Nici un nume pentru operațiune? a întrebat Jack când s-a oprit.

— Fără nume, doar numărul de expediere cincisprezece-opt-optzeci-doi-două-șase-șase-șase. Aceasta este data primului mesaj de la Andropov către *rezidentura* Romei și numărul mesajului, da? Iuri Vladimirovich întreabă cum să se apropie de Papă. Roma a spus că nu e o idee bună. Atunci colonelul Rozhdestvenski – principalul asistent al președintelui, da? – a trimis un semnal către *rezidentura* Sofia. Operațiunea pleacă de la Sofia. Așadar, operațiunea *Șase-șase-șase-șase* a fost probabil condusă pentru KGB de *Dirzhavna Sugurnost*. Cred că numele ofițerului este Strokov, Boris Andreyevich.

Kingshot a avut un gând și s-a ridicat, părăsind încăperea. S-a întors cu Nick Thompson, un fost detectiv superintendent al Poliției Metropolitane.

— Nick, numele Boris Andreevici Strokov îți spune ceva? Fostul polițist a clipit puternic. Într-adevăr, da, Alan. El este individul despre care credem că l-a ucis pe Georgi Markov pe podul Westminster. Îl aveam sub supraveghere, dar a zburat din țară înainte de a avea suficiente motive să-l ridicăm pentru interogatoriu.

— Nu era sub acoperire diplomatică? a întrebat Ryan, care era surprins de răspunsul lui Thompson.

— De fapt, nu. A venit fără documente și a plecat la fel. L-am văzut chiar eu la Heathrow. Dar nu am pus piesele cap la cap suficient de repede. A fost un caz îngrozitor. Otrava pe care i-au dat-o lui Markov a fost o chestie îngrozitoare.

— L-ai văzut pe acest Strokov?

Thompson a dat din cap.

— Oh, da. S-ar putea să mă fi observat. Nu am fost atât de atent în aceste circumstanțe. El este cel care l-a ucis pe Markov. Mi-aș paria viața pe asta.

— Cum poți fi sigur?

— Am urmărit criminali timp de aproape douăzeci de ani, Sir John. În tot acest timp ajungi să îi cunoști. Și asta a fost, un criminal, a spus Thompson cu o încredere totală.

Ryan își amintea că și tatăl său era așa, chiar și în cazurile frustrante, când știa ce avea nevoie, dar nu reușea să demonstreze asta juriului.

— Bulgarii au un fel de contract cu sovieticii, a explicat Kingshot. În 1964 sau cam așa ceva, au fost de acord să se ocupe de toate eliminările *necesare* pentru KGB. În schimb, ei primesc diverse

avantaje, mai ales politice. Strokov, da, am mai auzit acest nume. Ai obținut o fotografie a tipului, Nick?

— Cincizeci sau mai multe, Alan, l-a asigurat Thompson. Nu voi uita niciodată fața aceea. Are ochii unui cadavru – nu are deloc viață în ei, ca ochii unei păpuși.

— Cât de bun este? a întrebat Ryan.

— Ca asasin? Destul de bun, Sir John. Foarte bun, într-adevăr. Eliminarea lui Markov pe pod a fost făcută cu măiestrie – a fost a treia încercare. Primii doi presupuși asasini au dat-o în bară, așa că l-au chemat pe Strokov pentru a o face bine. Și asta a făcut. Dacă lucrurile ar fi decurs puțin altfel, nu ne-am fi dat seama că a fost o crimă.

— Credem că a lucrat în alte părți din Vest, a spus Kingshot. Dar foarte puține informații bune. Doar bârfe, de fapt. Jack, este o evoluție periculoasă. Trebuie să îi transmit aceste informații lui Basil cât mai repede.

Și cu asta, Alan a părăsit camera pentru a ajunge la un telefon securizat. Ryan s-a întors spre Zaitzev.

— Și de aceea ai decis să pleci?

— KGB vrea să ucidă un om nevinovat, Ryan. Văd cum se dezvoltă complotul. Andropov însuși a spus că va face asta. Eu mă ocup de mesaje. Cum poate omul să oprească KGB-ul? a întrebat el. Nu pot opri KGB-ul, dar nu voi ajuta KGB-ul să ucidă un preot – este un om nevinovat, da?

Ochii lui Ryan s-au uitat în jos, spre podea.

— Da, Oleg Ivanovich, așa este. *Doamne Dumnezeule din ceruri*.

Și-a verificat ceasul. Trebuia să transmită această informație la PDQ, dar nimeni nu era încă treaz la Langley.

— IAD SÂNGEROS, a spus Sir Basil Charleston în telefonul său securizat. Este o informație de încredere, Alan?

— Da, domnule, cred că este în întregime adevărat. Iepurele nostru pare un tip decent și destul de deștept. Pare să fie motivat exclusiv de conștiința sa. În continuare, Kingshot i-a povestit despre prima revelație a dimineții, MINISTRUL.

— Trebuie să punem *cinci* să se ocupe de asta. Serviciul de securitate britanic – cunoscut cândva sub numele de MI-5 – era brațul de contraspionaj al guvernului lor. Aveau nevoie de informații ceva mai specifice pentru a-l urmări pe acel presupus trădător, dar

aveau deja un punct de plecare. Douăzeci de ani, nu-i așa? Ce trădător productiv trebuie să fi fost individul acela, se gândi Sir Basil. E timpul ca el să vadă închisoarea Parkhurst de pe Insula Wight. Charleston își petrecuse ani de zile curățându-și propriul magazin, cândva un loc de joacă pentru KGB. Dar nu mai e mult, și niciodată să nu mai fii sângeros, își jurase Cavalerul Comandant al Bath.

CUI SĂ-I SPUN? se întreba Ryan. Basil va suna, fără îndoială, la Langley – Jack se va asigura de asta, dar Sir Basil era un tip extrem de de încredere.

A urmat o întrebare mai dificilă: *Ce naiba pot/putem face în legătură cu asta?*

Ryan și-a mai aprins o țigară pentru a se gândi la asta. Era mai mult muncă de poliție decât de informații...

Iar problema centrală ar fi clasificarea.

Da, asta va fi o problemă. Dacă spunem cuiva, se va afla cumva, și cineva va ști că avem Iepurele – și ghici ce, Jack? Iepurele e acum mai important pentru CIA decât viața Papei.

Oh, rahat, s-a gândit Ryan. A fost ca un truc de jujitsu, ca o inversare bruscă a polarității pe cadranul unei busole. Nordul era acum sudul. Înăuntru era acum afară. Iar nevoile serviciilor secrete americane puteau acum să înlocuiască viața episcopului Romei. Fața lui trebuie să fi trădat ceea ce gândea.

— Ce s-a întâmplat, Ryan? a întrebat Iepurele.

Lui Jack i s-a părut un cuvânt ciudat pentru el să știe.

— Informațiile pe care tocmai ni le-ai dat. De câteva luni ne facem griji în legătură cu siguranța Papei, dar nu aveam nicio informație specifică care să ne facă să credem că viața sa este într-adevăr în pericol. Acum ne-ai dat aceste informații și cineva trebuie să decidă ce să facă cu ele. Știi ceva despre această operațiune?

— Nu, aproape nimic. La Sofia, ofițerul de acțiune este *rezidentul*, colonelul Bubovoi, Ilia Fedorovici. Colonelul senior, el este-Ambasador, pot să spun? La DS bulgar. Acest colonel Strokov, acest nume îl cunosc din cazuri vechi. Este ofițer asasin pentru DS. Face și alte lucruri, da, dar când omul are nevoie de un glonț, Strokov îi livrează un glonț, da?

Lui Ryan i s-a părut ca ceva dintr-un film prost, cu excepția faptului că în filme, CIA, cea mare și rea, era cea care avea un departament special de asasinate, ca un dulap cu lilieci vampiri

înăuntru. Când directorul avea nevoie să ucidă pe cineva, deschidea ușa, iar unul dintre lilieci zbura afară și făcea crima, apoi zbura docil spre dulap și atârna cu capul în jos până când următorul om trebuia ucis. Sigur, Wilbur. Hollywood-ul avea totul gândit, cu excepția faptului că birocrațiile guvernamentale funcționau toate pe hârtie – nimic nu se întâmpla fără un fel de ordin scris, pentru că doar o bucată de hârtie albă cu cerneală neagră pe ea ar fi acoperit fundul cuiva atunci când lucrurile mergeau prost – și dacă cineva chiar avea nevoie să fie ucis, cineva din interiorul sistemului trebuia să semneze ordinul, și cine ar fi semnat un astfel de ordin? Acest tip de lucru devenea o înregistrare *permanentă* a unui lucru rău, astfel încât semnătura în alb era trimisă până în Biroul Oval, iar odată ajunsă acolo, nu era genul de hârtie care să ajungă în Biblioteca Prezidențială care să comemoreze persoana cunoscută în interiorul comunității de securitate ca Autoritatea Națională de Comandă. Și nimeni între timp nu ar fi semnat ordinul, pentru că angajații guvernamentali nu-și băgau niciodată mâna în foc – nu așa erau instruiți.

Cu excepția mea, se gândi Ryan. Dar el nu ar fi ucis pe cineva cu sânge rece. Nici măcar nu-l omorâse pe Sean Miller cu sânge fierbinte și, deși era un lucru ciudat de care să fii mândru, era mult mai bine decât alternativa.

Dar lui Jack nu-i era frică să reziste. Pierderea salariului de la guvern ar fi fost un profit net pentru John Patrick Ryan. Ar putea să se întoarcă să predea, poate la o universitate privată drăguță, care să plătească decent, și ar putea să se joace cu bursa de valori, lucru cu care slujba lui actuală se împăca destul de rău...

Ce naiba am de gând să fac? Partea cea mai rea a fost că Ryan se considera catolic. Poate că nu mergea la slujbă în fiecare săptămână. Poate că nu vor numi niciodată o biserică după el, dar, la naiba, Papa era cineva pe care era obligat de educația sa îndelungată – școli catolice până la capăt, inclusiv aproape doisprezece ani de iezuiți – să îl respecte.

La toate acestea se adăuga ceva la fel de important – educația pe care o primise din mâinile blânde ale Corpului de Infanterie Marină al Statelor Unite la Școala de bază de la Quantico. Îl învățaseră că, atunci când vedeai ceva ce trebuia făcut, făceai ce trebuia naibii și sperai ca ofițerii tăi superiori să te binecuvânteze după aceea, pentru că acțiunea decisivă salvase situația de mai multe ori în istoria

Corpului. *Este mult mai ușor să obții iertare decât permisiune*, fusese ceea ce spusese maiorul care predase acel curs special, apoi adăugase zâmbind: *Dar să nu mă citați niciodată cu asta*. Trebuia doar să aplici judecata în acțiunile tale, iar această judecată venea cu experiența – dar experiența venea adesea din decizii proaste.

Ai peste treizeci de ani acum, Jack, și ai avut parte de o experiență pe care nu ți-ai dorit-o niciodată, dar să fiu al naibii dacă nu ai învățat o mulțime de lucruri din ea. Ar fi trebuit să fiu cel puțin căpitan până acum, se gândi Jack. *Poate chiar maior, ca Billy Tucker, care predase la cursul acela*. Tocmai atunci, Kingshot intră din nou în cameră.

— Al, avem o problemă, i-a spus Ryan.

— Știu, Jack. Tocmai i-am spus lui Sir Basil. Se gândește la asta.

— Ești un om de teren. Ce părere ai?

— Jack, acest lucru depășește cu mult nivelul meu de expertiză și comandă.

— Ți-ai oprit creierul, Al? a întrebat brusc Ryan.

— Jack, nu ne putem compromite sursa, nu-i așa? a ripostat Kingshot. Acesta este lucrul cel mai important aici și acum.

— Al, știm că cineva va încerca să-l lovească pe șeful bisericii mele. Îi știm numele, iar Nick are un album cu fotografii despre nenorocit, îți amintești? Ryan a respirat adânc înainte de a continua. Nu am de gând să stau aici și să nu fac nimic în privința asta, a conchis Ryan, uitând complet de prezența Iepurelui pentru moment.

— Nu faci nimic? Eu îmi risc viața pentru asta și tu nu faci nimic? a întrebat Zaitzev, prinzându-se de engleza rapidă schimbată în fața lui.

Fața lui arăta atât indignare, cât și nedumerire.

Al Kingshot s-a ocupat de răspuns.

— Nu este treaba noastră să spunem asta. Nu ne putem compromite sursa – tu, Oleg. Trebuie să te protejăm și pe tine.

— La naiba! Ryan s-a ridicat și a ieșit din cameră. Dar ce naiba putea să facă de fapt? s-a întrebat Jack. Apoi s-a dus să caute telefonul securizat și a format un număr din memorie.

— Murray, a spus o voce după ce STU s-a cuplat.

— Dan, sunt Jack.

— Unde ai fost? Am sunat acum două nopți și Cathy mi-a spus că ești în Germania cu afaceri NATO. Am vrut să…

Ryan i-a tăiat vorba.

— Încetează, Dan. Eram în altă parte, făcând altceva. Ascultă-mă. Am nevoie de niște informații și am nevoie de ele în grabă, a anunțat Jack, revenind pentru scurt timp la vocea unui ofițer de pușcași marini.

— Trage, a răspuns Murray.

— Trebuie să aflu programul Papei pentru săptămâna viitoare.

Era vineri. Ryan spera ca episcopul Romei să nu aibă nimic de făcut în weekend.

— Ce?

Vocea oficialului FBI comunica o nedumerire previzibilă.

— M-ai auzit.

— Pentru ce naiba?

— Nu pot să-ți spun... oh, rahat, a înjurat Ryan, apoi a continuat. Dan, avem motive să credem că există un contract pentru Papa.

— Cine? a întrebat Murray.

— Nu sunt Cavalerii lui Columb, a fost tot ceea ce Ryan s-a simțit confortabil să spună.

— La naiba, Jack. Ești serios?

— Ce naiba crezi? a întrebat Ryan.

— Bine, bine. Lasă-mă să dau câteva telefoane. Ce anume sunt liber să spun?

Această întrebare l-a oprit pe Ryan din drum. *Gândește-te, băiete, gândește-te*.

— Bine, ești un cetățean privat și un prieten de-al tău merge la Roma și vrea să se uite la Sfinția Sa. Vrei să știi care este cea mai bună cale de a îndeplini această misiune. Destul de corect?

— Ce spune Langley despre asta?

— Dan, sincer, nu-mi pasă deloc acum, bine? Te rog, dă-mi informația aia. O să te sun înapoi într-o oră. Bine?

— Am înțeles, Jack. O oră.

Murray a închis. Ryan știa că poate avea încredere în Murray. El însuși era un produs iezuit, ca atâția agenți FBI, în cazul său un absolvent al Boston College, la fel ca Ryan, așa că orice loialitate suplimentară pe care o avea ar fi lucrat în favoarea lui Ryan. Respirând puțin mai ușor, Ryan s-a întors la biblioteca ducelui.

— Pe cine ai sunat, Jack? A întrebat Kingshot.

— Dan Murray de la ambasadă, reprezentantul FBI. Ar trebui să-l cunoști.

— Atașatul juridic – da, îl cunosc. Bine, ce ai întrebat?

— Programul Papei pentru săptămâna viitoare.
— Dar nu știm nimic încă, a obiectat Kingshot.
— Asta te face să te simți mai bine, Al? a întrebat Jack cu delicatețe.
— Nu ai compro...
— Să ne compromitem sursa? Crezi că sunt atât de prost?
Spionul britanic a dat din cap la logica momentului.
— Foarte bine. Nu s-a făcut niciun rău, cred.
Următoarea oră a primului interviu a revenit la lucruri de rutină. Zaitzev a detaliat pentru britanici ceea ce știa despre MINISTRU. A fost suficient de suculent pentru a le oferi un bun început în identificarea tipului. A fost imediat clar că Kingshot îi dorea pielea pe ușa hambarului. Nu se știa cât de multe informații bune obținea KGB-ul de la el – era cu siguranță un el, a precizat Zaitzev, iar *el* era probabil un funcționar public de rang înalt la Whitehall, iar în curând reședința lui urma să fie asigurată de guvernul Majestății Sale pentru un viitor nedeterminat – *la bunul plac al reginei* era expresia oficială. Dar Jack avea preocupări mai presante. La ora 2:20 după-amiaza, s-a întors la STU, în camera alăturată.
— Dan, sunt Jack.
Atașatul juridic a vorbit fără preambul.
— Îl așteaptă o săptămână încărcată, îmi spune ambasada de la Roma, dar Papa este întotdeauna liber miercuri după-amiază. El defilează în jeep-ul său alb în Piața Sfântul Petru, chiar în fața catedralei, pentru ca oamenii să-l vadă și să-i primească binecuvântarea. Este o mașină deschisă și, dacă vrei să spargi un capac, mi se pare un moment bun pentru a încerca – cu excepția cazului în care au un trăgător infiltrat până înăuntru. Poate un om de serviciu, un instalator, un electrician, greu de spus, dar trebuie să presupui că personalul din interior este destul de loial și că oamenii sunt cu ochii pe ei.
Sigur, se gândi Jack, *dar aceștia sunt tipii cei mai potriviți pentru a face așa ceva. Doar oamenii în care ai încredere te pot feri cu adevărat. La naiba*. Cei mai potriviți oameni care să se ocupe de asta erau cei de la Serviciile Secrete, dar el nu cunoștea pe nimeni de acolo și, chiar dacă ar fi cunoscut, pentru a-i introduce în birocrația Vaticanului – cea mai veche din lume – ar fi fost nevoie de o intervenție divină.
— Mulțumesc, amice. Îți rămân dator.

— *Semper fi*, amice. Vei putea să-mi spui mai multe? Pare a fi un caz important la care lucrezi.

— Probabil că nu, dar nu e treaba mea să spun asta, Dan. Trebuie să plec. Pe mai târziu, omule.

Ryan a închis și a reintrat în bibliotecă.

Soarele era deasupra curții și tocmai apăruse o sticlă de vin, un vin alb franțuzesc din Valea Loarei, probabil unul vechi. Pe sticlă era praf. Era acolo de ceva vreme, iar pivnița de la parter nu ar fi fost aprovizionată cu Thunderbird și Wild Irish Rose.

— Zaitzev are tot felul de informații bune despre acest MINISTRU. *Doar o chestiune de dragare a acestora,* nu a adăugat Kingshot. Dar mâine vor avea psihologi pricepuți care vor sta de față, folosindu-și abilitățile de *pshihink* pentru a-i masa amintirile – poate chiar și hipnoza. Ryan nu știa dacă asta chiar funcționa sau nu, deși unele forțe de poliție credeau în această tehnică, o mulțime de avocați ai apărării făceau spume la gură în legătură cu ea, iar Jack nu știa cine avea dreptate în această privință. Per ansamblu, era păcat că Iepurele nu reușise să iasă la iveală cu fotografii făcute din dosarele KGB, dar ar fi fost prea mult să ceară ca tipul să-și pună gâtul nu atât pe bloc, cât în interiorul suportului de cap al ghilotinei și să strige la operator să vină. Iar până acum, Zaitzev îl impresionase pe Ryan cu memoria sa.

Ar putea fi o insignă, un fals dezertor trimis în Vest pentru a oferi Agenției și altora informații false? Era posibil, dar dovada ar fi fost calitatea agenților pe care i-a identificat în fața serviciilor de contrainformații occidentale. Dacă MINISTRUL dădea cu adevărat informații bune, calitatea acestora ar fi indicat Serviciului de Securitate dacă era un agent atât de valoros. Rușii nu au fost niciodată câtuși de puțin loiali față de agenții lor – nu încercaseră niciodată, nici măcar o dată, să negocieze pentru un trădător american sau britanic care putrezea în închisoare, așa cum făcuse adesea America, uneori cu succes. Nu, rușii le considerau bunuri de consum, iar astfel de active erau... cheltuite, cu puțin mai mult decât o decorație ascunsă care nu va fi purtată niciodată de *onorabilul* său destinatar. Lui Ryan i s-a părut foarte ciudat. KGB-ul era cel mai profesionist dintre servicii în atât de multe privințe – nu știau ei că a arăta loialitate față de un agent ar ajuta ca alți agenți să fie dispuși să își asume riscuri mai mari? Poate că era un caz în care filosofia națională prevala asupra bunului simț. Multe din aceste lucruri se

întâmplau în URSS.

Până la ora locală 4:00, Jack putea fi sigur că cineva va fi la lucru la Langley. I-a mai pus o întrebare Iepurelui.

— Oleg Ivanovich, știi dacă KGB-ul poate sparge sistemele noastre telefonice securizate?

— Cred că nu. Nu sunt sigur, dar știu că avem un agent la Washington – nume de cod CRICKET – pe care l-am rugat să obțină pentru noi informații despre telefoanele STU. Deocamdată, el nu a putut să ne furnizeze ceea ce doresc oamenii noștri de comunicații. Totuși, ne temem că ne puteți citi traficul telefonic, așa că evităm în principal să folosim telefoanele pentru traficul important.

— Mulțumesc. Și Ryan s-a întors la STU în camera alăturată. Următorul număr era un altul pe care îl memorase.

— Aici este James Greer.

— Amirale, sunt Jack.

— Mi s-a spus că Iepurele se află în noua lui cușcă, a spus DDI în semn de salut.

— Așa este, domnule, iar vestea bună este că el crede că comunicațiile noastre sunt sigure, inclusiv aceasta. Temerile anterioare par să fi fost exagerate sau interpretate greșit.

— Sunt vești proaste? a întrebat îngrijorat DDI.

— Da, domnule. Iuri Andropov vrea să-l ucidă pe Papă.

— Cât de fiabilă este această afirmație? a întrebat imediat James Greer.

— Domnule, acesta este motivul pentru care a fugit. Vă voi da capitolul și versetul într-o zi sau două cel mult, dar este oficial, există o operațiune KGB pentru asasinarea episcopului de Roma. Avem chiar și indicativul operațiunii.

Veți dori să-l informați pe judecător și probabil că și NCA va dori să știe.

— Înțeleg, a spus viceamiralul Greer de la șase mii de kilometri distanță. Asta va fi o problemă.

— La naiba, așa este. Ryan a tras aer în piept. Ce putem face în privința asta?

— Asta e problema, băiete, a spus în continuare DDI. În primul rând, putem face ceva în privința asta? În al doilea rând, vrem să facem ceva în privința asta?

— Amirale, de ce *nu* am vrea să facem ceva în această privință? a întrebat Ryan, încercând să-și păstreze vocea calmă. Îl respecta pe

Greer ca şef şi ca om.

— Înapoi, fiule. Gândeşte-te până la capăt. În primul rând, misiunea noastră în viaţă este să protejăm Statele Unite ale Americii şi pe nimeni altcineva – bineînţeles, şi pe aliaţi, a adăugat Greer pentru reportofoanele care trebuiau să fie pe această linie. Dar datoria noastră principală este faţă de drapelul nostru, nu faţă de vreo figură religioasă. Vom *încerca* să-l ajutăm dacă putem, dar dacă nu putem, atunci nu putem.

— Foarte bine, a răspuns Ryan printre dinţi strânşi.

Dar cum rămâne cu binele şi răul? A vrut să întrebe, dar asta va trebui să mai aştepte câteva momente.

— În mod normal, noi nu divulgăm informaţii clasificate şi-ţi poţi imagina cât de bine va fi ţinută această dezertare, a continuat Greer.

— Da, domnule. Dar cel puţin nu avea să fie NOFORN – nu pentru a fi distribuit străinilor. Britanicii erau străini şi ştiau deja totul despre BEATRIX şi Iepure, dar britanicii nu prea erau adepţi ai împărţirii, cu excepţia, uneori, cu America, şi de obicei cu un mare *quid pro quo* adăugat. Pur şi simplu aşa funcţionau lucrurile. În mod similar, lui Ryan nu i s-a permis să discute nimic despre unele operaţiuni în care fusese autorizat să intre. TALENT KEYHOLE era numele de cod: sateliţii de recunoaştere, deşi CIA şi Pentagonul căzuseră în capcana de a oferi datele brute britanicilor în timpul Războiului din Falkland, plus toate interceptările pe care Agenţia Naţională de Securitate le avea din America de Sud. Sângele era încă mai gros decât apa. Amirale, cum va arăta în ziare dacă se va afla că Agenţia Centrală de Informaţii avea date despre ameninţarea la adresa Papei şi noi am stat cu mâinile în sân?

— Este asta...

— Ameninţare? Nu, domnule, nu din partea mea. Eu joc după reguli, domnule, şi ştiţi asta. Dar cineva de acolo va scurge informaţia doar pentru că este supărat din cauza asta, iar tu ştii asta, iar când se va întâmpla asta, va fi un iad de plătit.

— Am înţeles, a fost de acord Greer. Propui ceva?

— Asta este peste nivelul meu de plată, domnule, dar trebuie să ne gândim bine la o posibilă acţiune de vreun fel.

— Ce mai primim de la noul nostru prieten?

— Avem numele de cod a trei scurgeri importante. Unul este MINISTRUL, sună ca o scurgere de informaţii politice şi de politică externă din Whitehall. Două pentru partea noastră de ocean:

NEPTUNE sună naval, și aceasta este sursa nesiguranței noastre în domeniul comunicațiilor. Cineva din Redland citește corespondența Marinei, domnule. Și mai este unul în D.C. numit CASSIUS. Sună ca un informator de la *The Hill*, informații politice de primă mână, plus chestii despre operațiunile noastre.

— Ale noastre – vrei să spui CIA?, a întrebat DDI, cu o îngrijorare bruscă în glas. Indiferent cât de vechi jucător erai, indiferent de câtă experiență aveai, ideea că agenția ta mamă ar putea fi compromisă te speria de moarte.

— Corect, a răspuns Ryan.

Nu era nevoie să apese prea tare pe acel buton.

Nimeni de la Langley nu s-a simțit pe deplin confortabil cu toate informațiile care au ajuns la comisiile *selecte* de informații din Camera Reprezentanților și Senat.

La urma urmei, politicienii vorbeau pentru a-și câștiga existența. La naiba, puține lucruri erau mai dificile decât să faci o figură politică să-și țină gura.

— Domnule, tipul ăsta este o sursă extraordinar de valoroasă. Îl vom elibera de aici în trei zile sau cam așa ceva. Cred că procesul de interogare va dura luni de zile. I-am cunoscut soția și fiica. Par destul de drăguțe – fetița e de vârsta lui Sally. Cred că tipul ăsta e o afacere adevărată, domnule, și că există aur pe dealurile alea.

— Cât de confortabil se simte?

— Ei bine, probabil că toți sunt în suprasolicitare senzorială în acest moment. Eu m-aș gândi bine să li se repartizeze un psihiatru care să îi ajute la tranziție. Poate mai mulți. Vrem să-l ținem liniștit – vrem să fie încrezător în noua lui viață. S-ar putea să nu fie ușor, dar cu siguranță va fi un câștig pentru noi.

— Avem câțiva băieți pentru asta. Ei știu cum să le vorbească în partea de tranziție. Iepurele este un risc de fugă?

— Domnule, nu văd nimic care să sugereze asta, dar trebuie să ne amintim că a făcut un salt al naibii de mare, iar chestia în care a aterizat nu este chiar ceea ce este obișnuit.

— Am notat. Bună decizie, Jack. Ce altceva?

— Asta e tot pentru moment. Am vorbit cu tipul ăsta doar vreo cinci ore și jumătate, doar lucruri preliminare până acum, dar apele par destul de adânci.

— Bine. Arthur vorbește la telefon cu Basil chiar acum. O să mă duc acolo și o să-i dau citirea ta. Oh, Bob Ritter tocmai s-a întors din

Coreea. O să-i spunem despre aventura ta pe teren. Dacă încearcă să-ți smulgă capul, e vina noastră, a mea și a judecătorului.

Ryan a aruncat o privire lungă spre covor. Nu înțelegea prea bine de ce Ritter nu-l plăcea, dar nu făceau schimb de felicitări de Crăciun, și asta era un fapt.

— Doamne, mulțumesc, domnule.

— Nu-ți face griji. Din câte am înțeles, se pare că te-ai descurcat destul de bine.

— Mulțumesc, domnule amiral. Nu m-am împiedicat de propriile picioare. Asta e tot ce voi pretinde, dacă nu vă deranjează.

— Destul de corect, băiatul meu. Completează-ți raportul și trimite-mi-l prin fax la PDQ.

LA MOSCOVA, FAXUL securizat a ajuns în biroul lui Mike Russell. În mod ciudat, era o ilustrație, coperta primei ediții a cărții *Peter Rabbit* de Beatrix Potter. Adresa de pe copertă îi spunea cine trebuia să o primească. Iar pe pagină era un mesaj scris de mână: *Flopsy, Mopsy și Cotton-tail s-au mutat într-un nou coteț.*

Deci, Russell s-a gândit că au avut *un caz Rabbit și că acesta a fost realizat cu succes*. Nu putea pretinde că știa nimic cu certitudine, dar cunoștea limba vorbită în comunitate. S-a îndreptat spre biroul lui Ed Foley și a bătut la ușă.

— Intră, a strigat vocea lui Foley.

— Tocmai a sosit asta de la Washington, Ed. Russell a înmânat faxul.

— Ei bine, asta e o veste bună, a observat COS. A împăturit semnalul în buzunarul de la jachetă pentru Mary Pat. Există un mesaj suplimentar în acest fax, Mike, a spus Foley.

— Care-i ăla?

— Comunicațiile noastre sunt sigure, amice. Altfel nu ar fi venit în acest fel.

— Ei bine, mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru asta, a spus Russell.

Capitolul 30
Amfiteatrul Flavian

— RYAN? CE A FĂCUT? a mârâit Bob Ritter.

— Bob, vrei să te așezi? Nu e nimic pentru care să te agiți, a spus James Greer, pe jumătate liniștitor și pe jumătate o provocare indirectă pe terenul de joc al puterii interne a CIA. Judecătorul Moore privea amuzat. Jack s-a dus pe teren pentru a observa o operațiune pentru care nu aveam niciun ofițer de teren disponibil. Nu a călcat pe manivelă cu pantofii de golf, iar dezertorul se află acum într-o casă sigură din Midlands-ul englezesc și, din câte am auzit, cântă ca un canar.

— Ei bine, ce ne spune?

— Pentru început, a răspuns judecătorul Moore, se pare că prietenul nostru Andropov vrea să-l asasineze pe Papă.

Capul lui Ritter s-a întors brusc.

— Cât de solidă este asta?

— Este ceea ce l-a făcut pe Iepurele nostru să decidă să se plimbe, a spus DCI. Este un dezertor de conștiință și asta l-a declanșat.

— Bine, bine. Ce știe? a întrebat DDO.

— Bob, se pare că acest dezertor – numele lui este Oleg Ivanovici Zaitzev, apropo – era ofițer superior de supraveghere în comunicațiile Centrului, versiunea lor a MERCURY-ului nostru.

— *Rahat, a* observat Ritter o clipă mai târziu. Asta e pe bune?

— Știi, câteodată un tip pune o monedă în fantă și trage de mâner și chiar primește jackpotul, i-a spus Moore subalternului său.

— Ei bine, la naiba.

— Nu credeam că te vei opune. Și partea bună, a continuat inspectorul, este că Ivan nu știe că a plecat.

— Cum naiba am făcut asta?
— Ed și Mary Pat au fost cei care s-au gândit la această posibilitate. Apoi, judecătorul Moore a explicat cum a fost realizat. Amândoi merită o bătaie frumoasă pe cap, Bob.
— Și totul în timp ce eu eram plecat din oraș, a răsuflat Ritter. Ei bine, să fiu al naibii.
— Da, trebuie redactate o grămadă de scrisori de mulțumire, a spus apoi Greer. Inclusiv una pentru Jack.
— Cred că da, a recunoscut DDO. A tăcut pentru o clipă, gândindu-se la posibilitățile operațiunii BEATRIX. Ceva bun până acum?
— În afară de complotul împotriva Papei? Două nume de cod ale agenților de penetrare pe care îi au la lucru: NEPTUNE – sună ca cineva care lucrează în Marină – și CASSIUS. Probabil că se află la *The Hill*. Mă aștept la mai multe.
— Am vorbit cu Ryan acum câteva minute. E destul de încântat de tipul ăsta, spune că are cunoștințe enciclopedice, spune că e aur pe dealurile astea, ca să-l citez pe băiat.
— Ryan știe câteva lucruri despre aur, a gândit Moore cu voce tare.
— Bine, îl vom face managerul nostru de portofoliu, dar nu este ofițer de teren, a mârâit Ritter.
— Bob, a reușit. Noi nu pedepsim oamenii pentru asta, nu-i așa? a întrebat DCI. Acest lucru mersese destul de departe. Era timpul ca Moore să se comporte ca judecătorul de la curtea de apel care fusese până cu câțiva ani înainte: Vocea lui Dumnezeu.
— Bine, Arthur. Vrei să semnez eu scrisoarea de recomandare?
Ritter vedea trenul de marfă venind, și nu avea sens să stea în calea lui. Ce naiba, oricum ar fi intrat în dosare. Laudele CIA nu vedeau aproape niciodată lumina zilei. Agenția clasifica până și numele ofițerilor de teren care muriseră eroic cu treizeci de ani înainte. Era ca o ușă din spate în rai, în stilul CIA.
— Bine, domnilor, acum că am rezolvat problemele administrative, cum rămâne cu complotul pentru uciderea Papei? a întrebat Greer, încercând să readucă ordinea în ședința presupușilor directori superiori sobri.
— Cât de solide sunt informațiile? a vrut să știe Ritter.
— Am vorbit cu Basil acum câteva minute. El crede că trebuie să o luăm în serios, dar eu cred că trebuie să vorbim noi înșine cu acest

Rabbit pentru a cuantifica pericolul pentru prietenul nostru polonez.
— Să-i spun președintelui?
Moore a clătinat din cap.
— Azi este ocupat toată ziua cu treburi legislative, iar în după-amiaza asta zboară spre California. Duminică și luni, va ține discursuri în Oregon și Colorado. Îl voi vedea Marți după-amiază, pe la ora patru.
Moore ar fi putut cere o întâlnire urgentă – putea să se strecoare în programul președintelui pentru chestiuni cu adevărat vitale – dar până nu aveau ocazia să vorbească față în față cu Rabbit, acest lucru ieșea din discuție. Președintele ar fi putut chiar să vrea să vorbească cu el însuși. Așa era el.
— În ce stare se află Stația Roma? l-a întrebat Greer pe Ritter.
— Șeful de post este Rick Nolfi. Un tip de treabă, dar se pensionează peste trei luni. Roma este ultimul lui post. El a cerut asta. Soției sale, Anne, îi place Italia. Șase ofițeri acolo, care lucrează în principal la chestii NATO – doi destul de experimentați și patru începători, a raportat Ritter. Dar, înainte de a-i alerta, trebuie să ne gândim bine la această amenințare, iar puțină îndrumare prezidențială nu ar strica. Problema este cum naiba să le spunem oamenilor despre asta în așa fel încât să nu compromitem sursa? Băieți, a subliniat Ritter, dacă ne-am chinuit atât de mult să ascundem dezertarea, nu prea are sens să transmitem în toate colțurile lumii informațiile pe care le obținem de la el, știți?
— Aceasta este problema, a fost nevoit să fie de acord Moore.
— Papa are, fără îndoială, un detașament de protecție, a continuat Ritter. Dar ei nu pot avea aceeași libertate de acțiune ca și Serviciul Secret, nu-i așa? Și nu știm cât de siguri sunt.

— ESTE VECHEA POVESTE, spunea în același timp Ryan în Manchester. Dacă folosim informațiile prea liber, compromitem sursa și îi pierdem toată utilitatea. Dar dacă nu o folosim de teama de a nu o compromite, atunci am putea la fel de bine să nu avem nenorocita de sursă de la bun început. Jack își termină vinul și își turnă un alt pahar. Există o carte despre asta, să știi.
— Care-i aia?
— *Secrete cu două tăișuri*. A scris-o un tip pe nume Jasper Holmes. A fost un infirmier al Marinei americane în cel de-al Doilea Război Mondial, a lucrat la informații în FRUPAC cu Joe Rochefort

și gașca sa. Este o carte destul de bună despre cum funcționează afacerile de informații acolo unde se întâlnește cauciucul cu drumul.

Kingshot și-a făcut o notă mentală să se uite în cartea aceea. Zaitzev se afla pe peluză în acel moment – una foarte luxuriantă – cu soția și fiica sa.

Doamna Thompson voia să le ducă la cumpărături. Trebuiau să aibă timpul lor privat – apartamentul lor era bineînțeles, plin de microfoane, completat de un filtru de zgomot alb în baie – și menținerea soției și a copilului fericiți era crucială pentru întreaga operațiune.

— Ei bine, Jack, orice ar fi plănuit opoziția, le va lua timp să o pună la cale. Birocrațiile de acolo sunt chiar mai tari decât ale noastre, să știi.

— Și KGB-ul, Al? se întrebă Ryan. Cred că este singura parte a sistemului lor care chiar funcționează, iar Iuri Andropov nu este cunoscut pentru răbdarea sa, nu-i așa? La naiba, a fost ambasadorul lor la Budapesta în 1956, îți amintești? Rușii au lucrat destul de decisiv atunci, nu-i așa?

— Atunci a fost o amenințare politică serioasă la adresa întregului lor sistem, a subliniat Kingshot.

— Și Papa nu este? a ripostat Ryan.

— M-ai prins aici, a recunoscut spionul de teren.

— Miercuri. Așa mi-a spus Dan. În fiecare miercuri este în aer liber. Bine, Papa poate să apară la pridvorul acela pe care îl folosește pentru a da binecuvântări și alte chestii, iar un om pe jumătate bun cu o pușcă îl poate surprinde făcând asta, dar un om cu o pușcă este prea vizibil chiar și pentru un observator ocazional, iar o pușcă spune *militar* pentru oameni, iar *militar* spune *guvern* pentru toată lumea. Dar probabil că astea nu sunt programate cu mult timp înainte – cel puțin sunt neregulate, dar în fiecare nenorocită de miercuri după-amiază se urcă în jeep-ul lui și defilează prin Piazza San Pietro chiar în mijlocul mulțimii adunate, Al, și acolo e poligonul de tragere a pistoalelor.

Ryan s-a așezat pe scaun și a mai luat o înghițitură de *French white*.

— Nu sunt sigur că aș vrea să trag cu un pistol la o distanță atât de mică.

— Al, cândva au pus un tip să-l facă pe Leon Troțki cu un piolet – gama de angajament poate doi metri, i-a amintit Ryan. Sigur, situația

este diferită acum, dar de când au fost rușii reticenți în a-și risca trupele – și va fi vorba de nenorocitul ăla de bulgar, îți amintești? Omul tău l-a numit un ucigaș expert. E uimitor ce poate face un expert adevărat. Am văzut un sergent de artilerie la Quantico – tipul ăla putea să-și scrie numele cu un 45 la 15 metri. L-am văzut făcând asta o dată.

Ryan nu stăpânise niciodată cu adevărat pistolul automat Colt, dar acel artilerist sigur o făcea.

— Probabil că ești prea îngrijorat.

— Poate, a recunoscut Jack. Dar m-aș simți mult mai bine dacă Sfinția Sa ar purta o jachetă de Kevlar pe sub veșminte. Nu ar face-o, bineînțeles. Oamenii de genul ăsta nu se speriau așa cum o făceau civilii. Nu era vorba de sentimentul de invincibilitate pe care îl aveau unii soldați profesioniști. Doar că pentru ei moartea nu era ceva de care să se teamă. Orice catolic adevărat ar fi trebuit să simtă așa, dar Jack nu era unul dintre ei. Nu chiar.

— Ca o chestiune practică, ce se poate face? Să cauți o față în mulțime, și cine poate spune că este cea corectă? a întrebat Kingshot. Cine poate spune că Strokov nu a angajat pe altcineva pentru a face împușcăturile propriu-zise? Eu mă văd împușcând pe cineva, dar nu într-o mulțime.

— Așadar, folosești o armă cu amortizor, un amortizor mare. Reduci zgomotul și elimini o mare parte din pericolul de a fi identificat. Toți ochii vor fi ațintiți asupra țintei, țineți minte, nu se vor uita în lateral în mulțime.

— Adevărat, a recunoscut Al.

— Știi, este al naibii de ușor să găsești motive să nu faci nimic. Nu cumva dr. Johnson spune că a nu face nimic este în puterea fiecărui om? a întrebat Ryan cu nostalgie. Asta facem noi, Al, găsim motive să nu facem nimic. Putem să-l lăsăm pe tip să moară? Putem să stăm aici și să ne bem vinul și *să-i lăsăm* pe ruși să-l ucidă pe om?

— Nu, Jack, dar nici nu putem să explodăm ca o grenadă de mână. Operațiunile pe teren trebuie planificate. Ai nevoie de profesioniști care să gândească lucrurile într-un mod profesionist. Sunt multe lucruri pe care profesioniștii le pot face, dar mai întâi au ordine să le facă.

Dar acest lucru era decis în altă parte.

— DOAMNĂ PRIM-MINISTRU, avem motive să credem că KGB-

ul are în desfășurare o operațiune de asasinare a Papei de la Roma, a relatat C.

Venise pe neașteptate, întrerupându-i afacerile politice de după-amiază.

— Serios?, l-a întrebat ea sec pe Sir Basil în replică. Era obișnuită să audă cele mai ciudate lucruri de la șeful ei de informații și își cultivase obiceiul de a nu reacționa prea violent la ele. Care este sursa acestei informații?

— V-am spus acum câteva zile despre Operațiunea BEATRIX. Ei bine, noi și americanii l-am scos cu succes de acolo. Am reușit chiar să o facem în așa fel încât sovieticii să-l creadă mort. Dezertorul se află acum într-o casă sigură în afara orașului Manchester, i-a spus C. șefului său de guvern.

— Le-am spus americanilor?

Basil a dat din cap.

— Da, domnule prim-ministru. Este Iepurele lor, până la urmă. Îl vom lăsa să zboare în America săptămâna viitoare, dar am discutat pe scurt cazul mai devreme cu judecătorul Arthur Moore, directorul lor de informații centrale. Mă aștept ca el să-l informeze pe președinte la începutul săptămânii viitoare.

— Ce măsuri crezi că vor lua?, a întrebat ea în continuare.

— Greu de spus, doamnă. Este o propunere destul de riscantă, de fapt. Dezertorul – numele lui este Oleg – este un activ foarte important și trebuie să lucrăm din greu pentru a-i proteja identitatea, dar și cunoașterea faptului că se află acum de partea noastră a Cortinei. Modul exact în care am putea avertiza Vaticanul de potențialul pericol este o chestiune cel puțin complexă.

— Este o operațiune reală pe care sovieticii o au în desfășurare? a întrebat din nou premierul. Era destul de mult de înghițit, chiar și pentru ei, pe care îi credea capabili de aproape orice.

— Așa se pare, da, a confirmat Sir Basil. Dar nu cunoaștem prioritatea și, bineînțeles, nu știm nimic despre program.

— Înțeleg. Prim-ministrul a tăcut pentru un moment. Relațiile noastre cu Vaticanul sunt cordiale, dar nu deosebit de apropiate.

Acest fapt se întorcea până la Henric al VIII-lea, deși Biserica Romano-Catolică ajunsese treptat să lase trecutul în urmă.

— Din nefericire, așa este, a fost de acord C.

— Înțeleg, a spus ea din nou, și s-a mai gândit puțin înainte de a vorbi din nou.

Când s-a aplecat în față, a vorbit cu demnitate și forță.

— Sir Basil, nu este politica guvernului Majestății Sale să stea cu mâinile în sân în timp ce un șef de stat prieten este ucis de adversarii noștri. Vi se ordonă să analizați orice acțiune posibilă care ar putea preveni această eventualitate.

Unii oameni trag din șold, se gândi Sir Basil. Alții trag din inimă. Cu toată duritatea sa exterioară, șeful guvernului Regatului Unit era unul dintre cei din urmă.

— Da, doamnă prim-ministru.

Problema era că ea nu spunea cum naiba trebuia să facă asta. Ei bine, se va coordona cu Arthur la Langley. Dar deocamdată avea o misiune care, în cel mai bun caz, ar fi fost dificilă. Ce anume ar fi trebuit să facă, să desfășoare o escadrilă a Serviciului Special Aerian în Piața Sfântul Petru?

Dar nu-i spuneai *nu* acestui prim-ministru, cel puțin nu într-o sală de conferințe de pe Downing Street 10.

— Ne-a mai spus ceva acest dezertor?

— Da, doamnă. A identificat cu nume de cod un agent de penetrare sovietic, probabil în Whitehall. Numele de cod este MINISTRUL. Când vom obține mai multe informații despre omul în cauză, o să punem Serviciul de Securitate pe urmele lui.

— Ce le dă el?

— Informații politice și diplomatice, doamnă. Oleg ne spune că este vorba de materiale de nivel înalt, dar deocamdată nu ne-a dat informații care să-l identifice direct.

— Interesant. Nu era o poveste nouă. Acesta putea fi unul dintre membrii grupului Cambridge care fusese atât de valoros pentru URSS în anii războiului și apoi până în anii 1960, sau poate o persoană recrutată de ei. Charleston jucase un rol esențial în eliminarea lor din SIS, dar Whitehall nu era chiar zona lui. Ține-mă la curent cu asta. Un ordin întâmplător din partea ei avea forța unei plăci de granit livrate manual de pe Muntele Sinai.

— Bineînțeles, doamnă prim-ministru.

— Ar fi de ajutor dacă aș vorbi cu președintele american despre această chestiune cu Papa?

— Mai bine să lăsăm CIA să-l informeze mai întâi, cred. Nu ar fi bine să le scurtcircuitam sistemul. Acest dezertor a fost, la urma urmei, în principal o operațiune americană, și este treaba lui Arthur să vorbească mai întâi cu el.

— Da, cred că da. Dar când voi vorbi cu el, vreau să știe că luăm problema cu cea mai mare seriozitate și că ne așteptăm ca el să ia măsuri de fond.

— Doamnă prim-ministru, cred că nu va accepta să se culce pe gânduri, ca să zic așa.

— Sunt de acord. Este un tip atât de bun.

Povestea completă a sprijinului secret al Americii pentru Războiul din Insulele Falkland nu avea să vadă lumina zilei timp de mulți ani. La urma urmei, America trebuia să-și păstreze gardurile cu America de Sud bine reparate. Dar nici premierul nu putea să uite o astfel de asistență, ascunsă sau nu.

— Această operațiune BEATRIX, a fost bine executată? l-a întrebat ea pe C.

— Fără cusur, doamnă, a asigurat-o Charleston. Oamenii noștri au făcut totul exact ca la carte.

— Am încredere că veți avea grijă de cei care au executat-o.

— Cu siguranță, doamnă, a asigurat-o C.

— Bine. Vă mulțumesc că ați venit, Sir Basil.

— O plăcere ca întotdeauna, doamnă prim-ministru.

Charleston s-a ridicat în picioare, gândindu-se că acel tip Ryan ar fi numit-o genul lui de femeie. Așa cum, într-adevăr, era. Dar pe tot drumul de întoarcere spre Century House, s-a îngrijorat de operațiunea pe care trebuia să o pună în aplicare. Ce anume urma să facă în legătură cu ea? Să-și dea seama de astfel de lucruri, desigur, era motivul pentru care era plătit atât de generos.

— BUNA DULCEAȚĂ, a spus Ryan.

— Unde ești? a întrebat imediat Cathy.

— Nu pot spune exact, dar m-am întors în Anglia. Chestia pe care a trebuit să o fac pe continent – ei bine, s-a transformat în ceva de care trebuie să mă ocup aici.

— Poți să vii acasă să ne vezi?

— Mă tem că nu. O problemă majoră era că, deși casa lui din Chatham era de fapt la o distanță de mers cu mașina, nu era încă suficient de încrezător pentru a conduce atât de departe fără să se strivească pe un drum lateral. Toată lumea e bine?

— Noi suntem bine, cu excepția faptului că tu nu ești aici, a răspuns Cathy, cu o urmă de furie/dezamăgire în glas. De un singur lucru era sigură: Oriunde ar fi fost Jack, cu siguranță nu fusese în

Germania. Dar nu putea spune asta la telefon. Înțelegea atât de bine afacerea serviciilor de informații.

— Îmi pare rău, iubito. Pot să-ți spun că ceea ce fac este destul de important, dar asta e tot.

— Sunt sigură, a recunoscut ea.

Și ea a înțeles că Jack voia să fie acasă, cu familia lui. Nu era genul de om care să chiulească din oraș de dragul de a se distra.

— Cum merge treaba?

— Am făcut ochelari toată ziua. Am niște operații mâine dimineață, totuși. Stai puțin, uite-o pe Sally.

— Bună, tati, a spus o voce nouă și mică.

— Bună, Sally. Ce mai faci?

— Bine. Ceea ce spuneau mereu copiii.

— Ce ai făcut azi?

— Eu și domnișoara Margaret am colorat.

— Ceva frumos?

— Da, vaci și cai! a raportat ea cu un entuziasm considerabil.

Lui Sally îi plăceau în mod deosebit pelicanii și vacile.

— Ei bine, trebuie să vorbesc cu mami.

— Bine.

Și Sally se gândea la asta ca la o conversație profundă și cu greutate, în timp ce se întorcea la caseta Wizzerdaboz din sufragerie.

— Și ce mai face micuțul? și-a întrebat soția Jack.

— Își mestecă mâinile, în mare parte. Acum e în țarc, se uită la televizor.

— E mai ușor decât era Sally la vârsta asta, a observat Jack cu un zâmbet.

— Nu are colici, slavă Domnului, a fost de acord doamna doctor Ryan.

— Mi-e dor de tine, a spus Jack, destul de nostalgic.

Era adevărat. Chiar îi era dor de ea.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Trebuie să mă întorc la muncă, a spus el în continuare.

— Când vei fi acasă?

— Câteva zile, cred.

— Bine. Ea a trebuit să accepte acest fapt nefericit. Sună-mă.

— O voi face, iubito.

— Pa.

— Ne vedem în curând. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.
— Pa.
— Pa, Jack.
Ryan a pus telefonul la loc în suport și și-a spus că nu a fost conceput pentru acest gen de viață. Ca și tatăl său înaintea lui, voia să doarmă în același pat cu soția lui – oare tatăl său dormise vreodată departe de casă? se întrebă Jack. Nu-și putea aminti o astfel de noapte. Dar Jack își alesese o linie de muncă în care acest lucru nu era întotdeauna posibil. Trebuia să fi fost. Era un analist care lucra la un birou și dormea acasă, dar cumva nu se întâmpla așa, la naiba.
Cina era carne de vită Wellington cu budincă Yorkshire. Doamna Thompson ar fi putut fi bucătar-șef la un restaurant bun. Jack nu știa de unde provenea carnea de vită, dar părea mai suculentă decât cea obișnuită, de tip britanic, hrănită cu iarbă. Fie că își procura carnea dintr-un loc special – încă mai existau măcelării de specialitate pe aici – fie că știa cu adevărat cum să o frăgezească, iar budinca Yorkshire era de-a dreptul eterică. Dacă adăuga și vinul franțuzesc, această cină a fost pur și simplu strălucitoare – un adjectiv popular în Marea Britanie.
Rușii au atacat mâncarea așa cum Gheorghi Jukov atacase Berlinul, cu un entuziasm considerabil.
— Oleg Ivanovich, trebuie să-ți spun, a recunoscut Ryan într-un acces de sinceritate, mâncarea din America nu este întotdeauna de această calitate. A sincronizat asta cu apariția doamnei Thompson la ușa sufrageriei. Jack s-a întors spre ea. Doamnă, dacă veți avea vreodată nevoie de o recomandare ca bucătar, sunați-mă, bine?
Emma avea un zâmbet foarte prietenos.
— Mulțumesc, Sir John.
— Serios, doamnă, este minunat.
— Sunteți foarte amabil.
Jack s-a întrebat dacă i-ar fi plăcut fripturile lui pe grătar și salata de spanac a lui Cathy. Cheia era să facă rost de o carne de vită bună din Iowa, hrănită cu porumb, ceea ce nu era ușor aici, deși putea încerca la comisariatul Forțelor Aeriene de la Greenham Commons…
A fost nevoie de aproape o oră pentru a termina cina, iar băuturile de după cină au fost excelente. Au servit chiar și vodcă Starka, într-un gest de ospitalitate suplimentară față de oaspeții lor ruși. Oleg, a văzut Jack, a fost impresionat.
— Nici măcar Biroul Politic nu mănâncă atât de bine, a observat

Iepurele, în timp ce cina se sfârșea.

— Ei bine, noi creștem carne de vită bună în Scoția. Aceasta a fost Aberdeen Angus, a spus Nick Thompson, în timp ce strângea farfuriile.

— Hrănită cu porumb? a întrebat Ryan. Nu aveau atât de mult porumb pe aici, nu-i așa?

— Nu știu. Japonezii hrănesc cu bere carnea lor de vită Kobe, a observat fostul polițist. Poate că așa fac și în Scoția.

— Asta ar explica calitatea, a răspuns Jack cu un râs. Oleg Ivanovich, trebuie să înveți despre berea britanică. Este cea mai bună din lume.

— Nu americană? a întrebat rusul.

Ryan a clătinat din cap.

— Nu. Ăsta este unul dintre lucrurile pe care le fac mai bine decât noi.

— Cu adevărat?

— Cu adevărat, a confirmat Kingshot. Dar și irlandezii sunt destul de buni. Îmi place Guinness-ul meu, deși este mai bun în Dublin decât în Londra.

— De ce să irosim marfa bună pe voi? a întrebat Jack.

— Un irlandez nenorocit o dată, irlandez nenorocit mereu, a observat Kingshot.

— Deci, Oleg, a întrebat Ryan, aprinzându-și o țigară după cină, ar trebui să facem ceva diferit – ca să te simți confortabil, vreau să spun?

— Nu mă plâng, dar mă aștept ca CIA să nu-mi dea o casă atât de frumoasă ca aceasta.

— Oleg, eu sunt milionar și nu locuiesc într-o casă atât de frumoasă, a confirmat Ryan râzând. Dar casa ta din America va fi mai confortabilă decât apartamentul tău din Moscova.

— Voi avea mașină?

— Sigur.

— Cât timp voi aștepta? a întrebat Zaitzev.

— Să aștepți ce? Ca să-ți cumperi o mașină?

Zaitzev a dat din cap.

— Oleg, poți să alegi din sute de reprezentanțe auto, să alegi mașina care îți place, să o plătești și să o conduci acasă – de obicei le lăsăm pe soțiile noastre să aleagă culoarea, a adăugat Jack.

Iepurele era neîncrezător.

— Atât de ușor?

— Da. Înainte conduceam un Volkswagen Rabbit, dar acum îmi cam place Jaguar-ul. S-ar putea să-mi iau unul când mă întorc acasă. Frumos motor. Lui Cathy îi place, dar s-ar putea să se întoarcă la un Porsche. Le conduce de când era adolescentă. Bineînţeles, nu este foarte practic cu doi copii, a adăugat Ryan cu speranţă. Nu-i plăcea atât de mult automobilul german cu două locuri. Mercedes i se părea un model mult mai sigur.

— Și să cumperi o casă, este tot așa de ușor?

— Depinde. Dacă îți cumperi o casă nouă, da, este destul de ușor. Pentru a cumpăra o casă pe care cineva o deține deja, mai întâi trebuie să te întâlnești cu proprietarul și să faci o ofertă, dar probabil că Agenția te va ajuta cu asta.

— Unde vom locui?

— Oriunde vreți voi. *După ce îți vom curăța creierul*, nu a adăugat Ryan. Există o vorbă în America: *Este o țară liberă*. Este, de asemenea, o ţară mare. Poţi să găsești un loc care îți place și să te muți acolo. Mulți transfugi locuiesc în zona Washington. Nu știu de ce. Mie nu prea îmi place. Verile pot fi mizerabile.

— Extrem de cald, a fost de acord Kingshot. Și umiditatea este îngrozitoare.

— Dacă crezi că e rău acolo, încearcă în Florida, a sugerat Jack. Dar multor oameni le place acolo.

— Și călătoresc dintr-o parte în alta, fără acte? a întrebat Zaitzev.

Pentru un vampir KGB, tipul ăsta nu știe nimic, se gândi Jack.

— Fără acte, l-a asigurat Ryan. O să-ți facem rost de un card American Express ca să fie mai ușor.

Apoi a trebuit să-i explice iepurelui cărțile de credit. A durat zece minute, era un concept atât de străin pentru un cetățean sovietic. Până la sfârșit, capul lui Zaitzev plutea vizibil.

— Trebuie să plătești factura la sfârșitul lunii, l-a avertizat Kingshot. Unii oameni uită asta și pot avea probleme financiare serioase ca urmare.

C SE AFLA ÎN CASA sa din Belgravia, sorbind un coniac Louis XIII și discutând cu un prieten. Sir George Hendley era un coleg de treizeci de ani. De profesie avocat, lucrase îndeaproape cu guvernul britanic în cea mai mare parte a vieții sale, consultându-se adesea în liniște cu Serviciul de Securitate și cu Ministerul de Externe. Avea o

autorizație *Most Secret*, plus una de acces la informații compartimentate. Fusese confidentul mai multor prim-miniștri de-a lungul anilor și era considerat la fel de demn de încredere ca și regina însăși. El credea că asta venea odată cu cravata de la școala Winchester.

— Papa, nu-i așa?

— Da, George, a confirmat Charleston. Premierul vrea ca noi să ne ocupăm de protejarea acestui om. Problema este că nu am nici cea mai mică idee în acest moment. Nu putem contacta direct Vaticanul în legătură cu asta.

— Chiar așa, Basil. Se poate avea încredere în loialitatea lor, dar nu și în politica lor. Spune-mi, cât de bun crezi că este serviciul lor de informații?

— Trebuie să spun că este de top în multe domenii. Ce confident mai bun decât un preot, la urma urmei, și ce mod mai bun de a transfera informații decât în interiorul confesionalului? Plus toate celelalte tehnici pe care le poate folosi cineva. Inteligența lor politică este probabil la fel de bună ca a noastră – poate chiar mai bună. Îmi imaginez că știu tot ce se întâmplă în Polonia, de exemplu. Iar Europa de Est probabil că are și ea puține secrete față de ei. Nu se poate subestima capacitatea lor de a apela la cea mai mare loialitate a unui om, la urma urmei. Am ținut urechea la comunicațiile lor timp de decenii.

— Chiar așa? a întrebat Hendley.

— Oh, da. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost foarte valoroși pentru noi. Era un cardinal german la Vatican pe atunci, un tip pe nume Mansdorf – ciudat, nu-i așa? Sună ca un nume evreiesc. Primul nume Dieter, arhiepiscop de Mannheim, apoi promovat în serviciul diplomatic al Vaticanului. A călătorit mult. Ne-a ținut la curent cu secretele interne ale Partidului Nazist din 1938 până la sfârșitul războiului. Nu prea îi păsa de Hitler, vezi?

— Și comunicațiile lor?

— Mansdorf chiar ne-a dat propria sa carte de cifrare pentru a o copia. Au schimbat-o după război, bineînțeles, așa că mai târziu am obținut puțin mai mult din corespondența lor privată, dar nu și-au schimbat niciodată sistemul de cifrare, iar băieții de la GCHQ au reușit ocazional să asculte. Un om bun, Dieter Cardinal Mansdorf. Nu a fost niciodată recunoscut pentru serviciile sale, bineînțeles. A murit în ’59, cred.

— Deci, de unde știm că romanii nu știu deja despre această operațiune?

Nu era o întrebare rea, se gândi Charleston, dar se gândise demult la asta.

— Este ținută foarte secret, ne spune dezertorul nostru. Mesaje predate de mână, care nu ies pe mașinile lor de cifrat, chestii de genul ăsta. Și doar o mână de oameni implicați. Singurul nume important pe care îl cunoaștem este un ofițer de teren bulgar, Boris Strokov, colonel în DS. Bănuim că el este cel care l-a ucis pe Georgi Markov, chiar în susul drumului de la biroul meu.

Ceea ce Charleston considerase un act de *lèse-majesté*, poate chiar executat ca o provocare directă la adresa Serviciului Secret de Informații. CIA și KGB aveau o înțelegere informală: Niciunul dintre cele două servicii nu a ucis vreodată în capitala celuilalt. SIS nu avea un astfel de acord cu nimeni, fapt care l-ar fi putut costa viața lui Georgi Markov.

— Deci, credeți că el ar putea fi potențialul asasin?

C a făcut semn cu mâna.

— Este tot ce avem, George.

— Nu e mult, a observat Hendley.

— Prea subțire pentru confort, dar e mai bine decât nimic. Avem numeroase fotografii cu acest Strokov. The Yard era cât pe ce să-l aresteze când a zburat de pe Heathrow – de fapt, pentru Paris, și de acolo, mai departe, pentru Sofia.

— Poate că se grăbea să plece? a sugerat Hendley.

— Este un profesionist, George. Câte șanse își asumă astfel de oameni? Privind retrospectiv, este destul de uimitor că cei de la Yard au reușit să dea de el.

— Deci, crezi că ar putea fi în Italia.

O afirmație, nu o întrebare.

— Este o posibilitate, dar cui putem spune? a întrebat C. Italienii au jurisdicție penală până la un punct. Tratatul de la Lateran le dă o jurisdicție discreționară, sub rezerva unui veto al Vaticanului, a explicat Charleston. Trebuia să se intereseze de aspectele juridice ale situației. Vaticanul are propriul serviciu de securitate – gărzile elvețiene, știți –, dar oricât de buni ar fi oamenii, este o trestie subțire, având în vedere restricțiile care le sunt impuse de sus. Iar autoritățile italiene nu pot inunda zona cu propriile forțe de securitate, din motive evidente.

— Așadar, premierul v-a încredințat o sarcină imposibilă.
— Da, din nou, George, a trebuit să fie de acord Sir Basil.
— Deci, ce puteți face?
— Tot ceea ce pot să gândesc este să pun niște ofițeri în mulțime și să-l caute pe acest Strokov.
— Și dacă îl văd?
— Îi vor cere politicos să părăsească zona? Basil s-a întrebat cu voce tare. Ar funcționa, probabil. Este un profesionist, iar faptul că ar fi văzut – presupun că i-am face fotografii ostentative – i-ar da serios de gândit, poate suficient pentru a abandona misiunea.
Hendley s-a gândit la această idee.
— Subțire.
— Da, așa este, a trebuit să fie de acord C. Dar cel puțin i-ar da ceva de spus primului ministru.
— Pe cine să trimiți?
— Avem un șef de stație bun la Roma, Tom Sharp. Are patru ofițeri în atelierul său, plus am putea trimite încă câțiva de la Century House, presupun.
— Sună rezonabil, Basil. De ce m-ai chemat?
— Speram să ai o idee care mi-a scăpat, George.
O ultimă înghițitură din paharul de coniac. Oricât de mult i-ar fi plăcut să mai bea, pentru seara asta, s-a abținut.
— Nu poți face decât ceea ce poți, a simpatizat Hendley.
— E un om prea bun ca să fie distrus în felul ăsta – de mâna nenorociților de ruși. Și pentru ce? Pentru că și-a apărat propriul popor. Acest tip de loialitate ar trebui să fie recompensat, nu ucis în public.
— Și premierul are aceeași părere.
— Se simte confortabil să ia atitudine.
Pentru asta premierul era faimos în întreaga lume.
— Americanii? a întrebat Hendley.
Charleston a ridicat din umeri.
— Nu au avut încă ocazia să vorbească cu dezertorul. Au încredere în noi, George, dar nu atât de multă.
— Ei bine, faceți tot ce puteți. Această operațiune KGB probabil că nu se va întâmpla în viitorul imediat, oricum. Cât de eficienți sunt sovieticii, oricum?
— Vom vedea, a fost tot ce a avut de spus C.

AICI ERA MAI LINIȘTIT decât în propria casă, în ciuda prezenței în apropiere a autostrăzii, s-a gândit Ryan, rostogolindu-se din pat la 6:50. Chiuveta continua modul excentric britanic de a avea două robinete, unul cald și unul rece, asigurându-se că mâna stângă fierbea în timp ce dreapta îngheța atunci când te spălai pe mâini. Ca de obicei, te simțeai bine să te bărbierești, să te speli pe cap și să te pregătești altfel pentru zi, chiar dacă trebuia să o începi cu Taster's Choice.

Kingshot era deja în bucătărie când Jack ajunse acolo. Ciudat cum oamenii dormeau până târziu duminică, dar nu și sâmbăta.

— Mesaj din Londra, spuse Al în semn de salut.

— Ce?

— O întrebare. Ce părere ai avea de un zbor spre Roma în această după-amiază?

— Ce s-a întâmplat?

— Sir Basil trimite niște oameni la Vatican pentru a cerceta lucrurile. Vrea să știe dacă vrei să mergi. Este o operațiune a CIA, până la urmă.

— Spune-i că da, spuse Jack fără să stea o clipă pe gânduri. Când?

Apoi și-a dat seama că era din nou impetuos. La naiba.

— Zborul de la prânz de pe Heathrow. Ar trebui să ai timp să te duci acasă și să te schimbi.

— Mașina?

— Nick te va duce acolo, i-a spus Kingshot.

— Ce ai de gând să-i spui lui Oleg?

— Adevărul. Ar trebui să-l facă să se simtă mai important, s-a gândit Al cu voce tare.

Era întotdeauna un lucru bun pentru transfugi.

RYAN ȘI THOMPSON au plecat în decurs de o oră, cu bagajele lui Jack în portbagaj.

— Tipul ăsta, Zaitzev, a spus Nick pe autostradă. Pare un dezertor destul de important.

— Pariază pe fundul tău, Nick. Are tot felul de informații fierbinți între urechi. Îl vom trata ca pe un hod plin de cărămizi de aur.

— Frumos din partea CIA că ne-a lăsat să vorbim cu el.

— Ar fi fost cam nepoliticos să nu o facă. Voi l-ați scos pentru noi, iar acoperirea dezertării a fost destul de abilă.

Jack nu a mai putut spune prea multe. Oricât de de încredere ar fi

fost Nick Thompson, Jack nu putea ști cât de multe autorizații avea.
Vestea bună era că Thompson știa ce să nu întrebe.
— Deci, tatăl tău a fost ofițer de poliție?
— Detectiv, da. În principal la omucideri. A făcut asta mai mult de douăzeci de ani. A ajuns la gradul de locotenent. A spus că, căpitanii nu au ajuns să facă nimic mai mult decât chestii administrative, iar tata nu era de acord. Îi plăcea să-i prindă pe băieții răi și să-i trimită la pușcărie.
— La ce?
— La închisoare. Închisoarea de stat din Maryland este o structură care arată rău în Baltimore, lângă Jones Falls. Un fel de fortăreață medievală, dar mai sigură. Deținuții o numesc Castelul lui Frankenstein.
— De acord, Sir John. Niciodată nu am avut prea multă simpatie pentru criminali.
— Tata nu prea vorbea despre ei. Nu-și aducea munca acasă. Mamei nu-i plăcea să audă despre asta. Doar că odată, un tată și-a ucis fiul pentru o prăjitură de crab. E ca un mic hamburger făcut din carne de crab, a explicat Jack. Tata a spus că i se părea un lucru de rahat pentru care să fii omorât. Tatăl – ucigașul – a fost arestat, distrus de asta. Dar nu i-a făcut prea mult bine fiului său.
— Uimitor cât de mulți criminali reacționează în felul ăsta. Își adună furia pentru a lua o viață, apoi, după aceea, sunt măcinați de remușcări.
— Prea devreme bătrân, prea târziu deștept, a citat Jack din Vechiul Vest.
— Într-adevăr. Toată treaba asta poate fi al naibii de tristă.
— Ce zici de tipul ăsta, Strokov?
— O altă culoare de cal, în întregime, a răspuns Thompson. Nu prea vezi mulți din ăștia. Pentru ei face parte din meserie să pună capăt unei vieți. Nu au un motiv în sensul obișnuit și nu lasă prea multe dovezi fizice în urmă.
Pot fi foarte greu de găsit, dar în general îi găsim. Avem timpul de partea noastră și, mai devreme sau mai târziu, cineva vorbește și ajunge la urechea noastră. Cei mai mulți infractori vorbesc pentru a nu ajunge la închisoare, a explicat Nick. Dar oameni ca acest individ Strokov, ei nu vorbesc – cu excepția cazului în care ajunge acasă și își scrie raportul oficial. Dar noi nu le vedem niciodată pe acelea. A avea o pistă despre el a fost pur și simplu noroc. Domnul Markov își

amintea că a fost împuns cu umbrela, își amintea culoarea costumului pe care îl purta omul. Unul dintre polițiștii noștri l-a văzut purtând același costum și s-a gândit că era ceva ciudat la el – știți, în loc să zboare direct acasă, a așteptat să se asigure că Markov a murit. Ei au ratat două încercări anterioare, vedeți, așa că l-au chemat pe el, datorită expertizei sale. Bun profesionist, Strokov. A vrut să fie complet sigur și a așteptat să citească anunțul de deces în ziare. În acest timp, am vorbit cu personalul de la hotelul lui și am început să adunăm informații. Serviciul de Securitate s-a implicat, și au fost de ajutor în unele privințe, dar nu și în altele – și guvernul s-a implicat. Guvernul era îngrijorat că ar putea crea un incident internațional, așa că ne-a reținut – ne-a costat două zile, cred. În prima dintre aceste două zile, Strokov a luat un taxi până la Heathrow și a zburat la Paris. Eu eram în echipa de supraveghere. Stăteam la mai puțin de trei metri de el. Aveam doi detectivi cu aparate de fotografiat, am făcut multe poze. Ultima a fost a lui Strokov care mergea pe calea de zbor spre Boeing. A doua zi, guvernul ne-a dat permisiunea de a-l reține pentru interogatoriu.

— Cu o zi întârziere și un dolar mai puțin, nu?

Thompson a dat din cap.

— Așa este. Mi-ar fi plăcut să-l pun în boxa acuzaților la Old Bailey, dar peștele a scăpat. Francezii l-au urmărit la De Gaulle International, dar nu a părăsit terminalul internațional, nu a vorbit cu nimeni. Nenorocitul nu a arătat nicio remușcare. Presupun că pentru el a fost ca și cum ar fi tăiat lemne de foc, a declarat fostul detectiv.

— Da, în filme îți dai lovitura și bei un martini, agitat, nu amestecat. Dar e diferit când ucizi un om bun.

— Tot ce a făcut Markov a fost să transmită pe BBC World Service, a spus Nick, apucând puțin mai tare volanul. Îmi imaginez că oamenii din Sofia au fost oarecum supărați de ceea ce a spus.

— Oamenii de dincolo de Cortină nu prea sunt adepți ai libertății de exprimare, i-a reamintit Ryan.

— Nenorociți. Și acum tipul ăsta plănuiește să-l ucidă pe Papă? Eu nu sunt catolic, dar el este un om al lui Dumnezeu și pare mai degrabă un tip de treabă. Știi, cel mai feroce criminal ezită înainte de a se juca cu un om al clerului.

— Da, știu. Nu e bine să-l enervezi pe Dumnezeu. Dar ei nu cred în Dumnezeu, Nick.

— Norocul lor că nu sunt eu Dumnezeu.

— Da, ar fi frumos să ai puterea de a îndrepta toate relele din lume. Problema este că asta cred șefii lui Markov că fac.

— De aceea avem legi, Jack – da, știu, ei le inventează pe ale lor.

— Asta e problema, a fost de acord Jack când au intrat în Chatham.

— Este o zonă plăcută, a spus Thompson, întorcându-se pe deal pe City Way.

— Nu este un cartier rău. Lui Cathy îi place. Aș fi preferat să fie mai aproape de Londra, dar, ei bine, ea a făcut cum a vrut.

— De obicei, așa fac femeile. Thompson a chicotit, a virat la dreapta pe Fristow Way și apoi la stânga pe Grizedale Close. Și acolo era casa. Ryan a coborât și și-a recuperat bagajele.

— Tati! a strigat Sally când a intrat pe ușă. Ryan și-a lăsat bagajele și a luat-o în brațe. Fetițele, învățase de mult timp, dădeau cele mai bune îmbrățișări, deși săruturile lor aveau tendința de a fi puțin neglijente.

— Ce mai face micuța mea Sally?

— Bine. Era ciudat de asemănătoare cu o pisică, ieșind din gura ei.

— Oh, bună ziua, doctor Ryan, a spus domnișoara Margaret în semn de salut. Nu vă așteptam.

— Doar în trecere. Trebuie să schimb curățenia cu murdăria și să mă întorc afară.

— Iar pleci? a întrebat Sally cu o dezamăgire zdrobitoare în glas.

— Îmi pare rău, Sally. Tata are treabă.

Sally s-a zbătut din brațele lui. *Phooey*. Și s-a întors la televizor, punându-și tatăl ferm la locul lui.

Jack a profitat de ocazie pentru a urca la etaj. Trei – nu, patru – cămăși curate, cinci seturi de lenjerie intimă, patru cravate noi și... da, și niște haine casual. Două jachete noi, două perechi de pantaloni. Bareta lui de cravată de la Marină. Asta a fost tot. A lăsat grămada de haine murdare pe pat și, cu bagajele făcute, s-a întors jos.

Oops. Și-a pus bagajele jos și s-a întors sus după pașaport. Nu mai avea rost să-l folosească pe cel fals britanic.

— La revedere, Sally.

— La revedere, tati.

Dar apoi s-a gândit din nou și a sărit în picioare pentru a-l îmbrățișa din nou. Ea nu avea să crească pentru a frânge inimi, ci

pentru a le smulge și a le găti pe cărbuni. Dar asta era departe, iar deocamdată tatăl ei avea șansa să se bucure de ea. Micuțul Jack dormea pe spate în țarc, iar tatăl său a decis să nu-l deranjeze.

— Ne mai vedem, amice, a spus Ryan în timp ce se întorcea spre ușă.

— Unde te duci? a întrebat domnișoara Margaret.

— În afara țării. Afaceri, a explicat Jack.

— O voi suna pe Cathy de la aeroport.

— Călătorie plăcută, Dr. Ryan.

— Mulțumesc, Margaret.

Și s-a întors pe ușă.

— Cum de am ajuns la timp? a întrebat Ryan, înapoi în mașină.

— Nicio problemă, a gândit Thompson cu voce tare. Dacă întârziau, și acest avion de linie avea o mică problemă mecanică.

— Bine. Jack și-a reglat scaunul pentru a se apleca pe spate și a trage un pui de somn. S-a trezit chiar în fața terminalului trei de la Heathrow. Thompson a condus până la locul unde se afla un bărbat în haine civile. Arăta ca un fel de lucrător guvernamental.

El era. De îndată ce Ryan a coborât din mașină, bărbatul s-a apropiat cu un plic cu bilete.

— Domnule, zborul dumneavoastră pleacă în patruzeci de minute, Poarta 12, a raportat bărbatul. Veți fi întâmpinat la Roma de Tom Sharp.

— Cum arată? a întrebat Jack. Vă va cunoaște, domnule.

— Destul de corect.

Ryan a luat biletele și s-a îndreptat spre partea din spate a mașinii pentru a-și lua bagajele.

— O să mă ocup eu de asta, domnule.

Acest gen de călătorie avea posibilitățile sale, s-a gândit Jack. I-a făcut cu mâna lui Thompson și s-a îndreptat spre terminal, căutând poarta 12. Asta s-a dovedit destul de ușor. Ryan s-a așezat aproape de poartă și și-a verificat biletul, I-A din nou, un bilet la clasa întâi. SIS trebuie să fi avut o înțelegere confortabilă cu British Airways. Acum tot ce trebuia să facă era să supraviețuiască zborului.

S-a îmbarcat douăzeci de minute mai târziu, s-a așezat, și-a pus centura de siguranță și și-a dat ceasul înainte cu o oră. A îndurat obișnuitele formalități obișnuite de informare inutilă despre siguranță și instrucțiuni despre cum să își încheie centura de siguranță, care, în cazul lui Jack, era deja pusă și fixată.

Zborul a durat două ore, iar Jack a ajuns la Aeroportul Leonardo da Vinci la ora locală 3:09. Jack a coborât din aeronavă și a căutat Canalul Albastru pentru a i se ștampila pașaportul diplomatic, după o așteptare de aproximativ cinci secunde – un alt diplomat fusese înaintea lui, iar tâmpitul uitase în ce buzunar se afla pașaportul său.

După ce a făcut asta, și-a recuperat bagajele de pe carusel și a plecat. Un bărbat cu o barbă cenușie și brună părea să-l privească.

— Tu ești Jack Ryan?

— Tu trebuie să fii Tom Sharp.

— Corect. Lasă-mă să te ajut cu bagajele.

De ce făceau oamenii așa ceva, Ryan nu știa, deși, dacă se gândea, o făcuse și el însuși destul de des, iar britanicii erau campionii mondiali la bune maniere.

— Și tu ești? a întrebat Ryan.

— Șeful Stației Roma, a răspuns Sharp. C m-a sunat să-mi spună că vi, Sir John, și că ar trebui să te cunosc personal.

— Bravo lui Basil, a gândit Jack cu voce tare.

Mașina lui Sharp era, în acest caz, un Bentley sedan, de culoare bronz, cu scaunul șoferului pe stânga, în semn de respect pentru faptul că se aflau într-o țară barbară.

— Frumoase roți, amice.

— Acoperirea mea este șef adjunct de misiune, a explicat Sharp. Aș fi putut avea un Ferrari, dar mi s-a părut un pic prea ostentativ. Fac puțină muncă efectivă pe teren, vezi, doar lucruri administrative. De fapt, eu sunt DCM al ambasadei. Prea multă muncă diplomatică – asta te poate înnebuni.

— Cum e în Italia?

— Un loc încântător, oameni încântători. Nu teribil de bine organizat. Se spune că noi, britanicii, ne descurcăm cu lucrurile, dar suntem niște prusaci nenorociți în comparație cu ei.

— Polițiștii lor?

— Destul de buni, de fapt. Mai multe forțe de poliție diferite. Cei mai buni sunt carabinierii, poliția paramilitară a guvernului central. Unii dintre ei sunt excelenți. În Sicilia, încearcă să pună mâna pe Mafia – o treabă dificilă, dar, ști, cred că în cele din urmă vor reuși.

— Ai fost informat de ce m-au trimis aici?

— Unii oameni cred că Iuri Vladimirovici vrea să-l ucidă pe Papă? Asta a spus telexul meu.

— Da. Tocmai a ieșit un dezertor care spune asta și credem că ne

spune adevărul.

— Vreun detaliu?

— Mă tem că nu. Cred că m-au trimis aici ca să lucrez cu tine până când cineva se va gândi ce trebuie făcut. Mie mi se pare că s-ar putea să se facă o tentativă miercuri.

— Apariția săptămânală în piață?

Jack a dat din cap.

— Da.

Se aflau pe autostrada de la aeroport spre Roma. Țara i se părea ciudată lui Ryan, dar i-a luat un minut să își dea seama de ce. Apoi și-a dat seama. Înclinația acoperișurilor era diferită – mai joasă decât cea cu care era obișnuit. Probabil că aici nu prea ningea iarna. În rest, casele arătau mai degrabă ca niște cuburi de zahăr, vopsite în alb pentru a respinge căldura soarelui italian. Ei bine, fiecare țară avea arhitectura ei unică.

— Miercuri, nu?

— Da. Îl căutăm și noi pe un tip pe nume Boris Strokov, colonel în DS bulgară. Pare a fi un ucigaș profesionist.

Sharp s-a concentrat asupra drumului.

— Am auzit numele ăsta. Nu a fost suspect în cazul uciderii lui Georgi Markov?

— Ăsta e tipul. Ar trebui să trimită niște fotografii cu el.

— Curier în zborul tău, a raportat Sharp. A luat-o pe un alt drum spre oraș.

— Ai vreo idee despre ce naiba să facem?

— O să te instalăm la ambasadă – la casa mea, de fapt, la două străzi distanță. Este destul de drăguță. Apoi vom merge cu mașina până la Sfântul Petru și vom arunca o privire în jur, să ne facem o idee despre zonă. Am fost acolo pentru a vedea operele de artă și altele – colecția de artă a Vaticanului este la egalitate cu cea a Reginei – dar nu am lucrat niciodată acolo ca atare. Ai fost vreodată la Roma?

— Niciodată.

— Foarte bine, hai să facem o plimbare cu mașina mai întâi, ca să-ți faci o idee rapidă despre loc.

Roma părea un loc remarcabil de dezorganizat – dar la fel părea și o hartă stradală a Londrei, ai cărei părinți ai orașului nu fuseseră în mod evident căsătoriți cu mamele orașului. Iar Roma era mai veche cu o mie de ani sau cam așa ceva, construită când cel mai rapid lucru

care mergea era calul, iar aceștia erau mai lenți în viața reală decât într-un western de John Ford. Nu prea multe linii drepte pentru drumuri, și un râu care șerpuia în mijloc. Totul i se părea vechi lui Ryan – nu, nu vechi, ci bătrân, ca și cum dinozaurii ar fi umblat cândva pe străzi. Asta era puțin cam greu de împăcat cu traficul de automobile, bineînțeles.

— Acela este Amfiteatrul Flavian. A fost numit Colosseum pentru că împăratul Nero a construit o statuie mare a sa chiar acolo – a arătat cu degetul – și oamenii au început să numească stadionul cu acest nume, mai degrabă spre supărarea familiei Flavian, care a construit locul din veniturile obținute în urma rebeliunii evreiești despre care a scris Josephus.

Jack îl văzuse la televizor și în filme, dar asta nu era chiar același lucru cu a trece cu mașina pe lângă el. Oamenii construiseră asta cu nimic mai mult decât puterea sudorii și frânghii de cânepă. Forma sa amintea în mod ciudat de stadionul Yankee din New York. Dar Babe Ruth nu a vărsat niciodată mațele unui tip în Bronx. Multe dintre ele s-au întâmplat aici. Era timpul ca Ryan să facă o recunoaștere.

— Știi, dacă se va inventa vreodată o mașină a timpului, cred că mi-ar plăcea să mă întorc și să văd cum a fost. Asta mă face un barbar, nu-i așa?

— Doar versiunea lor de rugby, a spus Sharp. Iar fotbalul de aici poate fi destul de dur.

— Fotbalul este un joc de fete, a pufnit Jack.

— Ești un barbar, Sir John. Fotbalul, a explicat el cu cel mai bun accent al său, este un joc de domni jucat de bătăuși, în timp ce rugby-ul este un joc de bătăuși jucat de domni.

— Te cred pe cuvânt. Vreau doar să văd Tribuna Internațională. Echipa mea de baseball este în World Series și nici măcar nu știu cum merge.

— Baseball? Oh, vrei să spui rounders. Da, acela este un joc de fete, a anunțat Sharp.

— Am mai avut această discuție. Voi, britanicii, pur și simplu nu înțelegeți.

— Așa cum nici voi nu înțelegeți fotbalul propriu-zis, Sir John. În Italia este o pasiune națională chiar mai mult decât la noi. Au tendința de a juca un joc înflăcărat, destul de diferit de cel al germanilor, de exemplu, care joacă ca niște mașini mari și afurisite.

A fost ca și cum ai fi ascultat distincția dintre o minge curbă și un

slider sau o screwball și o forkball. Ryan nu era un fan de baseball atât de bun încât să poată sesiza toate distincțiile, depindea de crainicul de la televizor, care probabil că oricum doar le inventa. Dar știa că nu exista niciun jucător în baseball care să poată lovi o minge curbă bună pe colțul exterior.

Bazilica Sfântul Petru era la cinci minute după aceea.

— La naiba! a răsuflat Jack.

— Mare, nu-i așa?

Nu era mare, era imensă.

Sharp s-a îndreptat spre partea stângă a catedralei, ajungând în ceea ce părea a fi o zonă de magazine – de bijuterii, se pare – unde a parcat.

— Hai să aruncăm o privire, da?

Ryan a profitat de ocazie pentru a ieși din mașină și a-și întinde picioarele, și a trebuit să-și amintească faptul că nu se afla aici pentru a admira arhitectura lui Bramante și Michelangelo. Se afla aici pentru a cerceta terenul în vederea unei misiuni, așa cum fusese învățat să planifice la Quantico. Nu era chiar atât de greu dacă vorbeai limba.

De sus, trebuie să fi arătat ca o cheie de baschet de modă veche. Partea circulară a pieței părea să aibă un diametru de vreo două sute de metri, apoi se restrângea la poate o treime din acesta pe măsură ce te îndepărtai de monstruoasele uși de bronz ale bisericii propriu-zise.

— Când vede mulțimea, se urcă în mașina lui – mai degrabă o încrucișare între un jeep și un cărucior de golf – chiar acolo, și urmează o cărare liberă în mulțime pe aici, a explicat Sharp, pe acolo, și înapoi. Durează cam, oh, douăzeci de minute sau cam așa ceva, în funcție de faptul dacă oprește mașina pentru – ceea ce voi, americanii, numiți apăsarea cărnii. Presupun că n-ar trebui să-l compar cu un politician. Pare un tip foarte decent, un om cu adevărat bun. Nu toți papii au fost așa, dar acesta este. Și nu e un laș. A trebuit să trăiască prin naziști și comuniști, iar asta nu l-a abătut nici măcar un grad de la calea sa.

— Da, trebuie că-i place să călărească vârful de lance, a murmurat Ryan în replică. Un singur lucru îi ocupa mintea acum. Unde va fi soarele?

— Chiar în spatele nostru.

— Deci, dacă e vreun tip rău, va sta cam pe aici, cu soarele în spatele lui, nu în ochii lui. Oamenii care se uită în direcția aceea din

partea cealaltă au soarele în ochi. Poate că nu e chiar atât de mult, dar atunci când e vorba de fundul tău, îți joci toate cărțile pe care le ai în mână. Ai fost vreodată în uniformă, Tom?

— Coldstream Guards, am plecat de la căpitan. Am văzut ceva acțiune în Aden, dar în principal am servit în BOAR. Sunt de acord cu estimarea ta asupra situației, a spus Sharp, întorcându-se pentru a-și face propria evaluare. Iar profesioniștii sunt oarecum previzibili, din moment ce toți studiază din aceeași programă. Dar cum rămâne cu o pușcă?

— Câți oameni trebuie să folosești pentru asta?

— Patru, în afară de mine. C ar putea trimite mai mulți de la Londra, dar nu chiar atât de mulți.

— Să punem unul acolo sus?

Ryan făcu un gest spre colonadă. Șaptezeci de metri înălțime? Optzeci? Cam la aceeași înălțime ca și peronul pe care Lee Harvey Oswald îl folosise pentru a-l ucide pe Jack Kennedy... cu o pușcă italiană, și-a amintit Jack. Asta a fost bună pentru o scurtă răcorire.

— Probabil că pot trimite un om acolo sus, deghizat în fotograf.

Lentilele lungi ale aparatelor de fotografiat erau niște telescoape bune.

— Ce zici de radio?

— Să zicem, șase walkie-talkie în bandă civilă. Dacă nu le avem la ambasadă, pot să le fac să vină cu avionul de la Londra.

— Mai bine să avem unele militare, suficient de mici pentru a le ascunde – am avut unul în corpurile de armată care avea o cască de ureche ca la un radio cu tranzistori. De asemenea, e mai bine dacă sunt criptate, dar s-ar putea să fie greu. Iar astfel de sisteme, nu a adăugat Ryan, nu sunt în întregime fiabile.

— Da, putem face asta. Ai un ochi bun, Sir John.

— Nu am fost pușcaș marin prea mult timp, dar la modul în care se predau lecțiile în Școala de bază, e cam greu să le uiți. Ăsta e un loc al naibii de mare de acoperit cu șase oameni, amice.

— Și nu este ceva pentru care SIS ne antrenează să-l facem, a adăugat Sharp.

— Hei, serviciile secrete americane ar acoperi locul ăsta cu peste o sută de agenți antrenați – la naiba, poate chiar mai mulți – plus că ar încerca să obțină informații despre fiecare hotel, motel și bordel din zonă. Jack a lăsat să iasă o gură de aer. Domnule Sharp, acest lucru nu este posibil. Cât de densă este mulțimea?

— Variază. În sezonul turistic de vară, sunt destui oameni aici cât să umple stadionul Wembley. Săptămâna aceasta? Cu siguranță mii, a estimat el. Cât de mulți este greu de calculat.

Misiunea asta e un adevărat *shitburger*, își spuse Ryan.

— Vreo modalitate de a ajunge la hoteluri, să încercăm să dăm de urma tipului ăstuia, Strokov?

— Sunt mai multe hoteluri în Roma decât în Londra. E mult de acoperit cu patru ofițeri de teren. Nu putem primi niciun ajutor de la poliția locală, nu-i așa?

— Ce îndrumare ai în acest sens de la Basil? a întrebat Ryan, ghicind deja răspunsul.

— Totul este în strânsă legătură. Nu, nu putem lăsa pe nimeni să știe ce facem.

Nu putea nici măcar să ceară ajutor de la secția locală a CIA, își dădu seama Jack. Bob Ritter nu ar fi aprobat niciodată. *Shitburger* era optimist.

Capitolul 31
Constructor de poduri

REȘEDINȚA OFICIALĂ a lui Sharp era la fel de impresionantă în felul ei ca și casa sigură de lângă Manchester. Nu se putea ghici pentru cine fusese construită, iar Ryan se săturase oricum să întrebe. Avea un dormitor și o baie privată, iar asta era de ajuns. Tavanele erau înalte în fiecare cameră, probabil o apărare împotriva verilor fierbinți pentru care Roma era cunoscută. Fusese în jur de 27 de grade în timpul drumului de după-amiază, cald, dar nu prea rău pentru cineva din zona Baltimore-Washington, deși pentru un englez trebuie să fi părut chiar ca în sala cazanelor din iad. Oricine scrisese despre câini turbați și englezi trebuie să fi trăit într-o altă epocă, se gândi Jack. În Londra, oamenii începeau să cadă morți pe stradă când ajungeau la 23. Așa stând lucrurile, se gândea că avea la dispoziție trei zile pentru a-și face griji și una în care să execute orice plan pe care el și Sharp reușeau să îl pună la punct – în speranța că nu se va întâmpla absolut nimic și că CIA va găsi o modalitate de a avertiza trupele de securitate ale Sanctității Sale că trebuie să își consolideze mijloacele de a veghea la siguranța sa fizică. Doamne, tipul chiar se îmbrăca în alb, pentru a avea o imagine perfectă pentru orice armă pe care ar fi putut-o folosi răufăcătorul – ca o mare țintă de hârtie goală în care acesta să își tragă gloanțele. George Armstrong Custer nu intrase într-un mediu tactic mai rău, dar cel puțin o făcuse cu ochii deschiși, deși întunecați de o mândrie letală și de încrederea în propriul noroc. Papa nu trăia sub această iluzie. Nu, el credea că Dumnezeu va veni și îl va lua când va fi potrivit scopului Său, și asta era tot. Credințele personale ale lui Ryan nu erau atât de diferite de cele ale preotului polonez, dar se gândea că Dumnezeu îi

dăduse creier și liber arbitru cu un motiv – oare asta îl făcea pe Jack un instrument al voinței lui Dumnezeu? Era o întrebare prea profundă pentru moment și, în plus, Ryan nu era preot. Poate că era vorba de o lipsă de credință. Poate că credea prea mult în lumea reală. Slujba soției sale era să rezolve probleme de sănătate, iar acele probleme erau oare trimise de Dumnezeu însuși asupra oamenilor? Unii credeau că da. Sau acele probleme erau lucruri pe care Dumnezeu doar le permitea să se întâmple pentru ca oameni ca, Cathy să le poată rezolva și astfel să facă lucrarea Sa? Ryan tindea spre această opinie, iar Biserica trebuie să fi fost de acord, din moment ce construise atât de multe spitale în întreaga lume.

Dar, la sigur, Domnul Dumnezeu nu aproba crima, iar acum era misiunea lui Jack să împiedice să se întâmple una, dacă era posibil.

Cu siguranță că nu era omul care să stea deoparte și să ignore. Un preot ar fi trebuit să se limiteze la persuasiune sau, cel mult, la o intervenție pasivă. Ryan știa că, dacă ar fi văzut un infractor trăgând asupra papei – sau, de altfel, asupra oricui altcuiva – și ar fi avut un pistol în mână, nu ar fi ezitat mai mult de o fracțiune de secundă să întrerupă actul cu un glonț din pistolul său. Poate că așa era făcut, poate că erau lucrurile pe care le învățase de la tatăl său, poate că era antrenamentul său în armată, dar, indiferent de motiv, folosirea forței fizice nu l-ar fi făcut să leșine – cel puțin nu înainte de a comite fapta. Existau câțiva oameni în iad care să dovedească acest fapt. Și astfel, Jack a început pregătirea mentală pentru ceea ce ar fi trebuit să facă, poate, dacă Băieții Răi ar fi fost în oraș și el i-ar fi văzut. Apoi și-a dat seama că nici măcar nu va trebui să răspundă pentru asta – nu cu statut diplomatic. Departamentul de Stat avea dreptul de a-i retrage protecția în baza Convenției de la Viena, dar, nu, nu într-un caz ca acesta, nu ar fi făcut-o. Așa că orice ar fi făcut putea fi gratis, și asta nu era o afacere atât de rea, nu-i așa?

Sharps l-au scos la cină – doar un local de cartier, dar mâncarea a fost genială, o nouă dovadă că cele mai bune restaurante italiene sunt adesea micile localuri de tip familial. Evident, familia Sharps mânca des acolo, personalul era atât de prietenos cu ei.

— Tom, ce naiba o să facem? a întrebat Jack deschis, gândindu-se că Annie trebuia să știe cu ce se ocupa.

— Churchill îi spunea KBO – *keep buggering on*. A ridicat din umeri. Facem tot ce putem, Jack.

— Presupun că m-aș simți mult mai bine cu un pluton de pușcași

marini care să-mi susțină jocul.

— Și eu la fel, băiete, dar faci tot ce poți cu ce ai.

— Tommy, a spus doamna Sharp. Despre ce anume vorbiți voi doi?

— Nu pot spune, draga mea.

— Dar tu ești CIA, a spus ea în continuare, uitându-se la Jack.

— Da, doamnă, a confirmat Ryan. Înainte de asta, am predat istoria la Academia Navală din Annapolis, iar înainte de asta am tranzacționat acțiuni, iar înainte de asta am fost pușcaș marin.

— Sir John, dumneavoastră sunteți cel care...

— Și nici eu nu voi trăi mai departe. De ce naiba, se întrebă Jack, nu-și ținuse soția și fiica în spatele acelui copac de pe Mall-ul din Londra și nu-l lăsase pe Sean Miller să-și facă treaba? Cathy ar fi făcut niște poze și asta l-ar fi ajutat cu poliția, până la urmă. Nicio faptă bună – sau proastă – nu a rămas nepedepsită, presupunea el. Și poți să încetezi cu chestia cu Sir John. Nu am un cal sau o cămașă de oțel. Iar singura lui sabie era Mameluke pe care Corpul Pușcașilor Marini o dădea ofițerilor săi la absolvirea la Quantico.

— Jack, un cavaler este, în mod ceremonial, cel care va lua armele în apărarea suveranului. Ai făcut asta de două ori, dacă nu mă înșel. Prin urmare, ești îndreptățit să primești acest titlu onorific, a subliniat Sharp.

— Voi nu uitați niciodată, nu-i așa?

— Nu așa ceva, Sir John. Curajul sub foc este unul dintre lucrurile de care merită să ne amintim.

— Mai ales în coșmaruri, dar în acelea arma nu funcționează niciodată și, da, uneori le am, a recunoscut Jack, pentru prima dată în viața lui. Ce facem mâine, Tom?

— Am treabă la ambasadă dimineața. Ce-ar fi să mai cercetezi puțin zona, iar eu pot veni cu tine la prânz?

— Mi se pare corect. Unde ne întâlnim?

— Chiar în interiorul Bazilicii, la dreapta, este Pietá lui Michelangelo. Exact la ora 13:15.

— Destul de corect, a fost de acord Jack.

— ȘI, UNDE ESTE RYAN? a întrebat Iepurele.

— La Roma, a răspuns Alan Kingshot. Se ocupă de ceea ce ne-ai spus.

Toată această zi fusese ocupată cu descoperirea a ceea ce știa

despre operațiunile KGB în Marea Britanie. Se dovedise a fi destul de mult, suficient pentru ca echipa de trei oameni din Serviciul de Securitate să fi salivat pozitiv în timp ce-și luau notițe. Ryan se înșelase, se gândi Kingshot la cină. Tipul ăsta nu era o mină de aur. Nu, el era Kimberly, iar diamantele îi ieșeau pur și simplu din gură. Zaitzev se mai relaxase puțin, bucurându-se de statutul său. Așa cum bine ar fi făcut, se gândi Alan. Ca și omul care inventase cipul de calculator, acest Iepure era pregătit pe viață, cu toți morcovii pe care îi putea mânca, iar oamenii cu arme îi apărau groapa din pământ împotriva tuturor urșilor.

Iepurașul, așa cum se gândea el la ea, descoperise astăzi desenele animate occidentale. Îi plăcea în mod deosebit *Roadrunner*, observând imediat asemănarea cu *Hey, Wait a Minute, (Nu, pogodi!)* rusesc și râzând la fiecare dintre ele.

Irina, pe de altă parte, își redescoperise dragostea pentru pian, cântând la marele Bösendorfer din camera de muzică a casei, făcând greșeli, dar învățând din ele, și începând să-și recupereze abilitățile de odinioară, sub privirile admirative ale doamnei Thompson, care nu învățase niciodată să cânte ea însăși, dar care găsise în casă teancuri de partituri pentru ca doamna Zaitzev să-și încerce mâna.

Această familie, s-a gândit Kingshot, *se va descurca bine în Occident*. Copilul era un copil. Tatăl avea tone de informații bune. Mama putea să respire liber și să-și cânte muzica după bunul plac. Aveau să-și poarte libertatea nou descoperită ca pe o haină lejeră și confortabilă. Erau, pentru a folosi cuvântul rusesc, *kulturnîi*, sau oameni cultivați, reprezentanți potriviți ai culturii bogate care a precedat cu mult timp înainte de comunism. Este bine de știut că nu toți transfugii erau niște derbedei alcoolici.

— CA UN CANAR PE amfetamine, zice Basil, le-a spus Moore seniorilor săi în bârlogul casei sale. Spune că tipul ăsta ne va da mai multe informații decât putem folosi cu ușurință.

— Oh, da? Încearcă-ne, a gândit Ritter cu voce tare.

— Într-adevăr, Bob. Când îl aducem aici? a întrebat amiralul Greer.

— Basil a cerut încă două zile pentru a-l aduce aici. Să zicem, joi după-amiază. O să cer Forțelor Aeriene să trimită un VC-137. Ar putea la fel de bine să o facă la prima clasă, a observat cu generozitate judecătorul. La urma urmei, nu erau banii lui. Apropo,

Basil și-a alertat oamenii de la Roma, în caz că KGB-ul se grăbește cu operațiunea lor de a-l omorî pe Papă.

— Nu sunt atât de eficienți, a spus Ritter cu o oarecare încredere.

— Eu aș avea grijă cu asta, Bob, a gândit cu voce tare DDI-ul. Iuri Vladimirovici nu se remarcă prin răbdare.

Greer nu era primul om care făcea această observație.

— Știu, dar sistemul lor macină mai încet decât al nostru.

— Dar bulgarii? a întrebat Moore. Ei cred că trăgătorul este un tip pe nume Strokov, Boris Strokov. Este probabil tipul care l-a ucis pe Georgiy Markov pe podul Westminster. Un asasin experimentat, crede Basil.

— E de înțeles că i-ar folosi pe bulgari, a observat Ritter. Ei sunt *Murder Incorporated* din blocul estic, dar sunt încă comuniști și sunt jucători de șah, nu tipi de înaltă ținută. Dar încă nu ne-am gândit cum să avertizăm Vaticanul. Putem vorbi cu Nunțiul despre asta?

Avuseseră cu toții puțin timp să se gândească la această întrebare, iar acum era timpul să o înfrunte din nou. Nunțiul papal era ambasadorul Vaticanului în Statele Unite, cardinalul Giovanni Sabatino. Sabatino era un membru de lungă durată al serviciului diplomatic al Papei și era bine văzut de către ofițerii de carieră din serviciul extern al Departamentului de Stat, atât pentru sagacitatea sa, cât și pentru discreția sa.

— Putem să o facem în așa fel încât să nu compromitem sursa? se întrebă Greer.

— Putem spune că un bulgar a vorbit prea mult...

— Alegeți cu grijă sursa fictivă, domnule judecător, a avertizat Ritter. Țineți minte, DS are acea subunitate specială. Aceasta raportează direct la Biroul lor Politic, iar ei nu scriu prea multe, conform surselor pe care le avem acolo. Un fel de versiune comunistă a lui Albert Anastasia. Tipul ăsta, Strokov, este unul dintre ei, sau cel puțin așa am auzit.

— Am putea spune că președintele lor de partid a vorbit cu o amantă. Are câteva, a sugerat Greer. Directorul Serviciului de Informații avea tot felul de informații despre obiceiurile intime ale liderilor mondiali, iar șeful partidului bulgar era un om al poporului în sensul cel mai imediat al cuvântului. Bineînțeles, dacă acest lucru s-ar fi scurs vreodată, viața ar fi putut deveni dificilă pentru femeile în cauză, dar adulterul avea prețul său, iar președintele bulgar era un

băutor atât de copios încât s-ar putea să nu-și amintească cui, (niciodată) spusese ceea ce i s-ar fi atribuit. Asta ar putea servi la a le liniști puțin conștiința.

— Sună plauzibil, a opinat Ritter.

— Când am putea să-l vedem pe Nunțiu? a întrebat Moore.

— La mijlocul săptămânii, poate? a sugerat din nou Ritter. Aveau cu toții o săptămână întreagă în fața lor. Judecătorul urma să se afle pe Deal, ocupându-se de afaceri bugetare până miercuri dimineață.

— Unde?

Nu puteau să-l aducă aici, până la urmă. Omul bisericii nu ar fi venit. Prea multe neplăceri potențiale dacă cineva ar fi observat. Iar judecătorul Moore nu se putea duce la Nunțiu. Fața lui, de asemenea, era prea bine cunoscută de cei de la Washington.

— Foggy Bottom, se gândi Greer cu voce tare.

Moore se ducea destul de des la secretarul de stat, iar Nunțiul nu era chiar un străin acolo.

— O să meargă, a decis DCI. Să punem totul la cale.

Moore se întinse. Nu-i plăcea să fie nevoit să lucreze duminica. Chiar și un judecător al Curții de Apel avea weekenduri libere.

— Mai există încă problema a ceea ce pot face efectiv cu informațiile, i-a avertizat Ritter. Ce face Basil?

— Își pune stația de la Roma să dea târcoale, sunt doar cinci, dar mâine va trimite mai multe trupe de la Londra, în caz că vor încerca să dea lovitura miercuri – atunci când Sfinția Sa apare în public. Înțeleg că are și un program de lucru destul de încărcat.

— Păcat că nu poate anula plimbarea în jurul pieței, dar cred că nu ar asculta dacă i-ar cere cineva.

— Nu prea, a fost de acord Moore.

Nu a adus vorba despre vestea de la Sir Basil că Ryan fusese trimis la Roma. Ritter ar fi făcut o nouă criză de nervi, iar Moore nu era în stare de așa ceva într-o duminică.

RYAN SE TREZI DEVREME, ca de obicei, își luă micul dejun și prinse un taxi până la Sfântul Petru. Era bine să se plimbe prin piață – care era aproape în întregime rotundă, desigur – doar ca să-și dezmorțească picioarele. I se părea ciudat că aici, în interiorul capitalei Republicii Italiene, se afla un stat suveran titular a cărui limbă oficială era latina. Se întreba dacă Cezarilor le-ar fi plăcut sau nu acest lucru, ultima casă a limbii lor fiind și casa agenției care le

doborâse imperiul care se întindea pe tot globul, dar nu putea să meargă în Forum să întrebe ce fantome trăiau acolo.

Biserica îi reținuse atenția. Nu existau cuvinte pentru ceva atât de mare. Fondurile pentru a o construi au necesitat vânzarea de indulgențe care îl determinase pe Martin Luther să își afișeze protestul pe ușa catedralei și să înceapă astfel Reforma, lucru pe care călugărițele de la Sfântul Matei nu îl aprobau, dar pentru care iezuiții din viața lui ulterioară avuseseră o viziune mai degrabă mai largă. Societatea lui Isus își datora, de asemenea, existența Reformei – fusese fondată pentru a lupta împotriva ei.

Asta nu prea conta în momentul de față. Bazilica era de nedescris și părea un sediu potrivit pentru Biserica Romano-Catolică. A intrat înăuntru și a văzut că, dacă mai era nevoie, interiorul părea chiar mai vast decât exteriorul. Puteai să joci un meci de fotbal acolo. La o sută bună de metri distanță se afla altarul principal, rezervat pentru a fi folosit de Papa însuși, sub care se afla cripta în care erau îngropați foștii papi, inclusiv, conform tradiției, Simon Petru însuși. *Tu ești Petru*, a fost citat Isus în Evanghelie, *și pe această piatră îmi voi construi Biserica*. Ei bine, cu ajutorul unor arhitecți și a ceea ce trebuie să fi fost o armată de muncitori, au construit cu siguranță o biserică aici. Jack s-a simțit atras în ea ca și cum ar fi fost casa personală a lui Dumnezeu. Catedrala din Baltimore abia dacă ar fi fost o nișă aici. Privind în jur, i-a văzut pe turiști, care se holbau și ei la tavan cu gura deschisă. Cum de construiseră acest loc fără oțel structural? se întrebă Jack. Totul era numai piatră așezată pe piatră. Bătrânii ăștia chiar se pricepeau, a reflectat Ryan. Fiii acelor ingineri lucrau acum pentru Boeing sau NASA. A petrecut în total douăzeci de minute plimbându-se, apoi și-a amintit că, la urma urmei, nu era un turist.

Acesta fusese cândva locul unde fusese amplasat originalul Circus Maximus roman. Marele hipodrom pentru care de curse, ca cele din filmul Ben-Hur, fusese apoi demolat și aici fusese construită o biserică, originalul Sfântul Petru, dar cu timpul acea biserică se deteriorase, așa că a fost demarat un proiect de peste un secol pentru construirea acesteia, care a fost finalizat în secolul al XVI-lea, își amintea Ryan. S-a întors afară pentru a cerceta din nou zona. Oricât de mult ar fi căutat alternative, se părea că prima lui impresie fusese cea corectă. Papa se urcase în mașina lui acolo, se plimbase pe acolo, iar locul de maximă vulnerabilitate era... chiar acolo. Problema era că

acolo era un spațiu semicircular lung de poate două sute de metri.

Bine, s-a gândit el, că e timpul să facă o analiză. T*răgătorul ar fi un profesionist. Un profesionist ar avea două considerente: unul, să tragă bine și doi, să plece de aici în viață*.

Așa că Ryan s-a întors să vadă posibilele căi de ieșire. În stânga, cel mai aproape de fațada bisericii, oamenii s-ar fi îngrămădit cu adevărat acolo în dorința lor de a-l vedea primii pe Papă când ar fi ieșit. Mai jos, calea deschisă pentru vehicule se lărgea oarecum, mărind raza de acțiune a împușcăturii – ceva de evitat. Dar trăgătorul trebuia totuși să iasă din *Dodge City*, iar cea mai bună cale de a face asta era spre strada laterală unde Sharp parcase cu o zi înainte. Probabil că acolo putea ascunde o mașină, iar dacă ajungea până acolo, pedala la podea și se grăbea să plece naibii spre locul unde avea parcată o mașină de rezervă – o mașină de rezervă, pentru că polițiștii cu siguranță o căutau pe prima, iar Roma avea o rezervă bună de polițiști care ar fi alergat prin foc ca să-l prindă pe cel care îl pocnise pe Papa.

Înapoi la locul de tragere. Nu ar fi vrut să fie în partea cea mai densă a mulțimii, așa că nu ar fi vrut să fie prea aproape de biserică. Dar ar fi vrut să iasă prin bolta aia. Poate 60 sau 70 de metri. Zece secunde, poate? Cu o cale liberă, da, cam atât. Dublu, doar ca să fie sigur. Probabil că ar striga ceva de genul: *Uite-l că pleacă!* ca să distragă atenția. Poate că va fi mai ușor de identificat mai târziu, dar colonelul Strokov va dormi în noaptea de miercuri spre joi la Sofia. *Verifică orele de zbor*, își spuse Jack. *Dacă trage și scapă, nu va ajunge acasă înotând, nu-i așa? Nu, va opta pentru cea mai rapidă cale de scăpare – cu excepția cazului în care are o ascunzătoare foarte adâncă aici, la Roma*.

Asta era o posibilitate. Problema era că avea de-a face cu un spion experimentat pe teren, iar acesta putea avea o mulțime de lucruri plănuite. Dar asta era realitatea, nu un film, iar profesioniștii păstrau lucrurile simple, pentru că și cele mai simple lucruri se puteau duce de râpă în lumea reală.

El va avea cel puțin un plan de rezervă. Poate mai multe, dar cu siguranță va avea unul.

Să se îmbrace ca un preot, poate? Călugărițe, de asemenea – mai multe decât văzuse Ryan vreodată. Cât de înalt e Strokov? Dacă ar fi mai înalt de 1,80 m, ar fi prea înalt pentru o călugăriță. Dar dacă se îmbrăca ca un preot, puteai ascunde un nenorocit de RPG într-o

mantie. Ăsta era un gând plăcut. Dar cât de repede poate alerga cineva într-o mantie? Ăsta era un posibil dezavantaj.

Trebuie să presupui un pistol, probabil un pistol cu amortizor. O pușcă… nu, pericolele sale se aflau în virtuțile sale. Era atât de lungă, încât tipul de lângă el putea să lovească țeava în afara țintei, iar el nu ar fi nimerit niciodată un cartuș bun. Un AK-47, poate, capabil să facă rock-and-roll? Dar nu, nu, doar în filme oamenii trăgeau cu mitraliera de la șold. Ryan încercase asta cu M-16 la Quantico. Te simțeai ca un adevărat John Wayne, dar nu puteai nimeri nimic în felul ăsta.

Țintele, îi spuseră sergenții de trageri la Școala de bază, sunt acolo cu un motiv. Ca Wyatt Earp care trage la televizor – trage și trage din șold. Pur și simplu nu funcționa decât dacă aveai cealaltă mână pe umărul nenorocitului. Cătarea este acolo cu un motiv, pentru a-ți spune unde este îndreptată arma, pentru că glonțul pe care îl tragi are un diametru de aproximativ o treime de centimetru și, de fapt, tragi la o țintă la fel de mică, iar un sughiț te poate devia de la țintă, iar sub stres ținta ta devine din ce în ce mai proastă.

…dacă nu ești obișnuit cu ideea de a ucide oameni. Ca Boris Strokov, colonel al *Dirzhavna Sugurnost*. Dar dacă era unul dintre cei care pur și simplu nu șochează, ca Audie Murphy din Divizia a treia de infanterie în al doilea război mondial? Dar câți oameni de acest fel existau? Murphy fusese unul din opt milioane de soldați americani și nimeni nu văzuse în el acea calitate mortală înainte ca ea să iasă la iveală pe câmpul de luptă, surprinzându-l probabil chiar și pe el. Probabil că Murphy însuși nu a apreciat niciodată cât de diferit era față de toți ceilalți.

Strokov este un profesionist, își aminti Jack. *Și așa se va comporta ca un profesionist. Va planifica fiecare detaliu, mai ales fuga*.

— Tu trebuie să fii Ryan, spuse încet o voce britanică. Jack se întoarse să vadă un bărbat palid cu părul roșcat.

— Cine ești tu?

— Mick King, a răspuns bărbatul. Sir Basil ne-a trimis pe noi patru jos. Să cercetăm zona?

— Cât de evident sunt eu? s-a îngrijorat brusc Ryan.

— Ai putea foarte bine să fii un student la arhitectură, a lăsat-o baltă King. Tu ce crezi?

— Cred că trăgătorul ar sta cam pe aici și ar încerca să țâșnească

pe acolo, a spus Jack, arătând cu degetul. King s-a uitat în jur înainte de a vorbi.

— Este o propunere riscantă, oricum ar fi planificată, cu toți oamenii care cu siguranță vor fi aici, dar, da, asta pare cea mai promițătoare opțiune, a fost de acord spionul.

— Dacă aș avea de gând să o fac eu însumi, aș vrea să folosesc o pușcă de acolo de sus. Va trebui să avem pe cineva care să se ocupe de această posibilitate.

— De acord. Îl voi pune pe John Sparrow să se ducă acolo sus. Tipul cu părul scurt de acolo. A adus o tonă de camere de luat vederi cu el.

— Un om în plus care să stea pe stradă în direcția aia. Probabil că pasărea noastră va avea o mașină cu care să fugă din oraș și acolo aș parca-o.

— Un pic prea convenabil, nu crezi?

— Hei, eu sunt un fost pușcaș marin, nu un maestru de șah, a răspuns Ryan.

Dar era bine să aibă pe cineva care să-l pună la îndoială. Existau o mulțime de posibilități tactice aici, și toată lumea citea o hartă puțin diferit, iar bulgarii puteau foarte bine să studieze dintr-un manual de joc cu totul diferit.

— E o porcărie de misiune ce ne-au dat. Cea mai bună speranță este ca acest individ Strokov să nu apară. Oh, iată-l aici, a spus King, înmânându-i lui Ryan un plic.

Era plin de fotografii de opt pe zece, de o calitate destul de bună.

— Nick Thompson mi-a spus că are ochii lipsiți de viață, a spus Ryan, uitându-se la una dintre ele.

— Pare mai degrabă un tip rece, nu-i așa?

— Când venim aici miercuri, o să purtăm arme?

— Eu cu siguranță, a spus King. Browning de nouă milimetri. Ar trebui să mai fie câteva la ambasadă. Știu că poți trage cu precizie sub presiune, Sir John, a adăugat el, cu un respect dezinvolt.

— Asta nu înseamnă că îmi place, amice.

Iar cea mai bună rază de angajare pentru orice pistol era cea de contact, ținând arma chiar împotriva celuilalt nenorocit. Cam greu să ratezi în felul ăsta. Ar fi redus și zgomotul. În plus, era un mod al naibii de bun de a spune cuiva să nu facă nimic nepotrivit.

În următoarele două ore, cei cinci bărbați s-au plimbat prin piață, dar se întorceau mereu în același loc.

— Nu putem acoperi totul, nu fără o sută de oameni, a spus în cele din urmă Mick King. Și dacă nu poți fi puternic peste tot, mai bine alegi un singur loc și fii puternic acolo.

Jack a dat din cap, amintindu-și cum Napoleon le ordonase generalilor săi să elaboreze un plan pentru a proteja Franța de invazie, iar când un ofițer superior își repartizase trupele în mod egal de-a lungul granițelor, îl întrebase fără tragere de inimă dacă tipul încerca să se protejeze împotriva contrabandei. Așa că, da, dacă nu puteai fi puternic peste tot, atunci plănuiai să fii puternic undeva și te rugai că ai ales locul potrivit. Cheia, ca întotdeauna, era să te pui în mintea celuilalt, așa cum îl învățaseră să facă în calitate de analist de informații. Gândește așa cum gândește adversarul tău și oprește-l în acest fel. Suna atât de bine și atât de ușor teoretic. Pe teren, însă, era destul de diferit.

L-au surprins pe Tom Sharp intrând în bazilică și împreună au plecat la un restaurant pentru a lua prânzul și a discuta.

— Sir John are dreptate, a spus King. Cel mai bun loc este pe partea stângă. Avem fotografii ale acestui individ. Te-am pus pe tine, John – i-a spus lui Sparrow – în vârful colonadei cu aparatele de fotografiat. Treaba ta va fi să cercetezi mulțimea și să încerci să-l depistezi pe ticălos și să ne transmiți prin radio informațiile tale.

Sparrow a încuviințat din cap, dar chipul lui arăta ce părere avea despre treabă când au sosit berile.

— Mick, ai avut dreptate de la început, a spus Sparrow. E o treabă de porc. Ar trebui să avem aici întregul regiment SAS nenorocit, și nici măcar asta nu ar fi suficient.

Regimentul 22 al Serviciilor Aeriene Speciale era de fapt doar o companie sau două, trupe geniale cum erau.

— Nu e treaba noastră să motivăm de ce, băiete, le-a spus Sharp tuturor. E bine știut că Basil își cunoaște pe Tennyson. Pufniturile rezultate în jurul mesei de prânz au spus povestea.

— Ce ziceți de radiouri? a întrebat Jack.

— Sunt pe drum prin curier, a răspuns Sharp. Sunt mici, încap într-un buzunar și au căști, dar nu și microfoane mici, din păcate.

— La naiba, a observat Ryan. Serviciile Secrete ar fi avut exact ceea ce aveau nevoie pentru această misiune, dar nu puteai să-i suni și să le primești. Ce zici de detașamentul de protecție al reginei? Cine se ocupă de asta?

— Poliția Metropolitană, cred. De ce...

— Microfoane de rever, a răspuns Ryan. Este ceea ce folosesc serviciile secrete acasă.

— Pot să întreb, a răspuns Sharp. Bună idee, Jack. S-ar putea foarte bine să aibă ceea ce ne trebuie.

— Ar trebui să coopereze cu noi, a gândit Mick King cu voce tare.

— O să mă ocup de asta în după-amiaza asta, a promis Sharp.

Da, s-a gândit Ryan, vom fi cei mai bine echipaţi băieţi care au dat vreodată peste cap o misiune.

— Ei numesc asta bere? a întrebat Sparrow după prima înghiţitură.

— Mai bună decât pişatul american la conservă, a gândit cu voce tare un alt nou sosit.

Jack nu a muşcat momeala. În plus, te duci în Italia pentru vin, nu pentru bere.

— Ce ştim despre Strokov? întrebă Ryan.

— Mi-au trimis prin fax dosarul poliţiei despre el, a raportat Sharp. L-am citit în dimineaţa asta. Are 1,75 m şi vreo 85 kg. Evident, îi place să mănânce prea mult. Deci, nu este un atlet – cu siguranţă nu este un sprinter. Păr şaten, destul de des. Bune abilităţi lingvistice. Vorbeşte engleza cu accent, dar se pare că vorbeşte şi franceză şi italiană ca un nativ. Se crede că este un expert în arme de calibru mic. Este în branşă de 20 de ani – aproximativ 43 de ani. A fost selectat pentru unitatea specială de asasinate a DS în urmă cu cincisprezece ani, i se atribuie opt omoruri, posibil mai multe – nu avem informaţii bune în acest sens.

— Un tip încântător, se pare, gândi Sparrow cu voce tare. A întins mâna spre una dintre fotografii. Nu ar trebui să fie greu de reperat. Mai bine să reducem câteva din aceste fotografii la dimensiuni de buzunar, ca să le putem purta cu toţii cu noi.

— S-a făcut, a promis Sharp.

Ambasada avea propriul său mic laborator foto, în principal pentru uzul său.

Ryan s-a uitat în jurul mesei. Măcar era bine să fie înconjurat de profesionişti. Având şansa de a performa, probabil că nu ar fi dat-o în bară – ca o gaşcă bună de puşcaşi marini. Nu era chiar atât de mult, dar era ceva.

— Ce zici de arme laterale? a întrebat Ryan în continuare.

— Toate Browning-urile de nouă milimetri de care avem nevoie, l-a asigurat Tom Sharp.

Ryan a vrut să întrebe dacă aveau muniție cu vârfuri goale, dar probabil că aveau doar gloanțe *hardball* de uz militar. Rahatul ăla de Convenție de la Geneva. Cartușul Parabellum de nouă milimetri era considerat de europeni ca fiind puternic, dar nu era nici pe departe în comparație cu Colt-ul de 45 cu care fusese antrenat. Și atunci, de ce avea un Browning Hi-Power? s-a întrebat Jack. Dar cel pe care îl avea acasă era încărcat cu gloanțe cu vârfuri goale de calibru Federal, considerate de FBI-ul american ca fiind singurul glonț util de tras din chestia aia, bun atât pentru penetrare, cât și pentru a se extinde până la diametrul unei monede de 10 cenți în interiorul corpului țintei, pentru a o face să sângereze.

— Ar fi bine să fie al naibii de aproape, anunță Mick King. N-am mai tras cu așa ceva de ani de zile.

Ceea ce i-a reamintit lui Jack că Anglia nu avea cultura armelor de foc pe care o are America, nici măcar în serviciile lor de securitate. James Bond era cineva din filme, trebui să-și amintească Ryan. Ryan însuși era probabil cel mai bun trăgător cu pistolul din încăpere, și era departe de a fi un expert. Pistoalele pe care i le înmâna Sharp erau de uz militar, cele cu vizor invizibil și mânere de doi bani. Cel pe care îl deținea Ryan avea mânere Pachmayr care i se potriveau atât de bine pe mână încât ar fi putut fi o mănușă făcută la comandă. La naiba, nimic din treaba asta nu avea să fie ușor.

— Bine. John, tu vei fi în vârful colonadei. Află cum ajungi acolo și aranjează să ajungi acolo miercuri dimineața devreme.

— Bine. Avea legitimații de presă pentru a face asta mai ușor. O să reverific și eu momentul pentru tot.

— Bine, a răspuns Sharp. Ne vom petrece după-amiaza analizând mai mult terenul. Să căutăm lucruri pe care poate le-am trecut cu vederea. Mă gândesc să punem un om pe strada laterală pentru a încerca să-l depisteze pe prietenul nostru Strokov intrând. Dacă îl zărim, îl urmărim până înăuntru.

— Nu-l oprim acolo? a întrebat Ryan.

— Mai bine să-l aducem mai aproape, a gândit Sharp cu voce tare. Mai mulți dintre noi, mai puține șanse ca el să fugă. Dacă suntem pe urmele lui, Jack, nu va face nimic nepotrivit, nu-i așa? O să avem grijă de asta.

— Va fi atât de previzibil? Jack era îngrijorat.

— Fără îndoială că a fost deja aici. Într-adevăr, am putea să-l reperăm azi sau mâine, nu-i așa?

— N-aș paria nimic pe asta, a ripostat Jack.

— Jucăm cartea pe care o primim, Sir John, a spus King. Și sperăm să avem noroc.

Nu se putea discuta asta, își dădu seama Ryan.

— Dacă aș plănui această operațiune, m-aș strădui din răsputeri să fie simplă. Cea mai importantă pregătire pe care o va face este aici, sus. Sharp și-a bătut o parte din cap. Și el va fi oarecum încordat, oricât de experimentat ar fi în această afacere. Da, este un tip deștept, dar nu este un afurisit de Superman. Cheia succesului său este surpriza. Ei bine, el nu prea o are, nu-i așa? Și surpriza e cel mai mare coșmar al unui ofițer de teren. Pierzi asta și totul se destramă ca un ceas stricat. Țineți minte, dacă vede un singur lucru care nu-i place, probabil că va pleca și va plănui să se întoarcă din nou. Din punctul lui de vedere, nu există niciun ceas în această misiune.

— Crezi?

Ryan nu era câtuși de puțin sigur de asta.

— Da, așa cred. Dacă ar fi existat, din punct de vedere operațional, ar fi executat foarte bine misiunea deja, iar Papa ar fi discutat deja direct cu Dumnezeu. Din câte am auzit de la Londra, această misiune a fost planificată de mai bine de șase săptămâni. Deci, este clar că nu se grăbește. Voi fi foarte surprins dacă se va întâmpla poimâine, dar trebuie să acționăm ca și cum se va întâmpla.

— Mi-aș dori să am încrederea ta, omule.

— Sir John, ofițerii de teren gândesc și acționează ca niște ofițeri de teren, indiferent de naționalitatea lor, a spus Sharp cu încredere. Misiunea noastră este una dificilă, da, dar noi vorbim limba lui, ca să zic așa. Dacă aceasta ar fi fost o misiune simplă, ar fi fost deja îndeplinită. Sunteți de acord, domnilor? a întrebat el, și a primit aprobări din partea celor din jurul mesei, cu excepția americanului.

— Și dacă ne scapă ceva? s-a întrebat Ryan.

— Aceasta este o posibilitate, a recunoscut Sharp, dar este o posibilitate cu care trebuie să trăim și pe care trebuie să o neglijăm. Avem doar informațiile pe care le avem și trebuie să ne concepem planul în funcție de acestea.

— Nu prea avem de ales, nu-i așa, Sir John? a întrebat Sparrow. Avem doar ceea ce avem.

— Adevărat, a recunoscut Ryan, destul de mizerabil. Îi venise brusc gândul că s-ar putea să se întâmple și alte lucruri. Dacă ar fi existat o diversiune? Dacă cineva ar fi aruncat petarde – pentru a

atrage privirile spre zgomot și a le îndepărta de adevărata acțiune? Asta, s-a gândit deodată, era o posibilitate reală.

La naiba.

— CE-I ASTA CU RYAN? a întrebat Ritter, intrând în forță în biroul judecătorului Moore.

— Basil s-a gândit că, din moment ce BEATRIX a fost de la bun început o operațiune a CIA, de ce să nu trimitem unul dintre ofițerii noștri acolo să arunce o privire? Nu văd că ar putea face vreun rău, i-a spus Moore DDO-ului său.

— Pentru cine naiba crede Ryan că lucrează?

— Bob, de ce nu te liniștești? Ce naiba poate face el să dăuneze lucrurilor?

— La naiba, Arthur…

— Liniștește-te, Robert, a ripostat Moore cu vocea unui judecător obișnuit să facă cum vrea el în orice privință, de la vreme în jos.

— Arthur, a spus Ritter, liniștindu-se un pic, nu este un loc pentru el.

— Nu văd nici un motiv să obiectez, Bob. Oricum, niciunul dintre noi nu crede că se va întâmpla ceva, nu-i așa?

— Păi… nu, presupun că nu, a recunoscut DDO.

— Deci, el doar își lărgește orizonturile și, din ceea ce va învăța, va fi un analist mai bun, nu-i așa?

— Poate că da, dar nu-mi place să am un funcționar de birou care să se joace de-a spionajul de teren. El nu este pregătit pentru asta.

— Bob, a fost pușcaș marin, i-a reamintit Moore. Iar Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite are propriul său cachet, independent de CIA. Doar n-o să facă pe el în fața noastră, nu-i așa?

— Presupun că nu.

— Și tot ce va face va fi să se uite în jur și să vadă că nu se întâmplă nimic, iar expunerea la niște ofițeri de teren nu-i va face rău educației sale, nu-i așa?

— Sunt britanici, nu băieții noștri, a obiectat slab Ritter.

— Aceiași tipi care l-au scos pe Iepure pentru noi.

— Bine, Arthur, ți-o dau pe asta.

— Bob, faci o criză de nervi, dar de ce să nu-i folosim pentru ceva important?

— Da, domnule judecător, dar DO este magazinul meu. Vrei să-l implic pe Rick Nolfi în asta?

— Crezi că e necesar?
Ritter a clătinat din cap.
— Nu, mă aștept să nu.
— Atunci îi lăsăm pe britanici să conducă această mini-operațiune și ne păstrăm calmul aici, la Langley, până când îl vom putea interoga pe Iepure și vom putea cuantifica amenințarea la adresa Papei, bine?
— Da, Arthur.
Și directorul adjunct (Operațiuni) al Agenției Centrale de Informații s-a întors în biroul său.

CINA A DECURS BINE. Britanicii au fost o companie plăcută, mai ales când discuția s-a îndreptat spre lucruri care nu aveau legătură cu misiunea. Toți erau căsătoriți. Trei aveau copii, iar unul dintre ei îl aștepta pe primul în curând.
— Ai doi, din câte îmi amintesc?. l-a întrebat Mick King pe Jack.
— Da, și numărul doi a sosit într-o noapte aglomerată.
— Al naibii de corect! a fost de acord Ray Stones, unul dintre noii sosiți, cu un râs. Cum a reacționat doamna?
— Nu prea rău după ce a sosit Micul Jack, dar restul serii a fost sub așteptări.
— Te cred, a observat King.
— Deci, cine ne-a spus că bulgarii vor să-l ucidă pe Papa? a întrebat Sparrow.
— KGB-ul este cel care îl vrea pe Papa, a răspuns Jack. Tocmai am scos un dezertor. Este într-o casă sigură și cântă ca fata din Aida. Ăsta e cel mai important lucru de până acum.
— Informații de încredere? a întrebat King.
— Credem că e placat cu aur și cu fundul de cupru, da. Sir Basil a crezut în asta. De aceea v-a trimis pe voi aici, i-a anunțat Jack, în caz că nu-și dăduseră deja seama de asta. L-am întâlnit și eu pe Iepure și cred că este o afacere adevărată.
— Operațiune CIA?
Ăsta era Sharp.
Jack a dat din cap.
— Corect. Am avut o problemă operațională, iar voi ați fost destul de amabili să ne ajutați. Nu sunt autorizat să spun mai multe, îmi pare rău.
Cu toții au înțeles. Nu voiau să-și expună fundurile prin discuții

libere despre o operațiune neagră.

— Asta trebuie să ajungă la Andropov însuși – Papa le face probleme în Polonia, nu-i așa?

— Așa s-ar părea. Poate că are comanda mai multor divizii decât apreciază ei.

— Chiar și așa, asta pare puțin cam extrem – cum va vedea lumea asasinarea Sanctității Sale? se întrebă cu voce tare King.

— Evident, se tem de asta mai puțin decât de un colaps politic total în Polonia, Mick, a gândit Stones cu voce tare. Și se tem că el ar putea fi capabil să provoace asta. Sabia și spiritul, cum spunea Napoleon, Mick. Spiritul învinge întotdeauna în cele din urmă.

— Da, așa cred și eu, iar noi ne aflăm aici, în epicentrul lumii spiritului.

— E prima dată când vin aici, a spus Stones. Este al naibii de impresionant. Trebuie să aduc familia aici cândva.

— Chiar se pricep la mâncare și la vin, a observat Sparrow, trecându-și în revistă vițelul. Dar poliția locală?

— Destul de bună, de fapt, i-a spus Sharp. Păcat că nu le putem cere ajutorul. Ei cunosc teritoriul – este zona lor, la urma urmei.

Dar tipii ăștia sunt profesioniștii din Dover, se gândi Ryan, cu un oarecare grad de speranță. Doar că nu erau destui.

— Tom, ai vorbit cu Londra despre radiouri?

— Ah, da, Jack. Ne trimit zece. Căști și microfoane de rever în care să vorbim. În bandă laterală, mai degrabă ca cele folosite de armată. Nu știu dacă sunt criptate, dar destul de sigure în orice caz, și vom folosi o disciplină radio adecvată. Deci, cel puțin vom putea comunica clar. Vom exersa cu ele mâine după-amiază.

— Și miercuri?

— Ajungem pe la nouă dimineața, ne alegem zonele de supraveghere și ne plimbăm în timp ce vine mulțimea.

— Nu pentru asta m-au antrenat în armată, a gândit Ryan cu voce tare.

— Sir John, a răspuns Mick King, *nu pentru asta* ne-au pregătit pe niciunul dintre noi. Da, suntem cu toții ofițeri de informații cu experiență, dar aceasta este cu adevărat o treabă pentru cineva din serviciile de protecție, cum ar fi polițiștii care o păzesc pe Majestatea Sa și pe premier sau băieții din serviciile voastre secrete. Un mod infernal de a-ți câștiga existența, asta e.

— Da, Mick, mă aștept să-i apreciem cu toții un pic mai mult după

acest joc, a observat Ray Stones, cu acordul general din jurul mesei.

— John. Ryan s-a întors spre Sparrow. Tu ai cea mai importantă treabă, să-l depistezi pe nenorocitul ăsta pentru noi ceilalți.

— Minunat, a răspuns Sparrow. Tot ce trebuie să fac este să examinez peste cinci mii și ceva de fețe în căutarea celui care ar putea sau nu să fie acolo. Minunat, a repetat spiridușul.

— Ce vei folosi?

— Am trei aparate foto Nikon și un sortiment bun de obiective. Cred că mâine aș putea cumpăra și un binoclu șapte pe cincizeci. Sper doar că voi găsi un loc bun de unde să scanez. Înălțimea parapetului mă îngrijorează. Există un spațiu mort care se întinde de la baza coloanelor la vreo treizeci de metri și pe care nu-l pot vedea deloc. Asta limitează ceea ce pot face, băieți.

— Nu prea avem de ales, a gândit Jack cu voce tare. Nu poți vedea nimic de la nivelul solului.

— Asta e problema pe care o avem, a fost de acord Sparrow. Cea mai bună alegere a noastră ar fi doi oameni, unul – de fapt, mai mult de unul – pe fiecare parte, cu ochelari buni de observare. Dar ne lipsește forța de muncă, și ar trebui să obținem permisiunea oamenilor de securitate ai Papei, ceea ce, din câte înțeleg, iese destul de mult din discuție.

— Implicarea lor ar fi utilă, dar...

— Dar nu putem lăsa întreaga lume să știe despre Iepure. Da, știu.

— Viața Papei este secundară față de acest considerent. Nu-i așa că e minunat? a mârâit Ryan.

— Cât valorează securitatea țării tale, Sir John, și a noastră de asemenea?. a întrebat King retoric.

— Mai mult decât viața lui, a răspuns Ryan. Da, știu, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— A fost vreodată vreun papă asasinat? a întrebat Sharp.

Nimeni nu știa răspunsul.

— Cineva a încercat odată. Gărzile elvețiene au dus o acțiune de acoperire pentru a-i proteja retragerea. Cei mai mulți dintre ei au fost doborâți cu greu, dar Papa a scăpat cu viață, a spus Ryan, amintindu-și ceva dintr-o carte de benzi desenate pe care o citise la St. Matthew's în... cum era? În clasa a patra sau cam așa ceva?

— Mă întreb cât de buni sunt tipii ăia elvețieni? a întrebat Stones.

— Sunt destul de drăguți în uniformele cu dungi. Probabil că sunt bine motivați. Chestie de antrenament, de fapt, a observat Sharp.

Aceasta este diferența dintre un civil și un soldat – pregătirea. Tipii în civil sunt probabil bine instruiți, dar dacă poartă pistoale, au voie să le folosească? La urma urmei, lucrează pentru o biserică. Probabil că nu sunt antrenați să împuște direct oameni.

— L-ați avut pe tipul ăla care a sărit din mulțime să tragă cu un pistol de start spre regină – în drum spre Parlament, nu-i așa? Și-a amintit Ryan. Era un ofițer de cavalerie pe un cal chiar acolo. Am fost surprins că nu l-a tăiat pe nemernic în două cu sabia – ăsta ar fi fost instinctul meu – dar nu a făcut-o.

— Sabie de paradă, doar pentru ocazii ceremoniale. Probabil că nu ai putea tăia unt rece cu ea, a spus Sparrow. Aproape că l-a călcat pe ticălos cu calul, totuși.

— Serviciile secrete l-ar fi lăsat jos pe loc. Sigur, pistolul era încărcat cu gloanțe oarbe, a spus Ryan, dar arăta și suna al naibii de sigur ca unul adevărat. Majestatea Sa își ținea capul destul de bine fixat. Eu m-aș fi căcat pe mine.

— Sunt sigur că Majestatea Sa a beneficiat de facilitățile adecvate la Palatul Westminster. Are propria ei toaletă acolo, să știi, i-a spus King americanului.

— În orice caz, era un tip tulburat, care fără îndoială că acum decupează păpuși de hârtie într-un spital de nebuni, a spus Sharp, dar, ca orice alt supus britanic, inima i se oprise urmărind incidentul la televizor și fusese și el surprins de faptul că nebunul supraviețuise evenimentului. Dacă unul dintre *Yeomen of the Tower* ar fi fost acolo cu sulița sa ceremonială de luptă – numit partizan – cu siguranță ar fi fost prins de trotuar ca un fluture într-o cutie de colectare. Poate că, până la urmă, Dumnezeu avea grijă de proști, de bețivi și de copii mici. Așadar, dacă Strokov apare și trage, crezi că italienii din zonă se vor ocupa de el?

— Se poate spera, a spus King.

N-ar fi minunat? se gândi Jack. Profesioniștii nu-l pot proteja pe Papă, dar chelnerii locali și vânzătorii de haine îl bat pe nenorocit până la moarte. Asta va arăta grozav la NBC Nightly News.

ÎNTORȘI LA MANCHESTER, Iepurele și familia lui terminară încă o cină superbă din partea doamnei Thompson.

— Ce mănâncă un muncitor englez obișnuit? a întrebat Zaitzev.

— Nu chiar atât de bine, a recunoscut Kingshot. Cu siguranță că el nu mânca. Dar încercăm să avem grijă decent de oaspeții noștri,

Oleg.

— Ți-am spus destul despre MINISTRU? a întrebat el în continuare. Este tot ce știu.

Serviciul de Securitate îi scotocise creierul destul de temeinic pe această temă în acea după-amiază, trecând în revistă fiecare fapt de cel puțin cinci ori.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Oleg Ivanovich. Îți mulțumesc.

De fapt, el a dăduse destul de mult Serviciului de Securitate. De cele mai multe ori, modul în care prindeai astfel de agenți de penetrare era prin identificarea informațiilor pe care le transferase. Doar un număr limitat de persoane aveau acces la toate acestea, iar cei de la *Cinci* îi observau pe toți până când unul dintre ei făcea ceva greu de explicat. Apoi ar vedea cine a sosit la locul unde a fost lăsat pachetul pentru al recupera, iar de aici ar obține bonusul de a-l identifica pe ofițerul său de control al KGB-ului și ar obține două la preț de una – sau poate chiar mai multe, pentru că ofițerul de caz ar fi lucrat cu mai mulți agenți, iar descoperirile s-ar fi putut ramifica precum ramurile unui copac. Apoi, încercai să arestezi un agent periferic înainte de a merge după ținta principală, pentru că astfel KGB-ul nu putea ști cum a fost demascat agentul lor principal de penetrare, iar asta ar fi protejat sursa principală, Oleg Zaitzev, de descoperire.

Afacerea de contraspionaj era la fel de barocă precum intriga de tribunal medievală și era atât iubită, cât și urâtă de jucători pentru complexitatea ei, dar asta făcea ca prinderea unui adevărat *Bad Guy* să fie cu atât mai satisfăcătoare.

— Și cum rămâne cu Papa?

— Așa cum am spus zilele trecute, avem o echipă la Roma chiar acum pentru a cerceta problema, a răspuns Kingshot. Nu putem spune prea multe – de fapt, nu putem face prea multe, dar luăm măsuri pe baza informațiilor tale, Oleg.

— Asta e bine, a gândit dezertorul cu voce tare, sperând că nu a fost totul în zadar.

Nu prea așteptase cu nerăbdare să expună agenții sovietici în tot Occidentul. Ar fi făcut asta, pentru a-și proteja propria poziție în noua sa casă, desigur, și pentru banii pe care i-ar fi dat pentru că se transformase în trădător al Patriei sale, dar cea mai mare grijă a lui era să salveze acea singură viață.

MARȚI DIMINEAȚĂ, Ryan a dormit mai târziu decât de obicei, trezindu-se puțin după ora opt, gândindu-se că va trebui să se odihnească pentru ziua următoare. Cu siguranță că va avea nevoie de ea atunci.

Sharp și restul echipei erau deja treji.

— Ceva nou? întrebă Jack, intrând în sufragerie.

— Avem radiourile, a raportat Sharp. Era, într-adevăr, câte unul în fiecare loc de la masă. Sunt excelente – același tip pe care îl folosesc și serviciile voastre secrete – același producător, Motorola. Nou-nouțe, și sunt criptate. Microfoane de rever și căști.

Ryan s-a uitat la ale lui. Căștile erau din plastic transparent, încolăcite ca un cablu de telefon și aproape invizibile. Asta era o veste bună.

— Baterii?

— Nou-nouțe, și două seturi de înlocuitori pentru fiecare. E bine de știut că Majestatea Sa este bine îngrijită.

— Bine, deci nimeni nu ne poate asculta și putem face schimb de informații, a spus Ryan. Era încă o veste bună pusă pe lângă o grămadă mare și neagră de vești proaste. Care este planul pentru ziua de azi?

— Ne întoarcem în piață, mai căutăm câte ceva și sperăm să-l vedem pe prietenul nostru Strokov.

— Și dacă îl vom vedea? a întrebat Ryan.

— Îl urmărim până la cazarea lui și încercăm să vedem dacă există vreo modalitate de a vorbi cu tipul în seara asta.

— Dacă ajungem atât de departe, doar să vorbim cu el?

— Ce crezi, Sir John? a răspuns cu o privire rece Sharp.

Chiar sunteți dispus să mergeți atât de departe, domnule Sharp? Jack nu a întrebat. Ei bine, nenorocitul era un criminal multiplu, și oricât de civilizați erau britanicii, sub toate bunele maniere și ospitalitatea de clasă mondială, știau cum să facă afaceri și, deși Jack nu era pe deplin sigur că va fi în stare să meargă până la capăt, tipii ăștia probabil că nu aveau inhibițiile lui. Ryan se gândea că putea trăi cu asta, atâta timp cât nu era el însuși omul care trăgea. În plus, probabil că i-ar fi dat mai întâi șansa de a schimba țara. Mai bine un dezertor vorbitor decât un cadavru tăcut.

— Asta ar da ceva de gol?

Sharp a clătinat din cap.

— Nu. El este tipul care l-a ucis pe Georgi Markov, îți amintești?

Putem spune oricând că este un caz de vizitare a justiției Majestății Sale pe cineva care trebuia să învețe despre ea.

— Noi nu aprobăm crima la noi acasă, Jack, a sfătuit John Sparrow. Ar fi într-adevăr o plăcere să-l facem să răspundă pentru asta.

— Bine.

Ryan putea trăi și cu asta. Era sigur că tatăl său ar fi fost de acord.

Oh, da.

ÎN RESTUL zilei, cu toții s-au jucat de-a turistul și și-au testat radiourile. S-a dovedit că radiourile funcționau atât în interiorul cât și în exteriorul bazilicii și, mai bine zis, din interiorul spre exteriorul imensei structuri de piatră. Fiecare om își folosea propriul nume ca identificator. Avea mai mult sens decât să seteze numere sau nume de cod pe care ar fi trebuit să le țină minte cu toții – încă un factor de confuzie de care nu ar fi avut nevoie în cazul în care rahatul ar fi lovit ventilatorul. În tot acest timp, se uitau în jur după chipul lui Boris Strokov, sperând la un miracol și amintindu-și că miracolele se întâmplau ocazional. Oamenii chiar dădeau lovitura la loto – aveau una și în Italia – și la pariurile de fotbal în fiecare săptămână, așa că era posibil, doar al naibii de improbabil, iar în acea zi, nu se întâmplă.

Și nici nu au găsit un loc mai bun sau mai probabil din care să tragă un foc de armă asupra unui om aflat într-un vehicul care se deplasa încet. Li s-a părut tuturor că prima impresie a lui Ryan despre realitățile tactice ale locului era corectă. Asta i se părea bine lui Jack, până când își dădu seama că, dacă o dăduse în bară, atunci era vina lui, nu a lor.

— Știi, îi spuse Ryan lui Mick King – Sharp se întorsese să se ocupe de treburile de adjunct al șefului de misiune al ambasadorului britanic – mai mult de jumătate din mulțime va fi acolo, în mijloc.

— Merge pentru noi, Jack. Numai un prost ar trage de acolo, dacă nu plănuiește să-l teleporteze pe Scotty pe nava stelară Enterprise. Nu există cale de scăpare din acel loc.

— Adevărat, a fost de acord Jack. Ce zici să intrăm undeva înăuntru, să-l luăm pe Papa în drum spre mașină?

— Posibil, a fost de acord Mick. Dar asta ar însemna că, cumva, Strokov sau cineva aflat sub controlul său se află deja în interiorul administrației papale – gospodărie, cum i se mai spune – și este

astfel liber să ucidă oricând dorește. Cumva, cred că infiltrarea în această organizație ar fi dificilă. Ar însemna menținerea unei deghizări psihologice dificile pentru o perioadă lungă de timp. Nu. A clătinat din cap. Aș exclude această posibilitate.

— Sper că ai dreptate, omule.

— Și eu la fel, Jack.

Au plecat cu toții în jurul orei patru, fiecare luând un taxi separat până la câteva străzi de ambasada britanică și mergând pe jos restul drumului.

Cina a fost liniștită în acea seară. Fiecare dintre ei avea propriile griji și toți sperau că, indiferent ce naiba avea în minte colonelul Strokov de la DS, nu era pentru săptămâna aceasta și că puteau să zboare cu toții înapoi la Londra în seara următoare, fără să se simtă mai rău din cauza experienței. Un lucru pe care Ryan îl învățase: Oricât de experimentați ar fi fost, nu se simțeau mai confortabil decât el în această misiune. Era bine să nu fie singur în anxietatea lui. Sau era doar *schadenfreude*? Ce naiba, așa se simțea în noaptea dinaintea Zilei Z? Nu, nu-i aștepta nicio armată germană. Treaba lor era să prevină o posibilă crimă, iar pericolul nu era nici măcar pentru ei înșiși. Era pentru altcineva care fie nu știa, fie nu-i păsa de pericolul pentru el însuși, așa că ei și-au asumat responsabilitatea pentru viața lui. Mick King înțelesese bine de la prima impresie pe care o avusese cu o zi înainte. Era un porc de misiune.

— VEȘTI NOI DE LA Iepure, a raportat Moore la obișnuita întâlnire de seară.

— Ce vești?

— Basil spune că există un agent de penetrare în profunzime în Ministerul lor de Externe, iar Iepurele le-a dat destule informații pentru a-l restrânge la patru persoane potențiale. *Cinci* se uită deja la ei. Și le-a mai dat câteva informații despre tipul ăsta CASSIUS de aici. Lucrează pentru ei de mai bine de zece ani. Cu siguranță un consilier senior al unui senator din Comisia de Informații – sună ca un consilier politic. Deci este probabil cineva care a fost informat și are autorizație. Asta reduce numărul persoanelor pe care Biroul trebuie să le verifice la optsprezece.

— Ce le dă, Arthur? a întrebat Greer.

— Se pare că tot ce spunem la The Hill despre operațiunile KGB-ului ajunge în Piața Dzerjinski în mai puțin de o săptămână.

— Îl vreau pe nenorocitul ăla, a anunțat Ritter. Dacă e adevărat, atunci am pierdut agenți din cauza lui.

Bob Ritter, indiferent de defectele sale, avea grijă de agenții săi ca o mamă urs grizzly de puii ei.

— Ei bine, face asta de destul de mult timp încât probabil că se simte destul de bine în meseria lui de teren.

— Ne-a povestit și despre un tip din Marină – NEPTUNE, nu-i așa? și-a amintit Greer.

— Nimic nou acolo, dar vom avea grijă să îl întrebăm despre asta. Ar putea fi oricine. Cât de atentă este Marina cu echipamentele lor de criptografie?

Greer a ridicat din umeri.

— Fiecare navă are oameni de comunicații, subofițeri și un ofițer de comunicații. Ei ar trebui să distrugă zilnic foile de setare și plăcile de circuite și să le arunce peste bord – și nu doar una. Două persoane trebuie să le vadă, se presupune. Și toți sunt autorizați...

— Dar numai oamenii cu autorizații pot să ne-o tragă în fund, le-a reamintit Ritter.

— Numai oamenii cărora le încredințezi banii tăi pot fura de la tine, a observat judecătorul Moore. Văzuse destule cazuri penale în acest sens. Asta este problema. Imaginează-ți cum se va simți Ivan dacă va afla despre Rabbit.

— Asta, a spus Ritter, e altceva.

— Foarte bine, Bob, a reacționat DCI-ul râzând. Soția mea îmi spune asta tot timpul. Trebuie să fie strigătul de război al femeilor din întreaga lume – asta e diferit. Și cealaltă parte crede că sunt forțele Adevărului și Frumuseții, ține minte.

— Da, domnule judecător, dar noi o să-i batem.

Era bine să vezi atâta încredere, mai ales la un tip ca Bob Ritter, se gândi Moore.

— Încă te mai gândești la MASCA MORȚII ROȘII, Robert?

— Pun câteva idei laolaltă. Dă-mi câteva săptămâni.

— Mi se pare corect.

ERA DOAR UNU NOAPTEA la Washington când Ryan s-a trezit la ora italiană. Dușul l-a ajutat să fie alert, iar bărbieritul i-a făcut fața netedă. La șapte și jumătate, se îndrepta spre micul dejun. Doamna Sharp a pregătit cafeaua în stil italian, care, în mod surprinzător, avea un gust de parcă cineva ar fi golit o scrumieră în

ibric. Jack a pus asta pe seama gusturilor naționale diferite. Ouăle și baconul, (englezesc), erau foarte bune, la fel ca și pâinea prăjită cu unt. Cineva hotărâse că bărbații care intrau în acțiune aveau nevoie de burtă plină. Păcat că britanicii nu știau de cartofii *hash brown*, cel mai sățios dintre alimentele nesănătoase de la micul dejun.

— Sunteți gata? a întrebat Sharp, intrând înăuntru.

— Cred că trebuie să fim cu toții. Dar restul echipajului?

— Ne întâlnim în fața bazilicii în treizeci și cinci de minute. Și de acolo mai erau doar cinci minute de mers cu mașina. Uite un prieten pe care să-l iei cu tine.

I-a înmânat un pistol.

Jack l-a luat și a tras glisorul înapoi. Era, din fericire, gol.

— S-ar putea să ai nevoie și de asta.

Sharp i-a înmânat două încărcătoare încărcate. Cu siguranță, erau cartușe *hardball-full-metal-jacketed*, care ar fi trecut direct prin țintă, făcând doar o gaură de nouă milimetri înăuntru și în afară.

Dar europenii credeau că poți doborî un elefant cu ele. Da, sigur, s-a gândit Jack, dorindu-și un Colt M1911A1 calibrul 45, care era mult mai potrivit pentru a pune un om la pământ și a-l lăsa acolo până la sosirea echipajului de ambulanță. Dar el nu stăpânise niciodată Colt-ul mare, deși se calificase, cu greu, cu el. Cu o pușcă Ryan putea trage cu adevărat, dar de aproape oricine putea trage cu o pușcă. Sharp nu i-a pus la dispoziție un toc. Browning-ul Hi-Power ar fi trebuit să meargă la centură, iar el ar fi trebuit să-și țină jacheta încheiată la nasturi pentru a-l ascunde. Partea proastă a purtării unui pistol era că erau niște chestii al naibii de grele de purtat cu tine și, fără un toc adecvat, ar fi trebuit să îl tot ajusteze la curea pentru a se asigura că nu-i cade sau că nu-i alunecă pe pantaloni. De asemenea, ar face ca statul jos să fie o pacoste, dar astăzi nu prea avea să fie așa ceva. Încărcătorul de rezervă a intrat în buzunarul hainei. A tras glisiera înapoi, a blocat-o în poziție și a glisat-o pe cea încărcată în fund, apoi a lăsat să cadă maneta de blocare pentru a elibera glisiera. Arma era acum încărcată și *în baterie*, adică gata să tragă. La reflecție, Ryan a lăsat cu grijă să cadă percutorul. Ar fi fost suficientă o siguranță, dar Ryan fusese antrenat să nu aibă încredere în siguranțe. Pentru a trage cu arma, trebuia să-și amintească să tragă percutorul, lucru pe care, din fericire, uitase să-l facă cu Sean Miller. Dar de data asta, dacă se întâmpla ce era mai rău, nu va uita.

— E timpul să ne facem de cap? l-a întrebat Jack pe Sharp.

— Asta înseamnă să pleci? a întrebat șeful de post de la Roma. Am vrut să te întreb și data trecută când ai spus asta.

— Da, ca și cum ar fi, boogie pe drum. Este un americanism. *Boogie* era un fel de dans, cred.

— Și radioul tău. Sharp a arătat cu degetul. Se agață de cureaua de deasupra buzunarului portofelului. Comutatorul pornit/oprit – a arătat – căștile se fixează pe guler, iar microfonul pe guler. E o trusă inteligentă.

— Bine. Ryan a aranjat totul cum trebuie, dar a lăsat radioul oprit. Bateriile de rezervă au intrat în buzunarul stâng al hainei sale. Nu se aștepta să aibă nevoie de ele, dar întotdeauna era mai bine să fie în plus decât să regreți. A întins mâna în spate pentru a găsi comutatorul de pornire/oprire și l-a activat și dezactivat. Care este raza de acțiune a stațiilor radio?

— Trei mile-cinci kilometri – spune manualul. Mai mult decât avem nevoie. Gata?

— Da.

Jack se ridică în picioare, își așeză confortabil pistolul în partea stângă a centurii și îl urmă pe Sharp până la mașină.

Traficul era plăcut de ușor în această dimineață. Șoferii italieni nu erau, din câte văzuse până acum, maniacii nebuni de care auzise că sunt. Dar oamenii care ieșeau acum în stradă ar fi fost oameni care se îndreptau sobru spre muncă, fie că era vorba de vânzarea de imobile sau de lucrul într-un depozit. Unul dintre lucrurile greu de reținut pentru un turist era că un oraș era doar un alt oraș, nu un parc tematic amenajat pentru distracția lui personală.

Și al naibii de sigur că în această dimineață Roma nu se afla aici pentru ceva care să se apropie de asta, nu-i așa? s-a întrebat Jack cu răceală.

Sharp își parcase Bentley-ul oficial cam pe unde se aștepta să parcheze Strokov. Mai erau și alte mașini acolo, oameni care lucrau în cele câteva magazine, sau poate cumpărători matinali care sperau să-și facă cumpărăturile înainte de haosul programat în mod regulat pentru miercuri.

În orice caz, cel mai scump dintre automobilele britanice avea plăcuțe diplomatice și nimeni nu voia să se joace cu el. Coborând, l-a urmat pe Sharp în piață și s-a întins cu mâna dreaptă pentru a porni radioul fără să-și expună pistolul.

— Bine, a spus el în reverul său. Aici este Ryan. Cine mai este pe

net?
— Sparrow pe poziție pe colonadă, a răspuns imediat o voce.
— King, pe poziție.
— Ray Stones, pe poziție.
— Parker, pe poziție, a raportat Phil Parker, ultimul sosit de la Londra, din locul său de pe strada laterală.
— Tom Sharp aici cu Ryan. Vom face o verificare radio la fiecare cincisprezece minute. Raportați imediat dacă vedeți cel mai mic lucru de interes. Terminat.
S-a întors spre Ryan.
— Deci, asta e tot.
— Da.
Și-a verificat ceasul. Mai aveau câteva ore până la apariția Papei. Ce va face acum? Trebuia să se trezească foarte devreme. Fără îndoială că primul lucru important pe care îl făcea în fiecare zi era să spună slujba, ca orice preot catolic din lume, și era probabil cea mai importantă parte a rutinei sale de dimineață, ceva care să-i amintească exact ce era – un preot care jurase să slujească pe Dumnezeu – o realitate pe care o cunoscuse și probabil o sărbătorise în mintea lui prin opresiunea nazistă și comunistă timp de patruzeci și ceva de ani, slujindu-și turma. Dar acum, turma lui, parohia lui, se întindea în întreaga lume, la fel ca și responsabilitatea lui față de ei, nu-i așa?
Jack și-a amintit de perioada petrecută în Corpul Pușcașilor Marini. Traversând Atlanticul pe nava lui de aterizare a elicopterelor – fără să știe că se îndrepta spre un accident de elicopter care-i punea viața în pericol – în duminica în care ținuseră slujba bisericii, și în acel moment fanionul bisericii fusese alergat până la camion. Acesta a zburat peste drapelul național. Era modul în care marina americană recunoștea că exista o loialitate mai mare decât cea pe care un om o avea față de țara sa. Acea loialitate era față de Dumnezeu Însuși – singura putere mai mare decât cea a Statelor Unite ale Americii, iar țara lui recunoștea acest lucru. Jack putea simți asta, aici și acum, purtând o armă. Simțea acest fapt ca pe o greutate fizică pe umerii săi. Existau oameni care îl voiau mort pe Papa – vicarul lui Hristos pe pământ. Și asta, dintr-o dată, era masiv ofensator pentru el. Cel mai rău infractor de stradă dădea liber unui preot, pastor sau rabin, pentru că s-ar putea să existe într-adevăr un Dumnezeu acolo sus și nu ar fi bine să-i facă rău reprezentantului

său personal în mijlocul oamenilor. Cu atât mai mult Dumnezeu ar fi deranjat de uciderea reprezentantului Său nr. 1 pe planeta Pământ. Papa era un om care, probabil, nu ar fi făcut rău nici unei singure ființe umane în viața lui. Biserica Catolică nu era o instituție perfectă – nimic din ceea ce avea în ea simpli oameni nu era și nici nu putea fi vreodată. Dar era fondată pe credința în Dumnezeu Atotputernic, iar politicile sale rareori, dacă cumva vreodată, se îndepărtau de iubire și caritate.

Dar aceste doctrine au fost văzute ca o amenințare de către Uniunea Sovietică. Ce dovadă mai bună pentru a arăta cine erau Băieții Răi din lume? Ryan a jurat în calitate de *Marine* să lupte împotriva dușmanilor țării sale. Dar aici și acum și-a jurat să lupte împotriva propriilor dușmani ai lui Dumnezeu. KGB-ul nu recunoștea nicio putere mai mare decât Partidul pe care îl slujea. Și, proclamând acest lucru, se defineau pe ei înșiși drept dușmanul întregii omeniri – căci nu fusese omenirea creată după chipul lui Dumnezeu? Nu a lui Lenin. Nu a lui Stalin. A lui Dumnezeu.

Ei bine, avea un pistol proiectat de John Moses Browning, un american, poate un mormon – Browning venise din Utah, dar Jack nu știa la ce credință aderase – pentru a-l ajuta să vadă despre asta.

Timpul trecea încet pentru Ryan. Referirea constantă la ceasul său nu-l ajuta. Oamenii soseau în mod constant. Nu în număr mare, ci mai degrabă ca o mulțime de baseball, sosind singuri, sau în perechi, sau în grupuri mici de familii. O mulțime de copii, sugari purtați de mamele lor, unii escortați de călugărițe – excursii școlare, aproape sigur – pentru a-l vedea pe *Pontifex Maximus*. Și acest termen provine de la romani, care, cu o claritate remarcabilă, asemănau preotul cu un *pontifex* – constructor de poduri – între oameni și ceea ce era mai mare decât oamenii.

Vicar al lui Hristos pe pământ era ceea ce se tot repeta în mintea lui Jack. Nenorocitul ăsta de Strokov – la naiba, l-ar fi omorât pe Iisus însuși. Un nou Ponțiu Pilat – dacă nu un asupritor el însuși, atunci cu siguranță reprezentantul asupritorilor, venit să scuipe în fața lui Dumnezeu. Nu că ar fi putut să-i facă rău lui Dumnezeu, bineînțeles. Nimeni nu era atât de mare, dar în a ataca una dintre instituțiile lui Dumnezeu și pe reprezentantul personal al lui Dumnezeu – ei bine, asta era destul de rău. Dumnezeu trebuia să-i pedepsească pe astfel de oameni la timpul Său… și poate că Domnul și-a ales instrumentele pentru a se ocupa de asta pentru El… poate

chiar foști pușcași marini din Statele Unite ale Americii…

Va fi o zi caldă. Cum ar fi fost să trăiești aici, pe vremea romanilor, fără aer condiționat? Ei bine, ei nu știau care era diferența, iar corpul se adapta singur la mediu – ceva în măduvă, îi spusese odată Cathy. Ar fi fost mai confortabil să-și scoată jacheta, dar nu cu un pistol înfipt în centură Erau vânzători ambulanți prin preajmă, care vindeau băuturi reci și înghețată. Ca și negustorii din Templu? se întrebă Jack. Probabil că nu. Preoții nu-i alungau. Hmm, o modalitate bună pentru ca răufăcătorul să se apropie? se întrebă el deodată. Dar erau destul de departe, era prea târziu ca să-și facă griji în privința asta, și niciunul dintre ei nu se potrivea cu fotografiile pe care le avea. Jack avea o fotografie mică a feței lui Strokov în mâna stângă și se uita la ea la fiecare minut sau cam așa ceva. Nenorocitul putea să poarte o deghizare, desigur. Ar fi fost o prostie să nu o facă, iar Strokov probabil că nu era prost. Nu în afacerile lui. Deghizările nu acopereau totul. Lungimea și culoarea părului, sigur. Dar nu și înălțimea. Era nevoie de o intervenție chirurgicală majoră pentru asta. Poți face un tip să pară mai greu, dar nu mai ușor. Părul facial? Bine, caută un tip cu barbă sau mustață. Ryan s-a întors și a scanat zona. Nu.

Nimic evident, în orice caz.

Mai era o jumătate de oră. Mulțimea zumzăia acum, oamenii vorbeau o duzină sau mai multe limbi. Putea vedea turiști și credincioși din mai multe țări. Capete blonde din Scandinavia, negri africani, asiatici. Câțiva americani evidenți… dar niciun bulgar evident. Cum arătau bulgarii? Această nouă problemă consta în faptul că Biserica Catolică trebuia să fie universală, iar asta însemna oameni cu orice descriere fizică. O mulțime de deghizări posibile.

— Sparrow, Ryan. Vezi ceva probabil? îl întrebă Jack la rever.

— Negativ, răspunse vocea din urechea lui. Scanez mulțimea din jurul tău. Nimic de raportat.

— Am înțeles, a recunoscut Jack.

— Dacă e aici, e al naibii de invizibil, a spus Sharp, stând lângă Ryan.

Se aflau la opt sau zece metri de barierele de oțel întrepătrunse, aduse pentru apariția săptămânală a Papei. Păreau grele. Doi oameni să le pună în camion, sau patru? se întrebă Jack. Descoperise că minții îi plăcea să rătăcească în momente ca acesta și trebuia să se ferească de asta. Continuă să scaneze mulțimea, își spuse el însuși.

Sunt prea multe blestemate de fețe! răspunse supărat eul. *Și de îndată ce nenorocitul se va așeza la locul lui, se va uita în altă parte*.

— Tom, ce-ai zice să mergem înainte și să măturam de-a lungul balustradei?

— Bună idee, a fost de acord imediat Sharp.

Era greu, dar nu imposibil, să te strecori prin mulțime. Ryan și-a verificat ceasul. Cincisprezece minute. Oamenii se apropiau acum de bariere, dorind să se apropie. Exista o credință din epoca medievală conform căreia simpla atingere a unui rege putea vindeca bolnavii sau aducea noroc și, evident, această credință persista – și cu atât mai mult era adevărată dacă omul în cauză era *Pontifex Maximus*? Unii dintre oamenii de aici ar fi victime ale cancerului, implorându-l pe Dumnezeu pentru un miracol. Poate că unele miracole chiar s-au întâmplat. Medicii au numit asta remisiune spontană și au pus-o pe seama unor procese biologice pe care nu le înțelegeau încă. Dar poate că au fost cu adevărat miracole – pentru cei care le primeau, cu siguranță exact asta erau. Era doar încă un lucru pe care Ryan nu-l înțelegea.

Oamenii se aplecau mai mult în față, capetele se întorceau spre fața bisericii.

— Sharp, Ryan, Sparrow. Posibilă țintă, la șase metri în stânga voastră, stând la trei rânduri în spatele barierei. Haina albastră, a pocnit casca lui Jack.

Se îndreptă în acea direcție fără să-l aștepte pe Sharp. Era greu să se strecoare prin mulțime, dar nu era o aglomerație de metrou din New York. Nimeni nu se întoarse să îl înjure. Ryan se uită înainte...

Da... chiar acolo. S-a întors să se uite la Sharp și și-a bătut nasul de două ori. *Ryan este la țintă*, a spus în reverul său. Condu-mă înăuntru, John.

— Înainte trei metri, Jack, imediat în stânga femeii cu aspect italian în rochie maro. Prietenul nostru are părul șaten deschis. Se uită în stânga lui.

Bingo, se gândi Jack într-o sărbătoare tăcută. Au mai durat două minute și se afla chiar în spatele sugătorului de mădulare. *Bună ziua, colonele Strokov*.

Ascuns în grosimea mulțimii, Jack își descheie geaca.

Omul era mai în spate decât ar fi făcut-o el, se gândi Jack. Câmpul lui de tragere era limitat de corpurile din jurul lui, dar femeia aflată chiar în fața lui era suficient de scundă pentru ca el să poată trage cu

ușurință și să tragă chiar deasupra ei, iar câmpul lui vizual era destul de nerestricționat.

Bine, Boris Andreevici, dacă vrei să te joci, jocul ăsta o să te surprindă puțin. Dacă armata sau marina se uită vreodată pe scenele din ceruri/ Vor descoperi că străzile sunt păzite de pușcașii marini ai Statelor Unite, nenorocitule.

Tom Sharp a profitat de ocazie pentru a se strecura prin mulțime în fața lui Strokov, trecând pe lângă el. De partea cealaltă, s-a întors în direcția lui Ryan și a ridicat pumnul spre cer. Strokov era înarmat.

Zgomotul mulțimii a crescut în frecvență, iar limbile s-au contopit toate într-un singur șuierat murmurător de zgomot care, brusc, a rămas nemișcat. O ușă de bronz se deschisese din fața ochilor lui Ryan.

Sharp se afla la un metru și jumătate, doar o singură persoană, un băiat adolescent, între el și Strokov... ușor pentru el să țâșnească spre dreapta și să pună mâna pe bărbat.

Apoi a izbucnit o cavalcadă de țipete. Ryan s-a dat înapoi și și-a scos pistolul, dând percutorul înapoi, punându-și pistolul complet în baterie. Ochii lui se fixară pe Strokov.

— King, Papa iese acum! Vehiculul este la vedere.

Dar Ryan nu a putut răspunde. Și nici nu putea să vadă papa-mobilul.

— Sparrow, îl văd. Ryan/Sharp, va intra în câmpul vostru vizual în câteva secunde.

Incapabil să spună un cuvânt, incapabil să-l vadă pe Sanctitatea Sa apropiindu-se, ochii lui Jack erau fixați pe umerii țintei sale. Nu-ți poți mișca brațul fără ca și ei să se miște, iar când făcea asta...

A împușca un om în spate înseamnă crimă, Jack...

În viziunea sa periferică, Ryan a văzut colțul din stânga față al jeepului alb/caroselului de golf care se mișca încet de la stânga la dreapta. Bărbatul din fața lui se uita în acea direcție generală... dar nu chiar... de ce?

Dar apoi umărul său drept s-a mișcat foarte ușor În partea de jos a câmpul vizual al lui Ryan, cotul său drept a intrat la vedere, ceea ce înseamnă că antebrațul său era acum paralel cu solul.

Și apoi piciorul său drept s-a mișcat înapoi, foarte ușor. Bărbatul se pregătea să – Ryan a apăsat botul pistolului său la baza coloanei vertebrale. Putea să simtă vertebrele coloanei vertebrale pe botul pistolului său Browning. Jack a văzut cum capul lui se legăna înapoi,

doar câțiva milimetri. Ryan s-a aplecat în față și i-a șoptit în șoaptă la ureche.

— Dacă pistolul din mâna ta se descarcă, o să te pişi într-un scutec tot restul vieții tale. Acum, foarte încet, cu vârful degetelor, dă-mi-l înapoi, sau te voi împușca acolo unde stai.

Misiune îndeplinită, a anunțat creierul lui Ryan. Nenorocitul ăsta n-o să omoare pe nimeni. Dă-i drumul, rezistă dacă vrei. Nimeni nu e atât de rapid. Degetul lui era atât de strâns pe trăgaci încât, dacă Strokov se întorcea brusc, pistolul se declanșa de la sine și îi secționa coloana vertebrală pentru totdeauna.

Bărbatul a ezitat, și cu siguranță mintea lui alerga cu viteza luminii prin diverse opțiuni. Existau exerciții pentru ce să faci când cineva avea un pistol în spate, și chiar le exersase la academia de informații, dar aici, acum, douăzeci de ani mai târziu, cu un pistol adevărat împotriva coloanei vertebrale, acele lecții cu pistoale de jucărie păreau un lucru foarte îndepărtat, și putea să îndepărteze pistolul atât de repede încât să nu-i distrugă un rinichi? Probabil că nu. Și astfel, mâna dreaptă i-a revenit exact așa cum tocmai i se spusese...

Ryan a sărit la sunetul a una-două-trei împușcături de pistol, la nici cincisprezece metri distanță. A fost genul de moment în care lumea se oprește din învârtit, inimile și plămânii încetează să mai funcționeze și fiecare minte are o clipă de luciditate totală.

Ochii lui Jack au fost atrași de sunet. Era Sfântul Părinte, iar pe tunica lui albă ca zăpada era o pată roșie, de mărimea unei jumătăți de dolar, în piept, iar pe chipul lui frumos se citea șocul a ceva prea rapid pentru ca el să simtă încă durerea, dar trupul lui deja se prăbușea, se prăbușea și se întorcea spre stânga, împăturindu-se în el însuși în timp ce începea să se prăbușească.

A fost nevoie de toată disciplina lui Ryan pentru a nu apăsa pe trăgaci. Mâna lui stângă a smuls pistolul din mâna subiectului său.

— Stai nemișcat, nenorocitule. Nu face nici un pas, nu te întoarce, nu face nimic. Tom! a strigat cu voce tare.

— Sparrow, l-au prins, l-au prins pe pistolar. Omul înarmat e la pământ pe trotuar, trebuie să fie zece oameni pe el. Papa a primit două, poate trei lovituri.

Reacția mulțimii a fost aproape binară în caracter. Cei mai apropiați de trăgător au sărit pe el ca pisicile pe un singur șoarece ghinionist, iar oricine ar fi fost trăgătorul, era invizibil sub un

morman de turiști, la poate trei metri de locul unde se aflau Ryan, Sharp și Strokov. Oamenii aflați imediat în jurul lui Ryan se îndepărtau – destul de încet, de fapt…

— Jack, hai să-l ducem pe prietenul nostru departe de aici, bine? Și cei trei bărbați se îndreptară spre arcul de scăpare, așa cum ajunsese Ryan să se gândească la el.

— Sharp pentru toți. Îl avem pe Strokov cu noi. Părăsiți zona separat și vă întâlniți la ambasadă.

Un minut mai târziu, se aflau în Bentley-ul oficial al lui Sharp. Ryan s-a urcat în spate cu bulgarul.

Strokov se simțea în mod clar mai bine acum.

— Ce-i asta? Sunt membru al ambasadei Bulgariei și…

— Ne vom aminti că ai spus asta, bătrâne. Deocamdată, ești un oaspete al guvernului Majestății Sale Britanice. Acum, fii cuminte și stai liniștit, altfel prietenul meu te va ucide.

— Interesant instrument de diplomație, ăsta.

Ryan a ridicat pistolul pe care îl luase de la Strokov – o armă din blocul de Est, cu un amortizor mare și incomod de tip cutie de conserve înșurubat la capătul dinspre business. Cu siguranță că plănuise să împuște pe cineva. Dar pe cine? Dintr-o dată, Ryan nu mai era sigur.

— Tom?

— Da, Jack?

— Ceva era mai în neregulă decât am crezut.

— Cred că ai dreptate, a fost de acord Sharp. Dar avem pe cineva care să ne lămurească asta.

Drumul înapoi spre ambasadă a ilustrat ceea ce fusese pentru Ryan un talent ascuns. Bentley-ul avea un motor imens de puternic, iar Sharp știa cum să-l folosească, explodând departe de Vatican ca un eliminator de top fuel la cursele de drag-racing. Mașina s-a oprit brusc în mica parcare de lângă ambasadă, iar cei trei au intrat pe o ușă laterală, iar de acolo la subsol. Cu Ryan acoperindu-l, Sharp i-a pus cătușele bulgarului și l-a așezat pe un scaun de lemn.

— Domnule colonel Strokov, trebuie să răspundeți pentru Georgi Markov, i-a spus Sharp. Te urmărim de câțiva ani.

Ochii lui Strokov s-au făcut mari ca niște farfurii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că avem aceste fotografii cu tine părăsind aeroportul Heathrow după ce l-ai ucis pe bunul nostru prieten pe

podul Westminster. Cei de la Yard erau pe urmele tale, bătrâne, dar ai plecat cu câteva minute înainte de a primi permisiunea de a te aresta. Ăsta e ghinionul tău. Așa că, acum, era treaba noastră să te arestăm. O să ne găsești mai puțin civilizați decât cei de la Yard, colonele. Ai ucis un om pe pământ britanic. Majestatea Sa, Regina, nu este de acord cu astfel de lucruri, domnule colonel.

— Dar...

— De ce ne deranjăm să vorbim cu acest ticălos, Tom? a întrebat Ryan, înțelegând. Avem ordinele noastre, nu-i așa?

— Răbdare, Jack, răbdare. Nu pleacă nicăieri în acest moment, nu-i așa?

— Vreau să am un telefon pentru a-mi suna ambasada, a spus Strokov – destul de slab, s-a gândit Ryan.

— Urmează să vrea un avocat, a observat Sharp cu umor. Ei bine, în Londra ai putea avea un avocat care să te asiste, dar noi nu suntem în Londra, nu-i așa, bătrâne?

— Și noi nu suntem Scotland Yard, a adăugat Jack, preluând exemplul lui Sharp. Ar fi trebuit să-l fac la biserică, Tom.

Sharp a clătinat din cap.

— Prea multă gălăgie. Mai bine îl lăsăm... să dispară, Jack. Sunt sigur că Georgi ar înțelege.

Pe fața lui Strokov se vedea clar că nu era obișnuit să aibă oameni care să discute despre propria soartă în felul în care stabilise atât de des el însuși soarta altora. Era mai ușor să fii curajos, descoperise el, când țineai arma în mână.

— Ei bine, nu aveam de gând să-l omor, Tom, ci doar să-i secționez coloana vertebrală sub talie. Știi, să-l pun într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții, să-l fac incontinent ca un copil. Cât de loial crezi că îi va fi guvernul lui?

Sharp aproape că a înlemnit la acest gând.

— Loial, *Dirzhavna Sugurnost?* Te rog, Jack. Fii serios. Îl vor băga doar într-un spital, probabil un spital de nebuni, și îl vor șterge la fund o dată sau de două ori pe zi, dacă are noroc.

Asta a trecut prin cerc, a văzut Ryan. Nici unul dintre serviciile din Blocul de Est nu era mare fan al loialității în jos, chiar și față de cei care dăduseră dovadă de multă loialitate în sus. Și Strokov știa asta. Nu, odată ce o dădeai în bară, te aflai într-un rahat foarte adânc, iar prietenii tăi se evaporau ca ceața de dimineață – și, cumva, Strokov nu i se părea lui Ryan ca fiind unul care avea oricum prea

mulți prieteni. Chiar și în propriul serviciu ar fi fost ca un câine de atac – valoros, poate, dar nu era iubit sau de încredere în preajma copiilor.

— În orice caz, în timp ce eu și Boris discutăm despre viitor, tu ai un zbor de prins, i-a spus Sharp. Era la fel de bine. Ryan rămăsese fără replici improvizate. Transmite-i salutările mele lui Sir Basil, te rog.

— Bineînțeles, Tommy.

Ryan a ieșit din cameră și a respirat adânc. Mick King și ceilalți îl așteptau afară. Cineva de la reședința oficială a lui Sharp îi făcuse bagajele, iar un microbuz al ambasadei îi aștepta să-i ducă pe toți la aeroport. Acolo, un Boeing 737 al British Airways îi aștepta, iar ei l-au prins la timp, cu toții având bilete la clasa întâi. Ryan a fost alături de King pentru zbor.

— Ce naiba, a întrebat Jack, o să ne facem cu el?.

— Strokov? Bună întrebare, a răspuns Mick. Ești sigur că vrei să știi răspunsul?

Capitolul 32
Mingea mascată

ÎN ZBORUL DE DOUĂ ore până la Heathrow, Ryan a profitat de trei miniaturi de scotch single-malţ, mai ales pentru că era singura chestie tare pe care o aveau. Cumva, teama lui de zbor s-a retras în fundal – a ajutat și faptul că zborul a fost atât de lin încât avionul ar fi putut la fel de bine să stea nemișcat la sol, dar Ryan avea și capul plin de alte gânduri.

— Ce a mers prost, Mick? a întrebat Ryan deasupra Alpilor.

— Ceea ce a mers prost a fost că prietenul nostru Strokov nu plănuia să comită el însuși asasinatul. A pus pe altcineva să facă împușcăturile propriu-zise.

— Atunci de ce avea la el un pistol cu amortizor de sunet în faţă?

— Vrei să ghicești? Aș paria că spera să-l ucidă el însuși pe asasin și apoi să se amestece în mulţime și să scape. Nu poţi citi gândurile tuturor, Jack, a adăugat King.

— Deci, am eşuat, a conchis Ryan.

— Poate. Depinde unde s-au dus gloanţele. John a spus că a fost o lovitură în corp, una poate în mână sau în braţ, și încă una care s-ar putea să fi luat-o razna sau, în cel mai rău caz, a fost o lovitură periferică. Așadar, dacă omul supravieţuiește sau nu depinde de chirurgul care îl operează acum. King a ridicat din umeri. Nu depinde de noi, prietene.

— La naiba, a răsuflat Ryan în liniște.

— Ai făcut tot ce ai putut, Sir John?

Asta i-a făcut capul să se întoarcă.

— Da… adică, desigur. Cu toţii am făcut-o.

— Și asta e tot ce poate face un bărbat, nu-i așa? Jack, am fost pe

teren de, cât timp? Doisprezece ani. Uneori lucrurile merg conform planului. Alteori nu. Având în vedere informațiile pe care le aveam și forța de muncă pe care am putut să o desfășurăm, nu văd cum am fi putut face mai bine. Ești analist, nu-i așa?

— Corect.

— Ei bine, pentru un birocrat, te-ai descurcat bine, iar acum știi mult mai multe despre operațiunile de pe teren. Nu există garanții în acest domeniu de activitate. King a mai luat o înghițitură din băutura sa. Nici eu nu pot spune că îmi place. Am pierdut un agent la Moscova acum doi ani. Era un tânăr căpitan în armata sovietică. Părea un tip decent. Soție și un fiu mic. L-au împușcat, bineînțeles. Numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu familia lui. Poate că ea e într-un lagăr de muncă, sau poate într-un oraș uitat de Dumnezeu din Siberia, din câte știu eu. Niciodată nu afli asta, să știi. Victime fără nume, fără chip, dar victime totuși.

— PREȘEDINTELE ESTE ENERVAT, le-a spus Moore directorilor săi superiori, cu urechea dreaptă încă arzând de la o conversație purtată cu zece minute înainte.

— Atât de rău? a întrebat Greer.

— Atât de rău, a confirmat DCI. Vrea să știe cine a făcut-o și de ce, și ar prefera să știe înainte de prânz.

— Asta nu este posibil, a spus Ritter.

— Uite telefonul, Bob. Sună-l și spune-i asta, a sugerat judecătorul. Nici unul dintre ei nu-l mai văzuse vreodată pe președinte supărat. Era, în cea mai mare parte, ceva ce oamenii încercau să evite.

— Deci, Jack avea dreptate? a oferit Greer.

— S-ar putea să fi făcut o presupunere bună. Dar nici nu a împiedicat să se întâmple, a observat Ritter.

— Ei bine, asta îți dă ceva de spus, Arthur, a spus Greer, cu puțină speranță în glas.

— Poate că da. Mă întreb cât de buni sunt doctorii italieni.

— Ce știm noi? a întrebat Greer. Ceva?

— O rană serioasă de glonț în piept. Președintele ar trebui să se poată identifica cu asta, a gândit Moore cu voce tare. Alte două lovituri, dar nu grave.

— Deci, sună-l pe Charlie Weathers la Harvard și întreabă-l care este prognosticul probabil.

Asta era de la Ritter.

— Președintele a vorbit deja cu chirurgii de la Walter Reed. Sunt plini de speranță, dar nu se angajează.

— Sunt sigur că toți spun: *Dacă aș fi fost eu cu el, ar fi fost bine*.

Greer avea experiență cu medicii militari. Piloții de vânătoare erau niște violete micșorate pe lângă chirurgii de pe câmpul de luptă.

— O să-l sun pe Basil și o să-l aduc pe Iepure aici imediat ce Forțele Aeriene vor putea pregăti un avion. Dacă Ryan este disponibil – ar trebui să îl aducă cu avionul de la Roma chiar acum, dacă îl cunosc pe Basil – îl vreau și pe el în avion.

— De ce? a întrebat Ritter.

— Ca să ne poată informa – poate și pe președinte – despre analiza sa asupra amenințărilor înainte de eveniment.

— Doamne, Arthur. Greer aproape că a explodat. Ne-au spus despre amenințare acum patru, cinci zile.

— Dar am vrut să-l intervievăm noi înșine pe tip, a recunoscut Moore. Știu, James, știu.

RYAN L-A URMĂRIT pe Mick King în josul avionului. La capătul scărilor se afla cineva care trebuia să fie de la Century House. Ryan a văzut că bărbatul se uita fix la el.

— Dr. Ryan, puteți să veniți cu mine, vă rog? Vom trimite un om să vă ia bagajele, a promis individul.

— Unde acum?

— Avem un elicopter care vă va duce la RAF Mildenhall și...

— Pe naiba. Nu mă apropii de elicoptere de când unul aproape m-a omorât. Cât de departe este?

— La o oră și jumătate de mers cu mașina.

— Bine. Ia o mașină, a ordonat Jack. Apoi s-a întors. Mulțumesc pentru încercare, băieți. Sparrow, King și ceilalți i-au strâns mâna. Într-adevăr, cu toții încercaseră, chiar dacă nimeni nu avea să știe vreodată despre efortul lor. Apoi, Jack s-a întrebat ce ar fi făcut Tom Sharp cu Strokov și a decis că Mick King avea dreptate. Chiar nu voia să știe.

RAF MILDENHALL se afla la nord de Cambridge, unde se află una dintre marile universități ale lumii, iar șoferul lui Ryan se afla într-un Jaguar și nu prea îi păsa de orice limite de viteză care existau pe drumurile britanice. Când au trecut pe lângă trupele de securitate

ale Regimentului de Apărare Terestră al RAF, mașina nu s-a îndreptat spre avioanele care așteptau acolo, pe rampă, ci spre o clădire joasă care semăna – și era – cu un terminal VIP. Acolo, un bărbat i-a înmânat lui Ryan un telex care a avut nevoie de aproximativ douăzeci de secunde pentru a fi citit și care s-a soldat cu un *Grozav* murmurat. Apoi, Jack a găsit un telefon și a sunat acasă.

— Jack? a spus soția lui când i-a recunoscut vocea. Unde naiba ești? Trebuie să fi fost exersată. Cathy Ryan nu vorbea în mod obișnuit așa.

— Sunt la RAF Mildenhall. Trebuie să mă întorc cu avionul la Washington.

— De ce?

— Lasă-mă să te întreb ceva, dragă: Cât de buni sunt doctorii italieni?

— Vrei să spui – Papa?

— Da. Ea nu a putut vedea că el a dat din cap obosit, dar sec.

— Fiecare țară are chirurgi buni-Jack, ce se întâmplă? Ai fost acolo?

— Cath, eram la vreo patruzeci de metri distanță, dar nu pot să-ți spun mai mult de atât și nu poți să repeți nimănui, bine?

— Bine, a răspuns ea, cu uimire și frustrare în glas. Când vei fi acasă?

— Probabil în câteva zile. Trebuie să vorbesc cu niște oameni de la cartierul general și probabil că mă vor trimite imediat înapoi. Îmi pare rău, iubito. Afaceri. Deci, cât de buni sunt medicii din Italia?

— M-aș simți mai bine dacă Jack Cammer s-ar ocupa de el, dar trebuie să aibă unii buni. Orice oraș mare are. Universitatea din Padova este cam cea mai veche școală de medicină din lume. Oftalmologii lor sunt la fel de buni ca și cei de la Hopkins. Pentru chirurgia generală, trebuie să aibă niște oameni buni, dar tipul pe care îl cunosc cel mai bine pentru asta este Jack. John Michael Cammer era președintele Departamentului de Chirurgie de la Hopkins, titular al prestigioasei catedre Halstead și un om al naibii de bun cu cuțitul. Cathy îl cunoștea bine. Jack îl întâlnise o dată sau de două ori la strângeri de fonduri și fusese impresionat de comportamentul său, dar nu era medic și nu putea evalua abilitățile profesionale ale omului. Este destul de simplu să tratezi o rană prin împușcare, în mare parte. Cu excepția cazului în care ficatul sau splina sunt atinse. Adevărata problemă este sângerarea. Jack, e ca

atunci când Sally a fost rănită în mașină cu mine. Dacă îl duci repede acolo și dacă chirurgul se pricepe, ai șanse mari să supraviețuiești – cu excepția cazului în care splina este ruptă sau ficatul este grav lacerat. Am văzut reportajul de la televizor. Inima lui nu a fost lovită... unghiul greșit. Aș spune că e mai mult decât sigur că se va recupera. Nu este tânăr și asta nu-l va ajuta, dar o echipă chirurgicală foarte bună poate face minuni dacă ajunge la el suficient de repede. Nu a vorbit despre variabilele neplăcute ale chirurgiei de traumă. Gloanțele puteau ricoșa din coaste și se puteau îndrepta în cele mai imprevizibile direcții. Se puteau fragmenta și provoca pagube în locuri foarte diferite. În mod fundamental, nu puteai diagnostica, cu atât mai puțin trata o rană de glonț din cinci secunde de înregistrare la televizor. Așadar, șansele de supraviețuire a Papei erau mai mari decât un pariu, dar o mulțime de cai cu 5–1 au bătut calul de cretă și au câștigat Kentucky Derby.

— Mulțumesc, dragă. Probabil că voi putea să-ți spun mai multe când ajung acasă. Îmbrățișează-i pe copii din partea mea, bine?

— Pari obosit, a spus ea.

— Sunt obosit, iubito. Au fost două zile foarte aglomerate. Și nu aveau să devină mai liniștite. La revedere pentru moment.

— Te iubesc, Jack, i-a reamintit ea.

— Și eu te iubesc, iubito. Mulțumesc că ai spus asta.

Ryan a așteptat mai bine de o oră familia Zaitzev. Așa că oferta unui elicopter i-ar fi permis doar să aștepte aici mai mult timp – destul de tipic pentru armata americană. Ryan s-a așezat pe o canapea confortabilă și a adormit timp de poate o jumătate de oră.

Iepurașii au sosit cu mașina. Un sergent USAF l-a scuturat pe Jack și i-a arătat spre KC-135 care aștepta. Era în esență un Boeing 707 fără ferestre, echipat și pentru realimentarea altor avioane. Lipsa ferestrelor nu l-a ajutat prea mult în privința atitudinii sale, dar ordinele erau ordine, iar el a urcat treptele și a găsit un scaun de piele plușată chiar în fața aripilor. Avionul abia se ridicase de la sol când Oleg a căzut în scaunul de lângă al său.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Zaitzev.

— L-am prins pe Strokov. L-am prins eu însumi și avea o armă în mână, a raportat Ryan. Dar mai era un alt trăgător.

— Strokov? L-ați arestat?

— Nu chiar o arestare, dar a decis să vină cu mine la Ambasada britanică. SIS îl are acum.

— Sper să-l omoare pe *zvoloch*, a răcnit Zaitzev.

Ryan nu a răspuns, întrebându-se dacă asta s-ar putea întâmpla cu adevărat. Oare britanicii jucau atât de dur? El comisese o crimă destul de urâtă pe teritoriul lor – la naiba, chiar la vederea Century House.

— Papa, va supraviețui? a întrebat Iepurele. Ryan a fost surprins să vadă gradul său de interes. Poate că tipul era, până la urmă, un adevărat dezertor de conștiință.

— Nu știu, Oleg. Am sunat-o pe soția mea – ea este chirurg. Ea spune că sunt mai mult de cincizeci la sută șanse ca el să supraviețuiască.

— Asta e ceva, a gândit Zaitzev cu voce tare.

— BINE? a întrebat Andropov.

Colonelul Rozhdestvenski s-a ridicat un pic mai drept.

— Tovarășe președinte, știm puține lucruri în acest moment. Omul lui Strokov a tras, după cum știți, și a nimerit ținta într-o zonă mortală. Strokov nu a putut să-l elimine așa cum plănuise, din motive necunoscute. Rezidentura noastră de la Roma lucrează cu atenție pentru a descoperi ce s-a întâmplat. Colonelul Goderenko se ocupă personal. Vom ști mai multe când colonelul Strokov va zbura înapoi la Sofia. El este programat să fie în zborul regulat la ora 19:00. Așadar, până în acest moment se pare că am avut un succes parțial.

— Nu există succes parțial, domnule colonel! a subliniat Andropov.

— Tovarășe președinte, v-am spus acum câteva săptămâni că aceasta era o posibilitate. Vă amintiți. Și chiar dacă acest preot supraviețuiește, el nu se va întoarce prea curând în Polonia, nu-i așa?

— Presupun că nu, a mormăit Iuri Vladimirovici.

— Și asta a fost adevărata misiune, nu-i așa?

— Da, a recunoscut președintele. Niciun semnal până acum?

— Nu, tovarășe președinte. A trebuit să introducem un nou ofițer de gardă la Comunicații și…

— Ce este asta?

— Maiorul Zaitzev, Oleg Ivanovici, el și familia sa au murit într-un incendiu la un hotel din Budapesta. Fusese comunicatorul nostru pentru misiunea 6–6–6–6.

— De ce nu am fost informat despre asta?

— Tovarășe președinte, a liniștit Rozhdestvenski, a fost investigat

pe deplin. Cadavrele s-au întors la Moscova și au fost înmormântate corespunzător. Toți au murit din cauza inhalării de fum. Procedurile de autopsie au fost văzute în persoană de un medic sovietic.

— Sunteți sigur de asta, domnule colonel?

— Pot să vă fac rost de raportul oficial dacă doriți, a spus Rozhdestvenski cu încredere. L-am citit eu însumi.

Andropov a dat din mână.

— Foarte bine. Țineți-mă la curent cu tot ce vine. Și vreau să fiu anunțat imediat despre starea acestui polonez supărător.

— La ordinul dumneavoastră, tovarășe președinte.

Rozhdestvenski a ieșit în timp ce președintele s-a întors la alte treburi. Starea de sănătate a lui Brejnev luase o înrăutățire definitivă. Foarte curând, Andropov va trebui să se îndepărteze de KGB pentru a-și proteja ascensiunea la scaunul de șef, iar acesta era principalul subiect pe care îl avea în acest moment. Și, în plus, Rozhdestvenski avea dreptate. Acest preot polonez nu va fi o problemă timp de luni de zile, chiar dacă va supraviețui, iar asta era suficient pentru moment.

— EI BINE, ARTHUR? a întrebat Ritter.

— S-a mai liniștit un pic. I-am spus despre Operațiunea BEATRIX. I-am spus că noi și britanicii avem oameni chiar acolo. Vrea să-l cunoască personal pe Iepurele pe care tocmai l-am scos. Deci, este încă destul de supărat, dar cel puțin nu pe noi, a relatat Moore la sosirea sa de la Casa Albă.

— Britanicii îl au pe acest Strokov în custodie, l-a anunțat Greer pe DCI. Tocmai sosise o veste de la Londra. Îți vine să crezi că Ryan este cel care l-a prins? Britanicii îl au acum la ambasada lor de la Roma. Basil încearcă să se decidă ce să facă cu el. Cel mai probabil, Strokov a condus operațiunea și l-a înrolat pe bătăușul ăsta turc pentru a trage. Britanicii spun că l-au prins cu un pistol cu amortizor în mână. Ideea este că treaba lui era să-l elimine pe trăgător, ca în cazul loviturii mafiote din New York de acum ceva timp, pentru a nega în mare măsură tentativa de asasinat.

— Băiatul tău l-a capturat? a întrebat, oarecum surprins, inspectorul principal.

— Era acolo cu o echipă de spioni britanici experimentați pe teren, și poate că antrenamentul său de pușcaș marin a ajutat, a permis Ritter. Așadar, James, băiatul tău cu părul blond primește încă un premiu.

Să nu-ți muști limba când semnezi scrisoarea de recomandare, Robert, a reușit Greer să nu spună.

— Unde sunt toți acum?

— La jumătatea drumului spre casă, probabil. Forțele Aeriene îi transportă cu avionul, le-a spus Ritter. Timpul estimat de sosire la Andrews este în jur de unsprezece și patruzeci, mi-au spus.

EXISTAU FERESTRE în biroul din față, a aflat Ryan, iar echipajul de zbor era destul de prietenos. A reușit chiar să vorbească puțin despre baseball. Orioles mai aveau de câștigat un singur meci pentru a termina cu Phillies, a fost încântat și surprins să afle. Echipajul de zbor nici măcar nu a făcut aluzie la întrebarea de ce îl duceau înapoi în America. O făcuseră de prea multe ori și, în plus, oricum nu primeau niciodată răspunsuri bune. La pupa, familia Rabbit dormea adânc, o performanță pe care Ryan nu reușise încă să o realizeze.

— Cât timp? l-a întrebat el pe pilot.

— Ei bine, acolo e Labradorul. A arătat cu degetul. Mai ziceți trei ore și vom fi cu picioarele uscate aproape tot drumul. De ce nu dormiți puțin, domnule?

— Eu nu dorm în aer, a recunoscut Jack.

— Nu vă simțiți prea vinovat, domnule. Nici noi nu dormim, i-a spus copilotul.

Și asta era o veste bună, dacă ne gândim bine, s-a gândit Jack.

SIR BASIL CHARLESTON avea în acel moment propria sa întâlnire cu șeful său de guvern. Nici în America, nici în Marea Britanie, reporterii nu scriau articole despre când și de ce se întâlneau șefii diferitelor servicii de informații cu stăpânii lor politici.

— Deci, spune-mi despre acest Strokov, a ordonat ea.

— Nu este un tip foarte plăcut, a răspuns C. Credem că a fost acolo pentru a-l ucide pe adevăratul trăgător. Avea o armă cu amortizor pentru a elimina zgomotul. Așadar, se pare că ideea era să-l ucidă pe Sanctitatea Sa și să lase în urmă un asasin mort. Oamenii morți încă nu spun povești, vedeți, doamnă prim-ministru. Dar poate că ăsta va povesti, până la urmă. Cred că poliția italiană discută cu el chiar acum, îmi imaginez. Este un cetățean turc, și pun pariu că avea cazier judiciar și/sau experiență în contrabanda cu lucruri în Bulgaria.

— Așadar, rușii au fost cei care au fost în spatele acestui lucru? a întrebat ea.

— Da, doamnă. Asta pare practic sigur. Tom Sharp vorbește cu Strokov la Roma. Vom vedea cât de loial este față de stăpânii săi.

— Ce ne vom face cu el? a întrebat premierul. Răspunsul a fost sub forma unei alte întrebări la care ea trebuia să răspundă. Și a făcut-o.

LUI STROKOV NU I-A trecut prin cap că atunci când Sharp a invocat numele lui Alexei Nikolaevici Rozhdestvenski și Ilya Fedorovich Bubovoi, propria sa soartă era pecetluită. El a fost doar uimit de faptul că serviciile secrete britanice de informații aveau KGB-ul atât de bine penetrat. Sharp nu a văzut niciun motiv pentru a-l dezminți de această idee. Șocat dincolo de capacitatea sa de a reacționa inteligent, Strokov a uitat de toată pregătirea sa și a început să cânte. Duetul său cu Sharp a durat două ore și jumătate, totul fiind înregistrat pe bandă.

RYAN ERA MAI MULT pe pilot automat decât fusese Boeing-ul înainte de a ateriza pe pista zero-unu dreapta de la Baza Andrews Air Force. De cât timp era în mișcare? Douăzeci și două de ore? Cam așa ceva. Ceva mai ușor de făcut ca sublocotenent de pușcași marini (douăzeci și doi de ani) decât ca tată căsătorit cu doi copii (treizeci și doi de ani) care avusese o zi destul de stresantă. De asemenea, își simțea oarecum alcoolul.

Două mașini așteptau la capătul scărilor – Andrews încă nu instalase o pasarelă. El și Zaitzev au luat-o pe prima. Doamna Iepure și Iepurașul au luat-o pe a doua. La două minute după aceea, se aflau pe Suitland Parkway, îndreptându-se spre D.C. Ryan a trasat sarcina de a le explica ce treceau pe drum. Spre deosebire de sosirea sa în Anglia, Zaitzev nu avea impresia că aceasta ar putea fi o *maskirovka*. Iar ocolul pe lângă clădirea Capitoliului a pus capăt oricăror suspiciuni persistente pe care le-ar fi putut avea. Nici în cea mai bună zi a sa, George Lucas nu ar fi putut falsifica acest peisaj. Mașinile au traversat Potomac și au mers spre nord pe George Washington Parkway, luând în cele din urmă ieșirea marcată spre Langley.

— Așadar, aceasta este casa Inamicului Principal, a spus Iepurele.

— Eu mă gândesc la ea doar ca la locul unde am lucrat.

— Obișnuiai?

— Nu știai? Acum sunt staționat înapoi în Anglia, i-a spus Jack.

Întreaga echipă de briefing se afla sub baldachinul de la intrarea principală.

Ryan îl cunoștea doar pe unul dintre ei, Mark Radner, un cercetător rus de la Dartmouth care fusese chemat pentru o muncă specială – unul dintre cei cărora le plăcea să lucreze pentru CIA, dar nu cu normă întreagă. Ryan reușea acum să înțeleagă asta. Când mașina a oprit, a coborât primul și s-a dus la James Greer.

— Ai avut câteva zile ocupate, băiete.

— Povestește-mi, amirale.

— Cum a fost la Roma?

— Mai întâi, spune-mi despre Papă, a ripostat Jack.

— A trecut cu bine de operație. Este în stare critică, dar l-am întrebat pe Charlie Weathers de la Harvard despre asta, iar el a spus să nu ne facem griji. Oamenii de vârsta asta care trec printr-o operație sunt întotdeauna clasificați ca fiind în stare critică – probabil doar o modalitate de a crește nota de plată. Dacă nu apare ceva neobișnuit, probabil că va fi bine. Charlie spune că la Roma cresc chirurgi buni. Sfinția Sa ar trebui să fie acasă în trei-patru săptămâni, spune Charlie. Nu se vor grăbi cu un tip de vârsta lui.

— Slavă Domnului. Domnule, când l-am avut pe nenorocitul ăla de Strokov am crezut că am terminat-o, știți? Apoi, când am auzit împușcăturile... Doamne, ce moment a fost acela, amirale.

Greer a dat din cap.

— Îmi pot imagina. Dar băieții buni au câștigat de data asta. Oh, Orioles a luat seria de la Philly. Meciul tocmai s-a terminat acum douăzeci de minute. Noul vostru stoper scurt, Ripken, mi se pare că va ajunge departe.

— Ryan. Judecătorul Moore a venit în continuare. Foarte bine, fiule.

Încă o strângere de mână.

— Mulțumesc, domnule director.

— Bine lucrat, Ryan, a spus Ritter în continuare. Ești sigur că nu vrei să încerci cursul nostru de pregătire de la Fermă?

Strângerea de mână a fost surprinzător de cordială.

Ritter trebuie să fi băut un pahar sau două la birou, a presupus Jack.

— Domnule, în momentul de față, aș fi la fel de fericit să mă întorc să predau istorie.

— E mai distractiv să o faci, băiete. Ține minte asta.

Petrecerea s-a mutat înăuntru, a trecut pe lângă memorialul de pe peretele din dreapta în memoria ofițerilor morți, multe dintre numele cărora erau încă secrete, apoi a plecat spre liftul executiv. Familia Rabbit a plecat pe drumul ei. La etajul al șaselea existau spații de cazare de tip hotel pentru vizitatorii VIP și pentru ofițerii de teren care se întorceau de peste mări și, în mod evident, CIA îi găzduia acolo. Jack îi urmă pe directorii superiori până la biroul judecătorului.

— Cât de bun este noul nostru Iepure? a întrebat Moore.

— Ei bine, cu siguranță că ne-a dat informații bune despre Papă, domnule judecător, a răspuns Ryan cu o surpriză considerabilă. Iar britanicii par destul de mulțumiți de ceea ce le-a spus despre acel agent MINISTRU. Sunt curios cine este acest CASSIUS.

— Și NEPTUNE, a adăugat Greer. Marina avea nevoie de comunicații sigure pentru a supraviețui în lumea modernă, iar James Greer încă mai avea costume albastre în dulap.

— Alte idei?

Acesta era din nou Moore.

— S-a gândit cineva la cât de disperați sunt rușii? Adică, sigur, Papa a fost – cred că încă mai este – un fel de amenințare politică pentru ei, dar, la naiba, asta nu a fost o operațiune rațională, nu-i așa? a întrebat Jack. Mie mi se pare că sunt mult mai disperați decât credem noi de obicei. Ar trebui să putem exploata asta.

Amestecul de alcool și oboseală îl făcea pe Ryan să spună mai ușor decât de obicei ce gândea, iar el rumega această idee de vreo douăsprezece ore.

— Cum? a întrebat Ritter, amintindu-și că Ryan era un fel de geniu al economiei.

— Îți spun un lucru cu siguranță: Biserica Catolică nu va fi foarte fericită. O mulțime de catolici în Europa de Est, băieți. Aceasta este o capacitate pe care trebuie să ne gândim să o folosim. Dacă abordăm Biserica în mod inteligent, s-ar putea să coopereze cu noi. Biserica este mare în iertare, sigur, dar mai întâi trebuie să te confesezi.

Moore a ridicat o sprânceană.

— Celălalt lucru este că am studiat economia lor. Este foarte șubredă, mult mai mult decât cred oamenii noștri, amirale, a spus Jack, întorcându-se către șeful său imediat.

— Ce vrei să spui?

— Domnule, lucrurile pe care le analizează oamenii noștri, sunt

rapoartele economice oficiale care vin la Moscova, nu-i așa?

— Și noi lucrăm destul de mult pentru a le obține, a confirmat Moore.

— Domnule director, de ce credem că este adevărat? a întrebat Ryan. Doar pentru că Biroul Politic îl primește? Știm că ne mint și că își mint propriul popor. Dar dacă se mint pe ei înșiși? Dacă aș fi un examinator al SEC, cred că aș putea băga o grămadă de tipi în închisoarea federală Allenwood. Ceea ce spun ei că au nu se potrivește cu ceea ce putem identifica ca având în realitate. Economia lor se clatină, iar dacă se duce rău, chiar și un pic, toată afacerea se prăbușește.

— Cum am putea exploata asta? a întrebat Ritter.

Propria analiză a echipei sale albastre spusese ceva foarte asemănător cu patru zile înainte, dar nici măcar judecătorul Moore nu știa asta.

— De unde își iau moneda forte – adică, de unde o iau?

— Din petrol, a răspuns Greer la întrebare. Rușii exportau la fel de mult petrol ca și saudiții.

— Și cine controlează prețul mondial al petrolului?

— OPEC?

— Și cine, a continuat Ryan, controlează OPEC?

— Saudiții.

— Nu sunt ei prietenii noștri? a concluzionat Jack. Privește URSS ca pe o țintă de preluare, așa cum am făcut noi la Merrill Lynch. Activele valorează mult mai mult decât corporația mamă, pentru că este atât de prost condusă. Nu e greu de înțeles. Chiar și de către un tip epuizat de o zi lungă, de cinci mii de mile de călătorie cu avionul și de un pic prea multă băutură, nu a adăugat. Erau o mulțime de oameni deștepți la CIA, dar gândeau prea mult ca niște funcționari guvernamentali și nu suficient ca niște americani. Nu avem pe nimeni care să gândească în afara cutiei?

— Bob? întrebă Moore.

Ritter se încălzea din ce în ce mai mult cu tânărul analist.

— Ryan, l-ai citit vreodată pe Edgar Allan Poe?

— În liceu, a răspuns Ryan cu o mică confuzie.

— Ce zici de o povestire numită *Masca morții roșii*?

— Ceva despre o ciumă care vine să strice petrecerea, nu-i așa?

— Odihnește-te puțin. Înainte de a zbura mâine înapoi la Londra, vei fi pus la curent cu ceva.

— Somnul sună ca un plan, domnilor. Unde mă culc la noapte? a întrebat el, lăsându-i să știe, dacă nu ghiceau deja, că era gata să se prăbușească.

— Avem un loc pentru tine la Marriott, mai sus pe drum. V-ați înregistrat cu toții. O mașină vă așteaptă la intrare. Du-te, acum, i-a spus Moore.

— Poate că nu este atât de prost până la urmă, a speculat Ritter.

— Robert, mă bucur să văd că ești suficient de puternic pentru a te schimba, a observat zâmbind Greer, în timp ce întindea mâna spre sticla de whisky bourbon scump din biroul lui Moore. Era timpul să sărbătorească.

ÎN ZIUA URMĂTOARE, în *Il Tempo*, un ziar matinal din Roma, a apărut un articol despre un bărbat găsit mort într-o mașină, aparent în urma unui atac de cord. Avea să treacă ceva timp până când cadavrul a fost identificat și în cele din urmă s-a stabilit că era un turist bulgar care, în mod evident, ajunsese la sfârșitul vieții sale în mod neașteptat. Cât de curată îi fusese conștiința nu reieșea din examinarea fizică.

{1} Foreign Service Officer – Ofițer în serviciu de externe.
{2} Joc de cuvinte, în lb engleză – Right side of the road, înseamnă Partea dreaptă, (corectă) a drumului.
{3} Secret Intelligence Service – Serviciul Secret de Informații, cunoscut ca MI6.
{4} Deputy Director for Intelligence – Director adjunct pentru Informații.
{5} Joc de zaruri în care zarurile sunt două figurine întruchipând porci. A fost lansat în 1977 de David Moffat Enterprises ca Pig Mania.
{6} The Three Stooges – echipă americană de vodevil și comedie, activă din 1922 până în 1970.
{7} Directorate of Information – Direcția Informații.
{8} Se referă la Capitol Hill din Washington, DC, unde se întrunește Congresul.
{9} Deputy Director for Operations – Director adjunct pentru operațiuni.
{10} Director of Central Intelligence – Director al Serviciului Central de Informații.
{11} Directorate of Operations – Direcția Operațiuni.
{12} Зайчик – iepuraş.
{13} Secure Telephone Unit – Unitate telefonică securizată.
{14} Joc britanic similar cu baseball, în care încerci să lovești o minge și obții un punct dacă alergi pe toate cele patru laturi ale unei suprafețe pătrate mari.
{15} Chief of station – Șef de stație.
{16} Surface-to-air missile – Rachetă sol-aer.
{17} Iepure.
{18} Persona non grata – Indezirabil.
{19} National Intelligence Officer – Ofițer național de informații.
{20} Da, Da, domnule – Răspunsul corect al unui marinar, la bordul unei nave Royal Navy (sau US Navy), la primirea unui ordin de la cineva de rang superior. Înseamnă – înțeleg comanda și mă grăbesc să execut ordinul.
{21} Chief of Station – Șeful Stației.
{22} Funcționar poștal.
{23} Gheară de urs – produs de patiserie dulce, crescut cu drojdie.
{24} Provisional Irish Republican Army – Armata Republicană irlandeză provizorie (IRA provizorie), cunoscută oficial sub numele de Armata Republicană Irlandeză și cunoscută informal ca Provos.
{25} Micuțul.
{26} Maskirovka – Diversiunea militară rusă, cunoscuta și sub numele de maskirovka (în rusă маскировка, în traducere liberă: deghizare/ camuflaj / diversiune). Doctrina acoperă o paletă largă de măsuri în domeniul militar, politic sau informațional. Se folosesc metode de camuflare/negare a acțiunilor/intențiilor, și dezinformare, măsuri ce sunt executate atât pe timp de război cât și pe timp de pace.

TOM CLANCY

IEPURE ROȘU